DAN
SIMMONS

DROOD

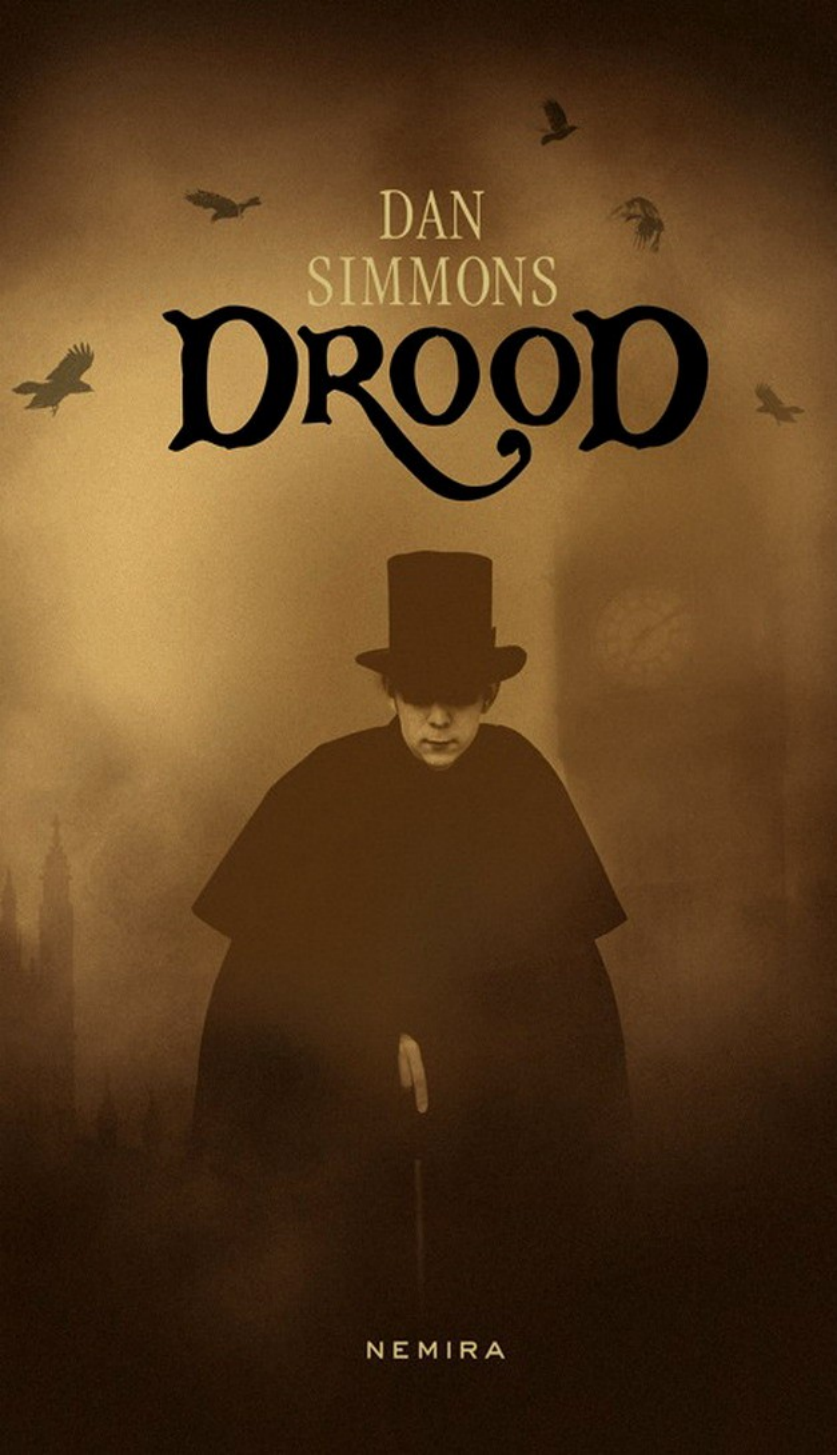

NEMIRA

De același autor
la Editura Nemira au apărut:

Ilion
Olimp
Hyperion
Căderea lui Hyperion

DAN SIMMONS s-a născut în 1948 în statul american Illinois și a crescut în Vestul Mijlociu. În 1970 a absolvit Colegiul Wabash și a fost recompensat cu Premiul Phi Beta Kappa pentru excelență în ficțiune, jurnalism și artă. A urmat Washington University din St Louis, după care a lucrat optsprezece ani în învățământul primar. Prima povestire i-a fost publicată în 1982, iar primul roman în 1985. Din 1987 este scriitor liber-profesionist. Dan Simmons a devenit faimos în 1989, când a câștigat premiile Hugo și Locus cu romanul *Hyperion*, a cărui structură este inspirată din *Decameronul* și *Povestiri din Canterbury*. Simmons a abordat de-a lungul carierei sale literare diverse genuri, combinându-le uneori în cadrul aceluiași volum: science fiction, horror, fantasy și roman polițist. Dintre lucrările sale amintim: *Song of Kali* (Premiul World Fantasy, 1986), *Carrion Confort* (premiile Bram Stoker, Locus și British Fantasy, 1990), *Hyperion* (premiile Hugo și Locus, 1990, Ignotus, 1991, și Seiun, 1995), *Entropy's Bed at Midnight* (Premiul Locus, 1991), *Căderea lui Hyperion* (premiile Locus și SF Chronicle, 1991, British SF, 1992, și Seiun, 1996), *Prayers to Broken Stones* (Premiul Bram Stoker, 1992), *Summer of Night* (Premiul Locus, 1992), *Children of the Night* (Premiul Locus, 1993), „This Year's Class Picture" (premiile World Fantasy, Bram Stoker și Sturgeon, 1993, Seiun, 1999), „Death in Bangkok" (premiile Bram Stoker și Locus, 1994), *Fires of Eden* (Premiul Locus, 1995), *The Rise of Endymion* (premiile Locus și SF Chronicle, 1998), „Orphans of the Helix" (Premiul Locus, 2000), *A Winter Haunting* (Premiul International Horror Guild, 2003), *Ilion* (Premiul Locus, 2004).

DAN
SIMMONS

DROOD

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

Coperta: Gabi DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIMMONS, DAN
Drood / Dan Simmons ; trad.: Mircea Pricăjan. -
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2012
ISBN 978-606-579-330-9

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Dan Simmons
DROOD
© 2009 by Dan Simmons

© Nemira, 2012

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-330-9

„Ce a dus la pierzanie geniul bunului Wilkie?
Şoptit-a un demon: «Wilkie! Tu ai o misiune.»"

A.C. SWINEBURNE

Fortnightly Review, noiembrie 1889

1

Numele meu este Wilkie Collins şi, cum am de gând să amân publicarea acestui document cu cel puţin un secol şi un sfert faţă de data dispariţiei mele, presupun că nu îmi recunoaşteţi numele. Unii spun că sunt un om căruia îi plac jocurile de noroc, iar cei care spun asta au dreptate, aşa încât pariul meu cu voi, Dragi Cititori, ar fi că nu aţi citit şi nici nu aţi auzit de vreuna dintre cărţile sau piesele mele de teatru. Poate că voi, britanici sau americani aflaţi la o sută douăzeci şi cinci de ani în viitorul meu, nici nu mai vorbiţi engleza. Poate că vă îmbrăcaţi ca hotentoţii, trăiţi în peşteri luminate cu gaz, călătoriţi cu balonul şi comunicaţi prin gânduri telegrafiate, nezădărniciţi de vreo limbă scrisă ori vorbită.

Chiar şi aşa, aş pune la bătaie averea de care dispun în acest moment, atât cât este ea, şi toate drepturile de autor viitoare pentru piesele şi romanele mele, atâtea câte vor fi acestea, pe faptul că *vă amintiţi* numele şi cărţile, şi piesele, şi personajele inventate de prietenul şi fostul meu colaborator, un anume Charles Dickens.

Aşadar, această istorisire adevărată va fi despre prietenul meu (sau, cel puţin, despre omul care mi-a fost odată prieten) Charles Dickens şi despre accidentul de la Staplehurst care i-a răpit liniştea sufletească, sănătatea şi, unii ar spune în şoaptă, raţiunea. Această

poveste adevărată va fi despre ultimii cinci ani din viața lui Charles Dickens și despre tot mai accentuata lui obsesie, din acest răstimp, pentru un om – dacă om a fost – pe nume Drood, dar și pentru crimă, moarte, cadavre, cripte, mesmerism, opiu, stafii și străzile și aleile acelei mahalale infame a Londrei pe care scriitorul a numit-o mereu „Babilonul meu" sau „Marele Cuptor". În acest manuscris (pe care, cum am explicat deja – din considerente legale, ca și din cele ce țin de onoare – am intenția să-l feresc de ochii tuturor vreme de mai bine de o sută de ani de la propria-mi moarte), voi răspunde la întrebarea pe care poate nimeni dintre cei care au trăit pe timpul nostru nu a știut să o formuleze: „A complotat faimosul, adorabilul și onorabilul Charles Dickens să ucidă o persoană nevinovată, să-i dizolve carnea într-o groapă cu var nestins și să îngroape ce mai rămăsese din ea, doar niște oase și tigva, în cripta unei străvechi catedrale care jucase un rol important chiar în copilăria lui Dickens? Și a urzit apoi Dickens să arunce ochelarii, inelele, acele de cravată, butonii și ceasul de buzunar care aparținuseră sărmanei victime în fluviul Tamisa? Și dacă da, fie și numai dacă Dickens doar *a visat* că a făcut aceste lucruri, ce rol a avut o stafie cât se poate de reală pe nume Drood în declanșarea unei atari nebunii?"

Data în care dezastrul s-a abătut asupra lui Dickens a fost 9 iunie 1865. Locomotiva care-i transporta succesul, liniștea sufletească, rațiunea, manuscrisul și metresa se îndrepta – literalmente – spre o întrerupere a șinelor de cale ferată și o teribilă prăbușire.

Nu știu dacă voi, Dragi Cititori care trăiți peste atâția ani, mai consemnați sau țineți minte istoria (poate că i-ați renegat pe Herodot și Tucidide și viețuiți într-un perpetuu An Zero), însă dacă-n vremurile voastre se mai păstrează un cât de mic sentiment al istoriei, trebuie că știți bine evenimentele importante

dintr-un an pe care noi îl numeam 1865 Anno Domini. Unele evenimente, cum ar fi încheierea conflagrației fraterne din Statele Unite, erau considerate încărcate cu o mare doză de dramatism și prezentau mare interes pentru mulți din Anglia, deși nu și pentru Charles Dickens. În pofida imensului său interes pentru America – cum făcuse deja o călătorie acolo și scrisese cărți despre ea, chit că acele volume, s-ar putea spune, nu erau tocmai măgulitoare, și după ce se luptase cu atâta îndârjire ca să primească o compensație oarecare în urma piratării operelor sale literare în haosul fostelor colonii, unde dreptul de autor era vorbă-n vânt – pe Dickens îl interesa foarte puțin un război între Nordul îndepărtat și Sudul și mai îndepărtat. Totuși, în 1865, anul Dezastrului de la Staplehurst, Charles Dickens avea motiv să fie într-adevăr foarte mulțumit de viața sa.

Era cel mai popular romancier din Anglia, poate din întreaga lume. Mulți din Anglia și America îl considerau pe amicul meu ca fiind – în afara lui Shakespeare și, poate, Chaucer și Keats – cel mai mare scriitor care a trăit vreodată.

Sigur, eu știam că asta era o aiureală, însă popularitatea, cum se spune (sau cum am spus eu), naște și mai multă popularitate. Eu îl văzusem pe Charles Dickens blocat într-o privată de la țară, fără ușă, cu pantalonii în vine, behăind ca o oaie rătăcită să i se aducă niște hârtie cu care să se șteargă la fund, și va trebui să mă iertați dacă imaginea asta este mai autentică pentru mine decât aceea a „celui mai mare scriitor care a trăit vreodată".

În acea zi de iunie din 1865, Dickens avea însă multe motive ca să se simtă mândru de sine.

Cu șapte ani înainte, scriitorul se despărțise de soția sa Catherine, care în mod evident îl ofensase în cei douăzeci și doi de ani de căsnicie, aducându-i pe lume, fără a se plânge, zece copii și suferind mai multe avorturi provocate, tot timpul îndurându-i fiecare

hachiță și făcându-i toate plăcerile. Toate acestea îi apropiaseră atât de mult pe cei doi soți, încât, în 1857, pe când făceam o plimbare la țară, de-a lungul căreia degustaserăm mai multe sticle de vin local, Dickens a găsit de cuviință să-mi ofere următoarea descriere a îndrăgitei sale Catherine: „Mi-e foarte dragă, Wilkie, foarte dragă. Dar, una peste alta, e fermecătoare ca o bovină și mai mult mătăhăloasă decât feminină... un amestec alchimic acru de minte slabă, incompetență constantă, inerție lălâie și trândăvie pasivă, un terci gros agitat doar de lopata frecventei sale autocompătimiri."

Mă îndoiesc că prietenul meu își mai amintește că mi-ar fi spus asta, dar eu nu am uitat.

La drept vorbind, această lamentație o descria bine pe Catherine, din punct de vedere domestic. Se pare (de fapt, nu „se pare" deloc – am fost de față când a achiziționat blestemăția aceea) că Dickens îi cumpărase actriței Ellen Ternan o brățară scumpă după montarea piesei noastre *Adâncul înghețat*, iar idiotul de bijutier livrase podoaba la reședința soților Dickens din Londra, Tavistock House, nu la apartamentul domnișoarei Ternan. Ca urmare a acestei greșeli, Catherine o ținuse întruna, câteva săptămâni bune, numai cu smiorcăieli bovine, refuzând să creadă că brățara era doar semnul neprihănitei aprecieri a soțului ei față de actrița care făcuse o treabă atât de bună (eu aș spune, de fapt, o treabă cu greu potrivită) în rolul Clarei Burnham, iubita protagonistului din piesa noastră... ba nu, *a mea*... despre o iubire neîmpărtășită în Arctica.

Este adevărat, cum Dickens a continuat să-i explice profund îndureratei sale soții în 1858, că autorul avea obiceiul să ofere daruri generoase colegilor săi de scenă și celorlalți participanți la diversele sale aventuri teatrale de amatori. După *Adâncul înghețat*, el distribuise deja brățări și pandantive, un ceas și un set de trei butoni din email albastru altor membri ai echipei.

Dar, sigur, el nu era îndrăgostit de aceştia. De tânăra Ellen Ternan însă *era.* Ştiam asta. Catherine Dickens ştia asta. Nimeni nu poate fi sigur dacă Charles Dickens însuşi o ştia. Individul era un creator de ficţiuni atât de convingătoare, fără a mai spune că era unul dintre cei mai încrezuţi oameni care au călcat vreodată pe faţa pământului, încât mă îndoiam că el îşi confrunta şi recunoştea vreodată cele mai adânci motivaţii personale, mai puţin atunci când acestea erau pure ca apa de izvor.

În cazul de faţă, Dickens a fost cel care s-a înfuriat, ţipând şi răcnind la Catherine, care-n scurt timp a făcut o faţă lungă – îmi cer scuze pentru orice conotaţie bovină nepotrivită – spunând că acuzaţiile soţiei sale erau o insultă la adresa purităţii şi strălucitoarei perfecţiuni a Ellenei Ternan. Fanteziile emoţionale, romantice şi, îndrăznesc să spun, *erotice* ale lui Dickens se învârteau întotdeauna în jurul devotamentului cavaleresc şi sfânt faţă de o ipotetică zeitate tânără şi fără prihană, a cărei puritate se afla mereu dincolo de orice atingere. Însă Dickens se poate să fi uitat că nefericita Catherine, a cărei viaţă conjugală era deja pecetluită, urmărise „Unchiul John", farsa pe care noi o montaserăm (aşa era tradiţia în secolul nostru, înţelegeţi, să prezinţi mereu o farsă dimpreună cu o dramă serioasă) după *Adâncul îngheţat.* În „Unchiul John", Dickens (46 de ani) juca rolul unui gentleman vârstnic şi Ellen Ternan (18 ani) o juca pe pupila sa. În mod firesc, Unchiul John se îndrăgosteşte lulea de fata care avea mai puţin de jumătate din vârsta sa. Catherine trebuie să fi aflat şi că, deşi eu scrisesem aproape în totalitate drama *Adâncul îngheţat,* despre misiunea de căutare a Expediţiei Franklin dată dispărută, soţul ei era cel care concepuse şi hotărâse distribuţia farsei romantice, *asta după ce o cunoscuse pe Ellen Ternan.*

Nu doar că Unchiul John se îndrăgosteşte de fata pe care trebuia să o protejeze, dar o mai şi fericeşte cu, şi citez din indicaţiile scenice ale piesei, „daruri minunate – un colier de perle, cercei de diamant".

Nu e de mirare, astfel, că atunci când costisitoarea brățară, destinată lui Ellen, a apărut la Tavistock House, Catherine, aflată între sarcini, și-a abandonat starea de inerție lălâie dominată de-o minte slabă și-a răcnit ca o vacă de lapte cu grumazul prins în jugul unui lăptar galez.

Dickens a reacționat ca orice soț prins cu mâța-n sac. Dar numai dacă acel soț se întâmplă să fie cel mai popular scriitor din Anglia și din toată lumea vorbitoare de engleză și, poate, cel mai mare autor care a trăit vreodată.

Întâi, a insistat asupra unei vizite de curtoazie din partea lui Catherine la Ellen Ternan și la mama acesteia, pentru a arăta lumii că nu poate exista niciun dram de suspiciune sau gelozie din partea soției sale. În realitate, Dickens cerea ca soața lui să prezinte public scuze metresei sale – sau cel puțin femeii pe care în scurt timp avea să o aleagă să-i *fie* metresă, când avea să-și adune curajul necesar ca să facă aranjamentele necesare. Plângând, îndurerată, Catherine a făcut ce i s-a cerut. S-a umilit ducându-se într-o vizită de politețe la Ellen și doamna Ternan.

Asta n-a fost însă de ajuns pentru a potoli furia lui Dickens. Autorul a aruncat-o în stradă pe mama celor zece copii ai săi.

L-a trimis pe Charley, fiul lui cel mare, să trăiască cu Catherine. Pe ceilalți copii i-a ținut să locuiască cu el la Tavistock House, iar apoi la Gad's Hill Place. (Întotdeauna am fost de părere că Dickens și-a iubit copiii până când aceștia au început să gândească și să ia singuri decizii... cu alte cuvinte, până când ei au încetat să se mai comporte precum Micuța Nell sau Paul Dombey ori vreun alt construct ficțional al lui... și atunci s-a plictisit degrabă de ei.)

Scandalul acesta nu s-a terminat aici, desigur – au fost proteste din partea părinților lui Catherine, reacții publice la acele proteste venite de la Dickens și de la avocații săi, declarații publice răutăcioase și tendențioase din partea autorului, tertipuri avocățești,

multă publicitate negativă și, într-un final, o despărțire irevocabilă impusă soției sale. Dickens a ajuns să nu mai comunice deloc cu ea, nici chiar în legătură cu binele copiilor lor.

Toate acestea din partea omului care întruchipa – nu doar pentru Anglia, ci pentru toată lumea – imaginea unui „cămin fericit".

Categoric, Dickens avea pe mai departe nevoie de o femeie în casă. Avea mulți servitori. Avea nouă copii sub acoperiș și nu voia să fie deranjat de aceștia, decât atunci când avea dispoziția necesară de-a se juca împreună cu ei sau să-i legene pe genunchi pentru fotografii. Avea obligații sociale. Erau de pregătit meniuri și liste de cumpărături și comenzi la florari. Trebuiau supravegheate toate muncile de curățenie și organizare. Charles Dickens nu voia să aibă habar de toate aceste amănunte. Doar el era, trebuie să înțelegeți, cel mai mare scriitor al lumii.

Dickens a făcut ceea ce era evident, deși vouă sau mie poate că nu ni s-ar fi părut atât de evident. (Poate că în acel îndepărtat secol XX sau XXI căruia-i încredințez aceste memorii, chiar *este* cel mai evident lucru. Sau poate că voi, dacă sunteți deștepți, ați renunțat complet la nătânga instituție a căsătoriei. Cum veți vedea, eu am evitat să mă însor la viața mea, alegând să trăiesc cu o femeie în vreme ce aveam un copil cu alta, iar unii dintre contemporanii mei, spre marea mea plăcere, m-au numit ticălos și mojic. Dar mă abat de la subiect.)

Așadar, Dickens a făcut ceea ce era evident. A promovat-o pe Georgina, sora fată-bătrână a lui Catherine, la rolul de soție-surogat, stăpână a casei și persoană însărcinată cu disciplina copiilor săi, gazdă a multelor sale petreceri și dineuri, ca să nu mai amintesc de rolul de sergent-major al bucătarului și slujitorilor.

Când inevitabilele zvonuri au început să apară – concentrându-se asupra Georginei mai mult decât asupra lui Ellen Ternan, care se retrăsese, s-ar putea spune, din lumina lămpilor cu gaz în

umbre – Dickens a cerut să vină un doctor la Tavistock House. Acesta a fost pus să o examineze pe Georgina și apoi i s-a ordonat să publice o declarație, ceea ce a și făcut, prin care să comunice tuturor că domnișoara Georgina Hogarth era *virgo intacta.*

Și cu asta, bănuise Charles Dickens, treaba era rezolvată.

Mezina lui avea să-mi spună mai târziu – sau avea să spună în preajma mea, undeva: „Tata era ca un nebun. Povestea asta a adus la suprafață tot ce era mai rău – tot ce era mai slab în el. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce se întâmpla cu noi. Nimic nu putea depăși suferința și nefericirea din casa noastră."

Dacă Dickens era conștient de nefericirea lor, sau dacă asta conta pentru el, în eventualitatea că era conștient, nu a lăsat să se vadă. Nici față de mine, nici față de prietenii săi cei noi și, în definitiv, mai apropiați.

Și avusese dreptate să presupună că acea criză va trece fără ca să-l abandoneze cititorii. Dacă ei aflaseră măcar de zbuciumul din viața sa privată, în mod evident îl iertaseră. El era, la urma urmei, profetul englez al căminului fericit și cel mai mare scriitor al lumii. Trebuia tratat cu îngăduință.

Și colegii, și prietenii noștri într-ale literelor au iertat și au uitat – cu excepția lui Thackeray, dar asta e o altă poveste – și trebuie să recunosc că unii dintre ei, unii dintre noi, în sinea lor sau în particular, l-au aplaudat pe Charles fiindcă s-a eliberat de obligațiile domestice față de o persoană atât de neatrăgătoare, care îl trăgea mereu în jos, ca o ancoră. Despărțirea a fost un licăr de speranță pentru cei mai blazați dintre bărbații însurați și ne anima pe noi, burlacii, cu gândul că, poate, era *posibil* să te întorci din țara aceea nedescoperită a căsniciei din care se spunea că niciun bărbat nu se mai putea înapoia.

Vă rog însă, Dragi Cititori, să țineți minte că vorbim despre omul care, cândva mai devreme, cu puțin timp înainte să o cunoască

pe Ellen Ternan, în vreme ce făceam amândoi turul teatrelor în căutarea a ceea ce noi numeam „floricele speciale" – acele actriţe foarte tinerele şi foarte frumuşele care răspundeau cerinţelor estetice ale amândurora – îmi spusese: „Wilkie, dacă, între timp, te poţi gândi la orice mod fantastic de petrecere a nopţii, fă-o. Nu-mi pasă ce este. Doar pentru noaptea asta, renunţ la orice principiu! Dacă mintea poate concepe ceva asemănător cu stilul Romei sibarite în zilele de vârf ale desfrâului ei, sunt omul tău."

Şi pentru un atare sport, eu eram al lui.

N-am uitat de 9 iunie 1865, adevăratul început al acestei cascade de întâmplări incredibile.

Dickens, explicându-le prietenilor că suferea de surmenare şi de ceea ce el numea „piciorul său degerat" încă de la mijlocul iernii, îşi luase o săptămână liberă de la lucrul la volumul *Prietenului nostru comun*, aflat aproape de sfârşit, pentru a se bucura de o vacanţă la Paris. Nu ştiu dacă Ellen Ternan şi mama ei l-au însoţit la plecare. Cert e însă că s-au înapoiat cu el.

O lady pe care nu am întâlnit-o niciodată şi nici nu-mi doresc să o întâlnesc, o anumită doamnă William Clara Pitt Byre (prietenă, mi s-a spus, cu Charles Waterton – naturalistul şi exploratorul care şi-a povestit îndrăzneţele aventuri pe tot cuprinsul globului, dar care a murit în urma unei banale căderi pe proprietatea sa de la Walton Hall cu doar unsprezece zile înaintea accidentului de la Staplehurst, despre fantoma lui spunându-se mai târziu că bântuia moşia sub forma unui bâtlan mare şi sur) adora să expedieze la *Times* bârfuliţe maliţioase. Această ştire răutăcioasă, în care prietenul nostru era remarcat pe un feribot care se deplasa de la Boulogne la Folkestone în acea zi de 9 iunie, a apărut la câteva luni după accidentul lui Dickens:

Alături de el călătorea o lady care nu-i era soție, nici cumnată, și totuși el se preumbla pe punte cu aerul unui om plin de sine până la refuz, fiecare rid de pe chipul său și fiecare gest al mâinilor sale părând să spună cu trufie: „Uitați-vă la mine; bucurați-vă din plin de șansa pe care o aveți. Eu sunt mare, eu sunt unicul *Charles Dickens; orice aleg să fac e justificat de acest fapt."*

Mi-a ajuns la urechi că doamna Byrne e cunoscută în principal grație unei cărți pe care a publicat-o acum câțiva ani, cu titlul *Interioare flamande.* După umila mea părere, femeia ar fi trebuit să-și păstreze pana otrăvită pentru trăncăneli despre divane și tapet. Este clar că ființele umane nu intră domeniul ei de competență.

După ce au debarcat la Folkestone, Dickens, Ellen și doamna Ternan au luat trenul spre Londra. Pe când se apropiau de Staplehurst, ei călătoreau singuri în vagonul lor de clasa întâi, unul dintre cele șapte de acest fel ale garniturii din ziua respectivă.

Mecanicul mergea cu viteză maximă – în jur de optzeci de kilometri pe oră – când au trecut de Headcorn, la trei și unsprezece minute după-masa. Se apropiau acum de viaductul feroviar de lângă Staplehurst, cu toate că „viaduct" – numele dat structurii în ghidul oficial al căilor ferate – s-ar putea să fie un cuvânt prea complicat pentru rețeaua de bârne care susținea grinzile grele de lemn ce se întindeau peste râul Beult, deloc adânc.

Lucrătorii executau o muncă de rutină, înlocuind lemnele vechi de pe porțiunea aceea. O anchetă ulterioară – și eu am citit rapoartele – a scos la iveală faptul că maistrul consultase orarul greșit și că nu se aștepta ca trenul să vină decât peste două ore. (Se pare că nu doar călătorii sunt zăpăciți de orarele căilor ferate britanice, cu nesfârșitele lor sărbători, weekenduri, asteriscuri indicând mareea înaltă și paranteze ciudate.)

Regulamentul de funcționare a căilor ferate și prevederile legale engleze cereau ca un cantonier să fie plasat cu o mie de metri înaintea locului de desfășurare a unor asemenea lucrări – două șine fuseseră deja ridicate de pe pod și puse de-o parte a traseului – dar, din cine știe ce motiv, omul acela, cu stegulețul lui roșu, se afla la doar cinci sute cincizeci de metri de spărtură. Asta nu dădea nicio șansă unui tren care călătorea cu viteza expresului Folkestone–Londra să oprească la timp.

Mecanicul, văzând că stegulețul roșu era fluturat atât de târziu și – o priveliște mult mai înfricoșătoare, sunt sigur – observând spărtura în podul din față, a făcut tot ce a putut. Poate că în zilele voastre, Dragi Cititori, toate trenurile au frâne care pot fi acționate de mecanic. Nu același lucru era valabil în ziua aceea din 1865. Fiecare vagon trebuie frânat individual și asta doar la comanda mecanicului. Omul a fluierat înnebunit spre paznicii dispuși cât era trenul de lung ca să acționeze frânele. N-a ajutat cine știe cât.

Conform raportului, trenul a mers în continuare cu aproximativ cincizeci de kilometri pe oră până când a ajuns la golul din calea ferată. În mod incredibil, locomotiva *a sărit* peste spărtura de treisprezece metri și a deraiat pe cealaltă parte a hăului. Dintre cele șapte vagoane de clasa întâi, toate, cu excepția unuia, au intrat în cădere liberă și s-au făcut țăndări în matca mlăștinoasă de jos.

Vagonul care s-a salvat a fost cel în care se aflau Dickens, metresa lui și mama acesteia.

Cabina paznicilor, aflată imediat după locomotivă, a fost azvârlită spre celălalt mal, trăgând după ea vagonul următor – unul de clasa a doua. Imediat după acesta se afla vagonul lui Dickens, care a țâșnit parțial peste pod în vreme ce toate celelalte șase vagoane de clasa întâi au zburat pe lângă el și s-au strivit de pământ. Vagonul lui Dickens a rămas apoi suspendat, legănându-se peste

marginea podului, fiind împiedicat să cadă doar de manşonul care îl lega de vagonul clasei a doua. Numai partea din spate a trenului mai rămăsese pe şine. Celelalte vagoane de clasa întâi se prăbuşiseră, se izbiseră cu zgomot şi se rostogoliseră, fiind deformate şi transformate de-a dreptul în aşchii pe terenul mocirlos de jos.

Dickens a scris mai târziu despre momentele acelea, în scrisori către prieteni, dar întotdeauna cu discreţie, având grijă să nu menţioneze niciodată, decât câtorva amici apropiaţi, numele şi identitatea celor doi tovarăşi de drum. Sunt sigur că eu sunt singura persoană căreia i-a spus vreodată povestea întreagă.

„*Deodată*", scrie el în cea mai circulată versiune epistolară a întâmplării, „*ne-am desprins de şine şi ne-am îndreptat spre sol aşa cum ar face nacela unui balon pe jumătate gol. Doamna bătrână...* [Aici citim „Doamna Ternan"] ... *a strigat: «Dumnezeule mare!» Tânăra lady care o însoţea* [aceasta este Ellen Ternan, desigur] *a ţipat.*"

Le-am prins pe amândouă... şi am spus: «Nu ne putem ajuta singuri, dar putem păstra tăcerea şi să nu ne pierdem cumpătul. Vă rog, nu strigaţi!»

Doamna bătrână a răspuns imediat: «Vă mulţumesc. Bizuiţi-vă pe mine. Jur pe sufletul meu că voi păstra tăcerea.» Vagonul s-a înclinat atunci, aruncându-ne pe toţi într-un colţ, şi s-a oprit."

Vagonul era într-adevăr înclinat puternic pe partea stângă. Toate bagajele şi obiectele libere căzuseră pe partea aceea. Pentru tot restul vieţii, Charles Dickens avea să sufere, în mod repetat, de sentimentul puternic că „totul, tot corpul meu este înclinat şi cade înspre stânga".

Dickens îşi continuă istorisirea:

„*Le-am spus celor două femei: «Trebuie să fiţi sigure că nu se poate întâmpla nimic rău.* Trebuie *să fi scăpat de pericol. Vreţi să rămâneţi aici, fără să vă mişcaţi, până ies eu pe geam?»*"

Dickens, încă suficient de suplu atunci, la vârsta de cincizeci și trei de ani, în ciuda „piciorului său degerat" (în calitatea mea de suferind de-o viață de gută, care a necesitat administrarea de laudanum vreme de mulți ani, știu să recunosc guta atunci când îi aud simptomele, iar „degerătura" lui Dickens era aproape sigur gută), a ieșit apoi, a făcut un salt periculos de pe treapta vagonului până pe platforma podului, moment în care, spune el, a văzut doi paznici fugind de colo-colo, cuprinși aparent de confuzie.

Dickens scrie că l-a înșfăcat și l-a oprit pe unul din ei, zicându-i: *„Uită-te la mine! Stai locului o clipă și* uită-te la mine, *și spune-mi dacă nu mă cunoști."*

„Vă cunoaștem foarte bine, domnule Dickens", zice el că ar fi răspuns paznicul imediat.

„Atunci, bunul meu prieten", a strigat Dickens, aproape cu veselie (datorită faptului că fusese recunoscut într-un asemenea moment, poate că ar fi adăugat un suflet meschin precum Clara Pitt Byrne), *„pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi cheia ta și trimite-l aici pe unul dintre lucrătorii aceia, iar eu am să golesc acest vagon."*

Și atunci, spune Dickens în scrisoarea către prietenii săi, paznicii au făcut ce li s-a cerut, lucrătorii au pus scânduri până la vagon, iar autorul a coborât înapoi în compartimentul înclinat și s-a târât cât era de lung ca să-și recupereze jobenul și sticla de brandy.

Aș vrea să întrerup aici descrierea oferită de prietenul nostru comun, doar atât cât să spun că, folosindu-mă de numele listate în raportul oficial al căilor ferate, am dat mai târziu chiar de urma paznicului pe care Dickens spune că l-a oprit și l-a convins la îndeplinirea unei acțiuni atât de folositoare. Paznicul – un anume Lester Smyth – păstra o amintire întru câtva diferită a acelor momente.

„Încercam să coborâm ca să-i ajutăm pe răniți și muribunzi, când un individ care ieșise din vagonul de clasa întâi rămas suspendat

a dat fuga la mine și la Paddy Beale, tot palid și cu ochii larg deschiși, strigând întruna: «Mă cunoști, omule!? Mă cunoști!? Știi cine sunt??»

Recunosc că am răspuns: «Nu-mi pasă nici de ești Prințul Albert, colega. Dispari naibii din calea mea.» Nu așa i-aș fi vorbit în mod normal unui gentleman, da' aceea nu era o zi normală."

În orice caz, Dickens într-adevăr s-a folosit de câțiva lucrători ca să le scoată pe Ellen și pe doamna Ternan, într-adevăr s-a târât înapoi în compartiment pentru a-și recupera sticla și jobenul, într-adevăr și-a umplut jobenul cu apă înainte să coboare pe malul abrupt și toți martorii confirmă că Dickens s-a făcut util printre muribunzi și morți.

În cei cinci ani pe care i-a mai trăit după Staplehurst, Dickens n-a spus despre ce a văzut în matca aceea decât un lucru – „Era inimaginabil" – și la fel despre ce a auzit – „Ininteligibil." Asta din partea unui om despre care toți spun că a avut cea mai bogată imaginație, după Sir Walter Scott, dintre toți scriitorii Angliei. Și din partea unui om ale cărui povești erau întotdeauna, dacă nu altceva, măcar eminamente inteligibile.

Poate că inimaginabilul a început atunci când el cobora pe malul abrupt. Lângă el a apărut deodată un om înalt și slab, îmbrăcat cu o pelerină neagră, grea, mai potrivită unei seri la operă decât unei călătorii de după-amiază cu trenul de Londra. Amândoi își duceau jobenele în mână, ținându-se în același timp de taluz cu mâna liberă, pentru a-și păstra echilibrul. Silueta aceea, cum mi-a spus Dickens cu o șoaptă guturală mai târziu, în zilele de după accident, când vocea lui „nu mai era a mea", era cadaveric de subțire, aproape șocant de palidă la față și se holba la scriitor cu ochi umbriți, de sub fruntea înaltă și albă care se unea cu un scalp pleșuv, alb. Câteva șuvițe de păr încărunțit îi tresăltau de-o parte și de alta a chipului care amintea de un craniu. Impresia lui Dickens

că vedea o tigvă a fost confirmată, a spus el mai târziu, de nasul scurtat al omului – „mai mult simple crestături negre deschise pe fața albă ca varul decât un nas adevărat", așa l-a descris Dickens – și de dinții mici, ascuțiți și neregulați, foarte distanțați, înfipți în gingii atât de palide, încât erau mai albe decât dinții înșiși.

Autorul a observat totodată că omului îi lipseau două degete – sau aproape îi lipseau – de la mâna dreaptă, degetul mic și inelarul, dar și degetul mijlociu de la mâna stângă. Ce a reținut îndeosebi atenția lui Dickens a fost faptul că degetele *nu* fuseseră tăiate de la îmbinare, cum se întâmplă deseori în caz de accident sau intervenție chirurgicală ulterioară, ci păreau retezate de la jumătatea falangelor. „Ca niște lumânări de ceară topite parțial", mi-a spus el mai târziu.

Dickens era șocat în vreme ce el și individul acela ciudat înfășurat în pelerină neagră coborau malul abrupt, amândoi folosindu-se de tufe și bolovani ca să înainteze.

– Eu sunt Charles Dickens, a icnit prietenul meu.

– Daaaa, a zis figura palidă, sunetul alunecându-i printre dinții mărunți. Ș-ș-ș-ș-tiu.

Asta l-a tulburat și mai tare pe Dickens.

– Numele dumneavoastră, domnule? a întrebat în vreme ce alunecau umăr la umăr pe malul de pietre desprinse.

– Drood, a spus omul. Cel puțin, așa crede Dickens că a spus omul. Vocea individului palid era tărăgănată și purta amprenta a ceea ce putea fi considerat un accent străin. Cuvântul a ieșit sunând mai mult a „Dread"[1].

– Vă aflați în trenul spre Londra? a întrebat Dickens pe când se apropiau de baza dealului abrupt.

[1] „Spaimă", „groază" (n. tr.).

– Spre Limehoussse, a șuierat individul diform în pelerină neagră. Whitechapel. Ratcliff Crossss. Gin Alley. Three Foxess Court. Butcher Row și Commercial Road. The Mint și celelalte puricării.

Dickens a ridicat iute privirea la acest recital straniu, dat fiind că trenul lor se îndrepta spre gara din centrul Londrei, nu spre acele alei întunecate din East London. „Puricării" era un termen argotic pentru cele mai abjecte mahalale cu case de închiriat din oraș. De acum ajunseseră la baza dealului și, fără alte vorbe, acel „Drood" s-a întors cu spatele și a părut să plutească în umbrele de sub podul feroviar. În câteva secunde, mantaua neagră a omului s-a amestecat cu bezna de acolo.

Trebuie să înțelegi, avea să-mi șoptească Dickens mai târziu, că nici pentru o secundă nu m-am gândit că apariția aceea stranie era Moartea venită să-și ia tainul. Și nici vreo altă personificare a tragediei care se afla în derulare chiar în clipele acelea. Asta ar fi fost prea banal chiar și pentru ficțiunile mult mai neizbutite decât cele cărora le dau eu viață. Recunosc totuși, Wilkie, a spus el, că m-am întrebat atunci dacă Drood nu era cumva un gropar venit din Staplehurst sau din cine știe ce cătun din apropiere.

Rămas singur, Dickens și-a îndreptat atenția spre carnagiu.

Vagoanele din matca râului și de pe malurile mlăștinoase nu mai semănau deloc cu ceea ce fuseseră inițial. Cu excepția axurilor de fier și a roților ițindu-se ici și colo în unghiuri imposibile din apă, era ca și când o serie de bungalow-uri din lemn ar fi fost aruncate din cer, aduse, poate, de un uragan american și făcute fărâme. Și apoi fărâmele arătau ca și când ar fi fost aruncate și fărâmate din nou.

Dickens credea că nimeni n-ar fi putut supraviețui unui asemenea impact, unei asemenea distrugeri, dar strigătele de suferință ale celor aflați încă în viață – întrucât, în fapt, numărul răniților îl depășea cu mult pe cel al morților – începuseră să umple valea râului. Acelea nu erau, și-a spus el atunci, sunete omenești. Erau

într-un fel infinit mai rele decât gemetele și strigătele pe care le auzise pe când făcea turul spitalelor supraaglomerate, cum ar fi East London Children's Hospital din Ratcliff Cross – loc pe care Drood tocmai îl pomenise – unde copiii nevoiași și cei nerevendicați de părinți mergeau să moară. Nu, sunetele acelea te făceau mai mult să crezi că cineva deschisese o poartă spre genunea Iadului însuși, permițându-le osândiților de acolo să mai strige pentru ultima oară spre lumea muritorilor.

Dickens a urmărit un om care venea împleticindu-se spre el, cu brațele întinse ca pentru o îmbrățișare de bun venit. Vârful țestei îi fusese spulberat cam cum ai crăpa coaja unui ou cu lingura, pregătindu-te pentru micul dejun. Dickens putea să vadă bine pulpa gri cu roz sclipind în bolul concav al craniului crăpat. Chipul individului era plin de sânge, iar ochii erau orbite albe holbându-se printre pârâiașele stacojii.

Dickens nu s-a putut gândi la nimic altceva de făcut decât să-i ofere omului niște brandy din sticla sa. Gura sticlei, când s-a desprins de buzele omului, era roșie. Dickens l-a ajutat să se întindă pe iarbă și a folosit apa din jobenul său pentru a-i curăța fața.

– Care este numele dumitale, domnule? a întrebat Dickens.

Omul a spus doar „M-am dus", și a murit, ochii lui albi continuând să stea holbați către cer, în bălțile lor de sânge.

O umbră a trecut peste ei. Dickens s-a răsucit, sigur – mi-a spus mai târziu – că trebuia să fie Drood, mantia neagră a apariției deschizându-se ca aripile unui corb. Era însă doar un nor, care trecea deasupra văii râului, ascunzând soarele.

Dickens și-a reumplut jobenul cu apă din râu și a dat peste o lady, căreia îi șiroia și ei sângele peste fața plumburie. Era aproape despuiată, cu hainele reduse la câteva fâșii de pânză însângerată, atârnându-i ca niște bandaje vechi pe carnea sfârtecată. Îi lipsea sânul stâng. A refuzat să se oprească pentru a primi oblojiri din partea

scriitorului și n-a părut să-i audă îndemnurile de a sta jos și a aștepta ajutor. A trecut pe lângă Dickens într-un fel sprinten și a dispărut printre cei câțiva copaci care creșteau de-a lungul malului.

A ajutat doi paznici năuci să desprindă trupul strivit al unei alte femei dintr-un vagon spulberat și să-l așeze, cu blândețe, pe pământ. Un om stătea în aval și striga: „Soția mea! Soția mea!" Dickens l-a condus la cadavru. Bărbatul a urlat, și-a ridicat brațele deasupra capului și-a fugit bezmetic pe câmpul mlăștinos din vecinătatea râului, unde s-a aruncat la pământ și a început să se zvârcolească, tot timpul emițând sunete despre care Dickens avea să spună mai târziu că „erau ca șuierăturile și gemetele de moarte ale unui vier cu plămânii perforați de mai multe gloanțe de calibru mare". Apoi bărbatul leșinase, prăbușindu-se în mâl mai mult asemenea cuiva împușcat în cap decât în plămâni.

Dickens s-a dus înapoi spre vagoane și a găsit o femeie sprijinită de un copac. Cu excepția câtorva picături de sânge pe față, provenite poate de la o rană superficială la scalp, părea nevătămată.

– Vă aduc niște apă, doamnă, a spus el.

– Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, i-a răspuns ea și a zâmbit.

La care Dickens s-a tras îndărăt. Femeia își pierduse toți dinții.

S-a dus la pârâu și a întors capul cât să vadă o siluetă pe care a luat-o drept Drood – evident, nimeni altcineva nu era atât de neghiob încât să se îmbrace într-o pelerină grea de operă într-o zi călduroasă de iunie – aplecată binevoitor deasupra femeii. Când Dickens s-a întors peste câteva secunde cu jobenul plin de apă de la râu, omul în negru plecase și femeia era moartă, însă își arăta în continuare gingiile zimțate, însângerate, într-o parodie a unui ultim zâmbet.

El s-a întors la vagoanele strivite. Printre fărâmele unuia dintre ele, un tânăr gemea vlăguit. Alți salvatori alunecau pe pantă în jos.

Dickens a dat fuga să aducă niște paznici vânjoși care să-l ajute la scoaterea individului din mormanul de cioburi de sticlă, catifea roșie ruptă, fiare grele și podeaua de lemn surpată a compartimentului. În timp ce paznicii icneau și ridicau cadrele grele de geam și lemnele rupte ale podelei care devenise acum acoperiș, Dickens i-a strâns mâna tânărului și i-a spus:

– Am eu grijă să ajungi la loc sigur, fiul meu.

– Mulțumesc, a gemut tânărul gentleman rănit, evident ocupant al unui vagon de clasa întâi. Sunteți foarte amabil.

– Cum vă numiți? a întrebat romancierul nostru în vreme ce îl transportau pe tânăr, în siguranță, pe mal.

– Dickenson, a răspuns acesta.

Charles Dickens s-a asigurat că domnul Dickenson era dus sus la linia feroviară, unde sosiseră mai mulți salvatori, apoi s-a întors la carnaj. A dat fuga de la un rănit la altul, ridicând, consolând, ostoind setea, liniștind, uneori acoperind goliciunea cu orice zdreanță găsea la îndemână, totul în timp ce verifica alte rămășițe de trupuri împrăștiate prin zonă, atât cât să confirme faptul că nu se mai afla cineva printre cei vii.

Câțiva salvatori și colegi de călătorie păreau la fel de concentrați să dea ajutor ca autorul nostru, dar mulți – mi-a mărturisit Dickens mai târziu – nu puteau decât să stea șocați pe loc și să privească. Cei doi care se agitaseră cel mai mult în după-amiaza aceea teribilă, în mijlocul dezastrului și al gemetelor, au fost Dickens și bizara făptură care își spunea Drood, chiar dacă omul cu pelerină neagră se afla mereu parcă prea departe ca să fie auzit, mereu pe cale să dispară iarăși din vedere și părând întotdeauna să plutească mai mult decât să pășească de la un vagon distrus la altul.

Dickens a dat peste o femeie masivă, straiele țărănești și croiul rochiei dovedind că venea din unul dintre vagoanele de clasă inferioară. Era cu fața în jos în mlaștină, cu brațele sub corp.

El a rostogolit-o pe spate ca să se convingă că femeia nu mai era printre cei vii, când ochii ei s-au deschis deodată, albi pe fața acoperită de noroi.

– Am salvat-o! a gemut ea. Am salvat-o de *el!*

Trecu un minut înainte ca Dickens să observe pruncul pe care grăsana îl strângea cu forță în brațele-i masive, fața lui mică și albă îngropată la pieptul planturos al femeii. Copilașul era mort – fie înecat în mlaștina superficială, fie asfixiat de greutatea mamei lui.

Dickens a auzit un strigăt șuierat, a văzut silueta lui Drood chemându-l din pânzăria de umbre de sub podul frânt și s-a dus spre el, dar a ajuns înainte la un vagon sfărâmat, răsturnat, unde brațul gol, dar simetric, al unei tinere ieșea din ce mai rămăsese dintr-o fereastră. Degetele ei se mișcau, părând să-l cheme pe romancierul nostru mai aproape.

Dickens s-a lăsat pe vine și a luat degetele moi în propriile-i mâini.

– Aici sunt, draga mea, a spus el, adresându-se întunericului dinăuntrul micii deschideri care fusese un geam cu doar cincisprezece minute înainte. A strâns-o de mână și ea l-a strâns înapoi, recunoscătoare parcă pentru prezența lui salvatoare.

Dickens se ghemui, dar nu reuși să vadă altceva decât tapiserie ruptă, forme întunecate și umbre adânci înăuntrul micii peșteri triunghiulare a epavei. Nu avea destul loc să-și îndese nici măcar umerii. Canatul de sus al geamului era aproape lipit de pământul mocirlos. Putea doar să audă respirația grăbită și speriată a femeii rănite acoperind șopotul râului care curgea în apropiere. Fără a se gândi la posibila indecență a gestului, i-a mângâiat brațul gol cât de departe se putea întinde înăuntrul epavei prăbușite. Pe antebrațul ei palid creșteau firișoare roșcate foarte subțiri care străluceau arămii în lumina după-amiezii.

– Văd paznicii și poate un doctor venind, a spus Dickens în mica deschizătură, strângând-o de braț și mână tot timpul.

Nu știa sigur dacă domnul în costum maro care se apropia, ducând o geantă de piele, era într-adevăr doctor, dar își dorea cu ardoare să fie. Cei patru paznici, având cu ei topoare și răngi, alergau ușor înaintea gentlemanului în costum elegant care gâfâia să țină pasul.

– Aici! le-a strigat Dickens.

A strâns-o pe femeie de mână. Degetele ei palide l-au strâns înapoi, arătătorul închizându-se, deschizându-se, apoi adunându-se și închizându-se din nou în jurul degetelor sale, așa cum un nou-născut ar strânge instinctiv și timid mâna tatălui său. Ea nu spunea nimic, dar Dickens îi auzea suspinul din întuneric. Părea aproape un sunet de mulțumire. Îi ținea mâna cu ambele sale mâini și se ruga să nu fie grav rănită.

– Aici, pentru Dumnezeu, grăbiți-vă! a strigat Dickens.

Oamenii s-au strâns în jurul său. Insul tras la patru ace s-a prezentat – era un medic pe nume Morris – și Dickens a refuzat să renunțe și la locul de lângă geamul epavei, și la mâna tinerei lady cât timp cei patru paznici au început să ridice rama geamului, lemnul rupt și fierul și să le tragă într-o parte, lărgind spațiul mic care servise, cine știe cum, de adăpost și salvare femeii.

– Cu grijă acum! le-a strigat Dickens paznicilor. Cu mare grijă, fără doar și poate! Nu lăsați nimic să cadă. Aveți grijă cu răngile!

Ghemuindu-se mai jos pentru a vorbi în spațiul întunecat, Dickens a strâns cu tărie mâna și a șoptit:

– Aproape am ajuns la tine, draga mea. Încă un minut. Fii curajoasă!

A primit ca răspuns o ultimă strângere. Dickens a putut să simtă recunoștința ei.

– Trebuie să vă retrageți un minut, domnule, a zis doctorul Morris. Retrageți-vă doar un minut cât băieții se opintesc și ridică, iar eu mă aplec înăuntru ca să văd dacă e prea rănită ca să fie

mișcată acum sau nu. Numai un minut, domnule. Sunteți un gentleman adevărat.

Dickens a mângâiat palma tinerei lady, degetele sale nedorind să-i dea drumul, simțind presiunea finală a despărțirii din partea degetelor ei subțiri, palide, perfect îngrijite, în semn de răspuns. Mintea sa a înlăturat sentiment foarte real, dar complet nepotrivit, că putea exista ceva excitant la nivel fizic într-un contact atât de intim cu o femeie pe care nici măcar nu o cunoscuse și al cărei chip nici nu-l văzuse încă.

– Vei scăpa de acolo și vei fi în siguranță cu noi într-un minut, draga mea, a spus el și i-a dat drumul mâinii.

Apoi s-a târât înapoi în patru labe, lăsându-le loc lucrătorilor și simțind umezeala mlaștinii cum se infiltra prin genunchii pantalonilor săi.

– Acum! a strigat doctorul, îngenunchind acolo unde fusese Dickens cu o clipă înainte. Puneți-vă spinările la lucru, băieți!

Cei patru paznici vânjoși și-au pus de-a dreptul spinările la lucru, ridicând întâi cu rângile și apoi lipindu-se cu spatele de peretele inegal al podelei prăbușite devenite acum o piramidă grea de lemn. Conul de întuneric s-a lărgit puțin sub ei. Lumina soarelui a iluminat epava. Au icnit încordându-se să țină dărâmătura sus și apoi unul dintre ei a mai icnit o dată.

– O, Hristoase! a strigat cineva.

Doctorul a sărit în picioare ca și când ar fi atins un fir electric. Dickens s-a târât înainte pentru a-și oferi ajutorul și privirea i-a căzut într-un sfârșit în acel spațiu.

Nu exista nicio femeie, nicio fată. Ci doar un braț gol retezat mai jos de umăr zăcea în cerculetul deschis în mijlocul dărâmăturilor. Ciotul de os arăta foarte alb în lumina filtrată a după-amiezii.

Toți au strigat. Au sosit alți oameni. Instrucțiunile au fost repetate. Paznicii și-au folosit topoarele și rângile pentru a desface epava,

cu atenție la început și apoi cu un abandon teribil, aproape intenționat distructiv. Restul corpului tinerei pur și simplu nu era acolo. Nicăieri în acel morman de lemne nu se găsea vreun corp întreg, ci doar fâșii neasortate de haine rupte și varii bucăți de carne și os ciobit. Nu mai rămăsese în urmă nici măcar un rest identificabil din rochia ei. Era doar acel braț palid terminat cu degetele cadaverice, bine strânse și acum nemișcate.

Fără alt cuvânt, doctorul Morris s-a întors și s-a îndepărtat, alăturându-se salvatorilor strânși în jurul altor victime.

Dickens s-a ridicat în picioare, a clipit, și-a umezit buzele și s-a întins după sticla sa cu brandy. Avea gust de cupru. Și-a dat seama că era goală și că simțea doar sângele lăsat pe ea de una dintre victimele cărora le-o oferise. S-a uitat de jur împrejur după joben și atunci s-a dumirit că-l purta pe cap. Apa de râu din el îi udase părul și-i cursese pe guler.

Veneau noi salvatori și gură-cască. Dickens și-a făcut socoteala că nu mai putea fi de mare ajutor. Încet, stângaci, a urcat pe malul abrupt la râului spre platforma unde vagoanele rămase întregi stăteau acum goale.

Ellen și doamna Ternan ședeau la umbra unor traverse stivuite, bând cu calm apă din cești de ceai pe care li le adusese cineva.

Dickens a dat să se întindă spre mâna înmănușată a lui Ellen și atunci și-a întrerupt mișcarea. În schimb, a spus:

– Cum te simți, draga mea?

Ellen a zâmbit, însă avea lacrimi în ochi. Și-a atins brațul stâng într-un loc chiar de sub umăr și deasupra sânului stâng.

– Puțin învinețită, cred, dar altminteri bine. Îți mulțumesc, domnule Dickens.

Romancierul a încuviințat aproape absent, cu privirea concentrată în altă parte. Apoi s-a întors, s-a dus la marginea podului rupt, a sărit cu agilitatea lejeră a celor distrași pe treapta vagonului de

clasa întâi suspendat în aer, s-a târât printr-un geam spart la fel de ușor ca și când ar fi fost o ușă și s-a lăsat în jos pe șirurile de scaune ce deveniseră trepte pe suprafața acum verticală a podelei compartimentului. Întregul vagon, încă atârnând precar mult deasupra fundului de vale și legat doar printr-un singur manșon de vagonul clasei a doua aflat sus, pe șine, s-a legănat încet ca un pendul ce vibrează într-un orologiu spart.

Mai devreme, înainte să le salveze pe Ellen și pe doamna Ternan, își recuperase geanta din piele în care ținea mare parte din manuscrisul celui de-al șaisprezecelea fascicul al *Prietenului nostru comun* la care lucrase în timpul șederii în Franța, dar acum își amintise că ultimele două capitole se aflau în pardesiul său, care încă stătea împăturit pe stativul de deasupra fostelor lor locuri. Stând pe speteaza acelui ultim rând de locuri, în vagonul care se legăna și scârțâia, cu râul aflat la zece metri sub el reflectând săgeți de lumină zglobie prin geamurile sparte, și-a recuperat pardesiul, a verificat dacă manuscrisul era acolo – se udase nițel, dar altfel era intact – și apoi, stând încă în echilibru pe speteză, a pus hârtiile în buzunarul jachetei.

Întâmplător, Dickens a aruncat apoi o privire drept în jos, prin sticla spartă a ușii din capătul vagonului. Foarte jos, direct sub vagon, un truc al luminii făcându-l să pară că stătea *pe* apă și nu *în* ea, aparent nepăsător la atâtea tone de lemn și fier care se legănau deasupra sa, persoana care își spunea Drood își lăsase capul mult pe spate ca să se uite țintă la Dickens. Ochii albicioși ai arătării, în găvanele lor afundate, parcă nu aveau deloc pleoape.

Buzele ființei s-au depărtat, gura s-a deschis și s-a mișcat, limba cărnoasă a ieșit printre dinții mici și s-au auzit sunete șuierate, însă Dickens n-a reușit să distingă niciun cuvânt peste geamătul metalic al vagonului în legănare și peste strigătele continue ale răniților din valea de jos.

– Ininteligibil, a murmurat Dickens. Ininteligibil.

Vagonul de clasa întâi s-a balansat brusc și a coborât puțin, pregătindu-se parcă de prăbușire. Dickens s-a agățat nepăsător cu o mână de suportul pentru bagaje, pentru a-și menține echilibrul. Când balansul a încetat și el a coborât iarăși privirea, Drood era deja plecat. Scriitorul și-a aruncat peste umăr haina cu manuscrisul și s-a cățărat, ieșind la lumină.

2

Eram plecat din oraș în ziua dezastrului suferit de prietenul meu la Staplehurst, așa încât abia după trei zile de la accident am primit un mesaj din partea fratelui meu mai mic, Charles, care se căsătorise cu Kate, cea mai mare fiică a lui Dickens, în care mă informa de faptul că romancierul își văzuse moartea cu ochii. M-am dus într-un suflet la Gad's Hill Place.

Presupun, Dragii mei Cititori din viitorul meu postum și imposibil de îndepărtat, că vă amintiți de Gad's Hill din piesa lui Shakespeare, *Henric al IV-lea.* Vă amintiți de Shakespeare, nu-i așa, chiar dacă noi, ceilalți condeieri, ne-am pierdut în negura istoriei? Gad's Hill e locul unde Falstaff ticluiește un jaf, dar planul său este zădărnicit de Prințul Hal și un prieten care se deghizează în jefuitor, dorind să-l jefuiască pe jefuitor; după ce corpolentul Sir John fuge copleșit de teroare, în versiunea sa retălmăcită a poveștii, Hal și complicele lui devin patru briganzi, apoi opt, apoi șaisprezece și așa mai departe. Există un Han Falstaff foarte aproape de domiciliul lui Dickens și cred că autorului îi plăcea legătura casei sale cu Shakespeare la fel de mult cât îi plăcea berea care i se servea la han, la capătul lungilor lui plimbări.

Apropiindu-mă de casă cu o trăsură, mi-am amintit că Gad's Hill Place mai însemna ceva pe filieră sentimentală pentru Charles Dickens, ceva ce preceda cu mult momentul când el cumpărase domeniul cu un deceniu în urmă, în 1855. Gad's Hill era situat în Chatham, un sat care se îmbina cu oraşul-catedrală Rochester, la aproximativ patruzeci de kilometri de Londra, o zonă unde scriitorul petrecuse cei mai fericiţi ani ai copilăriei şi una în care se întorcea constant ca adult, hoinărind pe acolo aidoma unui duh fără odihnă care-şi caută locul ultimei bântuiri. Casa în sine – Gad's Hill Place – îi fusese arătată lui Charles Dickens cel de şapte sau opt ani de către tatăl său, cu ocazia uneia dintre nenumăratelor lor plimbări; John Dickens spusese ceva de genul: „Dacă munceşti din greu, băiatul meu, şi dacă eşti consecvent, un asemenea conac ar putea fi al tău într-o bună zi." După care, în ziua celei de-a patruzeci şi treia aniversări a acelui băiat, în februarie 1855, Dickens îşi dusese nişte prieteni la Chatham pentru una dintre regulatele lui bântuiri sentimentale şi descoperise, spre veritabila sa stupoare, că inaccesibilul conac al tinereţii sale era scos la vânzare.

Dickens a fost primul care a recunoscut că Gad's Hill Place nu era atât un conac, cât o casă de ţară de-un confort mediu – în fapt, fosta locuinţă a autorului de la Tavistock House fusese mai impunătoare – chiar dacă, după achiziţionarea Gad's Hill Place, scriitorul a vărsat într-adevăr o mică avere în renovarea, modernizarea, decorarea, modificarea peisajului şi extinderea lui. La început avusese de gând să folosească visul de opulenţă al răposatului său tată ca proprietate de închiriat, apoi a început să o considere drept casă ocazională de la ţară, însă după neplăcerea amară a despărţirii de Catherine, mai întâi a închiriat Tavistock House şi apoi a scos casa aceea de la oraş la vânzare, făcând din Gad's Hill Place reşedinţa sa principală. (Obiceiul său era însă acela de a ţine mai multe case la Londra pentru vizite ocazionale – şi uneori

secrete – inclusiv un apartament deasupra biroului lui de la revista noastră *All the Year Round.)*

Dickens îi spusese prietenului său Wills, după achiziționarea casei: „Pe când eram doar un copilaș cu primele fantasme ale tuturor cărților mele în minte, o priveam ca pe-un minunat conac (ceea ce Dumnezeu știe că nu este)."

Când trăsura mea ieși de pe Gravesend Road și o luă de-a lungul aleii curbate către edificiul din cărămidă roșie, înalt de două etaje, m-am gândit cum umbrele acelea căpătaseră consistență pentru sute de mii de cititori și cum Dickens, la rândul său, locuia acum chiar între pereții pe care incorigibilul lui tată, un ratat în chestiuni ce țineau deopotrivă de familie și de finanțe, îi descrisese odată fiului său ca pe cea mai mare recompensă posibilă a ambiției sale domestice și profesionale.

O slujnică m-a lăsat să intru și Georgina Hogarth, cumnata lui Dickens și acum stăpâna casei, m-a întâmpinat.

– Ce face Inimitabilul? am întrebat, folosind porecla preferată a autorului.

– E foarte zdruncinat, domnule Collins, foarte zdruncinat, a șoptit ea și a dus un deget la buze.

În biroul lui Dickens se intra direct din antreu, prin dreapta. Ușile erau închise, dar știam din multele mele vizite și șederi la Gad's Hill că acestea erau *întotdeauna* închise, fie că stăpânul lucra, fie că nu.

– Accidentul l-a afectat atât de tare, încât a trebuit să petreacă prima noapte în apartamentul din Londra cu domnul Willis dormind în fața ușii, a continuat ea în șoaptă ca un sufleor. În caz că ar fi fost nevoie de domnul Willis, înțelegeți.

Am încuviințat din cap. Angajat întâi ca asistent la revista *Household Words* a lui Dickens, eminamente practicul și lipsitul de

imaginație William Henry Willis – în atâtea feluri opusul agerului Dickens – devenise unul dintre cei mai apropiați prieteni și confidenți ai faimosului autor, dând la o parte vechi prieteni precum John Forster.

– Astăzi nu lucrează, a șoptit Georgina. Să văd dacă vrea să fie deranjat.

S-a apropiat de ușile biroului cu o evidentă tulburare.

– Cine este? s-a auzit o voce dinăuntru, când Georgina a ciocănit încet.

Am spus „o voce" întrucât nu era vocea lui Charles Dickens. Vocea romancierului, cum și-amintesc toți cei care l-au cunoscut mult timp, era joasă, repezită și apăsată de o ușoară neclaritate pe care mulți o confundau cu pelticeala și care îl făcuse pe scriitor, pentru a compensa, să rostească apăsat vocalele și consoanele, astfel încât vorbirea sa rapidă, dar foarte atentă și curgătoare, le suna uneori pompos celor care nu îl cunoșteau.

Vocea aceasta nu era deloc așa. Era glasul tremurat și firav al unui bătrân.

– E domnul Collins, a spus Georgina spre ușa de stejar.

– Spune-i să se ducă înapoi în camera lui și să bolească, a hârâit vocea bătrânului dinăuntru.

Am clipit, auzind asta. De când fratele meu mai mare Charles se însurase cu Kate Dickens, cu cinci ani înainte, suferise accese grave de indigestie și uneori se îmbolnăvise, dar – eram sigur la momentul acela – nu era nimic serios. Dickens era de altă părere. Scriitorul se împotrivise căsătoriei, era convins că fiica lui preferată se măritase cu Charles – fost ilustrator al cărților lui Dickens – doar spre a-i face în ciudă și-n mod evident se autoconvinsese că fratele meu era pe moarte. Auzisem de curând din sursă sigură că Dickens îi spusese lui Willis că sănătatea scumpului meu frate îl făcea „totalmente nepotrivit pentru orice rol în viața asta",

și chiar dacă nu era adevărat – și nici nu era! – remarca era înfiorător de aspră.

– Nu, domnul *Wilkie*, a spus Georgina prin ușă, uitându-se temătoare peste umăr, sperând parcă să n-o fi auzit.

– O, a făcut nesigur moșneagul, de ce naiba nu spui așa?

S-au auzit vagi târșâieli și râcâieli și apoi răsucirea unei chei în broască – lucru extraordinar în sine, întrucât Dickens avea straniul obicei de a-și încuia biroul atunci când *nu* era în el, dar niciodată când *era* – și ușile au fost date de perete.

– Dragul meu Wilkie, dragul meu Wilkie, a făcut Dickens în felul acela hârâit, deschizând larg brațele, strângându-mă de umărul drept cu mâna stângă pentru scurt timp, iar apoi luând-o de acolo și ducând-o alături de cealaltă mână a sa care îmi strângea palma cu entuziasm. Am observat că ținea ceasul de buzunar în mână. Mulțumesc, Georgina, a adăugat absent în vreme ce închidea ușile după noi, fără a le încuia la loc. A deschis drumul în biroul său întunecat.

Asta era o altă ciudățenie. Deși îl vizitasem de multe ori pe Dickens în al său *sanctum sanctorum* de-a lungul anilor, nu văzusem niciodată draperiile trase pe timp de zi peste ferestrele boltite. Acum așa erau. Singura lumină venea de la lampa de pe masa din mijlocul încăperii; pe biroul așezat cu fața spre cele trei ferestre și amplasat în cotlonul mic creat de ele nu era nicio lampă. Numai câțiva dintre noi avuseseră privilegiul de a-l vedea pe Dickens cufundat de-adevăratelea în actul creației, în acel birou, însă toți care o făcuserăm trebuie să fi băgat de seamă ironia blândă a faptului că stătea invariabil cu fața către ferestrele ce dădeau spre grădina sa și spre Gravesend Road, dar niciodată nu *vedea* nimic din scena ce i se deschidea înainte atunci când ridica privirea de la toc și hârtie. Scriitorul era rătăcit în lumile pe care le imagina și era de-a dreptul orb când lucra, mai puțin atunci când se uita în oglinda

din apropiere pentru a-și studia propriile expresii pe când încerca grimase, rânjete, încruntări, reacții de șoc și alte mine caricaturale ale personajelor sale.

Dickens m-a tras mai adânc în odaia întunecată și mi-a făcut semn cu mâna spre un fotoliu de lângă birou. Cu excepția draperiilor trase, încăperea arăta ca de obicei – totul ordonat și aranjat într-un fel aproape maniacal (și fără nicio urmă de praf, chiar dacă Dickens nu permitea niciodată slujitorilor să șteargă praful sau să facă curățenie în biroul său). Acolo erau masa de lucru cu suprafața ei de scris înclinată și cele câteva ustensile, puține, aranjate cu grijă, niciodată amestecate, dispuse precum niște talismane pe partea plană a mesei – un calendar, călimara, pene de scris, un creion și o radieră ce nu părea să fi fost folosită vreodată, o perniță cu ace, o mică statuetă de bronz întruchipând două broaște duelându-se, un cuțit pentru hârtie aliniat *la milimetru*, o frunză aurită cu un iepure stilizat pe ea. Acestea erau simbolurile lui aducătoare de noroc – „accesoriile" sale, cum le numea el, lucruri, mi-a spus el odată, „asupra cărora să mi se odihnească ochii în pauzele de scris" – și fără ele nu putea să scrie la Gad's Hill la fel cum nu putea fără penele sale de gâscă.

Mare parte din birou era tapetată cu cărți, inclusiv rafturi cu cărți false – majoritatea purtând titluri ironice născocite chiar de Dickens – pe care le comandase pentru Tavistock House și care acum erau fixate pe dosul ușii, iar adevărata bibliotecă încorporată care înconjura încăperea era întreruptă doar de ferestre și de un minunat șemineu albastru cu alb, decorat cu douăzeci de plăci ceramice de Delft.

Dickens însuși arăta aproape șocant de îmbătrânit în după-amiaza aceea de iunie, cu începutul de chelie, ochii afundați în orbite și ridurile de pe față accentuate de lumina aspră a lămpii cu gaz de pe masa dindărătul nostru. Se tot uita la ceasul nedeschis.

– Amabil din partea ta că ai venit, dragul meu Wilkie, a hârâit Dickens.

– Aiurea, aiurea, am spus. Aș fi venit mai curând dacă nu eram plecat din oraș, cum sper că te-a informat fratele meu. Vocea ta pare încordată, Charles.

– Ciudată? a întrebat Dickens cu un zâmbet pasager.

– Încordată.

A scos un hohot de râs. De foarte puține ori când erai cu Charles Dickens se întâmpla să nu-l auzi râzând. Niciodată nu întâlnisem un om mai dornic să râdă. Aproape nicio clipă sau împrejurare nu era atât de serioasă, încât autorul să nu poată găsi ceva nostim în ea, cum unii dintre noi descoperim, spre jena noastră, la înmormântări.

– *Ciudată* e mai aproape de adevăr, aș spune, a rostit Dickens în felul acela hârșâit, ca un bătrân. Fără-ndoială am adus cu mine vocea altcuiva din scena teribilă a dezastrului de la Staplehurst. Mi-aș dori totuși ca persoana aceea să-mi dea vocea înapoi și să și-o ia pe-a sa... Găsesc că tonul acesta de Micawber bătrân nu mi-e deloc pe plac. Am senzația că cineva dă cu șmirghel deopotrivă pe corzile mele vocale și pe vocalele în sine.

– Altfel ești nevătămat, prietene? am întrebat, aplecându-mă în față în cercul de lumină al lămpii.

Dickens a alungat întrebarea cu o fluturare de mână și și-a întors atenția spre ceasul de aur din mâinile sale.

– Dragul meu Wilkie, azi-noapte am avut cel mai uimitor vis.

– Așa? am zis compătimitor, presupunând că voi auzi coșmarurile lui inspirate de accidentul de la Staplehurst.

– Era ca și cum aș fi citit o carte pe care o scrisesem în viitor, a zis el încet, răsucind în continuare ceasul în mâini. Aurul atrăgea lumina unicei lămpi din încăpere. A fost un lucru teribil... despre un om care s-a hipnotizat singur astfel încât el, ori cealaltă

persoană creată de sugestiile acelea hipnotice, să poată făptui lucruri teribile, acțiuni de nedescris. Lucruri egoiste, desfrânate, distructive pe care omul – nu știu din ce motiv în vis voiam să-i spun „Jasper" – nu le-ar fi făcut niciodată conștient. Și mai era o altă... creatură... implicată într-un fel.

– Să se autohipnotizeze, am murmurat. Asta nu este posibil, nu-i așa? Fac apel la lunga ta implicare și educație în arta influenței magnetice, dragul meu Charles.

– N-am nicio idee. N-am *auzit* să fi fost făcut așa ceva până acum, dar asta nu înseamnă neapărat că este imposibil. A ridicat privirea. Tu ai fost hipnotizat vreodată, Wilkie?

– Nu, am răspuns cu un râs moale. Deși câțiva au încercat.

N-am considerat că era nevoie să adaug că însuși profesorul John Elliotson, fost angajat al University College Hospital și chiar mentorul și instructorul personal al lui Dickens în arta mesmerismului, găsise că-i era imposibil să mă supună influenței hipnotice. Aveam pur și simplu o voință prea puternică.

– Hai să încercăm, a spus Charles, lăsând ceasul să atârne la capătul lănțișorului și începând să-l legene într-o mișcare de pendul.

– Prietene, am spus, chicotind, dar fără umor, la ce bun, pentru Dumnezeu? Am venit să aud detaliile teribilului tău accident, nu să particip la jocuri de salon cu un ceas și...

– Fă-mi pe plac, dragul meu Wilkie, a rostit încet Dickens. Știi doar că am înregistrat un oarecare succes hipnotizându-i pe alții – ți-am povestit, cred, despre lunga și îndeajuns de reușita mea terapie prin hipnoză la care am suspus-o pe sărmana Madame de la Rue pe Continent.

N-am putut decât să mormăi dezinteresat. Dickens le povestise *tuturor* prietenilor și cunoscuților săi despre lunga și obsesiva sa serie de tratamente cu „sărmana" Madame de la Rue. Ceea ce nu ne împărtășise, lucru care era însă cunoscut tuturor intimilor săi,

era că ședințele sale cu doamna aceea măritată și evident nebună o făcuseră pe soția lui, Catherine, atât de geloasă, încât – pentru prima oară, poate, de când erau căsătoriți – îi solicitase să le întrerupă.

– Te rog să te uiți la ceas, a spus Dickens în timp ce legăna discul de aur înainte și înapoi în lumina difuză.

– Nu va merge, dragul meu Charles.

– Ți se face foarte somn, Wilkie... *foarte* somn... ți-e greu să ții ochii deschiși. Ești la fel de somnoros ca și când ai fi luat mai multe picături de laudanum.

A fost cât pe ce să râd auzindu-l. Luasem mai multe *duzini* de picături de laudanum înainte să vin la Gad's Hill, cum făceam în fiecare dimineață. Și chiar adăstasem ca să mai sorb din flaconașul meu de argint.

– Ți se face... foarte... somn... a spus monoton Dickens.

Preț de câteva secunde am încercat să mă supun, doar pentru a-i face pe plac Inimitabilului. Era evident că dorea să-și ia gândul de la accidentul recent. M-am concentrat asupra ceasului care se legăna. Am ascultat vocea monotonă a lui Dickens. Sincer să fiu, căldura moleșitoare a odăii închise, lumina scăzută, licărul solitar auriu legănându-se înainte și înapoi, dar mai ales cantitatea de laudanum pe care o înghițisem în dimineața aceea m-au purtat – pentru doar câteva secunde scurte – într-o stare la fel de scurtă de amețeală.

Dacă mi-aș fi îngăduit, aș fi putut să adorm atunci, chiar dacă nu mă aflam în transa hipnotică pe care Dickens și-ar fi dorit să mi-o inducă.

În schimb, m-am scuturat de senzația aceea de amețeală înainte să mă copleșească și am spus repezit:

– Îmi pare rău, Charles. Pur și simplu nu merge la mine. Am o voință prea puternică.

Dickens a suspinat și a pus ceasul deoparte. Apoi s-a îndepărtat și a deschis puțin draperiile. Lumina soarelui ne-a făcut pe amândoi să clipim.

– E adevărat, a zis el. Voința adevăraților scriitori este prea puternică pentru a fi subjugată de artele hipnozei.

Am râs.

– În cazul acesta, fă-l pe Jasper, personajul tău – dacă vei scrie vreodată romanul acela bazat pe visul pe care l-ai avut – altceva decât scriitor.

Dickens a zâmbit în treacăt.

– Chiar asta am să fac, dragul meu Wilkie.

S-a înapoiat la fotoliul său.

– Cum sunt domnișoara Ternan și mama ei? am întrebat.

Dickens nu și-a ascuns o încruntare. Chiar și față de mine, orice discuție despre aspectul acela secret și foarte personal al vieții lui, oricât de cuviincios s-ar fi integrat în conversație și oricât de tare ar fi avut el *nevoie* să vorbească despre asta cu cineva, îl incomoda.

– Mama domnișoarei Ternan a scăpat fără răni fizice, a suferit doar un șoc normal pentru cineva de vârsta ei, a hârâit scriitorul, însă domnișoara Ternan s-a ales, într-adevăr, cu niște vânătăi destul de serioase și cu ceea ce doctorul ei sugerează că ar fi o lejeră fractură cervicală sau dislocare a bazei gâtului. Poate întoarce capul, dar gestul îi provoacă mare durere.

– Îmi pare tare rău să aud asta, am spus.

Dickens n-a dezvoltat subiectul. A zis încet:

– Dorești să auzi detaliile accidentului și a urmărilor lui, dragul meu Wilkie?

– Fără doar și poate, dragul meu Charles. Fără doar și poate.

– Înțelegi că tu vei fi *singura* persoană căreia îi voi mărturisi toate detaliile acelei seri?

– Voi fi onorat să le aud, l-am asigurat. Și poți avea încredere în discreția mea până în mormânt și dincolo de el.

În momentul acela, Dickens *chiar* a zâmbit – expunerea aceea bruscă, sigură, zglobie și cumva copilăroasă a dinților săi pătați prin vălătucii bărbii pe care și-o lăsase să crească pentru piesa mea *Adâncul înghețat*, cu opt ani în urmă, și pe care de atunci nu și-o mai răsese niciodată.

– Mormântul tău sau al meu, Wilkie? a întrebat.

Am clipit preț de o clipă, nedumerit sau stânjenit.

– Amândouă, te asigur, am rostit într-un final.

Dickens a încuviințat și a început să istorisească hârșâit povestea accidentului de la Staplehurst.

– Dumnezeule mare, am șoptit când Dickens a încheiat, după aproximativ patruzeci de minute. Și din nou: Dumnezeule mare.

– Întocmai, a zis romancierul.

– Sărmanii oameni, am rostit cu o voce aproape la fel de încordată ca a lui Dickens. Sărmanii oameni.

– Inimaginabil, a repetat el.

Nu-l auzisem niciodată folosind acest cuvânt, dar în istorisirea de față trebuie că-l pronunțase de vreo douăsprezece ori.

– Mi-am amintit să-ți spun că sărmanul om pe care l-am scos din grămada aceea incredibilă de fragmente negre – era blocat cu capul în jos, înțelegi – sângera din ochi, urechi, nas și gură în vreme ce noi o căutam frenetic pe soția lui? Se pare că înainte de accident cu câteva minute, omul acela schimbase locul cu un francez căruia nu-i plăcea cu geamul deschis. Pe francez l-am găsit mort. Moartă era și soția omului care sângera.

– Dumnezeule mare, am rostit încă o dată.

Dickens își trecu o mână peste ochi ca pentru a-i apăra de lumină. Când a ridicat iarăși privirea, aceasta era de-o intensitate

pe care mărturisesc că n-am mai văzut-o niciodată la o altă ființă umană. Cum vom vedea în această poveste adevărată pe care v-o împărtășesc, Dragi Cititori, voința lui Charles Dickens nu trebuia pusă sub semnul îndoielii.

– Ce părere ai despre cum l-am descris pe cel care își spunea Drood?

Întrebarea hârâită a lui Dickens era blândă și totuși foarte serioasă.

– Mi se pare absolut incredibil, am zis.

– Asta înseamnă că *nu* crezi în existența lui sau în descrierea pe care i-am făcut-o eu, dragul meu Wilkie?

– Nicidecum, nicidecum, m-am grăbit să răspund. Sunt sigur că aspectul și comportamentul lui au fost exact cum le-ai descris tu, Charles... observator mai talentat ca tine al caracteristicilor umane bune și rele, fie ale celor vii ori ale celor înhumați cu toate onorurile literare în Westminster Abbey, nu există, prietene... dar domnul Drood este... incredibil.

– Întocmai, a făcut Dickens. Și acum e de datoria noastră, dragul meu Wilkie – a mea și a ta – să îl găsim.

– Să-l găsim? am repetat, nevenindu-mi să cred. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să facem asta?

– Domnul Drood ascunde o poveste ce trebuie dezgropată, a șoptit Dickens. Scuză-mi accentele grave din fraza anterioară. Ce căuta omul – dacă om era – într-un tren la ora aceea? De ce, atunci când l-am întrebat, a spus că se ducea la Whitechapel și puricăriile din East End? Ce urmărea el printre morți și muribunzi?

Nu înțelegeam.

– Ce *putea* să fi urmărit, Charles? am întrebat. Nimic altceva decât tine – să ajute și să consoleze viii și să găsească morții.

Dickens surâse din nou, dar nu era pic de căldură sau veselie copilăroasă în zâmbetul acela.

– Se petrecea ceva sinistru acolo, dragul meu Wilkie. Sunt sigur de asta. De mai multe ori, cum ți-am spus, l-am văzut pe Drood... dacă acesta e numele creaturii... zăbovind în preajma răniților, iar mai târziu, când mă duceam să-i îngrijesc, erau morți.

– Ai spus totodată că și mulți oameni pe care *tu* îi salvaseși, Charles, muriseră când te-ai întors să-i ajuți.

– Da, a hârâit el cu vocea aceea ciudată, lăsându-și bărbia în piept. Dar eu nu i-am *ajutat* să treacă pragul în lumea cealaltă.

M-am lăsat pe spate, șocat.

– Dumnezeule mare. Sugerezi că individul acela cu față de lepros și purtând o pelerină de operă chiar... *a ucis*... unele dintre sărmanele victime de la Staplehurst?

– Sugerez că acolo s-a petrecut un fel de canibalism, dragul meu Wilkie.

– *Canibalism!*

Pentru prima dată m-am întrebat dacă accidentul nu-l afectase cumva mintal pe faimosul meu prieten. Era adevărat că-n timp ce povestea cum decurseseră faptele avusesem serioase dubii față de descrierea și chiar de existența acestui „Drood" – omul părea mai mult un personaj dintr-un roman senzațional de duzină decât vreo persoană reală pe care ai putea-o întâlni în trenul cu plecare din Folkestone – dar pusesem eventualitatea unei halucinații pe seama aceluiași sentiment de șoc și dezorientare care îl deposedase pe Dickens de vocea sa. Însă dacă Dickens se gândea la *canibalism,* era cât se poate de posibil ca accidentul să-l fi deposedat și de uzul rațiunii.

Zâmbea iarăși la mine și intensitatea privirii sale era exact de genul aceleia care făcea atât de mulți primi interlocutori să creadă că Charles Dickens le putea citi gândurile.

– Nu, dragul meu Wilkie, *nu* sunt deranjat la cap, a spus el cu duhul blândeții. Domnul Drood era la fel de palpabil ca mine

și ca tine și chiar mai ciudat – într-un fel indefinibil – decât l-am descris eu. Nici de l-aș fi plămădit drept personaj pentru unul dintre romanele mele nu l-aș fi putut descrie așa cum l-am întâlnit în carne și oase – prea ciudat, prea amenințător, prea grotesc din punct de vedere fizic pentru ficțiune, dragul meu Wilkie. Dar în realitate, cum bine știi, asemenea apariții fantomatice *chiar* există. Treci pe lângă ele pe stradă. Le întâlnești în timpul plimbărilor nocturne prin Whitechapel sau alte părți ale Londrei. Și deseori poveștile lor sunt mai ciudate decât orice plăsmuire a unui simplu romancier.

A fost rândul meu să zâmbesc. Puțini îl auziseră vreodată pe Inimitabil referindu-se la sine ca la „un simplu romancier" și eram cât se poate de sigur că nici acum nu făcuse asta. Se referea la *alți* „simpli romancieri". La mine, poate. Am întrebat:

– Și ce propui să facem pentru a-l găsi pe acest domn Drood, Charles? Și ce ne facem cu el odată ce-i dăm de urmă?

– Ți-amintești când am investigat casa aceea bântuită? a întrebat scriitorul.

Mi-aminteam. Cu mai mulți ani în urmă, Dickens – în calitatea lui de director al noii reviste *All the Year Round* care o înlocuise pe fosta *Household Words*, după o ceartă cu editorii săi – se încinsese la discuții cu diverși spiritiști. Anii 1850 fuseseră o perioadă agitată pentru ședințe de spiritism și mesmerism – lucruri în care Dickens nu doar că *credea*, dar pe care le și practica dând dovadă de însuflețire – și alte asemenea fascinații pentru energiile invizibile. Deși scriitorul credea și se baza pe mesmerism, numit uneori magnetism animalic, și așa superstițios cum știam că era în sufletul său (credea cu tărie că vinerea era ziua lui norocoasă, de pildă), alesese (ca editor al noului său jurnal) să se ia la harță cu diverși spiritiști. Când unul dintre adversarii săi de dezbatere, un spiritist pe nume William Howitt, a oferit detalii despre o casă bântuită din

Cheshunt, aproape de Londra, pentru a-și sprijini argumentele, Dickens a decis imediat că noi – editorii și managerii de la *All the Year Round* – trebuia să organizăm imediat o expediție de investigare a episoadelor de bântuire.

W.H. Willis și cu mine o luaserăm înainte într-un cupeu, dar Dickens și unul dintre colaboratorii noștri, John Hollingshead, făcuseră pe jos cei douăzeci și cinci de kilometri până în sat. După oarecare dificultăți în găsirea casei în chestiune (din fericire, Dickens trimisese înainte, cu Willis și cu mine, un coș cu pește proaspăt, întrucât nu avea încredere în marfa locală), am găsit în cele din urmă o vilă care se spunea că se afla pe locul așa-numitei case bântuite și am petrecut restul după-amiezii și seara punând întrebări vecinilor, negustătorilor din apropiere și chiar trecătorilor, dar într-un final am ajuns la concluzia că „fantomele" lui Howitt erau, în fapt, niște șobolani și un slujitor pe nume Frank căruia îi făcea plăcere să vâneze iepuri în crucea nopții.

Dickens se arătase îndeajuns de curajos în acea expediție, la lumina zilei și în compania altor trei oameni, dar auzisem că într-o altă incursiune pe urmele fantomelor, desfășurată însă pe timp de noapte și în care investiga un monument presupus bântuit în apropiere de Gad's Hill Place, scriitorul adusese cu el slujitorii personali și o pușcă încărcată. Potrivit spuselor mezinului autorului, poreclit Plorn de familie, tatăl lui fusese cât se poate de agitat și anunțase: „... dacă cineva se ține de glume și are cap pe umeri, i-l voi spulbera." Și atunci *într-adevăr* auziseră un vaier neliniștitor, un geamăt, un „sunet îngrozitor – un sunet omenesc – și totuși un sunet supraomenesc".

Se dovedise a fi o oaie astmatică. Dickens s-a înfrânat să nu-i spulbere capul. Odată întors acasă, îi tratase pe toți – slujitori și copii deopotrivă – cu rom și apă.

– Casa bântuită știam unde se afla, i-am reamintit lui Dickens în ziua aceea de iunie, în biroul său. Pe domnul Drood cum să-l găsim? Unde să-l căutăm, Charles?

Deodată, expresia și postura lui Dickens s-au schimbat. Chipul parcă i s-a lungit și s-a zbârcit și s-a făcut chiar mai palid. Ochii i s-au căscat până au rămas fără pleoape și albul lor strălucea în lumina lămpii. Atitudinea lui a devenit aceea a unui moșneag gheboșat ori a unui gropar aflat la pândă, ori a unui harpagon. Vocea sa, încă hârșâită, a devenit stridentă și afectată de un sâsâit în vreme ce degetele sale lungi și palide împungeau aerul ca ale unui magician întunecat.

– Spre Limehoussse, a șuierat el, imitându-l pe Drood din povestea dinainte. Whitechapel. Ratcliff Crossss. Gin Alley. Three Foxess Court. Butcher Row și Commercial Road. The Mint și celelalte puricării.

Recunosc că mi s-a ridicat părul pe ceafă. Charles Dickens a fost la început, în adolescență, chiar înainte să se apuce de scris, un mim atât de priceput, încât tatăl lui îl ducea în puburi pentru a-i imita pe localnicii pe care îi întâlneau în plimbările lor. În momentul acela am început să cred în existența unei atari creaturi precum Drood.

– Când? am întrebat.

– În ssscurt tiiimp, a șuierat Dickens, dar zâmbind acum, redevenit el însuși. Am mai făcut noi astfel de expediții în Babilon, dragul meu Wilkie. Am văzut Marele Cuptor noaptea.

Așa era. El fusese dintotdeauna fascinat de măruntaiele orașului nostru. Iar „Babilonul" și „Marele Cuptor" erau expresiile favorite ale autorului pentru cele mai sordide mahalale londoneze. Unele dintre aventurile mele nocturne alături de Dickens pe aleile întunecate și printre cocioabele de acolo, în anii de demult, încă îmi mai tulburau visele.

– Sunt omul tău, dragul meu Dickens, am spus cu entuziasm. Mă voi prezenta la datorie mâine seară, dacă asta îți este dorința.

El a clătinat din cap.

– Trebuie să-mi recapăt vocea, dragul meu Wilkie. Sunt în urmă cu munca la ultimele fascicule din *Prietenul nostru comun*. Și mai trebuie rezolvate alte lucruri în zilele ce vor veni, inclusiv recuperarea Pacientului. Rămâi peste noapte, domnule? Camera ta e pregătită, ca întotdeauna.

– Vai, nu pot, am spus. Trebuie să mă înapoiez în oraș în după-amiaza asta. Am de rezolvat niște chestiuni de afaceri.

Nu i-am spus lui Dickens că acele „chestiuni de afaceri" constau în principal în cumpărarea de mai mult laudanum, o substanță fără de care nu puteam trăi, nici atunci, în 1865, mai mult de o singură zi.

– Prea bine, a zis el, ridicându-se. Îmi poți face un mare serviciu, dragul meu Wilkie?

– Orice pe lume, dragul meu Dickens, am răspuns. Poruncește, prietene.

Scriitorul a aruncat o privire la ceas.

– E prea târziu ca să mai prinzi trenul următor care vine de la Gravesend, dar dacă Charley scoate șareta, te putem duce în Higham la timp pentru următorul expres spre gara Charing Cross.

– Merg la Charing Cross?

– Mergi, dragul meu Wilkie, a spus, apucându-mă ferm de umeri pe când ieșeam din întunecimea biroului, apropiindu-ne de lumina mai puternică din holul de la intrare. Îți voi spune de ce în drum spre gară.

Georgina n-a ieșit cu noi din casă, însă fiul cel mai mare al Inimitabilului, Charley, venise să petreacă vreo câteva zile în compania tatălui și a fost trimis să pregătească șareta. Curtea din

față de la Gad's Hill era la fel de ordonată ca tot ce se afla sub controlul stăpânului: floarea preferată a lui Dickens, mușcata stacojie, era sădită pe rânduri precise; cei doi cedri de Liban mari erau plantați dincolo de peluza tunsă perfect și acum își aruncau umbrele spre est, de-a lungul drumului.

Ceva legat de șirurile de mușcate printre care pășeam apropiindu-ne de Charley și șaretă mă neliniștea. De fapt, florile acelea îmi făceau inima să bată mai repede și pielea să mi se-nfioare. Mi-am dat seama că Dickens îmi vorbea.

– ... l-am dus cu trenul de urgență direct la Charing Cross Hotel, imediat după accident, spunea el. Am plătit două infirmiere să stea cu el, așa încât să aibă companie zi și noapte. Mi-aș dori tare mult dacă i-ai putea face o vizită astă-seară, dragul meu Wilkie, pentru a-i transmite complimentele mele și a-l înștiința că de îndată ce voi putea reveni în oraș – cel mai probabil mâine – îl voi vizita în persoană. Dacă infirmierele îți vor spune că rănile lui s-au agravat, în orice fel, aș considera-o ca pe o favoare personală dacă ai trimite un mesager la Gad's Hill cu această informație imediat ce-ți va fi posibil.

– Desigur, Charles, am spus.

Mi-am dat vag seama că vorbea probabil despre tânărul pe care-l ajutase ca să fie scos din sfărâmăturile de la Staplehurst și pe care îl instalase apoi, personal, în hotelul de la Charing Cross. Un tânăr pe nume Dickenson. Edmond sau Edward Dickenson, parcă-mi aminteam. O coincidență cam mare, dacă te gândeai bine.

Îndepărtându-ne pe alee și de mușcatele stacojii, sentimentul de panică m-a părăsit la fel de iute și curios cum mă cuprinsese.

Șareta era mică, dar Dickens insistase să se îndese în ea alături de mine și de Charley în timp ce tânărul mâna poneiul ca să iasă pe Gravesend Road și apoi mai departe pe Rochester Road către gara Higham. Aveam timp suficient.

La început, Dickens a fost degajat, discutând cu mine mici detalii editoriale de la *All the Year Round*, dar pe când poneiul și șareta au prins viteză, ținând ritmul cu trăsurile de pe drum – gara Higham aproape că se putea vedea – am remarcat cum chipul scriitorului, încă ars de soarele Franței, s-a făcut întâi alb și apoi plumburiu. Broboane de sudoare îi apăruseră la tâmple și pe obraji.

– Te rog, încetinește puțin, Charley. Și nu mai legăna șareta dintr-o parte în alta. E foarte derutant.

– Da, tată.

Șareta încetini până când poneiul ieși din trap.

Am văzut buzele lui Dickens subțiindu-se tot mai tare, până ce n-au mai fost decât o crestătură palidă.

– Încet, Charley. Pentru numele lui Dumnezeu, mai ușor cu viteza.

– Da, tată.

Charley, la vreo douăzeci și cinci de ani, arăta la fel de temător ca un băiețandru, pe când se uita cu coada ochiului la tatăl său, care se ținea strâns acum de marginile atelajului, cu ambele mâini, și se apleca inutil spre dreapta.

– Mai încet, te rog! a strigat scriitorul.

Șareta se mișca acum în pas ușor, fără-ndoială nu în ritmul constant de șase kilometri și jumătate pe oră pe care Dickens îl putea menține – și chiar îl menținea – cale de douăzeci și cinci sau treizeci de kilometri pe zi.

– O să pierdem trenul... a început Charley, uitându-se spre clopotnițele și turnul depoului din depărtare, apoi consultând din nou ceasul.

– Oprește! Lasă-mă să cobor, a ordonat Dickens.

Era cenușiu la față, acum, la fel de cenușiu precum coada poneiului. Coborî împleticit din atelaj și îmi strânse repede mâna.

– Eu mă întorc pe jos. E-o zi frumoasă pentru plimbare. Să ai o călătorie bună și te rog să-mi trimiți veste astă-seară dacă tânărul domn Dickenson are nevoie de ceva.

– Așa am să fac, Charles. Ne vom revedea curând.

Ultima dată când l-am zărit pe Dickens din spate mi s-a părut că arăta mult mai bătrân decât era în realitate, nu pășea deloc cu obișnuita-i semeție și extraordinara-i iuțeală, ci aproape că tatona terenul pe marginea drumului, aplecat tare peste baston, mergând înapoi spre Gad's Hill.

3

Canibalism.

În tren, îndreptându-mă spre gara Charing Cross, m-am gândit la realitatea aceea stranie și barbară și la cuvântul care o denumește – canibalismul – și la cum afectase deja viața lui Charles Dickens. (Habar nu aveam la momentul acela cât de teribil – și de curând – avea să o afecteze pe a mea.)

Întotdeauna existase ceva în ființa lui Charles Dickens care reacționa deosebit de puternic la ideea de canibalism și la a fi consumat în orice fel. În timpul despărțirii sale publice de Catherine și al scandalului la popularizarea și declanșarea căruia el contribuise cel mai mult – deși n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului acest fapt – scriitorul îmi spusese nu o singură dată: „Mă mănâncă de viu, Wilkie. Dușmanii mei, Hogarthii și publicul dezinformat care-și dorește să creadă în ce e mai rău mă devorează membru cu membru."

Multe fuseseră momentele în ultima decadă când Dickens mă invitase să îi fiu alături în vreo excursie prin Grădina Zoologică

din Londra – un loc unde el se simțea mereu foarte bine – dar oricât de mult iubea el familia de hipopotami și cotețele de păsări, și bârlogul leului, ora mesei în sectorul destinat reptilelor era scopul central și destinația vizitei sale. Prietenul meu nu voia să o piardă și mă zorea, astfel încât să nu întârzie niciodată. Reptilele și în special șerpii urmau o dietă formată din șoareci și șobolani mai mari, iar spectacolul părea să-l hipnotizeze pe Dickens (care, hipnotizator el însuși, refuza categoric ca altcineva să-l hipnotizeze pe el). Rămânea ca vrăjit. În mai multe rânduri – mergând undeva împreună, așteptând să înceapă o piesă de teatru, chiar și stând în salonul lui de acasă – Dickens îmi amintea de felul în care, deseori, doi șerpi începeau să devoreze același șobolan exact în același timp, până când capul și coada și labele din spate ale rozătorului dispăreau în gâtlejurile reptilelor, în vreme ce șobolanul se zbătea, încă viu, picioarele din spate și din față agitându-se în aer chiar în timp ce maxilarele puternice se apropiau de ele.

Cu doar câteva luni înaintea accidentului de la Staplehurst, Dickens îmi mărturisise că vedea mobilierul din casa sa – picioarele căzii de baie, picioarele răsucite ale mesei și ale scaunelor din diverse odăi, chiar cordelele groase al draperiilor – ca pe niște șerpi care devorau încet tăblia meselor sau draperiile, sau cada.

– Când nu mă uit, casa se autodevorează, dragul meu Wilkie, îmi spusese la un punch cu rom.

Îmi mai spusese și că deseori la un banchet – mai des la banchetele date în cinstea sa – se uita de-a lungul mesei întinse și își vedea colegii și prietenii îndesându-și în gură carne de vițel și de oaie și de pui și, pentru un moment, doar pentru o singură secundă teribilă, își imagina că tacâmurile care se duceau la gurile acelea erau niște apendice zvârcolitoare. Dar nu de șoareci ori șobolani, spusese – ci de oameni. Spusese de asemenea că găsea această frecventă iluzie... neliniștitoare.

Canibalismul, la propriu – ori măcar un zvon legat de el – a fost însă cel care a schimbat cursul vieții lui Charles Dickens în urmă cu unsprezece ani.

În octombrie 1854, întreaga Anglie a fost șocată să citească raportul doctorului John Rae despre ce descoperise în timpul căutărilor sale după Expediția Franklin, dată dispărută.

Dacă n-ați auzit niciodată de Expediția Franklin, Dragi Cititori din secolul viitor, trebuie să vă spun doar că a fost o încercare din partea lui Sir John Franklin și a o sută douăzeci și nouă de oameni de a explora Arctica, în 1845, cu două nave oferite de Serviciul de Cercetare al Marinei Regale – HMS *Erebus* și HMS *Terror*. Acestea au ridicat ancora în mai 1845. Principalele lor ordine erau de a forța Pasajul Nord-Vest care lega Atlanticul și Pacificul la nord de colonia noastră din Canada – Anglia visa încontinuu la noi și mai scurte rute comerciale cu Vestul Îndepărtat – și Franklin, un om în vârstă, era un explorator uns cu toate alifiile. Foarte probabil că se aștepta să înregistreze un succes. Cele două nave au fost văzute ultima dată în golful Baggin, la sfârșitul verii lui 1845. După trei sau patru ani scurși fără nicio veste din partea expediției, chiar și Marina Regală a început să se îngrijoreze și au fost organizate diverse expediții de salvare. Însă cele două nave n-au fost găsite nici până azi.

Parlamentul și, totodată, lady Franklin au oferit recompense uriașe. Echipe de căutare, nu doar britanice, ci și din America și alte țări, au străbătut în lung și-n lat Arcticul în căutarea lui Franklin și a oamenilor săi. Sau măcar a unui semn legat de soarta lor. Lady Franklin nu rata nicio șansă ca să-și afirme credința că soțul și echipajele lui erau încă în viață și puțini din guvern ori din Marină își doreau să o contrazică, nici chiar atunci când atât de mulți englezi abandonaseră orice speranță.

Doctorul John Rae era ofițer în cadrul Companiei Hudson Bay care plecase spre nord pe uscat și petrecuse mai multe anotimpuri

explorând insule nordice îndepărtate (constând, se spune, din nimic altceva decât grohotiș înghețat și nesfârșite dune de zăpadă) și vastele întinderi de gheață ale oceanului pe care *Erebus* și *Terror* dispăruseră. Spre deosebire de Marina Regală și de majoritatea căutătorilor, Rae trăise alături de diverși sălbatici eschimoși din regiune, le învățase dialectele și – în raportul său – cita mărturia multora dintre ei. Se întorsese totodată în Anglia cu varii artefacte – nasturi de alamă, șepci, obiecte de veselă purtând încă însemnul lui Sir John, instrumente de scris – care-i aparținuseră lui Franklin sau oamenilor săi. În cele din urmă, Rae descoperise rămășițe omenești, deopotrivă în morminte puțin adânci și deasupra solului, inclusiv două schelete care rămăseseră de-a dreptul așezate într-una dintre bărcile de navă legată de o sanie.

Ce a șocat Anglia, dincolo de această teribilă dovadă a sorții probabile pe care o avusese Franklin, era faptul că, potrivit eschimoșilor chestionați de Rae, Franklin și oamenii lui nu doar că muriseră, dar se și dedaseră la canibalism în ultimele zile de viață. Sălbaticii îi spuseseră lui Rae că întâlniseră tabere ale albilor unde se aflau oase roase, grămezi de membre retezate și chiar cizme cu carâmb înalt în care se mai găseau oasele piciorului și ale labei piciorului.

Asta a îngrozit-o pe lady Franklin, desigur, care a respins raportul în întregime (mergând până acolo încât să mai închirieze o navă, cu bani din averea sa tot mai mică, pentru a relua căutarea soțului ei). Și Dickens a fost scandalizat – dar și fascinat – de idee.

A început publicarea unor articole cu privire la tragedia aceea, în revista sa de atunci, *Household Words*, dar și în altele. La început s-a arătat doar circumspect, susținând că raportul se „pripea... afirmând că oamenii mâncaseră corpurile celor care muriseră dintre tovarășii lor". Dickens spunea că cercetase „o sumedenie de cărți" – deși nu cita nicio sursă clară – pentru a dovedi că „șansele

neagă toate faptul că oamenii sărmanului Franklin ar fi visat că mâncau trupurile tovarășilor lor".

Ca urmare a faptului că națiunea fie începuse să creadă raportul lui Rae (care pretinsese într-adevăr recompensa oferită de guvern pentru aducerea de dovezi concluzive referitoare la soarta lui Franklin) sau să uite, negarea lui Dickens s-a transformat în furie. În *Household Words,* a lansat un atac distrugător la adresa „sălbaticilor" – cuvânt prin care se referea la toți cei care nu aveau piele albă, dar în cazul de față la eschimoșii uneltitori, mincinoși și vicleni alături de care John Rae trăise și pe care îi chestionase. În vremea noastră, Dickens a fost considerat, desigur, un liberal radical, însă această etichetă n-a fost contestată atunci când a vorbit în numele majorității englezilor, spunând: „... noi credem că fiecare sălbatic este în adâncul sufletului pizmaș, prefăcut și crud." Era pur și simplu imposibil, susținea el, ca oricare dintre oamenii lui Sir John Franklin să-și fi „prelungit existența îmbrățișând oribila soluție de a mânca trupurile tovarășilor lor morți..."

Apoi prietenul nostru a făcut un lucru foarte ciudat. Din „sumedenia de cărți" pe care le consultase pentru a-și susține opinia, a ales *O mie și una de nopți* – una dintre cele mai importante cărți din copilăria sa, cum îmi spusese în multe rânduri – pentru a-și dovedi afirmația. A scris, rezumând: „În tot ciclul mare al celor *O mie și una de nopți,* numai moroilor, negrilor uriași cu un singur ochi, monștrilor aidoma unor turnuri enorme și cu aspect înfricoșător și jivinelor care pândesc pe malul mării... le este îngăduit să recurgă la a se hrăni cu carne umană sau la canibalism."

Și cu asta, basta. *Quod erat demonstrandum.*

Abia în 1856 și-a dus Dickens campania împotriva practicii de canibalism în rândul nobililor bărbați ai lui Sir John Franklin la un nou nivel... unul care avea să mă implice în chip intim.

Pe când petreceam amândoi un sejur în Franța – Dickens îmi spunea „prietenul lui depravat" în astfel de călătorii, iar perioadele de ședere la Paris erau „periculoasele noastre expediții" (chit că, deși îi plăceau viața de noapte și ocazionalele discuții cu tinerele actrițe, scriitorul nu se folosea niciodată de femeile nopții la fel ca mine) – a venit cu ideea ca eu să scriu o piesă, care să fie jucată acasă la el, la Tavistock House. Mai precis, trebuia să fie o piesă despre o expediție pierdută în Arctica precum a lui Franklin, în care englezii să se arate curajoși și la înălțime. Totodată, mi-a explicat el, trebuia să fie o poveste despre iubire și sacrificiu.

– De ce nu o scrii tu, Charles? a fost răspunsul meu evident.

Păi, el pur și simplu nu putea. Începea să lucreze la *Micuța Dorrit*, ținea lecturi publice, se îngrijea de apariția revistei sale... Eu trebuia să o scriu. A propus ca titlu *Adâncul înghețat*, dat fiind că piesa nu va vorbi doar despre sălbăticiile din Nord, ci și despre adâncimile tainice ale sufletului omenesc. Dickens a spus că mă va ajuta cu scenariul și că va depune „varii munci editoriale", ceea ce eu am înțeles imediat ce însemna, și anume că piesa va fi a sa și că eu voi fi doar mecanismul care va așterne cuvinte pe hârtie.

Am consimțit să o fac.

Am început lucrul la Paris – sau mai degrabă *eu* am început lucrul, în vreme ce Dickens își băga nasul când și când, între cine cu prieteni, banchete și alte ocazii sociale – și până la sfârșitul acelei veri caniculare din 1856 ne aflam amândoi la casa lui din Londra. Obiceiurile noastre, cele legate de scris și altele, nu se potriveau mereu. În Franța, eu mă distram la cazinou până la primele ore ale dimineții, în timp ce Dickens se încăpățâna să ia micul dejun între opt și nouă. Nu o singură dată m-am văzut nevoit să iau micul dejun, constând din *pâté de foie gras*, singur, la ora prânzului. Totodată, atât la Tavistock House, cât și, mai târziu, la Gad's Hill, orele de lucru ale lui Dickens erau între nouă dimineața și două

sau trei după-masa, și de la *toți* cei din casă, rude și oaspeți deopotrivă, se aștepta să-și ocupe timpul în acel interval. Le-am văzut pe fiicele lui Dickens sau pe Georgina prefăcându-se că fac corecturi pe foi în vreme ce Dickens stătea încuiat în biroul său. În momentul acela – era înainte ca al doilea Wilkie Collins să-și fi făcut apariția și să-nceapă să se lupte cu mine pentru masa și instrumentele mele de scris – eu preferam să lucrez noaptea târziu, astfel încât deseori trebuia să-mi găsesc un ungher în biblioteca din casa lui Dickens unde să pot fuma un trabuc și să picotesc în intimitate, pe timpul zilei. Și de nenumărate ori, prietenul meu ieșea pe nepusă masă din biroul său pentru a mă scoate din ascunzătoare și a-mi ordona să mă întorc la treabă.

Munca mea – munca noastră – la piesă a continuat toată toamna acelui an. Născocisem un personaj principal (ce urma a fi jucat de Dickens, desigur) pe nume Richard Wardour – într-un fel, o combinație dintre ceea ce se știa despre încăpățânatul Sir John Franklin și adjunctul său, un irlandez destul de șters pe nume Francis Crozier – și ideea mea era ca personajul Wardour să fie mai în vârstă, poate nu foarte competent (în definitiv, membrii Expediției Franklin muriseră cu toții, aparent) și nițel dement. Poate chiar un personaj negativ, într-o anumită măsură.

Dickens a rescris complet această idee, transformându-l pe Richard Wardour într-un personaj tânăr, inteligent, complex, furios, dar – în cele din urmă – dispus întru totul sacrificiului de sine. „Căutând încontinuu, fără însă a găsi vreodată adevărata afecțiune", așa stătea scris în notele ample ale lui Dickens pe marginea regândirii eroului său. A scris multe dintre monologurile personajului cu mâna lui și le-a păstrat pentru sine, ca să vezi!, până la ultimele repetiții (da, eu am fost unul dintre actorii principali în acea producție de amatori). Pe când mă aflam doar în vizită sau, dimpotrivă, rămâneam mai mult timp la el acasă, îl vedeam

pe Dickens plecând sau încheindu-și plimbările lungi de treizeci de kilometri, pe câmpiile din Finchley și Neasden, și-n tot acest timp repetând monologurile lui Wardour cu glas răsunător – „Tânără, cu chip trist și blând, cu privire binevoitoare și fragedă, cu voce limpede și moale. Tânără și iubitoare și milostivă. Păstrez chipul ei în gând, deși altceva nu pot păstra. Trebuie să bat lumea-n lung și-n lat – fără odihnă, fără somn și fără casă – până ce o voi găsi!"

Privind în urmă, e ușor să vezi adevărul și profunzimea acestor pasaje în Charles Dickens din acel an, când căsnicia lui se apropia de sfârșit (și asta doar fiindcă așa alesese el). Scriitorul își petrecuse viața întreagă așteptând și căutând acel chip trist și blând, cu privire binevoitoare și fragedă și voce limpede și moale. Pentru Dickens, imaginația sa a fost întotdeauna mai reală decât viața cotidiană, și trăia în închipuire cu femeia aceea reală, virginală, atrăgătoare, tânără, frumoasă (și milostivă) încă din tinerețe.

Piesa mea a avut premiera la locuința lui Dickens de la Tavistock House, în 6 ianuarie 1857 – A Douăsprezecea Noapte, pe care Dickens o sărbătorea fără greș, dedicându-i de fiecare dată un program special, și-n același timp a douăzecea aniversare a fiului său Charley. Autorul nu precupețise niciun efort pentru a face experiența aceea una cât mai profesionistă posibil: adusese tâmplari care să transforme odaia de studiu de acasă într-o sală de teatru în care să încapă comod mai bine de cincizeci de oameni; demontase o scenă mică ce se afla deja acolo și o înlocuise cu una având dimensiunile unei scene adevărate de teatru, plasând-o înaintea bovindourilor; ceruse să fie compusă o melodie pentru deschiderea piesei și angajase o orchestră care să o interpreteze; angajase profesioniști care să conceapă și să picteze decorul scenic laborios; cheltuise o mică avere pe costume – mai târziu s-a bătut cu cărămida în piept că noi, „exploratorii polari" din piesă, ne-am putea

duce din Londra direct la Polul Nord în costumația autentică pe care o purtam; și, în cele din urmă, supraveghease personal iluminatul cu gaz al scenei, realizând în același timp efecte de lumină elaborate care să poată imita fiecare oră a unei zile polare, seara și noaptea luminată de soare în Cercul Arctic.

Dickens însuși a adăugat o notă stranie, intensă, prost jucată și totuși de un realism incredibil de puternic acelui rol în esență melodramatic. Într-o scenă, în care mai mulți dintre noi încercam să-l împiedicăm pe „Wardour" să fugă cuprins de suferință de pe scenă, autorul ne-a avertizat că are de când să „se lupte cu toate forțele" și că va trebui să ne folosim toate resursele fizice pentru a-l opri. Asta s-a dovedit a fi o litotă. Mai mulți dintre noi ne-am ales cu vânătăi și am încasat lovituri zdravene încă dinainte să fi isprăvit cu repetițiile. Fiul său Charley i-a scris apoi fratelui meu: „După o vreme, s-a lansat în luptă cu atâta hotărâre, încât chiar a trebuit să ne batem, ca niște boxeri, cât despre mine, fiind conducătorul echipei de atac și aflându-mă în miezul luptei, am fost aruncat în toate direcțiile și, până să vină seara primei reprezentații, m-am umplut de două sau trei ori de vânătăi serioase."

În seara premierei, prietenul nostru comun John Forster a citit prologul pe care Dickens îl scrisese în ultima clipă, străduindu-se, cum deseori a făcut în cărțile sale, să fie înțeles de toți, oferind pe tavă comparația dintre adâncimile ascunse ale sufletului omenesc și adâncimile teribile de gheață ale Nordului Arctic...

ca tainele enormului Profund
Din noi, o mână dârză să atingă,
Să simtă gheața ce-n suflet oamenii ascund,
Cătând la polul său din nord s-ajungă,
Oroarea crivățului din adânc să îmblânzească
Și pojghița Adâncului înghețat *să o topească.*

Trenul ajunsese la Londra, dar eu n-am mers mai departe spre Charing Cross. Nu încă.

Blestemul vieții mele era – este și va fi mereu – guta reumatică. Uneori îmi afectează piciorul. Cel mai adesea se mută la cap, fixându-se deseori ca o țepușă de fier înroșit în spatele ochiului drept. Fac față acestei dureri constante (și chiar *este* constantă) grație voinței mele puternice. Și administrării de opiu sub formă de laudanum.

În ziua aceea, înainte de a vedea mai departe de sarcina pe care o primisem de la Dickens, am luat o birjă din gară – mă simțeam prea rău ca să merg pe jos – până la mica prăvălie a unui spițer situată după colț de casa mea. Spițerul în cauză (precum alți câțiva din oraș și de aiurea) avea cunoștință de lupta mea cu durerea și mi-a vândut leacul calmant în cantități rezervate în general medicilor sau – ca să fiu mai clar – mi-a vândut laudanum cu sticla.

Îndrăznesc să presupun, Dragi Cititori, că laudanumul mai este folosit și în zilele voastre (doar dacă medicina n-a descoperit un leac comun chiar mai eficient), dar în caz că nu este, îngăduiți-mi să vă descriu medicamentul.

Laudanumul este pur și simplu tinctură de opiu distilată în alcool. Înainte de a-ncepe să-l cumpăr în cantități mari, amestecam – urmând sfatul medicului și prietenului meu Frank Beard – doar patru picături de opiu într-un pahar de vin pe jumătate plin sau plin de-a binelea. Apoi am trecut la opt picături. Apoi la opt sau zece picături de două ori pe zi cu vin. În cele din urmă, am descoperit că laudanumul, opiu și alcool amestecate în cantități egale, se pare, era mai eficient împotriva unei atari dureri neîntrerupte. În lunile din urmă începusem, ceea ce avea să devină un obicei pentru toată viața, să ingerez laudanum pur dintr-un pahar sau direct din sticlă. Mărturisesc că odată când am băut un pahar întreg acasă în fața faimosului chirurg Sir William Fergusson –

o persoană de la care fără-ndoială mă aşteptam să înţeleagă această necesitate – doctorul a exclamat că o cantitate atât de mare administrată o dată ar fi trebuit şi ar fi putut să omoare pe oricine de la masă. (Aveam opt oaspeţi bărbaţi şi o femeie în seara cu pricina.) După incident, am păstrat secretul cantităţii de leac pe care îl iau, nu însă şi faptul că apelez regulat la această binecuvântată medicaţie.

Vă rog să înţelegeţi, Dragi Cititori din viitorul meu postum, că toţi folosesc în zilele mele laudanum. Sau aproape toţi. Tata, care nu avea încredere în niciun medicament, în ultimele lui zile consuma cantităţi uriaşe de Picăturile lui Battley, o soluţie concentrată de opiu. (Şi sunt convins că durerea cauzată de guta mea reumatică e cel puţin la fel de păcătoasă, dacă nu şi mai păcătoasă, decât suferinţele lui pe patul de moarte.) Mi-amintesc de poetul Coleridge, un prieten apropiat al părinţilor mei, plângând în casa noastră din pricina dependenţei sale de opiu şi mi-amintesc cum îl dojenea mama. În acelaşi timp, aşa cum le-am reamintit puţinilor prieteni care au fost atât de lipsiţi de tact încât să se arate deranjaţi de propria-mi dependenţă faţă de acest leac important, Sir Walter Scott folosise cantităţi mari de laudanum când scrisese *Mireasa din Lammermoor*, în vreme ce contemporani cu mine şi cu Dickens, precum prietenul nostru apropiat Bulwer-Lytton şi De Quincey, luau doze mult mai mari decât mine.

În după-amiaza aceea m-am înapoiat acasă – una dintre cele două case ale mele – la Melcombe Place nr. 9, cum ieşi din Dorset Square, ştiind că de acolo lipseau Caroline şi fiica ei Harriet, şi am ascuns noul flacon de laudanum, dar nu înainte să beau două pahare pline din el.

În câteva minute eram din nou eu însumi... sau atât de aproape de propria-mi persoană cât puteam fi în vreme ce durerea cauzată de guta reumatică încă lovea în ferestrele şi zgâria în uşa fiinţei

mele fizice. Într-un sfârșit, zgomotul de fundal al durerii a fost redus de narcotic suficient cât să mă pot concentra iarăși.

Am luat o trăsură spre Charing Cross.

Adâncul înghețat fusese o mare reușită.

Acțiunea primului act se desfășoară în Devon, unde frumoasa Clara Burnham – jucată de Mamie, fiica mai atrăgătoare a lui Dickens – este chinuită de teama pentru logodnicul ei neînfricat, Frank Aldersly (jucat de mine, în primele zile ale bărbii mele de-acum). Aldersly fusese plecat într-o expediție polară menită, precum adevărata expediție a lui Sir John Franklin, să forțeze Pasajul Nord-Vest și ambele ambarcațiuni – HMS *Wanderer* și HMS *Sea-mew* – nu mai fuseseră văzute de mai bine de doi ani. Clara știe că, în expediție, comandantul lui Frank este căpitanul Richard Wardour, a cărui cerere în căsătorie ea a respins-o. Wardour nu cunoaște adevărata identitate a rivalului care a cucerit-o pe Clara înaintea sa, dar a jurat să-l ucidă pe individ cum îl va vedea. Personajul meu, Frank Aldersly, este, la rândul său, complet neștiutor în ceea ce privește dragostea pe care Richard Wardour i-o poartă logodnicei sale.

Știind că cele două vase sunt aproape sigur împotmolite împreună în ghețuri, pe undeva prin Arctica, Clara suferă cumplit la gândul că cine știe ce întâmplare va face ca iubiții ei să afle unul de celălalt. Astfel încât sărmana Clara nu trăiește doar cu groaza efectului pe care Arctica – vremea, bestiile și sălbaticii de acolo – l-ar putea avea asupra logodnicului ei, ci mai ales cu spaima a ceea ce i-ar putea face Richard Wardour scumpului ei Frank, dacă ar descoperi adevărul.

Neliniștile Clarei devin și mai mari atunci când infirmiera ei Esther, care are darul clarviziunii, împărtășește viziunile ei sângeroase în apusul purpuriu din Devon. (Cum am amintit mai înainte,

Dickens făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să creeze efecte speciale, în sala de teatru încropită într-o odaie la Tavistock House, care să imite în chip realist lumina soarelui la orice oră din zi.)

– Văd mielul în ghearele Leului... geme Sora Esther cufundată în transa ei premonitorie. Păsăroiul tău frumos singur cu uliul – te văd pe tine și pe toți din jurul tău plângând... Sânje! Urma tu o porți – O, copchilu' meu, copchilu' meu – urma sânjelui ăla tu o porți!

Numele tânărului era *Edmond* Dickenson.

Dickens spusese că a pus la dispoziția rănitului o cameră la Charing Cross Hotel, dar în fapt era un apartament mare. O infirmieră vârstnică și nu foarte atrăgătoare care se instalase în living m-a condus la invalid.

Judecând după cât de greu zisese prietenul meu că îl scoseseră pe tânărul Dickenson din epavă, fără a mai aminti de felul melodramatic în care autorul vorbise despre sânge, haine sfâșiate și necesitatea ca tânărul să fie pus sub îngrijire medicală, mă așteptam să găsesc un om aproape mort, înfășurat în bandaje și imobilizat cu atele și ghipsuri ridicate pe cabluri și echilibrate cu contragreutăți. Totuși, tânărul Dickenson, deși îmbrăcat în pijama și cu un halat, stătea în șezut și citea în pat atunci când am fost condus înăuntru. Dulapul din încăpere și noptierele de lângă pat erau pline de flori, inclusiv o vază cu mușcate purpurii care mi-au retrezit în parte sentimentul de panică pe care îl simțisem în curtea de la Gad's Hill Place.

Dickenson era un june molatic, avea în jur de douăzeci sau douăzeci și unu de ani, cu o față rotundă, obraji rozalii, păr nisipiu rar și frunte roz lată, ochi albaștri și urechi la fel de delicate ca niște scoici mititele. Pijamaua sa părea a fi din mătase.

M-am prezentat, i-am explicat că sunt trimisul domnului Dickens, venit să mă interesez de starea de sănătate a tânărului

gentleman, și-am fost cât se poate de surprins atunci când Dickenson a bombănit:

– O, domnule Collins! Sunt extrem de onorat să primesc vizita unui scriitor atât de faimos! Mi-a plăcut foarte mult *Femeia în alb,* romanul dumneavoastră în foileton din *All the Year Round,* imediat după încheierea *Povești despre două orașe* a domnului Dickens.

– Vă mulțumesc, domnule, am spus, aproape îmbujorându-mă auzind complimentul. E adevărat că *Femeia în alb* avusese un imens succes, vânzând mai multe exemplare din revistă decât majoritatea poveștilor în foileton ale lui Dickens. Sunt foarte bucuros că v-au plăcut modestele mele încercări, am adăugat.

– O, da, a fost minunată, a zis tânărul Dickenson. Sunteți *atât de norocos* să aveți pe cineva precum domnul Dickens ca mentor și editor.

L-am fixat un moment lung pe tânăr cu privirea, însă tăcerea mea de piatră a trecut neobservată, întrucât Dickenson a continuat să turuie despre accidentul de la Staplehurst, ce îngrozitor fusese, iar apoi despre incredibilul curaj și generozitatea lui Charles Dickens.

– Sunt sigur că astăzi n-aș fi în viață dacă domnul Dickens nu m-ar fi găsit printre rămășițele trenului – atârnam literalmente cu capul în jos și-mi era aproape imposibil să respir, domnule Collins! – iar el nu m-a părăsit până când nu au venit paznicii să ajute la scoaterea mea din sfărâmăturile acelea teribile și a supravegheat modul în care ei m-au dus sus pe platformă, unde răniții erau pregătiți pentru evacuare. Domnul Dickens a stat alături de mine în timpul drumului până la Londra, în trenul de urgență din după-amiaza aceea, și – cum vedeți! – a insistat să mă instaleze în odaia aceasta minunată și să-mi ofere îngrijire de specialitate până ce-mi voi reveni complet.

– Nu sunteți grav rănit? am întrebat pe un ton perfect plat.

– O, nu, nicidecum! Am doar picioarele, şoldurile, braţul stâng, pieptul şi spatele pline de vânătăi. N-am putut să umblu trei zile după accident, dar astăzi sora m-a ajutat până la toaletă şi înapoi şi a fost o expediţie încununată de succes!

– Mă bucur nespus, l-am asigurat.

– Mă aştept ca mâine să mă întorc acasă, a bolborosit tânărul. Nu voi putea niciodată să-l răsplătesc pe domnul Dickens pentru generozitatea de care a dat dovadă. Mi-a salvat cu adevărat viaţa! Şi m-a invitat la locuinţa sa din Gad's Hill să sărbătorim Anul Nou!

Atunci era 12 iunie.

– Minunat, am zis. Sunt sigur că Charles înţelege valoarea vieţii la salvarea căreia a ajutat. Spuneţi că mâine plecaţi acasă, domnule Dickenson... pot să întreb unde staţi?

Tânărul turui mai departe. Se pare că era orfan – condiţie a unei fiinţe umane preferată de Charles Dickens, de-ar fi să judecăm după *Oliver Twist* sau *David Copperfield*, sau *Casa umbrelor*, sau după oricare alta dintre poveştile sale – dar îi fuseseră lăsaţi nişte bani printr-o metodă succesorală labirintică à la Jarndyce-şi-Jarndyce[1] şi îi fusese atribuit un tutore care locuia pe o moşie din Northamptonshire ce ar fi putut sluji foarte bine ca model pentru Chesney Wold[2]. Tânărul Dickenson preferase în schimb să locuiască în nişte odăi modeste, pe care le închiriase în Londra, unde stătea singur, avea puţini (aproape deloc) prieteni, studia te miri ce instrument muzical şi învăţa te miri ce meserie, fără vreo intenţie serioasă de-a ajunge la performanţă sau de-a practica vreuna din ele. Dobânda pe care i-o aducea moştenirea îi permitea să-şi cumpere hrană şi cărţi, şi bilete de teatru şi, din când

[1] Un caz succesoral din romanul *Casa umbrelor*, a cărui rezolvare a fost tărăgănată atât de mult în justiţie, încât, la momentul pronunţării sentinţei, din suma transmisă prin moştenire n-a mai rămas nimic (n. tr.).

[2] Reşedinţa soţilor Dedlock în romanul *Casa umbrelor* (n. tr.).

în când, îi permitea câte o vacanță la malul mării – era propriul lui stăpân.

Am discutat despre teatru și literatură. Se vădi că tânărul domn Dickenson, abonat la fostul jurnal al lui Dickens, *Household Words*, ca și la cel prezent, *All the Year Round*, citise și admirase narațiunea mea „Povestea călătorului despre un pat teribil de straniu" care apăruse acolo.

– Dumnezeule mare, tinere, am exclamat. Asta a fost publicată acum aproape cincisprezece ani! Pe-atunci tu probabil că nu aveai mai mult de cinci ani!

Tânărul Dickenson a început să roșească de la vârfurile urechilor sale ca niște scoici, apoi i s-au îmbujorat obrajii și roșeața a urcat ca iedera cățărătoare prin scobitura de la tâmple spre curbura lungă a frunții sale palide. Am văzut roșeața întinzându-se chiar și pe sub părul lui subțire, galben-pai.

– Aveam de fapt șapte ani, domnule, a zis orfanul. Dar tutorele meu, domnul Watson – un politician cât se poate de liberal – avea în bibliotecă exemplare legate în piele atât ale revistei *Punch*, cât și ale unor jurnale precum *Household Words*. Dragostea mea de acum pentru cuvântul scris s-a format și a fost confirmată în încăperea aceea.

– Nu, zău, am zis. Ce interesant!

Intrarea mea în redacția *Household Words* în urmă cu cincisprezece ani însemnase pentru mine cinci lire pe săptămână în plus. Pentru orfanul din fața mea însemnase, aparent, totul. Putea aproape să recite din memorie cartea mea *After Dark* și s-a arătat mirat, cum mă și așteptam, când i-am spus că poveștile ce alcătuiau acel volum se bazau în mare parte pe jurnalele mamei mele și pe un manuscris mai formal în care ea își notase amintirile despre cum a fost să fie soția unui pictor faimos.

S-a dovedit că tânărul Edmond Dickenson, în vârstă de treisprezece ani, călătorise la Manchester cu tutorele său pentru a vedea reprezentația cu *Adâncul înghețat* ce s-a ținut în uriașa New Free Trade Hall, în 21 august 1857.

Actul al doilea din *Adâncul înghețat* se desfășoară în regiunile arctice, unde Dickens-Wardour și secundul său, locotenent-comandantul Crayford, iau în discuție șansele lor slabe de supraviețuire, dat fiind că aveau să se confrunte cu frigul și foamea.

„Să nu cedezi niciodată stomacului tău și, astfel, stomacul tău va ajunge să-ți cedeze ție", îl povățuiește bătrânul explorator pe Crayford. O asemenea fermitate – o voință ce nu acceptă supunere – venea nu doar de sub pana lui Charles Dickens, ci direct din sufletul său.

Wardour spune mai departe că adoră pustiurile Arcticii tocmai „fiindcă aici nu sunt deloc femei". În același act, el exclamă: „Aș fi acceptat orice presupune muncă și asprime, și pericol, ca niște Paveze între mine și suferința sufletului meu... Munca grea, Crayford, acesta-i adevăratul Elixir al vieții noastre!" Și într-un final: „...nefericirea fără speranțe din lumea asta e nefericirea pe care doar femeile o aduc."

Aceasta era, în mod oficial, piesa mea. Numele meu apărea pe afiș ca autor (alături de calitatea mea de actor), însă aproape toate replicile lui Richard Wardour fuseseră scrise sau rescrise de Charles Dickens.

Acestea nu erau cuvintele unui om fericit în căsnicia sa.

La sfârșitul actului al doilea, doi oameni sunt trimiși să călătorească pe gheață, ca ultimă șansă de salvare a echipajelor blocate. Oamenii aceia trebuie să străbată o mie șase sute de kilometri prin pustietatea înghețată. Cei doi oameni sunt, desigur, Richard Wardour și rivalul său la mâna Clarei Burnham, Frank Aldersly.

(Poate am spus deja că Dickens și cu mine ne-am lăsat amândoi bărbile să crească pentru acele roluri.) Al doilea act se încheie cu Wardour care descoperă că Aldersly, rănit, înfometat, slăbit, este cel mai aprig dușman al său, omul pe care jurase să-l ucidă de cum îl va vedea.

– L-ați văzut cumva, din întâmplare, pe gentlemanul numit Drood la locul accidentului? l-am întrebat pe Edmond Dickenson atunci când tânărul neghiob a terminat, în sfârșit, de vorbit și infirmiera a ieșit din cameră.

– Un gentleman pe nume Drood, domnule? Sincer să fiu, nu sunt sigur. Erau atât de mulți gentlemeni acolo care mă ajutau și – în afară de minunatul nostru domn Dickens – am aflat puține dintre numele lor.

– Se pare că acest gentleman are o înfățișare îndeajuns de memorabilă, am plusat și-am înșiruit câteva detalii din descrierea făcută de Dickens acestui Hipnotizator-Fantomă: mantia de mătase neagră și jobenul, degetele și pleoapele lipsă, nasul scurtat, paloarea și pleșuvia, chica de păr sârmos, privirea aprigă, modul straniu în care părea mai mult să plutească decât să pășească, sâsâiala lui șuierătoare și accentul străin cu care vorbea.

– O, cerule mare, nu, a strigat tânărul Dickenson. Categoric mi-aș fi amintit, dacă vedeam sau auzeam un astfel de om.

Atunci privirea lui a părut să se răsfrângă spre interior, cam așa cum făcuse a lui Dickens de mai multe ori în biroul lui întunecat.

– Chiar și în pofida imaginilor și sunetelor incredibil de teribile care mă-nconjurau în ziua aceea, a adăugat el pe un ton blând.

– Da, sunt sigur, am spus, rezistând impulsului de a atinge așternuturile deasupra piciorului său învinețit într-un gest firav de înțelegere. Deci n-ați auzit niciodată numele Drood și nici nu i-ați auzit pe alții vorbind despre el... în tren, în ziua cu pricina, poate?

– Nu, din câte știu, domnule Collins, a răspuns tânărul. E important pentru domnul Dickens să-l găsească pe omul acesta? Aș face *orice* pentru domnul Dickens, dacă mi-ar sta în putere.

– Da, sunt sigur de asta, domnule Dickenson, am spus și de data aceasta chiar l-am atins ușor pe genunchi, peste pături. Domnul Dickens mi-a cerut în mod special să vă întreb dacă vă mai poate ajuta în vreun fel, am zis și m-am uitat la ceas. Vreo nevoie ori lipsă ori durere pe care infirmierele sau prietenul nostru comun să le poată îndrepta?

– Absolut nimic, a răspuns Dickenson. Mâine ar trebui să pot umbla destul de bine ca să părăsesc acest hotel și să reîncep să-mi văd singur de viață. Am totuși o pisică, să știți. (A râs discret.) Sau, mai degrabă, ea mă are pe mine. Chiar dacă, așa cum e firea atâtor surate de-ale ei, vine și pleacă după pofta inimii, își caută singură de mâncare și-n mod sigur nu o deranjează absența mea.

Am încercat din nou senzația aceea că tânărul își răsfrângea privirea în interior, că-i studia atent pe cei morți și pe cei aflați în agonie la Staplehurst, cu doar trei zile în urmă.

– De fapt, pe Pussy n-ar fi deranjat-o nici dacă aș fi murit în ziua aceea. Nimeni nu mi-ar fi simțit lipsa.

– Tutorele dumitale? am chestionat blând, nedorind să provoc un torent de autocompătimire.

Dickenson a râs fără reținere.

– Tutorele meu de acum, un gentleman de profesie jurist care l-a cunoscut pe bunicul, mi-ar fi jelit dispariția de pe lume, domnule Collins, însă... relația noastră... este mai mult de natură *oficială*. Pussy este singurul prieten pe care îl am la Londra. Sau oriunde altundeva.

Am încuviințat energic.

– Am să mai trec pe la dumneata de dimineață, domnule Dickenson.

– O, dar nu este nevoie...

– Prietenul nostru comun Charles Dickens e de altă părere, am spus grăbit. Și de-i va permite sănătatea, va veni el însuși mâine să vă vadă și să se intereseze personal de cum vă reveniți.

Băiatul a roșit din nou. Nu era ceva rușinos, chiar dacă îl făcea totuși să pară nițel mai molâu și tont în lumina după-amiezii de iunie care pătrundea prin draperiile și perdelele hotelului.

Dând afirmativ din cap și apucându-mi bastonul, l-am lăsat pe tânărul Edmond Dickenson și am ieșit, trecând prin living pe lângă infirmiera tăcută.

Actul al treilea din *Adâncul înghețat* se deschide cu Clara Burnham pornind spre Terra Nova în căutare de vești (cam așa cum adevărata lady Franklin închiriase propriile nave și plecase în Nordul Îndepărtat alături de nepoata ei Sophia Cracroft în căutarea soțului său, Sir John). Într-o peșteră izolată în mijlocul gheții, de-a lungul acelei coaste, se împleticește un om înfometat și epuizat, abia scăpat de marea înghețată. Clara observă că este Wardour și lansează acuzații isterice că l-a ucis – și poate mâncat, se întreabă publicul – pe logodnicul ei Frank Aldersly. Wardour – Dickens – dă fuga și se întoarce cu Aldersly – eu, îmbrăcat în haine atât de zdrențuite, încât sunt aproape gol – pe brațe și viu. „Deseori, geme Wardour, sprijinindu-l pe Aldersly printre troiene și banchize, m-am simțit tentat să-l abandonez dormind."

Rostind această replică, Dickens... Richard Wardour... se prăbușește, din pricina efortului și foamei îndurate atât timp, cât îl ținuse în viață pe rivalul său, spunându-și în sfârșit replica. Wardour izbutește să grăiască: *„Sora mea, Clara! – Sărută-mă, soră, sărută-mă înainte să mor!"* Și atunci moare în brațele Clarei, cu sărutul ei pe obraz și lacrimile-i șiroindu-i pe față.

La repetiția în costume, am fost cât pe ce să vomit pe scenă. Dar în timpul tuturor celor patru reprezentații de la Tavistock House, m-am trezit lăcrimând în fiecare seară și m-am auzit șoptind: „Ce lucru îngrozitor." Voi, Dragi Cititori, puteți interpreta cum doriți.

Jocul actoricesc al lui Dickens era puternic și... ciudat. William Makepeace Thackeray, unul dintre spectatorii primei reprezentații, a afirmat mai târziu despre Dickens: „Dacă omul acela ar îmbrățișa acum actoria, ar câștiga liniștit douăzeci de mii de lire pe an".

Asta era o exagerare crasă în 1857, dar la momentul accidentului de la Staplehurst, Dickens câștiga aproape atât din „jocul" său în turneele de lecturi publice din Statele Unite și de pe tot cuprinsul Angliei.

Cei din public s-au smiorcăit ca niște copii în timpul celor patru reprezentații cu *Adâncul înghețat* de la Tavistock House. Cronicarii profesioniști pe care Dickens îi invitase la premieră se declarau profund impresionați de performanța scriitorului și-a straniei sale intrări în rolul lui Richard Wardour. Într-adevăr, tocmai extraordinara intensitate a autorului – un soi de energie sumbră care umplea încăperea și îi cuprindea pe toți privitorii și ascultătorii în vârtejul ei – a fost remarcată de *toată* lumea.

Dickens a căzut în depresie după ultima reprezentație cu *Adâncul înghețat*. Mi-a scris despre „tristele sunete" ale muncitorilor care „dărâmau și spărgeau" teatrul său din camera de studiu.

S-au auzit voci care cereau de la Dickens noi reprezentații ale piesei mele, mulți îndemnându-l să scoată și un profit. Se zvonea – și zvonul era corect, cum s-a văzut – că regina însăși voia să asiste la o reprezentație. Dickens s-a împotrivit însă tuturor sugestiilor. Niciunul dintre noi, actorii-amatori, nu ne voiam doar simpli artiști plătiți. În luna iunie a lui 1857, acel an fatidic în care viața domestică a lui Dickens avea să se schimbe pentru totdeauna,

scriitorul a fost șocat totuși să afle de moartea prietenului nostru comun, Douglas Jerrold.

Dickens mi-a spus că înainte de moartea celuilalt autor cu doar câteva nopți, el, Inimitabilul, visase că Jerrold îi dăduse ceva de corectat, însă el nu reușise să deslușească o iotă. Acesta-i coșmarul oricărui scriitor – neașteptata prăbușire a semnificației limbajului care ne susține și ne întreține – dar Dickens găsea interesant faptul că visase asta tocmai când Jerrold se afla, fără știința vreunuia dintre noi, pe patul de moarte.

Știind că familia lui Jerrold avea să se confrunte cu grave probleme financiare (Douglas era un radical reformist mult mai aprig decât Dickens, în ciuda situației sale, așa avea să fie mereu), prietenul meu a venit cu ideea unei serii de evenimente organizate în scop caritabil: T.P. Cooke jucând în două piese ale lui Jerrold, *Black Eyed Susani* și *Rent Day,* Thackeray și Russell ținând prelegeri și Dickens însuși susținând lecturi de după-amiază și seară.

Și, desigur, o reluarea a reprezentațiilor cu *Adâncul înghețat.*

Scopul lui Dickens era acela de a strânge două mii de lire pentru familia lui Jerrold.

The Gallery of Illustration de pe Regent Street a fost închiriată pentru o serie de evenimente. Regina, care deși avea mereu grijă să nu apară la un eveniment organizat într-un singur scop caritabil, nu doar că și-a pus numele la bătaie în sprijinul efortului depus de autorul nostru, dar a trimis și vorbă că abia aștepta să vadă *Adâncul înghețat* și sugera ca domnul Dickens să aleagă o încăpere la Buckingham Palace în care să poată oferi o reprezentație privată pentru Maiestatea Sa și invitații ei.

Dickens a refuzat. Motivele sale erau cât se poate de clare: fiicele lui, care apăreau în piesă, nu fuseseră niciodată prezentate Curții și el nu voia ca prima lor apariție înaintea reginei să fie ca actrițe. A propus ca Maiestatea Sa să vină la o reprezentație privată

la Gallery of Illustration, cu o săptămână înaintea serii din program, și să-și aducă propriii invitați. Pusă în fața voinței de fier a Obstinatului, regina a fost de acord.

Am evoluat în fața ei în ziua de 4 iulie 1857. Printre invitații Maiestății Sale se numărau prințul Albert, rege al Belgiei, și prințul Prusiei. Îndeosebi în onoarea prințului ceruse Dickens ca intrarea și scările să fie presărate cu flori. Unii dintre noi, mărturisesc, ne temeam că o asemenea audiență încoronată ar putea să nu reacționeze la fel de pătimaș precum cei care fuseseră în public la Tavistock House, cu o iarnă în urmă, dar Dickens ne-a asigurat că regina și oaspeții ei vor râde la părțile comice, vor plânge la cele triste, își vor sufla nasul exact atunci când și-l suflaseră cei mai comuni spectatori ai noștri și – în timpul farsei intitulate *Unchiul John*, prezentată după *Adâncul înghețat* – unii dintre reprezentanții regalității vor hăhăi ca măgarii. Ca de obicei, a avut întru totul dreptate.

După evoluția noastră, regina, încântată, l-a invitat pe Dickens să se apropie pentru a-i accepta mulțumirile.

El a refuzat.

Motivul pe care l-a transmis de data aceasta: „Nu pot apărea înaintea Maiestății Sale obosit și încins, cu fața încă acoperită de sulemeneală."

De fapt, sigur, nu doar vopseaua unsuroasă l-a împiedicat pe Dickens să-și îngăduie a fi prezentat Maiestății Sale și oaspeților ei. Vedeți voi, farsa noastră romantică, intitulată *Unchiul John*, îl lăsase pe prietenul meu în chiar costumația Unchiului John, constând dintr-o rochie lălâie, o perucă absurdă și un nas roșu. Nici în ruptul capului nu ar fi permis Charles Dickens, unul dintre cei mai mândri și afectați oameni care au trăit vreodată, să fie prezentat reginei Victoria în veșmintele acelea.

Și de data aceasta, Maiestatea sa a consimțit cu politețe.

Am mai ținut două reprezentații cu *Adâncul înghețat* la Gallery of Illustration, dar, deși piesa a fost întâmpinată iarăși cu mare entuziasm și cronici extatice din partea tuturor celor prezenți în public, iar banii strânși pe bilete reprezentau cea mai mare sumă strânsă pentru fondul familiei Jerrold până atunci, încă nu ne apropiaserăm de cele două mii de lire stabilite ca țel.

John Dean, managerul Great Manchester Art Exhibition, îl presa de o vreme pe Dickens să prezinte *Adâncul înghețat* la New Free Trade Hall din localitate și autorul nostru – nedorind să renunțe înainte de a strânge cele două mii de lire promise familiei Jerrold – s-a dus imediat la Manchester pentru a ține o ședință de lectură din *Colind de Crăciun* și pentru a inspecta sala, în care puteau încăpea ușor două mii de persoane.

A decis pe dată că ar fi un loc perfect pentru piesă, dar că era pur și simplu prea mare pentru simplele abilități actoricești ale fiicelor și cumnatei sale Georgina, adică cele care jucau rolurile principale. (Nicio clipă nu i-a trecut prin gând lui Charles Dickens că el *însuși* ar putea să nu se ridice la înălțimea standardelor profesionale cerute de o sală atât de mare și de-un public atât de numeros. Scriitorul știa din experiență că se descurca perfect cu mulțimi de trei mii de persoane și mai bine, grație influenței sale magnetice.)

Avea să fie nevoie să angajeze și să repete cu câteva actrițe profesioniste. (Lui Mark Lemon, lui Charley, fiul lui Dickens, și mie ni s-a permis să rămânem în trupă, dar Inimitabilul a început să repete cu noi ca și când n-am fi jucat niciodată piesa aceea.)

Alfred Wigan, managerul de la Olympic Theatre, i-a propus lui Dickens două actrițe tinere, promițătoare, pe care le angajase de curând pentru teatrul său – Danny și Marian Ternan – și cu permisiunea imediată a lui Dickens (el și cu mine le văzuserăm deja pe ambele fete Ternan, pe sora lor mai mică și pe mama lor,

actriță cu vechime, jucând în alte piese), Wigan le-a abordat pentru a vedea dacă sunt interesate să apară în *Adâncul înghețat*. Ele s-au arătat mai mult decât dornice.

Wigan i-a propus apoi lui Dickens să o aibă în vedere și pe mama tinerelor, Frances Eleanor Ternan, ca și pe cea mai tânără și mai puțin frapantă membră a acelei familii de actori – avea doar optsprezece ani – o anume Ellen Lawless Ternan.

Și astfel viața lui Charles Dickens s-a schimbat pentru totdeauna.

După ce am părăsit Charing Cross Hotel, am luat o birjă o parte din drumul spre casă și am hotărât să merg pe jos mai departe, oprindu-mă pentru cină la un club din care nu făceam parte, dar la care aveam privilegii de musafir.

Eram furios. Jigodia aceea tânără și impertinentă de Dickenson, cu al lui „Sunteți *atât de norocos* să aveți pe cineva precum domnul Dickens ca mentor și editor...", îmi crease o dispoziție oribilă.

Când, cu cinci ani în urmă, la sfârșitul verii lui 1860, romanul meu *Femeia în alb* începuse să apară în *All the Year Round*, în săptămâna când *Poveste despre două orașe* a lui Dickens se încheia (și ar trebui să subliniez pentru voi, Dragi Cititori, că personajul Richard Sydney Carton al lui Dickens fusese copiat cât se poate de fățiș după personajul *meu*, altruistul Richard Wardour din *Adâncul înghețat*, cel dispus la sacrificiu de sine – păi, chiar Dickens a spus asta, admițând că personajul Carton și ideea pentru *Poveste despre două orașe* îi veniseră în timpul ultimei reprezentații cu *Adâncul înghețat*, pe când stătea întins pe scândura scenei cu lacrimile reale ale Mariei Ternan – noua Clara Burnham – îmbăindu-i fața și barba și straiele ponosite, până într-acolo încât trebuise să-i șoptească: „Draga mea copilă, se va termina în două minute. Revino-ți, rogu-te!")...

Unde rămăsesem?

O, da, când *Femeia în alb* a apărut în foileton, pe parcursul a opt luni, în noua revistă săptămânală a lui Dickens – şi-a fost întâmpinată cu un interes extraordinar, aş vrea să adaug cu modestie – a început să se vorbească şi să se scrie cum că eu, Wilkie Collins, învăţasem meserie de la Charles Dickens şi că-mi ascuţisem pana sub îndrumarea lui, şi că împrumutasem chiar stilul narativ al acestuia. S-a spus că îmi lipseau profunzimile lui Dickens şi în unele cercuri se şoptea că eram „incapabil să zugrăvesc personaje".

Asta, desigur, era o aiureală sfruntată.

Dickens însuşi îmi scrisese un mesaj după ce-mi citise manuscrisul în care spunea că era „un mare pas înainte faţă de tot ce ai scris până acum şi mai ales în privinţa tandreţei... la nivelul personajelor este excelentă... Nimănui altcuiva nu i-ar fi ieşit nici pe jumătate atât de bine. M-am oprit la fiecare capitol să observ o dovadă de iscusinţă ori o nimerită figură de stil".

Dar apoi, sigur, Dickens... fiind Dickens... a dat cu bâta-n baltă, adăugând că trebuie „de fiecare dată să-ţi contest disponibilitatea de a nu da pic de credit publicului, ceea ce înseamnă a le pune fără greş în faţa ochilor tot ce este evident".

I s-ar fi putut răspunde că, dimpotrivă, el însuşi, Charles Dickens, dădea prea mult credit publicului său şi că, graţie generoaselor episoade doldora de-un fantastic impenetrabil şi de-o subtilitate inutilă, prea mulţi dintre cititorii lui obişnuiţi se pierdeau în desişul prozei dickensiene.

Sincer să fiu cu voi, Dragi Cititori care trăiţi şi respiraţi într-o zonă atât de îndepărtată a viitorului meu, încât niciun dram din sinceritatea mea nu s-ar putea întoarce la cineva care l-a iubit pe Charles Dickens, sunt... am fost... aproape sigur voi fi mereu... un artizan al intrigii de zece ori mai bun decât a fost el vreodată. Pentru Dickens, intriga era ceva ce putea deriva accidental din

joaca lui de păpușar cu personaje bizare; dacă vânzările săptămânale scădeau în cazul uneia dintre nenumăratele lui povestiri în foileton, nu făcea decât să aducă în scenă și mai multe personaje caraghioase și să le pună să evolueze țanțoș în fața cititorului credul, asta cu ușurința cu care îl surghiunise pe sărmanul Martin Chuzzlewit în Statele Unite pentru a-și crește numărul de cititori.

Intrigile mele beneficiază de-o subtilitate pe care Charles Dickens n-ar putea-o percepe niciodată pe de-a-ntregul, darămite să o egaleze în propriile-i intrigi haotice și evident (pentru orice cititor rafinat) chinuite, ca și în generoasele-i acolade.

Cei neobrăzați și ignoranți, precum jigodia aceea orfană de Edmond Dickenson, spuneau mereu că eu „învăț neîncetat de la Charles Dickens", dar adevărul este exact invers. Dickens însuși a recunoscut, cum am spus mai devreme, că ideea pentru Sydney Carton cel dispus la sacrificiu de sine din *Poveste despre două orașe* venise de la personajul meu Richard Wardour din *Adâncul înghețat.* Și ce era „bătrâna sa în alb" din *Marile speranțe,* îndelung comentata domnișoară Haversham, dacă nu un furt pe față al personajului meu central din *Femeia în alb?*

M-am așezat să cinez în singurătate. Îmi plăcea să vin la clubul acela datorită modului în care bucătarul gătea laptele de pasăre, preparat pe care îl consideram unul dintre cele patru mari opere produse în epoca mea. În seara aceea am decis să iau o masă relativ ușoară, așa că am comandat două tipuri de *paté,* supă, câțiva homari dulci, o sticlă de șampanie seacă, o pulpă de miel împănat cu stridii și cepe mărunțite, două porții de sparanghel, niște carne de vită înăbușită, o bucată de crab cu sos și o garnitură de ouă.

În timp ce mă bucuram în voia mea de această masă modestă, mi-am amintit că unul dintre puținele lucruri care nu-mi plăcuse niciodată la soția lui Dickens era felul în care gătea – sau cel puțin

ceea ce se gătea la Tavistock House și ea supraveghea, întrucât nu o văzusem niciodată pe doamna Dickens cu șorțul pus sau cu un polonic în mână. Cu ani în urmă, Catherine Dickens scosese (sub numele de Lady Maria Clutterbuck) un volum de rețete, inspirat din ceea ce ea servea în mod regulat acasă la ei, la Devonshire Terrace, o carte pe care o intitulase *Ce vom avea la cină?* Majoritatea alegerilor sale erau pe gustul meu – și multe se puteau vedea pe masa mea în seara despre care vă vorbesc, deși nu în cantități atât de mari sau înnobilate cu la fel de multe sosuri (consider că majoritatea preparatelor culinare sunt doar un preludiu pentru sosuri) – deoarece și gusturile ei înclinau spre homari, pulpe de miel, fleici grele de vită și deserturi complicate. Existau atâtea variante de brânză prăjită în volumul de rețete al lui Catherine, încât un recenzent a observat: „Nimeni n-ar putea să supraviețuiască dacă ar consuma atât de des brânză prăjită."

Numai că Dickens supraviețuise. Și niciodată, de-a lungul anilor, nu pusese pe el măcar un kilogram. Desigur, e posibil ca obiceiul lui de a face plimbări sprintene pe o distanță de treizeci de kilometri zilnic ar putea avea o legătură cu asta. Eu, unul, sunt o fire mai sedentară. Înclinațiile mele, precum și afecțiunile mele cronice, mă țin aproape de masa de scris, canapea și pat. Merg pe jos doar atunci când e musai, dar mă întind ori de câte ori am ocazia. (Era un ritual al meu, pe când petreceam timpul la Tavistock House sau la Gad's Hill Place, să mă ascund în bibliotecă ori într-o cameră de oaspeți neocupată până la două sau trei după-masa – când se întâmpla ca Dickens să-și termine programul de scris și să pornească în căutarea unei persoane care să îl însoțească într-unul dintre marșurile sale forțate. Desigur, ritualul lui Dickens începea prin a mă căuta pe mine – și deseori mă găsea după mirosul fumului scos de trabucul meu, acum îmi dau seama – așa încât în repetate rânduri mă așteptau doi sau patru kilometri din lunga

plimbare a lui Dickens, ceea ce însemna mai puțin de douăzeci de minute în ritmul lui imposibil.)

În seara aceasta, nu mă puteam decide între două deserturi, așa că – urmând exemplul lui Solomon – le-am ales pe amândouă: și laptele de pasăre, și budinca de mere bine coaptă. Și o sticlă de porto. Și cafele.

Pe când îmi terminam budinca, am observat un individ înalt, cu aer aristocratic, dar foarte vârstnic ridicându-se de pe un scaun din cealaltă parte a încăperii și, pentru o clipă, am crezut că era Thackeray. Apoi mi-am adus aminte că Thackeray murise în ajunul Crăciunului din 1863, aproape cu un an și jumătate în urmă.

Mă aflasem chiar în acest club, ca musafir al lui Dickens, când bătrânul scriitor și Inimitabilul se împăcaseră după mai mulți ani de tăcere glacială. Ruptura aceea apăruse în momentul de culme al nebuniei ce însoțise despărțirea lui Dickens de Catherine, atunci când el era cel mai vulnerabil. Cineva de la Garrick Club menționase faptul că Dickens avea o aventură cu cumnata sa și Thackeray, în mod evident fără a sta pe gânduri, zisese ceva de genul: „Ba nu, are o aventură cu o actriță."

Vorba ajunsese până la Dickens, desigur. Așa se întâmplă de fiecare dată. Apoi un tânăr jurnalist, prieten cu Dickens, parte din „grupul" lui, cum se spunea pe atunci, un anume Edmund Yates (care, precum Iago, arbora mereu o expresie sfrijită și înfometată, mi se părea mie), făcuse un portret al lui Thackeray cu adevărat neplăcut și disprețuitor, apărut în *Town Talk*. Profund afectat, bătrânul gentleman-scriitor a observat că atât el, cât și Yates erau membri ai clubului Garrick și solicitase ca tinerelul să fie dat afară din club, pe motiv că purtarea pe care o dovedise scriind un atare articol era „intolerabilă în societatea unor gentlemeni".

Comițând un uluitor act de insensibilitate față de vechiul său prieten Thackeray, Dickens luase partea tânărului în dispută și

apoi se retrăsese el însuși din clubul Garrick, atunci când comitetul membrilor se arătase de acord cu Thackeray și îl dăduse afară pe jurnalist.

Așa se face că aici, în Atheneum Club, peste ani, ruptura dintre ei a fost în sfârșit reparată. Îl auzisem pe Dickens descriindu-i reconcilierea lui Willis. „Tocmai îmi agățam pălăria în Atheneum", a zis, „când am ridicat privirea și am văzut chipul pământiu al lui Thackeray. Omul arăta ca o fantomă, Willis. Arăta la fel de mort ca Marley, doar lanțurile îi lipseau. Așa că i-am spus: «Thackeray, ești bolnav cumva?» Și am început o discuție după atâția ani de tăcere și ne-am strâns mâinile și totul a fost ca înainte."

Foarte emoționant momentul. Totodată, foarte fals.

Întâmplarea a făcut să mă aflu la Atheneum în seara aceea și atât Dickens, cât și eu l-am văzut pe Thackeray chinuindu-se să-și îmbrace haina. Bătrânul gentleman discuta cu alți doi membri. Dickens, intrând, a trecut pe lângă bătrânul scriitor fără a-i arunca o privire. Eu îmi puneam deoparte bastonul și pălăria, iar Dickens trecuse deja de Thackeray și ținea piciorul pe treaptă, când bătrânul autor s-a dus grăbit după el, prinzându-l pe scară. L-am auzit pe Thackeray vorbind primul și apoi întinzând mâna spre Dickens. Și-au strâns mâinile. După care Dickens a intrat în sala de mese și eu l-am privit pe Thackeray întorcându-se la interlocutorul său – cred că era Sir Theodore Martin – și l-am auzit spunând: „Mă bucur că am făcut asta."

Charles Dickens a fost un om bun și deseori sentimental, însă n-a fost niciodată primul care să cedeze într-o dispută. Lucru pe care soarta avea să mi-l reamintească nu peste mult timp.

În vreme ce mă întorceam cu birja acasă, m-am gândit la straniul plan al lui Dickens de a căuta năluca aceea pe nume Drood.

Ascultându-l pe Dickens cum povestea dezastrul de la Staplehurst în dimineața aceea, îmi tot schimbasem opinia cu privire la veridicitatea celor ce țineau de „domnul Drood". Charles Dickens nu era un mincinos. Însă el era totodată convins mereu de veridicitatea și adevărul pozițiilor pe care le adopta asupra oricărui subiect și – prin ceea ce spunea, dar mai ales prin scrisul său – se convingea întotdeauna *pe sine* că un lucru era adevărat, pur și simplu fiindcă el spunea că așa era, chiar și atunci când nu era. Diversele sale scrisori deschise în care o blama pe *Catherine,* soția sa, pentru despărțirea lor din urmă cu opt ani, o despărțire care fusese în mod evident ideea *lui,* nevoia *lui* și provocarea *lui,* sunt un exemplu perfect al fenomenului.

Dar de ce să inventeze personajul lui Drood?

Și apoi, din nou, de ce să spună tuturor că *el,* Dickens, luase inițiativa împăcării cu Thackeray, după atât timp, când de fapt bătrânul scriitor făcuse asta?

Diferența era aceea că minciunile și exagerările lui Charles Dickens, deși poate nu spuse dinadins – vorbind eu însumi în calitate de romancier, știu că membri ai profesiunii noastre trăiesc în imaginația lor la fel de mult sau chiar mai mult decât în aceea pe care restul oamenilor o numesc „lumea reală" – erau declamate de fiecare dată cu scopul de a-l face pe *Charles Dickens* să arate mai bine.

Luând în calcul toate mărturiile obiective, inclusiv aceea a omulețului grăsuliu Edmond Dickenson – fie ca vânătăile lui să putrezească și să supureze și să se transforme în cangrene – Dickens fusese *adevăratul* erou la locul dezastrului feroviar de la Staplehurst. Adăugarea unei fantasme precum Drood nu ajuta cu nimic la sporirea eroismului Inimitabilului în poveste. Într-adevăr, evidenta nerăbdare a lui Dickens de a descrie acea persoană stranie, aproape inumană, micșora aura de eroism a scriitorului.

Și atunci ce însemnau toate astea?

Trebuia să presupun că *existase* un personaj foarte ciudat pe nume Drood la locul accidentului și că ceva foarte asemănător cu scurta lor conversație și cu bizarele lor încrucișări așa cum le descrisese Dickens avusese loc *într-adevăr*.

De ce să-ncerce însă a-l găsi pe individ? De acord, un ins atât de ciudat era înconjurat de un anumit mister, dar Londra și Anglia și chiar căile noastre ferate erau pline de inși ciudați. (Chiar și efemerida aia impertinentă de domn Dickenson părea un personaj scos dintr-un roman al lui Dickens – rămas orfan, cu tutorele lui bogat și moștenirea oferită prin decizia lordului cancelar, apatic, fără un scop în viață, pasionat doar de lectură și lenevie. Pornind de aici, cât de greu era să crezi într-un „domn Drood" cu aspect lepros, degete și pleoape lipsă, și vorbire peltică?)

Dar din nou m-am întrebat, pe când mă apropiam de strada mea, de ce să-ncerce a-l găsi pe individ?

Charles Dickens era o persoană predispusă la a face planuri lungi și-a se pregăti cu sârguință pentru ele, însă era și o creatură stăpânită de impulsuri. În timpul primului său turneu prin Statele Unite, le scosese peri albi celor mai mulți din public și aproape *tuturor* celor de la ziarele și jurnalele americane cu insistența sa pentru crearea unei Societăți Internaționale a Drepturilor de Autor. Faptul că opera lui – și a tuturor autorilor englezi – era furată cu nerușinare și publicată în America, fără ca autorul să primească o lețcaie din asta, li se părea evident corect americanilor insolenți, așa încât mânia lui Dickens era justificată. Dar, la scurt timp după turneu – după ce se produsese ruptura între scriitor și publicul de acolo, care la început îl adorase – el și-a pierdut pur și simplu interesul pentru drepturile de autor. Era, cu alte cuvinte, un om atent mânat de impulsuri neatente.

La Gad's Hill Place sau la locuințele sale anterioare, ori când călătorea sau doar ieșea în lume, Charles Dickens era, invariabil, cel care decidea destinațiile, locul de ținut picnic și jocurile ce aveau să urmeze, el decidea cine erau căpitanii echipelor și – cel mai adesea – el era cel care ținea scorul, anunța câștigătorii și acorda premiile. Cei din satul aflat în vecinătatea Gad's Hill Place îl tratau chiar ca pe un „moșier", în mod evident onorați de faptul că celebrul autor înmâna premii la bâlciuri și competiții.

Dickens fusese întotdeauna băiatul care-i conducea pe ceilalți băieți la joc. Nu se îndoia niciodată că acesta era rolul său în viață și niciodată, ca adult, nu se dezbărase de asta.

Însă ce fel de joc aveam să jucăm, dacă eu și Dickens chiar porneam pe urmele acelui domn Drood? Care ar fi fost scopul, în afară de satisfacerea unui alt impuls copilăresc al lui Charles Dickens? Și ce pericole avea să implice? Cartierele pe care, conform istorisirii, i le menționase Drood lui Dickens, pe când coborau terasamentul spre carnajul de jos, erau orice numai zone sigure ale Londrei, nu. Ele alcătuiau într-adevăr, așa cum îl numea prietenul meu, Marele Cuptor.

Când am ajuns acasă, mă chinuia rău durerea cauzată de guta reumatică.

Lumina pe care o împrăștiau felinarele cu gaz îmi rănea ochii. Propriii mei pași îmi atingeau creierul ca niște lovituri de daltă. Huruitul căruțelor care treceau îmi făcea tot corpul să zvâcnească de durere. Tremuram. Gura mi s-a umplut deodată de gust amar de cafea – nu amintirea cafelei de care mă bucurasem la desert, ci un lucru mult mai spurcat. O confuzie îmi domina mintea și corpul mi-era stăpânit de o slăbiciune ametitoare.

Noua noastră locuință era la Melcombe Place; ne mutaserăm de pe Harley Street cu un an în urmă, în parte grație venitului

mai mare și poziției literare pe care mi le oferise *Femeia în alb*. (Pentru următorul meu roman, *Fără nume*, am primit mai mult de trei mii de lire pentru publicarea cărții și alte patru mii cinci sute de lire, garantat, dacă era inclusă și publicarea în foileton în Marea Britanie și America.)

Când spun „a noastră" sau „noi", mă refer la femeia cu care trăiam de atâția ani, o anume Caroline G. și fiica ei Harriet, pe-atunci în vârstă de paisprezece ani, căreia noi îi spuneam deseori Carrie. (Umbla un zvon conform căruia Caroline ar fi fost modelul meu pentru *Femeia în alb* – și e adevărat că o întâlnisem pe când fugea de un escroc, noaptea, în fața unei vile din Regents Park și, luându-mă după ea, mai târziu am salvat-o de pe străzi cam așa cum se întâmplă și cu personajul din romanul meu – însă ideea pentru *Femeia în alb* o născocisem cu mult înainte să o fi întâlnit pe Caroline.)

Doar că cele două, Caroline și Harriet, erau plecate săptămâna aceea, în vizită la o verișoară din Dover, și – cum în seara aceea lipseau și cele două slujnice adevărate (recunosc că pe fata Carolinei o treceam ca „servitoare" pe fișa fiscală anuală, la momentul acela) – aveam casa doar pentru mine. Era adevărat că nu la mulți kilometri de locuința aceea se găsea o altă casă, în care locuia o altă femeie – o anume Martha R., fostă servitoare la un hotel în Yarmouth, aflată acum în vizită la Londra pentru prima dată și cu care speram, de asemenea, să duc o comodă viață domestică în viitor, însă nu aveam nicio intenție de a o vizita pe Martha atunci ori în viitorul apropiat. Suferam prea tare.

În casă era întuneric. Am găsit flaconul de laudanum acolo unde îl țineam, într-un dulap încuiat, și am băut două pahare, apoi m-am așezat la masa servitorilor din bucătărie pentru mai multe minute, așteptând ca greul durerii să treacă.

În scurt timp, licoarea și-a făcut efectul. M-am simțit reînnoit, reenergizat și, hotărând să urc în biroul meu de la primul etaj

unde să scriu pentru o oră sau două înainte de culcare, am luat-o pe scările din imediata apropiere în sus.

Scările din spate, folosite de servitori, erau foarte abrupte și lampa cu gaz de pe palierul primului etaj lumina slab, aruncând doar un cerc palid de lumină, lăsând restul treptelor cufundat în cea mai adâncă beznă.

Ceva a mișcat în întunericul acela, deasupra mea.

– Caroline? am strigat, știind că nu putea fi ea. Și nu putea fi nici vreo altă slujnică. Tatăl servitoarelor noastre făcuse pneumonie și ele plecaseră în Țara Galilor. Caroline? am strigat din nou, așteptând – și neprimind – vreun răspuns.

Zgomotul, evident acum ca foșnetul unei rochii de mătase, cobora prin întunericul scării dinspre mansardă. Auzeam clar sunet de tălpi goale care pășeau cu grijă în beznă.

Am încercat să potrivesc lumina de pe perete, dar jetul instabil de gaz n-a făcut decât să arunce o văpaie și apoi să scadă la loc, recăpătându-și pâlpâirea palidă.

Femeia a intrat atunci în perimetrul îndepărtat al luminii nesigure, la doar trei pași deasupra mea. Arăta așa cum era dintotdeauna – purta o rochie veche de mătase verde, cu corset înalt. Pe mătasea verde-închis erau micuțe *fleurs-de-lis* aurii ce coborau în constelații spre mijlocul încins cu o bandă neagră.

Avea părul ridicat într-un coc dintr-o eră trecută. Pielea îi era verde – verdele brânzei foarte vechi sau al unui cadavru descompus pe jumătate. Ochii îi erau bălți compacte de cerneală neagră ce sclipeau umezi în lumina lămpii. Dinții ei – atunci când gura i s-a deschis ca pentru a mă saluta – erau lungi și galbeni și curbați ca niște colți de elefant.

Nu-mi făceam iluzii cu privire la motivul prezenței sale pe trepte. Își dorea să mă prindă și să mă arunce pe scara cea lungă în jos. Prefera urcușul acela din spate scărilor mai largi, mai luminate

și mai puțin periculoase din față. A mai făcut doi pași în jos spre mine, zâmbetul ei gălbejit lățindu-se.

Mișcându-mă cu iuțeală, dar nu de teamă ori cu mare grabă, am dat de perete ușa servitorilor de pe palierul primului etaj, am trecut pragul și am încuiat ușa după mine. N-am auzit vreo respirație de cealaltă parte a ușii – femeia nu respira – dar se auzea foarte slab zgrepțănat pe lemn, și clanța de porțelan s-a răsucit puțin și apoi a revenit în poziția inițială.

Am aprins toate lămpile de la primul etaj. Nu mai era nimeni acolo.

Inspirând adânc, mi-am desfăcut cămașa la gât și m-am dus în birou ca să scriu.

4

S-au scurs trei săptămâni și, conform spuselor fratelui meu, Charley (care, împreună cu soția lui, Kate, fiica lui Dickens, stătea la Gad's Hill Place), autorul își revenea încet de pe urma teribilei experiențe. Lucra zilnic la *Prietenul nostru comun*, se vedea cu oameni la cină, dispărea frecvent – aproape sigur pentru a-i face vizite lui Ellen Ternan – și chiar ținea lecturi unor grupuri selecte. O ședință de lectură din partea lui Charles Dickens era cel mai istovitor spectacol la care asistasem eu vreodată, iar faptul că era în stare de asta, chiar dacă se prăbușea din picioare după aceea, cum zicea Charley că făcea deseori, era un semn că omul încă mai avea rezerve de energie. Încă îi venea greu să călătorească cu trenul, dar, Dickens fiind Dickens, se străduia să vină în oraș pe calea ferată aproape zilnic tocmai din acest motiv. Charley spunea că atunci când în vagon se simțea cea mai mică vibrație, Dickens

se întuneca la față și broboane mari de transpirație apăreau pe fruntea și obrajii ridați ai scriitorului, care strângea tare scaunul din fața sa, dar după o dușcă de brandy își revenea în fire, refuzând să trădeze orice semn de suferință lăuntrică. Eu eram sigur că Inimitabilul uitase complet de Drood.

Dar apoi, în iulie, vânătoarea după fantomă a început serios.

Acesta a fost cel mai fierbinte moment al acelei veri toride. Excrementele a trei milioane de londonezi puteau în canalele de scurgere descoperite, inclusiv în cel mai mare dintre canalele noastre de scurgere descoperite (în pofida încercării inginerești din anul acela de a deschide un complex sistem de canalizare subteran) – Tamisa. Zeci de mii de londonezi dormeau pe verande sau balcoane, așteptând să plouă. Dar atunci când ploaia a căzut, a fost ca o aversă cu apă fierbinte, adăugând doar un strat de umezeală căldurii toropitoare. Iulie se întindea peste Londra, în vara aceea, ca un strat greu și ud de carne în descompunere.

Douăzeci de mii de tone de bălegar de cal *pe zi* erau strânse de pe străzile duhnitoare și aruncate în ceea ce noi numeam, politicos și eufemistic, „grămezi de gunoi" – maldăre uriașe de fecale care se înălțau aproape de gura Tamisei ca un Himalaya englezesc.

Cimitirele supraaglomerate din jurul Londrei puteau și ele de-ți mutau nasul din loc. Groparii trebuiau să sară peste cadavre noi, deseori afundându-se până la șolduri în carne putredă, doar pentru a-i forța pe noii locuitori potrivnici să rămână în mormintele lor superficiale, aceste noi cadavre alăturându-se humusului solid al straturilor de dedesubt, dense și supurânde, formate din corpuri putrede. În iulie, îți dădeai seama imediat când te aflai la mai puțin de șase cvartale de un cimitir – miasma pestilențială îi scotea pe oameni din casele și apartamentele dimprejur – și *mereu* se găsea câte un cimitir în apropiere. Morții erau întotdeauna sub tălpile și în nările noastre.

Multe leşuri zăceau pur şi simplu neridicate pe străzile mai sărace din Marele Cuptor, descompunându-se alături de gunoiul putred care, nici el, nu era ridicat niciodată. Nu doar firicele şi pârâiaşe, ci de-a dreptul râuri de dejecţii curgeau pe străzile acelea pe lângă şi prin gunoaie şi cadavre, uneori găsind o gură de canal, dar mai adesea strângându-se doar în bălţi şi iazuri care umpleau caldarâmul. Apa aceasta maronie se scurgea în subsoluri, se aduna în pivniţe, contamina fântâni şi ajungea întotdeauna – mai devreme sau mai târziu – în Tamisa.

Dughenele şi fabricile aruncau zilnic tone de piei, oase fierte, carne de cal, intestine, copite de vaci şi capete şi măruntaie, şi alte resturi organice. Toate ajungeau în Tamisa sau erau aruncate în grămezi uriaşe pe malurile apei, *aşteptând* să fie luate de curent. Magazinele şi casele aflate de-a lungul fluviului îşi sigilau ferestrele şi înmuiau draperiile în clor, iar oficialităţile oraşului aruncau tonă după tonă de var în Tamisa. Pietonii umblau cu batiste îmbibate în parfum peste gură şi nas. Nu ajuta la nimic. Chiar şi caii de trăsură – dintre care mulţi aveau să moară curând de căldură, agravând situaţia – vărsau din pricina mirosului.

În seara aceea dogoritoare de iulie, aerul era aproape verde din cauza miasmelor calde ale excrementelor provenind de la trei milioane de fiinţe umane şi a efluviilor măcelurilor urbane şi industriale ce reprezentau pecetea inconfundabilă a erei noastre. Dragi Cititori, poate că în zilele voastre e mai rău, mărturisesc însă că nu văd cum ar putea fi.

Dickens îmi trimisese un mesaj să-l aştept la opt seara, la taverna Blue Posts de pe Cork Street, unde urma să-mi facă cinste cu o masă. În mesaj mi se mai spunea să vin încălţat cu cizme serioase pentru o „excursie târziu în noapte legată de prietenul nostru Dl D.".

Chiar dacă în timpul zilei fusesem puţin indispus – guta e deseori agravată de o căldură aşa mare – am ajuns la timp la

Blue Posts. Dickens m-a cuprins în brațe la intrarea în tavernă și a strigat:

– Dragul meu Wilkie, ce mult mă bucur să te văd! Am fost îngrozitor de ocupat la Gad's Hill în ultimele săptămâni și mi-a lipsit tovărășia ta!

Masa în sine a fost copioasă, temeinică și excelentă, la fel ca berea și vinul la care ne-am dedulcit odată cu ea. Discuția a purtat-o în principal Dickens, desigur, însă a fost la fel de animată și de dezlânată ca majoritatea conversațiilor cu Inimitabilul. Spunea că spera să termine *Prietenul nostru comun* la începutul lui septembrie și că avea toată încrederea că ultimele foiletoane vor crește vânzările jurnalului nostru *All the Year Round.*

După cină, am luat o trăsură până la secția de poliție de pe Leman Street.

– Ți-l amintești pe inspectorul de poliție Charles Frederick Field? m-a întrebat Dickens pe când trăsura noastră se hurduca spre secția de poliție.

– Sigur că da, am recunoscut. Field făcea parte din Departamentul Detectivistic al Scotland Yard. Ai petrecut ceva timp cu el când te documentai pentru *Household Words,* cu ani în urmă, și el ne-a escortat atunci când am făcut turul zonelor... ăă... mai puțin atrăgătoare din Whitechapel.

N-am mai spus că întotdeauna am nutrit convingerea că Dickens îl folosise pe inspectorul Field ca model pentru „inspectorul Bucket" din *Casa umbrelor.* Vocea exagerat de sigură pe sine, sentimentul de dominație lejeră asupra criminalilor, tâlharilor și femeilor de pe stradă care ne brăzdaseră calea în noaptea aceea lungă din Whitechapel, fără a mai pomeni de abilitatea uriașului de a prinde cotul cuiva într-o strânsoare de fier din care nu mai puteai scăpa și care îl îndrepta apoi pe omul în cauză în direcții în care nu avusese de gând să meargă... toate abilitățile

dure ale inspectorului Bucket i se aplicau perfect și adevăratului inspector Field.

– Inspectorul Field a fost îngerul nostru păzitor în timpul coborârii noastre în Hades, am spus.

– Întocmai, dragul meu Wilkie, a încuviințat Dickens când coboram din trăsură în fața secției de poliție de pe Leman Street. Și cum inspectorul Field a ieșit la pensie, ocupându-se acum de alte lucruri, îmi revine sincera plăcere de a-ți face cunoștință cu *noul* nostru înger păzitor.

Omul care ne aștepta acolo, în lumina lămpii cu gaz din fața secției de poliție, părea mai mult o stană de piatră decât un om. În pofida căldurii, acesta purta o haină lungă – asemănătoare cu pelerinele lungi și largi pe care le poartă cowboy-ii australieni sau americani înfățișați atât de des în ilustrațiile din romanele senzaționale – și pe țeasta-i masivă avea o gambetă îndesată bine peste o chică de păr foarte creț. Omul avea un corp absurd de lat și masiv – un soi de piedestal de granit pentru blocul pătrat de piatră pe care-l alcătuiau capul și fața sa. Avea ochi mici, nasul îi era un dreptunghi bont, cioplit parcă din aceeași lespede ca restul feței, iar gura părea a fi doar o linie subțire, dăltuită. Gâtul îi era lat cât borul pălăriei. Mâinile lui aveau cel puțin de trei ori mărimea alor mele.

Charles Dickens avea un metru optzeci înălțime. Eu eram cu câțiva centimetri mai scund decât el. Huiduma aceea de om în pelerină gri de cowboy arăta ca și când ar fi avut cel puțin douăzeci și cinci de centimetri mai mult ca Dickens.

– Wilkie, te rog să faci cunoștință cu fostul sergent Hibbert Aloysius Hatchery, a zis Dickens, rânjind prin barbă. Detectiv Hatchery, sunt încântat să ți-l prezint pe cel mai prețios asociat și cel mai talentat coleg scriitor și căutător al domnului Drood în noaptea aceasta, domnul Wilkie Collins, gentleman.

– Încântat, domnule, sincer încântat, a rostit matahala care se profila deasupra noastră. Îmi puteți spune Hib, dacă doriți, domnule Collins.

– Hib, am repetat tâmp.

Din fericire, uriașul nu făcuse decât să încline gambeta în semn de salut. Gândul că mâna aceea gigantică o va cuprinde pe a mea, strivindu-i toate oscioarele, îmi înmuiase genunchii.

– Tatăl meu, un om înțelept, deși nu învățat, dacă înțelegeți ce vreau să spun, domnule, grăi detectivul Hatchery, era convins că numele de Hibbert apare în Biblie. Dar, vai, nu e așa. Nu apare nici măcar ca loc de odihnă pentru evreii din deșert.

– Detectivul Hatchery a fost sergent în Poliția Metropolitană vreme de mai mulți ani, dar acum este în... ăă... permisie și este angajat *particular* ca detectiv de investigație, a explicat Dickens. S-ar putea decide să reintre în Biroul de Detectivi al Scotland Yard peste un an sau așa ceva, dar se pare că e mai profitabil să fii angajat particular.

– Un detectiv angajat particular, am bolborosit.

Ideea avea posibilități reale. Am pus-o deoparte pe moment și rezultatul – cum poate că știți, Dragi Cititori din viitorul meu, dacă mi se îngăduie să nu fiu așa modest – avea să devină mai târziu romanul meu *Piatra Lunii*.

– Sunteți în concediu, detectiv Hatchery? am întrebat. Vreun fel de an sabatic polițienesc?

– Într-un fel e cum spuneți, domnule, a tunat uriașul. Mi s-a cerut să iau un an pauză, din pricina neregularităților în modul de tratare a unui escroc în timpul exercitării datoriei, domnule. Presa a făcut tărăboi. Căpitanul a crezut că ar fi mai bine pentru mine și pentru Birou dacă aș trece pe practică privată, un fel de permisie, cum spuneți dumneavoastră, pentru câteva luni.

– Neregularități, am repetat.

Dickens m-a mângâiat pe spate.

– Detectivul Hatchery, în cursul operațiunii de arestare a escrocului menționat – un înfumurat spărgător pe timp de zi care se specializase în atacuri asupra doamnelor în vârstă chiar aici, în Whitechapel – i-a frânt accidental gâtul ticălosului hoț. Cât se poate de ciudat, hoțul a supraviețuit, dar acum trebuie purtat de familie într-un coș. Nicio pierdere pentru comunitate și totul a fost o treabă ca la carte, cum m-au asigurat inspectorul Field și alții din branșă, dar unii membri hipersensibili ai grupului *Punch,* fără a mai aminti de ziarele mai neimportante, s-au decis să facă tărăboi. Astfel că avem mare noroc că detectivul Hatchery e liber se ne însoțească în această noapte în Marele Cuptor!

Hatchery a scos un felinar cu lupă de sub haină. În mâna sa, felinarul semăna cu un ceas de buzunar.

– Voi veni după dumneavoastră, domnilor, dar mă voi strădui să rămân tăcut și invizibil, până ce mă veți striga sau când va fi nevoie de mine.

Plouase în timp ce eu și Dickens cinam, dar asta nu făcuse decât să dea aerului încins al nopții din jurul nostru o densitate mai mare. Inimitabilul deschidea drumul, imprimând ritmul său obișnuit, absurd de grăbit – niciodată mai puțin de șase kilometri în treizeci de minute, ritm pe care îl putea menține oră după oră, știam asta din dureroasa-mi experiență – și din nou eu m-am străduit să țin pasul. Detectivul Hatchery venea la zece pași în urma noastră, ca un zid tăcut de ceață compactă.

Am părăsit bulevardele largi și străzile mari și, conduși de Dickens, am pătruns într-un labirint de stradele și alei tot mai întunecate și înguste. Charles Dickens nu avea nicio clipă de ezitare; știa pe de rost străzile acelea înfricoșătoare după multele sale nopți de hoinăreală. Eu știam doar că ne aflam undeva în Falcon

Square. Aveam amintiri vagi cu zona aceea din expedițiile anterioare în măruntaiele Londrei alături de Dickens – Whitechapel, Shadwell, Wapping, toate părți ale orașului pe care un gentleman le-ar evita, excepție făcând cazul în care ar căuta cel mai josnic fel de femei – iar noi părea că ne îndreptam către docuri. Putoarea Tamisei se înrăutățea cu fiecare stradă întunecoasă și îngustă pe care o lăsam în urmă, avansând în labirintul acela. Acolo, clădirile păreau să se fi întors în perioada medievală, când Londra se lăbărța dolofană și cufundată în beznă și copleșită de boli, înăuntrul zidurilor ei înalte și, într-adevăr, structurile antice de-o parte și de cealaltă a străzilor fără trotuare pe care treceam stăteau aplecate deasupra noastră, aproape ascunzând vederii cerul nopții.

– Avem vreo destinație? i-am șoptit lui Dickens.

Deși nu era nici țipenie de om pe strada pe care ne găseam în clipa aceea, simțeam ochi care ne priveau de la ferestrele oblonite și de pe aleile mizere care se căscau în stânga și dreapta noastră. Nu voiam să fiu auzit, însă știam că și o șoaptă reverbera în aerul dens și gros ca un strigăt.

– Bluegate Fields, a spus Dickens.

Vârful îmbrăcat în alamă al bastonului său masiv, pe care observasem că îl purta doar în aceste coborâri nocturne în Babilon, țăcănea pe pietrele sparte de pavaj la fiecare trei pași ai săi.

– Noi îi spunem uneori Golful Tigrului, domnule, se auzi o voce din bezna din urma noastră.

Recunosc că m-am speriat. Uitasem aproape complet că detectivul Hatchery era cu noi.

Am traversat o stradă mai largă – Brunswick Street, cred – însă nici aceasta nu era mai curată ori mai bine iluminată decât stradelele mizere de pe-o parte și cealaltă. Apoi ne-am trezit înapoi în labirintul îngust și boltit. Casele de raport de acolo se înghesuiau, înalte și apropiate între ele, cu excepția câtorva care

se aflau într-o stare de ruină totală, simple mormane de zidărie și lemn năruite. Chiar și acolo, în golurile acelea prăbușite ori arse, percepeam umbre întunecate mișcându-se și agitându-se, și privindu-ne. Dickens ne-a condus peste un pod îngust, șubrezit, care traversa un afluent urât mirositor al Tamisei. (Acesta era anul, simt nevoia să vă informez, Dragi Cititori, în care prințul de Wales a învârtit oficial roata care a deschis Sistemul Principal de Canalizare de la Crossness, primul mare pas al strădaniilor inginerului-șef Joseph Bazalgette de a oferi Londrei un sistem de canalizare modern. Crema nobilimii și înaltei preoțimi engleze a luat parte la ceremonia aceea. Dar, lăsând deoparte orice gingășie, mai trebuie să vă amintesc că Sistemul Principal de Canalizare – și toate viitoarele sisteme de canalizare, precum și zecile de afluenți vechi și canale antice – continua să deverseze rahat nefiltrat în Tamisa.)

Cu cât erau mai înfricoșătoare străzile și cartierele, cu atât erau mai aglomerate. Grupuri de oameni – pâlcuri de umbre, la drept vorbind – erau vizibile acum la colț de stradă, în intrânduri, în spațiile libere. Dickens menținea pasul sprinten, rămânând pe mijlocul străzilor desfundate, astfel încât să poată vedea mai bine și să evite gropile și bălțile cu apă infectă, bastonul lui de gentilom țăcănind pe macadam. Părea indiferent la murmurele și sudalmele furioase ale celor pe lângă care treceam.

În cele din urmă, un grup de astfel de umbre zdrențăroase s-a desprins din întunericul unei clădiri neiluminate și ni s-a postat în față, blocându-ne drumul. Dickens n-a ezitat, ci a continuat să meargă sprinten către ei, ca și când aceia ar fi fost niște copii veniți să-i ceară autograful. L-am văzut totuși schimbându-și punctul de sprijin pe baston, în așa fel încât măciulia lui grea de alamă – ca un clonț de pasăre, cred – să fie îndreptată spre exterior.

Mie îmi bubuia inima în piept și-a fost cât pe ce să mă împiedic, când Dickens m-a condus spre zidul acela întunecat de tâlhari

furioși. Apoi un alt zid – unul sur cu gambetă în vârf – a trecut iute pe lângă mine, prinzându-l pe Dickens din urmă, și vocea lui Hatchery a rostit încet:

– Vedeți-vă de ale voastre, acum, băieți. Înapoi în vizuinile voastre. Lăsați-i pe domni să treacă fără a le arunca măcar o singură căutătură. *Acum.*

Felinarul cu lampă al detectivului particular împrăștia doar atâta lumină cât să pot vedea că mâna lui dreaptă dispăruse în pelerina sa lungă. Oare ce o fi purtând acolo? Un pistol? Nu prea îmi venea să cred. Aproape sigur o bâtă plumbuită, însă. Poate și cătușe. Tâlharii din fața și din spatele nostru, ca și de-a stânga și de-a dreapta noastră precis știau ce.

Oamenii dispuși în cerc s-au îndepărtat la fel de repede cum se adunaseră. Mă așteptam ca pietre grele ori măcar flegme spurcate să fie aruncate asupra noastră în timp ce înaintam, dar când am luat-o din loc, în direcția noastră n-a venit nimic mai dur ca o înjurătură reținută. Detectivul Hatchery s-a făcut nevăzut în bezna din urma noastră și Dickens și-a continuat marșul rapid, țăcănind din baston, spre ceea ce eu bănuiam a fi partea de sud.

Apoi am intrat într-o zonă dominată de prostituate și de patronii lor.

Îmi aminteam, parcă, să fi venit acolo în zilele mele de studenție. Strada arăta, la drept vorbind, mai respectabil decât majoritatea celor pe care le parcurseserăm în ultima jumătate de oră. Lumini palide străluceau prin draperiile trase la ferestrele de la etaj. Dacă nu știai cum stau treburile pe acolo, ușor ai fi putut crede că locuințele acelea aparțineau unor muncitori sârguincioși de la vreo fabrică ori unor mecanici. Liniștea era însă prea apăsătoare. Pe trepte și în balcoane, și pe lespezile crăpate ale ceea ce trecea drept trotuar se adunaseră grupuri de femei tinere – le puteam vedea în lumina de lampă care evada pe geamurile neoblonite de la parter –

majoritatea păreau a nu avea mai mult de optsprezece ani. Unele arătau de paisprezece sau chiar mai tinere.

În loc să se împrăştie la apariţia detectivului Hatchery, acestea au început să strige la el cu glăscioare persiflante:

– Hei, 'Ibbert, ne-ai adus de lucru, eh?

Sau:

– Vino să te relaxezi niţel, Hib, puţă bătrână.

Sau:

– Nu, nu, nu-i închisă uşa, inspector H, şi nici uşile camerelor noastre nu-s.

Hatchery râdea nederanjat.

– Uşile voastre nu-s închise niciodată, Mary, deşi ar trebui să fie. Aveţi grijă la cum vorbiţi acum, fetelor. Domnii aceştia n-au nevoie în astă-seară de ce vindeţi voi.

Asta nu era neapărat adevărat. Eu şi Dickens ne-am oprit lângă o tinerică, în vârstă de şaptesprezece ani, poate, când aceasta s-a aplecat peste o balustradă şi ne-a studiat în lumina palidă. Îmi dădeam seama că avea o siluetă rotofeie, purtând o fustă neagră scurtă şi un corset strâmt.

Fata a observat interesul lui Dickens şi i-a oferit un zâmbet larg care a dezvelit prea mulţi dinţi lipsă.

– Cauţi o frecată, scumpule? l-a întrebat ea pe scriitor.

– Frecată? a zis Dickens şi mi-a aruncat o privire piezişă, plină de bună-dispoziţie. Păi, nu, draga mea. Ce te face să crezi că am venit în căutare de fasole frecată?

– Pen' că dacă asta vrei, am eu, a spus fata. Frecată şi dezmierdată, şi suptă şi tot ce ţi-ai mai putea dori, pe toate le poţi avea de la mine, dacă vrei. Nu tre' decât să vii înăuntru.

Zâmbetul lui Dickens s-a şters puţin. A pus ambele mâini înmănuşate pe baston.

– Domniță, a rostit el pe un ton scăzut, te-ai gândit la posibilitatea cât se poate de reală de a-ți schimba viața? De a renunța la...

Mănușa lui albă a fost vizibilă în întuneric când a gesticulat spre clădirile tăcute, spre pâlcurile de fete tăcute, spre strada oblonită și chiar spre șirul de bărbați aspri din depărtare, care așteptau ca o haită de lupi dincolo de cercul de lumină slabă.

– De a renunța la viața asta?

Fata a râs printre dinții-i sparți sau stricați, însă acela n-a fost râsul unei fete. A fost o imitație urâtă a horcăitului sec al unei babornițe bolnave.

– Să renunț la viața mea, dulceață? De ce nu renunți tu la a ta, atunci? Nu tre' să faci altceva decât să te duci colo-șa unde-așteaptă Ronnie și băieții.

– Viața ta nu are viitor, nu are speranță, a spus Dickens. Există cămine pentru femeile căzute în păcat. Ei, eu însumi am ajutat la clădirea și administrarea unuia în Broadstairs, unde...

– Io n-am de gând să cad, a răspuns ea. Decât poate pe spate, pentru suma potrivită. Fata și-a întors privirea aprigă spre mine. Dar tu, mititelule? În tine pare să mai fi rămas ceva viață. Nu vrei să vii înăuntru la o frecată 'nainte ca bătrânu' 'Atchery să ne ia la șuturi?

Mi-am dres glasul. Sincer să fiu, Dragi Cititori, găseam că muierea avea un oarecare vino-ncoa', în ciuda căldurii și putorii nopții, a zgâirii tovarășilor mei de drum și chiar a zâmbetului ei stricat și-a limbajului incult.

– Hai, a zis Dickens, întorcându-se și pornind cu pas mare în noapte. Ne pierdem vremea aici, Wilkie.

– Dickens – am spus pe când traversam încă un podeț îngust și scârțâitor peste încă un pârâiaș fetid și urât mirositor, străzile dinaintea noastră nemaifiind decât simple alei, iar clădirile întunecate de acolo părând mai medievale decât orice văzurăm

până atunci – trebuie să te întreb: excursia asta... are cumva... vreo legătură cu misteriosul tău domn Drood?

El s-a oprit și s-a sprijinit în baston.

– Absolut, dragul meu Wilkie. Ar fi trebui să-ți spun la cină. Domnul Hatchery a făcut pentru noi în această privință mai mult decât doar să ne escorteze prin acest... dizgrațios... cartier. E angajat de mine de ceva timp deja și și-a folosit bine abilitățile detectivistice. S-a întors spre silueta mare care se apropiase de noi, prin spate. Detectiv Hatchery, ești atât de bun să-l informezi pe domnul Collins de descoperirile pe care le-ai făcut până acum?

– Sigur că da, domnule, a răspuns uriașul.

Și-a dat jos pălăria, și-a scărpinat scalpul sub mormanul de bucle dezordonate, după care și-a îndesat gambeta la loc pe cap.

– Domnule, a spus, adresându-mi-se mie, în ultimele zece zile am chestionat diverși controlori de tren de la Folkstone și din alte posibile stații de pe traseu – cu toate că trenul acela nu făcuse nicio oprire pe traseu – dar și, discret, alți pasageri, paznicii de pe tren din după-amiaza cu pricina, conductori și alții. Și a rezultat, domnule Collins, că nimeni pe nume Drood sau care să se potrivească foarte straniei descrieri oferite mie de domnul Dickens a acestui domn Drood n-a avut bilet de drum și nici nu s-a aflat în vreunul dintre vagoanele de pasageri la momentul accidentului.

M-am uitat la prietenul meu în lumina slabă.

– Așadar, fie Drood al tău era un localnic de la Staplehurst, am zis, fie nici n-a existat.

Dickens a clătinat doar din cap și i-a făcut semn lui Hatchery să continue.

– Dar în al doilea vagon de poștă, a rostit detectivul, se găseau trei sicrie cu destinația Londra. Două dintre ele fuseseră urcate la Folkestone și al treilea venise cu același feribot care i-a adus pe domnul Dickens și... pe însoțitorii lui. Actele feroviare arătau că

acest al treilea sicriu, cel venit în ziua aceea din Franța – nu se știe exact de unde anume din Franța – trebuia predat unui anume domn Drood, fără prenume, la sosirea în Londra.

A trebuit să meditez la asta un moment. Din direcția caselor de toleranță aflate în spatele nostru se auzeau strigăte înfundate. În cele din urmă, am spus:

– Crezi că Drood se află *în* unul dintre sicriele acelea?

Punând întrebarea, m-am uitat la Dickens.

Autorul a râs – aproape satisfăcut, mi s-a părut.

– Dar *sigur* că da, dragul meu Wilkie. Întâmplarea a făcut ca acel al doilea vagon poștal să fi deraiat, împrăștiind toate coletele și sacii și... da... sicriele, fără a ajunge însă pe fundul râpei. Așa se explică de ce Drood cobora panta alături de mine, câteva minute mai târziu.

Am scuturat din cap.

– De ce ar fi ales să călătorească în... pentru Dumnezeu... într-un sicriu? Costă mai mult decât un bilet la clasa întâi?

– Ceva mai puțin, domnule, ceva mai puțin, a intervenit Hatchery. Am verificat și asta. Costul de transport al unui decedat este ceva mai mic decât biletul la clasa întâi, domnule. Nu cu mult, dar prețul e cu câțiva șilingi mai mic.

Ceva tot nu-mi suna bine.

– Dar fără-ndoială, Charles, am spus cu duhul blândeții, doar nu sugerezi că domnul Drood al tău, cel cu aspect bizar, era... ce? O fantomă? O arătare de-un fel sau altul? Un mort-viu?

Dickens a râs din nou, chiar mai feciorelnic de data aceasta.

– Dragul meu Wilkie. *Serios.* Dacă ai fi un răufăcător, Wilkie – cunoscut poliției portuare și, totodată, poliției metropolitane – care ar fi cel mai ușor și eficient mod în care *tu* ai putea ajunge din Franța înapoi în Londra?

A fost rândul meu să râd, însă nu cu vreo urmă de încântare, vă asigur.

– Nu într-un *sicriu,* am zis. Taman din Franța? E... inimaginabil.

– Nici pe departe, dragul meu băiat, a zis Dickens. Doar câteva ore de disconfort. Aproape cu nimic mai incomod ca o călătorie normală cu feribotul și cu trenul, în zilele noastre, dacă vrei să fii absolut nepărtinitor. Și cine se sinchisește să inspecteze un sicriu în care se află un cadavru vechi de o săptămână?

– Cadavrul lui *era* vechi de o săptămână? am chestionat.

Dickens a fluturat doar spre mine degetele albe ale mănușii sale, ca și când eu aș fi făcut o glumă.

– Și-atunci de ce mergem spre docuri în seara asta? am întrebat. Are detectivul Hatchery vreo informație asupra locului unde s-a ridicat la suprafață sicriul domnului Drood?

– De fapt, domnule, a zis Hatchery, ancheta mea în această parte a orașului ne-a condus la câțiva oameni care spun că îl cunosc pe Drood. Sau l-au cunoscut. Sau au făcut afaceri cu el, vorba 'ceea. Într-acolo ne îndreptăm acum.

– Atunci, să nu zăbovim, a spus Dickens.

Hatchery a ridicat o mână uriașă ca și când ar fi oprit traficul de trăsuri pe Strand.

– Simt că este de datoria mea să vă anunț, domnilor, că acum intrăm în centrul Bluegate Fields și că aici nu veți găsi prea multă cuviință. Nici măcar nu apare pe majoritatea hărților orașului, dacă e să vorbim din punct de vedere oficial, și nici New Court, destinația noastră, nu este înregistrată. E un loc periculos pentru gentlemeni, domnilor. Acolo unde mergem sunt oameni gata să vă ucidă într-un minut.

Dickens a râs.

– La fel ca tâlharii pe care i-am întâlnit ceva mai devreme, presupun, a rostit el. Ce-i diferit la Bluegate Fields, dragul meu Hatchery?

– Diferența, stăpâne, e aceea că ăi' de i-am întâlnit acu' o vreme v-ar fura geanta și v-ar lăsa pe marginea drumului, ciomăgit și

inconștient, mda, poate chiar în pragul morții. Da' ăi' de ne-așteaptă în față... ei v-ar tăia gâtul, domnule, numai ca să vadă dacă nu li s-au tocit cuțitele.

M-am uitat la Dickens.

– Marinari indieni și hinduși, și bengalezi, câțiva, și chinezi, cei mai mulți, a continuat Hatchery. Dar și irlandezi, germani și alți venetici, fără a pomeni de marinarii jegoși care au tras la țărm pentru femei și opiu, însă de englezi tre' să vă temeți cel mai tare, domnilor, aici, în Bluegate Fields. Chinezii și ceilalți străini, ei nu mănâncă, nu dorm, nici nu prea vorbesc, ci trăiesc doar pentru opiu... da' englezii de prin părțile astea, ei sunt o adunătură de oameni extraordinar de brutali, domnule Dickens. Extraordinar de brutali.

Charles a râs din nou. Lăsa impresia că ar fi băut din greu, însă eu știam că nu dăduse pe gât decât niște vin și porto la cină. Era mai mult râsul fără de griji al unui copil.

– Atunci, va trebui doar să ne încredințăm siguranța în mâinile tale din nou, inspectore Hatchery.

Am băgat de seamă că Dickens tocmai îi acordase detectivului particular o promovare în rang, iar judecând după modul în care uriașul își muta greutatea, modest, de pe un picior pe celălalt, se părea că și Hatchery interpretase lucrurile așa.

– Mda, domnule, a făcut detectivul. Cu voia dumneavoastră, am să merg eu în față de-acum, domnule. Și poate ar fi mai bine dacă nu v-ați îndepărta niciunul pentru un timp.

Majoritatea străzilor pe care le parcurseserăm nu erau marcate și labirintul din Bluegate Fields era și mai neclar schițat, însă Hatchery părea să știe cu exactitate unde mergea. Chiar și Dickens, grăbind pasul alături de uriașul detectiv, părea să intuiască destinația, dar Hatchery mi-a răspuns la întrebările scâncite înșiruind, pe tonul său normal, unele dintre locurile în care fuseserăm sau pe care urma

să le vedem: biserica St Georges-in-the-East (nu-mi aminteam să fi trecut pe lângă ea), George Street, Rosemary Lane, Cable Street, Knock Fergus, Black Lane, New Road și Royal Mint Street. Nu zărisem niciunul dintre numele acestea înscrise pe indicatoare.

La New Court, am părăsit strada duhnitoare, am intrat într-o curte întunecată – felinarul cu lupă al lui Hatchery era singura noastră sursă de lumină – și am mers mai departe printr-o spărtură ce era mai mult un intrând decât un pasaj spre o serie de alte curți întunecate. Clădirile păreau abandonate, însă eu bănuiam că ferestrele erau doar bine oblonite. Când am părăsit pavajul, umezeala râului ori a canalizării refulate a început să ne plescăie sub tălpi.

Dickens se opri lângă ceea ce fusese cândva o fereastră lată, dar care acum, când nu mai avea pic de sticlă în ea, nu mai era decât un pervaz și o gaură neagră în peretele orb al unei clădiri negre.

– Hatchery, a strigat el, îndreaptă felinarul.

Conul de lumină aruncat de felinarul cu lupă a iluminat trei umflături palide, albicioase, indistincte, pe pervazul din piatră spartă. Preț de o clipă, am fost sigur că trei iepuri jupuiți fuseseră lăsați acolo. Am făcut un pas mai aproape și apoi am pășit iute înapoi, ducând batista la gură și nas.

– Nou-născuți, a zis Hatchery. Cel din mijloc a fost născut mort, după părerea mea. Ceilalți doi au murit la puțin timp după ce au venit pe lume. Nu sunt tripleți. S-au născut și au murit în momente diferite, judecând după viermi și mușcăturile de șobolani și alte semne.

– Dumnezeule mare, am zis prin batistă. Fierea mi-a urcat în gât. Dar de ce... să-i lași acolo?

– Ăsta-i un loc la fel de bun ca oricare altul, a explicat detectivul. Unele mame încearcă să-i îngroape. Să-i îmbrace în ce zdrențe au pe-acasă. Le pun căciuliță înainte să arunce mogâldețele în Tamisa sau să le-ngroape în curțile de-aici. Majoritatea nu se obosesc. Trebuie să se ducă la muncă.

Dickens s-a întors spre mine.

– Încă-ți mai face cu ochiul muierea care voia să te ducă înăuntru la o frecată, Wilkie?

N-am răspuns. Am mai făcut un pas în spate și m-am concentrat asupra vărsăturii.

– Am mai văzut așa ceva, Hatchery, a zis Dickens pe un ton ciudat de plat, calm și colocvial. Nu doar aici, în Marele Cuptor, în timpul plimbărilor, ci în copilărie.

– Chiar ați văzut, domnule? a spus detectivul.

– Da, de multe ori. Când eram foarte mic, înainte să ne mutăm din Rochester la Londra, aveam o servitoare pe nume Mary Weller care mă lua cu ea, mâna-mi mititică tremurând în palma ei mare, plină de bătături, la nenumărate nașteri. Atât de multe, încât deseori m-am întrebat dacă adevărata mea profesie n-ar fi trebuit să fie aceea de moașă. Cel mai adesea, copilașii mureau, Hatchery. Mi-amintesc o teribilă naștere multiplă – mama n-a supraviețuit nici ea – când au venit pe lume cinci bebeluși morți – cred că erau cinci, oricât de șocant ar părea, deși eram foarte mic și s-ar putea să fi fost doar patru – toți întinși unul lângă altul pe o bucată de pânză curată, pe un scrin. Știi la ce m-a dus gândul la frageda mea vârstă de patru sau cinci ani, Hatchery?

– La ce, domnule?

– M-am gândit la picioarele de porc așa cum sunt ele așezate de obicei la măcelăriile curate, a spus Charles Dickens. E greu să nu te gândești la ospățul lui Tieste atunci când dai cu ochii de o asemenea imagine.

– Într-adevăr, domnule, a aprobat Hatchery.

Eram sigur că detectivul habar n-avea de referința clasică la care apelase Dickens. Dar eu aveam. Din nou, fierea și voma mi-au urcat în gât și au amenințat să explodeze.

– Wilkie, a zis Dickens tăios. Batista, dacă ești amabil.

După o ezitare, i-am dat-o.

Scoţând propria sa batistă mai mare şi mai scumpă, Dickens le aşează cu grijă pe amândouă peste cei trei bebeluşi putreziţi şi parţial roşii; puse pe capetele batistelor bucăţi de cărămidă desprinse din pervazul spart, ca să nu le ia vântul.

– Detectiv Hatchery, a spus el, pornind deja înapoi, bastonul său ţăcănind pe piatră, te vei ocupa tu de înhumarea lor?

– Înaintea zorilor, domnilor. Vă puteţi baza pe asta.

– Sunt sigur că putem, a răspuns Dickens, plecând fruntea şi ţinându-şi jobenul când am trecut printr-o altă deschizătură, pătrunzând într-o curte şi mai întunecată, mai mică şi mai pestilenţială. Vino, vino, Wilkie. Continuă să mergi în lumină.

Uşa deschisă, atunci când am ajuns în cele din urmă la ea, nu se întrezărea mai mult ca ultimele trei duzini de intrări umbrite pe lângă care trecuserăm. Imediat dincolo de prag, ascuns vederii de afară, încastrat în nişa lui adâncă, era un mic opaiţ albastru. Detectivul Hatchery mormăi şi deschise drumul în sus pe scările întunecate şi înguste.

Palierul de la primul etaj era sumbru. Următoarea bucată de scară era mai îngustă decât prima, deşi nu la fel de întunecată, dat fiind că la palierul de deasupra noastră pâlpâia lumina slabă a unei singure lumânări. Aerul era atât de dens acolo, căldura atât de intensă şi putoarea atât de copleşitoare, încât m-am întrebat cum de putea lumânarea să continue să ardă.

Hatchery a deschis o uşă fără a bate şi am intrat cu toţii în şir indian.

Ne aflam în prima şi cea mai mare dintr-o suită de încăperi, toate vizibile prin intrările deschise. În odaia aceea, doi indieni şi o femeie bătrână stăteau tolăniţi pe un pat cu arcuri ce părea acoperit cu maldăre de cârpe decolorate. Unele dintre acestea se mişcau şi atunci mi-am dat seama că pe pat mai erau şi alţi

oameni. Întreaga scenă era luminată de câteva lumânări consumate aproape complet și de un singur felinar cu sticlă roșie ce arunca peste tot și toate o nuanță sângerie. De sub cârpele din camerele alăturate ne priveau pe furiș ochi, chiar în timp ce eu am sesizat că mai erau unele corpuri – chinezi, occidentali, indieni – tolănite pe podele și în colțuri. Unii încercau să se ascundă, târându-se ca niște gândaci expuși deodată la lumină. Hârca bătrână de pe patul dinaintea noastră, cu cei patru stâlpi ai săi ciopliți ani la rând de cuțite lenețe, cu draperiile atârnând aidoma unor straie funerare putrede, trăgea dintr-un soi de pipă făcută dintr-o călimară veche. Grosimea fumului și miasma aspră, aromată, din odaie, amestecate cu putoarea de canalizare a Tamisei ce pătrundea prin storurile închise, îmi făceau stomacul chinuit de gută să se revolte din nou. Mi-am dorit atunci să fi ingerat un al doilea pahar din laudanumul meu înainte să mă alătur lui Dickens în seara aceea.

Hatchery a înghiontit-o pe bătrână cu un baston polițienesc de lemn pe care îl scosese cu mișcări precise din centură.

– Hei, hei, Babă Sal, a făcut el cu asprime. Trezește-te și stai cu noi de vorbă. Domnii aceștia au întrebări pentru tine și-am jurat că tu le vei răspunde cum se cuvine.

„Sal" era o babornită zbârcită căreia îi lipseau dinții, îi lipsea culoarea din obraji și buze și care nu trăda vreo trăsătură de caracter în afara depravării vizibile în ochii ei slabi, apoși. A mijit la Hatchery și apoi la noi.

– Ib, a zis ea, recunoscându-l pe uriaș în ciuda stuporii în care se afla, te-ai întors în poliție? E nevoie să te plătesc?

– Sunt aici pentru niște răspunsuri, a spus Hatchery, înghiontind-o din nou în zdrențele de deasupra pieptului ei scobit. Și nu plecăm până nu le primim.

– Întrebați liniștiți, a acceptat femeia. Da' lasă-mă-nainte să reumplu pipa lu' moș Yahee, bine, copoi bun ce ești?

Pentru prima oară am observat ceea ce părea a fi o mumie străveche sprijinită în perne, în colțul încăperii, dincolo de patul cel mare.

Baba Sal s-a întins spre un pocal din mijlocul odăii, așezat pe o tavă japoneză, ce părea a fi pe jumătate plin cu ceva asemănător melasei. Luând ceva din melasa groasă cu un ac, a dus-o la mumia din colț. Când acesta s-a întors la lumină, am văzut că moș Yahee era atașat unei pipe cu opiu și că așa era încă de când intraserăm. Fără a deschide complet ochii, a preluat melasa cu degetele-i cu unghii lungi și galbene, a rulat-o întruna până ce a format o biluță nu mai mare ca un bob de mazăre, pe care a așezat-o apoi în bolul pipei sale deja fumegânde. Ochii mumiei bătrâne s-au închis și individul s-a întors cu spatele la lumină, cu picioarele goale strânse sub el.

– Ăștia-s patru penny în plus la sipetul meu modest, a zis Sal întorcându-se în cercul nostru mic de lumină roșie, aproape de felinar. Yahee, ar trebui să știi bine, 'Ib, are peste optzeci de ani și a fumat opiu peste șaizeci din anii ăștia. I-adevărat că nu doarme, da' e sănătos tun și curat. Dimineața, după o noapte de fumat, își cumpără singur orezu' și peștele și legumele, da' asta numa' dup-o baie strașnică și după ce-și deretică-n casă. Șaizeci de ani de opiu și nicio zi de boală. Moș Yahee și-a păstrat sănătatea fumând în timpul ultimelor patru Febre Londoneze, în vreme ce-n jurul lor toți cădeau ca muștele și...

– Ajunge, a comandat Hatchery, reducând-o pe hoașcă la tăcere. Domnul o să-ți pună câteva întrebări acum, Sal... și dacă ții la văgăuna asta pe care-o numești casă și serviciu și dacă nu vrei s-o vezi închisă fedeleș, atunci pe Dumnezeu ai face bine să răspunzi iute și sincer.

Ea a mijit ochii la noi.

– Madam, a început Dickens pe un ton la fel de lejer și cordial ca și când s-ar fi adresat unei lady aflate-n vizită în salonul său, noi

căutăm un individ pe nume Drood. Știm că obișnuia să frecventeze... ăă... stabilimentul dumitale. Ne-ai putea spune, te rog, unde l-am putea găsi acum?

Am văzut cum șocul și trezia au lovit-o pe opiomană ca și când Dickens i-ar fi aruncat o găleată de apă rece în față. A căscat ochii câteva secunde, apoi i-a strâns într-o mijire și mai îngustă și bănuitoare.

– Drood? Nu cunosc niciun Drood...

Hatchery a zâmbit și a înghiontit-o mai tare cu bastonul.

– Nu ține asta, Sal. Știm că a fost clientul tău aici.

– Cine spune? a șuierat cotoroanța.

O lumânare care s-a stins pe podea i-a prelungit șuieratul.

Hatchery a zâmbit din nou și din nou a înghiontit-o. Bastonul a apăsat-o pe brațul scheletic, acum mai tare.

– Mama Abdallah și Booboo mi-au spus amândoi că au văzut pe cineva numit Drood aici în ultimii ani... un om alb, cu degete lipsă și accent ciudat. Ziceau că-ți era client fidel. Mirosea a carne putredă, așa mi-a zis Mama Abdallah, a rostit detectivul.

Sal s-a forțat să râdă, dar nu i-a ieșit decât un cârâit pițigăiat.

– Mama Abdallah e-o jigodie smintită. Booboo-i un chinez mincinos.

– Se prea poate. Hatchery a surâs. Dar nu mai smintiți sau mincinoși ca tine, Prințesa mea Pufăitoare. Cineva pe nume Drood a fost aici și tu o știi și ne vei *spune*.

Încă surâzând, a coborât capătul bastonului său plumbuit peste degetele ei lungi, dar adunate de artrită.

Sal a urlat. Două maldăre de zdrențe dintr-un colț au început să se târască împreună cu pipele lor cu opiu într-o altă încăpere unde zgomotul, în caz că cineva avea să fie ucis, nu avea să le deranjeze visele.

Dickens a scos câțiva șilingi din portmoneu și i-a făcut să sune în palmă.

– E spre binele dumitale, madam, să ne spui ce știi despre domnul Drood.

– Și vei petrece câteva nopți – poate săptămâni – nu doar în celula de la secție, ci în cea mai întunecată hrubă din Newgate dacă *nu* ne spui, a adăugat Hatchery.

Impactul acestei amenințări s-a produs în mine la un nivel la care nu-l putea afecta pe Dickens. Am încercat să-mi imaginez câteva nopți, cu atât mai puțin *săptămâni*, fără laudanumul meu. Femeia aceea era evident că ingera mult mai mult opiu pur decât o făcusem eu vreodată. Mă dureau oasele de-a dreptul numai la ideea de-a fi privat de leacul meu.

Acum erau lacrimi adevărate în ochii apoși ai Prințesei Pufăitoare.

– Bine, bine, termină cu loviturile și amenințările, 'Ib. Am fost mereu om de cuvânt cu tine, nu-i așa? Ți-am plătit mereu la termen, nu-i așa? Nu-i așa că întotdeauna...

– Spune-le domnilor despre Drood ăsta și tacă-ți fleanca despre orice altceva, a repezit-o Hatchery pe cel mai amenințător și reținut ton al său. A lipit bastonul, cât era de lung, pe antebrațul ei care tremura.

– Când l-ai cunoscut pe acest Drood? a întrebat Dickens.

– Acuma cam un an de zile, a expirat Prințesa Pufăitoare. Acu' nu mai vine pe-aci.

– Unde locuiește, madam?

– Nu știu. Jur că nu știu. Chow Chee John Potter l-a adus pe păsăroiul ăsta Drood încoace acum vreo opt... poate nouă ani. Fumau cantități uriașe de produs, zău așa. Drood plătea mereu cu galbeni de douăzeci de șilingi, așa că avea ușa mereu deschisă și viitorul i-erea plătit în aur, ba bine că nu. Niciodată nu lovea

și nici nu striga, ca ăilalți... fuma doar și stătea acolo și se uita la mine. Și se uita la ceilalți. Uneori pleca primul, cu mult 'naintea ălorlalți, alteori era ultimu' care se ducea.

– Unde-i Chow Chee John Potter ăsta? a întrebat Dickens.

– Jack e mort, a răspuns ea. A fo' un bucătar bătrân pe-o navă chinezească care avea nume de creștin fiin'c-a fost botezat, da' n-a fo' niciodată sănătos la cap, domnule. Erea ca un copil dulce, așa erea... numa' c-atunci când bea rom erea un copil rău. Da' niciodată nu erea rău numa' dacă fuma. Nu.

– Chow Chee ăsta era prieten cu Drood? a întrebat Dickens.

Baba Sal a mai cârâit un râs. Suna ca și când n-ar mai fi avut deloc plămâni din cauza fumului sau a consumului de drog, sau a amândurora.

– Drood – dacă ăsta-i este numele – n-a avut niciun prieten, domnule. Toți se temeau de el. Chiar și Chow Chee.

– Dar prima dată când l-ai văzut aici – pe Drood – a venit adus de Chow Chee?

– Mdea, domnule, a venit cu el, da' bănuiesc că dăduse din întâmplare peste bătrânu' Jack și-i ceruse idiotului să-i arate drumul până la cea mai apropiată casă a opiului. Jake ar fi făcut asta și pentru o vorbă bună, darămite pentru un șiling.

– Drood locuiește prin părțile astea? a întrebat Dickens.

Sal a început să râdă din nou, dar apoi a apucat-o tusea. Zgomotul acela teribil a continuat un timp aparent fără sfârșit. Până la urmă, baba a tras aer în piept și a spus:

– Dacă locuiește pe-acilea? Prin New Court sau Bluegate Fields, sau la docuri, sau Whitechapel? Nu, dom'le. Nicio șansă, domnule.

– De ce nu? a insistat Dickens.

– Am fi știut, stăpâne, a hârâit bătrâna. Cineva ca Drood ar fi speriat orice bărbat, femeie și copil din Whitechapel și din Londra, și din Shadwell. Am fi părăsit cu toții orașul.

– De ce? nu s-a dat bătut Dickens.

– Din pricina poveștii lui, a șuierat babornița. Povestea lui *adevărată* și îngrozitoare.

– Spune-ne povestea lui, a îndemnat-o scriitorul.

Femeia a ezitat.

Hatchery și-a plimbat muchia bastonului pe exteriorul brațului ei și a lovit-o ușurel peste cotul osos.

După ce urletele ei au încetat, a spus povestea așa cum o auzise de la răposatul Chow Chee John Potter, de la Yahee, un alt dealer de opiu, și o altă opiomană pe nume Indianca Emma.

– Drood nu e nou prin părțile astea; cei care știu spun că bântuie împrejurimile de-aici de patruzeci de ani și chiar mai mult...

Am întrerupt-o, întrebând:

– Care-i numele de botez al domnului Drood, femeie?

Hatchery și Dickens s-au încruntat amândoi la mine. Eu am clipit și am făcut un pas în spate. A fost singura întrebare pe care aveam să i-o adresez Prințesei Pufăitoare în noaptea aceea.

Sal s-a încruntat și ea la mine.

– Nume de botez? Drood n-are nume de botez. El nu-i creștin și n-a fost nicicând. Îl cheamă doar *Drood*. Asta face parte din povestea lui. Vreți să v-o spun sau nu?

Am încuviințat, simțind cum roșeața îmi încinge pielea mai jos de ramele ochelarilor și de primele fire ale bărbii.

– Drood e doar Drood, a repetat Baba Sal. Indianca Emma spune că Drood a fost odată marinar. Yahee, care-i mai bătrân ca Mama Abdallah și pământul la un loc, zice că n-a fost niciun marinar, ci doar pasager pe o corabie care a venit aici acum mult timp. Poate acum șaizeci de ani – poate o sută. Da' toți au fost de acord că Drood a venit din Egipt...

I-am văzut pe Dickens și pe detectivul uriaș schimbând priviri, de parcă vorbele hoaștei ar fi confirmat ceva ce ei deja știau sau bănuiau.

– Era egiptean, unu' închis la piele ca toți blestemații din rasa mahomedană, a continuat Sal. Se zice că pe-atunci avea și păr, negru ca smoala. Unii spun că era frumos. A fost însă dintotdeauna un opioman. Imediat ce-a pus talpa pe pământ englez, se spune, a și-nceput să pufăie din pipa albastră. Întâi a cheltuit toți banii pe care îi avea la el – mii de lire, dacă povestea e adevărată. Probabil că provine din os regal, de-acolo din Egiptul mahomedan. În cel mai rău caz, provine dintr-o familie bogată. Sau a *dat* de bani în cine știe ce chip murdar. Chin Chin Chinezul, bătrânul dealer din West End, l-a lăsat pe Drood în fundu' gol, percepând de la el de zece, douăzeci, cincizeci de ori mai mult decât le percepea clienților obișnuiți. Apoi, când a rămas cu buzunarele goale, Drood a încercat să muncească pentru bani – să măture la răspântii și să facă trucuri de magie pentru domni și doamne în Falcon Square – da' banii câștigați cinstit nu erau destui. Niciodată nu sunt. Așa că egipeanu' a devenit hoț de buzunare și apoi asasin, jefuind și ucigând marinari aproape de docuri. În felul ăsta a rămas în grațiile lui Chin Chin și-a avut garanția mărfii de cea mai bună calitate, cumpărată de chinezoi de la stabilimentul lui Johnny Chang, London and Saint Katharine Coffee-House, de pe Ratcliff Highway. Drood a strâns în jurul lui alți câțiva – majoritatea egipteni, unii malaysieni, unii indieni, unii negri liberi veniți pe mare, unii irlandezi împuțiți, unii nemți răi – dar majoritatea, cum zic, alți egipteni ca el. Au format un fel de religie a lor și trăiesc și slujesc în vechiul Oraș Subteran...

Neînțelegând, dar temându-mă să o întrerup din nou, m-am uitat întâi la Dickens și apoi la Hatchery. Amândoi au clătinat din cap și au dat din umeri.

– Într-o zi, sau să fi fost noapte, acum vreo douăzeci de ani, poate, a continuat Sal, Drood s-a dus să aştepte şi să-i facă felul unui marinar; unii zic că-l chema Finn, da' Finn ăsta nu era atât de beat pe cât părea şi nici o ţintă atât de uşoară cum credea Drood. Egipteanul Drood folosea un cuţit de despielţat pentru când acţiona noaptea – sau poate era un cuţit din-acela curbat, de dezosat, cum vezi la măcelarii din Whitechapel, ăia de strigă întruna „carne calitatea-ntâi pentru cina de mâine seară la nouă bani jumate, şi fără pic de os pe ea"... şi era adevărat, domnilor şi dumneata, poliţai 'Ib, că atunci când Drood îşi termina treaba în docuri, avea bani de fumat în desagă şi pic de os care să-l dea de gol din marinarul al cărui corp scobit era aruncat apoi, ca atâtea măruntaie de peşte, în Tamisa...

Dintr-una din odăile alăturate s-a auzit un geamăt slab. Am simţit că mi se ridică părul pe ceafă, însă tânguiala aceea nepământeană nu venea ca răspuns la povestea Babei Sal. Era doar un client căruia trebuia să-i fie reumplută pipa. Babornița a ignorat geamătul şi la fel au făcut şi cei trei care o ascultau vrăjiţi.

– Nu şi-n noaptea asta, acum douăzeci de ani, a spus ea. Finn – dacă aşa-l chema – nu era clientul cu care se-obişnuise cuţitul lui Drood; l-a prins pe egiptean de braţ 'nainte să-i poată face ceva şi-apoi a înşfăcat cuţitu' de despielţat, sau dezosat, care o fi fost, şi i-a tăiat egipteanului nasul. Dup-aia l-a despicat pe pretinsu' lui ucigaş dintre picioare până la claviculă, zău aşa. O, Finn ştia să mânuiască un cuţit din anii de dinainte să se apuce de marinărit, aşa zicea bătrâna Indiancă Emma. Drood, tot crestat, dar încă viu, ţipa „nu, nu, fie-ţi milă, nu", şi Finn îi taie tâlharului limba din gură. Apoi îi taie păgânului părţile intime şi se oferă să i le pună în locul limbii. Şi atunci a făcut ce s-a oferit să facă.

Mi-am dat seama că clipeam cu rapiditate şi că respiram superficial. Nu auzisem niciodată o femeie vorbind în felul acela.

O privire spre Dickens mi-a spus că Inimitabilul era la fel de înrobit de poveste și de povestitoare.

– Așa că-ntr-un final, a continuat Sal, Finn ăsta – marinarul, oricum s-ar fi numit, care știa să mânuiască un cuțit – îi scoate lui Drood inima din piept și azvârle trupul egipteanului mort în fluviu, de la un doc aflat la nici un kilometru jumate de casa lui. Așa să m-ajute Dumnezeu, domnilor.

– Dar stai, a intervenit Dickens. Asta s-a întâmplat acum mai bine de douăzeci de ani? Ai spus înainte că Drood ți-a fost client aici vreme de șapte sau opt ani, asta până acum un an. Ești oare atât de amețită de drog, încât îți nesocotești propriile minciuni?

Prințesa Pufăitoare i-a aruncat lui Dickens o privire răuvoitoare printre gene, și-a arătat degetele ca niște gheare și și-a arcuit spatele curbat în vreme ce părul ei zburlit a părut să i se scoale și mai tare în cap și, pentru un minut, am fost sigur că se va preschimba într-o pisică și că, peste încă o secundă sau două, va începe să scuipe și să zgârie.

În schimb, ea a șuierat:

– Ce v-am zis io a fo' că Drood e mort. E mort de când a fost spintecat și aruncat în Tamisa de marinaru' cela acu' douăzeci de ani. Da' adunătura lui, grupul lui, adepții lui, frații lui întru religie – ăilalți egipteni, malaysieni, indieni, irlandezi, germani, hinduși – ei i-au pescuit cadavru' putrezit și umflat din râu la câteva zile după crimă, și-au făcut ritualurile lor păgâne și l-au readus pe Drood la viață. Indianca Emma zice că asta s-a petrecut jos în Orașul Subteran, unde el sălășluiește până-n ziua de azi. Moș Yahee, care l-a cunoscut pe Drood când era în viață, zice că *resturecția* s-a produs dincolo de râu, pe munții de rahat de cal și om pe care voi, domnilor, îi numiți atât de politicos „grămezi de gunoi". Da' oriunde ar fi făcut-o, oricum ar fi făcut-o, au reușit să-l aducă pe Drood înapoi.

M-am uitat cu coada ochiului la Dickens. În privirea autorului se citeau deopotrivă emoție și neastâmpăr. S-ar putea să fi pomenit înainte că Charles Dickens nu era omul alături de care să vrei să stai la o slujbă funerară – băiatul dinăuntrul bărbatului nu se putea împotrivi să zâmbească în cel mai nepotrivit moment, să privească cu subînțeles, să clipească. Uneori aveam impresia că Charles Dickens era în stare să râdă de orice, sacru ori profan. Mă temeam că va râde și acum. Spun că mă *temeam* că va începe să râdă nu doar din pricina situației stânjenitoare, ci fiindcă aveam cea mai stranie certitudine în clipa aceea că întrega speluncă de opiomani, toți sărmanii năpăstuiți îngropați în zdrențe și pitiți în colțuri, și ascunși sub pături, și înconjurați de perne, în toate cele trei odăi mizere și întunecate de acolo, ascultau cu toată atenția de care erau în stare mințile lor învăluite în drog.

Mă temeam că dacă Dickens începea să râdă, creaturile acelea – Baba Sal printre ele, complet metamorfozată într-o pisică uriașă – aveau să sară asupra noastră și să ne sfâșie membru cu membru. Nici gigantul Hatchery, eram sigur în clipa aceea de teamă, nu ne putea salva dacă se ajungea la asta.

În loc să râdă, Dickens îi dădu cotoroanței trei șilingi, așezând monedele cu grijă în palma ei galbenă și soioasă și închizându-i degetele noduroase peste ele. Spuse încet:

– Unde îl putem găsi pe Drood acum, preacinstită femeie?

– În Orașul Subteran, a șoptit ea, strângând monedele cu ambele mâini. În cele mai adânci părți ale Orașului Subteran. Jos, unde chinezul numit King Lazaree[1] le oferă lui Drood și altora cel mai pur opiu din lume. Jos, în Orașul Subteran, alături de celelalte mortăciuni.

[1] Regele Lepros (n. tr.).

Dickens ne-a făcut semn cu mâna și noi l-am urmat afară din odaia plină de fum, ieșind pe palierul îngust și întunecat.

– Detectiv Hatchery, a rostit scriitorul, ai auzit de dealerul acesta chinez de opiu, care activează în subteran, pe nume King Lazaree?

– Da, domnule.

– Și ai cunoștință de acest Oraș Subteran despre care Sal vorbește cu atâta înfrigurare?

– Da, domnule.

– Putem ajunge acolo pe jos?

– Până la intrare, da, domnule.

– Ne duci acolo?

– La intrare, da, domnule.

– Intri cu noi în acest... Oraș Subteran... și continui să fii Virgiliu în căutarea noastră dantescă?

– Întrebați dacă vă duc jos *în* Orașul Subteran, domnule Dickens?

– Asta întreb, inspectore, a zis prieteneul meu aproape cu voioșie. Asta întreb. Pentru *dublul* tarifului asupra căruia am convenit, desigur, dat fiind că beneficiem de *dublul* aventurii.

– Nu, domnule, nu vă duc.

L-am văzut pe Dickens clipind, nevenindu-i să creadă. A ridicat bastonul și l-a atins pe uriaș, încet, cu clonțul de alamă.

– Hai, haide, detectiv Hatchery. Să lăsăm gluma deoparte. Pentru *triplul* sumei asupra căreia am convenit, ne duci pe domnul Collins și pe mine în acest ispititor Oraș Subteran și, mai departe, înăuntrul lui? Ne duci la Lazaree și la Drood?

– Nu, domnule, nu vă duc, a răspuns Hatchery. Vocea lui suna nesigură pe ea, ca și când fumul de opiu ar fi afectat-o. Refuz să intru în Orașul Subteran, orice ar fi. Asta e decizia mea finală, domnule. Și vă implor, dacă țineți la sufletul și la sănătatea minții voastre, să nu coborâți nici dumneavoastră acolo.

Dickens a încuviințat, luând parcă în calcul sfatul său.

– Dar ne vei arăta... cum ai numit-o?... *intrarea* în Orașul Subteran.

– Da, domnule, a spus Hatchery. Vorbele sale joase se auziră ca foșnetul unei hârtii groase rupte de cineva. Vă voi arăta... cu tot regretul.

– Mie mi-ajunge atât, detectiv, a zis Dickens, luând-o înainte pe scările întunecate. Așa e corect și mai mult decât bine. E trecut de miezul nopții, dar noaptea e încă tânără. Eu și cu Wilkie vom merge mai departe – și-n jos – pe cont propriu.

Uriașul detectiv cobora greoi pe scări în urma lui Dickens. Mie mi-a luat un minut să-i urmez. Fumul dens de opiu din odaia închisă trebuie că-mi afectase nervii sau mușchii mai jos de mijloc, deoarece îmi simțeam picioarele grele, ca de plumb, refuzând să reacționeze. Aproape că nu-mi puteam forța picioarele, literalmente, să facă primul pas pe scări.

Apoi, simțind furnicături și durându-mă peste tot, cum se întâmplă atunci când un membru amorțește fără știința stăpânului său, am izbutit să fac primul pas nesigur pe scară în jos. A trebuit să mă sprijin în baston pentru a-mi ține echilibrul.

– Vii, Wilkie? s-a auzit vocea extraordinar de zglobie a lui Dickens, din josul scărilor.

– Da! am strigat înapoi, adăugând în sinea mea: *Fi-ți-ar ochii ai naibii.* Vin, Dickens.

5

Aici e nevoie să fac un moment de pauză în derularea poveștii, Dragi Cititori, pentru a explica de ce și cum alesesem să-l urmez pe Charles Dickens în situații absurde și periculoase înainte de

întâmplarea aceasta. A fost, de pildă, atunci când l-am urmat pe muntele Vezuviu. Și incidentul mult mai serios din Cumberland, unde el a fost cât pe ce să-mi pricinuiască moartea pe Carrick Fell.

Urcușul pe Vezuviu a fost doar una dintre micile aventuri ale călătoriei din 1853 în jurul Europei pe care eu și Dickens am împărtășit-o cu Augustus Egg. La drept vorbind, acel trio de călători conținea doar doi burlaci și amândoi erau mai tineri decât Inimitabilul. Însă Dickens se comporta fără dubiu la fel de lipsit de griji și feciorelnic ca orice burlac tânăr care are înainte cea mai mare parte din viață și carieră, în timp ce zburdam prin Europa în toamna și iarna acelea. După ce am vizitat majoritatea vechilor locuri des frecventate de Dickens pe Continent, ne-am îndreptat spre Lausanne, unde bătrânul prieten al autorului, excentricul reverend Chauncey Hare Townshend, ne-a ținut o predică despre fantome, bijuterii și – unul dintre subiectele favorite ale lui Dickens – mesmerism, după care am pornit spre Chamonix și urcușul pe Mer de Glace, unde am privit în crevase de ghețar adânci de mii de metri. În Neapole, unde eu speram să ne tragem puțin sufletul după atâtea aventuri, Dickens a insistat imediat să urcăm Vezuviul.

A fost dezamăgit, profund dezamăgit, aș spune, că din conul vulcanic nu erupeau flăcări. În mod evident, o erupție de proporții care avusese loc în 1850 degajase o parte din energia vulcanului; a ieșit mult fum cât ne-am aflat acolo, însă nicio flacără. A spune că Dickens a fost demoralizat ar fi prea puțin. Cu toate acestea, autorul a încropit degrabă o echipă de cățărători, incluzându-l pe arheologul și diplomatul Austen Henry Layard, și n-am întârziat să ne aruncăm spre muntele fumegând.

Cu opt ani înaintea urcării noastre, în noaptea de 21 ianuarie 1845, Dickens găsise tot focul și sulful vezuvian pe care cineva atât de indiferent la pericol ca el le-ar putea cere.

Era prima călătorie în Neapole a Inimitabilului și vulcanul era într-adevăr foarte activ. Împreună cu soția sa, Catherine, și având-o după ei pe cumnata Georgina, Dickens a pornit la drum cu șase cai de călărie, un soldat înarmat ca paznic și – deoarece vremea era aspră și vulcanul foarte imprevizibil pe-atunci – nu mai puțin de douăzeci și două de călăuze. Și-au început urcușul în jurul orei patru după-masa, femeile fiind transportate în lectici, în vreme ce Dickens și călăuzele deschideau drumul. Bastonul pe care autorul l-a folosit în seara aceea era mai lung și mai gros decât cel cu clonț în cap pe care îl lovea de macadam în noaptea aceasta, în mahalalele din Shadwell. Sunt sigur că ritmul său, la acel prim urcuș pe Vezuviu, n-a fost mai lent decât în seara asta, pe teren plan, la nivelul mării. Reacția lui Charles Dickens în fața unei pante intimidante – cum am văzut spre amărăciunea și osteneala mea de multe ori – era de a-și dubla ritmul de mers deja prea rapid.

Aproape de vârful conului de cenușă care constituie piscul Vezuviului, nimeni n-a vrut să continue drumul, cu excepția lui Dickens și a unei singure călăuze. Muntele era în stare de erupție. Deasupra lor, flăcările țâșneau sute de metri către cer, iar sulful, cenușa și fumul ieșeau prin fiecare crevasă de pe câmpurile de zăpadă și piatră. Roche, prietenul autorului, care urcase la câteva sute de metri de crater, dar care nu putea avansa mai mult spre volbura înfocată, a strigat că Dickens și călăuza lui vor fi uciși dacă se aventurează mai aproape.

Dickens a insistat să urce chiar până la marginea craterului, pe partea vântoasă și cea mai periculoasă – numai aburii se știe că ucid oameni chiar cu câțiva kilometri mai jos de acel nivel – și să se uite, așa cum i-a scris prietenului său mai târziu, „înăuntrul craterului însuși... în măruntaiele înflăcărate ale muntelui... A fost cea mai frumoasă priveliște la care te poți gândi, mai grozavă ca Niagara...“ Cascada americană fusese exemplul său anterior de

transcendență și mirare în fața Naturii pe lumea aceasta. La fel, scrisese: „... așa cum se aseamănă focul și apa."

Toți ceilalți membri ai echipei din seara aceea, inclusiv Catherine și Georgina, îngrozite și epuizate după ce urcaseră călare pe peretele muntelui, confirmă faptul că Dickens a coborât de la conul de cenușă „cu flăcări aprinse într-o grămadă de locuri și ars din cap până-n picioare". Zdrențele rămase din hainele autorului au ars mocnit în timpul lungii coborâri nocturne – care a fost și ea un chin. Pe o nesfârșită pantă de gheață expusă, unde unii dintre membrii echipei au trebuit să se lege cu frânghii pentru siguranță și călăuzele au trebuit să cioplească trepte în gheață, o călăuză alunecase și căzuse urlând în întuneric, urmată un minut mai târziu de unul dintre englezii care se alăturaseră expediției. Dickens și ceilalți au coborât prin noapte fără a afla soarta acestora. Scriitorul mi-a spus mai târziu că englezul supraviețuise; despre călăuză nu aflase niciodată nimic.

Cu doisprezece ani înaintea acestei căutări după Drood prin Londra, Dickens ne târâse pe mine și pe Egg pe Vezuviu, dar, slavă Domnului și grație liniștii relative a vulcanului, aceea a fost o ieșire mult mai puțin chinuitoare și periculoasă. Dickens și Layard au luat-o înainte cu viteză maximă, ceea ce ne-a permis mie și lui Egg să ne odihnim, discret, ori de câte ori simțeam nevoia. Sincer să fiu, a fost o priveliște frumoasă să vedem soarele apunând spre Sorrento și Capri din locul unde ne aflam, aproape de gura craterului, sfera solară strălucind uriașă și roșie ca sângele prin fumul palid și aburii care ieșeau din Vezuviu. Am coborât cu ușurință la lumina torțelor, cu luna nouă răsărind deasupra noastră și toți fredonând cântece englezești și italienești.

Asta n-a fost nimic în comparație cu aproape fatala – pentru mine – aventură de pe Carrick Fell, cu puțin după ultima reprezentație a *Adâncului înghețat* în Manchester, în 1857.

Dickens deborda atunci, ca în noaptea aceasta în mahalalele din Shadwell, de-o teribilă și de neostoit energie care izvora, se pare, dintr-o nemulțumire profundă. Mi-a spus la câteva săptămâni după încheierea reprezentațiilor că o lua razna, că – dacă-mi amintesc bine vorbele lui – „escaladarea tuturor munților din Elveția ori practicarea oricărui lucru bezmetic până cad din picioare n-ar fi decât o ușoară eliberare". Într-un mesaj pe care mi l-a trimis într-o dimineață după ce cinaserăm, băuserăm și discutaserăm lucruri deopotrivă serioase și haioase cu o noapte în urmă, Dickens spunea: „Vreau să evadez din mine însumi. Întrucât atunci când mă ridic și mă privesc posac în ochi, cum se întâmplă în prezent, goliciunea mea este inimaginabilă – indescriptibilă – suferința mea, uimitoare." Și-mi dădeam seama că pe lângă a fi uimitoare, suferința lui era foarte reală și foarte adâncă. M-am gândit la vremea aceea că starea lui nu avea de-a face decât cu ruptura căsniciei sale cu Catherine; știu acum că avea și mai mult de-a face cu noua lui iubire pentru femeia-copil de optsprezece ani, pe nume Ellen Ternan.

În 1857, Dickens mă anunțase pe nepusă masă că urma să plecăm imediat spre Cumberland ca să ne inspirăm pentru o serie de articole despre nordul Angliei pe care aveam să le semnăm amândoi în revista noastră *Household Words*. Voia să intituleze seria *Leneșul turneu a doi ucenici trândavi*. Chiar și în calitate de coautor – în fapt, autor principal, vă pot spune, Dragi Cititori – trebuie să mărturisesc că ceea ce a rezultat au fost o serie de însemnări de călătorie lipsite de originalitate și de inspirație. Doar mai târziu mi-am dat seama că pe Dickens puțin îl interesa Cumberlandul, în afara cățăratului pe acel afurisit Carrick Fell, și că nici măcar atât nu-l interesa să scrie articolele acelea de călătorie.

Ellen Ternan, surorile și mama ei apăreau pe scenă în Doncaster și acesta, știu acum, era scopul real al călătoriilor noastre bezmetice în nord.

Ce ironie ar fi fost dacă aș fi murit pe Carrick Fell din cauza pasiunii ascunse a lui Charles Dickens pentru o actriță de optsprezece ani care nu avea absolut nicio idee despre sentimentele lui față de ea.

Am luat trenul din Londra spre Carlisle și a doua zi am mers călare până în satul Heske, la baza acestui „munte Carrock sau Carrick ori Carrock sau Carrick Fell despre care am citit, dragul meu Wilkie. Ortografia nu e clară".

Așa se face că la Carrick Fell eu am căzut[1].

Arzătoarea frustrare și energia lui Dickens necesitau un munte, și din cine știe ce motiv necunoscut tuturor – chiar și lui, sunt sigur – Carrick sau Carrock Fell trebuia să fie muntele cu care să ne luăm noi la trântă.

În micul Heske nu era nicio călăuză care să ne ducă la dealul cu pricina sau în vârful lui. Vremea era groaznică: friguroasă, vântoasă, ploioasă. Dickens l-a convins până la urmă pe proprietarul hanului destul de mic și trist la care trăseserăm să ne fie ghid, chit că bătrânul mărturisise că „nicicând n-am fo' pă dialu' cila, dom'le".

Am izbutit să găsim Carrick Fell, al cărui vârf dispărea în norii joși de seară. Am început urcușul. Hangiul ezita frecvent, însă Dickens înainta deseori cu îndârjire, urmând traseul prin intuiție. Un vânt care te pătrundea până la oase s-a iscat pe când ziua se îngemăna cu noaptea – mai mult o pălire a crepusculului spre întuneric adânc, atunci când ceața s-a rostogolit peste noi – însă am urcat mai departe. În scurt timp ne-am rătăcit. Hangiul a recunoscut că nu avea idee nici măcar de care parte a muntelui ne aflam. Cu același dramatism ca atunci când îl jucase pe rătăcitorul Richard

[1] Joc de cuvinte, *fell* (aici, „mlaștină", „pârloagă") însemnând, la propriu, „a cădea" (n. tr.).

Wardour pe scenă, Dickens a scos o busolă din buzunar, a găsit direcția și am pornit cu toții mai departe prin semiîntuneric.

În treizeci de minute, busola cumpărată din oraș a lui Dickens era stricată. Ploaia cădea mai tare și în scurt timp eram toți uzi leoarcă și tremuram. Noaptea din nord venea din ce în ce mai întunecată în vreme ce noi ne croiam drum de jur împrejurul muntelui stâncos. Am găsit ceea ce putea fi piscul său – o creastă alunecoasă și pietroasă aflată în mijlocul unei sumedenii de creste alunecoase și pietroase identice, toate dispărând în negură și noapte – și am pornit în jos, fără a avea cea mai vagă idee încotro se afla satul nostru, hanul nostru, cina noastră, focul nostru sau paturile noastre.

Vreme de două ore am rătăcit în felul acesta sub ploaia torențială, negura densă și întunericul ce se apropia acum de-un absolut infernal. Când am ajuns la un pârâu zgomotos care ne tăia calea, Dickens l-a întâmpinat ca și când ar fi fost un prieten demult pierdut.

– Mergem după el până la râul de la baza piscului, le-a explicat el sărmanului hangiu, care tremura ca vai de el, și la fel de sărmanului său coautor. Călăuza perfectă!

O fi fost perfectă călăuza aceea, însă era și înșelătoare. Malurile făgașului au devenit din ce în ce mai abrupte, stâncile de pe margine fiind tot mai periculoase din cauza ploii și a pojghiței de gheață, iar torentul de sub noi, mai zbuciumat. Am rămas în urmă. Mi-a alunecat piciorul, am căzut greoi și am simțit ceva răsucindu-mi-se teribil la gleznă. Zăcând jumătate în pârâu, îndurerat și cutremurându-mă, înfometat și slăbit, a trebuit să strig în întuneric după ajutor, sperând că Dickens și hangiul speriat nu ajunseseră atât de departe, încât să nu mă mai poată auzi. Dacă era așa, știam că mă aștepta moartea. Nu-mi puteam lăsa deloc greutatea pe gleznă în timp ce mă foloseam de baston. Aș fi trebuit să mă târăsc la vale de-a lungul albiei pârâului kilometri întregi până

la râu, după care – dacă reușeam cumva să intuiesc direcția corectă către sat – să mă mai târăsc câțiva kilometri de-a lungul albiei râului în noaptea aceea. Sunt un orășean, Dragi Cititori. Asemenea încercări fizice nu fac pare din arsenalul meu.

Din fericire, Dickens mi-a auzit strigătele. S-a înapoiat și m-a găsit zăcând în pârâu, cu glezna deja umflată și ajunsă la de două ori dimensiunea ei normală.

La început doar m-a asistat în timp ce țopăiam pe panta alunecoasă în jos alături de el, dar în cele din urmă m-a purtat de-a dreptul pe sus. Știam fără nicio îndoială că Dickens se închipuia eroul Richard Wardour care își poartă rivalul, pe Frank Aldersley, prin pustietățile arctice spre siguranță. Atât timp cât nu mă scăpa, puțin îmi păsa ce fantezii îl consolau.

Într-un târziu, am găsit hanul. Proprietarul – tremurând și bolborosind, și înjurând în barbă – și-a trezit soția ca să ne gătească o cină târzie sau un mic dejun timpuriu. Slujitorii au aprins focurile în sala de mese și în odăile noastre. Heske nu avea niciun doctor – la drept vorbind, Heske aproape că nici nu exista – așa că Dickens mi-a pus gheață și mi-a înfășurat glezna umflată cât de bine s-a priceput până aveam să ajungem la civilizație.

Am pornit spre Wigton și de acolo la Allonby, și apoi la Lancaster și mai departe, la Leeds – continuând șarada care spunea că adunam materiale pentru jurnalul de călătorie, cu toate că eu nu puteam să umblu fără a mă ajuta de două bastoane și îmi petreceam tot timpul în hoteluri – și atunci, în sfârșit, am ajuns la Doncaster, care fusese adevărata și secreta noastră (sau, mai degrabă, a lui Charles Dickens) destinație de la bun început.

Acolo am văzut mai multe piese, inclusiv cea în care Ellen Ternan avea o scurtă apariție. În ziua următoarea, Dickens a mers la un picnic cu familia și – sunt sigur acum – într-o lungă plimbare solitară cu Ellen Ternan. Ce s-o fi întâmplat în cursul acelei

plimbări, ce gânduri ori sentimente vor fi fost exprimate și respinse, rămâne un mister pentru mine până în ziua de azi, dar știu sigur că Inimitabilul s-a întors din Doncaster într-o dispoziție proastă, criminală. Când am încercat, la redacția *Household Words,* să pun la punct termenele la care să terminăm amândoi de scris și editat jalnicele noastre eseuri reunite sub titlul *Leneșul turneu a doi ucenici trândavi,* Dickens mi-a trimis un neobișnuit răspuns personal în care spunea: „...nefericirea suferită la Doncaster are încă asupra mea un efect atât de puternic, încât nu pot să scriu și (trezindu-mă) nu mă pot odihni niciun minut."

Cum am spus, pe-atunci nu știam și nici acum nu știu natura exactă a nefericirii suferite la Doncaster de Dickens, însă în scurt timp avea să ne schimbe viața tuturor.

Vă împărtășesc asta, Dragi Cititori, întrucât bănuiam în noaptea aceea din iulie 1865, și bănuiesc mai tare acum, când scriu aceste rânduri câțiva ani mai târziu, că aventura noastră în găsirea misteriosului Drood, în noaptea aceea toridă și urât mirositoare, nu urmărea atât fantoma readusă la viață a teribilului personaj, cât ceea ce Charles Dickens căutase la Ellen Ternan în Doncaster în 1857 – și în cei opt ani încărcați de mister scurși de atunci și până la accidentul de la Staplehurst.

Așa cum se întâmplase însă la Carrick sau Carrock Fell, asemenea obsesii pot avea un preț teribil pentru alți oameni, chiar dacă cel suferind de obsesie n-a plănuit asta conștient: alți oameni pot îndura răni sau să moară de-a dreptul ca și când totul ar fi fost premeditat.

Am mers vreme de aproximativ douăzeci de minute prin mahalale și mai întunecate, și mai urât mirositoare. Uneori erau semne care anunțau că interioarele clădirilor coșcovite erau aglomerate de oameni, șoapte și huiduieli ridicându-se din bezna groasă de-o parte și de cealaltă a străduțelor înguste, iar alteori singurul

sunet era al cizmelor noastre și al bastonului lui Dickens țăcănind pe pavajul aleilor. Mi-am amintit în noaptea aceea de un pasaj din cea mai recentă carte – și încă neterminată – a lui Dickens, *Prietenul nostru comun*, într-unul dintre primele episoade care apăruseră în foileton anul trecut, în care autorul prezintă doi tineri care merg cu trăsura pe Tamisa în jos pentru a identifica un om găsit înecat și tras afară din fluviu de un tată și fiica lui care din asta își câștigau pâinea cea de toate zilele:

„Trăsura își continua drumul. Trecuse de Monument, de Turn și de Docuri, de Ratcliffe și de Rotherhithe; lăsase în urmă locul unde lăturile umanității erau parcă aruncate din înălțime, laolaltă cu reziduurile morale, adunându-se până într-atât, că se revărsau și se scurgeau în fluviu."

În fapt, aidoma tinerilor aiuriți din trăsura închipuită de Dickens, nici eu nu am fost foarte atent în ce direcție mergeam; urmam doar umbra mare a detectivului Hatchery și urma mai mică a lui Dickens. Mai târziu aveam să-mi regret neatenția.

Deodată, miasma constantă din fundal și-a schimbat aroma și a crescut în intensitate.

– Pfua! am făcut spre umbrele tovarășilor mei din față. Ne apropiem iarăși de fluviu?

– Mai rău, domnule, a zis Hatchery peste umăru-i lat. Sunt locurile de înmormântare, domnule.

M-am uitat în jur. O bucată de timp fusesem sub impresia generală, deși contradictorie, că ne apropiam fie de Church Street, fie de zona London Hospital, însă acel bulevard întunecat se deschisese în schimb spre dreapta într-un soi de câmp împrejmuit cu ziduri și un gard de fier cu o poartă. N-am văzut nicio biserică în apropiere, așa încât acela nu era un cimitir religios, ci mai degrabă

un ţintirim municipal de genul celor care deveniseră atât de comune în ultimii cincisprezece ani.

Vedeţi voi, Dragi Cititori, în vremurile noastre, cei aproape trei milioane de locuitori ai Londrei trăiau şi păşeau peste cadavrele a cel puţin tot atâţia oameni de rând, şi aproape sigur mai mulţi. Pe măsură ce Londra creştea şi devora suburbiile şi satele dimprejur, îngloba şi aceste cimitire, şi tocmai în ele erau îngropate corpurile neînsufleţite a sute de mii de semeni de-ai noştri dragi. Cimitirul St Marin-in-the-Fields, de pildă, avea doar în jur de şaizeci de metri pătraţi, dar până în 1840, cu douăzeci şi cinci de ani buni înaintea acestei nopţi aventuroase, se estima că aduna rămăşiţele a între şaizeci şi şaptezeci de mii de londonezi decedaţi. Acum, acolo se odihnesc mult mai mulţi.

În anii 1850, în preajma Marii Putori şi a momentului de vârf al teribilei epidemii de holeră, începea să ne fie clar tuturor că acele cimitire suprapopulate erau un atentat la sănătatea nefericiţilor care locuiau în apropierea lor. Fiecare loc de îngropăciune din oraş era – şi încă mai este – suprapopulat până la punctul refulării. Mii de cadavre au fost înhumate în gropi superficiale sub capele şi şcoli, şi fabrici, şi în loturi vacante, şi chiar în spatele şi dedesubtul caselor particulare. Aşa încât Legea Îngropăciunii din 1852 – o decizie legislativă asupra căreia Dickens îşi spusese cuvântul – cerea ca Administraţia Generală a Sănătăţii să înfiinţeze câteva cimitire deschise pentru toţi morţii, indiferent de religia lor.

Poate că ştiţi, Dragi Cititori, şi că până de curând în vremea mea, toţi cei înhumaţi în Anglia trebuiau să primească o înmormântare creştină în cimitire parohiale. Au existat puţine excepţii. Doar la sfârşitul lui 1832 un decret al Parlamentului a pus capăt practicii comune a conaţionalilor mei de a-i îngropa pe sinucigaşi în locuri publice cu un ţăruş înfipt în inima păcătosului mort.

Decretul – un model de perfecțiune al gândirii moderne și filantropiei – permitea ca trupurile sinucigașilor să fie îngropate în cimitire alături de creștini, dar numai dacă mortul era înhumat între ora nouă seara și miezul nopții, și atunci fără a i se face slujbă bisericească. Ar mai trebui să menționez că disecția obligatorie a cadavrelor criminalilor a fost și ea abolită în 1832 – anul iluminării! – și chiar și ucigașii puteau fi găsiți în cimitirele creștine în această epocă liberală.

Multe – ar trebui să spun *majoritatea* – acestor morminte rămân nemarcate. Dar nu neapărat nedescoperite. Cei care sapă morminte zi și noapte aici în Londra își afundă invariabil cazmalele în carne putredă – straturi întregi de carne, mi s-a spus – și apoi în scheletele fără nume de dedesubt. Unele cimitire angajează oameni pentru a verifica perimetrul în fiecare dimineață în căutare de bucăți din enoriași care să se fi ridicat la suprafață – mai cu seamă după ploi abundente – nemaiavând răbdare să aștepte Ultima Trâmbiță. Am văzut astfel de muncitori ducând brațe și picioare, și alte părți mai greu recognoscibile în roabe în timp ce-și făceau rondurile, la fel cum un grădinar sârguincios transportă crenguțe și ramuri căzute în urma unei furtuni.

Aceste noi zone pentru morminte erau numite „locuri de îngropăciune", pentru a le deosebi de „cimitire", și fuseseră foarte populare. Primele locuri de îngropăciune au fost particulare (și cum era încă obiceiul în atâtea locuri de pe Continent, dacă familia rămânea restantă cu plata pentru mormintele celor dragi, corpurile erau exhumate și aruncate deoparte, mândrele lespezi funerare fiind folosite la pavatul zidurilor de sprijin sau al trotuarelor, iar lotul vândut unui client mai respectabil), dar de când cu legile din anii 1850 care forțau închiderea atâtor cimitire londoneze supraaglomerate, cele mai multe dintre noile noastre țintirimuri erau din cele municipale, cu zone separate, ca să zic așa,

pentru Conformiștii religioși (cu tot cu capele și pământ sfințit) și pentru Eretici. Nu poți să nu te întrebi dacă le pria să-și petreacă Veșnicia la o aruncătură de băț unii de ceilalți.

Locul de îngropăciune de care ne apropiam acum pe întuneric părea să fi fost, cândva, un cimitir străvechi – până când biserica fusese abandonată deoarece zona devenise prea periculoasă pentru oamenii cumsecade, apoi clădirea ei fusese arsă din temelii pentru a face loc și mai multor case de raport, din care proprietarii să scoată și mai mulți bani de la imigranții care nu aveau unde să se aciuieze – însă cimitirul în sine rămăsese și fusese folosit... și folosit... și folosit... poate preluat de Eretici cu un secol sau două în urmă, apoi transformat într-un cimitir particular cândva în ultimii douăzeci de ani.

Apropiindu-ne de zidurile umede și de gardul din fier negru al cimitirului, mă întrebam cine ar fi fost dispus să plătească fie și doar un penny pentru a fi înhumat acolo. În cimitir fuseseră cândva arbori mari, însă acum nu mai erau decât schelete calcifiate, morți de generații, cu brațele lor amputate ridicându-se spre clădirile negre ce se aplecau peste țintirim din toate părțile. Putoarea din acel spațiu îngrădit și zidit era atât de teribilă, încât am dus mâna după batistă înainte să-mi amintesc că Dickens mi-o luase mai devreme pentru a acoperi trupușoarele bebelușilor morți. Aproape că mă așteptam să văd un nor verde de duhoare atârnând deasupra acelui loc și – sincer să fiu – negura ce sosise ca vestitor al ploii ce avea să vină ca o cortină caldă avea o strălucire bolnăvicioasă.

Dickens a ajuns primul la poarta de fier negru înaltă și închisă și a încercat să o deschidă, însă aceasta era ferecată cu un lacăt masiv.

Slavă Domnului, mi-am spus.

Însă detectivul Hatchery a dus mâna sub haină și, de la cureaua sa imposibil de încărcată, a scos un inel greu de chei. I-a cerut lui

Dickens să țină felinarul cât timp el a căutat prin grămada de chei zornăitoare înainte să o găsească pe cea dorită. Aceasta s-a potrivit în broască. Poarta uriașă, toată numai arcade negre și festoane, s-a urnit încet, scoțând un scârțâit atât de groaznic, încât părea că trecuseră decenii de când nimeni nu se mai ostenise să o deschidă pentru a se despărți de corpul vreunei persoane dragi.

Am mers printre lespezile funerare întunecate și sepulcrele lăsate, trecând pe sub copacii morți și călcând pe pietrele de pavaj inegale ale aleilor înguste dintre criptele antice. Îmi dădeam seama după cât de sprinten îi era pasul și după țăcănitul bastonului că Dickens se bucura de fiecare secundă. Eu mă concentram să nu vărs din cauza miasmei și să nu calc, în întuneric, pe nimic moale sau elastic.

– Știu locul acesta, a spus Dickens din senin. Vocea lui în beznă era suficient de puternică încât să mă facă să tresar puțin. L-am văzut pe timp de zi. Am scris despre el în *Voiajorul necomercial*. Dar până în noaptea aceasta n-am intrat în el. L-am numit „Orașul Absentului", iar acest loc, în special, „Saint Ghastly Grim's"[1].

– Mda, domnule, a zis Hatchery. Exact asta a fost odată.

– N-am văzut craniile și oasele încrucișate care împodobesc drugii de fier ai porții, a spus Dickens, vorbind și acum cu voce prea tare pentru acea situație.

– Tot acolo sunt, domnule Dickens, l-a liniștit Hatchery. Nu mi s-a părut că ar fi fost politicos să le luminez cu felinarul. Iată c-am ajuns, domnilor. Aici e intrarea în Orașul Subteran.

Ne opriserăm în fața unei cripte înguste și ferecate.

– E o glumă? am întrebat.

Probabil că vocea mea le-a sunat nițel fragilă tovarășilor mei. Depășisem momentul la care ar fi trebuit să-mi administrez o nouă doză de laudanum; guta făcea multe părți ale corpului să mă

[1] „Locul Sfântului Sinistru și Oribil", în traducere liberă (n. tr.).

doară și simțeam o migrenă cumplită strângându-mă de tâmple ca o chingă metalică.

– Nu, domnule Collins, nu este o glumă, domnule, a zis Hatchery, care își făcea iarăși de lucru cu inelul de chei.

A introdus apoi o altă cheie masivă în încuietoarea străveche din ușa de metal a criptei, care a gemut, deschizându-se înăuntru, când el și-a lăsat greutatea pe ea. Detectivul a îndreptat lumina felinarului în interior și a așteptat ca eu și Dickens să intrăm.

– Asta-i absurd, am spus. Aici nu poate exista niciun Oraș Subteran sau nimic subteran. De ore întregi mergem în noroiul puturos al Tamisei care ne ajunge până la genunchi. Pânza freatică trebuie că e mai aproape de suprafață aici decât la mormintele din jurul nostru.

– Se vădește că nu este așa, domnule, a șoptit Hatchery.

– Această parte din East End se întinde pe-un strat de piatră, dragul meu Wilkie, a intervenit Dickens. La trei metri în jos dai de stâncă solidă. Cunoști, fără-ndoială, geologia orașului tău! De aceea au ales să le construiască aici.

– Să construiască ce? am întrebat, străduindu-mă, fără să reușesc întru totul, să nu las asprimea pe care o simțeam să-mi răzbată în voce.

– Catacombele, a răspuns Dickens. Străvechile spații subterane ale unei cripte monastice. *Loculi* romani dinainte de asta, și mai adânci aici, aproape sigur sub catacombele creștine.

Am ales să nu întreb ce înseamnă „loculi". Ceva îmi spunea că aveam să-i învăț sumbra etimologie nu peste mult timp.

Dickens a intrat în criptă, urmat de detectiv și de mine. Conul de lumină aruncat de felinar s-a plimbat prin interiorul sărac. Catafalcul din mijlocul micului mausoleu, lung doar cât să poată susține un sicriu ori sarcofag, ori corp înfășurat în giulgiu, era gol. Nu se vedeau nișe sau alte locuri pentru depus cadavre.

– E gol, am spus. Cineva a șterpelit cadavrul.

Hatchery a râs ușor.

– Cerule! Dar aici n-a fost niciodată vreun cadavru. Această casă a morților este – a fost mereu – doar o intrare pe *tărâmul* morților. Dacă vreți să vă dați la o parte, domnule Collins.

Am făcut un pas înapoi, spre zidul de piatră umedă din fundul criptei, iar detectivul s-a îndoit de mijloc, și-a lipit umărul de catafalcul de marmură crăpată și a împins. Hârșâitul blocurilor de piatră a fost extrem de neplăcut.

– Când am intrat, am observat arcele dăltuite în pardoseala veche, i s-a adresat Dickens detectivului încă ocupat să împingă. Un indiciu la fel de clar ca adâncițurile pe care stâlpii unei porți încovoiate le fac în noroi.

– Mda, domnule, a gâfâit Hatchery, împingând. Da' de obicei frunzele și noroiul și altele ascund aici asta, chiar și dacă cercetezi atent la lumina felinarului. Aveți un spirit de observație foarte ascuțit, domnule Dickens.

– Da, a făcut autorul.

Eram sigur că hârâielile și gemetele catafalcului ce se mișca încet se auzeau suficient de tare, încât să atragă cete de tâlhari curioși în cimitir. Apoi mi-am amintit că Hatchery închisese poarta țintirimului după noi. Eram încuiați înăuntru. Și cum nici ușa criptei nu se deschisese decât după ce Hatchery o împinsese cu greutatea trupului său masiv – o închisese cu umărul după ce intraserăm – puteam foarte bine să fim încuiați și în acel mormânt. Când o scară abruptă de piatră a ieșit la iveală în deschizătura neagră din podea, care creștea în timp ce catafalcul era mișcat, senzația că *acea* greutate va fi pusă apoi la loc, îngropându-ne sub lespedea de piatră din mormântul încuiat, aflat înăuntrul cimitirului încuiat și el, am simțit fiori reci pe șira spinării, în ciuda căldurii copleșitoare a nopții.

În cele din urmă, Hatchery s-a oprit din împins și s-a îndreptat de spate. Felia triunghiulară de beznă din podea nu era mare, nu avea mai mult de șaizeci de centimetri în lățime, dar când Dickens a îndreptat felinarul cu lupă înspre ea, am văzut scări foarte abrupte de piatră coborând în adânc.

Chipul lui Dickens era luminat de jos de felinar atunci când s-a uitat la detectiv și a spus:

– Ești sigur că nu vrei să vii cu noi, Hatchery?

– Nu, domnule, vă mulțumesc, domnule, a răspuns uriașul. Am consimțit să nu merg.

– Ai *consimțit* să nu mergi?

Tonul lui Dickens era unul de vagă curiozitate.

– Mda, domnule. Un vechi aranjament pe care mulți dintre noi, foștii și actualii polițiști și inspectori, îl avem cu cei din Orașul Subteran. Noi nu coborâm ca să le complicăm viața, domnule, iar ei nu urcă să ne-o complice pe a noastră.

– Seamănă cu aranjamentul pe care majoritatea celor vii încearcă să-l parafeze cu moartea, a rostit Dickens încet, privirea lui întorcându-se la gaura întunecată și la scările abrupte din podea.

– Întocmai, domnule, a zis detectivul. Știam că veți înțelege.

– Păi, ar trebui să coborâm, a spus Dickens. Te vei descurca să găsești drumul spre casă fără felinar, detectiv? E clar că de acesta vom avea nevoie noi jos.

– O, da, domnule, a răspuns Hatchery. Mai am unul la curea, în caz de nevoie. Dar nu voi pleca încă spre casă. Aștept aici până în zori. Dacă nu vă întoarceți până atunci, mă duc până la secția de pe Leman Street și raportez dispariția a doi gentlemeni.

– Foarte amabil din partea ta, detectiv Hatchery, a răspuns Dickens. Și a zâmbit. Dar așa cum ai spus, polițiștii și inspectorii nu vor coborî ca să ne caute.

– O, nu știu, domnule, a grăit detectivul, ridicând din umeri. Cum amândoi sunteți autori și gentlemeni faimoși, poate vor considera că pot face o excepție în acest caz. Sper doar să nu trebuiască să aflăm asta, domnule.

Dickens a râs auzindu-l.

– Vino, Wilkie.

– Domnule Dickens, a mai zis Hatchery, ducând mâna sub haină și scoțând un pistol uriaș din cel cu butoiaș rotitor. Poate ar trebui să-l luați cu dumneavoastră, domnule. Chiar dacă numai pentru șobolani.

– O, vai! a exclamat Dickens, refuzând arma cu fluturări din mănușile sale albe.

Trebuie să știți, Dragi Cititori, că pe timpul nostru – n-am idee cum e obiceiul în al vostru – niciun polițist nu purta arme de foc, de orice fel. Și nici criminalii nu purtau, în majoritatea cazurilor. Ce spusese Hatchery despre „aranjamente" între lumea subterană și forțele de apărare a legii era adevărat în multe feluri nerostite.

– Îl iau eu, am spus. Chiar bucuros. Urăsc șobolanii.

Pistolul era atât de greu pe cât părea și îmi umplea buzunarul drept al hainei. Mă simțeam ciudat de dezechilibrat, la cum mă trăgea obiectul acela masiv într-o parte. Mi-am spus că în scurt timp aș putea să mă simt mult mai dezechilibrat dacă aș avea nevoie de-o asemenea armă și n-aș avea-o.

– Știți să trageți cu pistolul, domnule? a întrebat Hatchery.

Am ridicat din umeri.

– Presupun că ideea de bază e să îndrept capătul cu deschidere către țintă și să apăs trăgaciul, am rostit.

Mă durea tot corpul. Cu ochiul minții vedeam flaconul de laudanum pe raftul bufetului încuiat din bucătărie.

– Da, domnule, a aprobat Hatchery. Avea gambeta îndesată pe cap atât de tare, încât părea să-i comprime țeasta. Aceasta *este*

ideea de bază. Ați observat, poate, că arma are două țevi, domnule Collins. Una sus și una jos, mai mare.

Nu văzusem asta. Am încercat să scot absurditatea aceea din buzunar, dar s-a agățat în căptușeală, sfâșiind pânza hainei mele scumpe. Înjurând în barbă, am reușit să o extrag și am studiat-o la lumina lămpii.

– Ignorați-o pe cea de jos, domnule, a spus Hatchery. E făcută pentru mitralii. Un fel de pușcă. Urât lucru. Nu veți avea nevoie de aia, sper, domnule, și eu oricum nu am muniție pentru ea. Fratele meu, care până de curând a făcut parte din armată, a cumpărat arma de la un american, deși ea a fost fabricată în Franța... dar nicio grijă, e aprobată de englezi, domnule, are marca de control chiar a biroului nostru din Birmingham. Tamburul pentru țeava lisă *este* încărcat, domnule. Sunt nouă gloanțe în tambur.

– Nouă? am spus, punând arma uriașă și grea înapoi în buzunar, având în același timp grijă să nu rup căptușeala mai tare decât era deja. Foarte bine.

– Mai vreți niște gloanțe, domnule? Am o pungă plină în buzunar. Gloanțe și capse. Va trebui să vă arăt cum se folosește vergeaua, domnule. Da' e relativ simplu, nu cere mare îndemânare.

Aproape că am râs atunci, gândindu-mă la ce lucruri s-ar mai putea afla în buzunarele detectivului Hatchery și la centura sa.

– Nu, mulțumesc, am spus. Nouă gloanțe ar trebui să ajungă.

– Sunt de calibru patruzeci și doi, domnule, a continuat detectivul. Nouă ar trebui să fie mai mult decât suficiente pentru orice șobolan... pe patru sau două picioare, cum va fi cazul.

M-am cutremurat auzindu-l.

– Ne vedem înaintea zorilor, Hatchery? a spus Dickens, vârându-și ceasul în vestă și deschizând drumul pe scările foarte abrupte, cu felinarul ținut în jos. Vino, Wilkie. Avem mai puțin de patru ore până să răsară soarele.

– Wilkie, ai auzit de Edgar Allan Poe?

– Nu, am răspuns.

Coborâserăm zece trepte și capătul casei scărilor nici nu se vedea. „Treptele" erau mai mult ca niște blocuri de piramidă, distanța de la un nivel la altul fiind de aproape un metru, fiecare treaptă și contratreaptă erau alunecoase din pricina umezelii subterane, umbrele aruncate de micul felinar erau negre ca smoala și înșelătoare, iar dacă vreunul din noi se împiedica acolo, în mod sigur s-ar fi ales cu oase rupte și cel mai probabil cu gâtul frânt. Eu pe jumătate am pășit și pe jumătate am sărit pe următoarea treaptă, gâfâind în timp ce mă străduiam să țin pasul cu conul mic de lumină săltătoare care pornea din mâna lui Dickens.

– Vreun prieten de-al tău, Charles? am întrebat. Vreun expert în cripte și catacombe, poate?

Dickens a râs. În puțul acela abrupt de piatră, ecoul a fost extraordinar de supărător. Speram din tot sufletul să n-o facă din nou.

– Un „nu" categoric la prima întrebare, dragul meu Wilkie, a spus. Și un „da" fără dubiu la a doua.

Prieteneul meu s-a oprit pe un spațiu drept și a întors felinarul pentru a ilumina pereții verticali, un tavan jos în față și un coridor ce se întindea în întuneric. Dreptunghiuri negre de ambele părți ale coridorului sugerau uși deschise. Am sărit și eu pe ultima treaptă, alături de el. Autorul s-a întors spre mine, odihnindu-și ambele mâini și felinarul cu lupă pe clonțul de alamă al bastonului.

– L-am întâlnit pe Poe în Baltimore, în ultimele săptămâni ale turneului meu american din 1842, a început el. Trebuie să spun că individul m-a forțat întâi să-i accept cartea, *Povestiri grotești și extraordinare,* și apoi prezența. Discutând liber ca și când am fi fost egali sau vechi prieteni, Poe ne-a ținut la vorbă – sau vorbind doar el, ar trebui să spun – ore în șir, despre literatură și opera lui, și opera mea, și din nou despre opera lui. N-am avut deloc ocazia

să-i citesc povestirile cât m-am aflat în America, dar Catherine le-a citit. A fost cât se poate de impresionată. În mod evident, acestui Poe îi plăcea să scrie despre cripte, cadavre, îngropări premature și inimi smulse din piept încă bătând.

Eu mă uitam întruna în bezna de dincolo de cercul mic de lumină împrăștiat de felinar. Forțându-mă atât de tare – nu am vederea bună – umbrele de pretutindeni se coagulau, parcă, și se modificau, asemenea unor siluete înalte agitându-se. Durerea de cap mi s-a înrăutățit.

– Presupun că toate astea au o relevanță, Dickens, am spus pe un ton tăios.

– Doar în sensul în care am clar impresia că domnul Edgar Allan Poe s-ar bucura de această ieșire mai mult decât te bucuri tu, dragul meu Wilkie.

– Păi, atunci, am spus nițel cam precipitat, mi-aș dori ca prietenul tău Poe să fi *fost* aici, acum.

Dickens a râs din nou, ecoul răsunând nu atât de tare de data aceasta, însă fiind chiar mai deranjant în timp ce ricoșa în pereți nevăzuți și-n nișe cufundate în beznă.

– Poate că este. Poate că este. Mi-amintesc că am citit că domnul Poe a murit la doar șase sau șapte ani după ce l-am cunoscut, destul de tânăr și în împrejurări ciudate și, poate, indecente. Judecând după scurta, dar intensa noastră tovărășie, locul acesta pare a fi *exact* genul de văgăună de piatră pe care fantoma lui ar bântui-o bucuroasă.

– Ce *este* locul ăsta? am întrebat.

Ca pentru a răspunde, Dickens a ridicat felinarul și a deschis drumul pe coridor. Ușile pe care le intuisem de-o parte și de cealaltă erau de fapt nișe deschise. Dickens a îndreptat felinarul în prima nișă din dreapta, când am ajuns în dreptul ei.

Cam la doi metri de la intrarea în nișă, un grilaj complicat de fier se ridica de la podeaua de piatră până la tavan; grilajul era

masiv, cu drugii încrucișați solizi, însă avea deschizături în formă de floricele. Fierul roșu-portocaliu părea atât de antic și ruginit, încât mi-am zis că s-ar face pulbere dacă m-aș apropia și l-aș lovi cu pumnul. Nu aveam însă nicio intenție de a păși înăuntrul nișei. În spatele grilajului de fier erau șiruri și coloane de sicrie stivuite, atât de solide, încât am bănuit că erau tapetate cu plumb. Am numărat vreo duzină în lumina schimbătoare și în funcție de umbrele lăsate.

– Poți citi ce scrie pe placa aceea, Wilkie?

Dickens se referea la o placă de piatră albă încastrată sus, pe grilajul de fier. O altă placă picase în praful și rugina strânse în grămezi pe podeaua nișei și o a treia zăcea pe-o parte la baza grilajului.

Mi-am potrivit ochelarii și am strâns din ochi. Lespedea era mânjită și albită pe alocuri din pricina umezelii mari și era presărată cu pete de culoare roșu-închis de la grilajul ruginit de dedesubt și din jurul ei. Literele păreau a fi:

E.I.
CAYA [ilizibil] OMB
[lipsă]
REV [ilizibil] D
L.L. B. [acoperit de pată]

I-am citit asta lui Dickens, care pășise înăuntru ca să se uite mai de aproape, și apoi am spus:

– Nu-s de sorginte romană, deci.

– Catacombele astea? a întrebat Dickens în felul lui aiurit, lăsându-se pe vine pentru a încerca să citească ce scria pe placa de piatră căzută în colb aidoma unei lespezi funerare. Nu. Acestea au fost construite în stil clasic roman – coridoare adânci cu nișe funerare pe margine – însă catacombele romane originale aveau un traseu labirintic. Acestea au fost creștine, dar foarte vechi, Wilkie,

foarte vechi, și astfel concepute, aidoma unei părți din orașul de deasupra, ca o rețea. În cazul de față, are forma unei cruci centrale înconjurate de aceste nișe funerare și pasaje mai mici. Ai observat arcada de cărămidă, iar nu de piatră de deasupra mea, aici...

A îndreptat felinarul în sus.

Atunci am observat, într-adevăr, bolta de cărămidă. Și pentru prima dată am înțeles că praful roșiatic de pe jos, gros pe alocuri de mai mulți centimetri, provenea de la cărămizile sfărâmate și mortarul care căzuseră de pe tavanul boltit.

– Aceasta a fost o catacombă creștină, a repetat Dickens. Săpată direct sub capela de sus.

– Dar sus nu există nicio capelă, am șoptit.

– Nu mai este de mulți ani, a aprobat Charles, ridicându-se și încercând să-și scuture praful de pe mănuși în timp ce ținea în continuare de felinar și baston. Dar a fost acum mult timp. O capelă monastică, aș spune. Parte din mănăstirea de care aparținea biserica St Ghastly Grim's.

– Dar asta ai născocit-o tu, am spus acuzator.

Dickens s-a uitat la mine strâmb.

– Sigur că da, a zis. Mergem mai departe?

Nu-mi plăcuse să stau în coridorul întunecat fără pic de lumină în spatele meu, așa că m-am bucurat când Dickens a ieșit din nișă și s-a pregătit ca să ne continuăm drumul. Dar înainte a mai îndreptat o dată felinarul spre interiorul criptei, plimbându-i raza peste șirurile și coloanele de sicrie stivuite înapoia grilajului ruginit.

– Am uitat să amintesc, a zis el încet, că, potrivit originilor lor romane, aceste nișe funerare se numesc *loculi*. Fiecare *loculus* este rezervat unei familii sau poate membrilor unui anumit ordin monastic de-a lungul multor decenii. Romanii își excavau de obicei catacombele după un plan logic, toate deodată, însă aceste tuneluri creștine au fost săpate într-o perioadă mai lungă de timp

și au tendința de a se abate de la direcția principală. Cunoști Garraway's Coffee House?

– Pe Exchange Alley? am spus. În Cornhill? Dar sigur că da. Am băut cafea acolo de multe ori pe când așteptam să înceapă o vânzare în casa de licitații de alături.

– Și sub Garraway's există o criptă monastică asemănătoare, a zis Dickens, șoptind acum ca și când s-ar fi temut că ni se alăturase cine știe ce spectru. Am coborât în ea, am fost printre sticlele de vin de porto. Deseori m-am întrebat dacă celor de la Garraway's li se face milă de oamenii acri care așteaptă în sala de mese toată viața oferindu-le acea criptă răcoroasă subterană pentru a-i înhuma pe cei dispăruți din ceea ce neghiobii numesc „viață reală" sus, la suprafață. M-a privit cu coada ochiului. Desigur, dragul meu Wilkie, catacombele Parisului – și tu ai fost acolo, știu asta, dat fiind că eu te-am dus – catacombele Parisului n-ar fi suficient de încăpătoare pentru a primi toate sufletele cu adevărat pierdute ale Londrei, de am fi forțați cu toții să coborâm, de la lumină, în bezna mucedă unde ne este locul atunci când uităm cum să trăim bine printre oamenii drepți.

– Dickens, ce naiba tot îndrugi acolo...

M-am oprit. Din străfundul coridorului întunecat se auzise o mișcare ori un pas, departe de strălucirea palidă a opaițului nostru mic.

Dickens a întors felinarul, dar în conul de lumină nu s-au văzut decât piatră și umbre. Tavanul pasajului principal era din stâncă plată, nu din cărămidă boltită. Se întindea pe cel puțin cincizeci de metri. Dickens a deschis drumul pe coridor în jos, oprindu-se doar ca să îndrepte raza spre unele nișe care se deschideau în stânga și în dreapta pasajului. Toate erau *loculi*, nișe conținând stive de coșciuge masive îndărătul unor grilaje de fier ruginit identice. La capătul pasajului, Dickens și-a trecut raza peste perete și

chiar a atins cu mâna piatra, apăsând ici și colo ca și când ar fi căutat cine știe ce manetă cu arc care să deschidă un culoar secret. Nu s-a întâmplat nimic de felul acesta.

– Deci... am început.

Ce voiam oare să spun? *Vezi? Nu există niciun Oraș Subteran, până la urmă. Nici urmă de domnul Drood aici jos. Ești mulțumit? Hai să mergem acasă, te rog, Dickens, am nevoie să-mi iau laudanumul.*

Cu voce tare, am spus:

– Se pare că asta e tot.

– Nici vorbă, a zis Dickens. Ai văzut lumânarea aia pe perete?

N-o văzusem. Ne-am înapoiat la penultimul *loculus* și amicul meu a ridicat felinarul. Acolo era, într-o nișă, o lumânare groasă de seu arsă, din care mai rămăsese doar un ciot.

– Au lăsat-o creștinii antici, poate? am spus.

– Nu cred, a răspuns Dickens pe un ton sec. Aprinde-o, te rog, dragul meu Wilkie. Și ia-o înaintea mea înapoi spre intrare.

– De ce? am întrebat, dar când el nu mi-a răspuns, am întins mâna spre lumânare, am scos anevoie chibrituri din buzunarul stâng – pistolul imposibil de greu mă trăgea de haină în dreapta – și am aprins-o. Dickens a încuviințat, nițel cam brusc, mi s-a părut, și eu am întins ciotul de lumânare înaintea mea în timp ce pășeam încet înapoi pe unde veniserăm.

– Aici! a strigat Charles când parcurseserăm cam jumătate din distanță.

– Ce-i?

– N-ai văzut că a pâlpâit flacăra lumânării, Wilkie?

Dacă văzusem, nu băgasem de seamă, dar am spus:

– Nu-i decât un curent dinspre scările de la intrare, fără îndoială.

– Nu cred, a contrat Dickens.

Faptul că mă contrazicea de fiecare dată când deschideam gura începea să mă calce pe bătături.

Folosindu-şi felinarul, Dickens a aruncat o privire în *loculus*-ul din stânga şi apoi în cel din dreapta.

– Aaa! a făcut el.

Încă ţinând lumânarea care pâlpâia uşor, am tras cu ochiul în nişă, dar n-am văzut nimic care să stârnească o aşa exclamaţie de surpriză şi satisfacţie.

– Pe jos, mi-a indicat Dickens.

Am observat că praful roşu de acolo fusese bătătorit într-un fel de cărare care ducea la grilajul de fier şi sicrie.

– Vreo înhumare de dată recentă? am propus.

– Mă îndoiesc serios, a ripostat Dickens, continuându-şi şirul de contestări ale contribuţiilor mele.

A luat-o înainte în cripta boltită, mi-a înmânat felinarul şi a scuturat grilajul de fier cu ambele mâini înmănuşate.

O porţiune a grilajului – îmbinările şi marginile, şi balamalele lui erau invizibile şi de la câţiva paşi – s-a deschis spre stiva de sicrie.

Dickens a trecut prin deschizătură fără nicio ezitare. Într-o secundă, felinarul lui a părut să se afunde în colbul roşu de sub el. Mi-a luat un minut ca să înţeleg dacă erau trepte acolo şi dacă Dickens le cobora.

– Vino, Wilkie, am auzit ecoul vocii scriitorului.

Am pregetat. Aveam lumânarea. Aveam pistolul. Puteam fi înapoi la baza scărilor în treizeci de secunde şi peste alte treizeci să le fi urcat deja şi să mă aflu în cripta de sus – din nou sub protecţia detectivului Hatchery.

– Wilkie!

Acum, felinarul şi autorul erau amândoi în afara razei mele vizuale. Vedeam tavanul de cărămidă încă iluminat deasupra loculuí pe unde el dispăruse. M-am uitat înapoi spre intrarea întunecată a *loculus*-ului, apoi spre coşciugele grele puse pe catafalcurile

lor de-o parte și de cealaltă a cărării din praf roșu, și apoi din nou spre deschizătură.

– Wilkie, grăbește-te, te rog. Și stinge lumânarea, dar adu-o totuși cu tine. Combustibilul se va termina la un moment dat în felinarul cu lupă.

Am pătruns pe ușa deschidă din grilaj și am trecut pe lângă sicrie, îndreptându-mă spre scările încă invizibile.

6

Scara era făcută din piatră fărâmicioasă, tavanul criptei înguste, din cărămidă și peste câteva minute am ajuns la un alt nivel de coridor și *loculi*.

– Alte cripte, am spus.

– Mai vechi, aici, a șoptit Dickens. Observă că acest coridor face curbă, Wilkie. Și tavanul e mult mai jos aici. Și intrările în aceste *loculi* au fost zidite cu cărămidă, ceea ce-mi amintește de o poveste de-a răposatului domn Poe, despre care vorbeam ceva mai înainte.

Nu i-am cerut lui Dickens să rezume povestea. Voiam să-l întreb de ce vorbește încet, când a șoptit peste umăr:

– Vezi strălucirea din față?

La început n-am văzut-o, din pricina strălucirii felinarului cu lupă, dar apoi am reperat-o. Era foarte slabă și părea să provină de undeva de după curbura coridorului de piatră.

Dickens a coborât pavăza aproape complet peste lentila felinarului și mi-a făcut semn să-l urmez. Pietrele de pavaj de la acel nivel inferior, mai vechi, al catacombelor erau inegale și de mai multe ori a trebuit să mă folosesc de baston ca nu cumva să cad.

Imediat după cotul coridorului, alte pasaje principale se ramificau spre dreapta și spre stânga.

– Asta-i o catacombă romană? am șoptit.

Dickens a scuturat din capul cu joben, dar mi s-a părut că a făcut-o mai mult ca să mă reducă la tăcere decât ca să-mi răspundă. A indicat spre pasajul din dreapta din care părea să provină strălucirea.

Era singurul *loculus* nezidit. O draperie neagră și zdrențuită acoperea aproape complet deschizătura boltită, dar nu atât încât să ascundă lumina dinăuntru. Am atins pistolul din buzunar în timp ce Dickens a trecut curajos prin pânza putredă.

Acest *loculus* era lung și îngust și se deschidea în alte nișe și cripte, și *loculi*. Iar cadavrele de acolo nu erau în sicrie.

Corpurile zăceau pe bănci de lemn dispuse de la podea la tavan pe toată lungimea pasajului îngust. Erau toate cadavre bărbătești – și nu englezi sau chinezi, sau romani, după cum arătau. Erau scheletice, dar nu simple schelete; pielea le era bronzată și carnea ațoasă, și ochii sticloși, ca de marmură; cadavrele păreau să fi fost mumificate. Într-adevăr, acelea pe lângă care treceam puteau fi mumii egiptene, zăcând acolo în straiele lor putrezite, dacă n-ar fi fost trăsăturile orientale ale chipurilor stafidite și ale ochilor ficși. Când Dickens s-a oprit pentru o clipă, m-am aplecat mai aproape ca să inspectez una dintre fețele mumificate.

Am clipit.

Am scos un strigăt și am sărit înapoi, scăpând lumânarea. Dickens a cules-o de pe jos și s-a apropiat, ținând felinarul sus pentru a ilumina raftul și cadavrul de pe el.

– Credeai că-s morți, Wilkie? a șoptit autorul.

– Nu sunt?

– N-ai văzut pipele de opiu? m-a întrebat blând.

Nu le văzusem. Acum le vedeam. Pipele acelea – în mare parte ascunse vederii când mumiile le lipeau de trupurile lor, ținând

bolurile și mușțiucurile în mâini – erau mult mai elaborat cioplite decât pipele ieftine de la stabilimentul lui Sal din Shadwellul aflat deasupra.

– N-ai simțit miros de opiu? a șoptit Dickens.

Nu simțisem, dar îl simțeam acum. Era un miros mai moale, mai dulce, infinit mai subtil decât putoarea de drog de la Sal. M-am uitat înapoi pe unde veniserăm și am înțeles că zecile de morți de pe rafturile acelea șubrede din criptă erau toți asiatici bătrâni, dar încă răsuflând, întinși acolo cu pipele lor.

– Vino, a spus Dickens și m-a condus într-o încăpere alăturată, de unde răzbătea strălucirea.

Acolo erau alte rafturi și priciuri, unele cu perne, și un nor mai dens de opiu, dar în mijloc – șezând cu picioarele încrucișate în poziția Buddha pe un divan de lemn fără spetează, așezat pe un stativ de piatră, astfel încât ochii lui orientali erau la aceeași înălțime cu ai noștri – stătea un chinez care arăta la fel de antic și de mumificat ca siluetele de pe rafturile din spatele și cele din fața noastră. Totuși, straiul sau roba, sau cum i-o fi numele, ca și acoperământul pentru cap erau făcute din mătase pură, în culori puternice, tot numai roșu și verde cu motive aurii și albăstrii cusute peste tot, iar mustața lui albă îi ajungea la doi centimetri și jumătate mai jos de bărbie. Înapoia acestei arătări erau doi bărbați uriași, chinezi și ei, dar mult mai tineri, la bustul gol, stând sprijiniți de zidul de piatră cu mâinile împreunate în dreptul vintrelor. Mușchii lor străluceau în lumina aruncată de două lumânări roșii așezate de-o parte și de cealaltă a bătrânului slab, în poziție de Buddha.

– Domnul Lazaree? a întrebat Dickens, pășind mai aproape de individul care ședea turcește. Sau ar trebui să spun King Lazaree?

– Bun venit, domnule Dickens, a rostit arătarea. Și bun venit și domnului Collins.

Auzindu-mi numele rostit atât de perfect și fără pic de accent de acel exemplu pur al Pericolului Galben, am făcut un pas în spate. La drept vorbind, mi-am dat seama mai târziu, engleza lui *avea* un dram de accent... însă era un accent de Cambridge.

Dickens a râs lejer.

– Știați că vom veni.

– Desigur, a zis King Lazaree, Chinezul. Foarte puțin din ce se întâmplă în Bluegate Fields sau Shadwell, sau Whitechapel, sau Londra însăși, la o adică, nu ajunge la urechile mele. Vestea vizitei cuiva de statura și eminența dumneavoastră... și mă refer aici la amândoi, stimați scriitori, desigur... mi-este adusă aproape pe loc.

Dickens a schițat o plecăciune scurtă, dar grațioasă. Eu n-am putut decât să mă uit tâmp. Mi-am dat seama că încă țineam lumânarea neaprinsă în mâna stângă.

– Atunci știți de ce am venit aici jos, a spus Dickens.

King Lazaree a încuviințat tăcut.

– Ne veți ajuta să îl găsim? a continuat Dickens. Pe Drood, adică.

Lazaree a ridicat o palmă deschisă. Am fost șocat să observ că unghiile acelei mâini aveau, probabil, cincisprezece centimetri lungime. Și erau încovoiate. Unghia de la degetul mic era cel puțin de două ori mai lungă.

– Avantajul Orașului Subteran, a grăit King Lazaree, este că aceia care nu vor să fie deranjați aici *nu* sunt deranjați. Este unica rațiune pe care o împărțim cu morții care ne înconjoară.

Dickens a încuviințat ca și când asta ar fi fost culmea logicii.

– Acesta *este* Orașul Subteran? a întrebat el.

Atunci a fost rândul lui King Lazaree să râdă. Spre deosebire de cârâitul Babei Sal, râsul chinezului era lejer, lichid și amplu.

– Domnule Dickens, aceasta e o simplă speluncă de opiomani într-o simplă catacombă. Clienții noștri veneau odinioară din – și se întorceau în – lumea de sus, dar acum majoritatea preferă să

rămână aici de-a lungul anilor și deceniilor. Dar Orașul Subteran? Nu, acesta nu este Orașul Subteran. S-ar putea spune că acesta este foaierul anticamerei verandei vestibulului Orașului Subteran.

– Ne veți ajuta să îi găsim... Orașul Subteran și pe *el?* a întrebat Dickens. Știu că nu doriți să-i deranjați pe ceilalți... ăă... locuitori ai acestei lumi, dar Drood mi-a dat a înțelege că *vrea* să îl găsesc.

– Și cum anume a făcut asta? a întrebat King Lazaree.

Recunosc că eu însumi eram curios de acest răspuns.

– Călcându-și pe obicei și prezentându-mi-se, a rostit Dickens. Spunându-mi unde anume în Londra se duce. Creând în jurul său un mister atât de adânc, încât știa că voi încerca să-l găsesc.

Chinezul de pe divanul de lemn nu a înclinat din cap și nici n-a clipit. Am înțeles atunci că nu-mi aminteam să-l fi văzut clipind de când începuse discuția. Ochii lui negri păreau la fel de sticloși și de lipsiți de viață precum aceia ai siluetelor mumificate de pe băncile de jur împrejurul nostru. Când Lazaree a grăit, într-un sfârșit, a făcut-o pe un ton scăzut, de parcă s-ar fi consultat cu sine însuși.

– Ar fi un mare ghinion dacă vreunul dintre dumneavoastră, domnilor, ar vrea să scrie și să publice fie și numai un cuvințel despre lumea noastră subpământeană de aici. Înțelegeți cât e de fragilă... și cât de ușor accesibilă.

M-am gândit la Hatchery, care trebuise să împingă cu umărul său masiv atât de tare în catafalcul din criptă care ascundea intrarea de sus, la cărarea abia vizibilă croită în pulberea roșie care ducea la ușa invizibilă din poarta de fier, la îngustimea și aspectul sinistru al scărilor ce coborau la acest nivel și la labirintul pe care trebuiserăm să-l trecem numai ca să găsim această a doua speluncă de opiomani... Una peste alta, nu eram așa de sigur că-l aprobam pe regele chinez cu privire la accesibilitatea locului aceluia.

Dar Dickens părea să-l aprobe. El a înclinat afirmativ din cap și a spus:

– Pe mine mă interesează să-l găsesc pe Drood. Nu să scriu cine știe ce articol despre locul acesta. S-a întors spre mine. Și tu la fel, nu-i așa, domnule Collins?

Am izbutit să mormăi și să-l las pe Regele Morților-Vii Opiomani să înțeleagă din asta ce voia. Eu eram romancier. Tot ce se petrecea în viața mea și toți cei pe care-i întâlneam erau sursă de inspirație. Fără-ndoială, scriitorul alături de care stăteam acolo în lumina lumânării dovedise deja această maximă mai mult decât o făcuse orice alt scriitor din epoca noastră sau din orice altă epocă. Cum putea vorbi pentru mine și să spună că nu voi scrie niciodată despre un loc așa de extraordinar? Cum putea vorbi sincer pentru *sine* și să spună un atare lucru... omul acela care-și transformase tatăl, mama, trista figură a nevesti-sii, foștii prieteni și fostele iubite în simple grăunțe pentru moara sa de măcinat personaje?

King Lazaree și-a lăsat în jos capul extrem de încet și, odată cu el, tichia de mătase.

– Ar fi un *mare* ghinion dacă dumitale, domnule Dickens, sau dumitale, domnule Collins, vi s-ar întâmpla ceva rău cât ne sunteți oaspeți aici sau exploratori ai Orașului Subteran aflat mai departe de locul acesta.

– Suntem complet de acord! a zis Dickens.

Părea aproape vesel.

– Și totuși, siguranța dumneavoastră nu poate fi garantată în niciun fel dincolo de acest punct, a continuat chinezul. Veți înțelege atunci când... *dacă*... veți merge mai departe.

– Nu cerem nicio garanție, s-a grăbit Dickens. Cerem doar sfatul cum și *pe unde* să mergem mai departe.

– Nu înțelegeți pe deplin, a zis King Lazaree, vocea lui sunând aspră și asiatică pentru prima dată. *Dacă* ar fi să i se întâmple ceva unuia dintre dumneavoastră, celuilalt nu i se va permite să se întoarcă în lumea de sus ca să scrie, să povestească și să depună mărturie despre asta.

Dickens s-a uitat din nou la mine. S-a întors înapoi spre Lazaree.

– Înțelegem, a rostit.

– Nu pe deplin, a repetat subțirelul Buddha. De-ar *fi* să vi se întâmple ceva amândurora aici jos – și de-ar fi să i se întâmple unuia, cum înțelegeți deja, *trebuie* să vi se întâmple amândurora – corpurile dumneavoastră vor fi găsite altundeva. În Tamisa, mai exact. Împreună cu al detectivului Hatchery. Detectivul știe asta. E imperios necesar să înțelegeți și dumneavoastră înainte de a lua decizia să mergeți mai departe.

Dickens s-a uitat iarăși la mine, dar n-a rostit nicio întrebare. Sincer să fiu, aș fi preferat în clipa aceea să ne retragem un moment ca să discutăm chestiunea și să supunem la vot. Dacă e să fiu *complet* sincer, aș fi preferat în clipa aceea să-i urăm pur și simplu Regelui Chinez Opioman o seară plăcută și să ne retragem definitiv – să urcăm din osuarul acela și să ieșim înapoi în aerul proaspăt al nopții, chiar dacă acel aer proaspăt purta izul pestilențial al locului de îngropăciune supraaglomerat pe care Dickens îl numea St Ghastly Grim's.

– Înțelegem, i-a spus Charles cu fermitate chinezului. Suntem de acord cu condițiile. Dar tot ne dorim să mergem, să coborâm în Orașul Subteran și să-l găsim pe domnul Drood. Cum procedăm pentru asta, King Lazaree?

Atât de tare m-a șocat faptul că Dickens a luat această hotărâre de viață și moarte în locul meu, fără a mă consulta măcar ori fără a-mi cere permisiunea, încât am auzit răspunsul lui Lazaree ca de la mare depărtare, înfundat.

– *Je suis un grand partisan de l'ordre*, a spus sau a recitat chinezul.

Mais je n'aime pas celui-ci.
Il peint un éternel désordre,
Et, quand il vous consigne ici,
Dieu jamais n'en révoque l'ordre.[1]

– Prea bine, a replicat Dickens.

Șocat cum eram că prietenenul meu vorbise pentru mine, că risca viața *mea* alături de a sa într-un fel așa de egoist, nu înțelesesem o boabă din franceză.

– Dar cum și unde găsim noi această eternă dezordine, ca și această eternă ordine? a continuat el.

– Înțelegând că până și dezordinea eternă conține o ordine perfectă, ca la Wells, găsiți absida și altarul și coborâți pe după *jabeu*.

– Da, a zis Dickens, înclinând din cap ca și când ar fi înțeles, ba chiar uitându-se la mine ca și cum mi-ar fi spus să iau notițe.

– *Tot ce s-a spus, cu fală, despre Stix, despre Aheron,* a recitat Lazaree,

Cocitus, Flegeton, al nostru adună-ntr-unul:
Mizeria, putoarea, larma; mai puțin ce era acolo
Subtil deslușibil, aici era confuz.
Nici luntrea lor n-avea velă; a noastră n-avea;
Și-n ea doi pungași mai cumpliți decât Caron.
Dosurile orăcăiau în locul broaștelor,
Și-n locul unui Cerber, coasta era plină de câini.
De Furii nu era nevoie; fiecare ocară era cât zece;
Iar în locul strigătelor de fantomă, femei și bărbați

[1] Poem semnat de un oarecare Causson, care apare, de pildă, citat în *Subterranean Cities: The World Beneath Paris And London, 1800–1945* de David L. Picke, Cornell University Press, 2005 (n. red.).

Plini de rănile ciumei și păcatele lor erau auziți,
Biciuiți de conștiința lor; să moară, îngroziți.[1]

Am încercat atunci să reținprivirea lui Dickens, să-i comunic prin simpla forță a ochilor că era momentul să plecăm, că trecuse timpul, că gazda noastră, lord al opiului, era smintită, cum eram și noi fiindcă veniserăm acolo, dar Inimitabilul – fi-i-ar ochii ai naibii! – încuviința din nou ca și când totul ar fi fost normal și spunea:

– Prea bine, prea bine. Mai trebuie să știm ceva ca să ajungem la Drood?

– Numai să vă amintiți să-i plătiți pe odioșii pungași, a șoptit King Lazaree.

– Desigur, desigur, l-a asigurat Dickens, părând absolut încântat de sine și de chinez. Noi plecăm atunci. A... Presupun că pe unde am intrat noi, coridorul acela, și... ăă... stabilimentul dumitale de aici sunt, judecând în termenii lui, ei bine, Wells, parte din eterna dezordine a ordinii?

Lazaree chiar a zâmbit. Am văzut licărul unor dinți foarte mici și foarte ascuțiți. Păreau să fi fost pilițispecial.

– Sigur că da, a zis el încet. Considerați că primul, coridorul, este intervalul sudic al naosului și cel din urmă curtea cu porticuri.

– Mulțumesc mult de tot, a spus Dickens. Vino, Wilkie, mi s-a adresat mie, ieșind din spelunca mumiilor opiomane.

– Un ultim lucru, a spus King Lazaree pe când ne pregăteam să ieșim pe ușă în holul principal al mumiilor.

Dickens s-a oprit și s-a sprijinit în baston.

– Aveți grijă la băieți, a rostit chinezul. Unii sunt canibali.

---

[1] Fragment din epigrama CXXXIII, *On the Famous Voyage* („În vestita călătorie"), de Ben Jonson (n. tr.).

Am pornit înapoi de-a lungul coridorului exterior, pe unde veniserăm. Felinarul cu lupă părea să împrăștie o lumină mai slabă ca înainte.

– Plecăm? am întrebat, plin de speranță.

– Să plecăm? Sigur că nu. Ai auzit ce a spus King Lazaree. Suntem aproape de intrarea în adevăratul Oraș Subteran. Cu puțin noroc, ne vom întâlni cu Drood și ne vom întoarce să-l scoatem pe detectivul Hatchery la micul dejun înainte ca soarele să răsară peste Saint Ghastly Grim's.

– L-am auzit pe chinezul acela obscen spunând că trupurile noastre – și al lui Hatchery – vor fi găsite plutind pe Tamisa dacă ducem mai departe această căutare nebunească, am spus.

Vocea mea a reverberat în piatră. Nu era un sunet întru totul egal.

Dickens a râs încet. Cred că în momentul acela am început să îl urăsc.

– Aiureli, Wilkie, aiureli. Înțelegi punctul lui de vedere. De-ar fi să ni se întâmple ceva acolo jos – iar noi suntem, în definitiv, persoane cu o anumită statură publică, dragul meu Wilkie – atunci atenția care s-ar îndrepta asupra micului lor sanctuar de aici ar fi devastatoare.

– Așa că ne vor arunca în Tamisa împreună, am murmurat. Ce-a bombănit acolo în franceză?

– Nu ai înțeles? s-a mirat Dickens, mergând spre primul coridor. Credeam că vorbești puțin franceza.

– Eram atent la altceva, am spus îmbufnat.

Am fost tentat să adaug: *Eu nu am trecut Canalul la sătucul Condette pentru a-i face vizite în taină unei actrițe, în ultimii cinci ani, așa că am avut mai puține ocazii să-mi exersez franceza*, dar m-am stăpânit.

– Era o poezioară, a spus autorul.

S-a oprit în întuneric, și-a dres glasul și a recitat...

Sunt un mare partizan al ordinii,
Dar aceea de aici nu-mi place.
Zugrăvește o dezordine eternă,
Și, când el te trimite aici,
Dumnezeu nu retrage niciodată ordinul.

M-am uitat la stânga și la dreapta la intrările zidite în acei *loculi* antici. Poemul aproape că – dar nu complet – avea sens.

– Asta și faptul că a pomenit de Wells face ca totul să fie clar, a continuat Dickens.

– A pomenit de Wells? am spus, prostește.

– Catedrala Wells, desigur, a zis Charles, ridicând felinarul și pornind iarăși la drum. Ai fost acolo, presupun.

– Păi, da, dar...

– Acest nivel inferior al catacombelor e evident dispus după modelul unei uriașe catedrale... Wells, mai exact. Ceea ce pare aleatoriu este absolut intenționat. Naosul, capitulul, transepturile de nord și sud, altarul și absida. Spelunca de opiomani a lui King Lazaree, de pildă, cum a fost atât de bun să explice, ar fi locul unde se află curtea cu porticuri a catedralei Wells. Locul nostru de intrare de sus trebuie că se află la turlele vestice. Acum tocmai ne-am întors la intervalul sudic al naosului, înțelegi, și am cotit la dreapta spre transeptul sudic. Observi că acest coridor e mai larg decât cel care duce la portic?

Am încuviințat, dar Dickens nu s-a uitat înapoi ca să vadă gestul în timp ce înaintam neobosiți.

– Am auzit ceva despre un altar și un *jabeu*, am spus.

– A, da. Dar n-ai fost atent, dragul meu Wilkie. Era vorba de *jubeu*[1]. Cum nu se poate să nu știi, și cum știu și eu bine, dat fiind

[1] Confuzia, în original, este între *rude screen* și *rood screen* (jubeu, tribună transversală în formă de galerie care desparte naosul de cor) (n. tr.).

că am crescut la propriu în umbra măreței catedrale de la Rochester, despre care sper să pot scrie într-o bună zi, absida este nișa în formă semicirculară situată în continuarea navei centrale. De o parte a altarului, pentru a ascunde lucrarea preoților de ochii oamenilor de rând, se află catapeteasma. De cealaltă parte, de cea cu transeptul, paravanul opus se numește jubeu. Fascinant, nu-i așa, cum acest cuvânt... „jabeu"[1]... rimează atât de bine cu „Drood".

– Fascinant, am spus, sec. Și ce-a fost trăncăneala aia despre Styx, Aheron, pungași mai cumpliți decât Caron și dosuri care orăcăie în locul broaștelor?

– N-ai recunoscut aia? a strigat Dickens. De mirare, chiar s-a oprit în loc și a întors felinarul în direcția mea. Acelea sunt cuvintele dragului nostru Ben Jonson, din *În vestita călătorie*, scrisă cândva în jurul Anului Domnului 1610, dacă nu mă înșel.

– Tu rareori te înșeli, am murmurat.

– Mulțumesc, a spus Dickens, neatins deloc de sarcasmul meu.

– Dar ce legătură au cu domnul Drood toate versurile alea despre Cocitus, Flegeton, mizerie, putoare, larmă, și Caron, și Cerber?

– Îmi spune că pe unul dintre noi sau pe amândoi ne așteaptă o călătorie pe râu, dragul meu Wilkie.

Felinarul arăta coridorul – „naosul", cu alte cuvinte – îngustându-se înainte spre mai multe deschideri. Transept și absidă? Catapeteasmă și jubeu? Rafturi cu mumii asiatice fumătoare de opiu? Sau doar alte cripte infecte, doldora de oase?

– O călătorie pe râu? am repetat, tâmp.

Voiam foarte tare să-mi iau laudanumul chiar în clipa aceea. Și-mi doream din tot sufletul să fiu acasă ca să-l pot lua.

---

[1] *Rood* în original (n. tr.).

„Absida" era o zonă circulară a catacombei aflată sub o cupolă de piatră ce atârna la patru metri și jumătate de podea. Am pătruns în ea din lateral, ca și când am fi venit din deambulatoriu, dacă e să respectăm arhitectura unei catedrale reale. „Altarul" era un catafalc din piatră masivă asemănător cu cel pe care Hatchery îl mutase din loc atât de departe deasupra noastră.

– Dacă trebuie să mișcăm aia, am spus, arătând spre catafalc, călătoria noastră se încheie aici.

Dickens a dat din cap.

– Nu trebuie – doar atât a spus.

În stânga era o perdea putredă – poate o tapiserie, cândva, deși toate motivele care o decoraseră se șterseseră în nuanțe de negru și maro, în bezna subterană, de-a lungul secolelor – separând parțial catafalcul-altar de zona absidei de sub cupolă. O altă perdea, mai simplă și mai putredă, atârna pe peretele de piatră din dreapta acelui prezbiteriu rudimentar.

– Jubeul, a rostit Dickens, arătând cu bastonul spre a doua perdea.

Folosindu-se tot de baston, a dat pânza putredă deoparte, dezvelind o spărtură îngustă în perete.

Pe acolo, coborârea era mult mai abruptă și mai îngustă decât orice văzuserăm până atunci. Treptele erau din lemn; tunelul părea să fi fost săpat în pământ și piatră; pereții și tavanul erau susținute de popi din lemn negeluit.

– Crezi că locul ăsta e mai vechi decât catacombele? i-am șoptit lui Dickens în timp ce coboram atent scările abrupte și șerpuitoare, în urma autorului. Din perioada creștinismului timpuriu? Din perioada romană? Vreun fel de pasaj saxon-druidic?

– Puțin probabil. Cred că e destul de recent, Wilkie. Nu e mai vechi de câțiva ani. Observă că treptele par făcute din traverse de

cale ferată. Încă mai lasă sevă. Bănuiala mea e că oricine a săpat casa asta a scărilor, a săpat *în sus* spre catacombe.

– În sus? am repetat. În sus de la ce?

O secundă mai târziu, putoarea m-a lovit puternic ca și când aș fi intrat într-o privată de la țară, răspunzându-mi la întrebare. Am dus mâna după batistă, doar ca să-mi amintesc din nou că Dickens mi-o luase și o folosise în alt scop cu atâtea ore întunecate în urmă.

Peste câteva minute am ajuns în sistemul principal de canalizare. Era un canal boltit, jos, având doar aproximativ doi metri lățime și mai puțin de un metru optzeci înălțime. Pe jos era mai mult noroi suculent decât lichid curgător, iar pereții și tavanul curbat erau din cărămidă. Mirosul puternic îmi făcea ochii să lăcrimeze atât de tare, încât a trebuit să mă șterg ca să pot vedea ce ilumina Dickens cu opaițul său.

Am observat că Inimitabilul ținea la gură și la nas o altă batistă de mătase. *Își adusese două!* În loc să-și folosească batistele sale, pe amândouă, o luase pe a mea pentru cadavrele bebelușilor, știind bine, eram sigur, că-mi va trebui mai târziu. Furia pe care o simțeam s-a adâncit.

– Mai departe de atât nu merg, i-am spus.

Ochii mari ai lui Dickens păreau nedumeriți când s-a întors spre mine.

– De ce, pentru Dumnezeu, Wilkie? Am făcut atâta drum.

– Eu nu calc în aia, am zis, gesticulând nervos spre nămolul adânc și scârbos din canal.

– O, nici nu va fi nevoie, a făcut Dickens. Observi trotuarul de cărămidă de pe ambele părți? E cu câțiva centimetri deasupra materiei infecte.

„Materie infectă" numim noi, scriitorii, manuscrisele și spalturile adnotate pe care ni le trimit înapoi editorii. Mă întrebam dacă Dickens nu făcea cumva vreo glumă nesărată.

Însă „trotuarele" erau prezente pe ambele părți, așa cum spusese el, curbându-se și dispărând din vedere în ambele direcții, de-a lungul tunelului de scurgere îngust. Nu erau însă nici pe departe trotuare; cel de pe partea noastră nu putea fi mai lat de douăzeci și cinci de centimetri.

Am clătinat din cap, indecis.

Ținând mai departe batista peste jumătatea inferioară a feței și cu bastonul strâns bine la subsuoară, Dickens scosese un briceag din buzunar și făcuse iute trei dungi paralele pe cărămida friabilă acolo unde scara noastră încropită întâlnea canalizarea.

– Asta pentru ce-i? am întrebat, știind răspunsul imediat ce pusesem întrebarea. Poate că vaporii îmi afectau capacitatea de rațiune superioară.

– Ca să găsim drumul de întoarcere, a spus. Strângând briceagul, l-a ținut la lumina felinarului și a zis fără noimă: Un dar din partea gazdelor mele americane din Massachusetts în timpul turneului. L-am găsit foarte util de-a lungul anilor. Vino, se face târziu.

– De ce crezi că destinația noastră e în această direcție? am întrebat în timp ce mă împleticeam după el, pe dreapta, de-a lungul fâșiei înguste de cărămidă, cu capul în pământ pentru ca arcul zidului scund să nu-mi arunce jobenul în zoaie.

– Am o bănuială, a spus el.

În trei minute am ajuns la o triplă ramificație a tunelului. Din fericire, canalul era mai îngust acolo și Dickens a putut sări de partea cealaltă, folosindu-se de baston ca să-și țină echilibrul. A crestat trei linii pe colțul canalului central și mi-a făcut loc să sar după el.

– De ce canalul acesta? am chestionat după ce făcuserăm deja douăzeci sau treizeci de metri înăuntrul lui.

– Pare mai larg, a venit răspunsul.

Am ajuns la o altă ramificație. Autorul a ales tunelul din dreapta și a însemnat cu trei dungi cărămida.

După o sută de metri prin acel canal mai mic, s-a oprit. Am văzut pe peretele opus – nu era trotuar pe partea aceea – un suport de lumânare metalic, cu oglindă, fixat pe un hârleț a cărui coadă era înfiptă în noroi. Sub el, proptit de perete, era un soi de panou rotund, fabricat din lemn și sârmă. În suport rămăsese o lumânare de seu nu mai mare de-o jumătate de centimetru.

– Pe legea mea, ce-ar putea fi aia? am șoptit. Ce să caute aici?

– Proprietatea unui căutător prin canale? a răspuns Dickens pe un ton colocvial. Nu l-ai citit pe Mayhew[1]?

Nu-l citisem. Uitându-mă țintă la tigaia aceea cu margini, mizerabilă, fabricată în mod evident pentru cernere, am spus:

– Pentru numele lui Hristos, ce-ar putea căuta să scoată din dejecțiile astea?

– Tot ceea ce pierdem la canalizare mai devreme sau mai târziu, a răspuns Dickens. Inele. Monede. Chiar și oasele pot fi valoroase pentru cei care nu au nimic. A atins cu bastonul cazmaua și ciurul rotund. Richard Beard[2] a ilustrat un instrument exact ca acesta în *London Labour and the London Poor,* de Mayhew, a spus. E musai să citești seria aceasta de cărți, dragul meu Wilkie.

– Imediat ce ieșim de aici, am șoptit.

Era o promisiune pe care aveam de gând să o fac uitată.

Am mers mai departe, uneori forțați să avansăm în poziție aproape ghemuită, atunci când tavanul boltit cobora. Pentru un

[1] Henry Mayhew (1812–1887), jurnalist, dramaturg și cercetător al fenomenului social în Anglia, unul dintre fondatorii revistei umoristice și satirice *Punch,* autorul seriei de cărți *London Labour and the London Poor* (1851), care adună articolele sale, publicate inițial în *Morning Chronicle,* scrise în urma cercetărilor de natură socială în Londra (n. tr.).

[2] Richard Beard (1801–1885), fotograf englez, întemeietorul genului de fotografie social-documentară, după ale cărui dagherotipuri s-au realizat desenele ce ilustrează prima ediție a lucrării menționate în text (n. tr.).

moment, gândindu-mă că felinarul mic al lui Hatchery putea rămâne fără combustibil, am simțit că mă cuprinde panica, dar atunci mi-am amintit de bucata groasă de lumânare din buzunarul meu stâng.

– Crezi că toate astea fac parte din noul sistem de canalizare al lui Bazalgette? am întrebat cândva mai târziu.

Singurul lucru bun al înaintării noastre era acela că putoarea copleșitoare aproape îmi amorțise simțul mirosului. Îmi dădeam seama că va trebui să-mi ard hainele; un păcat, deoarece țineam mult la redingotă și la vestă.

Poate am menționat înainte că Joseph Bazalgette, inginerul-șef al Administrației Lucrărilor Publice, propusese un sistem complex de canale noi care să dreneze dejecțiile din Tamisa și să îndiguiască zona inundabilă de-a lungul malurilor. Adoptarea planului fusese grăbită de Marea Putoare din iunie 1858, când lucrările Camerei Comunelor au fost întrerupte atunci când membrii au fugit din oraș. Sistemul Principal de Canalizare de la Crossness fusese deschis imediat anul următor, însă zeci de kilometri de tuneluri principale și secundare de scurgere au continuat să fie săpate pe sub oraș. Partea de Îndiguire a operațiunii era programată a fi deschisă peste cinci ani.

– Nou? a făcut Dickens. Mă îndoiesc foarte tare. S-au făcut sute de încercări de a scurge dejecțiile pe sub orașul nostru, Wilkie... unele încă din timpul romanilor... multe pasaje sunt ca și uitate de Administrația Lucrărilor Publice.

– Nu însă și de căutătorii prin canale, am adăugat.

– Întocmai.

Deodată, am ieșit într-un spațiu mai înalt, mai lat și mai uscat. Dickens a rămas locului și a îndreptat felinarul în toate direcțiile. Pereții erau din piatră acolo și tavanul boltit de cărămidă se sprijinea pe mai mulți stâlpi. Pe laturile mai uscate ale acelui spațiu

erau întinși saci de dormit de toate felurile, unii din frânghie aspră, alții din lână scumpă. Lămpi grele erau atârnate în lanțuri și tavanul era înnegrit de fum. O sobă pătrată din fier turnat stătea în cel mai înalt punct al unei insule din mijlocul acelei concavități și am zărit un soi de burlan care – în loc să urce prin tavanul de piatră – cobora într-unul dintre cele patru canale alăturate care radiau de acolo. Scânduri neprelucrate puse pe lăzi serveau drept masă și am văzut farfurii și ustensile mici depozitate chiar în acele lăzi, alături de lăzi mai mici în care se găseau probabil provizii.

– Nu-mi vine să cred, a icnit Dickens. S-a întors spre mine cu ochii însuflețiți și cu un rânjet larg brăzdându-i fața. Știi de ce-mi amintește asta, Wilkie?

– Băieții Neîmblânziți! am strigat. Nu-mi vine să cred că *tu*, Dickens, citești edițiile alea limitate!

– Dar sigur că le citesc, a râs cel mai celebru autor al zilelor noastre. *Toți* cei educați pe care îi cunosc le citesc, Wilkie! Și nimeni nu recunoaște asta față de ceilalți de teamă să nu se facă de râs.

Se referea la edițiile restrânse ale seriei *Băieții Neîmblânziți din Londra sau Copiii Nopții – O poveste din zilele noastre.* Aceasta era o serie oribilă care la data aceea circula sub formă de șpalt, dar care în scurt timp avea să fie tipărită pentru publicul larg, dacă autoritățile n-o interziceau complet, invocând caracterul ei obscen.

Trebuie să recunosc că nu era cine știe ce obscenitate în povestea bombastică a unor băieți zvăpăiați care trăiau ca niște deplorabile animale în canalizarea de sub oraș, deși mi-amintesc totuși o ilustrație deosebit de hidoasă și de sugestivă înfățișând mai mulți băieți găsind trupul complet gol al unei femei în timpul căutărilor lor prin subterane. Într-o altă scenă, din fericire neilustrată, un băiat nou în grupul Neîmblânziților dă peste cadavrul unui bărbat pe care îl rodeau șobolanii. Așa că poate avea până la urmă un caracter obscen.

Însă cine și-ar fi imaginat că o asemenea poveste fantastică, istorisită cu indiferență, se baza pe adevăr?

Dickens a râs – sunetul reverberând de-a lungul canalelor întunecate – și a spus:

– Locul acesta nu-i cu nimic mai altfel decât clubul meu preferat din Londra, Wilkie.

– Doar că King Lazaree ne-a avertizat asupra faptului că unii dintre mesenii aceștia sunt canibali, am zis.

Ca răspuns la remarcile noastre spirituale, s-a auzit chițăit și mișunat de șobolani dintr-o deschizătură, însă era imposibil de spus care anume. Poate din toate.

– Ne întoarcem acum? am propus, poate un pic prea plângăcios. Acum, că am descoperit inima misterului Orașului Subteran?

Dickens mi-a aruncat o privire tăioasă.

– O, mă îndoiesc foarte tare că aceasta este inima misterului. Ba nici măcar ficatul ori bojocii lui. Vino, canalul acesta pare a fi cel mai larg.

După cincisprezece minute, cinci curbe și tot atâtea crestături pe perete, am ieșit într-un spațiu care făcea zona de locuit a Băieților Neîmblânziți să semene cu un *loculus* dintre cele mai mici.

Tunelul acela era un adevărat bulevard în comparație cu canalele înghesuite și întunecoase prin care trecuserăm: lat de cel puțin șapte metri și jumătate, înalt de patru și jumătate, prin mijloc curgând iute un torent de apă – deși nițel cam vâscoasă ca să-i poți spune apă – iar nu scurgerea de noroi și zoaie pe lângă care ne furișaserăm până atunci. Pereții și cărarea din fața noastră, la fel ca înaltele arcade boltite, erau clădite din cărămizi noi, lucitoare.

– Asta trebuie să facă parte din noul sistem al lui Bazalgette, a zis Dickens, uimirea simțindu-i-se în glas pentru prima dată, raza slăbită a felinarului său tremurând peste artera largă și tavane. Deși poate că încă nu e deschis oficial.

Eu nu puteam decât să scutur din cap, în egală măsură de oboseală și de mirare.

– Acum încotro, Dickens?

– Nicăieri de aici, cred, a răspuns el încet. Doar dacă nu înotăm.

Am clipit și am înțeles ce voia să spună. Trotuarul acela de cărămidă era lat – avea cel puțin un metru și jumătate, drept și fără pată ca orice trotuar nou de oraș – dar nu se întindea decât vreo patru metri și jumătate în fiecare direcție din gura tunelului nostru.

– Facem cale-ntoarsă? am întrebat.

Ideea de a intra iarăși într-unul din tunelurile acelea înguste îmi făcea pielea de găină.

Dickens a îndreptat lumina spre un stâlp aflat la vreo doi metri în stânga noastră. Era făcut din lemn și susținea un clopot mic de corabie.

– Cred că nu, a spus.

Înainte să mă pot împotrivi, a sunat din clopot de patru ori. Dangătul lui a răsunat în susul și în josul bulevardului de cărămidă peste apele care curgeau iute.

La capătul acelui straniu doc de cărămidă, Dickens a găsit o prăjină abandonată pe care a coborât-o în torent.

– Cel puțin doi metri adâncime, a spus. Poate mai mult. Știai, Wilkie, că francezii pregătesc plimbări cu barca prin canalele lor? Le vor lumina cu felinare – femeile se vor deplasa cu barca, bărbații vor merge pe alături în unele părți ale traseului. Un soi de bicicletă va propulsa ambarcațiunile cu fund plat în vreme ce reflectoare instalate în barcă și altele purtate de *égoutiers* pe margine vor ilumina obiectivele de interes de-a lungul drumului.

– Nu, am spus ursuz. Nu știam asta.

– În rândul înaltei societăți pariziene se discută despre aranjarea unor turnee de vânat șobolani.

Îmi ajunsese, nu mai puteam. M-am întors spre tunelul din care ieșiserăm.

– Vino, Dickens. Zorile sunt aproape. Dacă detectivul Hatchery se duce la secția de pe Leman Street și anunță că ne-am rătăcit, jumătate din poliția Londrei va coborî aici să-l caute pe cel mai faimos scriitor în viață. King Lazaree și prietenii lui nu-și vor dori asta.

Înainte ca Dickens să poată răspunde, am perceput deodată o agitație și din tunel au țâșnit mai multe ghemuri de zdrențe plutind în jurul unor fețe albe, ca de rozătoare.

Am scos cu greu pistolul. În clipa aceea, am fost convins că eram atacați de șobolani uriași cu fețe murdare.

Dickens a făcut un pas între mine și siluetele care se materializau încet.

– Sunt băieți, Wilkie, a strigat el. Băieți!

– Băieți canibali! am strigat înapoi, ridicând pistolul.

Ca pentru a-mi confirma afirmația, unul dintre chipurile palide – tot numai ochi minusculi și nas lung, și dinți ascuțiți în lumina felinarului cu lupă – s-a năpustit spre Charles și a clănțănit, ca și când ar fi încercat să-l muște pe autor de nas.

Dickens a îndepărtat chipul cu bastonul și-a dat să prindă copilul, dar a rămas în mână cu un ghem de zdrențe și băiatul gol a dispărut împreună cu ceilalți doi sau trei tovarăși ai lui, furișându-se de-a lungul pasajului scund și întunecat din care ieșiseră – și noi înaintea lor.

– Dumnezeule mare, am icnit, ținând încă pistolul greu ridicat.

Am auzit un sunet în spatele meu, dinspre apă, și m-am întors încet, cu pistolul pregătit.

– Dumnezeule mare, am șoptit din nou.

O barcă lungă și îngustă, un model pe care nu-l mai văzusem niciodată, venise până la esplanada noastră de cărămidă. În partea din față era un individ înalt care ținea o prăjină și un altul la

cârma din spate, deși, cu excepția pupei înalte, a prorei, a vâslașilor și a lămpașelor atârnate în față și în spate, ambarcațiunea avea doar o vagă asemănare cu o gondolă italiană.

Figurile masculine nu erau tocmai de bărbați – chipurile aveau o paloare extremă și nu căpătaseră încă trăsături adulte – însă nici nu păreau a fi de băieți. Indivizii erau foarte slabi și îmbrăcați în pantaloni mulați și tunici ce păreau a fi aproape uniforme. Mâinile și cât li se vedea din piept și abdomen prin costumele ce nu le veneau bine arătau o piele la fel de albă ca fețele. Cel mai ciudat, în semiîntunericul canalului larg, fiecare băiat-bărbat purta o pereche de ochelari fumurii pătrați peste măști de carnaval, ca și când ar fi ieșit de la un bal mascat din toi de noapte direct la lumina puternică a soarelui.

– Aș spune că mijlocul nostru de transport a sosit, Wilkie, a șoptit Dickens.

Uitându-mă temător peste umăr la deschiderea neagră din care mă așteptam ca băieții neîmblânziți să iasă din nou în orice clipă, m-am tras lângă Dickens în vreme ce el se pregătea să urce la bordul micii ambarcațiuni. I-a plătit siluetei tăcute de la proră doi galbeni, apoi i-a dat celui de la cârma din spate aceeași sumă.

Cei doi au clătinat din cap și i-au înapoiat câte un galben. Au arătat cu degetul spre Dickens și au aprobat din cap. Apoi au arătat spre mine și au clătinat iarăși din cap.

În mod evident, eu nu eram invitat.

– Prietenul meu trebuie să mă însoțească, li s-a adresat Dickens celor doi tăcuți. Nu îl voi lăsa în urmă.

A mai scos câteva monede. Conturul umbros de la cârmă și cel de la proră au clătinat din cap aproape la unison.

– Veniți din partea domnului Drood? a întrebat autorul.

A repetat întrebarea în franceză. Cei doi tăcuți n-au răspuns în nicio limbă. În cele din urmă, cel de la pupă a arătat iarăși spre

Dickens și i-a făcut semn să urce. Cel de la proră a arătat spre mine și apoi spre trotuarul de cărămidă pe care mă găseam, spunându-mi să rămân. Simțeam că îmi comandau ca unui câine.

– La naiba cu asta, am făcut cu voce tare. Întoarce-te cu mine, Dickens. *Acum.*

Autorul s-a uitat la mine, s-a uitat la tunelul din spatele meu – din care se auzeau din nou foșnete – s-a uitat la barcă și a lungit gâtul ca să vadă în susul și în josul râului subteran.

– Wilkie... a spus într-un târziu. După ce am venit până aici... după ce am aflat atât de multe... nu pot... pur și simplu... să mă întorc.

N-am putut decât să-l fixez cu privirea.

– Întoarce-te în altă noapte, i-am propus. Dar acum trebuie să plecăm.

A dat din cap și mi-a înmânat felinarul cu lampă.

– Tu ai pistolul și... câte gloanțe a spus Hatchery?

– Nouă, am răspuns.

Nu-mi venea să cred, și sentimentul acesta urca în mine așa cum îți urcă stomacul în gât pe o mare agitată. *Avea* să mă lase în urmă.

– Nouă gloanțe și felinarul, și drumul de întoarcere e marcat clar cu trei dungi pe toată distanța, a continuat Dickens.

Am observat sâsâiala din vocea sa pe care alții deseori o remarcau. M-am gândit că, poate, devenea mai sesizabilă atunci când el executa un act de trădare.

– Și dacă sunt mai mult de nouă băieți canibali? am spus încet.

M-a uimit să aud cât de rațional suna vocea mea, deși ecoul din spațiul acela mare de cărămidă o distorsiona puțin.

– Sau cohorte de șobolani veniți să se ospăteze după plecarea ta?

– Băiatul acela nu era canibal, m-a liniștit Dickens. Doar un copil rătăcit în zdrențe atât de largi că nu puteau sta pe el. Dar dacă

se ajunge la asta, Wilkie... împuşcă-l pe unul dintre ei. Ceilalţi se vor împrăştia.

Am râs atunci. Chiar n-am avut de ales.

Dickens a urcat în micuţa barcă, i-a rugat pe vâslaşi să aştepte o secundă şi şi-a consultat ceasul la lumina de la pupă.

– Peste nouăzeci de minute va fi prea târziu ca să ajungem înapoi la Hatchery înainte să răsară soarele, a spus el. Aşteaptă-mă aici pe docul acesta curat, Wilkie. Aprinde lumânarea ca să ai mai multă lumină lângă felinar şi aşteaptă-mă. Voi avea grijă ca întrevederea mea cu domnul Drood să nu depăşească o oră. Vom urca înapoi la lumină împreună.

Am dat să vorbesc sau să râd din nou, dar n-a ieşit niciun sunet. Mi-am dat seama că încă ţineam pistolul acela uriaş, greu, idiot... şi că era îndreptat în direcţia lui Dickens şi a celor doi barcagii ai săi. Nu aveam nevoie de mitralii ca să-i fac pe toţi trei să cadă fără suflu în curentul înteţit al canalizării londoneze. Nu trebuia decât să apăs trăgaciul de trei ori. În felul acesta, rămâneam cu şase cartuşe pentru Băieţii Neîmblânziţi.

Citindu-mi parcă gândurile, Dickens a spus:

– Te-aş lua cu mine dacă aş putea, Wilkie. Dar e clar că domnul Drood doreşte o întrevedere privată. Dacă te voi găsi aici la întoarcere – în mai puţin de nouăzeci de minute, te asigur – vom urca şi vom ieşi împreună.

Am lăsat pistolul jos.

– Şi dacă plec înainte să te întorci... dacă te vei întoarce, am spus cu asprime, îţi va fi al naibii de greu să găseşti drumul spre suprafaţă fără felinar.

Dickens n-a spus nimic.

Am aprins lumânarea şi m-am aşezat între ea şi felinar, cu faţa la gura tunelului, cu spatele la Charles Dickens. Am pus pistolul armat în poală. Nu m-am întors când barca s-a desprins de docul

meu mic. Cârma și prăjina de la proră erau atât de silențioase, încât sunetul lor se pierdea în vuietul cavernos al râului subteran. Nici până azi nu știu dacă Dickens a fost purtat în amonte sau în aval.

7

Vara aceea din 1865 a rămas până la capăt caniculară. Pe la începutul lui septembrie, vremea neobișnuit de caldă și deseori furtunoasă s-a retras puțin și Londra s-a bucurat de cer senin, zile plăcute și nopți răcoroase.

L-am văzut rar pe Dickens în următoarele două luni. Copiii lui, în timpul verii și vacanțelor școlare, au scos propriul lor ziar – *Gad's Hill Gazette* – și fratele meu, Charles, mi-a adus un pachet cu exemplare în august. Erau articole despre picnicuri, ieșiri în Rochester, meciuri de crichet și un fragment din primele scrisori de la Alfred, fiul lui Dickens care plecase în Australia, în mai, ca să se facă oier. Despre Inimitabil, în afara evidentelor observații cum că prezidase picnicurile, ieșirile în Rochester și meciurile de crichet, se spunea doar că lucra din greu la *Prietenul nostru comun.*

De la amicul nostru Percy Fitzgerald am aflat că Dickens dusese un grup relativ mare de prieteni și rude la proprietatea lui Bulwer-Lytton[1], Knebworth, pentru a sărbători deschiderea primelor case destinate artiștilor și scriitorilor indigeni sub patronajul Societății de Literatură și Artă. Dickens era însărcinat cu organizarea sindrofiei și – potrivit lui Fitzgerald – „părea să fie

[1] Edward George Earle Lytton Bulwer-Lytton (1803–1873), politician, poet, dramaturg și prolific romancier englez. În timpul vieții sale, romanele pe care le-a scris au fost adevărate bestselleruri, autorul acumulând astfel o avere formidabilă (n. tr.).

vesel ca întotdeauna". Inimitabilul ținuse un discurs energic și jovial, la un moment dat, în conversație, îl comparase între patru ochi pe mult prea îngâmfatul său prieten John Forster cu Malvolio (în compania mai multor scriitori, știind așadar că vorbele sale vor ajunge la urechile lui Forster), condusese un grup mare la o băută la o tavernă din apropiere numită „Prietenul Nostru Comun" și chiar luase parte la dansurile în aer liber înainte să ridice ancora și să se înapoieze la Londra alături de prietenii și rudele sale.

Eu nu am fost invitat.

Tot de la fratele meu am aflat că Dickens încă simțea repercusiunile dezastrului de la Staplehurst, fiind forțat inclusiv să ia trenul lent ori de câte ori era posibil, deoarece călătoria cu cel rapid – și uneori și cea cu trăsura – îi provoca „tremurici". Și Charles m-a mai informat de post-scriptumul pe care Dickens îl adăugase la *Prietenul nostru comun* atunci când încheiase romanul, în prima săptămână din septembrie – era primul post-scriptum pe care Dickens îl adăuga uneia dintre cărțile sale – în care autorul își apăra destul de neobișnuita metodă narativă din roman, apoi își explica pe scurt experiența de la Staplehurst, eliminând prezența mamei și fiicei Ternan și a lui Drood, desigur, și încheia cu o perorație ușor tulburătoare: „Îmi dau seama cu adâncă recunoștință că niciodată nu m-aș putea afla mai aproape de tovărășia cititorilor mei de-a pururi decât atunci când voi fi scris, cu prețul vieții mele, cuvântul cu care astăzi am încheiat această carte: SFÂRȘIT."

Poate că vouă, Dragi Cititori, asta nu vă spune prea multe, dat fiind că voi vă aflați în viitorul nostru, însă Charles Dickens nu avea să trăiască pentru a mai scrie acest cuvânt – SFÂRȘIT – în încheierea unui alt roman.

Într-o plăcută zi de septembrie timpuriu, Caroline a venit în biroul unde lucram și mi-a prezentat cartea de vizită a unui gentleman care aștepta pe palier. Cartonașul arăta exact așa:

INSPECTOR
CHARLES FREDERICK FIELD
Birou Particular de Investigații

Caroline trebuie să-mi fi citit reacția în expresia de pe chip, întrucât a spus:

– S-a întâmplat ceva? Să-i spun să plece?

– Nu, nu... condu-l înăuntru. Ai grijă să închizi ușa în urma ta după ce-l aduci, draga mea.

Un minut mai târziu Field era în birou, înclinându-se ușor, strângându-mi mâna și turuind înainte ca eu să pot scoate o vorbă. În timp ce pălăvrăgea, mi-am amintit un portret mai vechi al inspectorului dintr-un eseu al lui Dickens apărut în *Household Words:* „... un om de vârstă mijlocie, falnic, cu ochi mari, umezi, cunoscători, voce aspră și un obicei de a puncta discuția cu mișcarea prin aer a unui deget arătător gros, aflat mereu în juxtapunere cu ochii sau cu nasul său."

Field depășise acum vârsta mijlocie – socoteam că avea în jur de șaizeci de ani – și doar o șuviță de păr cărunt rămăsese acolo unde mi-aminteam o coamă leonină de bucle negre deasupra urechilor, dar vocea aspră, ochii cunoscători și arătătorul gros încă se potriveau bine cu realitatea.

– Domnule Collins, domnule Collins, e-o plăcere să vă revăd, domnule. Și să văd că viața vă prieste atât de bine, domnule. Ce odaie minunată este asta, domnule! Atâtea cărți. Și cred că acela e un exemplar din propria dumneavoastră creație *Femeia în alb*, acolo, lângă fildeșul acela – da, pe sufletul meu, chiar este! O carte

minunată, așa am auzit, deși eu, unul, n-am găsit timp să o citesc, dar soția mea a citit-o. Poate vă amintiți, domnule...

– Da, desigur, ne-ați însoțit pe Charles Dickens și pe mine...

– Într-una dintre expedițiile dumneavoastră în părțile mai întunecate ale frumosului nostru oraș, chiar așa, domnule Collins. Într-adevăr, așa este. Și poate vă amintiți că am fost de față când l-ați întâlnit prima dată pe domnul Dickens.

– Nu sunt sigur că...

– Nu, nu, domnule, nu aveți motiv să vă amintiți prezența mea acolo. Era în 1851, domnule. Domnul Dickens mă angajase, în termeni particulari, s-ar putea spune, pentru a asigura paza reprezentației sale cu piesa lordului Lytton *Not So Bad as We Seem*[1], la un eveniment de binefacere organizat de ducele de Devonshire. Dumneavoastră erați pe atunci un actor aspirant, cred, domnule, iar domnul Dickens – la sfatul domnului Egg, mi se pare – v-a invitat să jucați rolul lui Smart. „Un rol mic", mi-amintesc că v-a spus domnul Dickens în timpul primei repetiții, „dar atât cât e, este categoric de calitate!" Și ați fost la înălțime, domnule Collins. Ați fost la înălțime. Categoric la înălțime. Iar eu am văzut mai multe reprezentații, domnule.

– Ei, vă mulțumesc, inspectore. Eu...

– Da... o, pot să iau loc? Vă mulțumesc tare mult. Frumos oul acesta de piatră de pe masa dumneavoastră, domnule Collins. E din onix? Da, așa se pare. Fascinant.

– Mulțumesc, inspectore. Cărui fapt datorez...

– Vă amintiți, sunt sigur, domnule Collins, că ducele de Devonshire a pus la dispoziție Devonshire House pentru acea primă

[1] *Not So Bad as We Seem, Or Many Sides to a Character* (1851), comedie, montată pentru prima oară la Devonshire House, în prezența Maiestății Sale și a Alteței Sale Prințul Albert (n. tr.).

montare scenică a piesei lordui Lytton. Asta în folosul Societății de Literatură și Artă, cum mi-aduc aminte. Sir Edward era președintele societății la vremea aceea. Domnul Dickens era vicepreședinte. Poate vă amintiți că eu – cu câțiva asociați ai mei aleși pe sprânceană – am fost angajat să fiu de față în ceea ce noi numim straie civile, deoarece soția denaturată a lordului Lytton, Rosina o chema, cred, amenințase că va sabota piesa. Am văzut primul bilet pe care doamna i l-a trimis lordului Lytton. Promitea să se dea drept vânzătoare de portocale și să deschidă asupra scenei un tir cu fructe, după cum mi-amintesc.

Inspectorul Field a chicotit și eu m-am străduit să-i răspund cu un surâs.

– Într-un alt bilet, a continuat, promitea să arunce cu ouă clocite în regină, care s-a aflat totuși în public, în ciuda amenințărilor, sunt sigur că vă amintiți, domnule, în definitiv aveți memorie de scriitor. Maiestatea Sa regina a fost prezentă alături de prințul Albert în acea seară a primei reprezentații și a asistat la prima dumneavoastră apariție absolută împreună cu domnul Dickens. 16 mai 1851, domnule Collins. Fratele dumneavoastră Charles, cred, și mama dumneavoastră... Harriet cred că o cheamă, și sper că e bine, sănătoasă, domnule Collins, sincer sper, și mi se pare că locuiește, dacă-mi aduc bine aminte, împreună cu fratele dumneavoastră Charles și soția sa, Kate, cea mai mare dintre fiicele lui Dickens, cred, atunci când este în oraș. La Clarence Terrace, cred că aceasta e adresa. Adorabil cartier. Și adorabilă doamnă, dumneaei. O, și ați mai avut invitați în seara acelui spectacol de gală, acum cincisprezece ani, așa mi-amintesc, parcă. Edward și Henrietta Ward... un trabuc? A, da, domnule. N-am nimic împotrivă.

Îi oferisem un trabuc fin pentru a-i mai reduce debitul verbal, și tăcerea a continuat cât timp ne-am pregătit fiecare trabucul,

l-am aprins și am savurat primul minut de fumat. Înainte ca inspectorul să-și poată trage sufletul, am spus:

– Memoria dumitale îți face cinste profesional și personal, inspectore Field. Trebuie însă să întreb: cărui fapt datorez plăcerea acestei vizite?

Și-a scos trabucul din gură cu mâna stângă și a permis arătătorului gros de la mâna dreaptă să atingă întâi lateralul nasului, ca și când ar fi adulmecat ceva, și apoi să lovească ușor în buze, de parcă degetul ar fi ajutat la formarea următoarelor cuvinte.

– Domnule Collins, știți probabil că particula „inspector" din fața numelui meu este acum pur onorifică, întrucât nu mai sunt angajat la Biroul Detectivistic al Scotland Yard. Nu mai sunt din anul de după acela în care am apărat integritatea spectacolului cu *Not So Bad as We Seem*, ca să fiu exact sută la sută.

– Ei, sunt sigur că gradul acesta onorific este binemeritat și ar trebui, adică va fi păstrat de toți cunoscuții dumitale, am spus, nesinchisindu-mă să remarc că titlul de „inspector" figura în clar pe cartea sa de vizită.

– Vă mulțumesc, domnule Collins, a zis detectivul îmbujorat, expirând un nor mare de fum.

Cum ușile biroului meu erau închise și fereastra abia întredeschisă, cum mi-era obiceiul din pricina zgomotului străzii, mica odaie se umplea cu repeziciune de fum albastru.

– Spune-mi, inspectore, am rostit, cu ce îți pot fi de ajutor astăzi? Îți scrii memoriile? Există vreun gol în memoria dumitale altminteri bogată și incredibilă la umplerea căruia pot ajuta în vreun fel?

– Memorii? a chicotit inspectorul. Ei, *asta* da idee... dar, fiți binecuvântat, nu, domnule. Alții, precum prietenul dumneavoastră domnul Dickens, au scris despre... ei bine, faptele mele de vitejie, acestea nu sunt cuvinte prea îndrăznețe, nu-i așa, domnule?...

despre faptele mele de vitejie în trecut și bănuiesc că și alții vor scrie despre ele în viitor, dar eu, unul, nu am în plan să-mi scriu memoriile pentru moment, domnule.

– *Cum* te pot ajuta, atunci, inspectore?

Cu trabucul strâns ferm între dinți, Field s-a aplecat în față, și-a lipit coatele de masa mea și și-a eliberat arătătorul gros pentru a indica întâi în sus, apoi în jos, apoi ca să atingă biroul și-n cele din urmă să-l îndrepte spre mine.

– Mi-a fost adus la cunoștință, domnule Collins – mi-a fost adus la cunoștință prea târziu, regret s-o spun – că dumneavoastră și domnul Dickens ați fost în Golful Tigrului și în Orașul Subteran pe urmele unui individ pe nume Drood.

– Cine ți-a spus asta, inspectore?

Adoptasem un ton rece. Acel fost detectiv de la Scotland Yard se dovedise deja prea curios și băgăreț pentru gusturile mele.

– O, Hib Hatchery, desigur. Lucrează pentru mine. Hatchery e agent la Biroul meu Particular de Investigații. Nu v-a spus domnul Dickens asta?

Îmi aminteam că Dickens spusese ceva despre inspectorul Field cum că lăsase în urmă munca de poliție și că nu era disponibil pentru ieșirea noastră, și că Field îl recomandase pe Hatchery, însă nu acordasem mare atenție acestui lucru.

– Nu, am răspuns. Nu cred că mi-a spus.

Field a încuviințat din cap și arătătorul său a părut să se miște de la sine spre un loc din preajma nasului lui ca un clonț, chiar în timp ce cu mâna cealaltă individul și-a scos trabucul din gură.

– Pentru mine lucrează, domnule. Hatchery e un om bun. Nu-i merge mintea, poate, așa cum trebuie să le meargă marilor inspectori și detectivi, dar e un om bun. Unul pe care te poți bizui. Dar când Dickens m-a contactat, solicitând o persoană care să îl însoțească din nou în acele... ăă... părți dificile ale orașului, am presupus

că e vorba de o altă aventură de-a sa prin mahalale, de genul celor în care eu însumi v-am însoțit pe dumneavoastră, pe dumnealui și pe vizitatorii americani, domnule. Am fost plecat din Londra pentru un timp, cu treburi ce țin de Biroul Particular de Investigații, și nu am aflat decât de curând, când m-am întors, că Drood era cel pe care îl urmărea domnul Dickens.

– Nu i-aș spune urmărire, am zis.

– Căutare, atunci, s-a corectat inspectorul Field, trăgând fum albastru în piept. Anchetă. Investigație.

– E ceva din preocupările lui Charles Dickens care te privește pe *dumneata*? am întrebat.

Nu folosisem un ton tăios, însă era menit să pună un fost polițist la punct atunci când venea vorba de preocupările și faptele unor gentlemeni.

– O, da, domnule. Da, domnule Collins. Chiar mă privește, a răspuns inspectorul, lăsându-se pe spătarul fotoliului până când acesta a pârâit. Își inspecta trabucul încă aprins și se încrunta ușor. Tot ceea ce ține de acest Drood mă preocupă și mă interesează, domnule Collins. *Totul.*

– Și de ce, mă rog frumos, inspectore?

El s-a aplecat în față.

– Drood – sau mai degrabă monstrul care își spune Drood – a apărut și și-a început lucrarea malefică sub paza mea, domnule Collins. Literalmente sub paza mea. Tocmai fusesem numit șeful Secției Detectivistice a Scotland Yard, preluând comanda de la inspectorul Shackell... era în anul 1846, domnule... când a început domnia terorii lui Drood.

– Domnia terorii? am repetat. Nu mi-amintesc să fi citit în ziare despre o astfel de domnie a terorii.

– O, multe orori se petrec în părțile acelea întunecate ale orașului prin care dumneavoastră și domnul Dickens v-ați plimbat în

iulie, orori care nu ajung în ziare, domnule Collins. De asta puteți fi sigur.

– Sunt sigur că ai dreptate, inspectore, am zis încet.

Trabucurile erau aproape gata. Atunci, aveam să invoc presiunea muncii de creație și să-l conduc pe bătrânul polițist pensionar la ușă.

Acesta s-a aplecat iarăși în față și acum degetul său activ s-a îndreptat spre mine.

– Am nevoie să știu ce ați descoperit dumneavoastră și domnul Dickens despre Drood în noaptea aceea, domnule Collins. Am nevoie să știu *totul*.

– Nu înțeleg cum te poate privi pe tine asta, inspectore.

Field a surâs atunci, un surâs destul de larg, astfel încât chipul său îmbătrânit să se rearanjeze complet, căpătând noi ramificații de riduri, pliuri și spații netede. Nu era un surâs călduros.

– Dar *mă privește,* domnule Collins, în feluri pe care nu le puteți și nu le veți putea niciodată înțelege. Și *voi* obține această informație în toate detaliile ei.

M-am îndreptat în fotoliu, simțind cum durerea cauzată de guta reumatică îmi alimentează supărarea și nerăbdarea.

– Asta sună a amenințare, inspectore.

Surâsul s-a lățit și mai tare.

– Inspectorul Charles Frederick Field, fie de la Biroul Detectivistic, fie de la propriul său Birou Particular de Investigații, nu lansează amenințări, domnule Collins. Dar *va* obține informația de care are nevoie pentru a duce mai departe lupta cu un inamic vechi și implacabil.

– Dacă acest... Drood... ți-a fost inamic, așa cum spui, vreme de aproape două decenii, inspectore, nu văd de ce-ai mai avea nevoie de ajutorul nostru. Trebuie că știi mult mai multe despre... inamicul dumitale... decât ar ști vreodată Dickens sau eu.

– O, da, domnule, a aprobat Field. Știu. Mi-ar fi rușine să spun că știu mai multe despre creatura pe care dumneavoastră o numiți Drood decât știe orice om care a trăit vreodată pe fața pământului. Dar Hatchery m-a informat că domnul Dickens a avut *recent* contact cu entitatea. Și încă afară din Orașul Subteran. La locul accidentului de la Staplehurst, mai exact. Am nevoie de mai multe informații despre asta și despre ce ați văzut amândoi în Orașul Subteran, în iulie.

– Credeam că aranjamentul, sau cel puțin detectivul Hatchery așa ne-a explicat, cerea ca poliția și detectivii particulari să-i lase în pace pe locuitorii Orașului Subteran atât timp cât ei, la rândul lor, vor continua să ne lase în pace pe noi, cei de la suprafață, am spus pe un ton sec.

Field a clătinat din cap.

– Drood nu ne lasă în pace, a rostit el încet. Știu sigur că această creatură s-a făcut răspunzătoare pentru mai mult de trei sute de crime numai în Londra, de când i-am dat prima oară de urmă acum douăzeci de ani.

– Dumnezeule mare, am făcut.

Șocul era real. Simțeam cum mă străbate ca un pahar plin de laudanum.

Inspectorul a dat afirmativ din cap.

– Am nevoie să aflu ce informații aveți în urma căutărilor dumneavoastră de amatori, domnule Collins.

– Pentru orice informație va trebui să i te adresezi domnului Dickens, am spus, neînduplecat. A fost ieșirea *lui.* Drood îl interesa *pe el.* Eu am presupus de la început că „ieșirea" noastră – cum o numești – alături de detectivul Hatchery făcea parte dintr-o cercetare pe care Dickens o săvârșește pentru un viitor roman sau o viitoare povestire. Continui să presupun că așa este. Dar va trebui să discuți cu el, inspectore.

– M-am dus să discut cu el imediat ce m-am întors la Londra după lunga mea absență și am aflat de la Hatchery motivul pentru care Dickens l-a angajat, a spus Field.

S-a ridicat și a început să se plimbe de colo-colo, prin fața biroului meu. Degetul lui gros a stat mai întâi ridicat la buze, apoi la ureche, apoi de-a lungul nasului, apoi a atins oul de piatră de pe masa mea și fildeșul de pe raft, și pumnalul persan de pe polița șemineului.

– Domnul Dickens era în Franța, indisponibil. Tocmai s-a înapoiat și l-am interpelat ieri. Nu mi-a pus la dispoziție nicio informație folositoare.

– Ei bine, inspectore... am început, depărtând mâinile. Am pus trabucul pe marginea scrumierei de alamă de pe masă și m-am ridicat. Înțelegi, atunci, că nu pot veni cu nicio completare care să te ajute. A fost expediția domnului Dickens. Domnul Dickens a fost...

A arătat cu degetul spre mine.

– Dumneavoastră l-ați văzut pe Drood? V-ați aflat în prezența lui?

Am clipit. Îmi aminteam că fusesem trezit din somn pe cheiul subteran de cărămidă – ceasul meu arăta că trecuse cu douăzeci de minute de răsăritul soarelui la suprafață, după momentul când Hatchery spusese că trebuia să plece – când Dickens s-a întors în ambarcațiunea cu fund plat însoțit de cei doi vâslași înalți și tăcuți. Fusese plecat pentru mai bine de trei ore. În pofida pericolului real, în pofida riscului real de a fi atacat și mâncat de băieții neîmblânziți, mă furase somnul pe când ședeam turcește acolo, pe cărămizile ude, cu revolverul încărcat și armat încă în poală.

– N-am văzut pe nimeni care să se potrivească portretului domnului Drood, am spus cu țâfnă. Și asta e singura informație pe care am de gând să o dau pe acest subiect, inspectore Field. Cum am spus și îți voi repeta pentru ultima oară, aceea a fost expediția

domnului Dickens și dacă el alege să nu dezvăluie amănuntele serii respective, atunci eu, ca gentleman, sunt dator să păstrez, de asemenea, tăcerea. Îți doresc o zi bună, inspectore, și îți doresc totodată noroc în...

Ieșisem de după masă și deschisesem ușa pentru bătrânul polițist, însă Field nu se clintise de lângă birou. A tras din trabuc, s-a uitat la mine și a spus blând:

– Știți de ce a fost Dickens plecat în Franța?

– Poftim?

Eram convins că auzisem greșit.

– Am spus, domnule Collins, știți *de ce* a fost Charles Dickens plecat în Franța săptămâna trecută?

– N-am nicio idee, am recunoscut, vocea tremurându-mi de nervi. Gentlemenii nu își bagă nasul în chestiunile ce țin de călătorii sau afaceri ale altor gentlemeni.

– Nu, într-adevăr, n-o fac, a spus inspectorul Field și a surâs din nou. Dickens a fost la Boulogne câteva zile. Mai exact, și-a împărțit timpul între Boulogne și un sătuc aflat la câțiva kilometri sud de Boulogne, o localitate numită Condette, unde de câțiva ani, din 1860 mai precis, domnul Dickens a închiriat fosta vilă modestă și grădinile unui anumit Monsieur Beaucourt-Mutuel. Vila aceasta din Condette a fost, în ultima vreme, din ce în ce mai des, locul de reședință al unei anumite actrițe, acum în vârstă de douăzeci și cinci de ani, pe nume Ellen Ternan, și al mamei sale. Charles Dickens s-a bucurat de compania lor la Condette – unele vizite s-au lungit și o săptămână – de mai mult de cincizeci de ori de când se știe că a închiriat – deși, în fapt, a cumpărat – vila în 1860. Vă doriți, poate, să închideți ușa, domnule Collins.

Asta am și făcut, dar am rămas în picioare lângă ușa închisă, ca trăsnit. Punând la socoteală pe Ellen Ternan, pe mama ei, pe Dickens și pe mine însumi, nu erau mai mult de opt oameni

pe lume care să aibă vreo idee de vila din Condette ori de motivul multelor vizite ale scriitorului acolo. Și de n-ar fi fost fratele meu Charles căsătorit cu o fiică a lui Dickens, nici eu n-aș fi aflat de asta.

Inspectorul Field și-a reluat plimbarea, ținând degetul la ureche, de parcă acesta i-ar fi șoptit ceva.

– Domnișoara Ternan și mama ei locuiesc permanent în Anglia, acum, desigur, de la accidentul de la Staplehurst, din iunie încoace. Putem face presupunerea că domnul Dickens încheia conturile dumnealor – și ale sale, personale – la vila din Condette în ultimele patru zile pe care le-a petrecut în Boulogne. Pentru a face asta, domnul Dickens a trebuit să refacă – întocmai – traseul pe care îl urmase atunci când avusese loc accidentul de la Staplehurst. Știm amândoi, domnule Collins, că acest lucru nu putea fi ușor pentru nervii domnului Dickens... care nu mai sunt atât de puternici de la accident încoace.

– Așa-i, am aprobat.

Ce Dumnezeu voia omul acela?

– După Boulogne, a continuat bătrânul aparent neobosit, Dickens s-a dus la Paris pentru o zi sau două. Cineva mai bănuitor ca mine ar putea crede că drumul la Paris a avut ca scop acoperirea urmelor, cum le place unor detectivi să se exprime.

– Inspectore Field, nu cred că ceva din toate astea este...

– Nu vreau să vă întrerup, domnule, dar ar trebui să știți – pentru când veți sta de vorbă cu prietenul dumneavoastră în zilele ce vor urma – că în timpul șederii la Paris s-a întâmplat ca domnul Dickens să sufere o hemoragie cerebrală de-o gravitate aparent considerabilă.

– Dumnezeule mare, am făcut. O hemoragie cerebrală. N-am auzit de așa ceva. Ești sigur?

– Cum bine știți, domnule, nu puteți fi sigur de astfel de lucruri. Dar domnul Dickens și-a pierdut cunoștința la Paris, a fost purtat

în camera sa de hotel și, pentru câteva ore, a rămas în inconștiență – n-a putut nici să le răspundă interlocutorilor săi, nici să scoată vreo vorbă cât de cât inteligibilă. Doctorii francezi au vrut să-l interneze la spital, însă domnul Dickens a dat vina pe „insolație" – e cuvântul lui, domnule – și n-a făcut decât să se odihnească o zi în hotelul său parizian și alte două în Boulogne, înainte să revină acasă.

M-am dus înapoi după masă și m-am prăbușit în fotoliu.

– Ce dorești, inspectore Field?

S-a uitat la mine și ochii lui s-au căscat, neprihăniți.

– V-am spus nu ceea ce vreau, ci ceea ce cer, domnule Collins. Orice informație aveți, dumneavoastră și Charles Dickens, despre acest individ Drood.

Am clătinat ostenit din cap.

– Ai venit la cine nu trebuia, inspectore. Va trebuit să te întorci la Dickens ca să afli ceva nou despre fantoma Drood. Eu nu știu absolut nimic care să-ți fie de folos.

Field a încuviințat încet din cap.

– Chiar mă voi întoarce să discut din nou cu domnul Dickens, domnule Collins. Însă n-am venit la cine nu trebuia. Aștept să beneficiez de-o bună cooperare din partea dumneavoastră în ancheta mea legată de Drood. Mă aștept ca *dumneavoastră* să obțineți de la Charles Dickens informațiile de care am eu nevoie.

Am râs nițel cam strâmb.

– Și de ce aș trăda un prieten și încrederea lui ca să îți transmit informații dumitale, inspectore – ca titlu onorific, doar – Charles Frederick Field?

Individul a zâmbit la această insultă prost disimulată.

– Servitoarea care a răspuns la ușă și m-a condus înăuntru, domnule Collins, e o femeie foarte atrăgătoare, în ciuda vârstei. Și ea o fostă actriță, poate?

Continuând să zâmbesc eu însumi, am clătinat din cap.

– Din câte știu, inspectore, doamna G. n-a jucat niciodată pe scenă. Și chiar dacă ar fi jucat, n-ar fi treaba mea asta, domnule. Așa cum nici a dumitale nu este.

Field a aprobat tăcut și și-a reluat plimbarea, fumul rămânând în urma și deasupra lui, iar degetul aliniat din nou pe lângă nasul cârn.

– Cât se poate de adevărat, domnule. Cât se poate de adevărat. Dar puteam presupune totuși că este aceeași doamnă Caroline G. pe care ați început să o includeți în registrul dumneavoastră bancar în 23 august 1864 – acum ceva mai bine de un an, domnule – ca primind douăzeci de lire din partea dumneavoastră. Plăți pe care le-ați făcut de atunci lună de lună prin intermediul băncii dumneavoastră?

Mă săturasem de asta. Dacă piticania aia mârșavă chiar încerca să mă șantajeze, își alesese prost scriitorul.

– Și ce-i cu asta, inspectore? Angajatorii își plătesc servitorii.

– Într-adevăr, domnule. Așa știu și eu. Și pe lângă doamna Caroline G., fiica dumisale, Harriet, cred că acesta este numele ei – același cu al mamei dumneavoastră, domnule, ceea ce este o plăcută coincidență – primește și ea plăți de la dumneavoastră, prin intermediul băncii, deși în cazul tinerei Harriet, și cred că dumneavoastră îi spuneți uneori Carrie, și cred că doar de curând a împlinit paisprezece ani, domnule, în cazul tinerei Harriet banii merg spre educația ei privată și lecțiile de muzică.

– Ajungi undeva cu asta, inspectore?

– Vreau să spun doar că doamna Caroline G. și fiica dumisale, Harriet G., apar în recensământul orășenesc și în fișele fiscale ca fiind deopotrivă chiriașe în casa dumneavoastră și angajate ale dumneavoastră deja de ani buni.

N-am spus nimic.

Inspectorul Field s-a oprit în loc și s-a uitat la mine.

– Tot ce evidențiez aici, domnule Collins, este faptul că puțini angajatori sunt atât de generoși, încât să angajeze, întâi, foști chiriași atunci când aceștia dau de greu și apoi să ofere unei tinere slujnice o educație aleasă, darămite să angajeze muzicanți destul de scumpi care să îi dea lecții de muzică.

Am clătinat din cap, plictisit.

– Poți renunța la această jalnică încercare de nedemnă forțare a notei, *domnule* Field. Aranjamentele mele domestice sunt cunoscute de toți prietenii mei, la fel cum e cunoscută și reticența mea față de căsătorie și față de versiunile mai obtuze ale vieții și moralei clasei de mijloc. Doamna G. și fiica ei sunt musafirele mele aici de câțiva ani, cum bine știi, și prietenii mei acceptă asta. Caroline a stat la masă cu mine, ajutându-mă să-mi întrețin oaspeții, de ani buni. Nu e pic de ipocrizie în asta și nici ceva de ascuns.

Field a aprobat din cap, s-a încruntat, a stins ce mai rămăsese din trabuc și a spus:

– Prietenii dumneavoastră *bărbați,* unii dintre ei, fără-ndoială că acceptă asta, domnule Collins. Deși trebuie să recunoașteți că aceștia nu vin alături de soții atunci când sunt invitații dumneavoastră la cină. Și chiar dacă s-ar putea să nu existe altă urmă de ipocrizie în afara celei din fișele dumneavoastră publice – în care le-am spus responsabililor cu recensământul orășenesc că doamna G. vă este servitoare și că o anume „Harriet Montague" este fată în casă, la vârsta de șaisprezece ani (deși fiica doamnei G., Harriet G., aici în casa dumneavoastră, avea doar zece ani la vremea respectivă) – și în alte declarații oficiale legate de cele două destoinice domnițe, asta explică totuși de ce domnul Dickens se referă de mai mulți ani deja la copila Harriet cu termenul de „Majordom", iar la mama ei cu termenul de „Gazdă".

Asta m-a luat prin surprindere. Cum era posibil ca omul acela să cunoască micile înțepături ale lui Dickens? Doar dacă

inspectorul pensionar nu avea oameni care îmi citeau corespondența cea mai intimă...

– Harriet nu este fiica mea, inspectore, am spus cu dinții strânși.

– O, nu, sigur că nu, domnule Collins, a zis bătrânul, fluturând din deget și zâmbind. Nicio clipă n-am vrut să sugerez asta. Și cel mai nepriceput detectiv ar ști că o anume Caroline Compton, fiica tâmplarului John Compton și a soției sale, Sarah, a întâlnit și s-a măritat cu un anume George Robert G., secretar de contabil din Clerkenwell, și s-a măritat cu el în... cred că era în 30 martie 1850, domnule. Tânăra Compton nu avea decât douăzeci de ani atunci, George Robert G. era doar cu un an mai mare. Fiica lor, Elizabeth Harriet, căreia dumneavoastră, domnule, preferați să îi spuneți Harriet, poate în memoria mamei dumneavoastră, sau Carrie, din motive cunoscute doar de dumneavoastră, s-a născut în Somerset, la periferia orașului Bath, în 3 februarie 1851. E trist că tatăl ei, George G., s-a îmbolnăvit de tuberculoză un an mai târziu și a murit răpus de boală la Moravian Cottages în Weston, aproape de Bath, în 30 ianuarie 1852, lăsându-le în urmă pe văduva sa, Caroline, și pe copilașul de douăsprezece luni, Elizabeth Harriet. Sărmana doamnă G. a intrat în atenția autorităților câțiva ani mai târziu, pe când conducea un magazin cu produse la mâna a doua pe Charlton Street – în vecinătatea Fitzroy Square, sunt sigur că știți asta, domnule – și a dat de greutăți cu plata datoriilor. Ar fi fost o poveste tragică, ajungându-se poate până la închisoarea datornicilor, domnule Collins, de n-ar fi intervenit un gentleman. Probabil în luna mai a anului 1856.

– Inspectore Field, am spus, ridicându-mă din nou, discuția noastră s-a încheiat.

Am pornit iarăși către ușă.

– Ba nu s-a încheiat încă, domnule, a replicat încet inspectorul.

M-am întors spre el, furia fiind evidentă în tremurul din voce și în pumnii încleștați.

– Îți spun, domnule, *că nu rezolvi nimic cu asta!* Te provoc. Încercările dumitale meschine și dezonorante de a mă șantaja să trădez încrederea unuia dintre cei mai dragi prieteni ai mei nu-ți vor aduce altceva decât ridicolul și dezaprobarea pe care e atât de evident că le meriți. Eu sunt un om liber, domnule. *Nu am nimic de ascuns.*

Field a aprobat din cap. Degetul său arătător, pe care știam deja să-l disprețuiesc, lovea încet în buza de jos a individului.

– Sunt sigur că asta e adevărat, domnule Collins. Oamenii cinstiți nu au nimic de ascuns față de ceilalți.

Am deschis ușa. Mâna îmi tremura pe mânerul de alamă.

– Spuneți-mi înainte să plec, domnule, a rostit Field, luându-și jobenul și apropiindu-se, doar pentru lămurirea mea... ați auzit vreodată de o fată pe nume Martha R.?

– Cum? am izbutit să spun în ciuda faptului că mă strângea gâtul.

– Domnișoara Martha R., a repetat el.

Am închis ușa atât de repede, încât aceasta s-a trântit cu un bubuit. Nu o văzusem pe Caroline stând la pândă în hol, însă deseori rămânea aproape, de unde putea trage cu urechea. Am deschis iarăși gura, dar n-am articulat nicio vorbă.

Inspectorul Charles Frederick Field nu avea o astfel de problemă.

– Nu este vreun motiv pentru care *ar trebui* să o cunoașteți pe domnișoara R., a spus el. E o slujnică sărmană – prestează munci la domiciliu și la hanuri, judecând după spusele săracilor ei părinți, domnule, și *chiar* că sunt săraci, atât la pungă, cât și la minte, în zilele acestea. Ambii părinți sunt analfabeți. Sunt din Winterton, domnule. Descendenții de sex masculin, pe linie paternă, slujiseră în flota de pescuit heringi, în larg de Yarmouth, vreme de un secol sau mai mult, dar se pare că tatăl Marthei s-a descurcat cu alte treburi mărunte în jurul Wintertonului, în

vreme ce Martha, care a părăsit căminul părintesc acum doi ani, la vârsta de șaisprezece ani, lucra la hotelurile locale.

Nu puteam decât să mă uit fix la Field și să-mi reprim forțat greața.

– Cunoașteți Wintertonul, domnule? a întrebat mârșavul individ.

– Nu, am izbutit să rostesc. Nu cred că-l cunosc.

– Și totuși ați făcut o lungă vacanță prin părțile Yarmouthului abia vara trecută, nu e adevărat, domnule Collins?

– Nu a fost o vacanță, am zis.

– Ce ați spus, domnule? Nu v-am înțeles bine. V-a afectat fumul de trabuc vocea, poate?

– N-a fost o vacanță, la propriu, am răspuns și m-am întors la masă, dar nu m-am așezat. Folosind toate degetele de la mâini, depărtate și tremurânde, m-am aplecat în față și mi-am susținut greutatea pe suprafața acelei mese pătate de cerneală. Mă documentam, am adăugat.

– Vă documentați, domnule? O... pentru un roman al dumneavoastră.

– Da, am spus. Pentru romanul la care lucrez acum, *Armadale,* trebuia să mă documentez în legătură cu apele de coastă, cu peisajele și altele.

– A, da... fără îndoială.

Mârșavul om și-a mângâiat cu arătătorul pieptul și apoi a îndreptat degetul spre mine. A mângâiat, a arătat.

– Am citit ceva din cartea dumneavoastră, acest *Armadale,* care e prezentată acum în foileton în *The Cornhill Magazine,* dacă nu mă înșel. Există un Hurle Mere ficțional în povestea dumneavoastră care seamănă foarte tare cu adevăratul Horsey Mere, la care se poate ajunge pe mare de la Yarmouth sau urmând un drum la nord de Winterton, nu-i așa, domnule?

Nu am spus nimic preț de un minut. Apoi am rostit:

– Îmi place să navighez, inspectore. Ca să spun adevărul până la capăt, misiunea mea de documentare a fost totuși în parte și vacanță. M-am dus în nord cu doi prieteni ai fratelui meu, Charles... Și lor le place să navigheze.

– Înțeleg. Polițistul a dat afirmativ din cap; avea ochii umezi și impenetrabili. A spune adevărul până la capăt este întotdeauna o idee bună, după părerea mea. Poți evita multe probleme ulterioare dacă începi cu tot adevărul. E posibil ca acei prieteni să fi fost un domn Edward Piggot și un domn Charles Ward, domnule?

Am fost extrem de surprins. Creatura cu ochi umezi și deget arătător gros părea să fie mai omniscientă ca orice narator din orice poveste scrisă de mine, de Dickens, de Chaucer, de Shakespeare sau de orice alt scriitor muritor. Și mai malefică decât orice personaj negativ creat de oricare dintre noi, inclusiv Iago. Am continuat să mă sprijin de masă, în vreme ce degetele mele rășchirate se albeau din cauza presiunii, și am continuat să ascult.

– Domnișoara Martha R. a împlinit optsprezece ani vara trecută, domnule Collins. Rudele ei presupun că a întâlnit un bărbat anul trecut, în iulie trecut, mai exact, fie la Fisherman's Return chiar în Winterton, fie în hotelul din Yarmouth unde ea lucra pe atunci ca menajeră.

S-a oprit. A atins cu arătătorul trabucul stins din scrumiera de alamă de parcă degetul acela, singur, ar fi putut readuce la viață jarul lui. Am fost aproape surprins că trucul n-a reușit.

Am tras aer în piept.

– Vrei să-mi spui că această... această domnișoară R... e dată dispărută, inspectore? Sau ucisă? E presupusă moartă de rudele ei și de autoritățile din Winterton sau Yarmouth?

Omul a râs.

– O, păcatele mele, nu, domnule. Nicidecum. Nimic de felul acesta. Au văzut-o cu toţii pe tânăra Martha, când şi când, de când ea a spus că l-a întâlnit pe acel „gentleman simpatic" vara trecută. Dar a dispărut totuşi într-un fel, domnule.

– O?

– Da. Vara aceasta, în iunie, mai exact, când „gentlemanul simpatic" pare, conform tuturor evidenţelor, să mai fi făcut un drum scurt la Yarmouth, poate în interes de serviciu, Martha R. pare să fi dispărut pentru o vreme din Winterton şi Yarmouth, dar, dacă putem da crezare unor astfel de rapoarte neoficiale, şi-ar fi făcut apariţia aici, în Londra.

– Serios? am spus.

Nu folosisem încă uriaşul pistol cu două ţevi pe care detectivul Hatchery mi-l dăduse. După ce îi coborâsem piedica, îl luasem cu mine afară din nivelurile subterane ale canalizării şi din catacombe şi – extrem de uşuraţi cum am fost să-l găsim pe Hatchery aşteptându-ne în ciuda orei târzii şi a faptului evident că soarele strălucea în afara criptei – i-l dădusem înapoi masivului detectiv. Îmi doream acum să fi păstrat arma.

– Da, a spus inspectorul Field. Zvonurile spun că slujnica de nouăsprezece ani din Winterton locuieşte acum într-o odaie închiriată pe Bolsover Street – acolo locuieşte şi bătrâna proprietăreasă, deşi am auzit că chiriaşii beneficiază de o intrare separată în camerele lor. Cred că nu greşesc dacă spun că Bolsover Street nu e foarte departe de locul unde ne găsim acum, în Melcombe Place, aproape de Dorset Square.

– Nu greşeşti, l-am asigurat.

Dacă se poate spune că vocile au culoare, a mea era absolut incoloră.

– Şi cred că nu greşesc dacă spun că nici doamna Caroline G., împreună cu care aţi locuit în condiţii foarte asemănătoare cu ale

unui soț cu soția sa, dacă mi se îngăduie să spun asta, chit că ați făcut-o fără binecuvântarea societății și a lui Dumnezeu, pentru o perioadă de aproape zece ani deja, și nici fiica sa, domnișoara Harriet G., pe care o tratați cu toată cinstea și generozitatea, de parcă ar fi propriul dumneavoastră copil, nu au cunoștință de existența domnișoarei Martha R., fostă cameristă în Yarmouth și în prezent chiriașă pe Bolsover Street, cu atât mai puțin de rolul pe care domnișoara R. îl joacă în prezent în viața dumneavoastră.

– Da, am spus. Adică, nu.

– Și cred, în același timp, că nu greșesc, domnule Collins, dacă ar fi să spun că nu ar fi în interesul dumneavoastră sau în interesul celor două doamne care trăiesc sub acest acoperiș împreună cu dumneavoastră ca asemenea lucruri să ajungă la cunoștința... lor sau a oricui altcuiva.

– Nu greșești.

– Bun, bun, a spus inspectorul Field. Și-a luat jobenul, dar n-a schițat niciun gest de a pleca. Nu-mi place să greșesc în privința lucrurilor, domnule Collins.

Am încuviințat. Îmi simțeam deodată picioarele prea slăbite ca să mă susțină.

– Este oare posibil să aveți în plan o vizită la domnul Dickens în viitorul apropiat, domnule? a întrebat detectivul, răsucindu-și jobenul în timp ce îi lovea borul cu arătătorul său afurisit. Și, în timpul vizitei dumneavoastră, să aveți ocazia de a discuta cu dumnealui despre posibila sa întâlnire cu personajul numit Drood în tunelurile din Orașul Subteran, acum vreo două luni?

– Da, am spus și m-am așezat.

– Și avem o înțelegere, domnule, că informațiile pe care le aflați astfel de la domnul Dickens le veți împărtăși cu mine pe cât este de omenește posibil?

Am încuviințat din nou.

– Foarte bine, domnule. Va aştepta un băiat pe strada dumneavoastră, domnule Collins. Doar un ştrengar de pe stradă – un măturător pe nume Gooseberry[1] – dar nu va trebui să îl căutaţi, domnule. A fost instruit să vă ţină sub supraveghere. Dacă loviţi cu bastonul sau umbrela în stâlpul felinarului din colţ, băiatul se va face văzut. Zi sau noapte, domnule. Va aştepta atât cât va fi nevoie. Sectoristul a acceptat să nu-l „salte", aşa cum spunem noi, cei din poliţie. Trimiteţi orice mesaj aveţi pentru mine, verbal sau scris, prin Gooseberry şi eu voi lua legătura cu dumneavoastră imediat. Voi considera aceste informaţii ca pe o uriaşă favoare, domnule Collins. Întrebaţi pe oricine în Londra dacă inspectorul Charles Frederick Field uită vreodată o favoare şi veţi auzi că asta nu se întâmplă. E limpede totul până aici, domnule?

– Da.

Când am ridicat privirea, inspectorul Field plecase. O auzeam pe Caroline închizând uşa după el la parter şi am auzit paşii ei pe scările principale.

Nimic n-a rămas în urma inspectorului, decât vălul de fum albastru care plutea aproape de tavan în biroul meu.

8

Gad's Hill Place lăsa impresia unui refugiu familial vesel şi relaxant, când am ajuns acolo la mijlocul după-amiezii, în ziua răcoroasă de început de toamnă ce a urmat vizitei pe care inspectorul Field mi-o făcuse acasă. Era sâmbătă, aşa încât copiii şi vizitatorii erau afară la joacă. A trebuit să recunosc în sinea mea că Gad's Hill

[1] „Agrişă" (n. tr.).

era modelul suprem al unei adorabile case de provincie a unei familii fericite. Desigur, Charles Dickens *voia* ca Gad's Hill să fie modelul suprem al unei adorabile case de provincie a unei familii fericite. De fapt, Charles Dickens *insista* ca toți cei din cercul său să facă ce le stătea în puteri pentru a menține imaginea, ficțiunea și – sunt sigur că el spera, în ciuda absenței mamei familiei, izgonită acum, și în ciuda tensiunilor din sânul și din afara familiei – *realitatea* unei adorabile case de provincie a unei familii fericite: nimic mai complicat decât un vesel refugiu la începutul toamnei pentru sârguinciosul autor și pentru rudele și prietenii acestora, care îl venerau, îl iubeau și îl lăudau.

Uneori, mărturisesc, mă simțeam precum Candid față de doctorul Pangloss alias Charles Dickens[1].

Kate, fiica lui Dickens, era în curte și s-a apropiat de mine pe când înaintam pe potecă, asudând și ștergându-mi gâtul și fruntea cu batista. Era, cum am spus, o zi răcoroasă de toamnă, însă eu venisem pe jos de la gară și nu eram obișnuit cu efortul fizic. De asemenea, pregătindu-mă pentru întâlnirea cu Dickens, luasem două pahare din laudanumul meu medicinal mult mai devreme decât eram obișnuit și, deși leacul nu producea efecte negative, recunosc că atunci curtea, iarba, copacii, copiii care se jucau și Kate Macready Dickens Collins însăși păreau să aibă un halo strălucitor în jurul lor.

– Bună, Wilkie, a strigat Kate, apropiindu-se și luându-mi mâna. Te-am văzut prea rar în ultimele zile.

– Bună, Katey. E fratele meu aici cu tine în acest weekend?

[1] Trimitere la romanul picaresc *Candid sau Optimismul* (1759), al lui Voltaire, în care Candid, nepotul bastard al baronului Thunder-ten-Tronckh, primește lecții despre viață de la doctorul Pangloss, autoproclamatul optimist (n. tr.).

– Nu, nu. Nu se simțea bine și a hotărât să rămână la Clarence Terrace. Acolo mă întorc și eu astă-seară.

Am înclinat din cap.

– Inimitabilul?

– În cabană, mai scrie ceva la povestirea de Crăciun din anul acesta.

– Nu știam că deja e locuibilă cabana, am spus.

– Este. Gata mobilată de luna trecută. De atunci, tata numai acolo lucrează. Va termina dintr-o clipă în alta, ca să își poată face apoi plimbarea de după-amiază. Sunt sigur că nu se va supăra dacă îl vei întrerupe. În definitiv, e sâmbătă. Să te conduc prin tunel?

– Splendidă idee, am spus.

Am traversat lejer peluza către drum.

Cabana la care se referea Kate fusese un dar primit Crăciunul trecut din partea actorului Charles Fechter. Potrivit fratelui meu, care fusese unul dintre cei invitați să stea la Gad's Hill de la ajunul Crăciunului 1864 până la 5 ianuarie 1865, nu fusese cel mai fericit dintre Crăciunuri, nu ultimul dintre motive fiind acela că Dickens se convinsese cine știe cum că fratele meu, Charles, era pe moarte, și nu doar suferind din pricina frecventelor sale probleme digestive. Desigur, aceasta se putea să fie mai mult o dorință decât un diagnostic sincer din partea lui Dickens; căsătoria lui Katey cu Charles în 1860 îl necăjise pe autor până dincolo de pragul lacrimilor și aproape până în pragul nebuniei. Dickens simțea că fusese abandonat la nevoie de o fiică nerăbdătoare și – într-adevăr – așa și era. Chiar și fratele meu înțelegea că femeia nu era amorezată de el. Kate avea pur și simplu nevoie să evadeze din casa lui Charles Dickens, după tulburarea cauzată de izgonirea mamei.

Kate – „Katey", cum îi spunem cei mai mulți – nu era o mare frumusețe, dar dintre toți copiii lui Dickens, ea era singura care moștenise vitalitatea tatălui ei, istețimea lui, o versiune mai sardonică

a simțului lui al umorului, nerăbdarea lui cu alții, tiparele lui de vorbire și chiar multe dintre manierismele sale. Îl înștiințase pe fratele meu, chiar în clipa când îl cerea mai mult sau mai puțin de soț, că va fi o căsnicie de conveniență, justificată de nevoia ei de-a evada, mai mult decât una din dragoste. Charles fusese de acord.

Astfel, Crăciunul din 1864, friguros, petrecut claustrofobic înăuntru, fusese întru câtva mohorât la reședința Dickens de la Gad's Hill, mai ales comparat cu marile festivaluri cu participarea membrilor familiei și a invitaților ținute la Tavistock House în anii precedenți, cel puțin până în dimineața de Crăciun, când Charles Fechter îi oferise Inimitabilului... o întreagă cabană elvețiană.

Fechter, el însuși un om ciudat, posomorât, nesărat, înclinat spre explozii de temperament față de soția sa și față de alții (dar niciodată față de Dickens), a anunțat după micul dejun că misterioasele lăzi și cutii pe care le adusese cu el erau o „cabană miniaturală" dezasamblată, deși – cum au descoperit toți în scurt timp – nu tocmai atât de miniaturală. Era de fapt o cabană în mărime naturală, destul de mare încât să poți trăi în ea, dacă voiai asta.

Energizat, surescitat, Dickens a anunțat imediat că toți „invitații burlaci voinici și sănătoși" – prin aceasta intenționa în mod clar să-l excludă pe fratele meu, imputându-i mult mai multe vini decât aceea că nu era burlac – trebuiau să iasă degrabă în frigul năprasnic de afară pentru a asambla darul. Însă Dickens și invitatul său Marcus Stone (care era într-adevăr un bărbat masiv și voinic) și Henry Chorley, și diverșii servitori și grădinari, și meșterii locali, toți rupți din fața vetrei de Crăciun, au descoperit că cele cincizeci și opt de cutii (cu toatele, erau nouăzeci și patru de piese mari, numerotate) le depășeau puterile și priceperea. Fechter l-a chemat pe tâmplarul său francez de la Lyceum Theatre ca să termine treaba.

Cabana – care s-a dovedit a fi mult mai mare decât casa supradimensionată pentru păpuși la care se așteptase Dickens privind

lăzile – se ridica acum pe proprietatea suplimentară a autorului, de cealaltă parte a Rochester High Road. Umbrită de cedri falnici, era o adorabilă cabană bogat ornamentată pe două niveluri, cu o singură cameră mare la parter și o altă cameră la etaj, cu un balcon din lemn sculptat la care se ajungea pe o scară exterioară.

Dickens era foarte mândru, ca un copil, de cabana sa, iar când pământul s-a dezgheţat în primăvara aceea, adusese muncitori să sape un tunel pietonal pe sub drum astfel încât autorul să poată ajunge de la casă la cabană fără a fi observat, deranjat sau călcat de cine știe ce șaretă în goană. Kate îmi spusese cum Dickens aplaudase ca un prunc când muncitorii răzbătuseră de cealaltă parte cu tunelul și apoi adusese pe toată lumea – invitați, copii, muncitori, vecini curioși și pierde-vară de la Sir John Falstaff Inn de peste drum – în casă la un pahar de grog.

Când am ajuns la tunel și am pătruns în răcoarea din el, Kate a întrebat:

– Ce faceți voi, tu și tata, în toate nopțile acelea lungi și tainice, Wilkie? Nici Charles nu pare să știe.

– Despre ce Dumnezeu vorbești, Katey?

S-a uitat la mine în lumina palidă. Mă luase de braț și acum m-a strâns de el.

– *Știi* despre ce vorbesc, Wilkie. Te rog, nu face pe misteriosul. Chiar și aflat sub presiunea de a termina *Prietenul nostru comun* și a celorlalte angajamente ale sale, chiar și îngrozit cum e acum de călătoritul cu trenul, Tata dispare de o vreme cel puțin o noapte pe săptămână, uneori de două ori, de când cu acea primă aventură secretă pe care ați avut-o împreună în iulie. Georgina confirmă asta. Pleacă seara, luând trenul lent până la Londra, și se întoarce foarte, foarte târziu – chiar și la jumătatea dimineții zilei următoare – și refuză să-i spună Georginei sau oricăruia dintre noi o vorbă despre motivele acestor hoinăreli nocturne. Iar acum această recentă

călătorie în Franța și întoarcerea lui după un atac de insolație. Am presupus cu toții, chiar și Charles, că l-ai dus tu la cine știe ce nouă formă de orgie în Londra și că el a încercat-o, poate, pe cont propriu în Paris și s-a dovedit că este prea mult pentru organismul lui.

Dincolo de tonul persiflant al lui Kate, simțeam o reală îngrijorare.

Mângâind-o pe braț, am spus:

– Păi, știi că nouă, gentlemenilor, codul onoarei ne cere să ne protejăm reciproc secretele, Katey... așa cum sunt ele. Iar tu, dintre toate femeile, știi că scriitorii sunt o specie misterioasă – suntem mereu plecați ca să ne documentăm despre lume ici și colo, zi sau noapte.

S-a uitat la mine în semiîntunericul tunelului și ochii ei păreau luminoși și nemulțumiți.

– În același timp știi, am continuat pe un ton atât de blând, încât glasul mi-a fost aproape absorbit de cărămizile de deasupra capetelor noastre și de cele de sub picioarele noastre, că tatăl tău n-ar face niciodată ceva care să aducă dezonoarea sa sau a familiei sale. Trebuie să știi asta, Katey.

– Hmm, a făcut ea.

Dezonorarea sa și a familiei sale era exact ceea ce Kate Macready Dickens Collins credea cu sinceritate că părintele ei făcuse deja în chestiunea alungării mamei ei și a curtării lui Ellen Ternan.

– Acolo, a spus ea, eliberându-și brațul. Lumina de la capătul tunelului, Wilkie. Te las să mergi singur spre ea. Și în același timp spre el.

– Dragul meu Wilkie! Intră, intră! Tocmai la tine mă gândeam. Bun venit în cuibul meu. Pătrunde, prietene.

Când mă oprisem la ușa deschisă a odăii sale de la etaj, Dickens sărise de la măsuța lui de scris și îmi strânsese voinicește mâna.

Mărturisesc că nu eram sigur cum avea să mă întâmpine după relativa tăcere și despărțirea din ultimele două luni. Căldura lui m-a surprins și m-a făcut să mă simt cu atât mai tare un trădător și un spion.

– Fac doar câteva revizii la ultimul rând al poveștii de Crăciun de anul acesta, mi-a spus el cu entuziasm. Am numit-o „Scârțarul Jack" și te asigur, dragul meu Wilkie, că va avea mare succes la cititori. Va fi foarte populară, presimt. Poate va fi cea mai bună povestire a mea de la „Clopotele" încoace. Ideea mi-a venit în Franța. Termin într-un minut și apoi sunt al tău toată după-amiaza și toată seara, prietene.

– Te rog, am spus și am făcut un pas în spate, iar Dickens s-a întors la masa și la tocul său, începând să scrie cu înfloriturile ample între rânduri și pe margini. Îmi amintea de un dirijor energic în fața unei atente și ascultătoare orchestre de cuvine. Aproape că auzeam notele în vreme ce tocul lui urca, oscila, cobora, zgâria, urca și cobora din nou.

Am admirat priveliștea de la „cuibul" lui Dickens și a trebuit să recunosc că era deosebită. Cabana, stând între doi cedri înalți și umbroși care se mișcau acum în vânt, avea multe geamuri care dădeau spre câmpii de porumb copt, păduri și alte câmpii, și de la ele puteai zări chiar și Tamisa, cu agitația de vele albe de pe ea. De pe acoperișul Gad's Hill Place de peste drum, știam că se putea vedea Londra în depărtare, dar de la cabană priveliștea era mai bucolică, cu râul îndepărtat, un crâmpei din turla catedralei Rochester și lanurile de porumb foșnitor, aurit. Circulația era lejeră pe Rochester Road în ziua aceea. Dickens își dotase cuibul cu un telescop lucitor de aramă fixat pe un trepied de lemn și mi-l puteam imagina spionând luna, noaptea, și doamnele pe iahturile de pe Tamisa în zilele călduroase de vară. Am numărat cinci oglinzi. Dickens adora oglinzile. În fiecare dormitor din Tavistock House și, acum, de la Gad's Hill Place se aflaseră întotdeauna multe

oglinzi; erau pe holuri, în foaiere și una mare în biroul lui. Acolo sus, în cabană, efectul era acela de a-ți da impresia că te afli pe o platformă deschisă – căsuța dintr-un copac înalt a unui copil, minus toți pereții – cu lumina soarelui și cerul albastru, și frunzișul, și câmpiile galbene, și priveliștile largi reflectate pretutindeni. Briza care intra liberă pe geamurile deschise aducea iz de frunze și flori, mirosul câmpurilor din depărtare, al fumului de la focul pus de cineva la grămezile de frunze ori rămurele pe un câmp din apropiere ori chiar mirosul sărat-înțepător al mării.

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc cât de diferită era această lume a lui Charles Dickens de expediția noastră nocturnă la spelunca Opiomanei Sal și apoi de cruntul coșmar din Orașul Subteran. Toată acea întunecime părea să se șteargă precum visul urât care și fusese. Lumina zilei și mireasma curată a *acestei* lumi erau reale – așa strălucitoare și vibrante cum păreau prin zvâcnetul laudanumului meu medicinal. Nu puteam înțelege cum de bezna aceea puturoasă din catacombe și canalele de scurgere, ca și mahalalele de sus puteau coexista cu această realitate curată.

– Iată, a strigat Dickens. Gata. Pentru moment.

A aplicat sugativa peste ultima pagină și a pus-o cu celelalte într-o mapă de piele. S-a ridicat și și-a luat bastonul preferat, din lemn de porumbar, din colțul lui.

– Astăzi nu mi-am făcut plimbarea. Putem purcede, dragul meu Wilkie?

– Te rog, am spus din nou, deși acum cu mai puțină convingere.

El m-a scrutat cu o privire în același timp analitică, amuzată și persiflantă.

– Mă gândeam, poate, la un traseu rapid pe lângă Cobham Wood și apoi spre Chalk și Gravesend și înapoi acasă.

– Aha, am zis. Asta însemna douăzeci de kilometri grei. Aha, am făcut din nou și am încuviințat. Cum rămâne însă cu musafirii

tăi? Și cu copiii? Aceasta nu este ora la care de regulă te joci cu ei, îi amuzi, le arăți invitaților grajdurile?

Zâmbetul lui Dickens era parșiv.

– Să mai fi apărut un invalid în familie, dragul meu Wilkie?

Știa că prin „familie" se referea la familia Collins. Părea că niciodată nu avea să termine cu înțepăturile la adresa presupusei boli a fratelui meu mai mic.

– O ușoară indispoziție, am spus precipitat. E din cauza gutei reumatice care mă sâcâie din când în când, cum bine știi, dragul meu Dickens. Astăzi a ales să facă mici complicații. Ar fi mai bine dacă am face o plimbare mai scurtă.

Mesajul pe care voiam să-l transmit era că cel mai bine ar fi fost să facem o plimbărică doar până la Sir John Falstaff Inn de alături.

– Dar guta nu ți-a afectat picioarele, nu-i așa, dragul meu Wilkie?

– Așa este, în mare parte, am răspuns, nedorind să-i spun că guta asta îmi dădea dureri în toate părțile corpului atunci când se extindea, așa cum amenințase să facă în acea dimineață. Fără doza dublă de laudanum luată devreme, în clipa aceea aș fi fost în pat. Are tendința să-mi afecteze ochii și capul cel mai mult.

– Prea bine, a suspinat Dickens. Speram să am un partener de plimbare astăzi – Foresterii sunt invitații mei săptămâna aceasta și John a renunțat la orice efort fizic de când și-a vârât mâinile în averea nevesti-sii, cum sunt sigur că știi – dar o vom scurta, tu și cu mine, mergem doar până la Chatham și Fort Pitt, trecem prin Cooling Marsh și ne întoarcem acasă. Diferența o voi recupera eu singur, diseară.

Am înclinat din cap, dar tot fără entuziasm. Asta însemna zece kilometri și mai bine, cu ritmul neobosit al lui Dickens de exact șase kilometri și jumătate pe oră. Capul și încheieturile mele zvâcneau încă de pe-acum.

N-a fost atât de rău pe cât mă temusem că va fi. După-amiaza era atât de plăcută, aerul atât de răcoros, mirosurile atât de înviorătoare, încât am ţinut pasul cu Dickens în timp ce el a deschis calea de-a lungul drumului pe o alee, de pe alee pe o cărare, de pe cărare pe nişte urme de roţi în care crescuse iarba pe marginea canalului, de pe drumeagul de lângă canal printre lanurile tomnatice de cereale – având mereu grijă să nu călcăm pe recolta vreunui fermier – şi de pe câmp pe o potecă umbroasă din pădure, după care înapoi pe marginea drumului şi tot înainte.

În prima jumătate a plimbării, cufundate în tăcere – sau, mai degrabă, plimbarea *mea* tăcută, întrucât Dickens a sporovăit amical tot drumul, discutând despre tot mai accentuatele podsnapisme[1] ale lui Forster, despre problemele din sânul societăţii, despre detalii legate de nepriceperea în afaceri a fiului său Alfred şi de şansele tot mai reduse ale fiicei lui, Mary, de a se mărita, deplângând revolta negrilor din Jamaica, un subiect care continua să îl râcâie, făcând observaţii despre aparenta lene a fiului lui cel mic, Plorn, şi despre faptul că acestuia îi lipsea profunzimea intelectuală – mi-am petrecut timpul încuviinţând şi gândindu-mă la cum să scot de la el informaţia de care avea nevoie inspectorul Field.

În cele din urmă, am abandonat acea metodă de abordare şi am spus:

– Ieri a venit în vizită la mine inspectorul Field.

– O, da, a spus Dickens cu lejeritate, bastonul lui ridicându-se şi coborând odată cu paşii săi. Mă gândeam eu că va face asta.

– Nu eşti surprins?

---

[1] De la Podsnap, personajul lui Dickens din *Prietenul nostru comun* (v. cap. 11), caracterizat prin automulţumire şi refuzul de a recunoaşte faptele neplăcute ale vieţii (n. tr.).

– Deloc, dragul meu Wilkie. Bietul om a fost aici, la Gad's Hill, joi. Mă aşteptam ca tu să fii următoarea victimă. Te-a ameninţat?

– Da, am recunoscut.

– Cu ce, dacă pot să întreb? Meschina lui încercare de-a mă şantaja pe mine a fost destul de stângace şi din topor.

– Pe mine m-a ameninţat cu expunerea publică a... situaţiei mele domestice.

Singurul lucru de care eram sigur în clipa aceea era acela că Dickens nu avea cunoştinţă – nu putea să aibă – despre existenţa domnişoarei Martha R. Inspectorul Field era evident că avea, însă n-ar fi fost în interesul său să-i spună Inimitabilului.

Dickens a râs lejer.

– A ameninţat să spună lumii de Gazda şi Majordomul tău, eh? Aş fi putut să jur, Wilkie. Aş fi putut să jur. Domnul Field este un bădăran, dar – cum se întâmplă în cazul celor mai mulţi bădărani – nu e cel mai răsărit dintre oameni. Ce puţin ştie despre spiritul tău liber şi dispreţul faţă de opiniile societăţii, dacă crede că o astfel de revelaţie te-ar putea transforma într-un trădător. Toţi prietenii tăi ştiu că ai lucruri de ascuns – două femei delicioase şi isteţe, mai exact – şi niciunuia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de asta.

– Da, am spus. Dar de ce e el aşa de dornic să obţină informaţii despre Drood? Se comportă de parcă de asta i-ar depinde viaţa.

Am ieşit de pe drum şi am intrat pe o cărare care şerpuia prin şi pe după Cooling Marsh.

– Într-un sens foarte real, viaţa domnului nostru Field *chiar* depinde de aflarea existenţei domnului Drood şi a locului unde acesta poate fi găsit, dacă există cu adevărat, a spus Dickens. Şi observă că mă refer la amicul nostru şantajor cu *domnul* Field, nu cu *inspectorul* Field.

– Da, am spus în timp ce săream uşor de pe o piatră pe alta într-o parte extrem de mlăştinoasă a cărării. Field mi-a spus că

titlul său e onorific acum, că munca de detectiv o depune ca persoană particulară.

– O onoare autoconferită pe care Biroul Detectivistic al Scotland Yard și Poliția Metropolitană nu o apreciază, dragul meu Wilkie. L-am ținut sub ochi pe al nostru *domn* Field de când – dacă-mi îngădui lipsa de modestie – l-am imortalizat ca inspectorul Bucket în *Casa umbrelor* sau chiar mai devreme, în scurtul meu eseu admirativ dedicat lui, „Despre datorie, cu inspectorul Field", publicat în *Household Words*, în 1851. La scurt timp după asta și-a abandonat poziția oficială, să știi... În 1853, cred.

– Dar atunci îl admirai, am rostit. Cel puțin destul cât să creezi un personaj fascinant bazat pe el.

Dickens a râs din nou, iar noi ne-am întors pe lângă mlaștină către îndepărtatul Gad's Hill.

– O, admir *mulți* oameni pentru potențialul lor ca personaje, dragul meu Wilkie, neexcluzându-te nici pe tine. Cum altfel aș fi putut îndura podnaspismele lui Forster atâția ani? În jurul dragului nostru domn Field a plutit însă mereu izul înțepător al bătăușului de școală, iar bătăușii au deseori tendința să întindă coarda și să fie chemați la apel.

– Spui că a ieșit din grațiile Scotland Yardului și ale Poliției Metropolitane, am zis.

– Cam așa, Wilkie. Ai urmărit cumva celebrul caz Palmer de acum ceva timp, când doctorul a fost acuzat de otrăvire intenționată... ei, acum un deceniu, cam așa. Ce iute zboară timpul, ca să folosesc un poncif. În orice caz, ai urmărit cazul în ziare sau la club?

– Nu. Nu pot spune că l-am urmărit.

– Nu contează, a zis Dickens. Să spunem doar că al nostru inspector Field, pensionar, a fost implicat în senzaționalul caz de omucidere, a avut mare trecere la presă și a insistat să-și folosească titlul de *inspector* Field. În fapt, Wilkie, cred că prietenul nostru

cu arătător gros a încurajat în mod activ presa și populația să creadă că el era în continuare afiliat Poliției Metropolitane. Iar succesorii săi de acolo, adevărații detectivi de poliție și inspectorii, n-au apreciat asta, Wilkie. N-au apreciat absolut deloc asta. Așa că i-au tăiat pensia.

M-am oprit în loc.

– *Pensia?* am strigat. Afurisita de *pensie?* Omul te-a interogat pe tine și a încercat să mă șantajeze pe mine, totul pentru o... afurisită de... *pensie?*

Dickens era evident supărat că fusese scos din ritm, dar s-a oprit, a lovit în niște buruieni cu bastonul și chiar a zâmbit.

– Da, pentru pensia sa. Falsul nostru inspector are Biroul lui Particular de Investigații și câștigă niște bani cu el – într-adevăr, am plătit o sumă frumușică pentru serviciul de o noapte oferit nouă de masivul nostru prieten Hatchery – dar poate îți amintești că ți-am spus odată, Wilkie, cât de... avar nu este un cuvânt prea tare, cred... cât de avar a fost, este și va fi pe veci acest fost polițist pe nume Field. Nu are odihnă fiindcă nu-și primește pensia. Sunt sigur că ar apela și la crimă pentru a și-o recăpăta.

Am clipit auzindu-l pe Dickens.

– Dar de ce Drood? am întrebat până la urmă. Ce câștig are dacă îl găsește pe Drood ăsta?

– Își poate recâștiga pensia, a răspuns Dickens, reluându-ne plimbarea. Sau așa crede el. Chiar în această clipă, ministrul de interne Sir George Grey revizuiește suspendarea plăților către Field, după lungile insistențe din partea avocatului acestuia – și asta nu-i o acțiune ieftină, te pot asigura! – și sunt cât se poate de sigur că domnul Field, în iluziile sale senile...

Nu l-am întrerupt aici pentru a-i reaminti că Charles Frederick Field nu era decât cu vreo șapte ani mai în vârstă decât el, Dickens, însuși.

– ... a croit în mintea sa un scenariu pe model *deus ex machina* în care, după ce găsește și capturează acest geniu criminal pe nume Drood... o figură spectrală care i-a scăpat inspectorului-*șef* Field acum vreo douăzeci de ani... ministrul de interne și Biroul Detectivistic al Scotland Yard și toți foștii lui prieteni și succesori indiferenți de la Poliția Metropolitană nu doar că îl vor ierta și îi vor reda pensia, dar vor fi nevoiți chiar să-i pună cunună de lauri pe cap și să-l poarte la gara Waterloo pe umerii lor voinici.

– Și el este un geniu criminal? am întrebat încet. Acest Drood? Field mi-a spus aseară că Drood a ucis în jur de trei sute de persoane de-a lungul anilor...

Dickens mi-a aruncat iarăși o privire. Am observat că ridurile și cutele de pe chipul său se adânciseră pe timpul verii.

– Tu-l socotești de încredere pe omul acesta, dragul meu Wilkie?

– Păi... n-am nicio idee, am spus. Recunosc că sună absurd. Nu mi-amintesc să fi auzit de trei sute de cazuri de omucidere nerezolvate, în Whitechapel sau oriunde altundeva. Dar acela unde am fost noi a fost un loc ireal, Dickens. Ireal. Iar tu nu mi-ai spus până acum ce s-a întâmplat după ce m-ai lăsat, plecând cu barca aia absurdă.

– Nu, nu ți-am spus, a recunoscut Dickens. Și ți-am promis în noaptea aceea că îți voi spune într-o zi curând, prietene. Și au trecut două luni de atunci. Îmi cer scuze pentru întârziere.

– Întârzierea nu contează, am zis. Durerea de cap se întorcea chiar în timp ce haloul împrăștiat de laudanum în jurul tuturor lucrurilor se estompa. Dar mi-ar plăcea să aflu ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina. Mi-ar plăcea să știu ce ai aflat despre acest Drood pe urmele căruia am petrecut acea noapte.

Dickens m-a ochit din nou.

– Și nu ar trebui să-mi fac griji că prietenul nostru comun Field nu va scoate această informație de la tine prin șantaj?

M-am oprit.

– Dickens!

El nu s-a oprit cu mine, dar a mers cu spatele, răsucindu-şi bastonul şi zâmbind.

– Glumesc, dragul meu Wilkie. Glumesc. Vino... ţine pasul cu mine; nu rămâne în urmă când suntem atât de înaintaţi. Vino lângă mine şi ţine pasul cu mine şi, rogu-te, potoleşte-ţi şuieratul la un simplu suflu de foale şi eu îţi voi spune totul despre noaptea aceea, după ce te-am lăsat pe cheiul de cărămidă în canalele de sub catacombele din Oraşul Subteran.

9

După ce te-am lăsat acolo, şezând pe chei, a spus Dickens, am încercat să studiez pe cât posibil bărcuţa aceea absurdă în care mă aflam.

Ambarcaţiunea îmi amintea destul de bine de bărcuţa mizerabilă a personajului meu Hexam Gaffer, cu care culege cadavre şi alte lucruri pe care le găseşte în Tamisa, dar în acest caz părea că un tâmplar dement îşi pusese în cap să o transforme într-o parodie a unei gondole veneţiene. În timp ce îi cercetam pe cei doi indivizi înalţi şi tăcuţi, unul la eche sau la cârma de la pupă, celălalt manevrând prăjina de la proră ridicată, deveneau din ce în ce mai puţin interesanţi pentru mine, Wilkie. Măştile lor de carnaval cu rame aurii şi ochelarii fumurii nu le acopereau decât ochii, aşa încât îmi puteam da seama că erau bărbaţi, dar asta numai într-un fel convenţional. Ştii cum îngerii înfăţişaţi în frescele din marile catedrale papistaşe de pe Continent au trăsături tulburător de androgine, dragul meu Wilkie? Ei, însoţitorii mei din bărcuţa aceea erau

categoric mai mult de atât, iar acea androginie era mai degrabă accentuată decât reprimată de izmenele lor absurde, medievale, și de tunicile pe care le purtau. Am decis să mă gândesc la acel *castrato* de la proră ca la Venus și la eunucul de la pupă ca la Mercur.

Am urmat torentul larg de zoaie cale de vreo sută de metri sau mai mult. Am aruncat o privire îndărăt, dar nu cred că tu te-ai uitat după mine înainte ca gondola noastră să dea colțul și să fi dispărut unul din vederea celuilalt, și tu, și eu. Felinarele mici care atârnau pe tije metalice la proră și la pupă nu reușeau să lumineze prea bine apa zbuciumată. Vedeam cel mult lumina lor reflectată în bolta umedă de cărămidă de deasupra noastră.

Cred că nu mai e nevoie să-ți amintesc, Wilkie, de teribila putoare a acelui prim afluent. Nu eram sigur că mai puteam îndura mult timp fără să mi se facă rău. Dar din fericire, după câteva sute de metri pe acel Styx urât mirositor, mascatul de la cârmă a virat pe un tunel lateral atât de îngust, încât am fost sigur că nu era mai mult decât o conductă de scurgere. Mercur și Venus au trebuit amândoi să se aplece – la fel ca mine – în timp ce făceau barca să înainteze împingând cu mâinile înmănușate în cărămizile tavanului jos și ai pereților strâmți. Apoi drumul s-a deschis într-un pârâu mai larg – și spun „pârâu" cu bună știință, Wilkie, întrucât acela nu era atât un canal de scurgere, cât un râu subteran cu albie zidită, la fel de larg ca orice afluent al Tamisei deasupra solului. Știai că unele râuri au fost parțial sau complet acoperite în Londra... râul Fleet, de pildă? Sigur că știai. Dar nimeni nu se gândește la traseele lor subterane.

Escortele mele androgine au pilotat ambarcațiunea noastră mică pe râu în jos mult timp și aici – trebuie să te previn, dragul meu Wilkie – povestea devine fantastică.

Prima noastră escortă din noaptea aceea, detectivul Hatchery, numise acea lume subpământeană „Orașul Subteran", la fel cum

făcuse chinezul opioman King Lazaree, dar atunci am văzut că acel labirint de pivnițe, subpivnițe, canale, caverne, caverne laterale, șanțuri îngropate, mine abandonate dintr-o epocă de dinaintea existenței orașului nostru, catacombe uitate și tuneluri parțial construite *era* literalmente un oraș sub oraș, un soi de Londră teribilă de sub Londra. Un adevărat Oraș Subteran.

Am mers pe curentul lent ceva timp și, în timp ce ochii mei se adaptau cu întunericul de pe marginile acelui pârâu lat, mi-am dat seama că vedeam oameni. *Oameni*, dragul meu Wilkie. Nu doar niște Băieți Neîmblânziți, care să semene cu câinii sălbatici sau lupii care au dat cândva târcoale cine știe cărui sat medieval, ci oameni în adevăratul sens al cuvântului. Familii. Copii. Focuri pentru gătit. Bordeie grosolane și copertine întinse, și saltele, și chiar câteva sobe și piese de mobilier coșcovite așezate în nișele din zidurile de cărămidă și în cavernele laterale, și pe malurile largi, noroioase, de-a lungul acelei părți de tunel.

Ici și colo, flăcări albastre se ridicau din noroiul însuși, aidoma flăcărilor care pâlpâie pe o budincă de Crăciun, Wilkie, iar unele dintre acele biete siluete omenești stăteau ghemuite aproape de erupțiile acelea gazoase pentru a avea lumină și căldură.

Și atunci, tocmai când mă gândeam că Venus și Mercur vor continua să împingă barca la infinit pe acele întunecate căi acvatice, drumul s-a lărgit și am ajuns la un adevărat debarcader... trepte late de piatră cioplite în peretele de piatră al tunelului, cu torțe arzând puternic de-o parte și de cealaltă a lor. Mercur a legat barca. Venus m-a ajuta să cobor din ea. Amândoi au rămas la bord, nemișcați și tăcuți, în timp ce eu am urcat treptele acelea spre o ușă de bronz.

Scările erau flancate de mari statui egiptene sculptate în piatră, Wilkie, și deasupra ușii erau alte sculpturi, de genul formelor antice pe care le vezi la British Museum și între care te simți, poate, timorat să te afli într-o seară de iarnă, cu puțin înaintea închiderii.

Erau corpuri bărbăteşti de bronz cu cap de şacal sau de pasăre. Erau siluete care ţineau toiege, sceptre şi cângi curbate. Buiandrugul de piatră de deasupra intrării era incrustat cu genul acela de scriere în imagini – hieroglife, li se spune – pe care le vezi în ilustraţiile cu obeliscuri din cărţile despre aventurile lui Napoleon de-a lungul Nilului. Era ca o versiune copilărească de scris, prezentând linii şerpuite şi păsări, şi ochi... multe păsări.

Doi negri mari, tăcuţi, dar vii – cuvântul „nubieni" mi-a venit în gând pe când treceam pe lângă ei – stăteau chiar în faţa acelor uşi masive, pe care le-au deschis în calea mea. Erau îmbrăcaţi în robe negre care le lăsau braţele şi piepturile uriaşe dezgolite şi purtau toiege ciudate, încovoiate, ce păreau a fi făcute din fier.

Judecând după scările impunătoare de la intrare, venind dinspre râul subteran, după statuile şi basoreliefurile de afară şi după oamenii de la uşă, mă aşteptam să intru într-un templu, dar deşi interiorul cavernos şi luminat cu felinare avea ceva din aura tăcută a unui locaş păgân, în fapt era mai mult o bibliotecă. Rafturile din prima încăpere prin care am trecut şi de-a lungul zidurilor odăilor în care am tras cu ochiul conţineau pergamente, table şi multe alte cărţi obişnuite. Am zărit titluri academice, din acelea pe care le găseşti în orice librărie bună. Încăperile erau mobilate cu parcimonie, cu câteva mese iluminate de torţe sau vase cu jar atârnate de tavan şi, din loc în loc, divane fără spetează din cele despre care istoricii ne spun că se găseau în casele patricienilor din Roma antică sau Grecia, sau Egipt. Vedeam diverse siluete mişcându-se, şezând sau stând în picioare în camerele acelea, şi majoritatea păreau a fi indieni sau maghiari, sau hinduşi, sau chinezi. Nu era însă nici urmă de figuri bătrâne adormite – nici paturi sau pricIuri, sau pipe de opiu şi nici vreun semn sau miros al acelui drog nenorocit. Am observat că majoritatea oamenilor din acele odăi, din cine ştie ce motiv, se răseseră în cap.

Drood mă aştepta în a doua încăpere, Wilkie. Şedea la o mescioară aproape de un felinar care sfârâia. Diverse cărţi şi pergamente acopereau suprafaţa mesei, însă eu am băgat de seamă că el bea ceai dintr-o ceaşcă de porţelan de Wedgwood. Purta o robă cafenie care îl făcea să arate cu totul altfel faţă de prima dată când îl văzusem, la Staplehurst, când îmi lăsase impresia de gropar prost îmbrăcat – era mult mai distins acum – însă diformităţile lui erau şi mai vizibile în lumina felinarului: tigva lui plină de cicatrici aproape complet pleşuvă, pleoapele lipsă, nasul ce părea să fi fost în bună parte amputat printr-o operaţie chirurgicală oribilă, buza de iepure şi urechile ce nu erau mai mult decât nişte cioturi. S-a ridicat şi, când m-am apropiat, mi-a întins mâna.

– Bun venit, domnule Dickens, a spus în felul acela şuierat şi sâsâit pe care am încercat fără mare succes să-l imit pentru tine. Ştiam că vei veni, a zis în timp ce aranja serviciul de ceai.

– De unde ştiai că voi veni, domnule Drood? am întrebat, acceptându-i strângerea de mână şi forţându-mă să nu tresar la atingerea cărnii lui albe şi reci.

A surâs, Wilkie, şi asta mi-a amintit că dinţii lui erau mici, răriţi în chip ciudat şi foarte ascuţiţi, în vreme ce limba lui roz părea extraordinar de iute şi ocupată îndărătul lor.

– Eşti un om extrem de curios, domnule Dickensss, mi-a spus Drood. Şşştiu asta din multele dumitale cărţi şi poveşşşti. Pe care le-am admirat foarte tare.

– Mulţumesc, domnule, eşti foarte amabil, i-am răspuns.

Îşi imaginezi ce ciudat mă simţeam, dragul meu Wilkie, stând în acea bibliotecă-templu din Oraşul Subteran alături de omul acela straniu care devenise, de la teroarea de la Staplehurst, obsesia viselor mele, şi auzindu-l cum îmi lăuda cărţile de parcă tocmai aş fi încheiat o şedinţă de lectură în Manchester.

Înainte să mă pot gândi la ceva de spus, Drood a turnat ceai în ceașca așezată înaintea mea și a zis:

– Sssunt sssigur că ai întrebări pentru mine.

– Am, într-adevăr, domnule Drood, i-am spus. Și sper că nu le vei considera impertinente sau mult prea personale. Dețin, mărturisesc, o mare curiozitate față de trecutul dumitale, cum ai ajuns aici, în acest... loc, de ce te aflai în trenul de la Folkstone în acea zi teribilă la Staplehurst... totul.

– Atunci, îți voi spune totul, domnule Dickensss, a rostit bizarul meu interlocutor.

Am petrecută următoarea aproximativ jumătate de oră bând ceai și ascultându-i povestea, dragul meu Wilkie. Ai vrea să auzi un rezumat al biografiei lui Drood acum sau o păstrăm pentru altă zi?

M-am uitat în jur. Mai aveam vreun kilometru și jumătate până la Gad's Hill Place. Mi-am dat seama că gâfâiam din pricina vitezei și lungimii plimbării noastre, însă durerea de cap fusese aproape complet dată uitării în timp ce ascultam această poveste fantastică. Am spus:

– Neapărat, Dickens. Să auzim sfârșitul poveștii ăsteia.

– Nu este sfârșitul, dragul meu Wilkie, a zis Dickens, ridicându-și și coborând bastonul din lemn de porumbar odată la doi pași. Mai degrabă începutul, sincer să fiu. Dar îți voi spune ce mi-a povestit Drood în noaptea aceea, chiar dacă în formă restrânsă, întrucât văd că destinația noastră e aproape.

Cel căruia noi îi spunem Drood este fiul unui englez și al unei egiptence. Tatăl lui, un anume John Frederick Forsyte, s-a născut în secolul trecut, a absolvit Cambridge și s-a educat ca inginer civil, cu toate că adevărata sa pasiune erau explorările, aventura și literatura. Am verificat asta, Wilkie. Forsyte a fost scriitor deopotrivă

de ficțiune și non-ficțiune, însă astăzi e ținut minte ca autor de note de călătorie. Parte din educație și-a făcut-o la Paris – asta era după încheierea Războaielor Napoleoniene, când englezii s-au simțit liberi să se întoarcă în Franța, desigur – și acolo Forsyte a cunoscut numeroși cercetători care fuseseră în Egipt, însoțind expediția lui Napoleon în țara aceea. Poveștile pe care le-a auzit au trezit în el dorința de a vedea locuri atât de exotice – Sfinxul în care artileria franceză deschisese focul, reușind să-i reteze nasul, piramidele, oamenii, orașele și, da, femeile. Forsyte era tânăr și fără angajamente, iar unele dintre istorisirile francezilor referitoare la ispititoarele mahomedane cu voalurile și ochii lor dați cu *kohl* i-au aprins dorința pentru ceva mai mult decât o simplă călătorie.

Într-un an, Forsyte a ajuns să călătorească în Egipt cu o companie inginerească engleză ce fusese contractată de o companie franceză deținută de o persoană pe care John Frederick Forsyte o întâlnise în societatea pariziană. Compania fusese angajată de tânărul monarh egiptean, Muhammad Ali, cel care a încercat prima dată să introducă știința și reformele occidentale în Egipt.

Ca inginer, Forsyte a rămas înmărmurit de cunoștințele egiptenilor antici, demonstrate de piramidele lor, ruinele colosale și de rețelele de canale de-a lungul Nilului. Ca aventurier, tânărul a fost mai impresionat de Cairo și de alte orașe egiptene, și chiar mai tare de expedițiile sale în afara acelor orașe, la ruinele și siturile mai izolate din susul Nilului. Ca bărbat, Forsyte a găsit egiptencele exact pe-atât de ispititoare cum le promiseseră poveștile francezilor.

În timpul primului său an în Cairo, s-a întâmplat ca Forsyte să o întâlnească pe tânăra văduvă egipteană care avea să devină mama lui Drood. Femeia locuia aproape de cartierul în care erau staționați inginerii francezi și englezi și alți antreprenori, departe de restul lumii – Forsyte era cazat într-un fost depozit de covoare. Ea vorbea engleza, provenea dintr-o veche și bogată familie

alexandrină (răposatul ei soț fusese negustor în Cairo), și participase la diverse cine și adunări organizate de compania inginerească engleză. Numele ei era Amisi, însemnând „floare", și mulți englezi și francezi, și egipteni i-au spus lui Forsyte că frumusețea ei blândă îi dădea dreptul la acel nume.

În ciuda prejudecății mahomedane care îi desconsideră pe franci și pe creștini, curtarea tinerei văduve a fost simplă – de mai multe ori, Amisi îi permisese „accidental" lui Forsyte să-i vadă chipul fără voal aproape de locul de îmbăiere unde localnicele se adunau, ceea ce, din partea unei egiptence, egala cu o acceptare tacită a logodnei – și au fost căsătoriți sub legea mahomedană, fără vreo ceremonie complicată. În fapt, a fost nevoie doar de o singură propoziție bâiguită de viitoarea mamă a lui Drood ca unirea în căsătorie să fie pecetluită.

Băiatul căruia îi spunem acum Drood s-a născut zece luni mai târziu. Tatăl l-a numit pe băiat Jasper, nume care nu însemna nimic pentru mamă, vecini sau pentru viitorii colegi de joacă ai sărmanului băiețaș, care erau înclinați să-l bată pe tânărul metis ca pe hoții de cai. Vreme de aproape patru ani, Forsyte l-a crescut pe băiat ca pe un viitor gentleman englez, a cerut ca în casă să se vorbească doar engleza, și-a educat fiul în timpul liber și a anunțat că îl va școlariza în Anglia, la cele mai bune școli. Amisi n-a avut niciun cuvânt de spus în această chestiune. Dar – din fericire pentru supraviețuirea viitoare a tânărului Jasper John Forsyte-Drood – tatăl lui era plecat de acasă mai mult de jumătate din timp, lucrând la proiecte inginerești care îl purtau la mare distanță de Cairo, de soția și de copilul său. Pe stradă, tânărul Jasper John Forsyte umbla în zdrențe pe lângă mama lui – era important, știa Amisi, ca toți ceilalți adulți și copii să nu știe cât de bogat era de fapt copilul. Colegii lui de joacă, ori chiar egiptenii adulți, l-ar fi omorât pe băiatul cu piele deschisă la culoare dacă ar fi știut ce avere avea necredinciosul de taică-său.

Apoi, la fel de brusc cum îl adusese în Egipt, misiunea lui s-a încheiat și John Frederick Forsyte s-a întors în Anglia ca să-și urmeze meseria, să înceapă la o viață nouă. Și-a lăsat soția mahomedană și copilul metis în urmă, fără măcar o scrisoare de regret. Aceștia n-au mai auzit niciodată de el.

Mama lui Drood era acum de două ori rușinată – întâi fiindcă se căsătorise cu un creștin și în al doilea rând fiindcă acesta o abandonase. Prietenii, vecinii și rudele ei o învinuiau pentru ambele tragedii. Într-o zi, pe când se îmbăia împreună cu celelalte femei, Amisi a fost trasă deoparte de mai mulți bărbați cu fețele acoperite de eșarfe, adusă în fața judecății altor bărbați mascați, condamnată să umble pe străzile orașului pe un catâr neînșeuat, înconjurată de poliția locală și de mulțimi chiuitoare de bărbați, și apoi lapidată de o altă mulțime de bărbați, în vreme ce femei în robe și voaluri negre priveau și scandau cu satisfacție de pe acoperișuri și din pragul ușilor.

Dar când a sosit poliția ca să ia copilul femeii moarte de la fosta casă a lui Forsyte din Cartierul Vechi, aproape de depozitele de pe malul râului, băiatul lipsea. Servitorii, vecinii și rudele au negat că l-ar adăposti. Casele au fost percheziționate, însă nu s-a găsit nici urmă de copil. Până și hainele și jucăriile lui fuseseră lăsate în urmă, ca și când băiatul ar fi ieșit doar în curte și ridicat la cer sau târât în râu de animale. S-a presupus că auzind de executarea lui Amisi pentru crimă împotriva moralității, un vecin sau slujitor binei ntenționat îi spusese lui Jasper, în vârstă de patru ani, să fugă și el luase pur și simplu calea deșertului și pierise.

Lucrurile, evident, nu stăteau însă așa.

Vezi tu, Wilkie, un unchi bogat și important al lui Amisi, un negustător de covoare pe nume Amun, care locuia în Alexandria – un om care îi făcea mereu cadouri nepoatei sale și care fusese trist atunci când prima căsnicie o purtase departe, la Cairo, și chiar mai

trist atunci când auzise că se căsătorise cu un necredincios – auzise și de faptul că englezul o abandonase și bătuse drumul spre Cairo pentru a o convinge pe Amisi să-și ia copilul și să se întoarcă la Alexandria cu el. Amun, al cărui nume însemna „cel ascuns", era aproape un om bătrân, însă avea neveste tinere. Pe lângă activitatea sa de vânzător de covoare pe timp de zi, Amun era, noaptea, preot la unul dintre templele secrete care practicau vechea religie – religia antică, păgână, faraonică, premahomedană a egiptenilor, dinainte să fie convertiți toți sub amenințarea paloșului la mahomedanism – și fusese hotărât să o convingă pe Amisi să i se alăture.

A întârziat doar o oră. Cum a ajuns în cartier, chiar la timp pentru a asista la execuția nepoatei sale, fără a avea însă ocazia de a împiedica evenimentul, a dat fuga la domiciliul lui Amisi – servitorii dormeau în toropeala zilei; vecinii erau plecați să urmărească lapidarea – și l-a răpit pe tânărul Jasper John Forsyte direct din pat și a plecat imediat din Cairo, cu băiețelul ținându-se cu toate puterile de mijlocul său, pe spinarea calului. Tânărul Jasper nu știa că Amun era fratele bunicului său sau că mama sa murise, imaginându-și, cu mintea lui de copil de patru ani, că era răpit de un bandit din deșert. Împreună, bătrânul și băiețașul au ieșit în galop pe armăsarul alb pe porțile orașului Cairo și au pornit în goană pe drumul din deșert spre Alexandria.

Acolo, în orașul lui de reședință, între zidurile fortăreței sale păzite de gardienii bine înarmați ai clanului lui, de preoți ca el și de loiali asasini alexandrini, unchiul Amun l-a primit pe Jasper ca pe unul de-ai săi, fără a divulga vreodată cuiva identitatea băiatului. În dimineața de după ce tânărul Jasper John Forsyte s-a trezit în acel loc nou și ciudat, unchiul Amun l-a dus afară la un țarc și i-a spus să-și aleagă o capră. Tânărul Drood a stat mult pe gânduri, așa cum fac băieții de patru ani, Wilkie, și în cele din urmă a ales cea mai mare capră, cu părul cel mai alb și mătăsos, una cu pupilele alungite

pe verticală, exact ca Diavolul. Unchiul Amun a înclinat din cap și a surâs, i-a spus băiatului să ia capra din țarc și i-a adus pe amândoi, capra behăitoare și băiatul, într-o curte interioară, adânc în reședința sa imensă. Acolo, unchiul Amun, nemaizâmbind, a scos de la curea un pumnal lung și încovoiat, i l-a dat băiatului și a spus:

– Această capră e tot ce mai rămâne din băiatul cunoscut odată ca Jasper John Forsyte, fiul necredinciosului englez John Forsyte și al femeii rușinate pe nume Amisi. Jasper John Forsyte moare aici, acum, în această dimineață, și niciunul dintre aceste nume nu va mai fi rostit vreodată – nici de tine, chiar și în agonia morții, nici de altcineva, în aceleași condiții.

Și atunci unchiul Amun și-a pus mâna vânjoasă peste mâna mică a lui Jasper John aflată pe mânerul pumnalului și a retezat cu iuțeală gâtul caprei. Încă zvârcolindu-se, animalul a sângerat de moarte în câteva secunde. Picături de sânge au sărit pe pantalonii și cămașa albă ale băiatului de patru ani.

– De acum înainte, numele tău este Drood, a zis unchiul Amun.

Drood nu era numele de familie al lui Amun, Wilkie. Nu era nici măcar un nume egiptean comun. Semnificația lui se pierdea, de fapt, în negura timpului și în rituri religioase secrete.

În anii care au urmat, unchiul Amun l-a inițiat pe băiat în lumea secretă pe care o locuiau Amun și câțiva dintre supușii săi. Mahomedani pe timp de zi – micul Drood a învățat să recite Coranul și să își spună rugăciunile de cinci ori pe zi, așa cum trebuie să facă orice vrednic credincios întru Islam – Amun și ceilalți alexandrini din cercul secret al unchiului său urmau Vechile Căi, anticele precepte și rituri religioase, pe timp de noapte. Drood și-a urmat unchiul și pe acei preoți înăuntrul piramidelor, la lumina torțelor, și în odăi ascunse adânc sub alte asemenea locuri sacre precum Sfinxul. Până să ajungă la vârsta adolescenței, tânărul Drood călătorise cu unchiul său și cu ceilalți preoți la Cairo, pe

insula numită Philae și la ruinele antice ale necropolelor de la gurile Nilului, inclusiv o vale unde regii egipteni demult plecați pe altă lume – faraoni, sunt sigur că-ți amintești că se numesc, Wilkie – zac îngropați în morminte complicate săpate în versanți și ascunse sub piatra de pe fundul văii.

În acele locuri tainice, antica religie egipteană și miile ei de ani de cunoștințe misterioase înfloreau. Acolo, băiatul Drood a fost inițiat în misterele acelei religii și învățat aceleași ritualuri secrete pe care le stăpânise Moise.

Specialitatea unchiului Amun s-a dovedit a fi științele sacre ale vindecării. Era – și asta a fost educat și Drood să devină – un mare preot în Templele Somnului dedicate lui Isis, Osiris și Serapis. Acest așa-numit somn vindecător, dragul meu Wilkie, era practicat în Egipt de mai bine de zece mii de ani. Preoții care aveau puterea de a induce un asemenea somn vindecător dobândeau totodată putere și control asupra pacienților lor. Astăzi, desigur, cunoaștem această practică după numele ei științific de mesmerism și îi știm efectele magice ca fiind acelea de inducere a somnului magnetic.

Ești conștient, Wilkie, că am și eu o putere a mea – unii îi spun un rar talent – în această artă. Ți-am vorbit despre școlirea mea cu profesorul John Elliotson la University College Hospital din Londra, despre propriile-mi investigații particulare legate de această abilitate și despre cum m-am folosit eu însumi de puterea magnetismului pentru a o ajuta – la insistența soțului ei – pe sărmana Madame de la Rue, care vedea fantome, vreme de multe luni în Italia și Elveția, acum câțiva ani. Aș fi vindecat-o complet, sunt sigur de asta, dacă n-ar fi intervenit Catherine, mânată de gelozia ei nebunească și nejustificată.

Drood mi-a spus că a simțit controlul meu asupra unei astfel de puteri mesmerice din clipa când m-a văzut pe coasta dealului,

deasupra carnajului, la locul accidentului de la Staplehurst. Drood a spus că a recunoscut pe dată acest talent cu care m-au înzestrat zeii, la fel cum unchiul Amun recunoscuse abilitățile latente în el însuși, atunci când era doar un băiat de patru ani, cu atâtea decenii în urmă.

Dar mă abat de la subiect.

Tot restul copilăriei și primei sale maturități în Egipt, Drood și-a rafinat puterile prin ritualurile și cunoașterea strămbunilor. Știai, de pildă, dragul meu Wilkie, că un istoric nu mai puțin însemnat ca Herodot ne spune că marele rege Ramses, faraon al întregului Egipt, s-a îmbolnăvit odată atât de tare, încât nu mai exista nicio speranță și că el – ca să folosim cuvintele lui Herodot, dar și pe cele ale unchiului și învățătorilor lui Drood – „a coborât în palatul morții"? Dar Ramses s-a întors apoi la lumină, vindecat. Întoarcerea acestui faraon a fost sărbătorită mii de ani și continuă să fie sărbătorită și azi în Egiptul dominat de Islam. Și, Wilkie, știi cum se explică miraculoasa întoarcere a lui Ramses din sumbrul palat al morții?

Aici, Dickens a făcut o pauză pentru efect dramatic, până ce eu m-am văzut nevoit să întreb:

– Cum?

– Puterea aceea magică era magnetismul mesmeric, a spus. Ramses fusese hipnotizat, conform ritualului, la Templul lui Seag, fusese lăsat să moară ca om, dar a fost adus înapoi – vindecat de boala sa mortală – drept ceva mai mult ca un om.

Tacitus ne vorbește despre veneratul Templu al Somnului din Alexandria. Acolo și-a făcut tânărul Drood majoritatea studiilor nocturne și de acolo a ieșit ca practicant al artei antice a Influenței Magnetice.

În noaptea aceea în biblioteca-templu din Orașul Subteran, Drood mi-a explicat – ba chiar mi-a arătat pergamentele și cărțile – că Plutarh scrie că deopotrivă pentru a se induce somnul profetic și cel curativ în templele lui Isis și Osiris se apela la o tămâie hipnotică

numită Kyphi, folosită chiar și astăzi – Drood mi-a îngăduit să o miros într-o fiolă, Wilkie – ca și la muzica unei lire pentru inducerea unui atare somn mesmeric. Și pitagoreicii au folosit tămâia Kyphi și lira în ceremoniile lor secrete din peșteri și temple, dat fiind că și ei credeau, precum egiptenii antici, că această Influență Magnetică, utilizată cum se cuvine, poate elibera sufletul de corp și poate crea un raport complet cu lumea spirituală.

Nu te uita așa la mine, dragul meu Wilkie. Știi că nu eu nu cred în duhuri și spirite neodihnite. Câte șarlatanii am dat în vileag în discursurile și în eseurile mele? *Sunt* însă un expert în Influența Magnetică și sper să devin un expert și mai mare în această știință foarte curând.

Conform lui Herodot și Clement din Alexandria, metoda de control mesmeric și prin rugăciune a unui om aflat pe moarte a fost folosită de zeci de mii de ani la toate funeraliile egiptene importante...

„Binevoiți, voi, zeilor, care dați viață omului, să dați o judecată favorabilă sufletului celui decedat, astfel încât să poată trece la zeii eterni."

Dar vezi tu, Wilkie, pe *unele* suflete nu le eliberează. Pe *unele* suflete le țin sub Influența lor Mesmerică și le aduc înapoi. Așa s-a întâmplat în cazul faraonului Ramses. La fel s-a întâmplat și în cazul omului pe care tu și eu îl cunoaștem drept Drood.

Dickens s-a oprit din mers și eu m-am oprit lângă el. Eram la mai puțin de un kilometru de Gad's Hill acum, deși merseserăm într-un ritm mai puțin grăbit decât cel cu care era obișnuit prietenul meu. Mărturisesc că fusesem pe jumătate vrăjit de sunetul și tonul, și murmurul vocii lui Charles Dickens în ultimele aproximativ douăzeci de minute și nu observasem aproape nimic din împrejurimi.

– Ți se pare plictisitor ce-ți spun, Wilkie? m-a întrebat, cu ochii săi întunecați, tăioși și provocatori.

– Nu fi absurd, i-am zis. E fascinant. Și fantastic. Nu-i este îngăduit oricui, și nici în fiecare zi celui căruia îi este îngăduit, să audă o poveste din *O mie și una de nopți* din gura lui Charles Dickens.

– Fantastic, a repetat el, surâzând subțire. Găsești povestea prea fantastică pentru a fi reală?

– Charles, mă întrebi dacă cred că Drood îți spunea *ție* adevărul cu povestea asta sau dacă tu îmi spui *mie* adevărul?

– Oricare, a spus Dickens. Ambele.

Privirea lui intensă nu s-a dezlipit nicio clipă de fața mea.

– N-am nicio idee dacă povestea acestui Drood are măcar un sâmbure de adevăr, am rostit. Dar sunt încrezător că tu îmi spui adevărul, istorisind ce ți-a spus el.

Minteam, Dragi Cititori. Povestea era prea absurdă și ca eu să o accept, și ca să cred că Dickens o acceptase. Mi-amintesc că autorul îmi spusese odată că *O mie una de nopți* fusese cartea lui preferată în copilărie. Mă întrebam acum dacă accidentul de la Staplehurst nu eliberase cumva vreo trăsătură copilăroasă a caracterului său.

Dickens a încuviințat ca și când eu aș fi răspuns corect învățătorului.

– Nu e nevoie să-ți amintesc, dragul meu vechi prieten, că toate aceste informații ți le încredințez în taină.

– Sigur că nu.

A zâmbit aproape feciorelnic.

– Chiar dacă prietenul nostru, inspectorul Field, amenință să spună lumii despre Gazdă și Majordom?

Am fluturat din mână a nepăsare.

– N-ai spus miezul poveștii lui Drood, l-am avertizat.

– Nu?

– Nu, am făcut pe un ton plat. Nu l-ai spus. De ce se afla el acolo la Staplehurst? De unde venea? Ce le făcea răniților și muribunzilor?... Cred că tu însuți ai spus la un moment dat că ți s-a

părut că creatura Drood fura sufletele celor aflați pe moarte acolo. Și ce Dumnezeu caută într-o peșteră de sub catacombele aflate dincolo de râul care curge printr-un tunel?

– În loc să merg mai departe cu povestea... a zis Dickens, reluându-și mersul, ...dat fiind că suntem destul de aproape de casă, îți voi răspunde direct la întrebări, dragul meu Wilkie. Dar înainte de orice, Hatchery și-a făcut bine meseria de detectiv, presupunând condițiile prezenței lui Drood la Staplehurst. Omul se afla într-un sicriu, în vagonul de bagaje.

– Dumnezeule mare! am exclamat. De ce?

– Exact din motivele pe care le-am bănuit, Wilkie. Drood are dușmani la Londra și în Anglia care încearcă să-i dea de urmă și să-i facă rău. Inspectorul nostru Field este unul dintre acești dușmani. Iar Drood nu este nici cetățean al națiunii noastre, nici vreun vizitator străin care să fie binevenit. De fapt, în ochii și dosarele tuturor surselor oficiale, el figurează mort de mai bine de douăzeci de ani. Așa că *într-adevăr* se întorcea într-un sicriu dintr-o excursie în Franța... o excursie în care a întâlnit alți adepți ai religiei sale și practicanți ai Artelor Magnetice.

– Extraordinar, am zis. Dar cum rămâne cu straniul comportament de la locul accidentului, felul cum pândea și se apleca deasupra victimelor pe care tu, vizitându-le a doua oară, le-ai găsit moarte? „Le fura sufletele", ai spus.

Dickens a zâmbit și a decapitat o buruiană, lovind cu bastonul ca și cu un paloș.

– Asta demonstrează cât poate greși chiar și cel mai educat și inteligent observator atunci când nu cunoaște întregul context, dragul meu Wilkie. Drood nu fura sufletele sărmanilor muribunzi. Dimpotrivă, îi hipnotiza pentru a le ușura durerea trecerii pe cealaltă lume și rostea vorbele anticei ceremonii funerare egiptene pentru a-i ajuta în călătoria lor, folosind chiar unele dintre cuvintele pe

care ți le-am citat eu acum câteva minute. Aproape ca și cum ar fi fost un catolic oferind ultima împărtășanie celor aflați în pragul morții. Doar că, apelând la riturile mesmerice ale Templului Somnului, era sigur că le trimitea *cu adevărat* sufletele la judecata zeilor pe care îi proslăveau, oricare ar fi fost aceștia.

– Extraordinar, am spus din nou.

– Cât despre trecutul său aici, în Anglia, și motivele prezenței sale în Orașul Subteran, a continuat Dickens, sosirea lui Drood în regat și altercația sa cu marinar, făcând uz de cuțit și toate cele, sunt aproape exact cum le-a relatat Opiomana Sal. Doar că *pe invers*. Drood a fost trimis în Anglia în urmă cu mai mult de douăzeci de ani pentru a căuta doi veri ai săi din Egipt – gemeni, un bărbat tânăr și o femeie tânără care deprinseseră o altă antică abilitate egipteană, aceea de a-și citi reciproc gândurile – și Drood a sosit cu mii de lire sterline și aur mult în bagaje.

A fost jefuit în a doua noapte de când se găsea aici. Jefuit la docuri de marinari britanici și tăiat grav cu cuțitul – cu acea ocazie și-a pierdut el pleoapele, urechile, nasul și parte din limbă și degete – și a fost aruncat în Tamisa ca un cadavru, ceea ce aproape că era. Câțiva dintre locuitorii Orașului Subteran l-au găsit plutind pe fluviu și l-au adus sub pământ ca să moară. Numai că Drood nu a murit, Wilkie. Sau dacă a murit, a reînviat singur. Chiar în timp ce era jefuit și tăiat, și bătut, și înjunghiat de banditii englezi fără nume, noaptea, Drood se autohipnotizase, suspendându-și sufletul – sau cel puțin făptura sa mentală – în echilibru între viață și moarte. Scormonitorii din subteran au găsit într-adevăr un trup fără suflare, dar somnul lui indus pe cale magnetică a fost întrerupt de sunetul vocilor oamenilor îngrijorați, așa cum el însuși stabilise în virtutea autocontrolului mesmeric. Drood trăia din nou. Pentru a răsplăti acele nefericite suflete care îl salvaseră, Drood a construit un Templu al Somnului plus biblioteca din

vizuina lor subterană. Acolo, până în ziua de azi, îi vindecă pe cei care pot fi vindecați, îi ajută pe cei care pot fi ajutați prin riturile lui antice și ușurează durerea și trecerea în neființă a celor care nu pot fi salvați.

– Îl faci să pară un sfânt, am spus.

– Într-un felcred că asta și este.

– De ce nu s-a întors pur și simplu acasă, în Egipt? am întrebat.

– O, dar se întoarce, Wilkie. Se întoarce. Din când în când. Pentru a-și vizita adepții și tovarășii de acolo. Pentru a ajuta la numite ceremonii străvechi.

– Dar continuă să se întoarcă în Anglia? După atâția ani?

– Încă nu și-a găsit verii, a explicat Dickens. Și da, simte că Anglia este pentru el un cămin mai mult decât a fost vreodată Egiptul. În definitiv, el *este* pe jumătate englez.

– Chiar și după ce a ucis capra care purta numele lui englez? am spus.

Dickens n-a răspuns.

– Inspectorul Field îmi spune că domnul Drood al tău – vindecător, maestru al științei Magnetice, figură hristică și magician ascuns – a ucis mai mult de trei sute de oameni în ultimii douăzeci de ani, am continuat eu.

Am așteptat să-mi râdă în față.

Dickens nu și-a schimbat expresia. Mă studia în continuare. A spus:

– *Tu* crezi că omul cu care am vorbit a omorât trei sute de indivizi, Wilkie?

I-am susținut privirea și i-am răspuns cu aceeași goliciune neinteresată.

– Poate că-și hipnotizează favoriții și îi trimite *pe ei* să facă munca murdară, Charles.

Acum chiar a zâmbit.

– Sunt sigur, dragul meu prieten, că ai cunoștință, grație învățăturilor profesorului John Elliotson, dacă nu propriilor mele texte pe marginea subiectului, de faptul că un om aflat sub influența somnului sau transei mesmerice nu poate face *nimic* care i-ar încălca principiile morale, valabile atunci când acesta este perfect conștient.

– Atunci, poate că Drood a hipnotizat ucigași și cuțitari pentru a-i face să comită crimele descrise de inspectorul Field, am propus.

– Dacă erau deja ucigași și cuțitari, dragul meu Wilkie, a spus Dickens încet, n-ar fi trebuit să-i hipnotizeze, nu-i așa? Putea pur și simplu să-i plătească în aur.

– Poate asta a și făcut, am răspuns.

Absurditatea discuției noastre atinsese un punct de la care era acum neconvingătoare. M-am uitat în jur la câmpul de iarbă care tremura în lumina după-amiezii de toamnă. Reușeam să văd printre copaci cabana lui Dickens și acoperișul mansardei de la Gad's Hill Place.

Am pus mâna pe umărul Inimitabilului înainte să-și poată relua mersul.

– Motivul pentru care dispari în Londra cel puțin o noapte pe săptămână este acela că urmărești să-ți sporești cunoștințele și priceperea în arta mesmerismului? am întrebat.

– A, deci *există* un spion în cercul familiei mele. Unul cu frecvente probleme de digestie, să presupun?

– Nu, *nu* este vorba de fratele meu, Charles, am spus nițel cam prea tăios. Charles Collins e un om care știe să țină un secret și care ți-e extrem de loial, Dickens. Și va fi într-o bună zi tatăl nepoților tăi. Ar trebui să îl prețuiești mult.

Ceva a tresărit atunci pe chipul scriitorului. Nu a fost chiar o umbră – poate o clipă de repulsie, deși nu voi ști niciodată dacă o stârnise gândul că fratele meu era căsătorit cu fiica lui (o uniune

pe care el nu o aprobase niciodată) sau amintirea faptului că el însuși, Dickens, era destul de bătrân cât să fie bunic.

– Ai dreptate, Wilkie. Îmi cer iertare pentru comportamentul meu glumeț, deși glumele mele au fost făcute cu afecțiune familială. Însă o voce îmi susură că nu vor ieși nepoți din unirea lui Katey Dickens cu Charles Collins.

Acum, ce naiba voia să spună cu *asta?* Înainte să ajungem la pumni sau să ne reluăm mersul în tăcere, am grăit:

– Katey mi-a spus despre drumurile tale săptămânale la oraș. Ea și Georgina și fiul tău Charles își fac griji pentru tine. Ei știu că accidentul continuă să te bântuie și să te afecteze. Iar acum se tem că eu ți-am făcut cunoștință cu cine știe ce monstruozitate infectă în lupanarele din Londra de care tu ești, dacă-mi ierți expresia, atras magnetic cel puțin o noapte întreagă pe săptămână.

Dickens a lăsat capul pe spate și a râs.

– Vino, Wilkie. Dacă nu poți rămâne la minunata cină pe care a plănuit-o Georgina, trebuie să rămâi cel puțin atât cât să te bucuri alături de mine de un trabuc în timp ce inspectăm grajdurile și supraveghem copiii și pe John Forster cum se joacă pe peluză. Apoi am să-i cer micului Plorn să te ducă cu trăsura la gară, la timp pentru expresul de seara devreme.

Când ne-am apropiat pe alee, câinii au sărit să ne întâmpine.

Dickens ținea aproape tot timpul cățeii legați lângă poartă, deoarece prea mulți vagabonzi nerușinați și pierde-vară dezmățați vădiseră obiceiul de a se abate de pe Dover Road pentru a solicita pomeni nemeritate la ușa din față sau la cea din spate de la Gad's Hill Place. Prima care ne-a întâmpinat în după-amiaza aceea a fost Dna Țop, mititelul pomeranian al lui Mary, pentru care Dickens adopta o voce specială, copilărească, aproape pițigăiată în tot ce-i spunea. O secundă după aceea a venit Linda, Saint-Bernardul cu

mers legănat, săltat, care părea să se afle întotdeauna într-o rostogolire cu uriașul mastiff pe nume Turc. Acum, aceștia trei au început, în culmea extazului, să țopăie, să lingă și să dea din coadă în întâmpinarea stăpânului lor, care – recunosc sincer – avea o extraordinară pricepere în privința animalelor. Ca în cazul atâtor oameni, cățeii și caii păreau să înțeleagă că Charles Dickens *era* Inimitabilul și trebuia tratat în consecință.

Pe când încercam să mângâi când Saint-Bernardul, când mastiffful zburdalnic și să mă feresc de micuțul pomeranian săltător, care mă tot abandonau, toți trei, pentru a se întoarce la Dickens cât se poate de fericiți, un câine nou – unul necunoscut mie, un copoi irlandez mare – a venit valvârtej de după curba gardului viu și a fugit spre mine, mârâind ca și când ar fi vrut să-mi sfâșie gâtul. Mărturisesc că am ridicat bastonul și am făcut câțiva pași înapoi pe alee.

– Stai, Sultan! a strigat Dickens și câinele pornit la atac a încremenit brusc la doar șase pași de mine și apoi s-a ghemuit în cea mai pură poziție de vinovăție și supunere canină în timp ce stăpânul îl dojenea cu la fel de purul său ton de dojenit căței. Apoi Dickens a scărpinat bestia după urechi.

M-am apropiat și copoiul a mârâit și și-a arătat colții din nou. Dickens s-a oprit din scărpinat. Sultan s-a arătat vinovat, s-a lăsat mai jos pe pietrișul aleii și a pus botul pe cizmele lui Dickens.

– Nu știu câinele ăsta, am spus.

Dickens a clătinat din cap.

– Percy Fitzgerald mi l-a dat în dar pe Sultan doar acum câteva săptămâni. Mărturisesc că uneori câinele îmi amintește de tine, Wilkie.

– Cum așa?

– Întâi de toate, e cât se poate de netemător, a spus Dickens. În al doilea rând, a cât se poate de loial... mă ascultă doar pe mine, dar mă ascultă orbește. În al treilea rând, nu-l interesează deloc

opinia publică cu privire la comportamentul lui; urăște soldații și îi atacă cum îi vede; urăște polițiștii și se știe că a fugit după ei pe drumul mare; și-i urăște pe toți semenii lui.

– Eu nu-mi urăsc toți semenii, am spus încet. Și n-am atacat niciodată un soldat și nici n-am fugit după polițiști.

Dickens nu părea să asculte, îngenunchind să mângâie grumazul lui Sultan, ceilalți trei câini sărind și învârtindu-se pe lângă el în explozii de bucurie.

– Sultan a înghițit-o pe Dna Țop, pomeranianul lui Mary, doar o dată și a avut bunătatea să o scuipe atunci când i-am ordonat asta, dar toate pisicile din vecinătate – mai ales puișorii născuți de curând de pisica din hambarul aflat în spate la Falstaff Inn – au dispărut în mod misterios de când a sosit Sultan.

Sultan mă ochea cu o privire pofticioasă, arătându-și în mod clar dorința de a mă înghiți dacă i se oferea ocazia.

– Și în ciuda loialității, tovărășiei, curajului și trăsăturilor lui amuzante, a conchis Dickens, mă tem că prietenul nostru Sultan va trebui ucis într-o zi și că eu voi fi cel nevoit să o facă.

Am luat trenul înapoi spre Londra, dar în loc să merg pe jos acasă la Melcombe Place, am luat o trăsură către Bolsover Street nr. 33. Acolo, domnișoara Martha R., care era înregistrată la proprietar drept doamna Martha Dawson, m-a întâmpinat la ușa din spate, cea separată, a micului ei apartament care consta dintr-un dormitor mic și o sufragerie întru câtva mai mare, cu cele necesare gătitului, chiar dacă rudimentare. Soseam cu câteva ore mai târziu decât promisesem, însă ea stătuse cu urechea la pasul meu pe scări.

– Am făcut cotlete și am ținut mâncarea caldă, a spus ea, închizând ușa după mine. Dacă *vrei* să mănânci acum. Sau pot reîncălzi mai târziu.

– Da, am spus. Reîncălzește mai târziu.

Acum, Dragi Cititori din îndepărtatul meu viitor, îmi pot imagina aproape – nu bine, dar aproape – un timp ca al vostru când autorii de memorii sau chiar romancierii nu trag, discret, perdeaua peste faptele personale ce ar putea urma aici, momentele, să le spunem, intime între un bărbat și o femeie. Sper că epoca voastră nu este atât de depravată, încât să vorbiți și să scrieți fără reținere despre asemenea momente întru totul private, dar dacă vă interesează astfel de dezvăluiri nerușinate, aici vă voi dezamăgi.

Pot doar să spun că, dacă ar fi să vedeți cumva o fotografie cu domnișoara Martha R., ați putea să nu fiți atât de buni, încât să vedeți frumusețea pe care eu o găsesc în ea de fiecare dată când îi sunt aproape. Pentru ochiul simplu sau pentru lentilele aparatului de fotografiat (și Martha mi-a spus că i se făcuse o fotografie, plătită de părinții ei, când împlinise nouăsprezece ani, cu mai bine de un an în urmă), Martha R. este o femeie scundă, cu alură oarecum sobră și față îngustă, buze aproape de negroid, păr drept pieptănat sever cu cărare (într-atât încât pare cheală de-a lungul calotei capului), ochi afundați în orbite și un nas și un ten care ar fi putut-o plasa pe câmpiile din Sudul american, culegând bumbac.

Nu e nimic într-o fotografie cu Martha R. care ar putea arăta energia și ardoarea, și senzualitatea, și generozitatea fizică, și caracterul ei aventuros. Multe femei – trăiesc cu una cea mai mare parte din timp – pot simula și emana senzualitate fizică către bărbați în public, se pot îmbrăca pentru asta și se pot sulemeni pentru asta, și pot flutura din gene pentru asta, chiar și atunci când nu se simt decât puțin sau deloc senzuale. Este credința mea că o fac din simplă obișnuință. Câteva femei, precum tânăra Martha R., întruchipează simplu o astfel de natură pasională. Să găsești o asemenea femeie în turma de femele cu semisimțire, semipăsare și semidăruire în societatea noastră a Angliei anilor 1860 semăna nu atât cu găsirea unui diamant în noroi, cât cu găsirea unui trup cald și doritor în mijlocul

corpurilor reci și moarte de pe lespezile din morga pariziană la care lui Dickens îi făcuse așa mare plăcere să mă ducă.

După câteva ore, la mescioara pe care ea o eliberase pentru bucatele noastre, la lumina lumânării, am mâncat cotletele uscate – Martha nu era încă o bucătăreasă pricepută și nici nu avea să devină vreodată – și am mutat de colo-colo legumele reci și seci cu furculița. Martha alesese, cine știe cum, și plătise pentru o sticlă de vin. Era aproape la fel de îngrozitor ca mâncarea.

Am luat-o de mână.

– Draga mea, am spus, mâine dimineață, la prima oră, trebuie să-ți strângi hainele și să iei trenul de unsprezece spre Yarmouth. Acolo trebuie să-ți reiei vechiul serviciu de la hotel sau, dacă nu reușești, să obții unul asemănător. Nu mai târziu de mâine seară trebuie să le faci o vizită părinților și fratelui tău în Winterton și să le spui că ești bine și fericită – că ți-ai folosit economiile pe o mică vacanță în Brighton.

Spre cinstea ei, Martha n-a spus nici pâs. Dar s-a mușcat de buză, rostind:

– Domnule Collins, iubirea mea, am făcut ceva ca să te ofensez? E vorba de cină?

Am râs în ciuda oboselii și durerii cu care guta reumatică îmi învăluia ochii și membrele.

– Nu, nu, draga mea. Doar că e un detectiv care dă târcoale și nu trebuie să-i dăm motiv să mă șantajeze – pe mine sau pe tine ori familia ta, draga mea. Trebuie să ne despărțim pentru scurt timp până când se va plictisi de jocul acesta.

– Un polițist! a făcut Martha.

Era senină, însă tot o provincială din clasa servitorilor rămânea. Poliția, mai ales cea londoneză, împrăștia teroare printre cei de seama ei.

Am surâs din nou pentru a-i alina temerile.

– Nicidecum. Nu mai e polițist, draga mea Martha. E doar un detectiv particular din categoria sordidă a celor pe care îi angajează lorzii bătrâni ca să le urmărească tinerele soțioare când merg să presteze muncă de caritate. Nu ai de ce să te îngrijorezi.

– Dar chiar e nevoie să ne despărțim?

S-a uitat prin încăpere și mi-am dat seama că încerca să-și imprime în memorie mobila cenușie și desenele mohorâte ale tapetului de pe pereți la fel cum ar fi făcut un membru al familiei regale pe cale să fie izgonit din castelul strămoșesc.

– Doar pentru scurt timp, am liniștit-o din nou, mângâind-o pe mână. Am să mă ocup de detectivul acesta și atunci ne vom face planuri noi. De fapt, chiar acest apartament va rămâne închiriat doamnei Dawson, atât sunt de sigur că te vei întoarce curând. Ai vrea asta?

– Mi-ar plăcea mult, domnule... Dawson. Poți rămâne acum peste noapte? Ultima noapte pentru o vreme?

– Nu acum, scumpa mea. Guta mă supără tare în noaptea asta. Am nevoie să ajung acasă și să-mi iau medicația.

– O, mi-aș dori să lași o sticlă din leacul tău aici, iubire, așa încât să-ți aline durerea în timp ce eu îți alin celelalte tensiuni și anxietăți!

M-a strâns de mână îndeajuns de tare, încât să-mi trimită săgeți de durere pe braț în sus. Avea lacrimi în ochi acum și știam că erau pentru mine și nu din cauza exilului ei. Martha R. avea un suflet compătimitor.

– Trenul de unsprezece și un sfert, am spus, punând bancnote și monede însumând șase lire pe polița scrinului în timp ce mă ridicam și-mi luam haina pe mine. Ai grijă să nu lași nimic după tine aici, scumpa mea. Să ai un drum ușor și am să iau legătura cu tine curând.

Harriet, în vârstă de paisprezece ani, dormea în camera ei, dar Caroline era încă trează când am ajuns acasă, la Melcombe Place nr. 9.

– Ți-e foame? m-a întrebat. Am avut vițel și ți-am păstrat și ție.

– Nu, numai niște vin, poate, am spus. Astăzi m-a sâcâit guta ca niciodată.

M-am dus la bucătărie, am descuiat dulapul meu privat cu cheia din vestă, am băut trei pahare de laudanum și m-am întors la Caroline în sufragerie, unde ea umpluse două pahare cu vin bun de Madeira. Încă simțeam în gură gustul vinului jalnic al Marthei și m-am grăbit să-l alung.

– Cum ți-a fost ziua cu Dickens? a întrebat. Nu mă așteptam să stai până atât de târziu.

– Știi cât poate fi de insistent când te invită la cină, am spus. Nu acceptă un refuz.

– De fapt, eu nu prea știu asta, a zis Caroline. Toate mesele pe care le-am luat cu Dickens le-am luat și cu tine, și au avut loc fie acasă la noi, fie într-o odaie privată de la vreun restaurant. Pe lângă *mine*, el n-a insistat niciodată să rămân până târziu la masa lui.

Nu am contrazis-o. Simțeam laudanumul cum începea să acționeze asupra durerii care îmi pulsa în cap. Medicația îmi dădea straniul sentiment că tresalt, ca și când masa și scaunele din sufragerie ar fi fost o barcă mică legată în urma unei corăbii mari.

– Ai avut o zi plăcută, discutând cu el? a insistat Caroline.

Purta un capot roșu de mătase, nițel cam flamboaiant pentru a fi de cel mai bun gust. Florile aurii brodate pe el păreau să vibreze și să-mi pulseze în fața ochilor.

– Cred că Dickens m-a amenințat cu moartea în după-amiaza asta, dacă nu-i ascult ordinele, am spus. Că mă omoară ca pe un câine neascultător.

– Wilkie!

Groaza ei era reală și s-a făcut albă la față în lumina palidă a lămpii.

Am râs forțat.

– Nu contează, scumpa mea. Nu s-a întâmplat nimic de felul acesta, desigur. E doar un alt exemplu al înclinației lui Wilkie Collins pentru hiperbolă. Am făcut o plimbare minunată și am stat la povești după-masă, și-am purtat o conversație și mai plăcută la lunga cină de după, urmată de brandy și trabucuri. John Forster și noua lui soție erau acolo.

– O, omul ăla plictisitor.

– Da.

Mi-am scos ochelarii și mi-am masat tâmplele.

– Ar trebui să merg la culcare.

– Sărmanul de tine, a făcut Caroline. Te-ar ajuta să-ți masez mușchii?

– Da, am spus. Cred că ar ajuta.

Nu știu de unde a învățat Caroline G. arta masajului muscular. N-am întrebat-o niciodată. Cum e cazul unei bune părți din viața ei de dinainte să o întâlnesc eu, în urmă cu zece ani, și asta rămâne un mister.

Însă plăcerea și relaxarea pe care mi le ofereau mâinile ei nu erau deloc un mister.

După vreo jumătate de oră, în dormitorul meu, când a terminat, mi-a șoptit:

– Să rămân în noaptea asta, dragul meu?

– Nu acum, iubire. Guta nu m-a lăsat prea tare – pe măsură ce plăcerea se retrage, durerea revine în valuri, cum știi – și am mult de lucru mâine dimineață devreme.

Caroline a încuviințat, m-a sărutat pe obraz, a luat lumânarea de pe scrin și a coborât la parter.

M-am gândit să scriu atunci, să lucrez toată noaptea cum făcusem atât de des la *Femeia în alb* și cărțile mai vechi, dar un zgomot slab care venea de pe palierul de la primul etaj, de dincolo de ușa dormitorului meu, m-a convins să rămân unde mă aflam. Femeia cu piele verde și dinți de fildeș era tot mai îndrăzneață. Luni la rândul după ce ne mutaserăm acolo își limitase plimbările la scara abruptă și întunecată a servitorilor, dar acum îi auzeam des picioarele goale pe covorul și lemnul palierului, după miezul nopții.

Și sunetul putea să vină din biroul meu. Asta ar fi fost mai rău, să intru acolo pe întuneric și să-l văd *pe el* scriind în locul meu la lumina lunii.

Am rămas în dormitor și am mers spre geam, depărtând încet draperiile.

Aproape de stâlpul felinarului de la colț tândălea un băiat în zdrențe. Ședea cu spatele sprijinit de un tomberon de gunoi, probabil dormind. Sau poate uitându-se în sus spre geamul meu. Avea ochii în umbră.

Am tras draperiile și m-am întors în pat. Uneori, laudanumul mă ține treaz toată noaptea; alteori, mă poartă în vise puternice.

Alunecam înspre somn, alungându-i pe Charles Dickens și fantoma lui Drood din gânduri, când nările mi s-au umplut cu un miros gros și aproape revoltător – de carne putredă, poate – și imagini cu mușcate stacojii – legături, mormane și aranjamente funerare somptuoase – mi-au pulsat îndărătul pleoapelor asemenea sângelui care țâșnește.

– Dumnezeule, am spus cu voce tare, ridicându-mă în capul oaselor în întuneric, plin de-o convingere atât de totală, încât era un soi de clarviziune. Charles Dickens îl va ucide pe Edmond Dickenson.

10

A doua zi dimineață, după ce mi-am luat notițe cu privire la conversația cu Dickens, am mâncat un mic dejun târziu și singur la club. Aveam nevoie de timp de gândire.

Dickens mă chestionase de mai multe ori cu o zi în urmă dacă îl cred, dar adevărul era că nu-l credeam. Cel puțin nu complet. Nu eram sigur dacă întâlnise vreodată pe cineva pe nume Drood acolo jos, în canalele și labirinturile de sub Londra. Văzusem cu ochii mei gondola și pe cei doi oameni ciudați din ea, Venus și Mercur, cum îi numise Dickens, așa încât asta era ceva sigur cu care puteam începe.

Sau îi văzusem? Îmi *aminteam* barca sosind și pe Dickens urcând la bordul ei și dispărând după colț, una din siluetele mascate mânuind prăjina în față și cealaltă mânuind cârma din spate... sau nu? Eram istovit și speriat și, totodată, somnoros. Luasem doze suplimentare de medicament înainte să mă alătur lui Dickens în noaptea aceea și apoi băusem mai mult vin decât beam de obicei la cină. Întreaga experiență din seara aceea, chiar *dinainte* să coborâm prin criptă ca să-l găsim pe chinezul Lazaree, lordul opiului, totul părea ireal, ca într-un vis.

Cum rămânea însă cu povestea biografică a domnului Drood, spusă de Dickens?

Ce era cu ea? Imaginația lui Charles Dickens putea născoci o mie de asemenea povești în doar câteva secunde. De fapt, povestea copilăriei lui Drood, tatăl englez, mama mahomedană ucisă... totul suna inventat la un nivel mult sub puterile creative ale lui Charles Dickens.

Dar, cât se poate de ciudat, partea poveștii privitoare la abilitățile lui Drood în arta hipnotismului și Influenței Magnetice era cea care mă făcea să-mi doresc a crede grosul poveștii Inimitabilului.

Explica totodată de ce Dickens, îngrozit acum de mersul cu trenul și chiar cu trăsura, ar veni la Londra de la Gad's Hill cel puțin o dată pe săptămână.

Era un învățăcel... sau poate „acolit" era un cuvânt mai bun... al Maestrului Hipnotizator pe nume Drood.

Cum știusem încă dinainte ca el să fi încercat (și eșuat) să mă hipnotizeze la scurt timp după Staplehurst, fascinația lui Dickens pentru mesmerism era veche de treizeci de ani, răstimp în care scriitorul era cunoscut pretutindeni în principal după primul său pseudonim, acela de „Boz". Toată Anglia manifesta interes pentru mesmerism în vremurile acelea: fenomenul fusese importat din Franța, unde un „băiat magnetic" părea în stare să citească timpul pe ceasurile oamenilor, ca și bilețelele acestora într-o transă hipnotică, având capul și ochii bine legați. Nu-l cunoșteam pe Dickens pe atunci, desigur, dar el îmi spusese nu o singură dată că participase la toate demonstrațiile de hipnoză de care auzise în Londra. Însă profesorul menționat de Dickens, un anumit John Elliotson de la University College Hospital, era cel care îl impresionase cel mai tare pe tânărul Boz.

În 1838, Elliotson și-a folosit Influența Magnetică pentru a-și introduce subiecții – unii dintre ei pacienți de la spitalul său din Londra – într-o transă mult mai adâncă decât puteau atinge majoritatea hipnotizatorilor. Din profunzimile acelor transe, bărbații și femeile, băieții și fetele, nu doar că făceau pași mari spre vindecarea afecțiunilor cronice, ci puteau fi totodată în stări profetice și chiar de clarviziune. Surorile Okey, ambele epileptice, nu doar că și-au lăsat scaunele cu rotile pentru a cânta și a dansa pe când se aflau sub hipnoza profesorului Elliotson, ci au oferit totodată dovezi puternice de clarviziune dincolo de ceea ce tânărul Dickens fusese convins că fusese o stare controlată. Charles era, cu alte cuvinte, un convertit.

Pentru un om fără vreo reală convingere religioasă, Dickens a devenit un adevărat credincios în magnetismul animalic și în puterile mesmerice care controlează această energie. Trebuie să țineți minte, Dragi Cititori, care era contextul vremurilor noastre: știința făcea progrese uriașe întru înțelegerea energiilor și fluidelor întrepătrunse și subsidiare precum magnetismul și electricitatea. Fluxul și controlul fluidului mesmeric comun tuturor ființelor vii, dar mai cu seamă minții și corpului omenesc, i se păreau lui Dickens a fi la fel de științifice și la fel de demonstrabile ca realizările epocale ale lui Faraday atunci când generase electricitate cu ajutorul unui magnet.

Anul următor, 1839, când Elliotson a renunțat la poziția sa de profesor de practicile și principiile medicinei la University College – din pricina presiunii, toată lumea înțelegea, cauzate de natura senzațională a demonstrațiilor lui mesmerice – Dickens l-a susținut pe doctor în public, i-a împrumutat bani în particular, a aranjat ca Elliotson să îngrijească de părinții autorului și de alți membri ai familiei sale și – câțiva ani mai târziu – a încercat să-l ajute pe doctorul zăpăcit și deznădăjduit atunci când acesta a căpătat apucături suicidare.

Dickens nu a îngăduit niciodată să fie hipnotizat, desigur. Oricine credea că Charles Dickens ar putea renunța în felul acesta la controlul de sine în favoarea altei persoane, fie și pentru scurt timp, nu-l cunoștea pe Charles Dickens. Tânărul Boz, care curând avea să devină maturul Inimitabil, a fost cel care căuta cu fiece ocazie să capete control asupra altor oameni. Mesmerismul a devenit doar una dintre uneltele pe care le folosea, însă era una care avea să-l intereseze pentru tot restul vieții.

Nu s-a scurs mult timp, desigur, până când Dickens a început să încerce propriile experimente și terapii mesmerice. Pe când vizita America în 1842, Dickens le-a spus prietenilor lui de acolo că

o hipnotiza regulat pe Catherine pentru a o vindeca de migrene și insomnie. (Câțiva ani mai târziu, mi-a spus că folosea magnetismul animalic pentru a alina o gamă mult mai largă de ceea ce el numea „simptome istericale" manifestate de nefericita lui soție. Mi-a mărturisit și că prima dată când își hipnotizase nevasta o făcuse neintenționat; pe când discuta despre Influența Magnetică cu niște prieteni americani cărora „le ținea un discurs destul de înflăcărat", descriind gesturi cu mâna în jurul capetelor ascultătorilor și netezindu-le sprâncenele doar pentru a demonstra procedurile specifice pe care el însuși le văzuse în demonstrațiile experților, o hipnotizase pe nepusă masă pe Catherine, aruncând-o în brațele unei crize de isterie. Făcuse noi gesturi din mâini ca să o scoată din transă, dar asta nu reușise decât să o adâncească și mai tare. A doua zi seara se folosise iarăși de Catherine ca subiect în fața prietenilor și, la scurt timp după aceea, începuse încercarea de a o vindeca de „simptomele isterice".) După Catherine continuase să-și aplice tot mai puternicele sale abilități hipnotice asupra unui cerc mic de rude și prieteni.

Însă cu Madame de la Rue s-a întâmplat ca Influența Magnetică a lui Dickens să genereze probleme.

Madame Augusta de la Rue era soția de naționalitate engleză a bancherului elvețian prin naștere Emile de la Rue, director al filialei genoveze a băncii ale cărei baze le pusese bunicul lui. Pentru o scurtă perioadă, începând din octombrie 1844, anul în care Dickens o adusese pe Catherine la Genova pentru ca el să poată scrie acolo toată toamna și iarna, soții Dickens și soții de la Rue au fost vecini și s-au frecventat des în restrânsul cerc de expatriați ai societății genoveze.

Augusta de la Rue suferea de simptome ale neliniștii paralizante, printre care insomnie, ticuri nervoase, spasme faciale și atacuri de panică atât de grave, încât o făceau literalmente praf pe femeie.

Oamenii dintr-o epocă mai puțin sofisticată decât a noastră ar fi putut crede că femeia era posedată de demoni.

Dickens a venit cu propunerea să-și folosească abilitățile mesmerice pentru a o ajuta pe Madame de la Rue, iar lui Emile, soțul doamnei, i s-a părut o idee minunată. „Bucuros și pregătit să vin la dumneata", o anunța Dickens într-un mesaj, iar în următoarele trei luni, din noiembrie până în decembrie 1844 și ianuarie 1845, autorul a stat cu ea de mai multe ori pe zi. Soțul ei a fost prezent la câteva dintre aceste ședințe. (Emile a încercat cu dârzenie să învețe artele mesmerice de la Dickens, astfel încât să își poată ajuta soția singur, dar, vai, Emile de la Rue nu avea pic de talent pentru Influența Magnetică.)

Elementul central al misterului maladiei lui Madame de la Rue era prezența unei Fantome care îi bântuia visele și era, într-un fel, sursa bolii ei. „Este absolut esențial", l-a instruit Dickens pe Emile de la Rue, „ca această Fantomă spre care se îndreaptă și în jurul căreia se învârt gândurile ei, paralizând-o, nu trebuie *să își recapete puterea.*"

Pentru a împiedica să se întâmple asta, Dickens a început să răspundă la chemări din partea soților de la Rue fie zi, fie noapte. Uneori Dickens o lăsa pe Catherine singură în patul lor rece din Genova și mergea degrabă la căpătâiul lui Madame de la Rue, la ora patru noaptea, pentru a-și ajuta sărmana pacientă.

Încet, spasmele, ticurile, contorsiunile și nopțile nedormite ale lui Madame de la Rue au început să scadă. Și totuși, Dickens continua să o hipnotizeze zilnic, pentru a-i pune mai multe întrebări despre Fantomă. Pentru cei care asistau la ședințele de hipnoză din salonul conacului de la Rue, acestea le aminteau foarte tare de ședințele de spiritism, cu Madame de la Rue – aflată adânc în transă – vorbind despre spirite întunecate și luminoase învârtindu-se în jurul ei într-un loc îndepărtat. Și Fantoma

încerca mereu să o aducă sub controlul ei, în vreme ce Dickens se străduia din răsputeri să o elibereze pe Madame de la Rue de influența malefică a creaturii.

Când Dickens și Catherine au părăsit Genova la sfârșitul lui ianuarie pentru a-și continua călătoriile la Roma și Neapole, Emile a continuat să-i trimită autorului rapoarte zilnice cu privire la starea soției sale. Dickens i-a scris înapoi că era esențial ca soții de la Rue să i se alăture la Roma nu mai târziu de finele lui februarie, iar Emile de la Rue și soția au făcut aranjamente să călătorească acolo mai devreme.

Catherine nu știa că soțul ei avea de gând să o readucă alături de el pe Madame de la Rue. Nu știa nici că Dickens făcuse un aranjament privat cu „pacienta" sa: avea să se concentreze pentru o oră întreagă asupra hipnotizării ei, în gând, începând cu ora unsprezece dimineața, zilnic. Madame de la Rue, de la distanță, se concentra să primească emisia Influenței Magnetice a lui Dickens, atunci când acesta îndrepta spre ea „Raza sa Vizuală".

Călătoreau cu trăsura – Catherine mergea deasupra pentru a lua aer, el înăuntru – când s-a făcut ora unsprezece dimineața și Dickens a început să se concentreze asupra pacientei lui de la distanță. Nici n-a început bine să-și imagineze gesturile sale hipnotice și să direcționeze fluidul magnetic, când a auzit bufnetul surd produs de Catherine care căzuse de pe capră. Catherine, deși nu avea idee că Dickens trimitea influențe magnetice prin aer spre Genova, intrase totuși într-o violentă transă hipnotică sus, pe capra trăsurii, pleoapele ei zbătându-se într-un fel convulsiv.

Pe când soții Dickens se așezau la Roma, separarea pacientei de Doctorul ei Magnetic dusese la serioase regresii. Emile scria că Fantoma dădea semne de reapariție și de preluare a controlului asupra Augustei. „De la distanță nu pot să o resping sau să o țin în frâu", a răspuns Dickens în scris. „Aplicând puterea Magnetică

și fiind aproape de ea și cu ea, cred că pot face Fantoma țăndări ca o Sticlă."

Soții de la Rue și-au făcut apariția la Roma la scurt timp după soții Dickens – spre marea mirare a Catherinei – și Dickens a reluat ședințele zilnice, magnetizând-o acum, scria el, „sub măslini, uneori în podgorii, alteori în trăsură, în timpul mersului, iar alteori la hanuri de pe marginea drumului, în timpul pauzei de la mijlocul zilei".

În această perioadă s-a întâmplat ca Dickens să-i comunice lui Emile că Madame de la Rue manifesta simptome neliniștitoare. „Era strânsă într-un ghem imposibil, de un tic al creierului, și am știut unde-i era capul doar urmărind rădăcinile părului ei lung."

În acest punct, Catherine (care rămăsese iarăși însărcinată, la finele lui ianuarie, cam pe când i s-a alăturat lui Dickens la urcarea muntelui Everest, întrucât acesta era în plină erupție) i-a dat de știre soțului ei că o deranjează aparenta necuviință a relației lui cu Augusta.

Dickens, cum făcea întotdeauna când era acuzat de ceva, s-a înfuriat și s-a răstit la Catherine că acuzațiile ei erau absurde, ba chiar obscene, și că era evident pentru oricine, implicat sau nu, că motivele sale erau absolut grija pură a unui doctor în magnetism mesmeric față de unul dintre cei mai nefericiți pacienți ai săi. Dickens a strigat, a dojenit-o pe Catherine și a amenințat că va pleca din Roma fără ea.

Cu toate acestea, o soție însărcinată în trei luni – mai ales una care stă ferm pe poziție ca Marele Zid Chinezesc – este greu de clintit.

Pentru prima dată, Catherine dăduse glas supărării sale stârnite de una dintre obsesiile și flirturile lui Dickens și, tot pentru prima și singura dată, el cedase. El le-a explicat soților de la Rue că soția sa era deranjată de cât timp petrecea el cu pacienta sa, dar

și-a cerut totodată mii de scuze pentru atitudinea Catherinei, numind-o hipersensibilă cu propriile-i nevoi și insensibilă la nevoile celorlalți.

Și Dickens n-a uitat și nici n-a iertat vreodată această insultă la adresa onoarei sale. După ani, cu puțin înainte să o gonească pe Catherine din casă în urma incidentului cu brățara pentru Ellen Ternan, a adus vorba de ceea ce el a numit gelozia ei irațională din urmă cu paisprezece ani și de efectul pe care o atare insultă îl avusese asupra lui. „Orice te-a făcut nefericită în perioada aceea la Genova nu avea niciun alt început, mijloc sau sfârșit decât ceea ce te-a făcut mândră și onorată în viața casnică și ți-a dat un statut mai bun ca orice rang, și te-a înconjurat cu multe lucruri care stârnesc invidia", s-a oțărât el la ea.

Ea considerase relația lui cu sărmana și chinuita Madame de la Rue ca pe ceva suspect. Dickens i-a reproșat peste ani că ea ar fi trebuit să *știe* – dacă ar fi fost o soție bună și sinceră, *ar fi* știut – că ajutorul pe care el îl dădea bietei femei era cea mai pură expresie a propriei sale creativități și generozități înnăscute. Abilitatea lui de a-i hipnotiza pe alții, precum abilitatea lui de a scrie romane minunate, era parte din frontispiciul caracterului său, darul său cel mai de preț.

Dar acum, Dickens, maestrul minor al Influenței Magnetice, îl întâlnise pe Maestrul suprem.

În timp ce îmi terminam micul dejun la club și îmi împăturream ziarul, și lăsam șervetul pe scaun, și îmi găseam pălăria și bastonul, și mă îndreptam spre ușă, nu aveam absolut nicio îndoială că Dickens făcea drumuri la Londra în fiecare săptămână, mergând cu trenul care îl făcea să transpire de spaimă, ca să învețe mai multe despre mesmerism de la *cineva*.

Și părea logic ca acel cineva să se cheme Drood.

– Ei, domnule Collins. Ce plăcută coincidență, a zis o voce răstită în spatele meu pe când mergeam pe Chancery Lane către Lincoln's Inn Court.

– Domnule Field, am spus, întorcându-mă pe jumătate și încuviințând din cap, dar fără a mă opri și omițând intenționat particula „inspector" din fața numelui lui.

Omul fie n-a observat omisiunea, fie s-a prefăcut că nu o observă.

– Ce zi minunată de toamnă, nu-i așa, domnule Collins?

– Așa-i.

– Și ieri a fost o zi plăcută. V-a priit ieșirea la Chatham și Gad's Hill?

Am lovit de două ori cu bastonul în caldarâm.

– Sunt urmărit cumva, *domnule* Field? Credeam că ai pus un băiat să aștepte la Melcombe Place colț cu Dorset Square pentru orice mesaj mi-aș dori să îți transmit.

– O, așa este, domnule Collins, a zis Field, răspunzând doar la a doua mea întrebare. Tânărul Gooseberry este acolo și acum, așteptând răbdător. Își permite să aibă răbdare, dat fiind că eu îl plătesc ca să aștepte. Profesiunea mea nu permite o atare răbdare fără grave penalizări. Timpul, cum se spune, costă bani.

Am trecut prin Lincoln's Inn Fields. John Forster locuise acolo în mulții lui ani de burlăcie și eu mă întrebam mereu dacă era o simplă coincidență faptul că Dickens dăduse infamului avocat Tulkinghorn, în *Casa umbrelor,* vechea adresă a lui Forster.

După ce am străbătut Fields și am ajuns pe Oxford Street, ne-am oprit amândoi la bordură, așteptând să treacă niște căruțe cu bere. Apoi a trebuit să așteptăm o coloană de trăsuri. Field și-a scos ceasul din buzunarul vestei și l-a cercetat.

– Unsprezece douăzeci și cinci, a spus. Domnișoara R. ar trebui să fie la periferia Londrei de-acum, în drum înapoi spre Yarmouth.

Am strâns bastonul ca și când ar fi fost o bâtă.

– Ai deci oameni care ne urmăresc pe toți, am spus cu dinții încleștați. Dacă îți plătești agenții să facă asta, inspectore, atunci îți irosești deopotrivă timpul *și* banii.

– Sunt de acord, a spus Field. De aceea informațiile dumneavoastră ne vor scuti pe amândoi de irosirea timpului, domnule Collins.

– Dacă ai pus să fiu urmărit ieri, am zis, atunci știi deja tot ce știu și eu.

Field a râs.

– Vă pot spune ruta pe care dumneavoastră și domnul Dickens ați urmat-o la plimbarea de la ora trei, domnule Collins. Dar nu pot da seama nici măcar de direcția discuției dumneavoastră, deși știu că ați vorbit amândoi – sau mai degrabă, domnul *Dickens* a vorbit – cea mai mare parte din drumul de întoarcere de la Cooling Marsh.

Recunosc că o roșeață de furie adevărată mi s-a furișat de la guler spre obraji, auzind asta. Nu-mi aminteam să fi văzut vreun pieton în timpul plimbării cu Dickens. Și totuși, un nemernic se ținuse aproape tot timpul după noi. Mă simțeam vinovat și expus, chiar dacă eu și Dickens nu făcuserăm absolut nimic îngrozitor decât să ne plimbăm într-o după-amiază ca doi oameni normali. Și de unde știa Field că Martha plecase cu trenul de unsprezece și un sfert, cu doar zece minute înainte ca infernalul inspector să-mi fi anunțat asta? Dăduse oare fuga-fuguța vreun agent de-al lui de la gara Charing Cross să-și informeze superiorul băgăreț și șantajist de acest fapt vital? Îi făceau agenții semne chiar în clipa aceea de pe cine știe ce alee în direcția Gray's Inn sau Seven Dials? Furia a continuat să crească până ce mi-am simțit inima bubuind sub cămașa scrobită.

– Vrei să-mi spui încotro mă îndrept *acum*, inspectore? am întrebat furios, întorcându-mă la stânga și pornind cu pași mari spre vest, pe Oxford Street.

– Îmi închipui că vă îndreptați spre British Museum, domnule Collins, unde să petreceți un timp poate în sala de lectură, dar cel mai probabil să studiați scrierile lui Layard și Rich despre orașul antic Ninive și colecția etnografică din Egipt.

M-am oprit. Mi se ridicase părul pe ceafă.

– Muzeul este închis astăzi, am spus.

– Da, a zis inspectorul Field, dar prietenul dumneavoastră, domnul Reed, va aștepta să vă deschidă ușa laterală și să vă dea un bilet de Vizitator Special.

Făcând un pas spre sexagenarul scorțos, am spus încet, dar foarte ferm:

– Faci o greșeală, domnule.

– Da?

– Da.

Am strâns capătul bastonului până când mi-am imaginat că pot simți alama îndoindu-se.

– Șantajul dumitale nu va merge cu mine, domnule Field. Nu sunt un om care are multe de ascuns. Nici de prieteni și familie și nici de publicul cititor.

Field a ridicat ambele mâini, prefăcându-se șocat de această sugestie.

– Dar sigur că nu, domnule Collins! Sigur că nu! Și cuvântul acela... șantaj... e departe de orice s-ar putea întâmpla între doi gentlemeni ca noi doi. Explorăm doar zone de interes comun. Când vine vorba să vă ajut să evitați potențiale dificultăți, sunt servul dumneavoastră prea umil, domnule. Într-adevăr, aceasta este profesia mea. Un detectiv folosește informații pentru a-i ajuta pe oameni, niciodată pentru a le face rău.

– Mă îndoiesc că l-ai putea convinge pe Charles Dickens de asta, am zis. Mai ales dacă ar fi să descopere că încă ai oameni care îl urmăresc.

Field a clătinat din cap aproape cu tristețe.

– Scopul meu este *tocmai* să-l ajut și să-l protejez pe domnul Dickens. Nu are idee de pericolul în care se află din cauza relației sale cu acest diavol care își zice Drood.

– Din ce îmi spune domnul Dickens, am rostit, Drood cel pe care l-a întâlnit el e mai mult o persoană greșit înțeleasă decât un diavol.

– Chiar așa, a murmurat Field. Domnule Collins, sunteți tânăr. Relativ tânăr, cel puțin. Mai tânăr decât domnul Dickens sau decât mine însumi. Dar vă amintiți ce soartă a avut lordul Lucan?

M-am oprit lângă un felinar și am lovit pietrele pavajului cu bastonul.

– Lordul Lucan? Parlamentarul radical care a fost găsit asasinat cu ani în urmă?

– Asasinat în mod oribil, a aprobat inspectorul Field. I-a fost smulsă inima din piept pe când stătea singur la moșia sa – Wiseton, se numea – din Hertforshire, aproape de Stevenage. Asta era în 1848. Lordul Lucan era prieten al cunoștinței dumneavoastră literare și vechiul prieten al domnului Dickens Edward Bulwer-Lytton, lord Lytton, și moșia lui se afla la doar cinci kilometri de castelul Knebworth al lordului Lytton.

– Am fost acolo de mai multe ori, am spus. La Knebworth, adică. Dar ce legătură ar putea avea crima aceasta veche cu ceea ce discutăm noi, inspectore?

Field și-a trecut arătătorul cel gros de-a lungul nasului.

– Lordul Lucan, înainte să primească acest titlu în urma morții fratelui său mai mare, era un anume John Frederick Forsyte... mai degrabă oaia neagră a nobilei sale familii, chiar dacă obținuse o diplomă în inginerie și publicase în regie proprie mai multe cărți inspirate de călătoriile sale. Existau zvonuri cum că, în tinerețe, Lucan se căsătorise cu o mahomedană în timpul îndelungii sale

ședere în Egipt... și că poate chiar avusese un copil sau doi pe când se afla acolo. Teribila asasinare a lordului Lucan s-a petrecut cu mai puțin de un an după ce omul care își zice Drood a apărut prima dată la docurile noastre din Londra, în 1845.

Am făcut ochii mari la bătrânul detectiv.

– Așa că vedeți, domnule Collins, a zis Field, este cât se poate de posibil ca dumneavoastră și cu mine să ne fim de mare ajutor unul altuia, dacă ne-am împărtăși toate informațiile pe care le avem. Cred că prietenul dumneavoastră, domnul Dickens, se găsește în mare pericol. Mai mult, *știu* că domnul Dickens se află în pericol dacă se vede în continuare cu acest diavol pe nume Drood. Fac apel la simțul dumneavoastră de răspundere în calitate de prieten al marelui autor ca să mă ajutați să-l protejez.

Mi-am mângâiat barba un moment prelung. În cele din urmă, am spus:

– Inspectore Field, ce vrei de la mine?

– Numai informații care ne-ar permite să-l apărăm mai bine pe prietenul dumneavoastră și să-l capturăm pe diavol, a răspuns.

– Cu alte cuvinte, vrei să continui să-l spionez pe Charles Dickens și să-ți raportez tot ce-mi spune despre acest Drood.

Bătrânul detectiv a continuat să se uite fix la mine cu ochii aceia pătrunzători. Dacă nu aș fi fost atent să-i văd înclinarea din cap, nici nu aș fi observat-o, atât a fost de imperceptibilă.

– Mai este ceva? am întrebat.

– Dacă l-ați putea convinge pe domnul Dickens că tovărășia dumneavoastră ar fi necesară la o altă expediție nocturnă în Orașul Subteran, tot drumul până la bârlogul lui Drood, asta ne-ar fi de mare ajutor, a zis Field.

– Așa încât să-ți pot arăta personal drumul atunci când vine timpul să îl capturezi pe individ, am spus.

– Da.

A fost rândul meu să înclin din cap.

– E lucru greu, inspectore, să devii turnătorul celui mai apropiat prieten al tău – mai ales când acel prieten are temperamentul și poziția de putere ale domnului Charles Dickens. M-ar putea distruge, profesional și personal...

– Dar faceți asta în cel mai bun interes al său... a început inspectorul.

– De asta m-ai convins, l-am întrerupt. Și poate într-o bună zi Dickens va vedea lucrurile în felul acesta. El este însă un om al sentimentelor puternice, inspectore. Chiar dacă... spionajul meu... ar fi să-i salveze viața, este foarte posibil să nu mă ierte niciodată. Să-ncerce chiar să mă aducă la ruină.

Detectivul a continuat să mă privească îndeaproape.

– Vreau doar să înțelegi riscul pe care mi-l asum, am spus. Și de ce un asemenea risc îmi impune să cer două lucruri de la dumneata.

Dacă bătrânul a zâmbit, surâsul a apărut și a dispărut prea repede pentru a fi observat de ochiul omenesc.

– Desigur, domnule Collins, a spus pe un ton mătăsos. Aceasta este, cum spuneam, o tranzacție între doi gentlemeni. Pot să știu natura celor două solicitări ale dumneavoastră?

– Inspectore, ați citit din întâmplare romanul *Casa umbrelor* scris de Dickens?

Bătrânul a scos un hârâit. Pentru o secundă, am crezut că va scuipa pe trotuar.

– M-am... uitat prin el... domnule Collins. În treacăt.

– Dar ești conștient, inspectore, că mulți oameni cred că dumneata ești sursa de inspirație pentru personajul inspectorului Bucket din acel roman?

Field a încuviințat într-un fel posac și n-a spus nimic.

– Nu te mulțumește descrierea? am întrebat.

– Am crezut că personajul numit Bucket era o caricatură și o parodie a comportamentului, procedurii și a decorului polițienesc standard, a mârâit bătrânul detectiv.

– Chiar și așa, am zis, romanul lui Dickens – pe care eu l-am găsit destul de mohorât și nedigerabil până la un punct, mai ales în privința naratoarei enervant de dulceagă pe nume Esther Summerson, a părut totuși să prindă viață în penultimele capitole, când inspectorul nostru Bucket a preluat controlul cazului de omucidere care îl privea pe avocatul Tulkinghorn, la fel ca și în secvențele în care acesta o urmărea, fără noroc, dar într-un fel emoționant, pe lady Dedlock, adevărata mamă a lui Esther, care era gata să moară în fața locului de îngropăciune orășenesc.

– Ce vreți să spuneți, domnule? a întrebat Field.

– Vreau să spun, inspectore, că în calitatea mea de romancier profesionist, văd potențialul de interes real al unei cărți care are ca protagonist și personaj central un detectiv particular sau de la Scotland Yard nu foarte diferit de inspectorul Bucket, doar că... desigur... mai inteligent, mai pătrunzător, mai educat, mai chipeș și cu mai multă etică. Cu alte cuvinte, inspectore Field, un personaj fictiv nu foarte diferit de dumneata.

Bătrânul a strâns din ochi la mine. Arătătorul său grosolan se odihnea alături de urechea sa ca și când i-ar fi ascultat din nou sfaturile șoptite.

– Sunteți prea bun, domnule Collins, a zis el într-un final. Mult prea bun. Și totuși, poate, într-un fel modest, v-aș putea fi de ajutor să vă documentați pentru un asemenea personaj și un asemenea roman? Să vă ofer sfaturi, poate, cu privire la metodele de investigație corecte și la procedurile polițienești, ca să evitați genul caricatural prezentat în romanul domnului Dickens?

Am surâs și mi-am potrivit ochelarii.

– Mai mult decât atât, inspectore. Mi-ar fi de mare ajutor dacă aș avea acces la... cum le numiți voi... dosarele voastre criminalistice. Presupun că țineți așa ceva, oricât de oribile ar fi ele?

– Într-adevăr, le ținem, domnule, a admis Field. Și într-adevăr ar fi de-un inestimabil ajutor pentru un gentleman literat care dorește să surprindă, cum se spune, verosimilitatea în scrierea unei atari opere. Acesta e o solicitare onorabilă și sunt de acord cu ea fără nicio ezitare.

– Bun, am spus. Nici a doua mea condiție nu ar trebui să ridice vreo problemă, deoarece sunt sigur că vei continua supravegherea la care vreau să am acces fie că îți cer eu asta, fie că nu.

– Despre ce supraveghere vorbim, domnule?

– Vreau să știu tot ce puteți afla dumneata și agenții dumitale despre actrița Ellen Ternan. Unde se află. Locurile sale de reședință – al ei și al mamei ei – și dacă Dickens plătește pentru ele. Cum își câștigă banii și dacă fondurile acelea sunt suficiente ca să o susțină în condițiile de care se bucură acum. Când vine și când pleacă. Relația ei cu Charles Dickens. Totul.

Inspectorul Field arunca spre mine aceeași căutătură neabătută și ușor acuzatoare pe care – sunt sigur – o îndreptase spre o mie de răufăcători. Însă eu nu eram răufăcător – nu încă – și nu m-am lăsat afectat de puterea privirii lui.

– Stranie cerință, domnule Collins, dacă nu vă deranjează să o spun, domnule. Doar dacă nu vă interesează *personal* domnișoara Ternan.

– Nu mă interesează deloc, inspectore. Te pot asigura de asta. Mai degrabă, sunt convins că domnișoara Ternan are legătură cu acest... mister... pe care dumneata și cu mine încercăm să-l dezlegăm, la fel cum sunt convins că cele mai mari interese ale lui Charles Dickens s-ar putea să fi fost compromise de această femeie.

Pentru a-mi proteja prietenul... și poate pe mine însumi... am nevoie să înțeleg mai multe despre viața ei și despre relația lor.

Field și-a masat buza de jos cu degetul acela încovoiat și gros.

– Credeți, domnule Collins, că domnișoara Ternan ar putea fi complicea monstrului Drood? Un agent al lui?

Am râs.

– Inspectore, nu știu destule despre această femeie nici măcar ca să emit speculații. Motiv pentru care informații suplimentare despre ea, surorile ei, mama ei și relația ei cu prietenul meu Dickens sunt esențiale, dacă va fi să facem acest pact.

Field continua să-și mângâie și să își apese buza.

– Atunci, ne-am înțeles, inspectore? am întrebat.

– Cred că da, domnule Collins. Cred că ne-am înțeles chiar foarte bine. Sunt de acord cu condițiile dumneavoastră și sper să vă ofer toate informațiile de trebuință.

Field a întins o mână plină de bătături.

I-am strâns-o.

Un minut mai târziu, reluându-mi plimbarea spre British Museum, Field grăbindu-se pe lângă mine, i-am comunicat tot ce-mi spusese Charles Dickens cu o zi înainte, în timpul plimbării până la Cooling Marsh și înapoi.

11

Iarna a lovit din plin, scuturând frunzele din toți copacii de lângă Gad's Hill Place în noiembrie, trimițându-l pe Dickens din cabana lui de vară în biroul său aflat în partea din față a casei, cu șemineul ei din porțelan verde și focul pârâitor, ucigând mușcatele stacojii din grădină și trimițând nori cenușii joși să lunece peste

piatra cenușie joasă a clădirilor și străzilor din Londra unde locuiam eu.

Odată cu iarna au venit episoade mai crâncene de boală atât pentru Dickens, cât și pentru mine. Scriitorul mai celebru a continuat să se lupte cu terorile sale provocate de accidentul de la Staplehurst și cu oboseala constantă, cu durerile de rinichi care îl însoțeau din copilărie și cu amorțeala părții stângi a corpului cu care rămăsese de la „insolația" din Franța, din septembrie. În mod clar, era ceva mult mai grav decât voia autorul să recunoască. Eu și Dickens aveam același doctor – prietenul nostru comun Frank Beard – și, deși Beard discuta rareori despre ceilalți pacienți ai săi, simțeam o îngrijorare profundă.

Aveam și eu problemele mele, între care se numărau guta reumatică și durerea care o însoțea, episoade de leșin, dureri la încheieturi, o obezitate galopantă din cauza căreia eram eu însumi dezgustat de mine, cu atât mai mult cu cât nu reușeam să reduc dimensiunile meselor de care mă bucuram, flatulență, crampe, o gamă de alte deranjamente digestive și teribile palpitații cardiace. Nimeni nu părea conștient de afecțiunile fizice ale lui Dickens, însă toată lumea părea să aibă cunoștință de ale mele. Un francez mi-a scris prin intermediul editorului meu pentru a-mi spune că „pariase zece sticle de șampanie că sunt încă în viață, împotriva credinței tuturor" și, dacă încă respiram, mă implora să-l informez de acest fapt.

În toamna aceea i-am scris mamei:

> *Iată că a dat „patruzeci" peste mine* [împlinisem, de fapt, patruzeci și unu în ianuarie trecut] – *părul cărunt se rărește cu iuțeală... reumatismul și guta-mi sunt dușmani cunoscuți deja de ceva timp, propria-mi corpolență oribilă mă face gras și greoi – toate semnele rele ale vârstei mijlocii își ițesc capul în mine.*

Şi totuşi, îi mărturiseam, nu mă simţeam bătrân. Nu aveam obiceiuri precise şi nicio prejudecată onorabilă.

Dragi Cititori, nu v-am spus încă nimic despre cea mai importantă femeie din viaţa mea.

Mama mea, Harriet Geddes Collins, l-a întâlnit pe tata, artistul William Collins, când aveau amândoi douăzeci şi cinci de ani. Şi mama se trăgea dintr-un şir lung de artişti; ea şi ambele ei surori desenau deseori şi una dintre surorile mamei intrase la şcoala Academiei Regale din Londra. Drumurile lui Harriet Geddes şi al lui William Collins s-au încrucişat prima oară la un bal organizat de unele cunoştinţe ale tatei, artişti şi ei, în cinstea iubitelor lor, s-au văzut apoi de mai multe ori în Londra zilelor lor, au confirmat în 1821 că niciunul nu cultiva alte legături şi s-au luat în căsătorie la Edinburgh, în 1822. Eu m-am născut după ceva mai mult de optsprezece luni, în 8 ianuarie 1824. Fratele meu, Charles, s-a născut în ianuarie 1828.

Unul dintre prietenii tatei era poetul Samuel Taylor Coleridge şi mi-amintesc clar ziua când eu eram doar un băieţel şi poetul a venit în casa noastră, l-a găsit pe tata plecat şi a rămas să i se plângă mamei din cauza tot mai puternicei sale dependenţe de opiu. Era prima dată când vedeam sau auzeam un om matur plângând – Coleridge suspina atât de tare, că nu putea respira – şi n-am să uit niciodată vorbele pe care i le-a spus mama în ziua aceea:

– Nu plânge, domnule Coleridge; dacă opiul chiar îţi face bine, şi e *musai* să îl fumaţi, de ce nu îl fumaţi pur şi simplu?

S-a întâmplat de multe ori în ultimii ani, pe când vărsam şi eu lacrimi amare din cauza nevoii crescânde de acel drog, să aud în gând vocea mamei pe acel subiect.

Tata ajunsese acasă la scurt timp după ce Coleridge primise acest sfat şi mi-amintesc vocea spartă a poetului când a spus:

– Collins, nevasta ta e o femeie extrem de inteligentă!

Mama era o femeie inteligentă, dar tata era un mare artist și un mare om. Am primit la botez numele mijlociu – Wilkie – datorită relației sale cu onorabilul Sir David Wilkie, un vechi prieten al tatei din zilele lor de școală, care m-a ridicat în brațe la scurt timp după ce m-am născut, m-a privit în ochi și a anunțat: „Vede." (Asta a părut să mute povara, în termeni artistici, de pe umerii tatei pe ai mei, dar – cum vom vedea – n-a fost să fie așa. Fratele meu mai mic, Charley, avea să moștenească talentul artistic și să fie ales pentru acest rol.)

Tata a fost un mare om cu mari oameni ca prieteni. Când creșteam – un copil cu ochii mari, destul de gingaș, cu frunte bombată – am luat ca pe un dat faptul că soții Wordsworth, Coleridge, Robert Southey și Sir Walter Scott erau cunoștințe apropiate ale familiei noastre și ne vizitau casa. Tata nu doar că primise comenzi de la ei, dar petrecuse și mult timp în compania unor personalități ilustre precum Sir Francis Chantrey, ducele de Newcastle, Sir Robert Peel, Sir Thomas Lawrence, Sir Thomas Heathcote, Sir Thomas Baring, Sir George Beaumont și lordul Liverpool.

Sigur, e adevărat că cea mai mare parte a timpului pe care tata îl petrecea alături de personalități era în absența mamei. Sunt sigur că tata nu era *rușinat* de mama și categoric nici de mine sau Charles, dar prefera să-și treacă timpul între marii oameni departe de căminul nostru. Scria totuși acasă cu conștiinciozitate și, deseori după ce enumera întâmplările emoționante și întâlnirile personale din zilele și săptămânile cât stătea departe, alipea o anexă precum aceasta pe care am găsit-o când aranjam hârtiile mamei de curând:

Nu-mi pot reprima dorul de casă, cu toate că-mi petrec timpul într-un mod foarte plăcut, atât de plăcut cât îl pot face prietenii cei mai amabili, doamnele tinere și vioaie și toate desfătările vieții. Mă flatez spunându-mi că viața tihnită pe care o duc mă va mulțumi

și poate mă va face mai puternic și, prin urmare, sunt hotărât să profit din plin de ea.

Și chiar a profitat din plin de ea, cred, deși, în ciuda multelor comenzi venite din partea unor oameni atât de celebri, venitul său era rareori consistent sau constant. Mama trăia însă în cumpătare și se asigura că Charles și cu mine făceam la fel, așa că banii erau puși deoparte.

Tata era un om extrem de religios. Jurase de mult să alunge din viața sa înclinațiile spre indolență sau impietate și nu accepta așa ceva nici din partea soției sau copiilor săi. Unii spuneau că e aspru, ba chiar înfumurat, dar asta era nedrept. Într-o altă scrisoare adresată mamei și trimisă dintr-un castel scoțian pe când eu și Charley încă purtam pantaloni scurți, tata scria:

Spune-le copiilor că singurul mod în care își pot servi părinții este să îi asculte întru totul; zi-i lui Charley să găsească pasajul din Scriptură unde această datorie e subliniată cel mai puternic și să mi-l trimită transcris.

Și într-o altă scrisoare, adresată special fratelui meu și mie, una pe care o dețin chiar eu și pe care o recitesc deseori, William Collins și-a arătat adevăratul spirit al fervorii sale religioase:

Ce mi-a scris mama voastră, în ultima ei scrisoare, despre voi amândoi, m-a bucurat foarte mult. Continuați să vă rugați lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, ca să vă ajute, prin Sfântul Duh, să fiți o binecuvântare pentru părinții voștri; și atunci trebuie să fiți fericiți.

Consecvent convingerilor sale, tata a devenit cunoscut pentru acuzările sale. Toleranța lui pentru toleranță era foarte scăzută.

Odată, când artistul John Linnell (care ne pictase mai multe portrete), vecinul nostru apropiat, a fost văzut lucrând duminica – își lega piersicul și nectarinul de peretele său nordic – tata nu s-a limitat să-l ocărască pe Linnell, ci l-a și pârât la un predicator congregațional aflat în vizită. În același timp, tata era convins și răspândea zvonuri cum că Linnell își înșelase la plată unul dintre grădinari, iar când Linnell l-a confruntat pe această temă, tata a strigat:

– Ce importanță crezi că are dacă ai înșelat un om la plată sau nu, când comiți neîncetat lucruri de zece ori mai rele?

Între acestea se numărau muncitul duminica și faptul că devenise un eretic.

Eram cu tata când l-am întâlnit pe poetul William Blake pe Strand și când Blake – o cunoștință – l-a salutat pe tata și i-a întins mâna, iar părintele meu l-a ignorat intenționat, întorcându-i poetului spatele și ducându-mă de acolo înainte să pot vorbi. Blake, vedeți voi, ducea o ulcică de bere neagră în mâna pe care n-o întindea în semn de prietenie.

Mai târziu, când aveam douăzeci și ceva de ani și scriam memoriile tatei după dispariția lui, mi-am dat seama ce invidioși au fost pe el mulți dintre așa-zișii mari artiști ai epocii. John Constable, de pildă, o veche cunoștință, primea doar câteva sute de lire pentru picturile lui înnorate și mohorâte în anii când tata câștiga peste o mie de lire anual pe comenzi pentru ceea ce Constable numea disprețuitor „peisaje frumușele" și „portrete plate, fără suflet, la modă". Când Constable nu găsea niciun client (în mare parte din pricina insistenței sale de a picta opere atât de nepopulare precum *Lanul de grâu* în același timp în care tata simțea pulsul dorințelor clienților și Academiei pentru opere mai decorative), frustratul pictor de peisaje a scris următoarele într-o scrisoare dată publicității, spre marea furie a tatei: „Turner expune un tablou mare cu

portul Dieppe... Calcotte, nimic, din ce aud... Collins, o scenă de coastă cu peşti, ca de obicei, şi un peisaj cu o balegă mare de vacă, cel puţin în ceea ce priveşte culoarea şi forma."

Am menţionat înainte că tata a hotărât, pe când eram încă destul de mici, că Charley, nu eu, avea să fie adevăratul moştenitor al talentelor şi carierei sale artistice, în ciuda celor spuse la naşterea mea de Sir David Wilkie, tizul meu. Tata l-a înscris pe Charley la o şcoală particulară de arte, a petrecut mult timp doar cu fratele meu în timpul lungilor noastre excursii în Europa – analizând picturi din catedrale şi muzee (deşi tata ura să intre în bisericile papistaşe) – şi l-a ajutat pe Charley să fie primit în prestigioasa Academie Regală.

Tata n-a vorbit niciodată cu mine despre viitorul meu sau despre cum îl voi trăi, în afară de o singură sugestie, când aveam treisprezece ani, că m-aş putea gândi să merg la Oxford în vederea intrării în rândul Bisericii.

La aceeaşi vârstă de treisprezece ani, în Roma, în timpul uneia dintre lungile noastre şederi de familie în Europa, am trăit prima mea aventură amoroasă completă. Îmi amintesc relatându-i amănuntele lui Charles Dickens la fix şaptesprezece ani după aceea, în timpul următoarei mele vizite la Roma şi primul meu drum acolo în compania celebrului autor, şi Dickens s-a arătat atât de mulţumit de aventura mea timpurie stângace, încât mi-a spus mai târziu că i-o relatase şi cumnatei sale, Georgina Hogarth, scutind-o, a spus, doar de amănuntele legate de „cum a ajuns aventura la punctul culminant". A chicotit spunându-mi cum a roşit Georgina când el, Dickens, îi rezumase primul meu contact fizic complet, conchizând: „Tânărul nostru Willy a ieşit din treaba asta ca un Jupiter păgân."

În orice caz, chiar şi la treisprezece ani, nu aveam nicio intenţie să intru la Oxford ca să mă alătur Bisericii.

Se știe că artiștii sunt oameni sensibili – cel puțin față de propriile lor sentimente – și tânărul Charley era mai sensibil decât majoritatea. Nu este o exagerare să spun că era un copil melancolic, meditând mereu la una și la alta, și ambii mei părinți – dar mai ales mama – au luat această constantă nefericire (vecină cu ursuzenia) ca pe un semn al geniului artistic. Îi displăceau totodată femeile și fetele.

Mă întrerup aici, Dragi Cititori, pentru a vă cere îngăduința pentru ce urmează să spun. Dacă n-ar fi vorba despre niște memorii destinate viitorului îndepărtat, nici n-aș aminti aceasta, dar – cum poate ați intuit în textul de față – exista o tensiune profundă și constantă între Charles Dickens și ginerele său, Charles Collins, și mă tem că această chestiune măruntă a aversiunii lui Charley față de femei (de nu era chiar misoginism) ar putea să fi avut un rol însemnat în prejudecata lui Dickens. Vedeți voi, oricum va fi evoluat genul acesta de lucruri în timpul vostru îndepărtat, nu era ieșit din comun în epoca noastră ca tinerii să treacă prin lungi perioade când preferau compania băieților și a bărbaților în defavoarea celei a femeilor. Date fiind educația limitată de care beneficiau femeile în timpul nostru și totodată evidentele dificultăți ale sexului frumos în dobândirea și stăpânirea aspectelor mai dificile ale învățării de-a lungul istoriei, era logic ca bărbații sensibili și contemplativi să-și concentreze energiile și relațiile spre alți bărbați.

Îmi amintesc o dată când Charley avea în jur de cincisprezece ani și eu am dat întâmplător peste câteva caiete de schițe ale sale, lăsate la vedere în camera lui într-un fel necaracteristic (a fost întotdeauna secretos și ordonat), și am glumit cu el despre faptul că toate siluetele schițate în caietul lui de desen erau ale unor bărbați goi.

Charley se făcuse roșu ca racul, dar spusese cu reală emoție:

– Nu-mi place deloc să desenez femei, Willy. Ție nu? Adică, sunt toate greoaie și bălălăite, și umflate, și bulboase în locurile

unde corpul omenesc *nu* ar trebui să fie. Mult mai mult îmi plac fesele plate și ferme și coapsele musculoase, și burțile plate, și piepturile masculine, mai mult decât absențele acelea feminine scârboase și protuberanțele lor cărnoase și faldurile lălâie de piele.

Căutam să fac un comentariu hazliu demn de un gentleman sofisticat, în vârstă de nouăsprezece ani, ca mine, când Charley a continuat:

– Adică, Willy, nudurile de femei ale lui *Michelangelo* de pe tavanul Capelei Sixtine – chiar și Eva – sunt toate de fapt picturi ale unor bărbați goi. Până și marele Michelangelo disprețuia femeile nude! Ce spui de asta, frate?

Am fost tentat să spun că fusesem și eu în Roma în ziua aceea caniculară, cu ani în urmă, când tatăl nostru ne învățase pe *amândoi* acest detaliu picant. M-am împotrivit însă tentației. Tot ce am spus în după-amiaza aceea, în camera fratelui meu, în timp ce el strângea schițele și le depozita într-un sertar cu încuietoare, a fost:

– Acelea-s niște desene foarte bune, Charley. Chiar foarte bune.

N-am făcut niciun comentariu pe marginea faptului că fratele meu nu doar că încălcase regula nescrisă conform căreia un artist nu trebuie niciodată să arate în desenele sale organele genitale masculine – lăsând acolo un gol în grafit, la rigoare, sau, de preferat, desenând o mică pânză peste vintre – ci desenase unele dintre organele masculine într-o evidentă stare de excitare.

Nu la multe luni după această întâlnire, tata a avut și el o revelație în sensul acesta – arătându-se poate la fel de indiscret ca mine cu desenele lui Charles sau în comentariile sale. Mi-amintesc că Charley a fost chemat în studioul tatei într-o dimineață și ușa s-a închis și apoi s-au auzit țipete din partea fratelui meu în timp ce tata îl biciuia pe flăcăul cel sensibil fie cu o ramură, fie cu bastonul, fie cu un teu.

După ce a murit tata, cred că mie și lui Charley ne-ar fi plăcut să locuim cu mama în minunata ei casă de la Hanover Terrace tot restul vieții noastre. Legătura mea cu Caroline G. m-a purtat departe de acel sanctuar. Și totuși, pentru luni și chiar ani după ce m-am mutat cu Caroline și fiica ei, Harriet – ce mult îmi plăcea coincidența acestui nume! – am continuat să mă întorc la casa mamei ca să scriu și să adresez scrisori prietenilor noștri comuni (ai mamei și ai mei) de acolo, deși celorlalți prieteni le scriam de la noua mea casă. Mama nu avea habar de existența Carolinei, desigur; sau, dacă avea, nu mi-a spus-o niciodată. E adevărat că o încântam cu multe povești despre viața mea de burlac departe de ea, fără a menționa vreodată vreo femeie, cu atât mai puțin pe văduva Caroline, însă e la fel de adevărat că mama n-a sugerat nici măcar o dată că ar vrea să vină în vizită acasă la mine, oriunde ar fi fost asta, în cursul tuturor anilor pe care i-am împărțit cu doamna G. și cu Harriet.

Încă locuiam cu mama când l-am cunoscut pe Dickens în 1851. Iată cum a scris mai târziu un reporter despre mine și Dickens în acea perioadă de început: „Amândoi erau oameni jovialí, pasionați de teatru, amatori de băuturi și companie și excursii, cu firi extrem de vesele, relaxându-se activ, răspunzând vehement." Și după excursiile și relaxările active și răspunsurile noastre vehemente, Dickens se întorcea acasă la soția sa tot mai bovină, iar eu mă întorceam acasă la mama.

Charley ar fi locuit cu mama până la moartea ei și poate că ar fi rămas acolo până la propria-i moarte, sunt cât se poate de sigur, de n-ar fi fost căsătoria sa cu Kate Dickens.

Niciunul dintre noi nu va cunoaște vreodată motivele pentru neașteptata cerere în căsătorie pe care Charley i-a făcut lui Kate la sfârșitul primăverii lui 1860. În fapt, din ce înțeleg, *Kate* a fost cea care l-a cerut în căsătorie *pe Charley* în primăvara aceea. Fără-ndoială, Kate a fost cea care a grăbit data nunții pentru

mijlocul verii – în ciuda opoziției verbale și vehemente a tatălui ei, nu atât față de data stabilită, cât față de faptul în sine.

Charley nu avusese o istorie lungă în arta curtării și seducerii. De fapt, până în cel de-al treizeci și doilea an al vieții sale (care avea să fie anul căsătoriei lui), continuase să evite femeile. În primăvara și vara aceea au circulat o sumedenie de șoapte despre Katey Dickens, care se îndrăgostise, spuneau zvonurile, și pusese ochii pe Edmund Yates, un prieten mai tânăr al Inimitabilului care își adusese obolul la ruptura dintre Dickens și Thackeray scriind un profil profund defavorabil bătrânului scriitor. Un contemporan îl descrisese pe Yates ca fiind „...foarte fascinant, de asemenea. Și superficial, pe deasupra".

Superficial de fascinant sau nu, Kate Dickens se îndrăgostise de el și când Yates a omis să bage în seamă pasiunea ei, în ciuda frecventelor vizite ale tânărului la Tavistock House și apoi la Gad's Hill Place și în ciuda flirturilor evidente din partea lui Katey – evidente pentru toată lumea, inclusiv pentru Charles Dickens și pentru mine – tânăra încăpățânată (tocmai împlinise douăzeci de ani) i-a cerut mâna lui Charley.

Cu câteva luni înaintea nunții, după o vizită la Gad's Hill, unde redirecționarea atenției conjugale a lui Katey era iarăși evidentă pentru toți, i-am scris mamei: „...Charley încă face tot posibilul pentru a se convinge că trebuie să se căsătorească."

Peste ani, după moartea fratelui meu din cauza constantelor ulcere stomacale care se dovediseră canceroase, am întrebat-o pe Kate de ce îl târâse în fața altarului.

– Trebuia să evadez din casa aia, mi-a răspuns ea. Trebuia să scap de tata.

Dickens nu și-a ascuns dezaprobarea pentru acea partidă. Cu toate acestea, Katey era copilul lui preferat și nu-i putea refuza nimic, nici chiar căsnicia aceea nebunească.

În ziua de 17 iulie 1860, St Mary's Church din Higham – clopotnița bisericii avea să fie vizibilă din camera de scris de la cabana lui Dickens cinci ani mai târziu, când cabana în cauză avea să fie asamblată – a fost aproape îngropată în flori albe. Vecinii de sorginte inferioară creaseră arcade de flori care marcau drumul spre biserică. Cu o noapte în urmă, sătenii trăseseră focuri de armă în cinstea căsătoriei, însă un Charles Dickens morocănos și îngrijorat ieșise pe peluza de la Gad's Hill în cămașă de noapte, cu pușca în mâini și spusese doar: „Ce naiba e cu asta?"

Un tren special a fost antamat pentru aducerea invitaților la nuntă din Londra. Îmi amintesc că stăteam la taclale cu Thomas Beard, sălciul gentleman care-i fusese cavaler de onoare lui Charles Dickens cu două decenii în urmă. Beard avea strania calitate de a fi singura persoană prezentă la nunta lui Kate care să se fi aflat și la nunta tatălui ei, deși într-un toast scurt și nepregătit în prealabil, Dickens însuși a vorbit ironic – aproape mușcător, mi s-a părut – despre „o ceremonie similară ținută într-un edificiu metropolitan acum vreo douăzeci și patru de ani".

Mama lui Kate, Catherine, nu era de față, desigur. Cum nu era nici Elizabeth Dickens, vârstnica, dar încă teafără mamă a Inimitabilului. Georgina Hogarth era singurul membru de familie din partea mamei miresei prezent. Puțini păreau să observe absențele.

După ceremonia de nuntă, ceata de invitați s-a întors la Gad's Hill pentru un imens mic dejun nupțial. Din nou, totul pe sau în jurul mesei era decorat cu flori albe. Micul dejun nupțial, deși somptuos, a durat doar o oră. Gazda promisese tuturor că nu se vor ține discursuri și nici nu s-au ținut. Am băgat de seamă că mireasa și mirele s-au așezat la masă pentru o clipă, apoi au dispărut când oaspeții jucau tot felul de jocuri pe peluză. Mama mea, care aproba căsătoria la fel de puțin precum Charles Dickens, a necesitat îngrijire constantă în dimineața aceea. Când Charley și Kate au

reapărut, îmbrăcați de drum, mireasa purta negru. Katey s-a pierdut cu firea și a plâns amarnic pe umărul tatălui ei. Charley s-a făcut din ce în ce mai alb la față, până când m-am temut că va leșina.

Eu și mama ne-am strâns cu ceilalți aproximativ treizeci de oaspeți pe aleea cu pietriș ca să-i sărutăm pe proaspeții însurăței, să le strângem iarăși mâinile și să azvârlim cu încălțări vechi. După ce-a plecat trăsura, mama a anunțat că nu se simte bine. Am lăsat-o așezată la umbră doar atât cât să-l informez pe Dickens de plecarea noastră, dar nu l-am găsit nicăieri, nici pe peluză între tinerii care jucau, nici în salonul de la parter și nici în sala de biliard sau birou.

Am văzut-o pe Mamie coborând la parter, așa că am urcat în camera lui Katey – cea care fusese camera ei până în acea dimineață – și l-am găsit pe Dickens în genunchi, la podea, cu fața îngropată în rochia de mireasă a fiicei lui. Inimitabilul plângea ca un copil. A ridicat ochii spre mine, cu fața șiroind de lacrimi, văzând poate doar silueta mea în cadrul ușii și crezând, poate, că eram tot fiica lui, Mamie, și a strigat cu voce dogită:

– De n-aș fi fost eu, Katey n-ar fi plecat de acasă!

N-am spus nimic. M-am întors, am coborât la parter și am ieșit pe peluză, am luat-o pe mama și am chemat trăsura ca să ne ducă înapoi la gară și de acolo să ne întoarcem la Londra.

Charles și Katey urmau să nu aibă copii. Zvonul s-a răspândit – pornit poate de Dickens, dar și poate de Katey însăși – că mariajul n-a fost niciodată consumat. Cu siguranță era adevărat că în vara accidentului de tren al lui Dickens, în 1865, Katey era o femeie nefericită și dispusă la flirt, aflată evident în căutarea unui amant. Erau mulți bărbați în jur care nu s-ar fi dat în lături de la a face dragoste cu o femeie măritată, de n-ar fi fost ferocitatea și constanta vigilență ale tatălui ei.

Boala cronică a lui Charley și durerile de stomac au devenit și ele o problemă în casa Dickens. Eu am fost sigur că nu erau decât ulcere, iar când fratele meu, Charles, a murit până la urmă de cancer la stomac în 1873, a fost doar o ușoară consolare faptul că Charles Dickens i-o luase înainte în moarte.

Dickens mi-a spus pe un ton tăios în toamna aceea stranie din 1865:

– Fratele tău aduce un cap de mort la masa mea de fiecare dată când ia micul dejun aici, Wilkie.

Era evident pentru toți că Dickens nutrea convingerea că Charley se afla pe moarte și că el – Inimitabilul, negându-și permanent propriile boli și respingând la infinit posibilitatea morții proprii – considera că Charley ar trebui să se stingă mai degrabă mai devreme decât mai târziu.

Și astfel revenim, Dragi Cititori, la groaznica stare a sănătății mele din iarna aceea dintre 1865 și 1866.

Tata suferise de reumatism care își concentrase forțele în spatele ochiului său stâng, împiedicându-l aproape complet să picteze în ultimii ani de viață. Guta mea reumatică a migrat inevitabil la ochiul drept, aproape orbindu-mă și făcându-mă să mijesc ochiul stâng atunci când scriam. Durerea s-a mutat la braț și mână până într-acolo încât a trebuit să mut tocul din mâna dreaptă în cea stângă ca să îl înmoi în cerneală.

În cele din urmă avea să-mi fie complet imposibil să scriu și aveam să dictez unele din viitoarele mele cărți de pe canapeaua pe care zăceam, dar asta numai după ce mi-am educat tânăra secretară – întâi pe Harriet, dar apoi pe cineva infinit mai amenințător – să-mi ignore strigătele de durere și să asculte doar propozițiile dictate între țipete agonice.

Am spus deja că laudanumul era singura mea alinare pentru durere. Poate că am spus și că se obișnuia a se lua între trei și cinci *picături* de opiu lichid diluate într-un pahar de vin, dar pe-atunci, iarna 1865–1866, aveam nevoie de două-trei *pahare* de medicament pentru a fi în stare să lucrez sau să dorm.

Existau inconvenientele menționate deja. Sentimentul că eram mereu urmărit și persecutat. Halucinațiile. (La început presupusesem că femeia cu piele verde și dinți de fildeș era o atare halucinație; dar apoi, după ce m-a atacat pe scări în întuneric, m-am trezit de mai multe ori cu zgârieturi adânci pe gât.)

Într-o noapte lucram în birou – scriam la romanul meu *Armadale* – când mi-am dat seama că un om ședea într-un scaun la doar câțiva centimetri în stânga mea. Scria și el. Omul era *doppleganger*-ul meu. Sau, mai degrabă, el eram eu – purta aceleași haine, ținea același toc, s-a întors spre mine cu aceeași expresie întunecată, dar șocată pe care eu trebuia că i-o arătam lui.

S-a întins după pagina mea albă.

Nu-l puteam lăsa să-mi scrie cartea. Nu puteam lăsa pagina aceea, pagina mea, să devină *a lui*.

Ne-am încăierat. Scaunele au fost răsturnate. O lampă a fost stinsă. În întuneric, l-am împins în lături și m-am împleticit pe hol, pornind spre dormitor.

Dimineață, m-am dus în birou și am găsit peretele, porțiuni din geam și pervaz, un colț al scumpului covor persan, scaunul meu, perna de pe el și două rafturi cu cărți de-a dreptul împestrițate cu stropi de cerneală ca pielea unui dalmațian. Șase pagini mai fuseseră scrie din romanul meu cu o caligrafie care era aproape, dar nu întru totul, a mea.

Le-am ars în vatră.

12

În decembrie 1865, inspectorul Field mi-a transmis, folosindu-se de mătăhălosul detectiv Hatchery ca mesager, că „pacienta" lui Dickens, Ellen Ternan, se simțea destul de bine, încât nu doar să ia parte la balul de Crăciun găzduit de fratele viitorului soț al surorii sale, Anthony Trollope, ci își revenise suficient de pe urma rănilor suferite în iunie la Staplehurst, încât să *danseze* la acea petrecere.

Cu mușcate stacojii prinse în păr.

În vremea Crăciunului din acel an, inspectorul Field mi s-a plâns că *el* îmi oferea mai multe informații decât îi dădeam *eu*. Era adevărat. Deși Dickens mă invitase la Gad's Hill de mai multe ori pe timpul toamnei și deși cinaserăm împreună în oraș și îndepliniserăm diverse funcții împreună pe toată durata acelui anotimp al lentei sale recuperări după dezastrul de la Staplehurst, n-am discutat niciodată cu adevărat despre Drood. Era ca și când Dickens ar fi știut cumva că făcusem un legământ trădător cu uneltitorul inspector Field. Și totuși, dacă asta era adevărat, de ce continua Inimitabilul să mă invite la el acasă, să-mi trimită scrisori cu noutăți și să ne întâlnim la cină la unele dintre localurile noastre preferate din Londra?

În orice caz, inspectorul Field mă informase la o săptămână după ce repetasem povestea lui Dickens despre cum decursese întâlnirea lui cu Drood, aproape cuvânt cu cuvânt, că scriitorul mă minți se.

Dacă era adevărat ce-mi spusese inspectorul, mi-am dat seama, asta însemna atunci că nu exista niciun afluent al râului subteran de genul celui descris de Dickens. Și nici vreun tunel care să ducă la alt râu, vreo colonie plină de sute de săraci mânați în subteran, vreun templu egiptean pe malul acelui negăsit Nil subpământean. Fie Dickens mă minți se pentru a proteja ruta reală către bârlogul lui Drood, fie scornise întreaga întâlnire.

Inspectorul Field nu era mulţumit. În mod evident, el şi oamenii lui petrecuseră ore sau zile şi nopţi întregi explorând catacombele şi cavernele şi canalele de acolo jos... totul în van. În ritmul acesta, mi-a spus el în timpul rarelor şi apăsătoarelor noastre întâlniri, nu-l va prinde niciodată pe Drood şi va muri de bătrâneţe înainte de a-i obliga pe foştii lui superiori de la sediul Poliţiei Metropolitane să-i redea pensia şi să-i reabiliteze bunul renume.

Cu toate acestea, Field a continuat să-mi împărtăşească informaţii tot restul iernii. În cursul lunilor de toamnă de după ce a încheiat munca la *Prietenul nostru comun* şi probabil în timp ce avea plăcerea de a vedea ultimul episod din roman apărând în *All the Year Round,* Dickens închiriase o casă pentru sine în Londra, la Southwick Park nr. 6, aproape de Hyde Park. Faptul nu constituia un mister; închiriase o casă asemănătoare imediat după colţ de aceea cu doi ani în urmă, pentru a avea un loc convenabil în Tyburnia pentru angajamentele sale sociale londoneze, iar această locuinţă nouă aproape de Hyde Park era destinată să-i permită fiicei sale Mamie să vină la oraş ori de câte ori dorea pentru propriile-i nevoi sociale (atâtea câte erau ele, dat fiind că societatea părea să le ocolească mult pe Katey şi pe Mamie, deopotrivă, la vremea aceea).

Aşadar, închirierea casei de lângă Hyde Park nu era niciun mister. Dar – cum avea să indice inspectorul Field câteva săptămâni mai târziu, mijindu-şi ochii şi atingându-şi nasul cu degetu-i gros – un mister mult mai mare învăluia închirierea de către Dickens a două case mici în satul Slough: una numită Elizabeth Cottage pe High Street şi cealaltă pe Church Street, la distanţă de doar o jumătate de kilometru. Cu toate că această revelaţie încă se afla în viitor la momentul venirii sărbătorii de Crăciun, aveam să aflu mai târziu prin inspectorul Field că Dickens închiriase ambele proprietăţi sub numele de Tringham – Charles Tringham pentru Elizabeth Cottage şi John Tringham pentru casa de pe Church Street.

Pentru o vreme, avea să mă informeze mai târziu inspectorul Field, casa de pe Church Street a stat goală, dar apoi a fost ocupată de o anume doamnă Ternan și de fiica ei Ellen.

– Nu știm de ce domnul Dickens a folosit numele de Tringham, avea să spună inspectorul Field după Anul Nou, pe când ne plimbam în jurul Dorset Square aproape de casa mea. Nu pare important, la suprafață, înțelegi, dar în branșa noastră ajută întotdeauna dacă înțelegem motivul pentru care cineva alege anumite pseudonime sub care să facă munca murdară.

Ignorând aluzia la „munca murdară", am spus:

– Este o tutungerie pe Wellington Street aproape de birourile unde Dickens și cu mine lucrăm la *All the Year Round*. Proprietăreasa, bine cunoscută deopotrivă lui Dickens și mie, este o anume Mary Tringham.

– A! a făcut inspectorul Field.

– Nu cred însă că aceasta este sursa numelui, am adăugat.

– Nu?

– Nu, am spus. Știi din întâmplare, inspectore, o anume poveste publicată în 1839 de Thomas Hood?

– Nu cred, a recunoscut acru fostul polițist.

– E despre bârfa la sat, am spus. Și ea conține câteva versuri dintr-o poezie...

...aflând tot ce era de aflat
În clevetitorul Tringham, sat.

– Aa! a făcut din nou inspectorul Field, dar acum cu mai multă convingere. Ei, domnul Dickens... sau domnul Tringham, dacă preferă așa... face tot posibilul ca să-și ascundă prezența în Slough.

– Cum așa? am întrebat.

– Își datează scrisorile din Eton, spunându-le prietenilor că nu făcea decât o plimbare prin parcul de acolo, a răspuns inspectorul Field. Și face pe jos kilometri întregi traversând câmpiile de la Slough la gara Eton, de parcă ar fi vrut să fie observat – dacă era observat totuși – așteptând trenul de Londra acolo, iar nu la Slough.

M-am oprit locului și am întrebat:

– De unde știi ce le spune domnul Dickens prietenilor în scrisorile lui, inspectore? Te-ai ocupat cu deschiderea plicurilor la aburi sau cu interogarea prietenilor lui?

Inspectorul Field doar a surâs.

Dar toate aceste revelații, Dragi Cititori, aveau să iasă la iveală în primăvara lui 1866, iar eu trebuie să revin la bizarul și memorabilul Crăciun din 1865.

Când Dickens m-a invitat la Gad's Hill Place pentru ziua de Crăciun, propunând în biletul său să rămân până după Anul Nou, am acceptat imediat. „Majordomul și mama Majordomului vor înțelege", scria în același bilet, referindu-se la Harriet (pe care noi o strigam Carrie tot mai des pe măsură ce se maturiza) și la mama ei, Caroline, în felul său obișnuit, bășcălios. Nu sunt sigur dacă cele două, Caroline și Carrie, *chiar* au înțeles sau dacă mi-au simțit lipsa în săptămâna aceea, însă asta puțin mă interesa.

În timpul scurtei călătorii cu trenul spre Chatham, am ținut în mâini numărul de Crăciun din *All the Year Round* – cel în care scrisesem și eu și la care ajutasem și, în același timp, numărul care conținea povestirea lui Charles Dickens, „Scârțarul Jack" – și m-am gândit la cât de manieristă devenise în ultimul timp proza Inimitabilului.

Poate că e nevoie să fii romancier (sau Critic Literar din Viitor, așa cum sunteți voi, Dragi Cititori) ca să vezi ce se află în spatele cuvintelor altui romancier.

Am să încep cu cea mai recentă poveste de Crăciun a lui Dickens:

Scârțarul Jack, eroul eponim al micii fabule a Inimitabilului și un nume comun în timpul nostru pentru vânzătorii ambulanți care se plimbau dintr-un sat în altul cu marfa lor ieftină, vorbea despre un bărbat a cărui soție nu mai era cu el, al cărui copil murise și care – din motive profesionale – trebuie să-și ascundă sentimentele de ochii lumii. Personajul lui Dickens era „Regele tuturor Scârțarilor Jack" și întâmplarea face să i se fi aprins pasiunea pentru o fată tânără „cu chip frumos și păr negru, luminos". Să fi fost Jack un autoportret mascat al autorului? Să fi fost tânăra fată Ellen Ternan?

Dickens fiind Dickens, desigur, fata cu chip frumos și păr negru, luminos, se-ntâmpla totodată să fie surdomută. Ce ar fi o poveste de Crăciun a lui Dickens fără patos și sentimentalism?

„Când ne vedeți pe scara trăsurii", ne spune Scârțarul Jack despre momentele sale în fața publicului, „ați da aproape orice aveți ca să fiți ca noi. Când ne vedeți coborâți de pe scara trăsurii, ați mai da ceva pe deasupra ca să scăpați de învoială."

Oare Charles Dickens ne vorbește aici despre marele abis dintre vesela lui viață publică și tainica lui tristețe și singurătate funciară departe de ochii publicului?

Și apoi era uriașul lui roman *Prietenul nostru comun*, încheiat (precum „Scârțarul Jack") în septembrie trecut și care tocmai își terminase apariția în nouăsprezece episoade în al nostru *All the Year Round*.

Poate că e într-adevăr nevoie de privirea altui autor profesionist ca să vezi cât de complexă și de periculoasă era de fapt o carte ca *Prietenul nostru comun*. Am citit-o în foileton, așa cum a fost publicată în revista noastră în ultimul an și jumătate; îl auzisem pe Dickens citind părți din ea cu voce tare unor grupuri mici de

oameni; citisem ceva din carte în manuscris; și, după ce a apărut și ultimul episod, o recitisem de la cap la coadă. Era incredibilă. Pentru prima dată în viața mea, cred că îl uram pe Charles Dickens din pură invidie.

Nu știu cum e în epoca voastră, Dragi Cititori, dar în al nostru secol nouăsprezece care în scurt timp avea să împlinească două treimi, tragedia înlocuia deja comedia în ochii și inimile, și mințile analitice ale „cititorilor serioși". Tragediile lui Shakespeare erau montate scenic mai des decât comediile lui sclipitoare și primeau cronici și discuții mai serioase. Umorul profund și continuu al unui, să spunem, Chaucer sau Cervantes era înlocuit pe lista scurtă a capodoperelor de tragediile mai serioase și istorisirile deopotrivă ale clasicilor și contemporanilor noștri. Dacă această tendință continuă, Dragi Cititori, atunci pe când veți citi voi acest manuscris, de acum într-un secol și mai bine, arta și aprecierea comediilor se va fi pierdut aproape complet.

Aceasta era însă o chestiune de gust. Ani la rând – decenii de-acum – ficțiunea lui Charles Dickens devenise mai sumbră și mai serioasă, permițând temelor să dicteze structura romanelor sale și făcându-i personajele să se potrivească bine (prea bine) în nișele structurii tematice generale la fel cum fișele de bibliotecă sunt distribuite în sertarul cuvenit. (Asta nu înseamnă că și cele mai serioase romane ale lui Dickens din anii recenți fuseseră lipsite de umor; nu cred că Dickens putea *scrie* ceva epurat complet de umor, la fel cum era puțin probabil ca el să rămână întru totul serios la o înmormântare. Era cu adevărat incorigibil în această privință.) Subiectele lui fuseseră totuși tot mai serioase pe măsură ce abandona în mare parte haoticele celebrări pickwickiene ale vieții care îl *făcuseră* să fie Inimitabilul Boz și pe măsură ce critica și satira socială – de-o importanță supremă pentru el, personal – migrau mai spre centrul operei sale.

Dar în *Prietenul nostru comun,* Dickens crease un neîntrerupt roman comic de mai mult de opt sute de pagini dense fără a atinge – din câte îmi dădeam eu seama – o singură notă falsă.

Asta era incredibil. Îmi inflama încheieturile și îmi făcea ochii să ardă de durere.

În *Prietenul nostru comun,* Dickens abandonase marile motive din *Micuța Dorrit, Casa umbrelor* și *Marile speranțe* și subordonase aproape complet opiniile lui personale și sociale unui abil exercițiu lingvistic și de nuanțe care se apropia foarte mult de perfecțiune. *Foarte* mult. Complexitatea personajelor sale în această carte depășea de departe orice realizare anterioară; într-adevăr, Dickens părea să fi readus la viață multe dintre vechile lui personaje și să le fi reimaginat beneficiind de forța de concentrare a unei maturități de curând dobândite și a unui nou descoperit sentiment al iertării. Astfel, maleficul avocat Tulkinghorn din *Casa umbrelor* reapare în persoana tânărului avocat Mortimer Lightwood, dar își recapătă onoarea așa cum Tulkinghorn n-ar fi putut-o face niciodată. Josnicul Ralphy Nickleby este renăscut ca mojicul Fledgeby, dar nu scapă de pedeapsă precum Nickleby. (Într-adevăr, aspra ciomăgire a lui Fledgeby de către celălalt mojic, Alfred Lammle, este unul dintre punctele de vârf din lunga listă de povești ale lui Charles Dickens.) În mod asemănător, Noddy Boffin se transformă într-un Scrooge care evită să devină un avar; bătrânul evreu Riah spală păcatele lui Fagin, personajul uneori criticat al lui Dickens (mai ales de evrei), nefiind un cămătar fără inimă, ci doar *angajatul* mustrat de conștiință al unui cămătar creștin fără inimă; iar Podsnap este – pe lângă o devastatoare întruchipare a lui John Forster (devastatoare și atât de subtilă, încât Forster nu s-a recunoscut niciodată în personaj, deși toți ceilalți au făcut-o) – Podsnap este... Podsnap. Chintesența podsnapismului. Care ar putea foarte bine să fie chintesența epocii noastre.

Şi totuşi, deşi tonul şi structura *Prietenului nostru comun* sunt ale unei comedii satirice fără cusur care i-ar fi făcut cinste lui Cervantes, fundalul în clarobscur al romanului este sumbru până aproape de disperare. Londra a devenit un deşert sterp şi pietros, un oraş „cu atât mai ieftin, cu cât bogăţia lui sporea; cu atât mai ne-imperial, cu cât imperiul lui creştea". Este „un oraş disperat, fără nicio fisură în bolta de plumb a cerului"[1]. Tonurile sunt sobre până în pragul funebrului, până şi cerul fiind acoperit de ceaţa omniprezentă ce se transforma din galben şi brun într-un negru insidios – „o îngrămădeală de aburi împovăraţi de uruitul înfundat al roţilor şi vălătucind un guturai uriaş"[2]. Oraşul pe care Dickens îl iubea atât de tare este înfăţişat ca fiind fie cenuşiu, fie prăfuit, fie negru sau noroios sau rece, sau vântos, sau măturat de ploi, sau înecat în propriile-i dejecţii şi gunoaie. Cel mai adesea, în *Prietenul nostru comun,* Londra este prezentată ca fiind toate aceste lucruri laolaltă.

Însă în acest peisaj oribil – şi în marile valuri de neîncredere, uneltiri viclene, infidelităţi incipiente, lăcomie ubicuă şi gelozie criminală – personajele izbutesc să afle iubire şi susţinere nu în sânul familiilor lor, cum fusese exemplul atât de des folosit de Dickens şi alţi scriitori ai epocii noastre înainte vreme, ci în cercurile mici de prieteni şi persoane dragi, indivizi de încredere care alcătuiesc familii ad hoc ce protejează acele personaje la care ţinem de furtuna sărăciei şi nedreptăţii sociale. Şi tot aceste cercuri ale iubirii sunt cele care îi pedepsesc pe aceia pe care noi îi disprețuim.

Dickens crease o capodoperă.

Publicul n-a recunoscut asta. Primul număr din *All the Year Round* în care a apărut primul fragment din carte se vânduse

[1] Citat din *Prietenul nostru comun* (n. tr.).

[2] *Idem.*

foarte bine (era, în definitiv, primul roman nou de Dickens după doi ani și jumătate), dar vânzările au scăzut cu rapiditate și ultimul număr s-a vândut în doar nouăsprezece mii de exemplare. Știam că aceasta era o grea dezamăgire pentru Dickens și chiar dacă el profitase personal (am aflat din ce i-a spus Katey fratelui meu, Charley) de-o sumă de aproximativ șapte mii de lire, editorii Chapman și Hall chiar au pierdut bani cu această carte.

Criticii fie au iubit, fie au urât cartea fără rezerve și și-au argumentat verdictul apelând la obișnuita lor hiperbolă trufașă, însă tendința generală a criticii a fost una a dezamăgirii. Cei din sfera intelectualității se așteptaseră la un alt roman tematic în centrul căruia să fie critica socială, după tiparul din *Casa umbrelor*, *Micuța Dorrit* și *Marile speranțe*, însă nu primiseră decât o... simplă comedie.

Dar, mărturisesc, a fost nevoie de un alt autor profesionist ca mine ca să vadă că Dickens atinsese aproape imposibilul susținând un ton satiric atât de blând pe o asemenea întindere, și cu atâta perfecțiune, ca să vadă că satira nu cade nicio clipă în cinism, că viziunea comică nu alunecă în simplă caricatură și nici neabătuta critică socială nu se dizolvă în simplă vorbărie.

A fost nevoie de mine, cu alte cuvinte, ca să văd că *Prietenul nostru comun* era o capodoperă.

Îl uram. Ca scriitor aflat în concurență cu el, îmi doream în clipa aceea – pe când trenul părăsea Londra spre casa lui din Gad's Hill – ca Dickens să fi pierit în accidentul de la Staplehurst. *De ce n-o făcuse?* Atât de mulți o făcuseră. Cum îmi scrisese atât de insuportabil și cum mi se lăudase mie și altor prieteni ai lui, vagonul lui de clasa întâi fusese singurul care *nu* plonjase în albia râului, unde să se facă țăndări.

Lăsând totuși toate astea deoparte, revelația personală din *Prietenul nostru comun* era cea pe care o găseam a avea cea mai mare relevanță pentru situația prezentă în care ne aflam cu toții.

Pentru ochiul meu exersat de scriitor și pentru urechea mea experimentată de cititor, semne și ecouri ale finalului dezastruos al îndelungatei relații a lui Dickens cu soția sa și debutul periculoasei sale legături cu Ellen Ternan puteau fi găsite la tot pasul în această carte.

Majoritatea romancierilor creează câte un personaj – deseori unul negativ – care duce viață dublă, însă proza lui Dickens părea acum saturată de asemenea dualități. În *Prietenul nostru comun,* protagonistul, tânărul John Harmon (moștenitorul averii pe care familia Harmon o făcuse din Munții de Gunoaie), care pare a se fi înecat în împrejurări suspecte pe când se întorcea la Londra după mulți ani petrecuți pe mare, vizitează imediat secția de poliție pentru a vedea cadavrul descompus (îmbrăcat în hainele sale și presupus, astfel, a fi el). Harmon își schimbă apoi complet identitatea, devenind Julius Handford și, mai târziu, John Rokesmith, pentru a putea îndeplini funcția de secretar al clanului Boffin, josnici slujitori care au moștenit, automat, averea și munții de gunoaie care ar fi trebuit să-i revină lui John Harmon.

Personajele negative din *Prietenul nostru comun* – Gaffer Hexam, Rogue Riderhood, domnul și doamna Alfred Lammle (profitori care s-au înșelat reciproc, unindu-și viețile într-o căsnicie lipsită de iubire și de bani, și care își unesc forțele acum doar pentru a-i înșela și a se folosi de alții), Silas Wegg cel cu picior de lemn și mai ales profesorul criminal Bradley Headstone – se pot *preface* că sunt altcineva, însă sunt lăsați să-și păstreze sinceritatea, în adâncul ființei lor. Numai personajele pozitive din roman suferă de identități duale sau multiple, ajungând chiar să nu mai știe cine sunt cu adevărat.

Și această tragică tulburare de personalitate este adusă, inevitabil, de o energie anume – iubirea. Iubirea romantică tăinuită, pierdută, deplasată sau greșit direcționată este energia care pune

în mișcare toate uneltirile, mașinațiunile și violența din singura cea mai plină de energie (și teribilă) comedie a lui Dickens. *Prietenul nostru comun,* îmi dau seama spre propria-mi durere și oroare, era un titlu și o poveste demnă de Shakespeare.

John Rokesmith/Harmon își ascunde identitatea de iubita lui, Bella, până târziu după ce sunt căsătoriți și chiar după ce au un copil, pentru a o putea manipula și testa și educa mai bine – îndepărtând-o de dragostea pentru bani către dragostea necondiționată. Domnul Boffin devine, după toate aparențele, un avar irascibil, alungând-o din casă pe pupila familiei Boffin, Bella, înapoi la originile ei sărace, însă totul e o șaradă – un alt mod de a testa adevăratul caracter al lui Belle Wilfer. Chiar și risipitorul avocat Eugene Wrayburn – una dintre cele mai puternice (chiar dacă aproape confuze) personalități din toată proza lui Dickens – atinge, din pricina iubirii lui ilogice pentru Lizzie Hexam, cea de origine umilă, un punct când se lovește pe frunte și în piept, confuz, își rostește propriul nume și strigă: „...Ghici ghicitoarea mea... Nu, pe viața mea, nu pot. Renunț!"

John Harmon, rătăcit în toate deghizările și strategiile lui manipulative, atinge o similară pierdere de identitate și strigă: „Dar nu era niciun eu. În conștiința mea nu exista noțiunea de eu."

Bradley Headstone, profesorul bicisnic și gelos, pare a mărturisi toate pasiunile ascunse și geloziile lui Charles Dickens însuși atunci când îi spune mult râvnitei Lizzie Hexam:

> „Dumneata mă atragi. Dacă mă aflam ferecat într-o temniță, m-ai fi atras afară din ea. Aș trece și prin zid ca să vin la dumneata. Dacă aș zace bolnav în pat, atras de dumneata m-aș ridica poticnindu-mă și aș cădea la picioarele dumitale." Și mai înainte: „Dumneata mă distrugi. [...] Da! Dumneata mă distrugi... mă distrugi... mă distrugi. Nu mai găsesc niciun sprijin în mine, nu mai

am nici pic de încredere în mine, îmi pierd capul când ești lângă mine, când te am în gând. Și acum te port tot timpul în gând. Niciodată nu m-ai părăsit de când te-am văzut întâia oară."

Comparați asta cu ce scrisese Charles Dickens într-o scrisoare particulară nu cu mult timp după ce el și Ellen Ternan se întâlniseră întâia oară: „Un moment de pace sau de mulțumire n-am mai cunoscut din ultima seară a reprezentației cu *Adâncul înghețat.* Presupun că niciodată n-a mai fost pe lume un om pe care un singur Spirit să pună stăpânire atât de complet." Și: „O, aceea a fost o zi cumplită pentru mine! Aceea a fost o zi cumplită, plină de suferință!"

Pasiunea lui Charles Dickens pentru Ellen Ternan, cu atât mai puțin distrugerea sentimentului lui de sine, a familiei și sănătății mintale pe care o provoca această pasiune, striga la mine dindărătul măștii fiecărui personaj și al oricărei întâmplări violente din *Prietenul nostru comun.*

În scena înfiorătoare în care Bradley Headstone o confruntă pe înfricoșata Lizzie Hexam cu pasiunea sa – și pe deasupra într-un loc care mie mi se părea foarte potrivit, un cimitir cuprins de negură, dat fiind că iubirea profesorului de școală este pecetluită și unilaterală, și cu viață scurtă chiar dinainte să moară din gelozie și să revină la viață în chipul crimei – profesorașul deranjat la cap pare să strige cu o voce care amintește de țipetele mute de agonie ale lui Charles Dickens din anul acela:

„Până când nu vine momentul, nimeni n-o să știe ce profunzimi se află în el. Pentru unii, acest moment nu vine niciodată; să-i lăsăm în pace și să fim recunoscători! În cazul meu, dumneata l-ai stârnit, înăuntrul meu dumneata l-ai provocat, iar adâncimile acestei mări dezlănțuite [...] au tot sporit de atunci. [...]

Te iubesc. Ce înțeleg alții când folosesc această expresie nu-mi dau seama; ce înțeleg eu este că sunt sub înrâurirea unei teribile atracții căreia în zadar i-am rezistat și care mă subjugă. M-ai putea împinge să intru în foc, în apă, m-ai putea împinge la spânzurătoare, m-ai putea împinge spre orice soi de moarte, m-ai putea împinge să săvârșesc orice faptă de care m-am ferit cel mai mult, m-ai putea împinge către oprobriu și rușine. Aceasta și vălmășagul gândurilor mele, faptul că am ajuns astfel un om de nimic, iată ce înțeleg eu când spun că mă distrugi."

Și-n tot timpul cât Bradley Headstone strigă lucrurile acestea, caută să smulgă o piatră din zidul cimitirului până când praf de mortar cade pe jos și până când, într-un final, „lovi cu pumnul strâns în piatră încât se zdreli la degete și începu să-i curgă sângele".

Charles Dickens nu mai scrisese niciodată până atunci atât de limpede și de dureros și cu atâta forță despre teribila putere îngemănată a iubirii și geloziei. Și nici nu avea s-o mai facă vreodată.

Precum pe Bradley Headstone, tulburarea de identitate și pierderea controlului asupra propriei vieți, urmări ale obsesiei erotice și romantice, puteau să-l ducă pe Charles Dickens la nebunie în timpul zilei și la crimă pe timp de noapte? Suna absurd, dar și posibil.

Când trenul a intrat în gară, am pus revista deoparte și m-am întors în scaun ca să mă uit pe geam la acea friguroasă, cenușie și neumbrită zi de Crăciun. Promitea să fie o vizită interesantă.

Cu un an mai devreme – înainte de Staplehurst – la masa de Crăciun organizată de Dickens se aflaseră fratele meu Charley și soția lui Katey, artistul Fechter și soția lui (și uimitorul dar al lui Fechter constând din cabana elvețiană), Marcus Stone și Henry Chorley. Anul acesta am fost vag surprins să găsesc un alt burlac,

Percy Fitzgerald, oaspete de mai multe zile, n-am fost mirat deloc să-i văd pe Charley și pe Katey întorși la vatra lui Dickens, am fost bucuros să le găsesc pe celelalte locatare de la Gad's Hill, Mamie și Georgina, într-o dispoziție relativ bună, și am fost complet surprins – în ciuda faptului că tânărul supraviețuitor de la Staplehurst menționase față de mine invitația lui Dickens în vara trecută – să-l găsesc pe junele Edmond Dickenson instalat la Gad's Hill pentru toată săptămâna. Asta însemna că eram trei burlaci la masă, dacă Dickens însuși nu intra la socoteală.

Și în dimineața aceea, Dickens mi-a promis pentru ora cinei în ziua aceea o altă surpriză plăcută.

– Dragul meu Wilkie, îi vei *adora* pe invitații noștri surpriză din astă-seară. Îți promit asta. Vor fi o încântare pentru noi, ca întotdeauna.

Dacă n-ar fi folosit pluralul, poate că l-aș fi întrebat în doi peri pe Inimitabil dacă nu cumva domnul Drood își va face apariția la masa noastră de Crăciun. Sau poate că nu l-aș fi întrebat; în ciuda entuziasmului său față de invitații misterioși, Charles Dickens părea foarte obosit și tras la față în acea zi de Crăciun. L-am întrebat de sănătate și el a recunoscut că la sfârșitul toamnei și începutul iernii avusese dureri și trecuse prin perioade de slăbiciune inexplicabilă. Până la urmă, prietenul nostru comun doctorul Frank Beard fusese consultat frecvent, deși Dickens rareori asculta sfaturile sale. Aparent, Beard diagnosticase „o slăbire a puterii mușchilor inimii", dar Dickens părea a fi convins că inima suferindă în chestiune era situată mai mult pe tărâmul sentimentelor decât în cutia sa toracică.

– De vină sunt zilele astea umede și calde de iarnă care afectează psihicul, Wilkie, a spus Dickens. Apoi, după trei sau patru zile neobișnuit de calde și de umede, perioadele astea de frig constant îți lovesc moralul ca o ghioagă. Dar – ai observat? – nu ninge

nicio clipă. Aș da orice pentru Crăciunurile simple, friguroase și înzăpezite, din copilăria mea.

Era adevărat că în Crăciunul acela nu era pic de zăpadă la Londra sau la Gad's Hill. Ne aflam însă într-o perioadă din aceea friguroasă de care amintise el și plimbarea noastră de după-amiază, în acea zi de Crăciun – Percy Fitzgerald venise cu noi, la fel ca și tânărul Dickenson și fiul bun al lui Dickens, Charles, dar fratele meu Charles rămăsese în casă – semăna mai mult cu o procesiune de ființe înfășurate în multiple straturi de lână, înaintând anevoie, decât cu un grup de gentlemeni ieșiți la aer. Până și Dickens, care de regulă părea nepăsător față de ploaie sau căldură, sau frig, își luase un palton mai gros peste ceea ce purta de obicei când se plimba și un al doilea fular de lână, roșu, înfășurat la gât și peste gură.

Pe lângă noi cinci, sub cerul liber mai erau cinci câini: Linda, Saint-Bernardul masiv; micuțul pomeranian al lui Mary, demonstrând că nu degeaba o chema Dna Țop; Don, terra nova cel negru; uriașul mastiff pe nume Turc; și Sultan.

Dickens trebuia să-l țină pe Sultan cu o lesă groasă. Câinele necesita totodată o botniță de piele. Percy Fitzgerald, care-i dăduse lui Dickens copoiul irlandez în septembrie trecut, pe când acesta era doar un pui, se bucura să-l vadă pe Sultan ajuns aproape la maturitate și în mod evident sănătos, dar când Percy s-a apropiat să-l mângâie, Sultan a mârâit feroce și a dat să muște, în pofida botniței, de parcă ar fi fost hotărât să-i smulgă lui Percy mâna de la încheietură. Acesta s-a tras înapoi, speriat și întristat. Ciudat, Dickens a părut mulțumit.

– Sultan continuă să fie blând și ascultător cu mine, ne-a spus el. E în schimb un monstru cu celelalte ființe. A sfâșiat deja cinci botnițe și deseori se întoarce acasă cu sânge pe bot. Știm sigur că a mâncat un pisoiaș cu ochi albaștri întreg, însă totuși a dat semne de

remuşcare pentru această faptă ticăloasă... sau cel puţin semne de indigestie.

În timp ce tânărul Edmond Dickenson râdea, Dickens a adăugat:

– Aţi observat însă că Sultan a mârâit şi a lătrat la voi toţi... mai puţin la Wilkie. Deşi Sultan mi-e loial doar mie, există o afinitate stranie între el şi Wilkie Collins, vă spun.

M-am încruntat peste marginea fularului meu de lână.

– De ce zici asta, Dickens? Pentru că amândoi avem origini irlandeze?

– Nu, dragul meu Wilkie, a rostit Dickens de după propriu-i fular roşu. Pentru că amândoi puteţi fi periculoşi dacă nu sunteţi struniţi cum se cuvine şi dacă nu sunteţi trataţi cu o mână puternică.

Idiotul acela de Dickenson a râs din nou. Charley Dickens şi Percy au părut doar încurcaţi de această afirmaţie.

Datorită frigului sau datorită milei lui Dickens pentru oaspeţii săi, sau poate datorită problemelor de sănătate ale lui Dickens însuşi, plimbarea de după-amiază era mai mult o hoinăreală de plăcere în jurul moşiei decât obişnuitul maraton dickensian. Ne-am dus la grajduri şi ne-am uitat la cai, inclusiv la trăpaşul lui Mary, Boy; la mai bătrânul Trotty Veck; şi la poneiul norvegian cu mutră mereu serioasă pe nume Newman Noggs. Pe când stăteam în vălătucii calzi ai respiraţiei lor, dându-le să mănânce morcovi, mi-am amintit vizita din vară când venisem să-l văd pe Dickens imediat după accidentul de la Staplehurst şi cum nervii Inimitabilului nu puteau suporta nici măcar trapul uşor al lui Newman Noggs care trăgea şareta. Şareta aceea şi harnaşamentul lui Noggs, care stătea agăţat pe peretele grajdului, erau împodobite acum, ca de obicei, cu un set de clopoţei norvegieni care produceau un clinchet adorabil, însă era prea frig pentru a face o tură.

Am plecat de la grajduri şi Dickens – cu Sultan trăgând de lesă în faţa lui – ne-a condus prin tunel până la cabană. Lanurile

de porumb verzi din timpul verii din spatele ei se uscaseră, transformându-se în întinderi inegale și brune de cioturi. Dover Road era aproape pustiu în acea zi cenușie de Crăciun – o singură căruță lăsată pe o parte putea fi văzută înaintând leneș departe prin noroiul înghețat. Iarba fragilă trosnea și se rupea sub cizmele noastre.

După ce am părăsit cabana goală, procesiunea noastră l-a urmat pe Dickens peste câmpul din spatele casei sale. Acolo, scriitorul s-a oprit și s-a uitat la mine, preț de o secundă; m-am flatat crezând că știam exact la ce se gândea.

Acolo, chiar în locul acela, cu doar cinci ani în urmă, într-o minunată zi din prima săptămână a lui septembrie, Charles Dickens arsese toată corespondența pe care o primise în ultimele trei decenii. Cu fiii săi Henry și Plorn cărând din biroul lui coș după coș de scrisori și dosare și cu fiica sa Mamie implorându-l să nu distrugă artefacte literare și personale de-o valoare atât de mare, Dickens a ars fiecare scrisoare pe care o primise vreodată de la mine, de la John Forster și Leigh Hunt, de la Alfred Tennyson și William Makepeace Thackeray, de la William Harrison Ainsworth și Thomas Carlyle, de la prietenii lui americani Ralph Waldo Emmerson și Henry Wadsworth Longfellow și Washington Irving și James T. și Annie Fields, și de la soția sa, Catherine. Și de la Ellen Ternan.

Mai târziu, Katey mi-a spus că se certase cu tatăl ei în timp ce stătea cu scrisorile în mâini, în timp ce recunoștea caligrafia lui Thackeray și Tennyson și-a atâtor altora, și îl implorase să se gândească la posteritate. Dar Katey, din cine știe ce motiv, mă mințea când mi-a spus povestea asta. Pe atunci, pe 3 septembrie, ziua în care Dickens s-a decis pe nepusă masă să-și ardă întreaga corespondență, Kate se afla de fapt în luna de miere alături de fratele meu Charles. Nici măcar nu aflase de întâmplare decât după multe luni.

Sora ei Mamie era de față – aici, chiar în locul unde stăteam eu acum, în curtea din spate a lui Dickens, cu fața spre câmpurile înghețate și pădurile golașe ale Kentului din depărtare – și *Mamie* l-a implorat pe tatăl ei să nu distrugă scrisorile. Răspunsul lui Dickens a fost: „Mi-aș dori pe Dumnezeu ca fiecare scrisoare pe care am scris-o eu vreodată să fie în mormanul acela."

După ce dulapurile și sertarele din biroul lui Dickens au fost golite în ziua aceea, fiii lui Henry și Plorn au prăjit ceapă deasupra cenușii uriașului foc în aer liber, până când o neașteptată furtună de după-amiază îi gonise pe toți în casă. Dickens mi-a scris mai târziu: „A plouat apoi foarte tare... Corespondența mea cred că a umplut de nori bolta cerurilor."

De ce arsese Dickens această moștenire literară?

Cu doar un an înainte, în 1864, Dickens îmi spusese că-i scrisese vechiului său prieten actorul William Charles Macready:

> „Văzând zilnic cum scrisorile-mi confidențiale sunt folosite incorect pentru a fi adresate publicului larg, la care n-au de ce să ajungă, am făcut acum nu mult timp un foc mare pe câmpul meu de la Gad's Hill și am ars toate scrisorile pe care le dețineam. Iar acum distrug aproape orice scrisoare primesc și care nu ține exclusiv de afaceri, și am conștiința mult mai ușurată."

Cum erau ele folosite incorect? Unii prieteni pe care Dickens și cu mine îi avem în comun – dintre puținii care au aflat de arderea în masă a corespondenței – speculează că dificila și publica despărțire a lui Dickens de Catherine (făcută publică mai ales grație propriei lui judecăți slabe, să ne amintim) îl îngrozise într-atât, încât își imagina că viitorii biografi și alți vampiri literari din zilele și lunile ce aveau să urmeze dispariției sale se vor năpusti asupra corespondenței sale confidențiale ținute atât de

mulți ani. Decenii la rând, speculau acești prieteni comuni, viața și opera lui Charles Dickens fuseseră proprietate publică. Ar fi un act condamnabil din partea lui, credeau ei, dacă răspunsurile primite de la prieteni la cele mai intime gânduri ale sale vor cădea și ele sub ochii nesătui ai publicului curios.

Eu, unul, aveam o teorie puțin diferită apropo de motivul pentru care Dickens arsese scrisorile.

Eram de părere că eu îi vârâsem în cap lui Dickens ideea arderii lor.

În ediția de Crăciun din 1854 a *Household Words*, în povestea mea „The Fourth Poor Traveller"[1], naratorul, un avocat, spune: „Experiența mea în domeniul avocățesc, domnule Frank, m-a convins că dacă toți ar arde scrisorile tuturor, jumătate din Curțile de Justiție din țara aceasta ar putea trage obloanele." Curțile de Justiție, așa cum erau ele, se aflau foarte des în gândurile lui Charles Dickens în zilele acelea, pe când scria *Casa umbrelor*, și apoi din nou, în 1858, când familia soției lui amenința să-l târască în judecată pentru varii atingeri aduse Catherinei, inclusiv, e de presupus, adulterul.

Și cu doar câteva luni înainte ca Dickens să-și arunce corespondența în foc, scrisesem despre arderea unei scrisori în romanul meu *Femeia în alb*, care apărea pe atunci în foileton în *Household Words*, atent editat de Dickens însuși. În povestea mea, Marian Halcombe primise o scrisoare de la un anume Walter Hartright. Sora vitregă a lui Marian, Laura, era îndrăgostită de Hartright, dar consimțise să-și îndeplinească promisiunea făcută tatălui ei aflat pe patul de moarte, și anume de a lua în căsătorie pe altcineva. Hartright era gata să ridice ancora spre America de Sud. Marian a decis să nu-i destăinuiască Laurei conținutul scrisorii.

[1] „Al patrulea călător sărman" (n. tr.).

„Mă gândesc chiar dacă n-ar trebui să merg și mai departe și să ard scrisoarea, de teamă ca nu cumva într-o zi să cadă în mâini străine. Nu numai că se referă la Laura în cuvinte care trebuie să rămână pe veci o taină între autorul ei și mine, dar repetă bănuielile lui – cu atâta insistență, inexplicabil și îngrijorător – că a fost supravegheat în taină. [...] Dar mi-e teamă să păstrez scrisoarea. Un simplu accident și ar putea să cadă în mâini străine. Aș putea să mă îmbolnăvesc, aș putea să mor. Mai bine s-o ard de îndată, ca să-mi iau o grijă de pe suflet.

Am ars-o! Cenușa scrisorii lui de adio – poate ultima pe care am primit-o de la el – zace în cămin alături de câteva fragmente înnegrite."

Teoria mea, așa cum e ea, este că scena aceasta din *Femeia în alb* a lăsat o impresie adâncă asupra lui Dickens în momentul în care se străduia din răsputeri să-și creeze o a doua viață, secretă, cu Ellen Ternan, dar și că – din cine știe ce motiv – căsătoria fiicei sale Kate cu fratele meu, din iulie 1860, a fost cea care l-a forțat într-un final să-și ardă corespondența și, sunt aproape sigur, să o convingă pe Ellen Ternan să ardă toate scrisorile pe care el i le trimisese în ultimii trei ani. *Sunt* sigur că Dickens a văzut căsătoria lui Katey cu Charles Collins ca pe o formă de trădare din sânul familiei sale, și nu e prea mult să speculez că și-a putut imagina atunci că fiicele și fiii săi, dar mai ales fiica sa Kate, cea despre care toată lumea spunea că-i seamănă atât de tare, l-ar trăda încă o dată vânzând sau publicându-i corespondența după moartea sa.

Dickens îmbătrânise extraordinar de tare în anii scurși între 1857 și 1860 – unii spun că făcuse pasul de la tinerețe la bătrânețe sărind peste etapa vârstei de mijloc – și se prea poate ca întâlnirea sa cu boala și spectrul morții din acel moment să-i fi amintit

de scena mea cu arsul scrisorii și să-l fi convins să treacă la distrugerea tuturor dovezilor gândurilor sale cele mai tainice.

– Știu la ce te gândești, dragul meu Wilkie, a zis Dickens deodată.

Ceilalți au întors capul speriați. Încotoșmănați în atâtea straturi de lână, urmăriseră apusul soarelui slab îndărătul straturilor de nori, spre vest, dincolo de câmpiile rostogolitoare și înghețate ale Kentului.

– La ce mă gândesc, dragul meu Dickens? am întrebat.

– Te gândești că un mare foc de tabără aprins aici ne-ar încălzi grozav, a spus el.

Am clipit la aceasta, simțind tăria genelor înghețate pe obrajii amorțiți.

– Un foc de tabără! a strigat tânărul Dickenson. Ce idee strălucită!

– Ar fi, dacă n-ar trebui să ne alăturăm în casă femeilor și copiilor la jocurile lor de Crăciun, a rostit Dickens, lovindu-și mâinile bine înmănușate una de alta și producând un sunet ca un foc de pușcă. Sultan s-a ferit din instinct, sărind într-o parte în lesă și scâncind ca și când s-ar fi tras într-adevăr spre el.

– Punch cald pentru toată lumea! a strigat Inimitabilul și procesiunea noastră de sfere îmblănite cu fulare colorate a pătruns greoi în casă după el.

M-am sustras plăcerii de-a juca jocuri cu copiii și femeile și am căutat refugiul odăii mele. Stăteam de fiecare dată în aceeași cameră de oaspeți la Gad's Hill Place și m-am bucurat în sinea mea să descopăr că-mi fusese rezervată tot mie, că nu fusesem trecut la index în lunile recente. (Din pricina aglomerării cu rudele care stăteau peste sărbători și cu Musafirii Misterioși care aveau încă să vină în seara aceea, Percy Fitzgerald fusese surghiunit într-o cameră de la Flastaff Inn, dincolo de drum. Găseam asta ciudat, dat fiind că

Percy era un vechi prieten și-n mod categoric merita o încăpere în casa lui Dickens mult mai mult decât merita orfanul Dickenson, care fusese găzduit la Gad's Hill Place. Renunțasem însă de mult la încercarea de a înțelege sau a prezice toanele lui Charles Dickens.)

Ar trebui să notez aici, Dragi Cititori, că nu împărtășisem revelația pe care o avusesem noaptea târziu, sub influența laudanumului, că Dickens plănuia să-l ucidă pe tânărul orfan bogat Edmond Dickenson (totul având o oarecare legătură cu mușcatele stacojii risipite în peisaj și în camera de hotel ca sângele) cu inspectorul Field sau cu oricine altcineva. Motivul este evident – *era* o revelație avută noaptea târziu și inspirată de laudanum și, chiar dacă unele dintre acestea se dovediseră neprețuite pentru mine ca romancier, ar fi fost greu de explicat iscoditorului inspector Field înlănțuirea de logică mascată și intuiție indusă de drog care dusese la o asemenea concluzie.

Dar să ne întoarcem la odaia mea de la Gad's Hill Place. Deși Carolinei nu i-am spus asta în urma lungilor mele șederi la Dickens, casa lui era un refugiu comod pentru musafiri. Fiecare cameră de oaspeți avea un pat extrem de comod în care să dormi, mai multe piese de mobilier scumpe și la fel de comode și – tot așa, în fiecare cameră de oaspeți și în unele holuri și odăi publice – o masă plină cu materiale de scris, inclusiv hârtie de notat cu antet, plicuri, pene de scris, ceară, chibrituri și ceară de sigilat. Toate acestea erau aranjate într-o încăpere care era invariabil curată, scrupulos ordonată și ireproșabil de comodă.

Fiecare oaspete la Gad's Hill găsea totodată în camera lui o veritabilă bibliotecă din care să aleagă, cu mai multe volume așezate pe noptieră. Aceste cărți erau selectate în mod special de Dickens pentru oaspetele în cauză. Pe noptiera mea erau un exemplar chiar din romanul meu *Femeia în alb* – nu cel cu autograf pe care i-l dădusem personal prietenului meu, ci unul cumpărat de curând, cu

paginile încă netăiate – dar și eseurile din *Spectator*, un exemplar din *O mie una de nopți* și un volum de Herodot cu un semn de carte din piele plasat la un capitol despre călătoriile în Egipt ale istoricului antic, care deschidea o discuție despre Templele Somnului.

Deasupra unei oglinzi, în camera mea, era o inscripție care spunea: „Hans Andersen a dormit în odaia aceasta vreme de cinci săptămâni – ceea ce pentru familie a părut SECOLE!"

Știam și eu ceva despre acea lungă vizită. Într-o noapte, la un pahar de vin, Dickens îl descrisese pe prietenosul danez (care vorbea foarte puțin engleza, ceea ce trebuie să fi făcut șederea lui lungă la familia Dickens și mai stresantă) ca pe „o încrucișare dintre personajul meu Pecksniff și Rățușca cea Urâtă, Wilkie. Un scandinav foarte masiv greu de suportat o săptămână, darămite o lună și mai bine".

Dar când le spuneam deseori Carolinei sau lui Harriet, după mai multe zile sau chiar săptămâni ca oaspete la Gad's Hill, că șederea fusese „o încercare", vorbeam în cel mai literal sens posibil. În ciuda umorului de foarte bună calitate al lui Dickens și a eforturilor sale reale de a-și face musafirii să se simtă mereu în largul lor, asigurându-le tot confortul, participând la discuții la toate mesele și adunările, exista totodată un foarte real sentiment că *erai judecat* de Inimitabil atunci când îi erai invitat. Cel puțin, eu așa simțeam. (Bănuiala mea este că sărmanul Hans Christian Andersen – care *observase*, fără a se plânge, morocăneala lui Katey și a lui Mamie și a băieților în timpul lungii sale șederi – nu observase nerăbdarea și ocazionalul blam al gazdei sale.)

În liniștea camerei mele – deși auzeam țipete de încântare din partea copiilor și a lui Charles Dickens venind din salonul de jos, în timp ce se jucau – mi-am scos flaconul de laudanum din locul lui bine protejat din valiză și am umplut paharul curat aflat alături de sticla mereu plină cu apă răcoroasă de lângă lavoar. Seara eram sigur că avea să fie o încercare pentru mine – de ordin

fizic și, deopotrivă, emoțional. Am golit primul pahar de medicament și l-am umplut pe al doilea.

Poate vă întrebați, Dragi Cititori din viitorul meu, care va fi probabil supus judecății voastre, de ce acceptasem să-l torn pe Dickens iscoditorului fost polițist. Sper că n-am scăzut în ochii voștri de-a lungul paginilor acestor memorii din momentul în care am relatat despre pecetluirea respectivei învoieli.

Motivele pentru care am acceptat acel târg faustian erau trei la număr...

Întâi, cred că Dickens *voia* să-i spun fostului inspector Charles Frederick Field deopotrivă tot ce se întâmplase în noaptea în care l-am căutat pe Drood și tot ce îmi spusese Inimitabilului despre Drood din noaptea aceea încoace. Vă întrebați de ce ar fi vrut Dickens să-l torn. Nu sunt sigur de toate motivele, dar sunt cât se poate de sigur că autorul voia să fac asta fără a mi-o solicita răspicat. Dickens știa că detectivul particular mă iscodea. Cu siguranță știa că un om ca Field ar încerca să mă șantajeze dincolo de simpla amenințare că va face publică adevărata natură a relației mele cu Caroline. Mai exact, Dickens nu mi-ar fi spus nici în ruptul capului povestea lui Drood și nici n-ar fi recunoscut drumurile sale – ale scriitorului – în Orașul Subteran londonez *dacă el, Dickens, n-ar fi anticipat, dacă nu și-ar fi dorit chiar, ca eu să transmit mai departe informația băgărețului inspector.*

Nu știam care era jocul lui Dickens. Dar sentimentul de înțelegere secretă cu Inimitabilul era mai puternic decât acela cu inspectorul cel uneltitor.

În al doilea rând, aveam propriile motive serioase pentru a mă folosi de inspector ca mijloc de strângere a informațiilor despre Charles Dickens și Ellen Ternan. De acolo, știam, din acel aspect al vieții lui, Dickens nu mi-ar fi împărtășit niciodată nimic. Relația sa cu actrița, cu mult înaintea intervenției ilustrative a

dezastrului de la Staplehurst, schimbase fiecare aspect al vieții Inimitabilului și fiecare relație – inclusiv cu mine – din acea viață. Și totuși, detaliile și dimensiunile acelei relații secrete și agitate Vieți Secunde, dacă ar fi fost după Dickens (și când nu era?), aveau să rămână un mister până la sfârșitul vieții sale și chiar după. Aveam motive, pe care vi le voi dezvălui mai târziu, Dragi Cititori, pentru care era nevoie să cunosc asemenea detalii. Inspectorul Field, cu înclinația sa spre indiscreție și completa sa lipsă de perspectivă morală demnă de un gentleman, și cu ajutorul grupului său larg de detectivi ageri, reprezenta sursa perfectă pentru aceste informații.

În al treilea rând, am intrat în aparenta conspirație cu inspectorul Field din propria-mi nevoie de a rearanja elementele unei relații intime cu Charles Dickens pe care o văzusem deteriorându-se în ultimul an, cu mult înainte de Staplehurst. Într-un anumit sens, transmiteam informațiile legate de Drood detectivului pentru a contribui la protejarea lui Charles Dickens într-unul dintre cele mai vulnerabile momente ale vieții sale. Simțeam că o reînnoire a relației noastre periclitate – și reafirmarea egalității mele erodate în privința acesteia – era importantă dacă prietenul meu Charles Dickens trebuia să fie ajutat și protejat.

Trecuseră douăzeci de minute de când băusem laudanumul și simțeam deja durerea sfâșietoare provocată de guta reumatică începând să-și slăbească strânsoarea în care-mi cuprinsese capul și viscerele, și extremitățile. O senzație de profund echilibru și agerime mentală mi se răspândea în organism.

Oricare ar fi fost surprizele pe care Charles Dickens ni le pregătise la acea Cină de Crăciun, acum mă simțeam gata să le întâmpin cu obișnuita și cunoscuta mea stare de neabătută bună dispoziție.

13

– Nu... ăă... Dickens! Ți-o jur! Nu asta... ăă... nu asta, aiureala asta cu *Prietenul nostru comun!* Nu! Este... ăă... este... Copperfield, pentru Dumnezeu! Jur pe cele sfinte că, fiind o dovadă de pasiune și ludic... ăă, aa... amestecate până la irecognoscibil, într-adevăr... Nu, sincer, Dickens!... mă uimește la fel de tare cum mă... ăă... emoționează. Dar ca piesă de Artă – și știi... ăă... că eu... Nu, Dickens! Pe Dumnezeu!... am văzut ce-i mai bun în Artă de mult timp – este incomprehensivă pentru mine. Cum este abordată... ăă... cum este executată... ăă... cum poate un om să... ei bine! Mă dă pe... ăă... spate și n-are niciun rost să vorbesc despre asta.

Cel care vorbea și își ștergea fruntea uriașă, palidă și asudată cu batista lui de mătase pastelată era Oaspetele nostru Surpriză. Apoi bătrânul a început să-și șteargă ochii urduroși când au început să-i curgă lacrimi.

Oaspetele nostru Misterios era, desigur, William Charles Macready, Eminentul Tragedian, și noua lui nevastă, Cecile.

Sper și mă rog să nu simt o tăcere din partea voastră la citirea acestor memorii peste timp, Dragi Cititori, întrucât dacă epoca voastră l-a uitat pe William Charles Macready, ce speranță mai pot avea ca numele și opera micului Wilkie Collins să fi supraviețuit?

William Charles Macready era Eminentul Tragedian al epocii noastre, moștenind mantaua lui Kean și – după spusele multora – depășindu-l pe acel timpuriu gigant al Teatrului Shakespearian deopotrivă în subtilitatea interpretării și rafinamentul sensibilității. Cele mai memorabile roluri ale lui Macready în multele decenii cât dominase scena engleză erau Macbeth în acea montare de neuitat și Regele Lear. Născut în 1793, dacă am făcut bine socoteala, Macready era deja o vedetă matură și recunoscută

a scenei și o faimoasă figură publică pe când tânărul Dickens – Inimitabilul Boz, cum era cunoscut în vremea primului său val de succes după *Documentele Clubului Pickwick* – era doar un flăcău vrăjit de luminile rampei. Deosebita artă a lui Macready de redare a patosului și remușcării pe scenă, deseori pusă în evidență pe seama oricărui sentiment de noblețe sau măreție afișat atât de des de actorii shakespearieni, rezona puternic cu propriile abilități în acele zone ale tânărului scriitor.

Macready era de asemenea, la fel ca Dickens, un om complex, sensibil și paradoxal. La fel de sigur de orice cum era Inimitabilul însuși în public, Macready era – conform celor care îl cunoșteau cel mai bine – în particular, la fel de dubitativ cea mai mare parte a timpului. Mândru de profesiunea sa în același fel în care Dickens era de a lui, și el era nesigur (exact ca Dickens uneori) că o atare profesiune îi putea permite să fie un adevărat gentleman. Dar de la sfârșitul anilor 1830 încoace, vedeta în ascensiune Dickens și prietenii lui Macready, Forster, Maclise, Ainsworth, Beard și Mitton au format un cerc închis al talentului și ambiției rareori egalat în istoria insuliței noastre.

Dintre toți aceștia, William Charles Macready era – până la ascensiunea supremă a lui Dickens – de departe cel mai faimos.

Pentru mulți ani (decenii, de fapt), Inimitabilul Boz a scris cronici admirative de pe margine, lăudând în mod special (dimpreună cu colegul și editorul lui John Forster) asemenea izbânzi teatrale precum montarea lui Macready a lui *Lear* – care a restituit adevărata și tragica viziune shakespeariană după mai mult de un secol și jumătate în care publicul nu avusese de ales decât să îndure abisala adaptare cu „final fericit" a lui Nahum Tate. Macready îl reintrodusese de asemenea pe Bufon în distribuția piesei, un act de inspirată salvare la care sensibilitățile lui Charles Dickens rezonaseră ca și când ar fi fost un clopot lovit de un ciocan. Am căutat

odată ce a scris Dickens pe marginea acestui subiect și, pe lângă a spune că revenirea Bufonului este un „deosebit și meșteșugit respiro" față de prezența copleșitoare a personajului lui Lear, extaticul Boz numise producția lui Macready „magnifică" și elaborase:

> „Inima, sufletul și creierul distrusei opere a naturii, în toate etapele degradării ei, au fost întinse nude înaintea noastră... Tandrețea, furia, nebunia, remușcarea și durerea, toate se desprind una din alta și sunt legate laolaltă într-un singur lanț."

În 1849, insolentul actor shakespearian american pe nume Edwin Forrest – care fusese odată bun prieten cu Macready și care beneficiase de largheța sa – a vizitat Anglia și a insultat interpretarea hamletiană a lui Macready, ajungând până într-acolo încât să spună că marele nostru Tragedian Englez s-a sclifosit pe scenă și a debitat replicile ca un filfizon efeminat. Tot restul turneului său, Forrest n-a fost tratat bine de nicio parte a publicului britanic. Englezii au râs de felul în care Macbeth interpretat de el livra replicile nemuritoare ale Bardului cu acel atroce accent american. Apoi, în luna mai a aceluiași an, Macready a făcut și el un tur al Americii – mai fusese acolo înainte și în cea mai mare parte avusese o primire călduroasă – și găștile din Boston și New York, pasionați serioși de Shakespeare, amatori de teatru și huligani depravați cu toții, îl potopiseră pe Macready, *în timpul reprezentațiilor*, cu ouă clocite, scaune, pisici moarte și lucruri chiar mai dezgustătoare. Mulți americani pasionați de teatru au încercat să-l apere pe Eminentul nostru Tragedian. Și mai mulți membri ai găștilor de huligani s-au organizat pentru a-i da o lovitură lui Macready și ascendenței, și hegemoniei engleze în tot ce ține de Shakespeare. Rezultatul, pe 10 mai 1849, a fost una dintre cele mai sângeroase revolte din istoria orașului New York. Înainte de a se

încheia, cincisprezece mii de oameni aderaseră unei găşti fie pro-Macready, fie anti-Macready, în apropierea teatrului numit Astor Place, iar primarul şi guvernatorul intraseră în panică şi chemaseră forţele de ordine pe care americanii le numeau National Guard, s-a deschis focul în mulţime şi undeva în jur de douăzeci-treizeci de cetăţeni au căzut răpuşi în stradă.

În tot acest timp, Dickens îi trimisese telegrame de încurajare şi felicitare lui Macready, de parcă el ar fi fost managerul cu prosopul şi sărurile din colţul ringului.

De-a lungul anilor, Dickens scrisese în tăcere şi trimisese cu timiditate multe piese scurte şi comedii marelui actor, însă Macready le respinsese cu tact pe toate (chiar dacă Dickens era implicat în montarea unor atari reprezentaţii memorabile pentru Macready cum ar fi aceea cu *Henric al V-lea* din 1838). Cine ştie cum, aceste respingeri nu îl înfuriaseră şi nici nu îl alienaseră pe Inimitabil, care – după experienţa mea – putea tolera astfel de respingeri din partea oricui, inclusiv a reginei.

Aşa încât prietenia lor dăinuia şi se maturiza deja de trei decenii. Dar pe măsură ce prieteni comuni fuseseră lăsaţi de izbelişte – fie ieşind din graţiile lui Dickens, fie pierind – simţisem din comentariile făcute de Inimitabil în ultimii ani că reacţia sa faţă de Macready era acum în principal una de tristeţe.

Viaţa nu-l tratase cu blândeţe pe Eminentul Tragedian. Revolta de la Astor Place îl convinsese pe bătrânul actor să se retragă, dar chiar pe când pornea la drum în turneul de adio, scumpul lui copil cel mare, Nina, în vârstă de nouăsprezece ani, a murit. Macready, dintotdeauna un om credincios atent la pulsaţiile sufletului, s-a închis literalmente pentru a-şi înfrunta noile îndoieli puternice cu privire atât la univers, cât şi la persoana sa. Soţia lui, Catherine, era însărcinată la vremea aceea cu cel de-al zecelea copil al lor. (Paralelele dintre soţii Dickens şi soţii Macready erau mai mult

decât superficiale – cuplurile erau atât de apropiate, încât, atunci când Charles Dickens a dus-o pe Catherine a sa în primul lui turneu american la începutul anilor 1840, familia Macready a fost cea căreia și-a încredințat copiii pe care îi avea atunci – numai că William Charles Macready nu a renunțat niciodată la iubirea pentru Catherine *a sa.)*

Ultima reprezentație a lui Macready s-a ținut la Drury Lane, pe 26 februarie 1851. *Macbeth* – rolul cu care se identificase cel mai tare și piesa la care fusese huiduit și atacat în New York cu doi ani în urmă – a fost, desigur, alegerea lui pentru a-și lua adio. S-a organizat inevitabilul banchet pentru a puncta despărțirea sa de teatru, atât de somptuos, încât a trebuit ținut în vechea și cavernoasa Cameră de Comerț. Bulwer-Lytton a rostit un discurs sincer în felul său peltic. John Forster a citit o poezie abisal de proastă scrisă cu această ocazie de Tennyson. Thackeray, a cărui singură sarcină era să toasteze în sănătatea doamnelor prezente, aproape a leșinat de emoție. Dickens, desigur, care organizase întreaga serată și care purta o haină de culoare albastru-deschis cu sclipitori butoni de alamă și o vestă de satin negru lucios, a ținut o cuvântare mișcătoare, tristă, glumeață și sinceră care a fost într-adevăr memorabilă.

Catherine Macready a murit în 1852. Cum se întâmplase și în cazul fiicei lor Nina, soția lui Macready a sucombat după o lungă și grea luptă cu tuberculoza. Dickens îmi povestise despre ultima sa vizită la căpătâiul ei și cum îi scrisese el unui prieten la scurt timp după aceea: „Temuta coasă retează cu adevărat adânc porumbul dimprejur, atunci când rodul abia a ajuns să dea în pârg."Anul următor, ambii fii ai lui Macready, Walter și Henry, au murit și ei, urmați imediat de sora lor Lydia. Niciunul dintre copiii lui nu trecuse de vârsta adolescenței.

După opt ani de doliu pe care actorul i-a petrecut retras la refugiul lui întunecos de la Sherbourne, în 1860, la vârsta de șaizeci

și șapte de ani, Macready se recăsătorise – Cecile Louise Frederica Spencer, în vârstă de douăzeci și trei de ani, a devenit a doua doamnă Macready – și se mutase într-o casă nouă și frumoasă în Cheltenham, la doar patru sau cinci ore de Londra. La scurt timp după aceasta, au avut un fiu.

Dickens era încântat. Inimitabilul disprețuia și se temea de ideea îmbătrânirii (acesta era și motivul pentru care Mary Angela, nepoata lui cea mare, fiica lui Charley și Bess, chiar în seara aceasta îi spunea lui Dickens „Venerabilul", cum insistase scriitorul – nu permitea să fie rostit cuvântul „bunic" în preajma sa) și nu voia să vadă sau să recunoască semnele bătrâneții ori ale degradării la cei apropiați lui.

Însă acel William Charles Macready care se afla la masa noastră în seara de Crăciun a anului 1865, la vârsta de șaptezeci și doi de ani, arăta toate semnele posibile de bătrânețe și de degradare.

Aceleași trăsături pe care atât de mulți le găsiseră interesante la un actor – bărbia puternică, fruntea masivă, nasul mare, ochii afundați, buzele pungite, ca un boboc – lăsau acum impresia unei păsări de pradă cândva falnice, iar acum prăbușite în sine.

Ca actor, Macready dezvoltase o tehnică, încă predată la școlile de actorie, numită „pauza Macready". O percepusem eu însumi pe scenă. În esență, nu era altceva decât o ezitare, o pauză stranie sau elipsă introdusă într-o replică nemarcată altminteri de vreun semn de punctuație, și este adevărat că putea adăuga greutate sau accent unei replici, până într-acolo încât să schimbe sensul cuvintelor aflate de oricare parte a pauzei. Macready încorporase această tehnică în vorbirea normală cu decenii în urmă și metodele sale dictatoriale ca regizor de teatru fuseseră parodiate de mulți – „Stai... ăă... ăă... nemișcat, fiți-ar ochii ai naibii!" sau „Țineți... ăă... ăă... ochii la mine, domnule!"

Acum însă pauza Macready înghițise aproape complet semnificația cuvintelor rostite de actor.

– Nu pot... ăă... ăă... pot să-ți *spun*... ăă... ăă... Dickens, cum... Ce *este* zarva aia absurdă și... ăă... ăă... oribilă din cealaltă... Copiii? Copiii *tăi*, Charley? Ce pisică e aia? Fă... fă... fă... a... a... a... a... fir-ar să fie! Cecile! Ce voiam să spun înainte... Collins! Nu, *tu*, celălalt... cu ochelari! Ți-am citit... ăă... ăă... văzut... tu... tu... tu... tu... nu se poate să fi spus că ea... Rogu-te, bună Georgina, scapă-ne de... a... a... larma asta de oale din bucătărie, nu? Da! Pe Dumnezeu! Cineva ar trebui să-i spună regizorului secund că plozii ăștia ar trebui... O, *O femeie este albă*, la asta voiam să... ăă... ăă... strașnic curcan, dragul meu! Strașnic!

Curcanul era *într-adevăr* bun. Unii au scris că nimeni din Anglia nu s-a făcut mai răspunzător pentru îndepărtarea familiilor engleze, la masa de Crăciun, de gâsca osoasă și unsuroasă și apropierea lor de curcanul durduliu și zemos precum Charles Dickens. Numai finalul său la *Colind de Crăciun* pare să-i fi împins pe mii dintre conaționalii noștri, până atunci mari consumatori de gâște dincolo de granița orătăniilor comestibile, către pieptul alb al veritabilelor festinuri cu curcani.

În orice caz, curcanul a fost bun în ziua aceea, la fel cum au fost și toate felurile secundare aburinde. Până și vinul alb era mai bun decât cel pe care Charles îl servea de obicei.

După standardele lui Dickens, aceea era o reuniune de Crăciun restrânsă, însă masa cea lungă era totuși mai aglomerată decât oricare alta organizată de Caroline pentru o cină de Crăciun. În capul ei era Charles Dickens, desigur, cu trupul hăcuit al celui mai mare dintre cei doi curcani descărnați așezat înaintea lui ca un trofeu de război. Imediat în dreapta sa era Macready și, de cealaltă parte a mesei, față în față cu Eminentul Tragedian, era tânăra lui soție,

Cecile. (Sunt sigur că există o regulă socială bătută în cuie care interzice așezarea soților unul în fața celuilalt – o gafă la fel de mare, aș zice, ca așezarea lor alături – însă Charles Dickens n-a fost niciodată persoana care să acorde mare atenție canoanelor societății. Simple podsnapisme, ar fi spus el.)

Alături de Macready stătea fina și tiza lui, Kate Macready Dickens Collins, însă ea nu părea mulțumită că ședea lângă nașul ei – ori că se afla la masă cu noi, la o adică. După ce arunca priviri veninoase spre tatăl ei și se strâmba la nesfârșitele și indescifrabilele rostiri eliptice ale lui Macready, se uita de-a lungul mesei spre sora ei Mamie și își dădea ochii peste cap. Mamie – Mary – care stătea în stânga mea (deoarece, din cine știe ce motiv, Dickens îmi făcuse cinstea de a mă așeza în capătul opus al mesei față de el), se îngrășase și mai tare în cele câteva săptămâni de când n-o mai văzusem și semăna din ce în ce mai mult cu mama ei corpolentă.

În fața lui Katey era fratele meu, Charles, care chiar arăta bolnav în seara aceasta. Oricât de mult mi-ar fi displăcut să fiu de acord cu Dickens asupra acestei chestiuni, chipul palid al lui Charley arăta într-adevăr ca un cap de mort.

În dreapta lui Katey Dickens ședea Tânărul Orfan, supraviețuitorul nostru de la Staplehurst, Edmond Dickenson, care și-a petrecut seara rânjind și holbându-se, și radiind spre toată lumea ca un neghiob, ceea ce și era. În fața lui Dickenson era un alt tânăr burlac, Percy Fitzgerald, în vârstă de douăzeci și șase de ani, care izbutea să fie la fel de jovial și de entuziasmat precum Dickenson, *fără* a părea însă un idiot.

Între Dickenson și Mamie Dickens stătea Charley Dickens. Fiul cel mare al lui Dickens părea cel mai fericit dintre toți cei care ne aflam la masa aceea în seara despre care vorbesc, iar motivul se putea afla de cealaltă parte a mesei, în fața lui. Mărturisesc că tânăra Bessie Dickens, soția lui, se prea poate să fi fost cea mai frumoasă

femeie din seara aceea – sau cel puțin imediat după Cecile Macready. Dickens fusese furios pe Charley fiindcă se îndrăgostise de Bessie Evans – tatăl ei, Frederick Evans, fusese prieten vechi cu Inimitabilul, dar Dickens nu-l iertase niciodată pe Evans fiindcă o reprezentase pe Catherine în timpul urâtelor negocieri pentru despărțire – și nici fiindcă fusese curatorul ei după aceea – *deși Dickens însuși îi ceruse lui Evans să-și asume rolurile acestea.*

Din fericire pentru bucuria și viitorul lui Charley Dickens, ignorase vociferările și ultimatumurile tatălui său și se căsătorise cu Bessie. Era o ființă tăcută și reținută în seara aceea – rareori vorbea în prezența socrului ei – însă lumina lumânărilor care cădea pe adorabilul ei gât spunea destul. În stânga lui Bessie stătea Georgina Hogarth, care făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a prezida masa și a descrie fiecare tacâm și antreu în absența foarte palpabilă a soției autorului.

În stânga Georginei și-n dreapta mea stătea tânărul Henry Fielding Dickens. Din câte îmi aduc aminte, aceasta era prima dată când băiatul de șaisprezece ani mânca la masa celor mari de Crăciun. Flăcăul părea mândru de acest fapt în noua lui vestă strălucitoare de satin cu nasturi mult prea vizibili. Mai puțini vizibili erau favoriții lungi pe care băiatul se străduia – fără prea mult succes – să și-i crească pe obrajii dolofani. Își atingea întruna (inconștient, cred) obrajii netezi și buza de sus, ca pentru a vedea dacă mult râvniții favoriți nu crescuseră cumva în timpul cinei.

De-a stânga mea, șezând între Mamie Dickens și mine, era adevăratul (pentru mine) „Oaspete Surpriză" al serii – un ins foarte chel, foarte înalt, foarte bine legat, cu ten foarte rumen, cu genul de mustață bogată și favoriți la care sărmanul Henry D. putea doar să viseze. Numele individului era George Dolby și eu chiar îl întâlnisem la redacția *Household Words* o dată sau de două ori, deși mi-aminteam că se ocupa de teatru sau management, nu de editare.

În timpul prezentărilor din acea seară, dinaintea cinei, s-a văzut bine că Dickens îl cunoștea pe Dolby puțin, avea de discutat niște afaceri cu el și – cum Dolby nu avea alte angajamente pentru acel Crăciun – îl invitase la Gad's Hill dintr-un simplu impuls de moment.

Dolby era un vorbitor energic și dibaci, în pofida bâlbâielii care dispărea doar când îi imita pe alții (lucru pe care îl făcea des). Poveștile lui se învârteau în jurul bârfei de teatru și, cu excepția ușoarei bâlbâieli atunci când vorbea despre sine, erau rostite cu perfectă emfază și cadență teatrală – dar știa și să asculte. Și să râdă. De mai multe ori în seara aceea dezlănțuise un râs zgomotos, zglobiu, răsunător, dezinvolt care poate că le-a făcut pe Katey Dickens și pe Mamie să-și dea ochii peste cap, dar care, am observat, a adus de fiecare dată zâmbetul pe buzele Inimitabilului. Dolby părea îndeosebi amuzat de istorisirile aproape impenetrabile ale lui Macready și aștepta răbdător să curgă acei „... ăă... ăă... ăă" spre replicile finale încheiate cu „pe Dumnezeu!" înainte să izbucnească în râs.

Partea comună a serii era aproape pe terminate, copiii și nepoții veniseră să le ureze „Venerabilului" și părinților lor noapte bună, conversația atinsese o pauză când Dolby părea meditativ și puțin trist, Katey și Mamie nu-și mai dădeau ochii peste cap și nu mai părea nemulțumite de noi toți, însă femeile erau în mod evident pregătite să se retragă oriunde s-ar fi retras ele atunci când bărbații se mută în bibliotecă sau în camera de biliard pentru brandy și trabucuri, când tânărul Dickenson a spus:

– Iertați-mă, domnule Dickens, dar dacă mi-e îngăduit să fiu direct, ce scrieți acum, domnule? Ați început cumva un nou roman?

În loc să se încrunte la această dovadă de cutezanță, Charles a surâs de parcă toată seara numai întrebarea aceasta ar fi așteptat-o.

– De fapt, a rostit, am pus deoparte scrisul pentru moment. Nu știu când îl voi relua.

– Tată! a strigat Mamie cu falsă alarmă. Tu nu scrii? Nu stai oare în birou zi de zi, scriind? Urmează oare să aflăm că soarele nu mai răsare din est?

Dickens a surâs din nou.

– Sincer să fiu, am decis să mă dedic unui proiect mai satisfăcător în lunile ce vor urma – poate în anii ce vor urma. Un proiect creativ care va fi mai satisfăcător pentru mine deopotrivă în termeni artistici și financiari.

Katey și-a arătat propria versiune a surâsului Inimitabilului.

– Devii artist, tată? Ilustrator, poate?

S-a uitat apoi la soțul ei tăcut, fratele meu, pe deasupra ruinelor curcanului.

– Ai face bine să te păzești, Charles. S-a mai ivit un rival.

– Nimic de felul acesta, a liniștit-o Dickens. Kate deseori îl irita pe tatăl ei, însă răspunsul său la tachinarea ei în seara aceea a fost plin de seninătate. Am decis să creez o formă de artă complet nouă. Ceva ce lumea n-a experimentat niciodată – ceva ce nu și-a imaginat nicicând – înainte de asta!

– O altă... ăă... ăă... o nouă... ăă... ăă, vrei să spui... pe Dumnezeu, Dickens! a intervenit Macready.

Autorul s-a înclinat spre stânga și i-a spus încet lui Cecile:

– Draga mea, dintre toți cei de la masa aceasta, soțul tău cunoaște cel mai bine frumusețea și puterea noii misiuni pe care o voi îmbrățișa peste câteva săptămâni.

– Vrei să devii actor cu normă întreagă, tată? a ciripit Henry, care își văzuse părintele jucând ca amator pe scenă toată viața, el însuși fiind împins pe aceeași scenă cu ocazia primelor reprezentații cu *Adâncul înghețat*.

– Nicidecum, băiatul meu, a zis Dickens, încă surâzând. Îndrăznesc să spun că prietenul nostru Wilkie, aici de față, de cealaltă parte a mesei, s-ar putea să intuiască ce am în gând.

– N-am nici cea mai mică idee, am spus cu totală sinceritate.

Dickens a pus ambele mâini pe masă și și-a depărtat brațele într-un fel care mi-a amintit de *Cina cea de Taină* a lui Leonardo da Vinci. Gândul acesta nici nu mi-a venit bine în minte, că un altul l-a urmat degrabă: *Dacă asta este Cina cea de Taină, care dintre cei prezenți aici este Iuda?*

– L-am autorizat pe Wills să negocieze în numele meu cu domnii Chappell de pe New Bond Street un contract constând din cel puțin treizeci de lecturi publice, a continuat Dickens. Deși negocierile nu au început încă, sunt foarte încrezător că lucrurile vor decurge normal și că asta va marca începutul unei noi ere în cariera mea și în lumea divertismentului și educației publice.

– Dar, tată, a strigat Mamie, evident șocată, știi ce ți-a spus doctorul Beard când ai fost ultima dată bolnav – degenerescențe ale unor funcții ale inimii, nevoia de odihnă suplimentară – turneele tale de lectură anterioare te-au istovit atât de tare...

– O, prostii, a strigat Dickens, reușind chiar să-și lățească surâsul. Ne gândim să-l numim pe domnul Dolby aici de față...

Uriașul s-a roșit și a făcut o plecăciune din cap.

– ...în calitate de manager și însoțitor în aceste călătorii. Chappell se va ocupa de toate aranjamentele de afaceri și administrative, achitând totodată cheltuielile personale și de drum ale mele și ale domnului Dolby și, probabil, ale domnului Wills. Tot ce va trebui să fac eu va fi să-mi iau cartea și să citesc din ea la locul și ora stabilite.

– Dar a citi din cărțile tale nu e de departe... cum ai spus tu, tată?... o nouă formă de artă, a zis Katey. Ai mai făcut asta de multe ori.

– Într-adevăr, scumpa mea, a aprobat Dickens. Dar niciodată așa cum o voi face în acesta și-n toate turneele viitoare. Cum bine știi, eu niciodată nu... *citesc* doar din cărțile mele, deși uneori așa

mă prefac. Toate prestațiile mele sunt executate din memorie și îmi rezerv dreptul de a edita, compila, modifica și rescrie scene pe spații largi... ba chiar să improvizez complet uneori, exact cum a făcut Eminentul Tragedian aici de față de nenumărate ori, reușind să îmbunătățească texte chiar și de Shakespeare.

Aici a mângâiat brațul lui Macready.

– A... da... eu, desigur... dar pe texte de Bulwer-Lytton, da, improvizez cât am chef, a zis Macready, roșindu-se sub pielea palidă și favoriți, dar... ăă... ăă... pe textele Bardului. Pe Dumnezeu... niciodată!

Dickens a râs.

– Ei, proza mea nu este a Bardului. Nu e bătută în piatră nicăieri, precum Poruncile lui Moise.

– Și totuși, a spus fratele meu, o nouă formă de artă? Poate fi așa ceva o lectură publică?

– A mea va fi începând cu acest turneu, s-a răstit Dickens. Zâmbetul i se șterse.

– Lecturile dumneavoastră sunt deja unice în tonalitatea și splendoarea lor, domnule, a zis tânărul Dickenson.

– Îți mulțumesc, Edmond. Apreciez spiritul tău generos. Dar în lecturile mele viitoare, începând cu acest turneu și continuând... cum spuneam... poate pentru mulți ani, am de gând să aduc pe scenă un nivel de teatralitate absolut fără precedent și să-l combin cu o reală înțelegere a manipulării magnetismului animal.

– Magnetism, pe Iov! a explodat Dolby. Domnule, propui cumva să hipnotizezi publicul chiar în timp ce îl binedispui?

Dickens a zâmbit din nou și și-a mângâiat favoriții.

– Domnule Dolby, presupun că dumneata citești. Romane, vreau să spun.

– Citesc, sigur că da, domnule! a râs Dolby. M-am delectat cu toate romanele dumitale și cu ale domnului Collins aici prezent...

Domnul Collins aflat în dreapta mea, la capătul mesei, la dumnealui mă refer. S-a întors spre mine. Cartea aceea, *Armadale*, pe care v-a publicat-o revista domnului Dickens, domnule Collins. Minunată, domnule. Eroina aceea – Lydia Gwilt, cred că așa o chema. Ce femeie! Minunat!

– *Acea* carte a domnului Collins n-am avut plăcerea să o publicăm sub formă de foileton, a spus Dickens pe un ton formal. Cum nu vom avea plăcerea nici de-a o publica în format de carte. Va apărea în mai anul viitor la un alt editor. Deși sunt încântat să pot spune că suntem pe cale de a-l convinge pe dragul nostru Wilkie să-și publice viitorul roman din nou la *All the Year Round*.

– A, minunat, minunat! a făcut Dolby extrem de vesel. Habar nu avea ce *faux pas* comisese cu lauda sa.

Într-adevăr, cel mai recent roman al meu, *Armadale*, urmând succesului înregistrat cu *Femeia în alb* care apăruse în *Household Words* a lui Dickens, fusese publicat în foileton – cu o remunerare mult mai mare pentru mine – în *The Cornhill Magazine*. Și avea să apară în format de carte sub egida Smith, Elder & Company, care publica și *The Cornhill*.

Însă acesta nu era întregul *faux pas* și nici motivul pentru care fața lui Dickens – radiantă și relaxată, și deschisă cu doar o clipă înainte – arăta acum ciupită și bătrână. Motivul acestei schimbări de dispoziție era, sunt sigur, tocmai eroina Lydia Gwilt pe care Dolby avusese impolitețea de a o menționa.

La un moment dat o pusesem pe Lydia, căreia durerea nu-i era străină, durerea ei și a muritorilor de rând apropiați ei, să spună în roman:

„Oare cine a inventat laudanumul? Îi mulțumesc din adâncul inimii, oricui a făcut-o. Dacă toate suferințele crâncene ale trupului și minții, cărora el le-a dat alinare, s-ar putea uni să-i ridice

cânt de laudă, ce cor frumos ar fi! Am avut parte de șase ore fermecătoare de uitare; m-am trezit cu mintea întreagă."

Auzisem prin numeroși intermediari, inclusiv prin fratele meu și Katey, că Dickens nu fusese mulțumit de aceste cuvinte... și nici de tonul în general tolerant față de laudanum și alte narcotice care apar în cuprinsul romanului.

– Dar voiai să ne spui cum se leagă actul citirii de romane cu noua formă de artă a lecturilor pe care le propui, m-am adresat lui Dickens peste masa aglomerată.

– Da, a făcut Inimitabilul, zâmbind spre Cecile Macready ca pentru a se scuza de întreruperea discursului său. Cunoașteți incomparabilul și – cutez să spun – *unicul* sentiment pe care îl ai atunci când citești? Concentrarea atenției prin excluderea tuturor informațiilor senzoriale, altele decât cuvintele pe care le culeg ochii, pe care o ai atunci când pătrunzi într-o carte bună?

– O, chiar așa! a strigat Dickenson. Lumea dispare pur și simplu. Toate celelalte gânduri se risipesc de-a dreptul! Tot ce rămâne sunt priveliștile și sunetele, și personajele, și lumea creată de autor pentru noi! Poți la fel de bine să fii anesteziat față de lumea mundană care ne înconjoară. Toți cititorii au avut această experiență.

– Întocmai, a spus Dickens, zâmbetul revenindu-i pe buze și ochii luminându-i-se. Întâmplarea face ca aceasta să fie tocmai starea de receptivitate în care o persoană trebuie să se afle pentru ca un hipnotizator să își poată face treaba. Prin utilizarea judicioasă a limbii, frazelor, descrierilor și dialogurilor, aceasta este o formă a alunecării cititorului în același fel de stare receptivă a minții pe care trebuie să o simtă un pacient aflat sub Influență Magnetică.

– Pe Dumnezeu! a strigat Macready. Publicul... ăă... de la teatru intră chiar într-o astfel de... a... a... transă receptivă. Am spus

întotdeauna că... ăă... publicul este al treilea punct al triunghiului... ăă... sinergetic, alături de dramaturg și actor.

– *Exact*, a spus Dickens. Și asta e esența noii mele arte interpretative, spre deosebire de simplele lecturi. Profitând de starea receptivă a publicului – cu mult mai intensă chiar și decât aceea a cititorilor singuri acasă sau într-un vagon de tren, sau chiar șezând în grădinile lor – am de gând să folosesc magnetismul incipient, combinat cu vocea mea și cuvintele, pentru a-i face să intre într-o și mai profundă stare receptivă și apreciativă, și cooperantă decât pot să o facă literatura sau teatrul singure.

– Doar prin cuvinte? a întrebat fratele meu.

– Și prin gestica judicios aleasă și executată, a spus Dickens. În decorul potrivit.

– Decorul acela fiind s-s-scena, a zis Dolby. Da, pe Iov. Asta va fi extraordinar!

– Nu doar scena, a explicat Dickens, încuviințând ușor ca și când deja s-ar fi pregătit să facă plecăciuni. Ci și încăperea întunecată. Utilizarea precisă și științifică a iluminării cu gaz pentru a-mi pune în evidență fața și mâinile mai presus de orice, dispunerea atentă a publicului astfel încât nimeni să nu fie în afara liniei vizuale directe a ochilor mei...

– Ne vom aduce propriii experți în gaz și iluminat în turneu, a întrerupt Dolby. Wills a făcut din asta un element central al negocierilor.

Macready a lovit în masă și a râs.

– Nici nu știu cei din public că... ăă... ăă... iluminatul cu gaz este o formă de... ăă... intoxicare. Intoxicare, pe Dumnezeu! El golește camera, teatrul, spațiul de oxigen!

– Chiar așa este, a zis Dickens cu un zâmbet răutăcios. Și noi vom folosi asta în avantajul nostru, introducând acest public –

sper cu modestie – foarte numeros prezent la lecturi în cuvenita stare receptivă.

– În cuvenita stare receptivă pentru ce? am întrebat eu pe un ton plat.

Dickens m-a săgetat cu privirea lui mesmerică ascuțită. Vocea lui era catifelată.

– E ceea ce vor stabili aceste lecturi – o nouă formă de artă.

După cină, noi, bărbații, am ridicat tabăra și ne-am mutat cu brandy și trabucuri în camera de biliard aflată în spatele biroului lui Dickens. Acela era un spațiu plăcut, bine luminat, cu un perete pe jumătate înclinat pentru a preîntâmpina orice pagubă provocată de tacurile noastre agitate și petrecusem multe ore agreabile acolo. Dickens lua în serios jocul de biliard – îi plăcea să spună că biliardul „scoate la lumină spiritul omului" și apoi, deseori, uitându-se la fratele meu, adăuga: „sau absența lui". În orice caz, mi-l voi aminti întotdeauna pe Inimitabil aplecându-se mult peste masa cu postav verde, fără sacou și purtând ochelarii aceia dubli mari care îi dădeau o alură stranie, à la Pickwick, demodată, de om dintr-o epocă trecută.

Unul dintre motivele pentru care Dickens îl plăcea pe Percy Fitzgerald era acela că și tânărul lua jocul în serios și chiar se pricepea să-l joace – suficient de priceput, cel puțin, cât să ne dea de furcă mie și lui Dickens. Eu mă descurcam mai mult decât onorabil la joc, cum îi stă bine oricărui burlac serios, dar am fost surprins în seara aceea să văd că Orfanul nostru Rezident, tânărul Edmond Dickenson, juca mai degrabă ca o persoană care își câștiga traiul din asta. (Și poate că așa era, din câte știam eu și judecând după spusele lui Dickens cum că băiatul era independent și bogat.)

Macready a jucat zgomotos o vreme, iar apoi nevasta l-a împins la pat după un pahar de lapte cald. George Dolby – viitorul

manager și tovarăș de călătorie în turneul de lectură al lui Dickens – a fost însă cel care a adus la viață partidele din seara aceea. Hohotind de râs, spunând povești cu adevărat amuzante fără nicio urmă a bâlbâielii dinainte, cu tigva lui mare și cheală și fruntea sclipind de transpirație în lumina lămpilor din tavan, Dolby ne-a învins cu rapiditate pe toți, mai întâi pe Percy, apoi pe mine, apoi pe Dickens și în cele din urmă pe încăpățânatul și straniu de abilul tânăr Dickenson, al cărui joc demonstra deopotrivă o aplecare spre balistică și o viclenie pe care n-ai fi bănuit-o niciodată uitându-te la el.

Dickens, cum îi stătea în obicei, s-a retras la miezul nopții, dar pe noi ne-a îndemnat să continuăm jocul. De regulă, eu rămâneam, atunci când erau oaspeți interesanți încă treji, deseori jucând și bucurându-ne de brandy-ul gazdei noastre până în zori, dar când Dolby a pus tacul jos și s-a retras la scurt timp după ce Dickens ne-a urat noapte bună – poate încă nesigur de prerogativele sale ca oaspete la Gad's Hill – jocul s-a întrerupt, Percy a pornit spre Falstaff Inn însoțit de un servitor cu un felinar, iar eu și Dickenson am urcat la etaj, fiecare în camera lui.

În ciuda faptului că-mi administrasem mai devreme doze de medicament, guta reumatică mă sâcâia pe când mă pregăteam de culcare. Măsurând cantitatea de laudanum rămasă în flaconul meu de călătorie, am mai luat două pahare de tonic și soporific.

Spun „tonic și soporific" deoarece laudanumul, cum aproape sigur știți, în viitorul vostru beneficiind de mai multe cunoștințe medicale, Dragi Cititori, servește la calmarea nervilor și favorizarea somnului sau la trezirea sensibilităților și favorizarea unor lungi perioade de muncă grea și oferă un nivel de atenție mai ridicat ca de obicei. Nu știam – poate nu știa nimeni – cum poate același drog să servească unor nevoi opuse, dar știam fără umbră de îndoială că asta făcea. În seara aceea îmi trebuia efectul lui de soporific.

Mintea mea agitată voia să mai zăbovească asupra planurilor bizare ale lui Dickens pentru un turneu de lectură care să slujească drept „o formă de artă complet nouă" și să facă legătura între aiurelile pe care le rostise despre mesmerism și magnetism și vizitele pe care se presupunea că le făcea făpturii subpământene pe nume Drood, însă laudanumul, binecuvântat fie el, m-a scutit de aceste interogații chinuitoare.

Ultimele mele gânduri înainte să adorm în noaptea aceea au fost despre o informație pe care inspectorul Field mi-o dăduse cu câteva săptămâni în urmă.

Se părea că Ellen Ternan fusese urmărită până în zona aceea și chiar la Gad's Hill de mai multe ori în acea toamnă. Desigur, raporta Field, fosta actriță avea rude în Rochester care o aduceau în zonă fără nicio înțelegere cu Dickens, însă era sigur că fata venise de asemenea în vizită la Gad's Hill în repetate rânduri și părea să fi petrecut cel puțin cinci nopți acolo din septembrie încoace.

Oare cum reacționau Mamie și Katey, mă întrebam, la această uzurpare a locului mamei lor în casa lor? Mi-o puteam ușor imagina pe Mamie urmând exemplul Georginei Hogarth de a o primi pe intrusă în casa lor cu brațele deschise, știind – căci altfel nu se putea – că Charles Dickens era un om dărâmat de singurătate și simțea nevoia iluziilor tinereții, pe care doar romantismul le poate aduce în mintea și sufletul bărbatului care îmbătrânește. Dar Katey? Kate Macready Dickens, așa însingurată cum părea să fie la rândul ei – tatăl ei îmi spusese în octombrie că soția fratelui meu „era atât de nemulțumită... atât de dornică să-și găsească alți amanți, încât în ea ard deopotrivă spiritul și sănătatea, încet dar sigur, Wilkie" – încă părea a fi loială memoriei mamei sale exilate. Nu mi-o puteam închipui pe Katey, care avea doar un an mai mult decât Ellen Ternan, deschizându-și sufletul posibilei metrese a tatălui ei.

E lucru greu să-i spui fratelui soţului fiicei tale că ea este atât de nemulţumită de bărbatul ei, încât caută serios alţi amanţi, şi presupun că Dickens a rostit aceste cuvinte ca eu să i le pot repeta lui Charley. Dar sigur că eu n-am făcut-o.

Katey trebuie totuşi să nu se fi opus prin viu grai vizitelor lui Ellen, altfel fosta actriţă n-ar fi continuat să se întoarcă la Gad's Hill.

Cu aceste gânduri încă în minte, am căzut într-un somn adânc şi fără vise.

Cineva mă scutura violent şi îmi şuiera numele.

M-am rostogolit pe o parte, ameţit. În cameră era întuneric, cu excepţia unei lumini ciudate care părea să vină de pe podea, pe o parte a patului. Un foc? Deasupra mea, scuturându-mă, era o siluetă întunecată.

– Ridică-te, Wilkie.

M-am concentrat asupra acelei forme.

Charles Dickens într-o cămaşă de noapte cu o haină de lână aruncată peste umeri şi ţinând o puşcă cu două ţevi într-o mână şi un linţoliu mototolit în cealaltă.

Venise timpul, mi-am spus.

– Ridică-te, Wilkie, mi-a şoptit din nou. Repede. Ia-ţi doar încălţările. Ţi-am adus eu haina.

Silueta a aruncat linţoliul pe picioarele mele şi atunci mi-am dat seama că era paltonul meu.

– Ce...

– Şşş. Îi trezeşti pe ceilalţi. Ridică-te. Repede. Înainte să ne scape. Nu avem timp de pierdut. Doar haina şi încălţările. Aşa te vreau...

Am coborât pe scările din spate, Dickens cu arma şi felinarul în faţa mea, amândoi încercând să facem cât mai puţin zgomot posibil.

Sultan, copoiul irlandez cel feroce, era legat în holul din spate, cu botniţă şi lesă, dar se smucea să iasă pe uşă.

– Ce-i asta? i-am șoptit lui Dickens. Ce s-a întâmplat?

Șuvițele de păr din creștetul capului Inimitabilului și favoriții lungi se încârligaseră în toate direcțiile în timpul somnului, unele stând chiar sculate, iar asta ar fi fost foarte amuzant în circumstanțe diferite. Dar nu și în noaptea aceea. În ochii lui Charles Dickens se citea parcă o teamă reală – ceva ce eu nu cred că mai văzusem vreodată.

– Era Drood, a șoptit. Nu puteam să dorm. Mă tot gândeam la ceva ce ar fi trebuit să notez pentru Willis. Așa că m-am ridicat din pat, având de gând să merg în birou și să notez, când am văzut-o, Wilkie...

– Ce ai văzut, omule?

– Fața lui Drood. Fața aceea palidă, torturată. Plutind la fereastră. Lipită de sticla rece.

– La biroul tău? am întrebat.

– Nu, a răspuns Dickens, cu ochii la fel de bezmetici ca ai unui cal fugar, la ferestrele dormitorului meu.

– Dar, Dickens, am șoptit, asta este imposibil. Dormitorul tău e sus la primul etaj, alături de camerele pentru oaspeți. Drood ar fi trebuit să stea pe o scară de doi metri și jumătate sau trei metri ca să se uite pe geamurile acelea.

– L-am *văzut*, Wilkie, a hârâit Dickens.

A dat de ușă în lături și, cu felinarul și lesa într-o mână, și pușca prevăzută cu două țevi în cealaltă, am fost tras afară în noapte după dulăul încordat.

Era foarte frig și foarte întuneric în curtea din spate a lui Dickens. Nu era lună, nu erau nici stele, nici lumină dinspre casă. Vântul rece a pătruns imediat prin haina pe care o trăsesem în grabă pe mine și m-am cutremurat sub cămașa de noapte fâlfâitoare. Picioarele și gleznele mele erau goale între haină și încălțări,

iar aerul nopții era atât de rece pe piele, încât am avut impresia că iarba înghețată mă cresta cu lame mici.

Sultan mârâia și sărea. Dickens a lăsat câinele să ne conducă, de parcă am fi fost niște săteni înfuriați plecați pe urmele unui criminal într-un roman de senzație de mâna a doua.

Și poate asta și eram.

Am dat colțul casei pe întuneric și ne-am oprit în grădină, sub ferestrele dormitorului lui Dickens. Sultan trăgea și mârâia și ne îndemna să mergem mai departe, însă Charles s-a oprit destul cât să ridice capacul felinarului cel mic și să-i concentreze raza spre pământul înghețat din rondul cu flori. Nu erau urme incriminatoare de pași și nici semne cum că o scară ar fi fost așezată acolo. Am ridicat amândoi privirea spre geamul întunecat de la dormitor. Câteva stele au apărut între norii care se mișcau cu rapiditate și apoi au fost acoperite.

Dacă Drood se uitase pe fereastra aceea fără a sta cățărat pe o scară înaltă, însemna că plutise la trei metri deasupra solului.

Sultan a mârâit și a tras de lesă și noi am mers după el.

Ne-am întors în spatele casei și ne-am oprit pe terenul cel mic unde Dickens își arsese toate scrisorile în 1860. Vântul rece făcea ramurile dezgolite să se miște cu zăngănit de oase. I-am șoptit lui Charles:

– Cum se poate să fi fost Drood? Cum se poate să fi fost aici? *De ce* să fi fost aici?

– M-a urmărit din Londra într-o dimineață, mi-a răspuns Dickens tot în șoaptă, întorcându-se încet într-un cerc complet, cu arma lungă cu două țevi adăpostită în îndoitura brațului drept. Sunt sigur de asta. Am văzut o siluetă umbroasă de cealaltă parte a drumului, lângă cabană, deja de multe nopți. Câinii latră. Când ies afară, silueta nu mai este.

Mai probabil să fie agenții inspectorului Field, am gândit și am fost tentat s-o spun cu voce tare. În schimb, am rostit din nou:

– *De ce* ar veni Drood aici ca să stea în geamul tău în noaptea de Crăciun?

– Șșș, a făcut Dickens, fluturând din mână și strângând cu palma liberă botul lui Sultan pentru a face copoiul să nu mai mârâie.

Pentru o secundă mi s-a părut că se apropia o sanie, chiar dacă pe jos nu era pic de zăpadă, dar apoi am înțeles că clinchetul slab venea din grajdurile întunecate. Clopoțeii norvegieni ai poneiului Newman Noggs erau atârnați pe perete acolo.

– Vino, a spus Dickens și s-a grăbit spre grajd.

Ușile grajdului erau deschise – un dreptunghi negru în noaptea aproape complet neagră.

– Ai... am dat să șoptesc.

– Ușile astea sunt mereu închise, a sâsâit Dickens. Le-am verificat eu însumi la apus.

Mi-a dat lesa câinelui deodată tăcut, a pus felinarul jos și a ridicat pușca.

Dinăuntrul grajdurilor întunecate s-a auzit un ultim clinchet slab și apoi, dintr-odată, tăcere, ca și când o mână ar fi acoperit harnașamentul.

– Desfă botnița lui Sultan și apoi dă drumul lesei, m-a instruit Dickens pe un ton foarte jos, încă ținând pușca îndreptată spre ușile deschise.

– Îl va face bucăți pe cel de acolo, oricine ar fi el, am șoptit.

– Desfă-i botnița și dă-i drumul, s-a răstit Dickens soto-voce.

M-am lăsat într-un genunchi, cu inima bubuindu-mi, tremurând în frig, și mi-am făcut de lucru cu cataramele botniței. Eram pe jumătate convins că, imediat ce-i voi desface botnița, copoiul irlandez cu ochi holbați – cântărea aproape cât mine – mă va sfâșia *pe mine* membru cu membru.

N-a făcut-o. Când i-am aruncat botnița la pământ și am desfăcut catarama lesei, Sultan a încetat să mârâie și să se încordeze.

– Du-te! i-a dictat Dickens cu voce tare câinelui.

Sultan s-a dus, pornind ca din pușcă, de parcă ar fi fost făcut din arcuri metalice și nu doar din mușchi. N-a fugit însă în întunericul din grajd. În schimb, copoiul a virat la stânga, a sărit peste un gard dintr-o singură mișcare și a dispărut pe câmpii, în direcția pădurii și a mării din depărtare.

– Afurisit câine, a spus Dickens.

Atunci mi-am dat seama cât de rar îl auzisem pe Inimitabil înjurând.

– Vino, Wilkie, a spus el pe un ton fără tăgadă, de parcă eu aș fi fost un al doilea copoi pe care îl ținea de rezervă.

Dându-mi felinarul acoperit, Dickens a fugit spre ușa întunecată și deschisă a grajdului. M-am grăbit să țin pasul, aproape alunecând pe iarba înghețată chiar în timp ce Dickens ajungea la intrare și pătrundea înăuntru fără a aștepta lumina.

Am înaintat în întuneric mai mult simțind decât văzând prezența lui Dickens la câțiva pași în stânga mea, știind – poate datorită clarviziunii – că stătea acolo cu pușca ridicată și îndreptată spre culoarul larg și lung din grajd, chiar în timp ce simțeam mai mult decât vedeam agitația și respirația cailor și a poneilor de acolo.

– Lumină! a strigat Dickens.

Am descoperit felinarul.

O formă vagă în staulele unde caii – toți treji, dar tăcuți – se agitau, respirația lor precum ceața în aerul rece și apoi o mișcare a ceva alb în capătul spațiului întunecat, dincolo de locul unde atârnau clopoțeii, harnașamentul și căpăstrul.

Dickens a ridicat arma mai sus și eu i-am văzut albul ochilor la lumina felinarului în timp ce se pregătea să apese ambele trăgace.

– Stai! am strigat, volumul vocii mele făcând caii să tresară. Pentru Dumnezeu, nu trage!

Am fugit spre năluca albă. Cred că Dickens ar fi deschis focul în ciuda strigătelor mele, dacă nu mi-aș fi aruncat corpul între el și ținta lui.

Năluca albă din capătul închis al întunericului s-a relevat în cercul de lumină al felinarului meu. Edmond Dickenson stătea acolo în beznă, cu ochii larg deschiși, dar uitându-se în gol, nevăzându-ne, neauzindu-ne. Era în cămașă de noapte. Avea picioarele goale și palide pe pietrele negre și reci cu care era bătută podeaua grajdului. Mâinile îi atârnau aidoma unor stele mici și albe la capătul brațelor moi.

Dickens s-a apropiat și a început să râdă. Râsetul lui i-a speriat și mai tare pe cai, însă n-a părut să aibă vreun efect asupra lui Dickenson.

– Un somnambul! a strigat Dickens. Pe Dumnezeu, un somnambul! Orfanul umblă aiurea noaptea.

Am apropiat felinarul de chipul palid al tânărului. Flacăra s-a reflectat puternic în ochii băiatului, însă el n-a clipit și nici nu mi-a sesizat prezența. Ne găseam într-adevăr în prezența unui somnambul.

– Pe el trebuie că l-ai văzut în grădină sub fereastra ta, am spus încet.

Dickens s-a încruntat la mine atât de tare, încât mă așteptam să mă înjure la fel cum își înjurase câinele bun de nimic, însă vocea lui era blândă când a grăit.

– Nicidecum, dragul meu Wilkie. Eu n-am văzut pe *nimeni* în grădină. M-am ridicat din pat, m-am uitat la ferestre și acolo am văzut clar chipul lui *Drood* – nasul lui scurtat lipit de sticlă, ochii fără pleoape holbându-se la mine. Lipit de geam, Wilkie. Geamul de sus, de la primul etaj. *Nu* în grădina de jos.

Am dat din cap ca și cum l-aș fi aprobat, dar știam că Inimitabilul trebuia să fi visat. Poate că luase și el niște laudanum ca să poată adormi – știam că Frank Beard, doctorul, îi prescrisese drogul lui Dickens atunci când scriitorul nu reușea să doarmă, toamna trecută. Încă simțeam fluxul și refluxul medicamentului în propriu-mi organism, în ciuda frigului ce îmi făcea brațul care ținea felinarul să tremure de parcă aș fi fost paralizat.

– Ce facem cu el? am întrebat, înclinând din cap spre Dickens.

– Ce trebuie făcut cu toți somnambulii, dragul meu Wilkie. Îl vom duce ușurel înapoi în casă și tu îl vei duce în camera lui, în pat.

M-am uitat în direcția dreptunghiului slab luminat al ușii deschise de la grajd.

– Și Drood? am întrebat.

Dickens a clătinat din cap.

– Sultan deseori se întoarce a doua zi după goana lui de noapte cu sânge pe bot. Putem doar spera că la fel se va întâmpla și de dimineață.

Am fost tentat să-l întreb pe Dickens ce voia să spună cu asta. (Inspectorul Field ar fi apreciat informația.) Oare el și mentorul lui egiptean într-ale mesmerismului se certaseră? Își dorea el ca fantoma să moară? Ucisă de propriul lui câine ucigaș? Nu mai era el ciracul geniului subpământean care – conform fostului șef al Biroului Detectivistic al Scotland Yard – își trimisese agenții să ucidă mai mult de trei sute de bărbați și femei?

N-am spus nimic. Era prea frig pentru a începe o discuție. Guta mea revenea, trimițându-mi cârcei de agonie prin ochi și în creier, așa cum făcea de obicei înaintea unui episod serios.

L-am luat pe domnul Dickenson de brațele moi și l-am condus încet afară din grajd și prin curtea largă spre ușa din spate. Mi-am dat seama că va trebui să înfășor în prosoape picioarele somnambulului idiot înainte de a-l vârî sub plapumă.

Când am ajuns la ușa din spate, m-am uitat înapoi peste curtea întunecată, pe jumătate așteptându-mă ca Sultan să apară alergând în cercul de lumină al felinarului cu un braț palid sau o gleznă albă, sau o căpățână între colți. Nu se mișca însă nimic, în afara vântului rece.

– Și astfel se încheie încă o noapte de Crăciun la Gad's Hill Place, am rostit încet.

Ochelarii mi s-au aburit nițel când am pășit în căldura relativă a casei. I-am dat drumul domnului Dickenson doar cât să-mi dau jos ochelarii și să-i șterg pe mâneca hainei.

După ce le-am pus capetele brațelor metalice înapoi după urechi și am putut să văd din nou, am observat că buzele lui Dickens se ridicaseră în zâmbetul acela feciorelnic pe care mi-l adresase de atâtea ori în cei paisprezece ani de când ne cunoșteam.

– Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți, a spus el într-un falsetto copilăresc și am râs amândoi suficient de tare cât să trezim toată casa.

14

Era sfera strălucitoare... nu, nu tocmai o sferă, un oval alb-albăstriu alungit strălucitor... și mai era dâra neagră pe fundalul întunecat.

Dâra se afla pe tavan și era urma lăsată de-a lungul multor ani de fumul care urca. Ovalul alb-albăstriu strălucitor era în fața mea, mai aproape, o parte din mine, o extensie a gândurilor mele.

Era totodată o lună, un palid satelit supus mie. M-am întors în stânga, m-am rostogolit ușor în stânga, și am zărit soarele – *un* soare, portocaliu și alb mai degrabă decât albastru și alb, emanând

raze pâlpâitoare în cosmosul negru. Așa cum ovalul alb-albăstriu strălucitor era luna pentru mine, la fel eram eu satelitul acelui soare arzător în bezna spațiului și timpului.

Ceva mi-a eclipsat soarele. Am simțit mai mult decât am văzut cum ovalul alb-albăstriu și conducta lungă care îl lega de mine au fost înlăturate.

– Aici, Hatchery, scoate-l de acolo. Ridică-l în picioare și sprijină-l.

– Aci, aci, aci, a țipat o voce complet străină și extrem de familiară. Domnu' a plătit pentru noaptea și produsu' lui, să nu fie deranjat. Să nu credeț' cumva...

– Tacă-ți fleanca, Sal, s-a răstit o altă voce familiară. Vocea unui uriaș pierdut. Un singur sunet să mai scoți și inspectorul aici de față te va arunca în cea mai neagră văgăună de la Newgate înainte să răsară soarele.

Nu s-a mai auzit niciun sunet. Până atunci plutisem deasupra norilor de culori schimbătoare chiar în timp ce mă roteam în spațiu în jurul stelei solare fâsâitoare, satelitul meu alb-albăstrui – acum pierit – rotindu-se la rândul său în jurul meu, dar acum am simțit mâini puternice trăgându-mă jos din eterul cosmic spre pământul bulgăros, noroios, presărat cu paie.

– Ține-l în picioare, a cârâit o voce pe care o asociam cu degete arătătoare imperioase. Saltă-l dacă e nevoie.

Pluteam din nou printre pătule întunecate încastrate în ziduri întunecate, soarele sfârâitor rămânând în urma mea. Înainte se înălța un colos subțire.

– Sal, ia-l pe Yahee din drum, altfel îi smulg oasele pline de fum din carnea-i putredă și bătrână și le vând drept fluiere, trei la un penny, Băieților Neîmblânziți.

– Aci, aci, am auzit din nou. Umbre s-au îmbinat. Una era întinsă pe spate în coșciug. Așa-i bine, Yahee. Odihnește-te bine.

'Ib, măria ta, domnu' ista n-a plătit încă tot ce-avea de plătit. Îmi iei din jeb dacă-l duci acu' de-aci.

– Minți, cotoroanță, a rostit cea mai dominantă dintre cele două voci masculine. Tocmai ai spus că a plătit tot ce-avea de plătit pentru noapte și drog. Avea în pipă destul cât să-l țină până-n zori. Dar mai dă-i două monede, detectiv Hatchery. Monede mici.

Și am ieșit în noapte. Am observat cât de rece era aerul – mirosea a zăpada ce nu căzuse încă – și am observat absența paltonului meu și a jobenului, și a bastonului, ca și micul miracol al faptului că picioarele mele nu atingeau macadamul în timp ce pluteam pe deasupra lui către un felinar stradal îndepărtat, ce se legăna. Apoi mi-am dat seama că silueta mai mare dintre cele două care încă mă escortau mă ducea sub braț ca și când aș fi fost un porc câștigat ca premiu la obor.

Îmi reveneam de pe urma aburilor pipei suficient cât să protestez, dar silueta întunecată care deschidea drumul – nu m-am îndoit nici pentru o secundă că acela n-ar fi fost imbatabilul inspector Field – a spus:

– Liniște, acum, domnule Collins, e un pub în apropiere care se va deschide pentru noi în ciuda orei și vom comanda ceva care să vă repună pe picioare.

O cârciumă care să se deschidă la ora aceea? Oricât de tulbure îmi era privirea (și, mi-am dat seama, oricât de cețos era aerul rece al acelei nopți), niciun asemenea local nu putea fi deschis la ora aceea teribilă de dinaintea zorilor într-o dimineață atât de aspră, vântoasă, de primăvară timpurie.

L-am auzit și pe jumătate l-am și văzut pe Field bătând la o ușă sub o firmă care se bălăngănea: Cei șase hamali veseli. Știam acum, oricât de tare m-ar fi durut mijlocul de la felul în care mă purtase detectivul Hatchery, ca pe un porcușor de obor, că nu mă aflam de fapt acolo, în frig și întuneric, cu cei doi bărbați.

Probabil că eram înapoi în priciul meu de la Opiomana Sal, bucurându-mă de ultima infuzie cu fum din sticla albastră.

– Stai așa! abia s-a auzit o voce de femeie peste larma deschiderii mai multor zăvoare și scârțâitul unei uși vechi. O, dumneata ești, inspectore! Și dumneata, detectiv Hatchery. Amândoi într-o noapte așa teribilă? Și-acela pe care-l ai acolo, Hib, e cumva un înecat?

– Nu, domnișoară Abbey, a spus uriașul care mă ținea. Doar un gentleman care trebuie repus pe picioare.

Am fost purtat înăuntrul tavernei cu draperii roșii și căldura m-a făcut să mă simt bine – în vatra din spațiul comun încă mai erau tăciuni – chiar dacă știam că totul era un vis. Cei șase hamali veseli și proprietăreasa, domnișoara Abbey Potterson, erau ficțiuni din afurisitul de *Prietenul nostru comun* al lui Dickens. Acolo, aproape de docuri, nu exista nicio cârciumă cu numele acela, deși erau multe pe care Charles le putuse folosi ca sursă de inspirație.

– Aici este vin de Xeres de o calitate superioară, a spus inspectorul Field în timp ce domnișoara Abbey a aprins diverse lămpi și i-a cerut unui băiat cu ochi adormiți să mai pună gaz pe focul slab. Poate că, domnule, v-ar face plăcere să luați o sticlă?

Eram sigur că și acest dialog provenea direct din *Prietenul nostru comun*. Cine ar fi spus că mintea mea, aflată sub influența opiului, ar putea structura de așa manieră fantezia aceasta? „Domnul inspector", mi-am dat seama, era o altă interpretare a lui Dickens, exact a inspectorului Field care tocmai își ocupa locul într-un separeu comod.

– Domnului i-ar plăcea să fie întors la verticală și pus *jos*, am spus în vis.

Sângele îmi dădea năvală în cap acum și senzația nu era tocmai plăcută.

Hatchery m-a ridicat, m-a îndreptat și m-a așezat ușurel pe o bancă în fața inspectorului. M-am uitat în jur ca și când m-aș fi

aşteptat să-i văd pe domnul Eugene Wrayburn şi prietenul lui Mortimer Lightwood, însă cu excepţia inspectorului care şedea, a lui Hatchery care stătea în picioare, a băiatului care trebăluia şi a domnişoarei Abbey, stând la dispoziţia noastră, cârciuma era goală.

– Da, vinul de Xeres special, te rog, a spus Field. Pentru toţi trei. Ca să alungăm frigul şi ceaţa.

Domnişoara Abbey şi băiatul au dat fuga în încăperea din spate.

– Nu va ajuta, i-am zis inspectorului. Ştiu că acesta este un vis.

– Ei, ei, domnule Collins, a făcut Field, ciupindu-mă de dosul mâinii până am scâncit, la Opiomana Sal nu e loc pentru un gentleman ca dumneavoastră, domnule. Dacă eu şi Hatchery nu v-am fi scos de acolo, în zece minute v-ar fi uşurat de portofel şi de dinţii de aur, domnule.

– Nu am dinţi de aur, am protestat, având grijă să pronunţ corect fiecare cuvânt.

– Un fel de-a zice, domnule.

– Paltonul meu, am spus. Pălăria. Bastonul.

Hatchery a scos ca prin magie toate cele trei obiecte şi le-a aşezat în separeul gol de vizavi de noi.

– Nu, domnule Collins, a continuat inspectorul Field, un gentleman ca dumneavoastră ar trebui să-şi limiteze consumul de opiu la laudanumul vândut în mod legal de spiţeriile de lux precum cea a domnului Cowper. Şi să lase speluncile opiomanilor de-a lungul întunecatelor docuri chinezilor păgâni şi indienilor tuciurii.

Nu eram surprins că ştia numele principalului meu furnizor. Acesta era, în definitiv, un vis.

– Au trecut săptămâni de când n-am mai primit veşti de la dumneavoastră, a urmat Field.

Mi-am sprijinit capul îndurerat în mâini.

– N-am avut nimic de spus, am răspuns.

– Asta *este* o problemă, domnule Collins, a suspinat inspectorul. Prin aceea că încalcă deopotrivă spiritul și litera înțelegerii noastre.

– La dracu' cu înțelegerea noastră, am bâiguit.

– Ei, domnule, a zis Field. Vom turna în dumneavoastră niște vin de Xeres ca să vă amintiți ce datorie aveți și ce comportament vă șade bine ca gentleman.

Băiatul, al cărui nume eram sigur că era Bob, s-a înapoiat cu o sticlă mare ce emana un miros dulceag. În mâna lui stângă, Bob ținea un soi de versiune de fier a unei căpățâni de zahăr – Dickens descrisese asta, îmi aminteam, și eu fusesem atent la descrierea lui ca și când noi doi n-am fi împărțit o mie de astfel de lucruri speciale – în care a golit conținutul sticlei. A vârât apoi capătul ascuțit al „căpățânii" gâlgâitoare în tăciuni și a ațâțat focul, lăsând-o acolo cât timp el a dispărut, doar pentru a reapărea cu trei pahare curate de băut și cu proprietăreasa.

– Mulțumesc, domnișoară Darby, a spus inspectorul Field după ce băiatul a pus paharele la locul lor și a scos vasul de fier din foc, răsucindu-l într-un fel delicat – vasul a sfârâit și a scos aburi – și apoi a turnat conținutul încălzit în sticlă. Penultima parte a acestui scurt ritual a fost când Bob a ținut fiecare pahar deasupra sticlei aburinde, opacizându-l la nivelul de perfecțiune cunoscut doar băiatului, și apoi le-a umplut pe toate în aplauzele inspectorului și-ale pajului său, detectivul.

– Mulțumesc, William, a spus Field.

– William? am făcut eu, confuz, chiar în timp ce mă aplecam pentru a inhala mai bine efluviul cald ce emana din paharul meu. Domnișoară Darby? Nu voiai să spui Bob și domnișoara Abbey? Domnișoara Abbey Potterson?

– Bineînțeles că nu, a răspuns Field. Voiam să spun William – căci așa îl cheamă pe bunul băiat Billy Lamper pe care l-ai văzut înaintea ta abia cu o secundă în urmă – și stăpâna lui, domnișoara

Elisabeth Darby, care deține și conduce acest stabiliment de douăzeci și opt de ani.

– Acesta nu este Cei șase hamali veseli? am întrebat, sorbind atent o gură din băutură.

Aveam impresia că mă furnică tot corpul, de parcă mi-ar fi amorțit un picior sau un braț. Mai puțin capul, care mă durea.

– Un local cu un așa nume nu cunosc în Londra, a râs inspectorul Field. Acesta este Globul și porumbelul și așa se numește de ani și ani. Christopher Marlowe probabil că și-a înmuiat abila pană într-o odaie dosnică de aici, dacă nu peste stradă, la mai periculoasa Lebădă albă. Însă Lebăda albă nu este un han pentru gentlemeni, domnule Collins, nici chiar pentru unul atât de aventuros ca dumneavoastră, domnule. Iar proprietarul nu ne-ar fi deschis ușa și nici nu ne-ar fi încălzit vinul de Xeres așa cum a făcut adorabila mea Liza. Beți, domnule, dar vă rog să-mi spuneți ce aveți de raportat în timp ce o faceți.

Băutura încălzită îmi limpezea încet mintea împăienjenită.

– Repet, inspectore, că n-am nimic să-ți spun, am rostit nițel cam tăios. Charles Dickens se pregătește pentru triumfalul său turneu în provincie și – în cele câteva dăți când l-am văzut – nu a pomenit nimic de Drood, fantasma pe care o aveți în comun. Asta din noaptea de Crăciun.

Inspectorul Field s-a aplecat mai aproape.

– Când spuneți că Drood a levitat în afara ferestrei de la primul etaj a domnului Dickens.

A fost rândul meu să râd. Am regretat imediat. Masându-mi fruntea îndurerată cu o mână, am ridicat paharul cu cealaltă.

– Nu, am zis, când domnul *Dickens* spune că a văzut chipul lui Drood levitând în afara ferestrei sale.

– Dumneavoastră nu credeți în levitație, domnule Collins?

– Găsesc ideea foarte... puțin probabilă, am spus posac.

– Şi totuşi se pare că exprimaţi o părere destul de diferită asupra subiectului în scrierile dumneavoastră, a ripostat inspectorul Field.

A făcut o mişcare din arătătorul său solid şi flăcăul Billy s-a grăbit să ne reumple paharele încă aburite.

– Ce scrieri? am chestionat.

– Cred că au fost adunate sub titlul „Seri magnetice acasă" şi fiecare era semnată în clar „W.W.C." – William Wilkie Collins.

– Dumnezeule mare! am strigat prea tare. Lucrările alea trebuie să fi apărut... când? – acum cincisprezece ani.

Seria de lucrări la care făcea referire fusese scrisă pentru ziarul *Leader* al scepticului G.H. Lewes, cândva la începutul anilor '50. Raportasem pur şi simplu diferite experimente de salon care erau foarte în vogă pe atunci: bărbaţi şi femei care fuseseră magnetizaţi, obiecte inanimate precum paharele de apă care fuseseră magnetizate de un hipnotizator, „senzitivi" care citiseră gândurile şi preziseseră viitorul, încercări de comunicare cu morţii şi... da, mi-amintesc acum în ciuda opiului şi alcoolului, şi migrenei... o femeie care levitase, ea şi scaunul cu spetează înaltă pe care şedea.

– Aţi avut vreun motiv să vă schimbaţi opinia de când aţi asistat la lucrurile acelea, domnule Collins?

Găseam vocea blândă şi totuşi cumva peremptorie şi insinuantă la fel de iritantă ca întotdeauna.

– Acelea nu erau opiniile mele, inspectore. Ci doar observaţiile mele profesionale la acel moment.

– Dar nu mai credeţi că un bărbat sau o femeie – să spunem, cineva exersat în artele antice ale unei societăţi demult uitate – ar putea levita la trei metri în aer pentru a trage cu ochiul pe geamul lui Charles Dickens?

Destul. Îndurasem *destul* asta.

– Eu nu am crezut *niciodată* într-un atare lucru, am zis aspru, ridicând vocea. Acum paisprezece sau cincisprezece ani, când

eram mult mai tânăr, am raportat despre... evenimentele... unor anumiți mistici de salon și despre *credulitatea* celor strânși să asiste la astfel de lucruri. Sunt un om modern, inspectore Field, ceea ce în generația mea se traduce prin „un om cu puțină credință". De pildă, nu mai cred că misteriosul dumitale domn Drood există măcar. Sau, mai degrabă, ca să formulez mai clar, la afirmativ, *cred* că atât dumneata, cât și Charles Dickens ați folosit legenda unei atari figuri în propriile voastre scopuri, diferite între ele, chiar în timp ce v-ați învrednicit să mă folosiți *pe mine* ca pe-un fel de pion în jocul vostru... oricare ar fi acesta.

Era un discurs prea lung pentru un om aflat în condiția mea, la ceea oră a dimineții, și mi-am îngropat fața în paharul cu vin aburind.

Am ridicat privirea când inspectorul Field mi-a atins brațul. Chipul lui rumen și brăzdat de vinișoare afișa o expresie serioasă.

– O, există un joc, sigur că da, domnule Collins, dar nu este jucat pe socoteala *dumneavoastră*. Și există pioni – și piese mai importante – care sunt mutate pe tablă, dar dumneavoastră nu sunteți un pion, domnule. Deși e aproape sigur că al dumneavoastră domn Dickens asta e.

Mi-am smucit mâneca din strânsoarea lui.

– Despre ce vorbești?

– V-ați întrebat, domnule Collins, mai exact *de ce* socot atât de important să-l găsesc pe acest Drood?

N-am putut risca un zâmbet strâmb.

– Îți vrei pensia înapoi, am spus.

Am crezut că asta îl va mânia pe inspector și de aceea am fost surprins de râsul lui grăbit și lejer.

– Fiți binecuvântat, domnule Collins, asta e adevărat. Vreau. Dar este ultimul meu țel în acest meci de șah. Eu și domnul Drood al dumneavoastră suntem pe cale să devenim oameni bătrâni și

am decis fiecare să punem capăt acestui joc de-a șoarecele cu pisica pe care îl facem de douăzeci de ani și mai bine. Fiecăruia ne-au rămas suficiente piese pe tablă ca să facem mișcarea finală, e adevărat, dar ce cred eu că dumneavoastră nu apreciați, domnule, este faptul că sfârșitul acestui joc trebuie... *trebuie*... să aibă ca rezultat moartea unuia din noi. Fie moare Drood, fie moare inspectorul Field. Altfel nu se poate, domnule.

Am clipit de mai multe ori. În cele din urmă, am spus:

– De ce?

Inspectorul Field s-a aplecat din nou și i-am putut simți mirosul de vin cald în răsuflare.

– Poate ați crezut că exagerez, domnule, când am spus că Drood s-a făcut răspunzător, personal și prin intermediul minionilor hipnotizați pe care îi trimite, pentru morțile a trei sute de oameni de când a venit aici din Egipt, acum peste două decenii. Ei bine, nu exageram, domnule Collins. Numărătoarea exactă este trei sute douăzeci și opt. Asta trebuie să se *sfârșească*, domnule. Acest Drood trebuie oprit. Până acum, în toți acești ani, în slujba Poliției Metropolitane și în afara ei, m-am luat la trântă cu Diavolul – ne-am sacrificat fiecare pioni și ture și lucruri mai bune în jocul nostru lung – dar acesta este adevăratul Joc Final, domnule Collins. Fie Diavolul îmi ia regele, fie i-l iau eu pe al lui. Altfel nu se poate, domnule.

M-am uitat fix la inspector. De ceva timp mă îndoiam de sănătatea mintală a lui Charles Dickens; acum știam sigur că mai era un nebun care îmi afecta viața.

– Știu că v-am cerut ajutorul fără a vă oferi drept recompensă altceva decât asistența mea în păstrarea departe de urechile doamnei Caroline a informației legate de domnișoara Martha R., domnule, a spus inspectorul Field.

Mi se părea că acesta este un mod foarte politicos de a descrie șantajul la care mă supunea.

– Dar sunt alte lucruri pe care vi le pot oferi la schimb pentru ajutorul dumneavoastră, domnule. Lucruri substanțiale.

– Ce? am întrebat.

– Care este cea mai mare problemă a dumneavoastră în viață în acest moment, domnule Collins?

Am fost tentat să spun „dumneata" și să închei socotelile, dar m-am surprins rostind alt cuvânt:

– Durerea.

– Mda, domnule... mi-ați spus de guta reumatică de care suferiți. Și vi se vede în ochi, dacă pot avea îndrăzneala să o spun, domnule Collins. Durerea constantă nu-i lucru de șagă pentru orice om, dar mai ales pentru un artist ca dumneavoastră. Detectivii depind de deducție, cum bine știți, domnule, iar deducția mea este că v-ați dus în această oribilă noapte de martie la Opiomana Sal și în acest cartier mizer tocmai în speranța de-a vă potoli durerea. Nu este oare așa, domnule Collins?

– Ba da, am recunoscut.

Nu m-am sinchisit să-i spun lui Field că Frank Beard, doctorul meu, îmi sugerase de curând că „guta reumatică" de care sufeream de mult ar putea foarte bine să fie o formă virulentă a unei boli venerice.

– Vă deranjează chiar în timp ce vorbim, domnule Collins?

– Îmi simt ochii ca niște pungi de sânge, am spus cu toată sinceritatea. Simt că de fiecare dată când îi deschid, risc să vărs litri de sânge pe față și în barbă.

– Teribil, domnule, teribil, a spus inspectorul Field, clătinând din cap. Nu vă învinuiesc nici măcar o clipă pentru că vă căutați alinare în laudanum și în pipa cu opiu. Dar dacă nu vă deranjează

să vă spun, domnule, calitatea produsului de la Opiomana Sal pur și simplu nu vă poate ajuta.

– Cum adică, inspectore?

– Adică ea diluează opiul mult prea mult pentru cineva care suferă atât de tare ca dumneavoastră, domnule Collins. Și oricum, nu e de la început un produs pur. E adevărat că o combinație judicioasă de laudanum și pipă cu opiu ar putea avea efecte salutare – poate chiar miraculoase – în cazul bolii dumneavoastră, dar aceste spelunci de opiomani din Bluegate Fields și Cheapside pur și simplu nu au calitatea drogului care să vă ajute, domnule.

– Unde, atunci? am întrebat, dar chiar în timp ce vorbeam, am știut ce va spune.

– La King Lazaree, a rostit inspectorul Field. În bârlogul secret al chinezului din Orașul Subteran.

– Jos, în cripte și catacombe, am zis inexpresiv.

– Da, domnule.

– Vrei doar să cobor iarăși în Orașul Subteran, am spus, întâlnind privirea bătrânului. Pe geamurile cu draperii roșii de la Globul și porumbelul pătrundea o lumină slabă, rece. Vrei să încerc din nou să te conduc la Drood.

Inspectorul Field a clătinat din capul chel, împodobit cu favoriți cărunți.

– Nu, nu-l vom găsi pe Drood în felul acesta, domnule Collins. Domnul Dickens fără-ndoială v-a spus adevărul toamna trecută când a zis că s-a întors în mod regulat la bârlogul lui Drood, dar nu a făcut-o prin cimitirul din vecinătate. Am avut oameni postați acolo câteva luni. Drood i-a spus de o altă cale de acces în lumea lui subpământeană. Fie asta, fie Diavolul egiptean trăiește deasupra solului în tot acest timp și i-a destăinuit domnului Dickens unul dintre domiciliile sale. Astfel, prietenul dumneavoastră scriitorul nu mai e nevoit să intre în Orașul Subteran pe calea aceea,

domnule Collins, dar *dumneavoastră* o puteți face dacă vă doriți ușurarea opiului pur al lui King Lazaree.

Paharul meu era gol. Am ridicat spre inspector ochi care-mi erau deodată înlăcrimați.

– Nu pot, am spus. Am încercat. Nu pot clinti catafalcul greu din criptă ca să am acces la scări.

– Știu, domnule, a zis inspectorul Field cu glasul de netezimea și tristețea profesionistă a unui cioclu. Dar Hatchery va fi foarte fericit să vă ajute oricând doriți să coborâți, zi sau noapte. Nu-i așa, Hib?

– Foarte fericit, domnule, a îngânat Hatchery de unde stătea el, în apropiere.

Mărturisesc că aproape uitasem că era și el prezent.

– Cum aș putea să iau legătura cu el? am întrebat.

– Băiatul încă așteaptă pe strada dumneavoastră, domnule Collins. Trimiteți vorbă prin Gooseberry și detectivul Hatchery va fi acolo într-o oră ca să vă escorteze prin cartierele periculoase, să vă deschidă drumul spre scară și să vă aștepte la întoarcere. Infernalul inspector a zâmbit. Ba chiar vă va împrumuta din nou revolverul său, domnule Collins. Dar nu aveți cu nimic a vă teme de King Lazaree și de clienții lui. Spre deosebire de clientela instabilă a Opiomanei Sal, Lazaree și mumiile lui vii de acolo de jos știu că li se permite să existe doar grație bunăvoinței mele.

Am ezitat.

– Vă mai putem fi de folos cu ceva în schimbul ajutorului dumneavoastră la găsirea lui Drood prin intermediul domnului Dickens? a întrebat Field. Vreo problemă acasă, poate?

M-am uitat strâmb la bătrân. Ce putea știi el despre problemele mele de acasă? Cum putea să știe că luptele mele de zi și de noapte cu Caroline mă mânaseră la Sal la fel de sigur ca nevoia de a reduce durerea provocată de gută?

– Sunt căsătorit de mai bine de treizeci de ani, domnule Collins, a rostit el încet, ca și când mi-ar fi citit gândurile. Bănuiala mea este că doamna dumneavoastră solicită, chiar după atât timp, să vă căsătoriți... chiar în timp ce doamna cealaltă a dumneavoastră, din Yarmouth, solicită să se întoarcă la Londra pentru a vă fi alături.

– Fir-ai să fii, Field, am strigat, lovind cu pumnul în scândurile grele și roase ale mesei. Nimic din toate astea nu e treaba ta.

– Sigur că nu, domnule. Sigur că nu, a zis inspectorul pe vocea sa cea mai mieroasă. Dar aceste probleme vă pot distrage atenția de la muncă în aceeași măsură în care ne pot afecta țelurile comune. Încerc să văd cum aș putea fi de ajutor... ca prieten.

– Pentru asta nu există ajutor, am mârâit. Iar dumneata nu-mi ești prieten.

Inspectorul Field a dat din cap înțelegător.

– Totuși, domnule, dacă nu vă deranjează sfatul unui bătrân căsătorit, uneori o schimbare de domiciliu aduce o perioadă de liniște și pace în cazul unor atari neînțelegeri domestice.

– Să mă mut, adică? Am discutat despre asta, Caroline și cu mine.

– Sunt încredințat, domnule Collins, că dumneavoastră și doamna ați fost de mai multe ori să vedeți o casă frumoasă în Gloucester Place.

N-am mai fost surprins sau șocat să aud că oamenii lui Field ne urmăriseră. N-aș fi fost surprins să aflu nici că el ascunsese un pitic în zidurile casei noastre de la Melcombe Place ca să ia notițe despre certurile noastre.

– Este o casă frumoasă, am spus. Dar rezidenta de acum, o anume doamnă Shernwold, nu caută să vândă. Și mie oricum mi-ar fi greu să găsesc acum fondurile necesare pentru asta.

– Ambele aceste impedimente pot fi eliminate, domnule Collins, a tors ca o pisică inspectorul Field. De-ar fi să colaborăm din nou,

v-aș putea aproape garanta că dumneavoastră și doamna, și fiica dumneaei, v-ați putea muta în reședința aceea frumoasă din Gloucester Place într-un an sau doi, chiar în timp ce domnișoara R. și-ar putea relua locul pe Bolsover Street, dacă doriți, cu sprijinul nostru în privința achitării costurilor de drum și altor cheltuieli imediate.

Am mijit ochii la bătrân. Mă durea inima. Voiam să merg acasă, să iau micul dejun și să mă bag în pat. Voiam să trag cuvertura peste cap și să dorm o săptămână. Trecuserăm de la șantaj la mită. Pe de-a-ntregul, cred că mă simțeam mai împăcat cu șantajul.

– Și eu ce trebuie să fac, inspectore?

– Nimic mai mult decât ce am discutat deja, domnule Collins. Folosiți-vă bunele oficii cu Charles Dickens pentru a afla unde este Drood și ce pune el la cale.

Am clătinat din cap.

– Dickens e complet absorbit de pregătirile pentru iminentul său turneu de lectură. Sunt sigur că nu a avut niciun contact cu Drood de la Crăciun până acum. Pe lângă faptul de a fi speriat de ceea ce crede că a văzut pe geam în noaptea aceea, Dickens este acum îngropat în detalii de tot felul. Nu ai idee câte pregătiri necesită un asemenea turneu.

– Sunt sigur că nu am, domnule Collins, a spus inspectorul Field. Dar știu că prietenul dumneavoastră își va începe turneul cu o lectură de deschidere peste o săptămână, pe 23 martie, la Assembly Rooms în Cheltenham. Apoi, pe 10 aprilie, va apărea la St James Hall aici, în Londra, eveniment urmat imediat de o lectură în Liverpool, apoi Manchester, apoi Glasgow, apoi Edinburgh...

– Ai cumva tot itinerarul? l-am întrerupt.

– Desigur.

– Atunci știi că mi-ar fi imposibil să obțin atenția lui Charles Dickens în timpul turneului. Toate lecturile publice sunt epuizante

pentru autor. O lectură a lui Dickens este epuizantă pentru autor și pentru toți cei din jurul lui. Pur și simplu nu există nimic pe lume ca o lectură de Charles Dickens, iar el promite că turneul va fi și mai intens.

– Așa am auzit și eu, a rostit încet inspectorul Field. Nu știu cum, dar Drood este implicat în acest turneu de lectură al prietenului dumneavoastră.

Am râs.

– Cum ar putea fi? Cum ar putea un om cu acel aspect să călătorească împreună cu Dickens sau să fie văzut la lecturile sale fără a stârni comentarii din partea lumii?

– Drood este un om cu o mie de înfățișări, a spus Field. Vorbea pe un ton scăzut, ca și când Hatchery sau domnișoara Darby sau băiatul Bill ar fi putut fi criminalul egiptean deghizat. *Garantez* că prietenul dumneavoastră Dickens îndeplinește – conștient sau inconștient, intenționat sau ca instrument al lui Drood – voința Diavolului în acest turneu.

– Cum ar putea el... am început și m-am oprit, amintindu-mi strania insistență a lui Dickens de a magnetiza întregul public în timpul fiecărei lecturi. De a-l *hipnotiza.* Dar cu ce scop sumbru?

Totul era absurd.

– Totuși, am spus ostenit, dumneata cunoști programul lui Dickens. Și știi că pe drum este însoțit doar de un grup mic de oameni.

– Domnul Dolby, a spus inspectorul Field. Și de agentul său, domnul Willis.

Field i-a numit mai departe pe expertul în iluminatul cu gaz și pe acei agenți trimiși înainte ca să inspecteze teatrele, să aranjeze prețul biletelor, publicitatea și altele asemenea.

– Dar în mod sigur, domnule Collins, Dickens ar fi bucuros să-l vadă pe dragul lui prieten în timpul unui turneu atât de obositor. Știu că are de gând să-l vadă pe prietenul său actor Macready la premiera din Cheltenham. N-ați putea aranja să petreceți câteva zile de drum cu faimosul dumneavoastră prieten, să luați parte la una sau două din lecturile sale?

– Doar asta vrei de la mine?

– Ajutorul dumneavoastră cu aceste lucruri mărunte – simpla chestiune de a observa, purta discuții și raporta – ar putea fi neprețuit, a tors inspectorul Field.

– Cum Dumnezeu ai de gând să faci locuința de la Gloucester Place nr. 90 liberă pentru noi, fie și până anul viitor, dacă doamna Shernwold o păstrează pentru fiul ei misionar și refuză categoric să o vândă? am întrebat.

Inspectorul a zâmbit. Aproape mă așteptam să văd pene de canar ieșind dintre buzele acelea maronii.

– Asta va fi problema mea, domnule, deși nu mă aștept la nicio problemă. Este un privilegiu să ajut pe cineva care ne ajută în serviciul public al curățirii Londrei de cel mai puțin notoriu, dar cel mai de succes ucigaș în serie.

Am suspinat și am încuviințat. Dacă inspectorul Field ar fi întins mâna atunci pentru a pecetlui târgul nostru malefic, nu sunt sigur dacă l-aș fi putut atinge. Poate că a simțit aceasta, întrucât s-a limitat să încuviințeze din cap – târgul fusese încheiat – și să se uite în jur.

– Ați vrea ca domnișoara Darby și băiatul să vă mai încălzească niște vin, domnule? E-o foarte bună licoare aducătoare de somn.

– Nu, am refuzat, încercând să mă ridic în picioare și simțind deodată mâna uriașă a lui Hatchery pe braț, scoțându-mă fără efort din separeu. Vreau să merg acasă.

15

Am ales să mă alătur lui Dickens pentru câteva zile, după ce începuse deja turneul de-o bună bucată de vreme.

Inspectorul Field avusese dreptate când spusese că Dickens va primi cu brațele deschise ideea de a-i fi alături pentru o perioadă pe drum. I-am trimis un bilet lui Willis, care – epuizat cum trebuia să fie după ce călătorea zilnic cu Inimitabilul – revenea o dată la câteva zile în Londra pentru a vedea de afacerile sale și ale lui Dickens la revistă împreună cu Forster (care dezaproba complet ideea turneului de lectură), și într-o zi am primit un lucru deosebit pentru mine – o telegramă – în care se spunea:

> DRAGUL MEU WILKE – TURNEUL E FOARTE DISTRACTIV! DOLBY AL NOSTRU S-A DOVEDIT A FI TOVARĂȘUL DE DRUM ȘI MANAGERUL PERFECT. ÎȚI VOR PLĂCEA BUFONERIILE LUI. MIE CLAR ÎMI PLAC. ALĂTURĂ-TE NOUĂ ORICÂND ȘI CĂLĂTOREȘTE CU NOI ATÂT CÂT DOREȘTI. PE CHELTUIALA TA, DESIGUR. ABIA AȘTEPT SĂ NE VEDEM! – C. DICKENS

Mă întrebasem cum afecta accidentul de la Staplehurst călătoriile aproape zilnice cu trenul ale Inimitabilului și am aflat cum la doar câteva minute după ce am părăsit gara din Bristol în drum spre Birmingham.

Stăteam chiar în fața lui Dickens în compartiment, care ședea singur. George Dolby și Wills ocupau o banchetă cu mine, însă ei sporovăiau și poate doar eu am observat că autorul era din ce în ce mai agitat pe măsură ce vagonul nostru prindea viteză. Mâinile lui Dickens au strâns puternic mai întâi capătul bastonului și apoi pervazul geamului. Pe măsură ce vibrațiile sporeau, el se uita pe fereastră, apoi își ferea iute privirea, după care privea iarăși pe geam.

Chipul lui, de regulă mai întunecat decât al majorității englezilor ca urmare a efectului soarelui asupra pielii sale în timpul plimbărilor lui zilnice, s-a făcut palid și era plin de transpirație. Apoi Dickens și-a scos butelca metalică din buzunar, a tras o duşcă bună de brandy, a inspirat mai adânc, a mai tras o duşcă și a pus recipientul la loc. După care și-a aprins un trabuc și s-a întors să tăifăsuiască cu Dolby, Wills și cu mine.

Inimitabilul prefera o interesantă – chiar excentrică, poate de-a dreptul țipătoare – garderobă pentru drum: o jachetă peste care își trăgea o pelerină Count D'Orsay scumpă; părul lui sur și chipul obosit, cu pielea ridată bronzată de soare (paloarea o alungase aproape complet brandy-ul), se zăreau de sub o pălărie de fetru purtată fercheș lăsată pe o parte. Îl auzisem pe masivul Dolby spunându-i costelivului Wills în gara Bristol că pălăria aceea „îl face pe șefu' să arate ca un pirat modern și manierat în ochii căruia licăresc voința de fier a unui demon și milostenia unui înger".

Cred că și Dolby își muiase buzele în niște brandy în dimineața aceea.

Conversația era vioaie – noi eram singurii pasageri în compartimentul acela de la clasa întâi, restul micului grup pornind spre Birmingham înaintea noastră. Auzisem de la Dickens că în primele zile ale turneului, Wills îl supusese pe Dolby la interogatorii încrucișate foarte amănunțite cu privire la modul în care managerul își va face treaba. În perioada acelor prime lecturi, Dolby mersese înainte cu cei responsabili de iluminatul cu gaz și doar Wills călătorise zilnic cu Dickens. Acum, când Liverpool, Manchester, Glasgow, Edinburgh și Bristol rămăseseră în urma lor – și cum nu fuseseră probleme în niciunul dintre aceste orașe, atât de atent lucra Dolby – uriașul manager călătorea cu Dickens, spre evidenta încântare a Inimitabilului. Restul turneului consta

din Birmingham, Aberdeen, Portsmouth și apoi acasă, pentru reprezentațiile finale din Londra.

Dolby, pe care un client – un scriitor american pe nume Mark Twain – avea să-l descrie mai apoi drept „o gorilă voioasă", a băgat mâna în coșul mare de nuiele pe care îl adusese cu el, a întins o față de masă pe mescioara pliantă pe care se gândise să o ceară pentru a o așeza în mijlocul compartimentului și a început să expună un prânz gen bufet constând din sendvișuri cu ouă fierte tare și anșoa, pastă de somon, carne de pasăre rece și limbă, și carne presată de vită, cu brânză Roquefort și tartă de vișine la desert. A mai scos un vin roșu foarte bun și a ținut un gin punch la rece, în lavoarul umplut cu gheață. În timp ce noi ceilalți terminam acest ospăț, Dolby a încălzit cafea pe o lampă cu spirt. Nu știu cum altfel era omul acela uriaș, cu favoriți, râs molipsitor și bâlbâială aproape adorabilă, dar știu sigur că era eficient.

După ce a fost deschisă a doua sticlă de vin și gin punch-ul răcit a fost consumat, grupul înveselit a început să fredoneze cântece de drum – dintre care pe unele le cântasem cu Dickens pe când nu eram decât noi doi, călătorind prin țară sau prin Europa, cu un deceniu în urmă. În ziua aceea, apropiindu-ne de Birmingham, Dickens s-a lăsat convins să execute un dans marinăresc pentru noi, acompaniat de fluierăturile noastre. Când a terminat și nu mai avea suflu, Dolby i-a dat ultimul pahar de punch și Dickens a început să ne învețe cântecul de beție din *Der Freischütz*[1]. Deodată, un expres a huruit pe lângă noi, mergând în direcție opusă pe șina alăturată, și minunata pălărie de fetru a lui Dickens a fost smulsă de pe capul semipleșuv de curentul creat. Wills, care părea a fi genul de om mai degrabă tuberculos decât atletic, a scos un

[1] Operă în trei acte de Carl Maria von Weber, cu un libret de Friedrich Kind (n. tr.).

braț lung pe geam și a prins pălăria înainte să dispară pe vecie în peisaj. Am aplaudat cu toții și Dickens l-a lovit tare pe pirpiriu peste spate.

– Mai la începutul turneului ăstuia, în împrejurări similare, am pierdut o pălărie din piele de focă, mi-a spus Dickens în timp ce lua pălăria de fetru de la Wills și și-o îndesa la loc pe cap. Aș fi fost tare trist să mă despart de acest *chapeau*. Slavă cerului că Wills e celebru pentru jocul său în defensivă. Nu-mi amintesc dacă și-a câștigat renumele jucând crichet la Deep sau la Backward, însă abilitățile sale de prinzător sunt legendare. Rafturile lui gem sub povara cupelor de argint.

– Dar n-am jucat niciodată... a început Wills.

– Lasă, lasă, a râs Dickens, lovindu-și tovarășul iarăși peste spate.

George Dolby a izbucnit într-un hohot de râs ce trebuie să se fi auzit dintr-un capăt al expresului nostru până în celălalt.

În Birmingham, am avut ocazia să experimentez fondul și forma turneului.

Stătusem fără-ndoială la destule hoteluri și, deși de regulă era o plăcere să călătorești în felul acesta, eram foarte conștient de sănătatea precară a lui Dickens în iarna și primăvara trecute și știam, totodată, din experiență proprie, că viața mereu pe drum și în tot soiul de hoteluri nu ajută la însănătoșirea nimănui. Mi se confesase că ochiul stâng continua să i se încețoșeze și să-l doară crunt, că își simțea pântecele umflat încontinuu și că flatulența îi crease probleme în tot turneul, și că vibrația trenurilor îi dădea un soi de greață și ameteală de pe urma cărora nu apuca niciodată să-și revină în timpul scurtelor șederi în orașele în care ținea spectacole. Povara drumurilor aproape zilnice și-a epuizantelor seri de lectură era evident că îl împingea pe Dickens până la limitele rezistenței sale și dincolo de ele.

Imediat ce am ajuns în Birmingham, înainte de a se odihni sau a-şi despacheta valiza, Dickens a dat fuga la teatru. Wills era ocupat cu alte lucruri, însă Dolby şi cu mine l-am urmat pe Inimitabil.

Făcând turul sălii cu proprietarul teatrului, Dickens a ordonat imediat schimbări. Conform instrucţiunilor sale, scaunele de o parte şi de cealaltă a scenei şi anumite locuri din lojă fuseseră fie înlăturate, fie izolate cu frânghie, încât el stătea acum la masa/pupitrul lui de lectură modificat şi ordona ca alte locuri de pe lateralele sălii uriaşe să fie eliminate. *Toţi cei care participau la lectura sa trebuiau să fie în linie vizuală directă şi neobstrucţionată*. Nu atât pentru a-l vedea bine, am înţeles, cât pentru ca el să poată lua contact vizual cu *ei*.

Muncitorii lui veniţi din timp ridicaseră deja un uriaş ecran castaniu care avea să-l ascundă în timp ce vorbea; ecranul era înalt de doi metri şi lat de patru şi jumătate, iar între el şi pupitru se întindea un covor de aceeaşi culoare. Sistemul unic de iluminare cu gaz era instalat şi el. Acolo, expertul lui Dickens montase două ţevi în picioare, care se înălţau aproximativ trei metri şi jumătate de-o parte şi de alta a pupitrului de citit. Unind cele două ţevi, dar ascuns vederii dinspre public de o scândură castanie, se afla un şir orizontal de becuri cu gaz în reflectoare de aluminiu. Pe lângă lumina aceasta puternică, mai era câte un bec cu gaz pe fiecare ţeavă, protejat de o pânză verde şi îndreptat direct spre faţa cititorului.

Am stat în lumina acelei inteligente instalaţii şi a celor două lămpi direcţionate preţ de doar un minut, însă am găsit strălucirea intimidantă. Mi-ar fi fost greu, dacă nu chiar imposibil, să citesc dintr-o carte, oricare, cu becurile acelea arzându-mi în faţă, dar ştiam că Dickens rareori *citea* din cărţile sale, poate niciodată, atunci când ţinea câte o lectură publică. Memorase toate sutele de pagini de text pe care urma să le interpreteze – citise şi memorase, şi modificase, şi îmbunătăţise, şi repetase fiecare poveste cel puţin

de două sute de ori – și închidea cartea din mână înainte să înceapă reprezentația sau dădea pur și simplu paginile, nepăsător și simbolic, în timp ce vorbea liber. Cel mai adesea, privirea lui era ațintită prin dreptunghiul luminos al becurilor cu gaz către public. Și totuși, în ciuda strălucirii aceleia orbitoare, Dickens reușea să vadă chipurile celor din sală. Lăsa intenționat ca sala să fie luminată suficient pentru asta.

Înainte să părăsesc locul de la pupitrul lui Charles Dickens, am studiat masa însăși. Sprijinită pe patru picioare suple și elegante, aceasta ajungea cam până la inimitabilul buric al Inimitabilului. Având tăblia plată, în după-amiaza aceea era acoperită cu o bucată de pânză stacojie. De ambele părți ale ei erau polițe mici, cea din dreapta concepută să țină o carafă cu apă, cea din stânga menită pentru scumpele mănuși din piele fină ale lui Dickens și batista lui de buzunar. Tot în stânga tăbliei era un bloc dreptunghiular de lemn pe care Dickens putea – și deseori o făcea – să-și odihnească fie cotul stâng, fie cel drept, atunci când se apleca în față. (Deseori citea doar din stânga mesei și, știam după ce îl văzusem la lecturi anterioare în Londra, se apleca brusc în față aproape ca un copil cu cotul drept pe blocul acela elevat și cu mâinile-i expresive în mișcare. Efectul era acela de a face publicul să simtă o legătură mai personală și intimă cu el.)

Acum, Dickens și-a dres glasul și eu m-am îndepărtat de pupitru, coborând de pe scenă, iar autorul s-a postat la masa de citit și a făcut proba acusticii sălii rostind fragmente aleatorii din lecturile pe care urma să le susțină în seara aceea. Eu m-am alăturat lui George Dolby în ultimul rând de la balcon.

– Șefu' a început turneul citind din povestea lui de Crăciun numită „Doctorul Marigold", a șoptit Dolby, cu toate că eram departe de Dickens. Dar n-a mers prea bine, cel puțin șefu' n-a fost mulțumit – și nu trebuie să-ți spun că el e cel mai mare

perfecționist – așa că a îmbunătățit prestația înclinând mai mult spre vechile texte preferate: scena morții lui Paul din *Dombey și fiul*, scena cu domnul, doamna și domnișoara Squeers din *Nicholas Nickleby*, procesul din *Pickwick*, scena furtunii din *David Copperfield* și, desigur, *Colind de Crăciun*. Publicul nu se satură niciodată de *Colind de Crăciun*.

– Sunt convins de asta, am spus pe un ton sec.

Era notoriu disprețul meu pentru „sclifoseala și anotimpul sărbătorilor de Crăciun". Am observat totodată că bâlbâiala lui Dolby nu se manifesta atunci când el șoptea. Ce ciudate sunt defectele astea! Dacă tot îmi amintisem de defecte, am scos sticloanța de drum în care-mi țineam acum laudanumul și am luat câteva gâturi din ea.

– Regret că nu-ți pot oferi să bei din asta, i-am spus lui Dolby pe un ton colocvial, neintimidat de faptul că Dickens continua să recite crâmpeie dintr-o carte sau alta departe, pe scenă. E medicament.

– Înțeleg perfect, a șoptit Dolby.

– Mă surprinde că „Doctorul Marigold" nu a mulțumit masele, am spus. Numărul nostru de Crăciun în care a apărut povestirea s-a vândut în mai mult de două sute cincizeci de mii de exemplare.

Dolby a ridicat din umeri.

– Șefu' a scos râsete și lacrimi cu ea, a rostit el încet. Dar nu *destule* râsete și lacrimi, a zis. Și nu exact când voia el. Așa că a pus-o deoparte.

– Păcat, am spus, simțindu-mi corpul cuprins de căldura nepăsătoare a drogului. Dickens a repetat-o mai bine de trei luni.

– Șefu' repetă *totul*, a șoptit Dolby.

Nu știam ce să cred despre apelativul acela absurd, „șefu'", pe care Dolby i-l atribuise lui Dickens, însă Inimitabilului părea să-i convină titulatura. Din câte îmi dădeam seama, lui Dickens îi convenea totul la managerul acela mare ca un urs, voinic și bâlbâitor.

Nu aveam nicio îndoială că funcționărașul acela de rând îmi uzurpa poziția de prieten apropiat și ocazional confident pe care o deținusem pe lângă Dickens deja de mai mult de un deceniu. Nu pentru prima oară – și nu pentru prima oară când mă aflam sub efectul limpezitor al laudanumului – înțelegeam că Forster, Wills, Macready, Dolby, Fitzgerald – noi toți – nu eram decât simple planete care rivalizau și se luau la întrecere pentru a vedea cine putea descrie rotațiile cele mai strânse în jurul Soarelui încărunțit, flatulent și ridat care era Charles Dickens.

Fără alte cuvinte, m-am ridicat și am ieșit din teatru.

Avusesem de gând să mă întorc la hotel – știam că Dickens se ducea acolo să se odihnească cele câteva ore de dinaintea spectacolului, însă avea să fie retras în sine, neangajându-se în discuții decât după ce lunga seară a lecturii avea să se încheie – dar m-am trezit că rătăcesc pe străzile întunecate și pline de funingine din Birmingham, întrebându-mă de ce mă aflam acolo.

Cu opt ani înainte, în toamna lui 1858 – după ce îl însoțisem pe Dickens în călătoria aceea smintită în nord, în căutarea lui Ellen Ternan (lăsându-mă convins de Dickens că făceam, de fapt, o călătorie de cercetare pentru colaborarea noastră la *Leneșul turneu a doi ucenici trândavi)* și după ce puțin lipsise să-mi găsesc sfârșitul pe Carrick Fell – m-am înapoiat la Londra având atenția ațintită ferm asupra teatrului. Imediat după succesul cu *Adâncul înghețat* înregistrat cu un an în urmă, faimosul actor Frederick „Frank" Robson achiziționase mai vechea mea melodramă *Farul* – în care jucase Dickens, la fel cum făcuse în *Adâncul înghețat* – și, pe 10 august 1857, visul meu de a deveni dramaturg profesionist s-a împlinit. Dickens a stat cu mine în loja autorului și a aplaudat asemenea celorlalți (mărturisesc că m-am ridicat în picioare și am făcut o plecăciune în timpul ovațiilor), însă „ovații" ar fi, poate,

un cuvânt prea tare; aplauzele au părut mai degrabă respectuoase decât entuziaste.

Cronicile la *Farul* au fost la fel de respectuoase și insipide. Până și blândul John Oxenford de la *Times* a scris: „Nu putem evita concluzia că *Farul*, în ciuda tuturor meritelor ei, este mai mult o anecdotă dramatică decât o dramă în adevăratul sens al cuvântului."

În pofida acestui val de indiferență, luni la rândul în 1858 mi-am stors creierii – pentru a folosi o expresie pe care i-o împărtășisem lui Dickens atunci – în slujba altor compoziții dramaturgice.

Fiul lui Dickens, Charley, abia întors din Germania, a fost cel care mi-a dat inspirația, povestindu-și impresiile despre un loc sumbru din Frankfurt numit Casa Morții. Am pus imediat tocul pe hârtie și am scris o piesă intitulată *Sticluța roșie*. Cele două personaje principale erau un lunatic și o otrăvitoare (am avut dintotdeauna o fascinație pentru otravă și cei care otrăvesc). Am plasat scena principală din *Sticluța roșie* în Casa Morții. Mărturisesc, Dragi Cititori, că găseam decorul minunat – o cameră plină de cadavre, toate întinse pe lespezi reci de piatră sub cearșafuri, fiecare cu o sfoară înfășurată pe deget, sfoară care duce în sus spre un clopot de alarmă, în caz că vreunul dintre morți se întâmpla să nu fie „mort". Întregul decor macabru se alimenta din zonele cele mai adânci ale temerilor noastre legate de înmormântarea prematură și morții umblători.

Dickens însuși n-a spus mare lucru când i-am propus ideea și, mai târziu, când i-am citit bucăți din piesă pe măsură ce le terminam, însă a făcut totuși vizite la azilul din Londra în căutare de mici detalii care să adauge verosimilitate lunaticului meu din rolul principal. Robson, care făcuse o treabă așa de bună în *Farul*, a acceptat să joace pentru Teatrul Olympic și a luat rolul lunaticului. Mi-au plăcut tare mult repetițiile și toți actorii implicați m-au asigurat că piesa era deosebită. Au fost de acord cu premisa mea că, deși toți pasionații de teatru din Londra deveniseră o adunătură de

lumpeni cu minţile şterse, o stimulare suficient de puternică i-ar putea readuce în simţiri.

În 11 octombrie 1858, Dickens m-a însoţit la premiera *Sticluţei roşii* şi a aranjat pentru după reprezentaţie o serată în cinstea mea şi a prietenilor mei la Tavistock House, rămasă pe-atunci fără stăpână. Un grup format din cel puţin douăzeci de persoane a stat laolaltă în timpul spectacolului.

A fost un dezastru. Deşi prietenii mei se cutremurau la părţile de-o morbiditate şi melodramă încântătoare, restul publicului râdea pe înfundate. Cele mai sonore râsete s-au auzit în punctul culminant al scenei din Casa Morţii când – prea ostentativ, conform criticilor post factum – unul dintre cadavre face clopoţelul să sune.

A doua reprezentaţie nu s-a mai ţinut. Dickens s-a străduit să fie vesel tot restul acelei seri nesfârşite, spunând glume pe socoteala publicului londonez, însă cina de la Tavistock House a fost extrem de obositoare pentru mine. Mai târziu l-am auzit pe răsfăţatul acela de Percy Fitzgerald spunând: „A fost un real caz de bucate sleite de la praznic."[1]

Totuşi, dezastrul înregistrat cu *Sticluţa roşie* n-a reuşit să-mi clatine hotărârea de a-mi tulbura, fascina şi, totodată, scârbi conaţionalii. La scurt timp după marele succes cu *Femeia în alb*, mi s-a cerut să destăinui secretul succesului meu şi eu i-am spus, cu modestie, interlocutorului:

1. Află o idee centrală
2. Află personajele
3. Lasă personajele să creeze întâmplările
4. Începe povestea cu începutul

[1] „Bucate sleite de la praznic" – citat din *Hamlet*, actul 1, scena III (*Opere*, vol. 5, trad. de Leon Leviţchi şi Dan Duţescu, Ed. Univers, Bucureşti, 1986) (n. tr.).

Comparați, dacă doriți, acest principiu artistic aproape științific cu modul haotic în care Charles Dickens și-a încropit romanele de-a lungul deceniilor: inventând personaje din neant (deseori inspirat, nitam-nisam, de oameni din viața sa), fără a sta să se gândească cum ar putea ele să slujească scopului central, aruncând în oală o sumedenie de idei aleatorii, punând personajele să se piardă în divagații și intrigi secundare ce nu au nicio legătură cu ideea principală și deseori începându-și povestea de la mijloc, ca să vezi, încălcând importantul principiu Collins al respectării cronologiei.

A fost un miracol că am putut colabora de atâtea ori. Mă mândream nu puțin că am adus o oarecare coerență pieselor, povestirilor, notelor de călătorie și lucrărilor mai lungi pe care le schițaserăm sau la care lucraserăm împreună.

Așadar, mă întrebam în seara aceea de mai nespus de friguroasă și ploioasă din Birmingham, de ce eram acolo supraveghindu-l pe Dickens pe când se apropia de finalul a ceea ce părea a fi un turneu de lectură prin Anglia și Scoția cu un succes uimitor? Criticii nu osteneau să-mi pună la îndoială talentul pentru ceea ce ei numeau „melodramă", dar cum Dumnezeu puteai numi acea bizară și nouă combinație de literatură și spectacol năvalnic pe care Dickens o punea în scenă chiar în seara aceea? Nimeni din branșa noastră nu mai văzuse vreodată așa ceva. Nimeni din *lume* nu mai văzuse sau auzise vreodată așa ceva. Degrada rolul autorului și transforma literatura într-un carnaval ieftin. Dickens se scălâmbăia în fața maselor ca un clovn care se joacă pe scenă cu un câine.

Acestea erau gândurile care îmi răzbăteau prin minte pe când mergeam de-a lungul unei străzi triste, fără ferestre – mai mult alee decât străduță, sincer să fiu – întorcându-mă la hotel, doar ca să dau peste doi bărbați care îmi ațineau calea.

– Scuzați-mă, vă rog, m-am răstit, fluturând bastonul cu cap aurit pentru a-i goni din fața mea.

Ei nu s-au clintit.

– Ce-i asta? am întrebat.

Singurul lor răspuns a fost să vină către mine. Amândoi şi-au vârât mâinile în buzunarele jachetelor răpciugoase şi când palmele lor mizerabile, bătătorite, au ieşit la iveală, ţineau în ele cuţite scurte.

M-am întors repede şi am început să merg grăbit spre strada principală, dar am văzut imediat un al treilea bărbat păşind pe alee, blocând-o, corpul lui mătăhălos alcătuind o siluetă ameninţătoare pe fundalul luminii mai puternice a serii care venea din spatele lui. Şi el ţinea ceva în mâna dreaptă. Ceva care scânteia în lumina apusului.

Mărturisesc aici, Dragi Cititori, că inima a început să-mi bubuie sălbatic şi că am simţit că intestinele mi se umplu imediat cu apă. Nu-mi place să mă consider un laş – cui îi place? – însă sunt un om scund, şi încă unul liniştit, şi chiar dacă scriu din când în când proză despre violenţă, bătăi cu pumnii, schilodiri şi crime, acestea nu sunt lucruri pe care să le fi simţit până atunci pe pielea mea sau pe care să fi vrut să le simt.

În momentul acela, am vrut să fug. Am simţit absurda, dar reala pornire de a o striga pe mama, deşi Harriet era la sute de kilometri distanţă.

Chiar dacă niciunul dintre cei trei n-a scos o vorbă, eu am băgat mâna în buzunar şi am luat de acolo portofelul meu lung. Mulţi dintre prietenii şi cunoscuţii mei – în mod sigur Dickens – mă considerau niţel prea reticent să mă despart de bani. De fapt, Dickens şi prietenii lui, toţi persoane cu bani de mulţi ani, ignorau nevoia mea de disciplină pecuniară şi mă considerau un zgârcit, un cărpănos fără seamăn precum Ebenezer Scrooge înainte de revelaţie.

Dar în momentul acela aş fi renunţat la fiecare liră şi şiling pe care le aveam la mine – şi chiar la ceasul care nu era de aur, însă mă slujea bine – dacă tâlharii aceia m-ar fi lăsat să trec.

Cum spuneam, nu mi-au cerut bani. Poate că asta mă speria cel mai tare. Sau poate expresiile teribil de serioase și inumane de pe chipurile lor hirsute – mai ales torpoarea alertă combinată cu ceva precum bucuria anticipativă în ochii gri ai celui mai mare dintre ei, care s-a apropiat atunci de mine cu cuțitul ridicat.

– Stai! am spus fără vlagă. Și din nou: Stai... stai...

Uriașul în straie răpciugoase a ridicat cuțitul până când acesta aproape mi-a atins pieptul și gâtul.

– *Stați!* a strigat o voce mult mai puternică și mai poruncitoare din spatele nostru, dinspre strada mare, unde încă mai era lumină și speranță.

Atacatorii mei și cu mine ne-am întors să vedem.

Acolo stătea un om mărunțel în costum cafeniu. În ciuda vocii poruncitoare, silueta nu era mai înaltă decât mine. Nu purta pălărie și am văzut că avea părut buclat tuns scurt lipit de scalp din cauza ploii ușoare care cădea.

– Pleacă, prietene, a mârâit omul care ținea cuțitul la gâtul meu. Nu vrei să te amesteci în asta.

– O, dar vreau, a zis individul scund și a luat-o la fugă către noi.

Toți trei atacatorii mei s-au întors în direcția lui, însă eu îmi simțeam picioarele prea nesigure pentru a putea spăla putina. Eram sigur că în câteva secunde, eu și salvatorul meu aspirant, deopotrivă, vom zăcea morți pe pavajul murdar de pe aleea aia fără nume și lumină.

Insul în costum cafeniu, despre care crezusem la început că era la fel de pântecos ca mine, dar pe care-l vedeam acum că era bine legat, musculos ca un acrobat mititel, a dus mâna în sacoul său de tweed și a scos iute o bâtă scurtă de lemn evident ghintuită, ceva ce semăna cu o combinație între cavila unui marinar și bastonul unui polițist. Bâta avea un cap bont și greu și părea să aibă miez de plumb sau ceva la fel de greu.

Doi dintre atacatori au sărit la el. Străinul în costum cafeniu i-a rupt încheietura și coastele primului tâlhar din două lovituri iuți și apoi i-a crăpat capul celui de al doilea cu un sunet pe care nu îl mai auzisem până atunci. Cel mai zdravăn dintre atacatorii mei – individul hirsut cu privire mortală care, cu doar o secundă înainte, îmi ținea cuțitul la gât – a întins lama ținând degetul mare peste ea și a făcut o fandare, s-a răsucit, a sărit și a dat să-l taie pe salvatorul meu dintr-o poziție ghemuită, ca de felină, toate mișcări ca de dans pe care sunt sigur că le perfecționase într-o mie de lupte cu cuțitul pe alei dosnice.

Personajul în costum cafeniu a sărit înapoi când cuțitul atacatorului s-a mișcat întâi la dreapta și apoi la stânga, descriind arcuri criminale care l-ar fi eviscerat dacă nu era atât de ager. Apoi – mult mai iute decât te-ai fi așteptat, judecând după constituția lui greoaie – salvatorul meu a fandat în față, i-a rupt antebrațul drept atacatorului nostru comun cu o mișcare descendentă a măciucii sale, a rupt maxilarul tâlharului cu o lovitură executată la întoarcere cu dosul palmei și – când uriașul a căzut – l-a lovit a treia oară în vintre cu atâta violență, încât m-am crispat și am strigat eu însumi, după care i-a aplicat ultima lovitură peste ceafă în timp ce cuțitarul a căzut întâi în genunchi și apoi cu fața în noroi.

Conștient mai era doar primul atacator, cel cu coastele și încheietura rupte. Se împleticea spre întunericul din fundul aleii.

Omul în costum cafeniu l-a prins din spate, l-a răsucit, l-a lovit de două ori peste față cu arma sa scurtă, dar mortală, i-a secerat picioarele de sub el, apoi i-a tras o ultimă lovitură sălbatică în cap în timp ce el zăcea acolo și gemea. După care nu s-a mai auzit niciun geamăt.

Individul compact în cafeniu s-a întors cu fața la mine.

Recunosc că m-am tras în spate cu mâinile ridicate, cu palmele deschise rugător către silueta mică și mortală care se apropia.

Foarte, foarte puțin mai lipsea să îmi ud lenjeria. Numai incredibila – aș spune *imposibila* – viteză a violenței căreia îi fusesem martor prevenise totala mea reacție de teamă.

Scrisesem despre altercații violente de multe ori, dar episoadele acelea erau toate povestite ca și când ar fi fost coregrafiate și executate cu mișcări lente, deliberate. Violența reală la care asistasem – cea mai rea din câte văzusem fără-ndoială și cea mai sălbatică – se întâmplase în șapte sau opt secunde. Mi-am dat seama că exista o șansă foarte reală să vomit, dacă teroarea în costum cafeniu nu mă ucidea întâi. Am ținut mâinile ridicate și am încercat să vorbesc.

– E în regulă, domnule Collins, a rostit omul, vârându-și măciuca în buzunarul jachetei și apucându-mă ferm de braț și conducându-mă pe unde venisem, în lumina drumului principal. Cupeuri și cabriolete treceau pe acolo ca și când nu s-ar fi întâmpla nimic ieșit din comun.

– Cine... cine... ești dumneata? am izbutit să îngaim.

Strânsoarea lui era la fel de sigură cum îmi imaginam că trebuie să fie strânsoarea unei menghine de oțel.

– Domnul Barris, domnule. În slujba dumneavoastră. Trebuie să vă ducem înapoi la hotel, domnule.

– Barris?

Mi-a fost rușine să aud tremurul și bâlbâiala propriei mele voci. Mă mândrisem întotdeauna că-mi păstram cumpătul în situațiile dificile, pe mare sau pe uscat (deși în lunile și anii recenți, recunosc, acest sânge rece se datorase în mică parte laudanumului).

– Da, domnule. Reginald Barris. *Detectiv* Reginald Barris. Reggie pentru prieteni, domnule Collins.

– Ești de la poliția din Birmingham? am întrebat când ne-am îndreptat spre est și am început să pășim repede, el continuând să mă țină de braț.

Barris a râs.

– O, nu, domnule. Lucrez pentru inspectorul Field. Am venit de la Londra via Bristol, exact ca dumneavoastră, domnule.

Deseori, în proză se folosește termenul „împleticit" cu referire la picioare; acesta este un clișeu. A-ți *simți* de-a dreptul picioarele atât de nesigure și de împleticite, încât ți-e greu să pășești, este o situație absurdă, mai ales în privința unuia ca mine, căruia îi place să navigheze și care n-are nici cea mai mică problemă să se plimbe pe puntea instabilă a unui vas plutind pe apele agitate ale Canalului.

Am izbutit să spun:

– N-ar trebui să ne întoarcem? Cei trei ar putea fi răniți.

Barris, dacă acesta era numele lui real, a râs în barbă.

– O, vă garantez că sunt răniți, domnule Collins. Unul este mort, cred. Însă noi nu ne întoarcem. Lăsați-i să zacă.

– Mort? am repetat tâmp. Nu puteam crede asta. *Refuzam* să cred asta. Trebuie să informăm poliția.

– Poliția? a făcut Barris. O, nu, domnule. Nu cred. Inspectorul Field m-ar face cu ou și cu oțet dacă din cauza mea numele meu și al firmei noastre de investigații particulare ar apărea în actele oficiale din Birmingham și Londra. Iar dumneavoastră, domnule Collins, ați putea fi reținut aici zile în șir. Și chemat înapoi pentru a depune mărturie într-o serie nesfârșită de interogatorii și audieri. Și totul pentru trei pungași care erau dispuși să vă taie gâtul numai ca să vă fure banii? Vă rog, domnule, alungați aceste gânduri.

– Nu înțeleg, am spus pe când ne întorceam în partea de est, spre o stradă și mai lată. Acum recunoșteam drumul de întoarcere la hotel. Felinarele tocmai erau aprinse de-a lungul acelui bulevard aglomerat. Te-a trimis Field să... mă păzești? Să mă protejezi?

– Da, domnule, a răspuns Barris, dându-mi drumul la braț, în sfârșit. Am simțit sângele dând năvală pe acolo pe unde el îmi blocase circulația. Adică, domnule, suntem doi care vă... ăă... însoțim pe dumneavoastră și pe domnul Dickens în acest turneu.

În caz că domnul Drood și-ar face apariția, domnule. El sau agenții lui.

– Drood? am întrebat. Agenți? Crezi cumva că acei trei oameni au fost trimiși de Drood să mă ucidă?

Din cine știe ce motiv, acest gând mi-a făcut măruntaiele să se lichefieze din nou. Până în acel moment, fantezia aceea cu Drood fusese un joc inteligent, chiar dacă obositor.

– Aceia, domnule? O, nu, domnule. Sunt convins că mardeiașii aceia nu aveau nicio legătură cu individul Drood pe care îl vânează inspectorul. Absolut niciuna, domnule. Puteți fi sigur de asta.

– Cum? am spus când s-a ivit hotelul. De ce?

Barris a surâs subțire.

– Cei trei erau albi, domnule. Drood nu folosește aproape niciodată oameni albi în serviciul său, chit că uneori mai apelează la câte un german sau irlandez. Nu, ar fi trimis în schimb chinezi sau indieni, sau hinduși, sau chiar vreun negru tocmai coborât de pe-o corabie, dacă v-ar fi vrut mort aici sau în Bristol, domnule. Ei, iată că am ajuns la hotelul dumneavoastră și al domnului Dickens, domnule Collins. Unul dintre colegii mei este acolo și va veghea la siguranța dumneavoastră, odată ce veți fi intrat în hol. Eu rămân aici până văd că ajungeți la ușă, domnule.

– Coleg? am repetat.

Însă Barris făcuse un pas în spate printre umbrele de pe o alee și când l-am văzut a ridicat o mână la frunte ca și când și-ar fi înclinat o gambetă invizibilă.

M-am întors și m-am împleticit către intrarea luminată a hotelului.

După o experiență așa teribilă nu mai aveam nicio intenție să particip la spectacolul lui Dickens. Totuși, după o baie caldă și cel puțin patru căni de laudanum – mi-am golit flaconul și l-am

reumplut din sticla ambalată cu grijă pe care o adusesem în bagaje – m-am hotărât să mă îmbrac cum trebuie pentru seară și să merg la lectura publică. Acesta era, în definitiv, motivul pentru care venisem la Birmingham.

Știam de la Wills și Dolby că Dickens era aproape inabordabil în ultimele două ore dinaintea reprezentațiilor sale. El și managerul lui s-au dus pe jos la teatru, iar eu am luat o cabrioletă ceva mai târziu. Nu aveam nicio intenție de a merge din nou singur, pe întuneric, pe străzile din Birmingham. (Dacă detectivul Barris sau colegii lui erau prezenți și mă supravegheau, nu i-am văzut atunci când birja m-a lăsat la intrarea laterală a teatrului.)

Era opt fără un sfert și publicul tocmai se strângea. Am rămas în spatele sălii și am privit cum experții lui Dickens în iluminatul cu gaz au apărut, au studiat structura alcătuită din conducte negre și lămpi neaprinse dispuse de ambele laturi ale teatrului, după care s-au retras. După un moment, specialistul în gaz a reapărut singur, a făcut unele ajustări la lămpile de sus, din spatele panoului acoperit cu pânză maro, și s-a retras din nou. Peste alte câteva minute, individul a reapărut a treia oară și a dat drumul la gaz. Efectul luminii pe fundalul negru, palidă în acel moment, dar iluminând clar masa de citit a lui Dickens, era cât se poate de izbitor. Pe-atunci erau sute de oameni în scaune și toți au tăcut deodată și au privit cu un interes comun aproape palpabil.

George Dolby a urcat pe scenă și s-a uitat cu ochii mijiți în sus la lămpile cu flacără palidă, în jos la masă și apoi spre public, afișând un aer de satisfacție. A schimbat puțin poziția carafei cu apă pe masa lui Dickens, a încuviințat din cap ca și când această importantă și esențială ajustare l-ar fi mulțumit și a dispărut încet în spatele ecranului înalt care se întindea din partea scenei acoperite cu cortină până în zona centrală, de citit. Pe când pășeam pe-o parte a platformei pentru a intra și eu în culise, Dolby

venind imediat după mine, m-am gândit la cea mai celebră didascalie a lui Shakespeare din *Poveste de iarnă*: „Iese, urmat de un urs."

În cabina sa, Dickens era îmbrăcat în straie potrivite de seară. M-am bucurat că mă hotărâsem să le port și eu pe ale mele, deși toți cei care mă cunoșteau știau cât de puțin îmi păsa de hainele de gală sau de aspectul adecvat. În seara aceea, cravata albă și fracul păreau totuși potrivite... poate chiar necesare.

– A, dragul meu Wilkie, a făcut Inimitabilul la intrarea mea. Ce *bun* ești să participi la spectacolul din seara asta!

Părea întru totul calm, însă era ca și când ar fi uitat că petrecusem ziua pe drum spre Birmingham cu el.

Pe masa de toaletă era un buchet de mușcate stacojii și el a tăiat atunci una pentru butonieră, a potrivit-o și a mai tăiat una, pe care mi-a fixat-o la rever.

– Vino, a spus, potrivindu-și lanțul de aur al ceasului de buzunar și verificându-și pentru ultima oară în oglindă butonii și barba, și buclele date cu pomadă. Să aruncăm o privire bătinașilor în speranța că încep să-și piardă astâmpărul.

Am urcat pe scenă, în spatele ecranului protector pe lângă care Dolby încă zăbovea. Dickens mi-a arătat o mică ciupitură în paravan pe unde – odată ce a fost dată deoparte o bucată de pânză – ne puteam uita la sala de-acum plină și la publicul care începuse deja să se foiască. M-a lăsat să arunc o privire. *Eu* mă simțeam emoționat în momentul acela și m-am întrebat, în ciuda experienței mele de actor, dacă aș putea fi vreodată în stare să țin o lectură publică fără să cad pradă anxietății, însă Charles nu trăda niciun semn de neliniște. Responsabilul cu luminile a venit la el, Dickens a dat afirmativ din cap, s-a aplecat spre gaura din paravan și – în timp ce tipul ieșea calm pe scenă pentru a face ultimele ajustări la lămpi – Inimitabilul mi-a șoptit:

– Aceasta-i partea mea preferată din seară, Wilkie.

M-am aplecat atât de aproape, încât am putut simți mirosul pomezii de pe buclele autorului în vreme ce ne uitam amândoi prin spărtură. Deodată, luminile s-au aprins cu efect dramatic și în jur de două sute de chipuri au fost îmbăiate în lumina reflectată în timp ce un „Aaaa..." de nerăbdare s-a ridicat dinspre public.

– Ar fi mai bine să-ți ocupi locul, prietene, a șoptit Dickens. Mai aștept cam un minut ca să-i fierb în suc propriu, după care începem.

Dădeam să plec, când el mi-a făcut semn să mă întorc. Apropiindu-și buzele de urechea mea, a șoptit:

– Fii cu ochii în patru la Drood. Ar putea fi oriunde.

Nu-mi dădeam seama dacă vorbea serios, așa că am încuviințat și m-am retras în întuneric și am ieșit, căutând drumul spre scările laterale, apoi am urcat contra fluxului celor întârziați către spatele sălii, după care am coborât din nou spre scene, la locul meu rezervat la interval, cam la două treimi spre spate. Îi cerusem lui Wills să-mi păstreze locul acela, ca să mă pot strecura afară mai ușor și să mă întâlnesc cu Dickens în cabină la antract, cam după nouăzeci de minute de la începutul sesiunii de două ore. Covorul maro de pe scenă, masa simplă și chiar carafa cu apă – așa iluminate cum erau de lămpile puternice – păreau pline de potențial în acel ultim minut dinaintea apariției lui Dickens.

Deodată s-a iscat un ropot de aplauze când silueta subțire a lui Dickens s-a îndreptat spre pupitru. Aplauzele s-au intensificat și au continuat la un nivel asurzitor, însă prietenul meu le-a ignorat complet, turnându-și niște apă din carafă și așteptând în liniște ca ovațiile să înceteze, așa cum ai aștepta să treacă trăsurile înainte să traversezi o stradă. Apoi, când liniștea a pogorât în sfârșit, Dickens... n-a făcut nimic. A stat doar acolo, uitându-se la public, mișcând puțin capul ca pentru a-i vedea pe toți. Era ca și când ar fi întâlnit privirea fiecărui bărbat și fiecărei femei aflați acolo în

seara aceea... și trebuie să fi fost pe-atunci mai bine de două mii de persoane înghesuite în sală.

Câțiva nehotărâți își căutau locurile înspre spatele sălii și Dickens a așteptat cu acel calm total și întru câtva neliniștitor până le-au găsit. Apoi a părut să-i fixeze *pe ei* preț de câteva secunde cu privirea sa calmă, serioasă, intensă și totuși nițel întrebătoare.

După care a început.

După mai mulți ani de la seara aceea în Birmingham, Dolby avea să-mi spună: „Când îl vedeam pe șefu' citind în acei ultimi ani nu aveam impresia că sunt la o reprezentație; semăna mai mult cu un *spectacol.* Nu puteai spune că erai binedispus; mai degrabă erai *bântuit.*"

Bântuit. Da, poate. Sau posedat, precum se presupunea că erau posedați spiritiștii atât de în vogă în timpul meu, Dragi Cititori, de spiritele care îi călăuzeau de Cealaltă Parte. Însă nu doar Charles Dickens părea posedat în timpul acelor lecturi; întregul public i se alătura. Cum veți vedea, era greu să *nu* i te alături.

Mă întristează, Dragi Cititori, că nimeni din generația voastră din viitor nu-l va fi auzit sau văzut pe Charles Dickens citind. Acum, când scriu acestea, se fac experimente cu înregistrarea vocii pe diverși cilindri, folosind principiile din fotografie cu captarea imaginilor pe plăci. Însă toate acestea s-au întâmplat după moartea lui Charles Dickens. Nimeni din zilele voastre nu va auzi vreodată glasul său subțire, puțin peltic și nici – dat fiind că, după știința mea, niciuna dintre lecturile lui n-a fost captată vreodată pe dagherotip sau alte dispozitive fotografice (și dat fiind că, oricum, astfel de forme de fotografie disponibile în timpul vieții lui Dickens erau prea lente pentru a înregistra o persoană fie și în cea mai ușoară mișcare, iar Dickens era *mereu* în mișcare) – nu va vedea strania schimbare prin care au trecut Inimitabilul și publicul său în timpul acelor spectacole. Lecturile lui erau unice în vremea

noastră și – risc o prezicere – nu vor fi niciodată egalate sau imitate cumsecade în ale voastre (dacă autorii continuă să mai scrie cărți în viitorul pe care îl locuiți).

Chiar și în lumina acelor lămpi puternice cu gaz, un nor straniu, iridescent, părea să plutească în jurul lui Charles Dickens în timp ce citea din cea mai recentă povestire de Crăciun a sa. Norul acela, cred, era manifestarea ectoplasmică a sumedeniei de personaje create de Dickens și pe care el le invoca acum – pe rând – pentru a vorbi și evolua înaintea noastră.

Pe măsură ce aceste duhuri intrau în el, postura lui Dickens se schimba. Tresărea brusc sau se năruia sub apăsarea disperării ori a lenei, după cum îi dicta duhul personajului. Chipul scriitorului se modifica imediat și total – unii mușchi faciali folosiți foarte frecvent de Charles Dickens relaxându-se, alții activându-se. Zâmbete, rânjete, încruntări și priviri conspirative niciodată folosite de cel care trăia la Gad's Hill treceau în zbor peste chipul ființei-receptacul posedate de duhuri din fața noastră. Vocea i se modifica de la o secundă la alta și chiar în schimburile de replici rapide Dickens părea a fi posedat de unul sau mai mulți demoni deodată.

La alte lecturi, îi auzisem tonul trecând pe loc de la croncănitul aspru, răgușit, peltic, urgent, șoptit al lui Fagin – „Aha! Îmi plașe cum arată tipu' ăla. Îț' va fi de ajutor; el știe deja cum s-o eduşe pe fată. Nu faşe atâta gălăgie, dragule, și lasă-mă să aud ce zic – lasă-mă să-i aud" – la tenorul sobru al domnului Domby, la tonurile caraghioase și prețioase ale domnișoarei Squeers, iar apoi la un dialect cockney atât de perfect, încât niciun actor de pe scena engleză de la acea vreme nu-i putea egala accentul.

În seara aceea ne-au atras nu doar vocea și limbajul. Totul la Dickens se schimba în clipa când trecea de la un personaj la următorul (sau în clipa când un personaj îi părăsea corpul și un altul intra în el). Când devenea Evreul, Fagin, postura veșnic dreaptă,

aproape marțială, a lui Dickens se topea în cocârjeala cu umeri lăsați a acelui om rău. Fruntea autorului părea să urce și să se alungească, sprâncenele i se făceau mai stufoase, în vreme ce ochii se afundau în găvanele întunecate și păreau să licărească într-un fel aparte în lumina puternică a gazului. Mâinile lui Dickens, atât de sigure și precise atunci când citea pasaje descriptive, tremurau, se frământau, se strângeau frenetic, zvâcneau însetate de bani și încercau să se ascundă în mâneci atunci când îi aparțineau lui Fagin. În timp ce citea, Dickens făcea câțiva pași alături de pupitru, apoi alți câțiva pași în cealaltă direcție și, deși mișcarea era fluidă și încrezătoare atunci când pe scenă se afla Dickens, aceasta devenea sprintenă, vicleană și aproape șerpească atunci când autorul era posedat de duhul lui Fagin.

– Personajele acestea și schimbările sunt la fel de reale pentru mine pe cât sunt și pentru public, mi-a spus Dickens înainte ca acel turneu de lectură să înceapă. Atât sunt de reale ficțiunile mele pentru mine, încât nu mi le amintesc, ci le văd derulându-se din nou chiar în fața ochilor mei, întrucât totul se petrece înaintea mea. Iar publicul vede această realitate.

Eu categoric am văzut-o în seara cu pricina. Nu știu dacă asta s-a datorat faptului că lămpile cu gaz au consumat oxigenul ori pur și simplu calității hipnotice a chipului și mâinilor lui Dickens iluminate atât de puternic pe fundalul maro-închis datorită acelei metode unice de amplasare a luminilor, dar am simțit constant ochii autorului asupra mea – chiar și atunci când ochii aceia aparțineau unuia dintre personajele sale – și, împreună cu restul publicului, am intrat într-un soi de transă.

Când a fost din nou Dickens, citind descrieri sau narând în loc de dialog, puteam să aud siguranța neabătută din vocea sa, să simt bucuria revelată în sclipirea ochilor lui și să percep sugestia reală a agresiunii – mascată în încredere pentru majoritatea

mulțimii, eram sigur – venind din propria lui convingere că putea hipnotiza atât de mulți oameni pentru un timp atât de lung.

Apoi povestea de Crăciun și fragmentul din *Oliver Twist* s-au încheiat, segmentul cel lung, de nouăzeci de minute, al serii s-a terminat, s-a ajuns la antractul de la mijlocul spectacolului și Dickens s-a întors și a părăsit scena, aparent la fel de nepăsător la aplauzele dezlănțuite ale mulțimii cum fusese când venise pe scenă.

Eu am scuturat din cap ca și când m-aș fi trezit dintr-un vis și m-am dus în culise.

Dickens era lungit pe o canapea și părea a fi prea istovit pentru a se ridica ori a se mișca. Dolby intra și ieșea grăbit, supraveghind un chelner care pregătea un pahar de șampanie cu gheață și un platou cu o duzină de stridii. Dickens s-a ridicat căznit pentru a sorbi din șampanie și a înghiți pe nemestecate stridiile.

– Numai asta poate mânca șefu' seara, mi-a șoptit Dolby.

Auzind șoapta, Dickens a ridicat privirea și a spus:

– Dragul meu Wilkie... ce mai gest din partea ta să vii aici la antract. Ți-a plăcut prima parte din reprezentația acestei seri?

– Mi-a plăcut, am spus. A fost... extraordinar... ca întotdeauna.

– Cred că ți-am spus că vom înlocui părțile cu „Dr. Marigold" dacă voi mai accepta astfel de angajamente la toamnă sau la iarnă, a rostit Dickens.

– Dar publicului i-a plăcut la nebunie, am protestat.

Dickens a ridicat din umeri.

– Nu la fel de mult cât le-a plăcut de Domby și de Scrooge, și de Nickleby, pe care îl voi citi în câteva minute.

Eram sigur că în program era trecut Procesul din *Documentele Clubului Pickwick* ca urmând după antract și având repartizate treizeci de minute – Dickens prefera de fiecare dată să încheie seara cu sentiment și râset – însă nu aveam de gând să-l corectez.

Cele zece minute aproape se scurseseră. Dickens s-a ridicat cu un oarecare efort, și-a aruncat mușcata stacojie pe jumătate ofilită la gunoi și și-a prins alta nouă la butonieră.

– Ne vedem după lectură, am spus și m-am întors alături de mulțimea nerăbdătoare.

Când aplauzele s-au stins, Dickens și-a luat cartea și s-a prefăcut că citește cu voce tare:

– Nicolas Nickleby la Școala domnului Squeers... Primul capitol.

Așadar, Nickleby avea să fie.

Nu mai era nicio urmă a epuizării pe care o văzusem în culise. Dickens părea și mai energic și animat față de cum fusese în primele nouăzeci de minute. Forța lecturii sale s-a întins din nou ca un curent magnetic pentru a reține și alinia atenția publicului, ca și când oamenii prezenți ar fi fost acele unei busole. Și din nou, privirea Inimitabilului părea să se așeze asupra fiecăruia dintre noi.

În pofida puternicei atracții magnetice, gândurile mele au început să rătăcească. Am început să mă gândesc la alte lucruri – publicarea romanului meu *Armadale* în două volume avea să se producă într-o săptămână – și mi-am dat seama că trebuia să mă hotărăsc asupra unei intrigi și teme pentru următoarea mea carte. Poate ceva mai scurt și chiar mai senzațional, deși cu o intrigă mai simplă decât labirinticul *Armadale*...

Deodată, am redevenit atent.

Totul se schimbase în sala cea mare. Lumina părea mai densă, mai lentă, mai întunecată, aproape gelatinoasă.

Era tăcere. Nu tăcerea datorată atenției a mai bine de două mii de oameni care existase cu o clipă înainte – cu tuse reținută, râsete punctând liniștea, foiala atâtora după mai mult de două ore de ascultat –, totul se schimbase, acum tăcerea era *absolută*. Era ca

și când două mii o sută de oameni ar fi murit deodată. Nu percepeam nici cel mai mic semn de mișcare ori respirație. Mi-am dat seama că nu îmi puteam auzi și simți nici propria răsuflare, nici bătăile inimii. Sala din Birmingham se preschimbase într-o criptă uriașă și în ea domnea o tăcere mormântală.

În același moment, mi-am dat seama că prin întuneric urcau sute de cabluri subțiri, albe, abia vizibile, cu capetele legate de degetul mijlociu de la mâna dreaptă a fiecărui individ din public. Era așa întuneric, încât nu reușeam să deslușesc punctul spre care convergeau toate acele două mii o sută de cabluri, dar știam că trebuiau să fie legate la un clopot masiv acolo sus. Ne aflam cu toții în Camera Morții. Cablurile – frânghii de mătase, am înțeles – erau legate de noi în caz că vreunul ar putea fi încă viu. Clopotul, a cărui tonalitate, am știut instinctiv, ar fi fost teribilă pentru auz, era acolo pentru a alerta – pe cineva, pe ceva – dacă vreunul dintre noi se mișca.

Știind că eu și numai eu eram încă în viață, dintre acei două mii o sută de morți, am încercat să nu mă mișc și mi-am concentrat întreaga atenție spre a nu trage de cablul legat de degetul mijlociu de la mâna mea dreaptă.

Am ridicat privirea și mi-am dat seama că fața și mâinile, și degetele care străluceau în lumina densă și molcomă a lămpilor cu gaz pe scena întunecată nu-i mai aparțineau lui Charles Dickens.

Drood se uita spre noi.

Am recunoscut pe dată pielea albă ca varul, zulufii aspri de păr de deasupra urechilor distruse, ochii fără pleoape, nasul care nu era altceva decât două membrane fremătătoare peste o gaură în craniu, degetele lungi și fără astâmpăr, și ochii palizi, aflați în continuă mișcare.

Îmi tremurau mâinile. La treizeci de metri deasupra capetelor tuturor cadavrelor din public, clopotul a vibrat audibil.

Drood a întors iute capul. Ochii lui palizi s-au agățat de ai mei.

Am început să tremur din tot corpul. Clopotul a bubuit, apoi a zăngănit perceptibil. Niciun alt cadavru de acolo nu respira și nu se mișca.

Drood a ieșit de după pupitrul lui Dickens și apoi și din dreptunghiul de lumină puternică. A sărit de pe scenă și a pornit, parcă plutind, pe interval. Picioarele și brațele mele tremurau acum cuprinse parcă de frisoane, însă altă parte a corpului nu-mi puteam mișca – nici măcar capul.

Îl puteam *mirosi* pe Drood în timp ce se apropia. Mirosea ca Tamisa aproape de Golful Tigrului unde spelunca Opiomanei Sal putrezea în efluviul general creat atunci când apele fluviului se retrăgeau, urcând în schimb cele menajere.

Drood ținea ceva în mână. Când mai avea doar douăzeci de pași până la mine, venind pe intervalul abrupt, am văzut că era vorba de un cuțit, însă unul cum nu ținusem, folosisem sau văzusem vreodată în viața mea. Lama era o semilună din oțel negru pe care se distingeau niște hieroglife. Mânerul era ascuns în pumnul cu degete palide și osoase al egipteanului; plăselele subțiri ale briciului-semilună dispăreau între degetele lui Drood, așa încât lama curbă, lată de cel puțin douăzeci de centimetri acolo unde se arcuia, strălucind pal, era o extensie a pumnului sau precum evantaiul în mâna unei doamne.

Fugi! mi-am comandat. *Scapă! Strigă!*

Nu-mi puteam mișca nici măcar un mușchi.

Drood s-a oprit ceva mai departe de mine, la limita vederii mele periferice, și când a deschis gura, m-a învăluit o miasmă de mâl de Tamisa. I-am văzut limba roz-pal dansând îndărătul acelor dinți mici.

– Vezzziii, a șuierat la mine, brațul lui drept și lama trăgându-se înapoi pentru lovitura ce avea să mă descăpățâneze, ce uşşşşor essstee?

A avântat cuțitul într-un arc plat, iute. Muchia ascuțită a lamei în semilună mi-a retezat barba și mi-a tăiat cravata, gulerul, pielea, gâtul, traheea, gâtlejul și măduva spinării ca și când ar fi fost făcute din unt.

Publicul a început să aplaude dezlănțuit. Aerul dens ca gelatina se luminase, revenind la normalitate. Cablurile de mătase dispăruseră.

Dickens s-a întors să părăsească scena fără a da vreo importanță aplauzelor, dar George Dolby stătea la marginea cortinei. O clipă mai târziu, pe când aplauzele încă răsunau, Dickens a pășit din nou în lumina lămpilor cu gaz.

– Dragii mei prieteni, a spus el după ce, ridicând mâinile, a readus liniștea în sala uriașă, se pare că s-a produs o greșeală. De fapt, se pare că eu am *comis* o greșeală. Programul nostru cerea ca după antract să citesc Procesul din *Pickwick,* însă dintr-o eroare am luat *Nickleby* pe podium și am citit din el. Ați fost foarte buni, acceptând această eroare și cu atât mai generoși ați fost cu aplauzele. E târziu – văd pe ceas că este zece deja, ora exactă pentru încheierea serii noastre împreună – dar Procesul a fost promis și dacă majoritatea dintre dumneavoastră doresc, și îmi puteți arăta ridicând mâna sau aplaudând dacă sunteți de acord, să audă Procesul citit, îl voi adăuga cu bucurie lecturii în afara programului de care tocmai v-ați bucurat.

Publicul *era* de acord. A aplaudat și a scandat, și i-a strigat încurajări. N-a plecat nimeni.

– Îl chem pe Sam Weller! a strigat Dickens cu glasul său judiciar și mulțimea a aplaudat și a scandat și mai tare. Pe măsură ce fiecare personaj clasic apărea – doamna Gamp, domnișoara Squeers,

Boots – publicul făcea și mai mult zgomot. Eu am dus mâinile la tâmple și mi-am simțit fruntea rece și acoperită de transpirație. Pe când Dickens continua să citească, eu m-am împleticit afară.

M-am dus singur la hotel și am băut încă o ceașcă de laudanum cât am așteptat sosirea Inimitabilului și a alaiului său. Inima îmi bubuia bezmetic. Eram hămesit și zdruncinat și mi-ar fi prins bine o masă copioasă întinsă în intimitatea camerei mele, însă, deși Dickens nu mai voia să mănânce în seara aceea, ne-a invitat pe mine, pe Wills și pe Dolby să cinăm în apartamentul său până se calma el. Apoi a început să se plimbe de colo-colo și să vorbească despre următoarele zile ale turneului și despre oferta pe care o primise pentru alt turneu, care să înceapă în preajma Crăciunului.

Eu am comandat fazan, pește, caviar, pateu, sparanghel, ouă și șampanie seacă, însă cu puțin înainte să intre chelnerul aducând toate acestea, plus meniul zgârcit al lui Willis și carnea de vită și oaie a lui Dolby, Dickens s-a întors de la șemineul lângă care stătea și a rostit:

– Dragul meu Wilkie! Ce Dumnezeu ai pe guler?

– Ce? Mărturisesc că am roșit. Executasem în grabă abluțiunea înainte să-mi beau laudanumul și să urc la apartamentul lui Dickens. Ce?

Am dus mâna sub bărbia încununată de barbă și am atins ceva gros și cu crustă deasupra mătăsii cravatei mele.

– Stați așa, feriți-vă mâinile, a spus Wills.

A apropiat lampa.

– Dumnezeule mare, a zis Dolby.

– Maică Precistă, Wilkie, a spus Dickens pe o voce care părea mai mult amuzată decât alarmată. Tot gulerul și gâtul ți-s pline de sânge uscat. Arăți ca Nancy după ce a terminat cu ea Bill Sikes.

16

Vara lui 1866 a fost obositoare.

Romanul meu *Armadale* a fost lansat conform planului în iunie şi recenziile au fost în linii mari cum mă aşteptam din partea obişnuiţilor critici obtuzi şi sastisiţi. În *Athenaeum,* bătrânul lor critic muzical şi recenzent H.F. Chorley a opinat: „Nu e o plăcere să vorbim, aşa cum trebuie, despre această poveste puternică; dar în interesul a tot ceea ce trebuie preţuit în viaţă, în poezie, în artă, este imposibil să fii mult prea explicit în exprimarea acestei judecăţi."

După judecata lui, romanul meu era imoral.

Cronicarul de la *The Spectator* a ajuns la aceeaşi concluzie în termeni care ocoleau simpla stridenţă în favoarea unui ton aproape isteric:

> „Faptul că există asemenea caractere precum cele zugrăvite de el, şi acţiuni precum cele descrise de el, nu justifică încălcarea din partea sa a limitelor decenţei, insultând toate sentimentele omeneşti. Căci asta face *Armadale.* Ne oferă ca eroină o femeie mai stricată ca dejecţiile de pe străzi, care a trăit până la venerabila vârstă de treizeci şi cinci de ani şi asupra frumuseţii căreia orori precum falsul, crima, furtul, bigamia, temniţa şi tentativa de sinucidere n-au lăsat nicio urmă... Acestea sunt istorisite franc într-un jurnal care, de n-ar avea un caracter ireal, ar fi pur şi simplu detestabil şi care necesită întreaga poleială a stilului liber şi tot arsenalul aluziv al domnului Wilkie Collins pentru a-i ascunde adevăratul înţeles."

Genul acesta de atac critic nu însemna nimic pentru mine. Ştiam că volumul se va vinde bine. Şi poate v-am spus, Dragi Cititori, că editorul mă plătise cu cinci mii de lire sterline – un record pentru

vremea aceea și pentru mulți ani de atunci încolo – și mă plătise înainte ca fie și un singur cuvânt din poveste să fi fost așternut pe hârtie. Publicasem povestea în foileton în America, în revista lor numită *Harper's Monthly*, și nu doar că *Armadale* fusese extrem de populară acolo, dar editorul îmi scrisese că textul meu le salvase, singur, revista de la dispariție. Și serializarea ei în Anglia, prin intermediul revistei *The Cornhill*, fusese un succes răsunător, provocând fără îndoială o parte din invidia pe care o auzisem din partea lui Dickens cu ocazia Crăciunului trecut. Eram sigur că puteam adapta *Armadale* pentru scenă și că aceasta putea foarte bine să fie o sursă de venit și mai mare decât cartea însăși.

Deși e adevărat că suma mare plătită în avans de George Smith de la Smith, Elder & Company aproape îl falimentase pe editor, în ciuda vânzării rapide a celor două volume, asta puțin mă interesa pe mine. Mă simțeam totuși oarecum frustrat, în sensul că pentru viitorul meu roman – indiferent de conținutul lui – ar fi trebuit aproape sigur să mă întorc la revista lui Dickens, *All the Year Round*, exact cum autorul/editorul prezisese în timpul cinei noastre de Crăciun. Frustrarea se datora nu doar faptului că banii plătiți înaintea publicării aveau să fie mai puțini – Dickens, John Forster și Wills erau zgârciți când era vorba să-i plătească pe *alți* scriitori decât pe Dickens – ci mai degrabă faptului că Dickens avea să îmi fie iarăși editor.

Și totuși, îmi păstram senin încrederea că recenziile ostile ale zilei nu însemnau nimic. Criticii și recenzenții burghezi pur și simplu nu erau pregătiți pentru eroina din *Armadale*, a mea *femme fatale*, Lydia Gwilt. Nu doar că Lydia domina romanul într-un fel în care nicio altă protagonistă din cărțile vremii mele n-o făcuse, dar se remarca, desprinzându-se din pagini, așa cum nicio femeie din volumele lui Dickens n-o făcuse și nici nu avea să o facă vreodată. Portretul complet, tridimensional, al acestei

femei, așa uneltitoare și rea cum trebuie să fi părut Lydia Gwilt cititorului neatent sau recenzentului inept, era un *tour de force.*

Și da, dacă vorbim despre femei uneori rele, Caroline G. își alesese vara aceea toridă pentru a mă descoase cu privire la un larg spectru de probleme.

– De ce nu vrei să te gândești la căsătorie, Wilkie? Mă prezinți ca pe o soție – aproape – prietenilor tăi care vin în vizită aici. Sunt stăpâna casei tale, corectoarea, menajera și amanta ta. Toți cei care te cunosc știu că trăim ca bărbat și femeie. E momentul să transformăm această percepție în realitate.

– Dacă mă cunoști cât de cât, draga mea Caroline, trebuie să știi că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de percepțiile sau de opiniile altora, am spus.

– Dar mie *îmi pasă,* a strigat femeia alături de care petrecusem ultimii doisprezece ani. Și Harriet are acum cincisprezece ani. Are *nevoie* de un tată.

– A avut un tată, am ripostat placid, care a murit.

– Când ea avea un an! a strigat Caroline. Părea să facă echilibristică pe muchia îngustă dintre furie și lacrimi, rațiune și isterie, pe care femeile se găsesc atât de des. Sau se găsesc în mod intenționat. Se transformă într-o domnișoară. Va intra în societate curând. Are nevoie de numele tău.

– Prostii, am chicotit. Are un nume foarte bun și o casă foarte bună. Va avea mereu susținerea și iubirea mea. Ce altceva și-ar putea dori să aibă o domnișoară inteligentă?

– Ai promis că vom cumpăra sau închiria casa aceea frumoasă de pe Gloucester Place anul acesta sau următorul, s-a smiorcăit Caroline.

Urăsc și mi-e silă de momentul când femeile se smiorcăie. *Toți* bărbații, Dragi Cititori, urăsc și le este silă atunci când femeile se smiorcăie. Așa a fost dintotdeauna. Singura diferență a reacției

bărbaților la smiorcăială este aceea că foarte puțini, ca mine, refuză să cedeze în fața acestui șantaj auditiv și emoțional.

M-am uitat la ea pe deasupra ochelarilor.

– Am spus că vom avea locuința aceea mai devreme sau mai târziu, pisicuță. Și așa va fi.

– Cum? a întrebat Caroline. Am vorbit cu doamna Shernwold cât timp tu te distrai cu Dickens în Birmingham. Ea spune că ne-ar închiria sau vinde casa de la Gloucester nr. 90, numai că fiul ei holtei se întoarce din Africa peste un an sau așa ceva și i-a promis-o lui.

– Ai încredere în mine în treaba asta, draga mea Caroline, am spus. Ți-am promis casa ceea într-o bună zi și tu, și Harriet o veți avea. Te-am dezamăgit eu vreodată, cârnăcior?

S-a uitat urât la mine. Caroline G. era o femeie arătoasă – unii ar spune frumoasă – în ciuda vârstei înaintate (deși refuza mereu să-mi spună câți ani avea, investigațiile mele mă duseseră la concluzia că, cel mai probabil, Caroline se născuse în urmă cu treizeci și șase de ani, în 1830) – însă nu era nici arătoasă, nici frumoasă atunci când se uita urât. În ciuda faptului că tone de literatură romantică susțin contrariul, aveți încredere în mine, Dragi Cititori, când vă asigur că nicio femeie nu poate fi atrăgătoare atunci când se smiorcăie și se uită urât.

– Mă dezamăgești necăsătorindu-te cu mine și refuzând să-i dai lui Harriet un tată cum se cuvine, aproape că a țipat la mine. Să nu crezi că nu sunt în stare să găsesc și să mă căsătoresc cu alt bărbat, Wilkie Collins. Să nu crezi asta nicio secundă!

– Nici *nu* cred asta pentru o secundă, cârnăcior, am spus și mi-am întors atenția la ziar.

Charles Dickens, în pofida bolilor lui nesfârșite și-a anxietăților tot mai pronunțate atunci când călătorea cu trenul, părea să aibă

parte de o vară relaxantă. L-am auzit pe Wills spunându-i lui Forster la redacția *All the Year Round* că turneul din primăvară al lui Dickens îi adusese scriitorului suma de patru mii șase sute șaptezeci și două de lire sterline. Chappellii – pe care Dickens îi descrisese odată față de mine ca fiind „speculanți, Wilkie, simpli speculanți, deși, desigur, de genul cel mai destoinic și mai onorabil" – erau atât de încântați de partea lor din profit, încât nici n-a apucat bine Dickens să-și încheie ultima lectură în Londra pe 12 iunie și să se întoarcă la Gad's Hill „...să se odihnească și să asculte trilul păsărilor", că i-au propus autorului un alt turneu pentru iarna viitoare, constând din cincizeci de nopți pe drum. Wills i-a spus lui Forster că Dickens se gândise să ceară șaptezeci de lire pe noapte – era sigur că această cheltuială se putea susține din vânzarea de bilete – dar în schimb le oferise Chappellilor patruzeci și două de lecturi pentru două mii cinci sute de de lire. Ei au acceptat imediat.

Din iunie până în iulie, la Gad's Hill zilele au fost pline de oaspeți, sărbători locale la care Dickens judeca totul, de la concursuri de plăcinte până la meciuri de crichet, și – desigur – noi afaceri. Inimitabilul nu lucra la un roman în acel moment, dar începuse să muncească la o proiectată nouă ediție a operelor sale, așa-numita „Ediție Charles Dickens", care urmărea ca fiecare dintre romanele sale, beneficiind de o nouă aranjare în pagină, să apară o dată pe lună la prețul de trei șilingi și șase penny. Sigur că el nu putea lăsa lucrurile așa cum erau, așa că se oferise să scrie câte o nouă prefață pentru fiecare volum.

Cum s-a văzut, aceasta nu avea să fie doar cea mai populară dintre multele ediții ale operei lui Dickens, ci avea să fie – pentru el – și *ultima* ediție.

L-am văzut pe Dickens deseori în vara aceea, atât la Gad's Hill (unde niciodată nu părea să întrețină mai puțin de o duzină de

oaspeți), cât și la Londra (venea la redacția *All the Year Round* de cel puțin două ori pe săptămână și ne întâlneam deseori la prânz sau cină). Pe lângă planificarea următoarei sale povești de Crăciun pentru revista noastră, repetarea noului material pentru turneul de iarnă și scrierea prefețelor pentru noile lui ediții, Dickens mi-a spus că avea niște idei pentru un nou roman pe care spera să îl serializeze în primăvara lui 1867. M-a întrebat la ce lucram eu.

– Am câteva idei, am spus. Un fir sau două și câteva mărgele pe care să le pun pe ele.

– Ceva ce am putea publica în foileton?

– Se prea poate. M-am tot gândit la o poveste despre un detectiv.

– Unul de la Biroul Detectivistic al Scotland Yard?

– Sau unul lucrând pentru un birou de investigații particular.

– A, a făcut Dickens și a zâmbit. Un fel de continuare a aventurilor inspectorului Bucket.

Am clătinat din cap.

– Mă gândeam că numele „Cuff"[1] ar putea merge, am spus. Sergentul Cuff.

Dickens a surâs larg.

– Sergentul Cuff. Foarte bine, dragul meu Wilkie. Chiar foarte bine.

I-am spus băiatului care aștepta la colț să-i comunice inspectorului că trebuia să ne vedem. Locul și momentul fuseseră de mult pregătite și a doua zi la ora două după-masa i-am văzut silueta scundă și îndesată venind grăbită spre mine pe podul Waterloo.

– Domnule Collins.

– Inspectore.

Am înclinat din cap spre umbrele de sub pod.

[1] „Cătușă" (n. tr.).

– Apartament nemobilat pentru două săptămâni.

– Îmi cer iertare, domnule?

– Sam Weller către Pickwick.

– A, da, domnule. Desigur. Domnul Dickens a admirat dintotdeauna podul acesta. L-am ajutat la povestirea „Down with the Tide" făcându-i cunoștință cu taxatorul de noapte de aici acum câțiva ani. Pe domnul literat îl interesau în mod deosebit sinuciderile și corpurile aduse de ape la flux, mi s-a spus.

– Treisprezece, am rostit.

– Scuzați-mă, domnule?

– Treisprezece ani, am clarificat. Dickens a publicat „Down with the Tide" în *Household Words* în februarie 1853. Eu am redactat-o.

– A, desigur, a făcut inspectorul Field și și-a șters bărbia cu degetul mare. Există un motiv pentru care ați cerut să ne întâlnim, domnule Collins? Noutăți de orice fel?

– Mai degrabă o absență a noutăților, am spus. Nu mi-ai răspuns la raportul sau interogația mea scrisă.

– Îmi cer iertare, a spus inspectorul, însă vocea lui aspră nu conținea nicio urmă de adevărată căință. Am fost foarte ocupat, domnule Collins. Chiar foarte ocupat. Apreciez raportul dumneavoastră cu privire la lectura domnului Dickens din Birmingham, chiar dacă prietenul nostru Drood nu a apărut. Aveați o întrebare anume la care doreați să vă răspund?

– Îmi poți spune dacă vreunul dintre cei trei bărbați a murit? am zis.

– Trei bărbați?

Chipul rumen, fălcos și brăzdat da multe vene, al inspectorului era imaginea ignoranței inocente.

– Cei trei bărbați de pe alee, inspectore. Cei trei care m-au atacat și pe care detectivul Reginald – „Spune-mi Reggie" – Barris al

dumitale i-a culcat la pământ cu bâta. Barris a spus că unul sau doi dintre ei ar putea fi morți din cauza loviturii. A doua zi dimineață, înainte să părăsesc Birminghamul, m-am întors pe aleea aceea, dar nu era nici urmă de ei.

Inspectorul Field surâdea și încuviința acum, cu arătătorul lipit de partea laterală a nasului.

– Da, da, desigur. Într-adevăr, Barris mi-a raportat incidentul de pe alee. Sunt sigur că toți acei tâlhari n-au suferit mai mult decât o durere de cap și o rănire a mândriei lor de hoți, domnule Collins. Trebuie să-l iertați pe Barris. Are o slăbiciune pentru melodramă. Uneori îmi spun că ar fi preferat o carieră pe scenă în schimbul vieții de investigator particular.

– De ce l-ai pus să mă urmărească, inspectore? Credeam că ideea era de a-l observa pe Charles Dickens în speranța că Drood l-ar putea contacta... nu să fiu eu urmărit pe unde merg.

Sprâncenele stufoase ale lui Field s-au ridicat spre puținul care îi mai rămăsese din linia părului.

– Nu mă îndoiesc că detectivul Barris trebuie să vă fi explicat aceasta, domnule. Avem motive să credem că acest Drood ar putea atenta la viața dumneavoastră.

– Barris a spus că cei trei bărbați de pe alee erau cel mai probabil simpli hoți, am argumentat.

– Mda, a aprobat inspectorul Field, înclinând iarăși din cap. Dacă ținem cont de faptul că erau albi, cel mai probabil așa este. Trebuie totuși să recunoașteți că ați avut noroc că Barris s-a aflat acolo. Puteați fi grav rănit, domnul Collins, și categoric ați fi fost jefuit.

Traversaserăm podul Waterloo de două ori deja și de data aceasta am continuat mai departe către Strand. Undeva spre vest, de-a lungul fluviului, se afla Warrens Blacking Factory unde Katey Dickens îmi spusese odată că tatăl ei fusese trimis să muncească în copilărie. Aceasta i-o spusese el într-un fel aproape glumeț, însă

Katey mi-a mărturisit că avusese impresia că aceea se putea să fi fost cea mai tulburătoare și formativă întâmplare din viața lui.

– Știu unde este Drood al dumitale, inspectore, am spus pe când coteam la dreapta pe Strand, către Somerset House și Drury Lane.

Field s-a oprit.

– Știți, domnule?

– Știu, domnule.

Am lăsat tăcerea dintre noi să umple aerul sub vuietul și huruitul traficului.

– Dickens este Drood, am spus în cele din urmă.

– Vă cer iertare? a spus inspectorul.

– Dickens este Drood, am repetat. Alt Drood nu există.

– Mi se pare foarte improbabil, domnule Collins.

Am surâs aproape superior.

– Am spus deja că Drood pare a fi plăsmuirea imaginației unui scriitor, inspectore. Acum știu că fantoma este mai mult decât atât. Dickens l-a creat pe Drood pentru a-și sluji propriile scopuri.

– Și care ar putea fi acele scopuri, domnule?

– Putere, am spus. Un viclean sentiment de putere asupra celorlalți. Pentru mulți ani, cum ți-am spus, Dickens s-a jucat cu influența magnetică și mesmerismul. Iar acum inventează acest Maestru al Mesmerismului drept alter ego al său, ca să vezi.

Reluaserăm drumul spre est și inspectorul Field lovea acum pavajul cu bastonul său greu.

– E aproape imposibil să-l fi inventat pe Drood, domnule Collins, dat fiind că eu sunt pe urmele ticălosului de douăzeci de ani împliniți în acest august.

– Dumneata l-ai *văzut* vreodată, inspectore? am întrebat. La Drood mă refer.

– Să-l văd? a repetat bătrânul. Păi, nu, domnule. Cred că v-am spus că n-am dat niciodată personal cu ochii de acest criminal.

Am capturat totuși câțiva dintre agenții lui și nu încape vorbă că am văzut rezultatele *muncii* lui. Mai mult de trei sute de crime în acești douăzeci de ani, dintre care nu cea mai puțin teribilă a fost oribila moarte a lordului Lucan în 1846. Chiar dumneavoastră mi-ați spus povestea pe care Dickens zice că a auzit-o *el* de la Drood – și identitatea lui Lucan, care se zvonea de mult că avea un fiu în Egipt, se potrivește perfect.

– Prea perfect, am spus, parșiv.

– Scuzați-mă, domnule?

– Oi fi dumneata detectiv, inspectore Field, am spus, dar nu ai ticluit niciodată intriga unei povești cu detectivi pe care să o scrii apoi. Eu însă am făcut asta.

Inspectorul Field a continuat să pășească grăbit și să bocănească în pavaj, dar se uita la mine și asculta.

– Fără-ndoială a existat *legenda* unui egiptean criminal pe nume Drood în aceste două decenii, am explicat. Misteriosul ucigaș de la docuri. Hipnotizatorul oriental fantomă, trimițându-și agenții să jefuiască și să omoare. Ocupantul ireal al foarte realului Oraș Subteran. Este însă doar o legendă, fără un trecut mai real decât propriu-i caracter fizic. Charles Dickens a străbătut mahalalele acelea de pe malul fluviului și de la docuri ani la rând. Nu se poate să nu fi auzit de Drood – poate înaintea dumitale, acum douăzeci de ani, inspectore – și pentru propriile sale scopuri, a încorporat întâmplări reale cum ar fi uciderea lordului Lucan (cu deliciosul ei element al inimii smulse din piept) în biografia irealului personaj.

– Care ar putea fi acele scopuri, domnule Collins? a întrebat inspectorul Field.

Tocmai trecuserăm de Somerset House. Cândva reședință reală, construcția cea nouă adăpostise ofițeri guvernamentali în ultimii treizeci de ani. Știam că tatăl și unchiul lui Dickens fuseseră angajați acolo.

Am traversat Strandul și am luat-o pe o alee îngustă, o scurtătură în direcția Drury Lane, unde fictivul David Copperfield comandase carne de vită într-un restaurant și unde un Wilkie Collins foarte real spera să aibă o reușită montare scenică cu *Armadale* nu peste foarte mult timp.

– Cu ce scop, domnule? a repetat inspectorul când am rămas singuri pe alee. Cu ce scop v-ar minți domnul Dickens cu privire la existența lui Drood?

Am surâs și mi-am rotit bastonul.

– Dă-mi voie să-ți spun o scurtă poveste din turneul de lectură al lui Dickens, inspectore. Am auzit-o săptămâna trecută de la George Dolby.

– Cum doriți, domnule.

– Partea de călătorie a turneului s-a încheiat la Portsmouth, la sfârșitul lunii mai, am început. Dickens avea puțin timp doar pentru el, așa că i-a dus pe Wills și pe Dolby într-una dintre expedițiile sale pedestre și s-au văzut la un moment dat în Landpost Terrace. „Pe Iov!" a exclamat Dickens. „Iată locul unde m-am născut! Într-una dintre casele acestea." Așa că i-a dus pe Wills și pe Dolby de la casă la casă, explicând că una dintre acelea trebuia să fie, întrucât „seamănă foarte tare cu tata". Apoi, nu, alta trebuia să fie, „pentru că amintește de locul nașterii unui om care a părăsit-o". Dar nu din nou, o a treia trebuia să fie, deoarece era „categoric ca leagănul unui copilandru firav..." și așa a făcut la tot șirul de case. Apoi, inspectore, într-o piață deschisă din oraș, mărginită pe toate părțile de case din cărămidă roșie punctate cu cadre de geam albe, Dickens s-a decis să imite clovneriile lui Grimaldi.

– Grimaldi? a făcut inspectorul Field.

– Un mim pe care Dickens îl adora, am explicat. Astfel, cu Wills și Dolby în asistență, celebrul scriitor Charles Dickens a urcat scările spre una dintre acele case, a bătut de trei ori în ușa verde

cu ciocănelul de alamă și s-a întins pe treapta de sus. Un moment mai târziu, când o femeie solidă a deschis ușa, Dickens a sărit în picioare și a rupt-o la fugă, cu Dolby și Wills bătând degrabă în retragere după el. Dickens arăta cu degetul în urma lor spre un polițist imaginar care îi urmărea și tustrei distinșii domni accelerau pasul. Când vântul i-a suflat lui Dickens pălăria de pe cap și-a rostogolit-o în fața lor, goana s-a transformat într-una îndeajuns de reală atunci când toți trei au luat-o după ea într-o pantomimă comică.

Inspectorul Field s-a oprit. M-am oprit și eu. După un moment, a zis:

– Ce vreți să spuneți cu asta, domnule Collins?

– Vreau să spun, inspectore, că Charles Dickens, deși are vârsta cronologică de cincizeci și patru de ani, este de fapt un copil. Un copil poznaș. Scornește și se dedă la jocurile care îi plac și – grație constituției și personalității sale puternice – îi forțează pe cei din preajma sa să joace alături de el. Suntem implicați acum, dumneata și cu mine, în Jocul Drood al lui Charles Dickens.

Field stătea locului, scărpinându-și una din părțile laterale ale nasului, aparent pierdut în gânduri. Dintr-odată, mi se părea foarte bătrân. Și câtuși de puțin sănătos. În cele din urmă, a spus:

– Unde erați dumneavoastră pe 9 iunie, domnule Collins?

Am clipit, auzind aceasta. Apoi am surâs și am răspuns:

– Nu te-au informat agenții dumitale, inspectore?

– Ba da, domnule. Sincer să fiu, au făcut-o. Dimineața târziu ați făcut o vizită la birourile editorului dumneavoastră. În ziua aceea v-a ieșit noua carte. Apoi ați fost la mai multe librării de pe Pall Mall, de-a lungul Strandului până pe Fleet Street, unde ați semnat mai multe exemplare ale volumelor pentru anumiți prieteni și admiratori. În seara aceea ați cinat... *acolo*... Field a arătat cu bastonul spre Albion, din fața Drury Lane Theatre... alături de mai mulți artiști, inclusiv un gentleman mai vârstnic care era prieten cu tatăl

dumneavoastră, a continuat inspectorul. V-ați înapoiat acasă puțin după miezul nopții.

Reușise să-mi alunge zâmbetul de pe față și mă rodea că reușise.

– Ce urmărești cu acest recital intruziv și nesolicitat, inspectore? am întrebat cu răceală.

– Urmăresc să vă încunoștințez de faptul că amândoi știm unde ați fost *dumneavoastră* pe 9 iunie, domnule Collins. Însă niciunul din noi nu știe unde a fost domnul Dickens cu ocazia acelei importante aniversări.

– Aniversare importantă? am rostit și apoi mi-am amintit.

Era prima aniversare a întâlnirii ratate cu moartea a lui Dickens în accidentul de tren de la Staplehurst. Cum de uitasem?

– Domnul Dickens s-a aflat la Gad's Hill Place în ziua aceea, a vorbit inspectorul Field fără a consulta vreo notiță, dar a luat expresul de 4.36 după-amiază spre Londra. Odată ajuns aici, a pornit într-una dintre lungile sale plimbări, în zona largă de lângă Bluegate Fields.

– Spelunca Opiomanei Sal, mi-a scăpat. Intrarea spre Orașul Subteran prin cripta din cimitirul pe care el l-a numit Saint Ghastly Grim.

– Nu și acum, domnule, m-a corectat inspectorul Field. Am pus șapte dintre cei mai buni agenți ai mei pe urmele domnului Dickens. Consideram că șansele erau mari ca autorul să ia legătura cu Drood cu ocazia aniversării de un an de la prima lor întâlnire. Numai că prietenul dumneavoastră ne-a supus pe mine și pe oamenii mei – m-am implicat și eu în urmărire în seara aceea – unei curse nebune. Tocmai când eram sigur că Dickens se făcuse pierdut, apărea dintr-o ruină sau casă dărăpănată, chema o trăsură și dispărea. Până la urmă, a părăsit Bluegate Fields și zona docurilor de acolo și s-a apropiat destul de mult de locul unde ne aflăm noi în acest moment... La St Enon Chapel,

la nord de Strand, aproape de intrarea estică în Clement's Inn, mai exact.

– St Enon's Chapel, am repetat. Numele îmi era vag cunoscut. Apoi mi-am adus aminte: Golgota Modernă!

– Exact, domnule. O capelă mortuară. Criptele de sub St Enon's s-au umplut până la refuz cu cadavre nerevendicate, încât în 1844, după ce eu începusem să lucrez la Biroul Poliției, dar înainte să fi devenit Șeful Detectivilor, comisia însărcinată cu canalizarea a închis capela, creând un tunel de scurgere pe sub clădire. Totuși, cadavrele au dospit acolo ani la rând, până când terenul a fost cumpărat de un chirurg în 1847, cu scopul de a muta rămășițele într-un – cred că el așa s-a explicat – „loc mai potrivit". Exhumările au continuat acolo vreme de aproape un an, domnule Collins, două mormane uriașe ridicându-se pe aleile de deasupra acelor cripte – unul format din oase omenești, celălalt din lemn putred de coșciuge.

– Tânăr fiind, m-am dus să asist la asta, am spus, întorcându-mă ușor ca să mă uit în direcția St Enon's. Mi-amintesc putoarea din ziua aceea răcoroasă de februarie când am văzut acel spectacol oribil. Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost mirosul într-o zi toridă și umedă de vară, precum aceasta.

– Dumneavoastră și alți vreo șase mii de londonezi au venit să privească, a spus inspectorul Field.

– Ce legătură are St Enon's Chapel cu Dickens și ziua de 9 iunie?

– Acolo a reușit să dispară din ochii noștri, domnule Collins, a răspuns Field, lovind furios în pietrele de pavaj cu bastonul său greu, cu cap de alamă. Șapte dintre cei mai buni agenți ai mei și cu mine, poate cel mai bun detectiv pe care l-a avut Londra vreodată, îl urmăream și prietenul dumneavoastră, scriitorul, ne-a dat cu tifla.

A trebuit să surâd din nou.

– Se distrează în felul acesta, inspectore. Cum spuneam, Dickens este un copil, în adâncul inimii. Îi plac misterele și poveștile cu fantome. Iar uneori are un simț al umorului crud.

– Chiar așa, domnule. Mai precis însă, prietenul dumneavoastră știa, nu am idee cum, o intrare secretă chiar în acel tunel de scurgere săpat în 1844, când acele mii de cadavre putrede se aflau încă acolo. Am găsit tunelul până la urmă – se deschide în zeci de găuri clipocitoare și urât mirositoare unde sute de vagabonzi trăiesc sub străzile Londrei – și acela, la rândul său, se deschide spre un alt labirint de tuneluri, canale de scurgere și peșteri.

– Dar pe Dickens nu l-ați putut găsi?

– L-am găsit, domnule. I-am văzut felinarul în labirintul din fața noastră. Dar în acel punct, am fost atacați – cu pietre aruncate cu mâna și cu praștia, multe mari cât pumnul dumneavoastră, domnule.

– Băieții Neîmblânziți, am rostit.

– Întocmai, domnule. Detectivul Hatchery a trebuit chiar să tragă cu arma înainte ca atacatorii – simple umbre, ieșind din tuneluri secundare și aruncând cu pietre în noi, apoi retrăgându-se în umbre și mai adânci – să fugă și noi să ne putem continua urmărirea după prietenul dumneavoastră. Dar pe atunci era prea târziu. Ne-a dat cu tifla în labirintul scufundat.

– Sună foarte frustrant, inspectore, am spus. Și emoționant. Dar care este, mai exact, ideea dumitale?

– Ideea mea, domnule Collins, este aceea că pare puțin probabil ca domnul Charles Dickens – *celebrul* Charles Dickens – să depună atât efort pentru a scăpa de noi, hălăduind toată noaptea prin Orașul Subteran al Londrei... doar dacă nu *există* cineva pe nume Drood care să-l aștepte.

Am reușit să râd. Nu am reușit să *nu* râd.

– Eu aș propune exact contrariul, inspectore. Tocmai distracția urmăririi și ficțiunea misterului pe care l-a creat sunt lucrurile care îl fac pe Dickens să piardă atât timp purtându-te pe dumneata într-o vânătoare de vrăjitoare prin tunelurile de sub Londra. Dacă n-ar fi știut că oamenii dumitale erau pe urmele lui, te asigur că n-ar fi venit la Londra în noaptea aceea. *Drood nu există*.

Inspectorul Field a ridicat din umeri.

– Fie cum doriți, domnule, apreciem însă continua dumneavoastră cooperare în a ne ajuta să dăm de urma ucigașului și geniului criminal despre care nu credeți că există. Noi, cei care, în exercitarea muncii de poliție, ne-am confruntat cu Drood și cu agenții lui, *știm* că este o forță reală și înfricoșătoare.

La aceasta nu puteam spune nimic.

– Întrebarea dumneavoastră legată de tâlharii din Birmingham a fost singurul motiv pentru care ați solicitat această întâlnire, domnule Collins?

– De fapt, nu, am spus, foindu-mă inconștient a stânjeneală. Îmi doresc să accept o ofertă pe care mi-ai făcut-o.

– Gloucester Square nr. 90 și doamna Shernwold? a întrebat Field. Mă ocup deja de asta, domnule. Rămân încrezător că dumneavoastră și doamna... G... veți avea locuința anul viitor pe vremea aceasta.

– Ba nu, am intervenit. Cealaltă ofertă. Când spuneai că aș putea beneficia de strașnicul serviciu al detectivului Hatchery dacă mi-aș dori vreodată să mă întorc la cimitirul Saint Ghastly Grim, să mut lespedea din criptă și să-mi găsesc singur drumul către King Lazaree și spelunca lui de opiomani, în catacombele de acolo. Guta reumatică a fost de nesuportat în ultimele săptămâni... laudanumul nu mă mai ajută aproape deloc.

– Detectivul Hatchery vă stă la dispoziție oricând poftiți, a replicat inspectorul iute, fără vreo urmă de reținere ori victorie în glas. Când ați vrea să se prezinte la datorie, domnule Collins?

– În noaptea aceasta, am spus. Simțeam că-mi creștea pulsul. Astă-noapte, la ora douăsprezece.

17

Luna octombrie a anului 1866 a fost deosebit de rece și ploioasă. Mi-am împărțit zilele și nopțile între club, domiciliu și bârlogul subteran al lui King Lazaree, multe weekenduri fiind dedicate exclusiv vizitelor la Gad's Hill Place.

Într-o sâmbătă ploioasă pe când mă aflam acolo și eram sub influența moleșitoare a laudanumului, i-am povestit lui Dickens ideile pe care le aveam despre viitoarea mea carte.

– Mă gândesc la ceva ce ține de supranatural, am spus.

– Adică la o poveste cu fantome? a întrebat Dickens.

Ne aflam în birou, bucurându-ne de căldura focului. Inimitabilul își terminase lucrul pe ziua ceea la povestea anuală de Crăciun și se lăsase convins de mine că ploaia era prea aprigă pentru obișnuita lui plimbare de după-masă. Vântul lovea picăturile de ploaie de ferestrele boltite din spatele mesei lui de lucru.

– Ceva despre spirite care comunică prin ciocănituri? a continuat el, încruntându-se ușor.

– Nici pe departe, am răspuns. Mă gândeam mai degrabă la un amestec abil între temele despre care ți-am spus acum ceva timp – descoperire, hoție, mister – dimpreună cu un obiect asupra căruia a căzut un blestem. Realitatea acelui blestem va fi decisă, desigur, de cititor.

– Ce fel de obiect? a întrebat Dickens.

Mi-am dat seama că-i stârnisem interesul.

– O nestemată, cred. Un rubin sau un safir. Ori chiar un diamant. Văd deja intriga dezvoltându-se din efectele pietrei blestemate asupra fiecărei persoane care o achiziționează prin mijloace oneste sau nu.

– Interesant, dragul meu Wilkie. Foarte interesant. Nestemata sau diamantul ar fi purtătorul unui străvechi blestem de familie?

– Sau a unuia religios, am spus, încălzindu-mă sub influența laudanumului luat la mijlocul zilei și a interesului lui Dickens. Poate dacă piatra a fost furată dintr-o țară cu o veche cultură a superstiției...

– India! a strigat Dickens.

– Eu mă gândeam la Egipt, am spus, dar și India ar fi bine. Ar fi foarte bine, cred. Ca titlu, am notat *Ochiul șarpelui* sau *Ochi de șarpe*.

– Nițel de senzație, a zis Dickens, unindu-și buricele degetelor și întinzându-și picioarele către foc. Dar e și interesant. Vrei să introduci în povestea asta și ideea ta cu „Sergentul Cuff"?

Am roșit și am reușit doar să ridic din umeri.

– Iar opiul va juca și el un rol în cartea asta? a întrebat.

– S-ar putea, am spus sfidător, toată căldura simțită la prima lui dovadă de interes dispărând acum. Auzisem prin intermediul mai multor prieteni comuni că Dickens dezaprobase în mod absolut lauda pe care Lydia Gwilt o aducea drogului în *Armadale*.

Dickens a schimbat subiectul.

– Presupun că folosești ca model aici diamantul Koh-i-noor care a fost expus în Palatul de Cristal cu ocazia Marii Expoziții din 1850.

– Mi-am luat câteva notițe sumare privitoare la acel artefact, am admis cu țâfnă.

– Ei bine, dragul meu Wilkie, au fost unele zvonuri cum că diamantul Koh-i-noor era într-adevăr blestemat după ce a fost adus

ca tribut coroanei de „Leul din Punjab", acel păgân maharajah Dhulip Singh. Numai povestea reală referitoare la cum diamantul acela a fost adus pe furiș din Lahore în Bombay de către guvernatorul general lordul Dalhousie în persoană, în timp ce Revolta era încă în desfășurare, ar trebui să ofere destul material pentru două sau trei romane trepidante. Se spune că lady Dalhousie însăși ar fi cusut diamantul în cureaua pe care a purtat-o lordul Dalhousie săptămâni la rând, până când i-a predat diamantul Koh-i-noor căpitanului unui vas de luptă britanic, în portul Bombay. Umblă vorba că acesta lega cu lanțul doi dulăi fioroși de patul său noapte de noapte pentru a-l trezi dacă hoții sau tâlharii intrau în cort.

– Eu nu am auzit asta, am mărturisit.

Gândul meu fusese de a scrie despre un rubin sau safir sacru într-un antic cult egiptean, însă povestea reală a lui Dickens, referitoare la diamantul Koh-i-noor, îmi făcea mâinile să tremure anticipativ, dorindu-mi să iau notițe.

Am fost întrerupți atunci de o bătaie grăbită la ușa biroului lui Dickens.

Era Georgina, în lacrimi și atât de agitată, încât era aproape de nerecunoscut. Dickens a calmat-o, iar ea i-a explicat că dulăul irlandez – copoiul Sultan – atacase încă o victimă nevinovată, acum o fetiță care era sora uneia dintre slujnice.

Dickens a trimis-o înapoi la parter. Apoi a suspinat, a deschis ușa dulapului și a scos arma cu două țevi pe care eu o văzusem ultima dată în seara de Crăciun. S-a dus după aceea la masa lui de lucru și a luat mai mule gloanțe mari din sertarul din dreapta jos. Afară, ploaia încetase să mai lovească sticla geamului, însă vedeam nori întunecați și grăbiți coborând deasupra ramurilor negre rămase aproape fără nicio frunză pe ele.

– Mă tem că am dat dovadă de prea multă toleranță cu câinele ăsta, a rostit el încet. Sultan are un suflet bun – și mi-e întru totul

loial – dar spiritul lui agresiv a fost călit în focurile iadului. Refuză să învețe. Pot tolera orice – la câini sau la oameni – mai puțin refuzul sau neputința de a învăța.

– Gata cu avertizările? am întrebat, ridicându-mă de lângă foc pentru a-l urma afară din cameră.

– Gata cu avertizările, dragul meu Wilkie, a răspuns Dickens. Inevitabila condamnare la moarte a copoiului ăstuia a fost pronunțată de o forță mult mai mare decât a noastră atunci când Sultan era doar un pui la țâța mamei lui. Acum rămâne doar executarea acelei sentințe.

Echipa de execuție era compusă, așa cum se cuvenea, doar din bărbați: în afară de Sultan, Dickens și eu însumi, Plorn în vârstă de paisprezece ani fusese chemat din camera lui. Fratele meu Charles și soția lui, Katey, tocmai sosiseră pentru weekend, iar Charley a fost invitat și el, dar a refuzat. Un fierar bătrân cu chipul scofâlcit de peste drum tocmai repotcovea doi cai în grajdul lui Dickens și se alăturase procesiunii. (Se dovedise că fierarul era un vechi prieten al condamnatului – îi plăceau ghidușiile ucigașului încă de pe vremea când Sultan era pui – și bătrânul hohotea în batistă dinainte chiar ca echipa de execuție să fi pornit măcar la drum.)

În cele din urmă, mai erau fiul cel mai mare al lui Dickens, Charley, venit doar pentru ziua aceea, și doi slujitori, unul din ei fiind soțul slujnicei a cărei soră fusese atacată. Un slujitor împingea roaba goală în care aveau să-l poarte pe Sultan mort de la locul execuției și celălalt ducea cu atenție un sac ce, peste câteva minute, avea să fie lințoliul condamnatului. Femeile casei și ceilalți slujitori priveau de la ferestre cum noi ieșeam din curtea din spate, trecând pe lângă grajduri, și ieșeam pe câmpul unde Dickens își arsese corespondența cu șase ani în urmă.

La început, Sultan a țopăit plin de entuziasm și emoție, nederanjat de noua botniță pe care o purta. Credea în mod evident că făcea parte dintr-o expediție de vânătoare. *Cineva urma să moară!* Sultan sărea de la un bărbat cu cizme înalte și haină din bumbac cerat la altul, labele lui creând unde în bălți și aruncând noroi în lături. Dar când oamenii au refuzat să-i întâlnească privirea, câinele s-a oprit la capătul lesei – ținută de Charley Dickens – și-a ridicat un ochi atent spre pușca frântă în două de sub brațul stăpânului său și spre roaba goală care nu făcuse niciodată parte din nicio vânătoare de potârnichi.

Când grupul s-a oprit la aproximativ o sută de metri de gard, privirea lui Sultan a devenit meditativă, chiar sumbră, și l-a fixat pe purtătorul de armă – stăpânul său – cu o căutătură întrebătoare care în scurt timp a devenit una imploratoare.

Charley a scăpat lesa și a pășit în spate. Cu toții păși în spatele lui Dickens, care continua să stea acolo și să răspundă privirii lui Sultan. Uriașul copoi irlandez a lăsat capul pe o parte pentru a adăuga un semn al întrebării la capătul interogației sale nerostite. Dickens puse cele două gloanțe la locul lor și închise pușca. Sultan și-a lăsat capul și mai tare pe stânga, privirea sa nedesprinzându-se o clipă de ochii stăpânului.

– John, a rostit Dickens încet, adresându-se fierarului care stătea în extrema stângă a semilunii noastre de martori la execuție, vreau să se întoarcă. Poți, te rog, să arunci cu o piatră în spatele lui?

Fierarul Jack a mormăit, și-a suflat nasul o ultimă dată, și-a vârât batista înapoi în buzunarul hainei sale de ploaie, s-a aplecat, a luat genul de piatră turtită pe care ai alege-o ca să faci broaște pe suprafața unui lac și a azvârlit-o chiar în spatele cozii lui Sultan.

Câinele a întors capul. Înainte ca Sultan să se poată uita înapoi la el, Dickens ridicase iute pușca și descărcase ambele țevi. Deși ne

așteptam cu toții la aceasta, dubla explozie a părut deosebit de puternică în aerul umed, rece, gros. Cutia toracică a lui Sultan a explodat într-o ceață de blană roșcată, carne striată și os sfărâmat. Sunt sigur că inima i-a fost pulverizată atât de repede, încât niciun mesaj al terminațiilor nervoase n-a avut timp să ajungă la creierul animalului. N-a scâncit și n-a strigat atunci când impactul l-a aruncat cale de câțiva metri peste iarba udă în direcția opusă nouă și eu am fost aproape sigur că Sultan era mort înainte să atingă solul.

Slujitorii au vârât imediat corpul greu în sac și apoi în roabă. Au dus cadavrul înapoi spre casă în timp ce noi ceilalți ne-am strâns în jurul lui Dickens, care a frânt arma fumegândă, a scos tuburile cartușelor, pe care le-a pus cu grijă în buzunarul hainei sale.

Făcând aceasta, a ridicat ochii spre mine și privirile noastre au părut să se împletească la fel cum făcuseră a sa cu a lui Sultan în urmă cu doar un moment. Mă așteptam ca Inimitabilul să-mi spună, poate în latină: „Și astfel, moarte celor care mă trădează" – dar a păstrat tăcerea.

O secundă mai târziu, tânărul Plorn, aparent stârnit de mirosul sângelui și-al prafului de pușcă din aer – același băiat pe care Dickens mi-l descrisese de curând ca „necesitând silință și continuitate a țelului" datorită unei „imposibile toropeli a firii lui naturale" – a strigat:

– A fost trăsnet, tată! Absolut trăsnet!

Dickens n-a răspuns. Niciunul dintre bărbații prezenți n-a scos o vorbă în timp ce ne-am întors încet spre casa caldă. Ploaia și vântul s-au întețit din nou înainte să ajungem la ușa din spate.

Odată înăuntru, am dat să mă îndrept în sus, spre camera mea, ca să mă schimb în haine uscate și să mai iau o dușcă de laudanum, însă Dickens m-a strigat și eu m-am oprit pe scări.

– Fii binedispus, Wilkie. Chiar și așa îl voi mângâia pe sărmanul Percy Fitzgerald, de la care am primit câinele acela afurisit.

Doi dintre puii lui Sultan se rostogolesc în fânul din hambar chiar în timp ce vorbim. Moştenirea de sânge fiind atât de puternică, unul dintre ei va perpetua aproape sigur ferocitatea lui Sultan. În acelaşi timp, el va moşteni aproape sigur arma.

Nu am ştiut ce să răspund la aceasta, aşa că am încuviinţat din cap şi am urcat scările după calmantul meu.

King Lazaree, Regele Chinez al Morţilor Vii Opiomani, părea că mă aştepta când mă întorsesem prima oară în regatul lui, la aproape două luni după execuţia lui Sultan, la finele lui august în acea vară a lui 1866.

– Bun venit, domnule Collins, şoptise bătrânul chinez când am dat deoparte draperiile spre tărâmul lui ascuns în *loculus*-ul de sub catacombele aflate sub cimitir. Patul şi pipa dumitale te aşteaptă.

Detectivul Hatchery mă condusese în siguranţă la cimitir, târziu în noaptea aceea de august, descuiase porţile şi uşile criptei şi mutase iarăşi din loc catafalcul cel greu, şi îmi împrumutase din nou pistolul său absurd de împovărător. Dându-mi un felinar cu lupă, mi-a promis să stea în criptă până la întoarcerea mea. Mărturisesc aici că a doua oară fusese mai dificil să cobor printre mormintele şi pasajele secrete spre nivelul inferior decât fusese atunci când îl urmasem pe Dickens.

Roba şi acoperământul pentru cap ale lui King Lazaree erau de culori diferite de data aceasta, însă mătasea era la fel de curată, luminoasă şi perfect călcată ca atunci când venisem prima oară însoţit de Dickens.

– Ştiai că am să mă întorc? am întrebat în timp ce urmăream silueta bătrână spre cotloanele cele mai îndepărtate şi întunecate ale lungului *loculus*.

King Lazaree doar a zâmbit şi mi-a făcut semn să merg mai departe în adăpost. Formele tăcute de pe paturile de lemn dispuse

pe trei rânduri lângă zidurile cavernei păreau a fi aceleași mumii orientale pe care le zăriserăm în cursul primei vizite. Însă fiecare mumie ținea câte o pipă de opiu ornată și vălătucii de fum care umpleau pasajul îngust și luminat de lămpi erau singura indicație a faptului că indivizii respirau.

Toate celelalte paturi erau ocupate, însă priciul acela de lemn pe trei niveluri din fundul odăii, izolat după propria lui draperie roșu-închis, era gol.

– Dumneata ne vei fi oaspetele de onoare, a rostit Lazaree încet, cu straniul lui accent săltăreț de Cambridge. Și prin urmare, vei beneficia de intimitate. Khan?

A făcut un gest și o altă siluetă într-o robă închisă la culoare mi-a dat o pipă lungă cu un minunat bol din sticlă și ceramică în capăt.

– Pipa aceea nu a fost folosită niciodată, m-a asigurat King Lazaree. E strict pentru uzul dumitale. Și patul acesta este doar pentru uzul dumitale. Nimeni altcineva nu va mai sta în el. Iar drogul pe care îl vei experimenta în noaptea aceasta este de calitatea rezervată regilor, faraonilor, împăraților și oamenilor sfinți care-și doresc să devină zei.

Am încercat să vorbesc, am descoperit că aveam gura uscată, mi-am umezit buzele și am încercat din nou.

– Cât... am început.

King Lazaree m-a redus la tăcere cu o atingere a degetelor sale lungi și îngălbenite și a unghiilor și mai lungi, și mai galbene.

– Gentlemenii nu discută prețuri, domnule Collins. Întâi, experimentează această noapte, apoi îmi vei putea spune dacă o atare calitate și unicitate merită banul pe care acești gentlemeni – și-a mișcat unghiile lungi și curbate într-un semicerc care includea șirurile de priciuri tăcute – au decis să-l plătească. Dacă nu, nu va fi, desigur, nicio taxare.

King Lazaree a dispărut, plutind în întuneric, și silueta învesmântată în robă pe nume Khan m-a ajutat să urc în pat, mi-a așezat un bloc de lemn cioplit sub cap – era ciudat de comod – și mi-a aprins pipa. Apoi Khan a plecat și eu am zăcut pe o rână, inhalând fumul aromat și lăsând ca anxietățile și grijile să mă părăsească.

Vă doriți, Dragi Cititori, să știți efectele acelui opiu de calitate superioară? Poate că în zilele voastre toată lumea se bucură de acest drog minunat. Dar chiar și așa, mă îndoiesc că eficiența opiului vostru ar putea egala sau s-ar putea apropia de perfecțiunea rețetei speciale a lui King Lazaree.

Dacă ceea ce vă trezește curiozitatea este efectul opiului simplu, vă pot cita din primul paragraf al ultimei cărți scrise vreodată de Charles Dickens – o carte pe care nu avea să trăiască destul ca să o încheie:

„Turnul unei străvechi catedrale englezești? Cum se face că acest turn se află aici! Să fie oare bine cunoscutul turn cenușiu, masiv, de formă pătrată, al străvechii catedrale? Dar de unde și până unde tocmai aici! În văzduh nu există nici urmă de vârf de turlă ruginită, din fier, care să-ți răsară dinaintea ochilor de oriunde ai privi. Dar ce e țepușa care a apărut, cine a înfipt-o? Poate că a fost proțăpită la porunca sultanului, pentru a trage în țeapă, unul câte unul, cine știe ce bandă de pungași turci. Așa trebuie să fie, căci se aud talgerele răsunând, iar sultanul se îndreaptă spre palatul lui cu mare alai. Zeci de mii de iatagane fulgeră în lumina soarelui și de trei ori zece mii de fete, dansând, presară flori. Vin apoi elefanții albi – sumedenie, gătiți în tot soiul de culori scânteietoare – și sclavi fără de număr. Totuși, în fund, se înalță turnul catedralei, acolo unde nici vorbă nu poate fi de așa ceva, iar în țeapa groaznică nu vezi zvârcolindu-se țipenie de om. Dar stai! Țepușa e atât de joasă de parcă ar fi vergeaua ruginită, răsturnată

ca vai de lume, din partea de sus a tăbliei unui pat vechi! Posibilitatea aceasta trebuie că i-a stârnit râsul acela somnoros."

Poftiți. Un opioman luptându-se să-și recapete luciditatea într-o spelunică părăginită în zorii zilei. Zece mii de iatagane fulgeră în lumina soarelui. De trei ori zece mii de fete dansând. Elefanții albi – sumedenie, gătiți în tot soiul de culori scânteietoare. Ce poezie! Ce forță de pătrundere!

Ce mizerie.

Charles Dickens nu avea nici cea mai mică idee care era puterea sau efectul opiului. Odată mi se lăudase că, în timpul celui de-al doilea turneu de lectură al său – aflat încă în viitorul nostru, în vara și toamna aceea din 1866 – când era răvășit de durere și nu-și putea găsi somnul, își îngăduise „efectul morfeic al laudanumului". Dar când mă interesasem mai departe – chestionându-l pe Dolby, și nu pe Inimitabil, deoarece voiam adevărul – am aflat că aripile lui Morfeu cărora li se abandonase el constaseră din două picături mici de opiu diluate într-un pahar foarte mare de porto. Pe atunci, eu beam mai multe pahare pline cu laudanum pur, fără a mă mai încurca apoi cu vinul.

Dickens habar nu avea de efectele laudanumului, darămite de ale opiului bogat.

Îngăduiți-mi, Dragi Cititori din viitorul meu postum, să vă spun *care* a fost mai exact efectul opiului lui King Lazaree:

- a fost o căldură care începea în pântece și vine, puțin ca un whisky bun, dar care, spre deosebire de whisky, nu înceta nicio clipă să crească și să se dezvolte;
- a fost un elixir care îl transforma pe mărunțelul, angelicul, deseori plăcutul, rareori luatul în serios William Wilkie Collins, el, cel cu fruntea absurd de mare, vedere slabă și barbă comic

de voluminoasă, el, care era „întotdeauna bun la râs" și de regulă bun să slujească drept ceea ce americanii numeau „camarad" – în colosul încrezător în sine care știa în adâncul sufletului că fusese dintotdeauna;

- a fost un agent transformator care elimina anxietatea bolnăvicioasă ce mă hăituise și mă slăbise încă din copilărie, acea percepție sporită, și care înzestra oamenii, sinele și relațiile cu o cunoaștere ce îmbăia până și cel mai banal dintre obiecte ori situații într-o lumină aurie puternică ce părea să fie precum imaginea unei divinități.

Mă tem că aceasta este o descriere nepotrivită, dar ezit în fața zugrăvirii unei descrieri complete a efectelor unice și benefice ale opiului acelui chinez bătrân. (Prea mulți dintre cei cărora le lipsește rezistența mea înnăscută la deseori citatele aspecte negative ale drogului s-ar grăbi să-l încerce – nedându-și seama că opiul de calitatea deținută de King Lazaree s-ar putea să nu se mai găsească nicăieri în Londra sau oriunde altundeva.) Ajunge să spun că drogul merita fiecare șiling pe care l-a cerut în schimbul lui bătrânul chinez – l-a cerut la multe ore după aceea, când am fost ajutat să mă ridic din pat și escortat, de către umbra numită Khan, înapoi pe scările abrupte în capul cărora aștepta credinciosul Hatchery – și a continuat să merite miile peste miile de lire pe care aveam să le plătesc pentru el în lunile și anii care aveau să urmeze.

Slavă Cerului pentru uriașa remunerație din partea lui George Smith, de la *Cornhill*, în avans pentru *Armadale*. Nu pot spune că fiecare cent din pleașca aceea s-a dus pe opiu – mi-amintesc că am cheltuit vreo trei sute de lire pe vin și că am investit cel puțin o mie cinci sute de lire în acțiuni (și, desigur, au mai fost daruri pentru Caroline și Carrie, cum o numeam noi acasă pe fiica ei, Harriet, și banii trimiși Marthei R.) – însă cea mai mare parte din uluitoarea

sumă de cinci mii de lire primită de la Smith a ajuns, într-adevăr, în mâinile cu unghii galbene și lungi ale mandarinului subteran.

Hatchery – uriaș, greoi, cu melon pe cap – mă aștepta de fiecare dată în cripta de sus, indiferent cât de târziu mă întorceam dimineața (sau chiar după-amiaza). De fiecare dată își lua înapoi pistolul cel mare (îl așezam mereu alături de mine pe pat în Spelunca lui King Lazaree, chiar dacă mă simțeam mai în siguranță acolo decât oriunde altundeva pe lume) și de fiecare dată mă escorta afară din criptă, cimitir și mahalale, înapoi în lumea muritorilor triști, care își trăgeau picioarele după ei, nevăzând nimic și neștiind nimic despre gloriile opiului premium al lui Lazaree.

Îmi doream aproape la fel de mult precum mereu smiorcăita Caroline ca locuința de la Gloucester Place să se deschidă pentru noi. Casa în care stăteam atunci, la Melcombe Place nr. 9, Dorset Square, fusese dintotdeauna suficient de comodă pentru mine, însă părea mai mică acum, între constantele văicăreli ale Carolinei și maturizarea lui Carrie.

De cele mai multe ori însă locatarii neinvitați erau cei care făceau vechiul domiciliu să fie prea mic.

Femeia cu piele verde și dinți de fildeș bântuia scările atunci când acestea nu erau bine luminate, însă Celălalt Wilkie era cel care mă înspăimânta cel mai tare.

Celălalt Wilkie nu vorbea niciodată; privea doar și aștepta. Indiferent cum eram eu îmbrăcat atunci când ne întâlneam, el era mereu în cămașă cu guler și vestă, cu cravata la locul ei. Știam că dacă ar fi fost să-mi rad complet barba – care făcea parte din mine acum atât de tare, încât n-o observam niciodată în oglindă, decât atunci când o aranjam – Celălalt Wilkie avea să o păstreze pe a sa. Dacă ar fi fost să-mi dau jos ochelarii, el avea să și-i păstreze pe ai săi. Niciodată nu se aventura afară din biroul meu și

era acolo doar pe timp de noapte, însă atunci când îl întâlneam, prezența lui era tot mai iritantă.

Simțind pe altcineva în cameră cu mine, ridicam privirea și-l vedeam în colțul îndepărtat pe Celălalt Wilkie șezând tăcut în fotoliul cu tapiserie galbenă și spetează asemenea unei pânze de păianjen. Uneori, fotoliul stătea cu spatele (întors de el, sunt sigur) și el ședea cu picioarele depărtate și cu brațele pe spătar, cu capul în jos și privirea intensă, lumina lămpii reflectându-se în ochelarii lui mici. Eu mă întorceam la muncă, dar când ridicam iarăși ochii vedeam că Celălalt Wilkie avansase cumva, fără zgomot, până când ajungea să șadă în scaunul de lemn cu spetează curbată pe care îl țin aproape de masă pentru oaspeți. Ochii lui mici se uitau fix – înfometați, îmi spuneam eu – la manuscrisul la care lucram eu și nu clipeau deloc.

În cele din urmă, ridicam privirea cu o mișcare bruscă, văzându-l și simțindu-l pe Celălalt Wilkie care stătea în picioare sau ședea atât de aproape de mine, încât brațele noastre aproape se atingeau. Acele momente de spaimă și teroare pură erau agravate când Celălalt Wilkie se întindea după tocul de scris. Voia să continue și să termine lucrarea de unul singur – nu mă îndoiesc de asta – și v-am povestit deja cât de violente deveniseră luptele acelea pentru posesia asupra penei, călimării și manuscriselor, până când am abandonat biroul pe timp de noapte și am început să lucrez acolo doar în timpul zilei, în răstimpurile când el nu își făcea apariția.

Dar în toamna aceea din 1866, auzeam respirația și, uneori, mișcarea picioarelor Celuilalt Wilkie dincolo de ușile închise ale biroului chiar și pe timp de zi. Mă apropiam tiptil de ușile acelea – sperând că era vorba de un slujitor sau de Caroline, sau de Carrie, jucându-mi o farsă – și le deschideam brusc, dar numai – și mereu – pentru a nu vedea nimic pe hol. Totuși – mereu – auzeam bufnetul

unor încălțări de mărimea mea coborând degrabă scara servitorilor, pe care stătea la pândă și Femeia cu Piele Verde.

Am știut atunci că nu va mai fi decât o chestiune de timp până când Celălalt Wilkie va apărea în birou cu mine în timpul zilei. Așa că am început să-mi iau notițele și obiectele de scris cu mine la Athenaeum Club, unde găseam un fotoliu de piele comod și o masă aproape de o fereastră înaltă și lucram în liniște.

Problema era că nu prea aveam la ce anume să lucrez. Pentru prima oară în câțiva ani, cel puțin, de când Charles Dickens mă angajase în redacție ca să scriu pentru *Household Words* în urmă cu zece ani (la vreo cinci ani după ce îl cunoscusem), ideile nu se concretizau în intrigi. După discuția mea dezlânată cu Dickens despre romanul de aventură/supranatural pe care mă gândeam să-l intitulez *Ochiul șarpelui,* notasem câteva lucruri, însă pe lângă a copia câteva însemnări relevante cu privire la bijuteriile din India din ediția de librărie a *Enciclopediei britanice* – ediția a opta, 1855 – pe care o găsisem la club, alt progres nu înregistrasem. M-am întors la mai vechea mea idee de a scrie despre un fost detectiv de poliție dedicat acum investigațiilor particulare – inspectorul Field sub înfățișarea detectivului sergent Cuff – însă reticența mea firească de a petrece mai mult timp cu Field decât era nevoie, combinată cu o aversiune pentru insidioasa idee a investigațiilor intrusive ale unui detectiv, a întârziat și această cercetare.

O parte din mine pur și simplu nu avea chef de scris. Preferam serile de joi, când mergeam escortat la cimitirul Saint Ghastly Grim, și orele întregi de extaz și cunoaștere diafană care urmau. Marea frustrare era că această cunoaștere dumnezeiască nu putea fi transcrisă niciodată pe hârtie de cineva, indiferent cât de talentat într-ale scrisului ar fi fost, nici chiar – eram sigur în timpul zborurilor mele din noaptea de joi spre vineri – de Shakespeare sau Keats, dacă s-ar fi întâmplat ca vreunul dintre aceste genii să

se reincarneze fără veste într-un bârlog al opiomanilor din Londra. Categoric nu de către un om timid și un scriitor lipsit de imaginație precum Charles Dickens. În fiecare săptămână vedeam în ochii negri ai lui King Lazaree că era conștient deopotrivă de divinitatea și de frustrarea mea crescândă datorate faptului că nu puteam împărtăși noua mea cunoaștere prin intermediul corpurilor moarte de litere inerte așternute pe o foaie albă de hârtie precum o mulțime de cărăbuși cu elitre de cerneală. Simbolurile acelea încâlcite erau simple stenograme, înțelegeam acum, ale sunetelor triste pe care maimuțele singure le scot și le-au scos încă de când Pământul și sora lui, Luna, erau tinere.

Orice altceva se petrecea în jurul meu la sfârșitul acelei toamne din 1866 părea prea absurd pentru a avea vreo însemnătate: bazaconia continuă cu existența sau neexistența lui Drood; nesfârșitul joc de șah pentru putere dintre inspectorul Field, Inimitabilul și mine; dulcile ispitiri și miorlăituri ale femeilor din viața mea; neputința mea de a găsi o intrare în peștera de sub hârtie pentru următoarea carte; competiția mea nerostită și categoric inegală cu Charles Dickens...

Toate acestea aveau să se schimbe însă când, într-o vineri dimineață de la sfârșitul lui noiembrie, după o lungă și dulce noapte petrecută în mormântul lui King Lazaree, m-am întors acasă cu costumul încă puțind a opiu și l-am găsit pe Dickens în salonul meu cu Caroline. Ea avea ochii închiși, capul lăsat pe spate și pe chip o expresie ca de extaz nemaivăzut. Dickens descria pase hipnotice în jurul și deasupra capului ei, oprindu-se doar pentru a-i atinge tâmplele și a-i șopti ceva.

Înainte să scot vreun cuvânt, ambele capete s-au întors în direcția mea, Caroline a deschis ochii și Dickens a sărit în picioare, strigând:

– Dragul meu Wilkie! Chiar după tine am venit. Trebuie să plecăm la gară în clipa asta. Am să-ți arăt ceva uluitor.

18

– Trebuie să ucid pe cineva, a spus Dickens.

Am încuviințat, dar n-am scos o vorbă. Trenul spre Rochester trecuse deja de Gad's Hill.

– Sunt cât se poate de sigur că trebuie să ucid pe cineva, a spus Dickens. Acesta este singurul lucru care lipsește din lecturi. Toate celelalte emoții sunt incluse în lista cea mare a fragmentelor pe care le-am pregătit pentru viitorul turneu. Toate, mai puțin... crima. S-a sprijinit în baston și s-a uitat la mine. Ce crezi, dragul meu Wilkie? O versiune modificată și intensificată a episodului în care Bill Sikes o ucide pe Nancy, poate?

– De ce nu? am spus.

– De ce nu, chiar așa, a chicotit Dickens, mângâindu-și sacoul. E doar o viață de om.

Era gureș în parte datorită faptului că sorbise de trei ori din brandy pe timpul călătoriei. De fiecare dată când vagonul se cutremura, Dickens fie se prindea cu mâinile de scaunul din față, strângându-l cu putere, fie își pipăia buzunarul hainei, căutându-și butelca mică.

Când îl chestionasem cu privire la scena peste care dădusem, el hipnotizând-o pe Caroline, Dickens râsese și explicase că scumpa mea doamnă era tulburată și-i vorbise de durerea cu care mă chinuia guta reumatică, de dificultatea mea crescândă de a adormi și de ceea ce ea vedea ca fiind dependența mea sporită de laudanum. Dickens o asigurase că influența magnetică mă va arunca în brațele somnului fără vreunul dintre periculoasele efecte secundare ale laudanumului și tocmai o învăța această artă, când intrasem eu.

– A fost un elev silitor, a spus el acum, pe când trenul se hurduca spre Rochester, trecând de mlaștinile în jurul cărora eu și Dickens ne plimbaserăm nu de puține ori. Trebuie să-i îngădui

o încercare de a te hipnotiza astă-seară. Îți garantez că te va face să dormi fără vise narcotice sau senzația de oboseală de dimineață.

Am scos un sunet impersonal. De fapt, puțin mai lipsea și mă fura somnul, la cum mă legăna vagonul și la ce sunet de metronom scoteau roțile pe șine. Fusese o noapte lungă în spelunca lui King Lazaree și nu pot spune că *dormisem* de-adevăratelea. Din fericire, deși zilele de noiembrie erau de obicei plăcute, în timpul sprintenei noastre plimbări până la gară suflase un vânt tăios și izul tainic de pipă îmi fusese scos aproape complet din haine.

– Spui că ne întâlnim cu cineva în Rochester? am întrebat.

– Întocmai, a răspuns Dickens, strângând ambele mâini pe capătul de alamă al bastonului său. Două doamne. O veche prietenă pentru mine și o însoțitoare pentru tine, dragul meu Wilkie. Vom lua prânzul într-un loc splendid de acolo. Înțeleg că servirea este exemplară.

Locul splendid cu servire exemplară, cum s-a dovedit, era cimitirul din spatele mormanului uriaș și vechi de piatră cenușie care era catedrala Rochester. Cele două doamne erau iubita nu foarte secretă a lui Dickens, Ellen Ternan, și mama domniței Ternan. Logica spunea că doamna Ternan avea să fie „însoțitoarea" mea pentru acea ieșire.

În timp ce stăteam acolo, printre lespezile funerare, încuviințând din cap, înclinându-mă și făcând conversație cu cele două femei în lumina slabă a după-amiezii de noiembrie, am luat serios în calcul posibilitatea ca Dickens să-și fi pierdut mințile.

Dar nu, explicația comportamentului lui Charles Dickens nu era niciodată atât de simplă. Mi-am dat seama, pe când intram toți patru în cimitir – doamna Ternan și Ellen ziseseră că veniseră în vizită la unchiul lui Ellene din Rochester și că nu puteau sta prea mult – că întâlnirea aceea era logică dacă priveai din perspectiva chinuită, strâmbă și autodisculpantă a lui Dickens. Legătura lui

cu Ellen Ternan era ceva ce ţinea ascuns de aproape toată lumea – fratele meu Charles îmi spusese că Dickens îşi introdusese fiicele şi pe Georgina ceva mai adânc în conspiraţie după ce Mamie dăduse întâmplător peste tatăl ei plimbându-se cu domnişoara Ternan în Londra într-o duminică şi inspectorul Field mă informase că Ellen vizitase Gad's Hill Place în mai multe rânduri – însă Dickens considera, evident, că eu eram inofensiv pentru intrigile sale. Cui puteam să ciripesc? Dickens nu doar că ştia din experienţă că aveam să păstrez secretul, dar mai ştia şi că, datorită propriului meu aranjament domestic (care se complicase şi mai tare în ultima săptămână când Martha R. se întorsese la Londra într-o vizită neaşteptată), eram în societate un paria atât de mare, încât niciodată n-aş fi putut privi cu dispreţ aranjamentele sale, ale lui Dickens însuşi, în scris sau prin bârfe.

Poate că doamna Ternan avea ştiinţă de situaţia mea cu Caroline G., întrucât bătrâna a părut foarte în largul ei în timpul picnicului. Fosta actriţă (am înţeles că atât ea, cât şi Ellen ţineau acum lecţii de elocvenţă în propria lor casă din Slough pentru care plătea Dickens) era clar că acumulase şi mai multe pretenţii de rafinament de când avusesem ocazia să le cunosc pe ambele femei în timpul şi după reprezentaţia cu *Adâncul îngheţat*. Doamna Ternan îşi purta rafinamentul dobândit ca o goeletă bătrână carena îngreunată de scoici.

Am umblat toţi patru încet prin cimitir, până când Dickens a găsit o lespede plată care să-i placă. Blocul acela lung de marmură era înconjurat de ambele părţi de pietre plate mai mici. Dickens a dispărut îndărătul unui zid de piatră din apropiere – unul înalt de aproximativ un metru şi jumătate şi-n spatele căruia se afla trăsura închiriată (cu un slujitor în livrea pe capră) şi noi n-am putut vedea decât capul Inimitabilului în timp ce a discutat cu vizitiul, după care amândoi s-au dus la portbagajul trăsurii.

Apoi Dickens s-a întors cu patru perne, le-a așezat pe pietrele funerare plate de-o parte și de cealaltă a lespezii celei lungi și ne-a poftit să luăm loc.

Ne-am supus. Ellen și doamna Ternan erau în mod vădit deconcertate de această neobișnuită – fără a mai adăuga macabră – introducere a confortului pernelor într-un decor precum acela. Un arbore înalt aflat la vest de noi își arunca umbrele negre, de cerneală, ale ramurilor goale peste noi și lespezile funerare pe care le alesesem. Niciunul nu eram în stare de o discuție cât de timidă, cât timp Dickens s-a întors grăbit la poartă și s-a dus în spatele zidului pentru a discuta iarăși cu slujitorul său.

Cât ai clipi, Dickens s-a și întors, aducând într-o mână o bucată de pânză ecosez lungă – pe care a așezat-o apoi peste lespedea cea lungă, transformând-o în caricatura unei mese de luat cina – și un șervet alb peste celălalt braț, așa cum poartă chelnerii plini de sine de la Adam încoace. Câteva secunde mai târziu a dispărut din vedere și – ajutat puțin de omul său – a întins un șir de farfurii pe zid. Trebuie să spun că totul mi se părea foarte familiar – de parcă ne-am fi găsit la un local parizian cu deschidere la stradă. Apoi Dickens și-a refăcut apariția, cu șervetul și prosopul la locul lor, imaginea perfectă a unui chelner-șef de primă clasă, și ne-a servit pe fiecare, pe rând, începând, desigur, cu doamnele.

Dintr-un coș mare așezat pe zid, Dickens a scos ca prin magie calcan prăjit și merlan cu sos de creveți, biscuiți și paté, o pereche de păsări bine prăjite la grătar, despre care la început am crezut că erau pui de porumbel, dar apoi mi-am dat seama imediat că erau doi fazani mici și apetisanți (peste care Chelnerul Dickens a turnat sos cu artă), apoi vase ca niște polonice pline cu pulpă de oaie la cuptor cu ceapă fiartă și cartofi aurii, totul urmat de budinci. Alături de mâncare a venit un vin alb răcoritor – pe care Dickens, devenit acum somelier, l-a destupat și turnat cu multă emfază în

timp ce ne aştepta opiniile, bătând din pleoape şi ţuguindu-şi buzele – şi apoi o sticlă mare de şampanie încă în frapiera cu gheaţă.

Dickens se distra atât de tare făcând pe chelnerul şi somelierul, încât a avut puţin timp să mănânce. Pe când a adus budincile – oferind un sos bogat pe care doamnele l-au refuzat, dar pe care eu l-am acceptat imediat – era roşu la faţă şi transpira, în ciuda după-amiezii de noiembrie care se răcorea, apropiindu-se de seară.

Rareori în viaţa unui om, Dragi Cititori, până şi celei mai blânde persoane îi este dată o unealtă – o armă, de fapt – fără să şi-o dorească, uneori văzându-se cu ea ivită dintr-odată în mână, cu ajutorul căreia poate demola un întreg edificiu cu o singură propoziţie. Acesta era cazul meu în timpul straniului nostru festin în cimitirul Rochester, deoarece recunoscusem cea mai mare parte din meniu dintr-o populară carte din urmă cu vreo cincisprezece ani. Cartea purta titlul *Ce vom avea la cină?* şi reţetele din ea fuseseră strânse, conform editorilor, de o anumită lady Maria Clutterbuck.

O, cum s-ar mai fi trezit pe loc doamnele Ternan, tânăra şi bătrâna, vesele acum din pricina vinului şi a şampaniei, dacă ar fi aflat că meniul delicioasei (chiar dacă sumbrei) cine din cimitir fusese plănuit de nimeni alta decât Catherine Dickens, soţia respinsă şi exilată. Deşi Catherine fusese complet abandonată (fratele meu Charley îmi spusese că ea îi trimisese lui Dickens o scrisoare despre fiul lor cu doar o lună în urmă, rugându-l să-i acorde permisiunea de a discuta cu el în persoană despre problemele lui Plorn, la care autorul refuzase nu numai să-i răspundă, dar o şi instruise pe Georgina să-i trimită în schimb un bilet rece şi scurt), era evident că alter ego-ul ei lady Clutterbuck (Catherine nu se îngrăşase încă aşa de tare pe când îşi publicase meniurile în 1851) era în continuare bine primit la Gad's Hill. Sau cel puţin reţetele ei erau.

În timpul mesei şi al discuţiei dezlânate, am studiat-o pe Ellen Ternan chiar dacă ea m-a ignorat. Trecuseră opt ani de când nu

mă mai aflasem în prezența ei. Scurgerea timpului nu-i sporise frumusețea. Pe-atunci era tânără și atrăgătoare ca o ingenuă de optsprezece ani, dar acum nu puteam spune decât că era „drăguță". Era genul de femeie cu ochi triști și însuflețiți (care mie nu-mi trezeau nicio tresărire, dat fiind că ochii triști trădează de regulă o fire poetică înclinată spre melancolie și-o virginitate apărată cu strășnicie), sprâncene coborâte, nas lung și gură largă, cu buze subțiri. (Eu prefer exact opusul la femei – nasuri mici și buze pline, acestea de preferință curbate în sus într-un surâs ispititor.) Ellen avea o bărbie puternică, dar dacă asta sugera o anumită forță infatuată la tinerețe, acum trimitea doar la încăpățânarea mândră a unei femei trecute de douăzeci și cinci de ani care nu se căsătorise încă. Părul ei era îmbietor, nu foarte lung și curgând pe spate în valuri sculptate cu măiestrie dinspre fruntea înaltă și curată, însă frizura lăsa vederii urechi mult prea mari pentru gustul meu. Cerceii ei, care atârnau ca două felinare cu lupă, duceau cu gândul la vulgaritatea fostei ei profesiuni. Frazele ei atent articulate, dar uneori teribil de goale, duceau la discuții bombastice izvorâte dintr-o simplă lipsă a educației. Vocalele ei adorabile și cadențele precise, rostite teatral, nu puteau ascunde o ignoranță funciară care ar fi trebuit să o descalifice imediat pe acea ingenuă înaintată în vârstă de la a fi consoarta celui mai apreciat scriitor al Angliei. Pe deasupra, nu percepeam din partea ei nici cea mai vagă aluzie a unei tainice firi pasionale care i-ar fi putut compensa lipsurile evidente... iar antenele mele erau foarte sensibile la orice astfel de transmisii erotice *sub rosa* venite și din partea celor mai cumsecade și integre doamne.

Ellen Ternan era pur și simplu o persoană fadă. Era sălcie ca proverbiala apă din șanț și-n scurt timp avea să fie, pe deasupra, o matroană fadă.

Am încheiat masa pe când umbrele după-amiezii cădeau peste noi și pe când răcoarea scaunelor încropite din lespezi funerare

începuse să treacă prin perne și să ne afecteze zona posterioară. Sătul să facă pe ospătarul, Dickens și-a înfulecat budinca rămasă, a dat pe gât ultimele guri de șampanie și și-a chemat servitorul să strângă. Farfuriile, paharele, tacâmurile, vesela de servit și-n cele din urmă fața de masă, șervetele și pernele au dispărut toate în coșuri și apoi în portbagajul trăsurii cu o eficiență nemaivăzută. Numai firimiturile au rămas ca dovadă a chiolhanului nostru din cimitir.

Le-am însoțit pe doamnele Ternan la trăsură.

– Mulțumesc pentru o după-amiază încântătoare, deși neobișnuită, a spus Ellen Ternan, luând mâna rece a lui Dickens în mâna ei înmănușată. Mi-a făcut mare plăcere să vă revăd, domnule Collins, mi s-a adresat ea mie, tonul ei rece și înclinarea scurtă din cap contrazicându-i vorbele calde.

Doamna Ternan a dat glas unor sentimente asemănătoare, străduindu-se și mai puțin să le facă să sune convingător. Apoi slujitorul a urcat înapoi pe capră, a lovit din bici și trăsura a pornit să se hurduce spre Rochester, probabil spre unchiul lui Ellen Ternan care aștepta.

Îmi dădeam seama după licărul senzual din ochii lui Charles Dickens că știa că urma să o revadă pe Ellen chiar în seara aceea, cel mai probabil în intimitatea casei lor secrete din Slough.

– Ei, dragul meu Wilkie, a spus el pe un ton de pură satisfacție, trăgându-și mănușile, ce părere ai de ospățul nostru?

– Mi s-a părut delicios, într-un fel teribil de morbid, am răspuns.

– A fost doar preludiul, prietene, a chicotit el. Doar preludiul. Ne-am adunat puterile pentru scopul serios al acestei zile... sau seri. A, uite-l pe omul nostru!

Omul care se apropia de noi prin semiîntunericul tot mai adânc, cu pălăria fără formă în mână, era zdrențăros, scund, murdar și beat. Era înfășurat din cap până-n picioare în straturi de

flanelă gri soioasă ce părea să fi fost intenționat presărată cu praf de piatră și o peliculă de var. La picioare lăsase să cadă o legătură grea învelită într-o pânză murdară. Simțeam aburii de rom care emanau dinspre el – ieșeau prin porii lui, din hainele lui, cel mai probabil chiar din oasele lui. Chiar în timp ce eu îl adulmecam, el mă adulmeca pe mine; poate că reușea să-mi simtă mirosul de opiu prin propria-i putoare. Am stat și ne-am holbat și ne-am mirosit reciproc asemenea unor câini pe o alee.

– Wilkie, a spus Dickens, aș vrea să ți-l prezint pe domnul Dradles, căruia i se spune simplu Dradles, deși am auzit oameni în Rochester zicând că prenumele lui este Granit, despre care eu presupun că e-un pseudonim. Dradles e pietrar – lucrează în special lespezi funerare, morminte și monumente – însă e angajat totodată de conducerea catedralei pentru a face mici reparații și, astfel, el are toate cheile de la turnul, cripta, ușile laterale și alte asemenea intrări evidente sau uitate ale catedralei. Domnule Dradles, este onoarea mea să vi-l prezint pe domnul Wilkie Collins.

Individul gârbovit și cu favoriți, în flanelă roasă și nasturi de corn ciobiți, a mormăit ceva ce se poate să fi fost o formulă de salut. Eu m-am înclinat și i-am oferit un salut mai politicos ca răspuns.

– Dradles, am spus apoi radiant. Ce nume deosebit! Este real sau derivă în vreun fel din profesia dumitale?[1]

– Dradles e numele lui Dradles, a mormăit individul pirpiriu. Și Dradles se întreabă – e Collins numele dumitale real sau e scornit? Iar Dradles nu-și amintește ca Wilkie să fie-un nume creștinesc.

Am clipit și m-am îndreptat de spate, strângându-mi bastonul mai tare într-un reflex pur bărbătesc la această insultă aluzivă.

– Am fost botezat după Sir David Wilkie, faimosul pictor scoțian, am spus înțepat.

[1] *Dradle* înseamnă în limba engleză „titirez" (n. tr.).

– Dac-așa zici tu, stăpâne, a mormăit Dradles. Deși io n-am auzit niciodată de-un scoțian care să poată picta cumsecade un grajd, darămite o biserică ori o casă.

– Prenumele lui Wilkie e de fapt William, a spus Dickens, care surâdea parcă amuzat.

– Billy Collins, a mormăit Dradles. Dradles a cunoscut un Billy Collins pe când Dradles era copil. Un irlandez poznaș cu minte și judecată mai puține decât o oaie.

Am strâns bastonul mai tare și m-am uitat la Charles, trimițându-i un mesaj clar: *Chiar e nevoie să stau aici și să îndur asta din partea unui sătean bețiv?*

Înainte ca Dickens – care încă surâdea – să poată răspunde, atenția amândurora a fost distrasă de un proiectil care a zburat între noi, ratând la mustață umărul prietenului meu și urechea mea, și care a ricoșat apoi în pălăria ruginie pe care Dradles o ținea în mizerabila-i mână dreaptă. O a doua piatră mică a țâșnit pe lângă umărul meu stâng și l-a lovit pe pietrar drept în piept.

Dradles a mormăit din nou, dar nu părea nici surprins, nici rănit.

Eu și Dickens ne-am întors la timp ca să vedem un băietan care nu putea avea mai mult de șapte sau opt ani, cu părul zburlit, îmbrăcat în haine ponosite și cu șireturile dezlegate, ascunzându-se în spatele unei lespezi funerare din apropierea zidului care despărțea cimitirul de drum.

– Nu-i timp! Nu-i timp! a strigat Dradles.

– Minți! i-a strigat băiatul zdrențăros și-a mai aruncat cu o piatră în pietrar.

Eu și Dickens am făcut un pas în spate față de ținta voinică a flăcăului.

– Fiți-ar ochii ai naibii! a strigat Dradles. Dacă Dradles zice că nu-i timp, atunci nu-i timp! Azi nu primești ceai! Cară-te la

Thatched and Twopenny și lasă aruncatul cu pietre, altfel n-o să vezi niciun sfanț de la Dradles astăzi!

– Minți! a ripostat Tânărul Diavol și a mai aruncat o piatră, una mai mare acum, care l-a nimerit pe pietrar chiar deasupra genunchiului. De pe pantalonii celui atacat au zburat pământ, așchii de piatră, bulgări de mortar vechi și praf de var, în timp ce atacatorul lui striga: Ala-bala portocala! Du-te acas' la ceai și lasă abureala!

Dradles a suspinat și a spus:

– Dradles îi dă uneori un bănuț băiatului ca să-l gonească acasă în caz că Dradles uită să se ducă la ceai după zece. Acum e momentul când obișnuiesc să-mi beau ceaiul și am uitat să opresc alarma de avertizare, cum se vede.

Dickens a hohotit și s-a lovit cu palma peste coapsă, amuzat de această informație. O altă piatră mică a zburat pe lângă noi și-a trecut foarte aproape de obrazul pietrarului.

– Termină odată! a urlat Dradles fantomei mici cu șireturi desfăcute care țopăia când după o lespede funerară, când după alta. Altfel nu-ți mai dau un sfanț două săptămâni și mai bine! Dradles are treabă cu acești gentlemeni și dumnealor nu le pică bine atacul cu pietre.

– Minți! a strigat băiatul din semiîntuneric, dindărătul unui tufiș dintre lespezile antice.

– N-o să ne mai deranjeze până ce noi ne terminăm treaba, a promis Dradles. S-a uitat la mine printre gene și-apoi s-a uitat în același fel, dar cu mai puțină răutate, la Dickens. Ce voiai să-ți arate Dradles în seara asta, domnule D.?

– Domnul Wilkie Collins și cu mine am vrea să vedem dacă e ceva nou în locul unde dumneata îți desfășori activitatea, a spus Dickens.

Dradles a suflat aburi de rom spre mine, mormăind:

– Pe-aci toate-s vechi. Criptele nu-s cine știe ce noutate. Nu în zilele astea, cel puțin.

– Am fi foarte bucuroși să vedem ce este vechi, atunci, a rostit Dickens. Deschide calea, domnule. Domnul Collins și cu mine ne punem la dispoziție spinările, chiar de nu-s ele late, ca scut între dumneata și atacatorul dumitale ager.

– La naiba cu Adjunctu', a mormăit Dradles criptic. Pietrele-s ocupația și viața, și singura iubire a lui Dradles, alta decât băutura, și câteva pietricele în plus n-or să-i facă niciun rău.

Și astfel, Dradles pășind sprinten în față și Dickens și cu mine mergând împleticiți umăr la umăr după el, am pornit spre uriașa catedrală a cărei umbră rece acoperise acum tot cimitirul.

Dincolo de marginea cimitirului se afla, pe o culme, o groapă din care se ridicau aburi. Dradles, strângând la piept legătura aceea grea, a trecut pe lângă ea fără o vorbă, însă Dickens s-a oprit și a spus:

– Acesta-i var nestins, nu-i așa?

– Mdea, a făcut Dradles.

Bătrânul a mijit ochii peste umăr la mine.

– Mdea, îți înghite costumul și nasturii, și ghetele cât ai zice pește, domnule Billy Wilkie Collins. Și cu nițel ajutor, dacă amesteci, îți înghite aproape complet și ochelarii, ceasul, dinții, ca și oasele.

Dickens a arătat spre groapa aburindă și a surâs enigmatic. Eu mi-am dat jos ochelarii, m-am frecat la ochii care-mi lăcrimau și m-am dus după ei.

La început bănuisem că aveam să urcăm în turn. Dickens aducea deseori oaspeți la Rochester – drumul de la Gad's Hill nu era lung – și aproape de fiecare dată aranja să-i ducă în turn ca ei să vadă priveliștea vechiului oraș, tot numai clădiri cenușii și străzi

umbrite, și marea din depărtare într-o parte, iar în cealaltă parte, spre Gad's Hill, de unde veniseră, păduri și drumuri întinse.

Nu și în ziua aceea.

După ce a zăngănit multe inele cu chei (bătrânul părea să aibă chei în fiecare buzunar adânc al pantalonilor de flanel, jachetei și al vestei), Dradles a deschis o ușă laterală masivă și l-am urmat pe o scară de piatră în jos, într-o criptă.

Nu mă deranjează să vă spun, Dragi Cititori, că mie criptele îmi dădeau o spaimă teribilă. Nu vă învinovățesc dacă și voi simțiți la fel. Petrecusem noaptea anterioară într-un spațiu mirosind a opiu care aducea destul de mult cu o criptă și mult prea adesea, în anul care trecuse și nu numai, de fiecare dată când îl urmasem pe Charles Dickens, ajunsesem în locuri reci și umede precum acela.

Dradles nu adusese un felinar și nici nu am fi avut nevoie de unul: lumina de noiembrie venea de sus în raze palide, pătrunzând prin geamurile boltite cărora de mult timp le lipsea sticla. Am pășit printre stâlpi masivi care se înălțau deasupra noastră spre mijlocul catedralei aidoma unor rădăcini mari sau a unor trunchiuri de copaci făcuți din piatră, iar la umbra lor întunericul era aproape absolut, însă noi rămâneam pe aleile înguste de lumină palidă.

Dradles și-a pus sacul gloduros pe o poliță de piatră, i-a dezlegat nojițele și-a scotocit cu mâna înăuntru. Mă așteptam să-l văd dezgropând o sticlă – îi și auzeam clipocitul – în schimb bătrânul a scos un ciocan mic.

– Fii atent la asta, Wilkie! a șușotit Dickens. Și ascultă! Și învață.

După părerea mea, învățasem destule pentru o singură zi, dar l-am urmărit pe Dradles când a legat înapoi sacul la gură și-a deschis calea pe un coridor și mai îngust, printre coloane și mai groase și unghere cu umbre și mai adânci. Deodată, a început să ciocănească pereții interiori.

– Auziți? a întrebat bătrânul – fără sens, mi s-a părut, întrucât ciocăniturile reverberau pretutindeni înăuntrul criptei. Bat și e solid, a șoptit. Acum bat mai departe... tot solid. Și mai departe. Tot solid. Și mai departe... hopa! Gol! Dăm colțul pe aici – aveți grijă la treaptă; sunt niște scări acolo-n întuneric – mergem și batem mai departe și urechea lui Dradles aude ceea ce urechea voastră și a altora nu aude și nu poate să audă și... aha! Solid în gol acolo! Și înăuntrul solidului, gol din nou!

Ne-am oprit cu toții. Era foarte întuneric acolo, după colț, unde alte scări duceau probabil spre cripte și mai din adânc.

– Ce înseamnă asta? am întrebat. Înăuntrul solidului, gol din nou?

– Păi, înseamnă că este unu' vechi năruit acolo înăuntru, domnule Billy Wilkie Collins! a mormăit Dradles. Unu' vechi într-un sicriu de piatră, iar sicriul de piatră într-o criptă!

Simțeam privirea lui Dickens asupra mea ca și când deducția acelui Dradles ar fi fost o ispravă de proporții, însă eu mi-am rezervat dreptul să nu fiu tocmai dat pe spate. Acolo nu era vorba de fenomenul acela franțuzesc care îmi stârnea un oarecare interes – *clairvoyance* sau „clarviziune". Adică ne aflam, în definitiv, în cripta unei biserici. Nu era nevoie ca un bețiv necioplit care se juca acum c-un ciocan de pietrar să ne spună că-n spatele zidurilor se aflau oase.

Dradles ne-a condus mai adânc în criptă. Acum ne-ar fi prins bine un felinar, dar acesta ne lipsea. Eu mi-am folosit bastonul ca să lovesc treptele neregulate de piatră de sub picioare în timp ce coborau în spirală în jurul uneia dintre marile grinzi care adăposteau criptele și susțineau catedrala. Eu mă îmbrăcasem pentru după-amiaza neobișnuit de caldă și însorită, iar frigul acela subteran mă făcea să tremur și să-mi doresc să fiu acasă, lângă foc.

– Mdea, a făcut Dradles de parcă eu aș fi vorbit cu glas tare, frigul de-aci e mai rău ca frigul. Umezeala-i de vină. Umezeala care

se ridică. E răsuflarea rece a morților vechi de-o parte și de cealaltă a noastră și de sub noi și, într-un minut, de deasupra noastră. Răsuflarea morților ajunge până-n catedrala de sus și mânjește piatra și decolorează frescele alea frumoase și putrezește lemnul și-i face pe coriști să tremure în robele lor. Dradles aude umezeala cum iese prin crăpăturile sicrielor celor vechi, așa cum Dradles îi aude pe morții vechi cum răspund la ciocăniturile lui.

Am dat să-i răspund cu sarcasm, dar înainte să pot deschide gura s-a auzit din nou ciocănitul său. De data aceasta mi s-a părut și mie că pot auzi ceva din ecourile acelea complicate. Vocea lui Dradles părea extraordinar de puternică în incinta vântoasă de piatră.

– Sunt doi cam la doi metri înăuntru, amândoi vechi și cu cocoașă – îmi imaginez că trebuie să se fi cocoșat bine unul pe altul când s-au întâlnit în promiscuitate, așa cum trebuie să fi fost pe întuneric pe când se făcea lumină cu lumânări – și sunt întinși în ceea ce a fost o capelă subterană cu mult timp în urmă, una închisă pe când răzvrătiții erau descăpățânați și toată lumea închina toasturi în sănătatea lui Bonnie Prince Charlie și așa mai departe.

Dickens și cu mine am stat locului în întuneric în timp ce Dradles a mai coborât o duzină de trepte. Atingerea răcoroasă a umezelii care urca pe lână gleznele și gâturile noastre îmi făcea părul să se ridice.

CIOC, CIOC, CIOC... CIOC, CIOC... CIOC, CIOC, CIOC, CIOC.

– Asta-i! a strigat Dradles, vocea lui răsunând teribil. Auziți asta?

– Ce să auzim, domnule Dradles? a întrebat Dickens.

S-au auzit un zgrepțănat și foșnetul a ceva târându-se.

– Doar măsurătoarea mea cu piciorul, a răspuns Dradles. Dradles măsoară pe întuneric. Asta face Dradles, măsoară pe întuneric. Zidul e mai gros aici... un metru de piatră, apoi un metru și jumătate de spațiu. Dradles aude ciocănitul reverberat de

pietrișul și molozul lăsat între sicriul de piatră și zidul de piatră de dezordonații care l-au înhumat pe bătrânul acesta. La doi metri distanță, un bătrân așteaptă în mijlocul molozurilor căzute și uitate – doar zace și așteaptă, fără capac pe sicriu. De-ar fi să pătrund până acolo folosind ciocanul meu mai mare și târnăcopul, bătrânul ăsta, cu pălărie de episcop și gheboșat ori nu, s-ar ridica în capul oaselor și ar deschide ochii și ar spune: „Hei, Dradles bătrâne, pe tine de aștept de naiba știe când!" Și-atunci s-ar preschimba fără doar și poate în praf.

– Hai să ieșim de aici, am spus.

Am vrut să șoptesc vorbele acestea, dar vocea mea a răsunat foarte tare în bezna convolută și umezeala ascendentă.

Afară, în ce mai rămăsese din lumina serii de noiembrie, Dickens i-a dat insolentului individ niște monede și l-a concediat cu un gest din mână, însoțindu-i plecarea cu mulțumiri și cu ceea ce în urechile mele a sunat a râset conspirativ. Dradles s-a dus împleticit, strângându-și legătura la piept. N-a făcut bine nici douăzeci de pași, când s-a auzit un strigăt de „Ala-bala portocala! Du-te acas' la ceai și lasă abureala!" și s-a pornit o veritabilă furtună de pietre mici, care cădeau în jurul nostru și-l nimereau pe individul în flanelă gri.

– Ce personaj! a făcut Dickens după ce Dradles și copilul descreierat au dispărut în sfârșit din vedere. Ce personaj minunat! Știi, dragul meu Wilkie, că atunci când l-am cunoscut pe domnul Dradles era ocupat să cioplească o inscripție pe o lespede funerară ce-avea să fie instalată în scurt timp – era pentru un patiser decedat de curând, cred – și când m-am prezentat, mi-a spus imediat: „Aici, în lumea mea, îți seamăn puțin, domnule Dickens." Și apoi Dradles a gesticulat spre toate mormintele și lespezile funerare, cele terminate și cele încă în lucru, dimprejurul său și a adăugat: „Sunt înconjurat de operele și cuvintele mele ca un autor popular, vreau să zic."

Dickens a râs din nou, însă eu am rămas impasibil. Înăuntrul catedralei acum luminate, un cor cânta: „Spuneți-mi, păstori, spuuu-ne-ți-miii..."

– Știi, Wilkie, a rostit Dickens, încă binedispus în ciuda orei târzii și a frigului tot mai mușcător, când o briză ne-a învăluit, stârnind frunzele uscate de pe lespedea plată pe care cinaserăm cu doar câteva ore în urmă, cred că știu numele dirijorului ăluia de cor.

– Da? am făcut, lăsând să mi se simtă în ton totala lipsă de interes pentru asta.

– Da. Cred că numele lui este Jasper. Jacob Jasper, cred. *Ba nu*, John Jasper. Asta e. Jack, pentru nepotul lui drag și iubitor.

Nu-i stătea în fire lui Dickens să trăncănească în felul acela, cel puțin nu despre lucruri atât de banale.

– Nu zău? am zis, folosind tonul pe care îl foloseam cu Caroline atunci când mă bătea la cap în timp ce eu citeam ziarul.

– Ba zău, a răspuns Dickens. Și știi, dragul meu Wilkie, care este secretul domnului Jasper?

– De unde să știu? am spus cu oarecare asprime. Până acum câteva secunde nu știam nici de existența dirijorului de cor.

– Într-adevăr, a spus Dickens, frecându-și mâinile una de cealaltă. Secretul domnului John Jasper este acela că e dependent de opiu.

A început să mă furnice pielea de pe față și m-am surprins că stau foarte drept. Cred că nu am respirat un minut sau așa ceva.

– Cel mai rău tip de dependent de opiu, a continuat Inimitabilul. Domnul John Jasper nu consumă laudanum sau tinctură de opiu, așa cum face omul civilizat în scopuri medicale. O, nu! Domnul John Jasper vizitează cele mai rău famate părți ale Londrei, apoi cele mai rău famate mahalale din cele mai rău famate părți și caută cele mai rău famate – adică, pentru el, cele mai *căutate* – bârloguri de opiomani.

– Așa deci? am izbutit să spun.

Simțeam umezeala ascendentă cum mi se prelingea prin oase către creier și limbă.

– Iar dirijorul nostru de cor Jasper este totodată un ucigaș, a spus Dickens. Un ucigaș cu sânge rece, calculat, care, chiar și în visele lui narcotice, plănuiește să ia viața cuiva care îl iubește și are încredere în el.

– Dickens, am spus într-un sfârșit, despre ce mama naibii vorbești acolo?

M-a lovit peste spate în timp ce am pornit la pas înapoi prin cimitir spre drum, unde trăsura sa tocmai se întorsese.

– O ficțiune, desigur, a spus el, râzând. Fantoma unui licăr al umbrei unei idei – un personaj, ideea unei povești. Știi cum se întâmplă lucrurile acestea, dragul meu Wilkie.

Am reușit să înghit.

– Sigur că da. Despre asta a fost vorba, deci, în după-amiaza și seara asta, dragul meu Dickens? Pregătire pentru una dintre cărțile tale? Ceva pentru *All the Year Round*, poate?

– Nu a fost o pregătire pentru cartea *mea!* a strigat Dickens. Ci pentru cartea *ta*, dragul meu Wilkie! Pentru *Dintele șarpelui* tău.

– *Ochiul șarpelui*, l-am corectat. Sau poate *Ochi de șarpe.*

Dickens a fluturat din mână, nepăsându-i de diferență. Începea să fie dificil să-l văd în întunericul tot mai adânc. Lămpile de pe trăsură erau aprinse.

– Nu contează, a spus. Ideea este *povestea*, prietene. Îl ai pe minunatul tău sergent Cuff. Dar chiar și cel mai bun detectiv are nevoie de un mister de rezolvat dacă e să fie de vreun folos sau interes pentru cititorii tăi. *Asta* speram eu să rezulte din ieșirea noastră la o cină în natură și-n compania lui Dradles.

– Un mister? am spus năuc. Ce mister am întâlnit astăzi?

Dickens și-a deschis brațele pentru a cuprinde catedrala întunecată, cimitirul și mai întunecat și multele morminte și lespezi funerare.

– Imaginează-ți un personaj negativ atât de diabolic și de isteț, dragul meu Wilkie, încât să ucidă pe cineva doar pentru a beneficia de experiența crimei. Să ucidă nu un membru al familiei, cum s-a întâmplat în Cazul Road care ne-a stârnit interesul amândurora atât de tare – nu, ci să ucidă un străin sau o cunoștință îndepărtată. O crimă fără absolut niciun mobil.

– De ce ar face o ființă omenească așa ceva? am întrebat.

Mi se părea că Dickens vorbea complet fără sens.

– Tocmai ți-am explicat, a zis el cu, poate, puțină exasperare. *Pentru a trăi experiența de-a ucide pe cineva.* Imaginează-ți ce mult ar avea de câștigat din asta un scriitor ca tine – sau ca mine. Orice scriitor de proză imaginativă, cu atât mai puțin proza imaginativă de senzație pentru care ești cunoscut tu, dragul meu Wilkie.

– Vorbești cumva de pregătirea lecturării unei Crime în viitorul tău turneu? am întrebat.

– Dumnezeule, nu. Eu o am pe sărmana Nancy care așteaptă să-i facă de petrecanie răufăcătorul absolut, Bill Sikes, într-o bună zi. Nu acum. Mi-am notat câteva îmbunătățiri ale metodei și descrierii acelui masacru sângeros. Vorbesc despre povestea *ta*, prietene.

– Dar povestea mea este despre un diamant care aduce ghinion familiei care...

– O, lasă-l încolo de diamant! a strigat Dickens. Aceea n-a fost decât o primă ciornă a unei idei. Diamantul Koh-i-noor a fost o dezamăgire pentru toată lumea care și-a rupt din timp ca să-l vadă la Marea Expoziție. Culoarea lui era un galben bolnăvicios, ca de urină – pentru ochiul englezilor, nici nu era cu adevărat un diamant. Descotorosește-te de inutilu-ți nestemat, Wilkie, și urmează calea acestei noi povești!

– Ce poveste?

Dickens a suspinat. A bifat elementele pe degetele de la mâna sa înmănușată.

– Primul element: ideea cuiva care ucide o cunoștință îndepărtată doar pentru experiența de a fi ucis pe cineva. Al doilea element: modul perfect de eliminare a corpului. Sergentul tău Cuff se va da de ceasul morții încercând să rezolve asta!

– Despre ce vorbim aici? am spus. N-am întâlnit niciun mod sigur de eliminare a unui cadavru în timpul cinei noastre bizare sau a și mai bizarului tur alături de bețivul Dradles.

– Dar sigur că am întâlnit! a strigat Dickens. Întâi aveam varul nestins. Nu se poate să fi uitat de groapa aceea!

– Ochii și nasul meu nu au uitat.

– Și nici nu trebuie să o facă, dragul meu Wilkie! Imaginează-ți cititorii în ghearele terorii când ajung să înțeleagă că ucigașul tău – banal, un tip oarecare, precum Iago, mânat de o răutate lipsită de motiv – a dizolvat corpul cine știe cărui sărman într-o groapă cu var nestins. Totul, până la ultimele câteva oscioare și nasturi de perlă și, poate, un ceas. Sau un craniu.

– Ar mai rămâne totuși oscioarele acelea și ceasul și craniul, am spus eu posac. Iar groapa ar fi acolo, la vedere, numai bună s-o descopere sergentul Cuff și poliția.

– Nici vorbă! a strigat Dickens. Nu ai înțeles oare darul pe care ți l-am făcut, prezentându-ți-l pe Dradles? Răufăcătorul tău va apela – cu bună știință sau nu, asta rămâne la latitudinea judecății tale de romancier, desigur – la un *personaj* exact ca Dradles care să-l ajute să înhumeze săracele și jalnicele rămășițe ale victimei sale într-un mormânt sau criptă exact ca aceea pe care am văzut-o – sau, mai degrabă, auzit-o – în seara aceasta. Ultimele frânturi din cel ucis – sau *cea ucisă*, dacă vrei un roman cu adevărat senzațional, prietene – vor fi îngropate alături de cei bătrâni, și cu asta,

basta – până când inteligentul tău sergent Cuff deslușește totul printr-o serie de indicii pe care doar Wilkie Collins i le poate pune la dispoziție.

Am rămas acolo un moment, cufundați într-o tăcere întreruptă doar de mișcările celor doi cai de trăsură și de mișcările mai discrete ale slujitorului înfrigurat de pe capră. Într-un final, am spus:

– Totul e foarte bine... foarte à la Dickens, sunt sigur... dar cred că eu prefer ideea mea dintâi a unui nestemat fantastic, sacru pentru hinduși sau alți păgâni, care aduce ghinion unei ilustre familii de englezi.

Dickens a suspinat.

– O, prea bine. Fie cum insiști tu să fie. Caută calul de dar la dinți, dacă e musai. Dar l-am auzit spunând mult mai încet: Chiar dacă nestematul și hindușii au fost ideea mea, care văd acum că era prea slabă pentru a susține povestea. Mai tare, a spus: Te las la gară?

Omisiunea deloc caracteristică pentru Dickens de a mă invita la Gad's Hill la masă îmi spunea ceea ce știam deja: că avea să cineze cu Ellen Ternan și că nu avea nicio intenție de-a se înapoia la Gad's Hill în seara aceea.

– Așa ar fi bine, am spus. Caroline precis mă așteaptă.

În timp ce îmi ținea ușa trăsurii, Dickens a spus încet, probabil ca vizitiul să nu-l audă:

– Înainte să cinezi cu adorabila-ți Gazdă și încântătorul tău Majordom, dragul meu Wilkie, te sfătuiesc să-ți schimbi veșmintele și poate să faci o baie caldă.

M-am oprit cu un picior pe treaptă, dar înainte să pot spune ceva apropo de opiu sau de altceva, Dickens a adăugat cu inocență:

– Criptele alea știu că-ți îmbibă hainele cu umezeală din-aia care-ți intră-n până și-n oase... cum a demonstrat atât de bine prietenul nostru Dradles în seara aceasta.

19

– Charles Dickens îl va ucide pe Edmond Dickenson.

Era a doua oară în optsprezece luni când mă trezeam dintr-un somn adânc indus de laudanum, mă ridicam în şezut şi strigam aceste cuvinte.

– Ba nu, am spus în întuneric, cu un picior încă în vis, dar în acelaşi timp mustind de totala certitudine deductivă a încă necreatului meu detectiv sergent Cuff, Charles Dickens l-a ucis *deja* pe Edmond Dickenson.

– Wilkie, dragule, a spus Caroline, ridicându-se în şezut lângă mine şi prinzându-mă de braţ, ce tot îndrugi acolo? Vorbeşti în somn, scumpul meu.

– Lasă-mă în pace, am spus somnoros, scuturându-mă de atingerea ei. M-am ridicat, mi-am tras halatul pe mine şi m-am dus la fereastră.

– Wilkie, dragul meu...

– Linişte!

Îmi bubuia inima. Încercam să nu pierd claritatea revelaţiei mele onirice.

Mi-am găsit ceasul pe birou şi m-am uitat la el. Era puţin înainte de ora trei dimineaţa. Afară, pietrele de pavaj erau alunecoase din pricina lapoviţei care cădea uşor. M-am uitat la felinarul stradal şi apoi am scrutat mica verandă a casei abandonate de la colţul opus acelui felinar până am văzut umbra ghemuită acolo. Mesagerul inspectorului Field – băiatul cu ochi ciudaţi căruia fostul poliţist îi spunea Gooseberry – era tot acolo, la mai bine de un an după ce-l zărisem prima dată la post.

Am ieşit din dormitor şi m-am îndreptat spre birou, dar m-am oprit pe palier. Era noapte. Celălalt Wilkie avea să fie acolo, aşteptând, cel mai probabil stând la masa mea şi privind uşa cu

ochi care nu clipeau. Am coborât în schimb la parter, la micul pupitru din salon, unde Caroline și Carrie își țineau obiectele de scris. Punându-mi ochelarii bine pe nas, am scris:

Inspectore Field:

Am motive întemeiate să cred că Charles Dickens a ucis un tânăr care a supraviețuit accidentului de la Staplehurst, un anume domn Edmond Dickenson. Te rog să ne întâlnim la zece dimineața la podul Waterloo ca să putem discuta dovada și să pregătim o cale de a-l face pe Dickens să recunoască uciderea tânărului Dickenson.

Preaumilul dumitale servitor,
William Wilkie Collins

M-am uitat la misivă timp îndelungat, am încuviințat, am pliat-o, am vârât-o într-un plic gros, am folosit sigiliul tatei pentru a-l închide și l-am pus într-un buzunar interior al halatului. Apoi am luat câteva monede din portmoneu, mi-am găsit paltonul în dulapul din hol, mi-am tras șoșonii peste papucii de casă și am ieșit în noapte.

Tocmai ajunsesem la felinarul de pe partea mea a străzii, când o umbră pe veranda de vizavi s-a desprins de umbra mai adâncă a streșinii. Într-o clipă, băiatul a traversat strada, venindu-mi în întâmpinare. Nu avea haină pe el și tremura puternic în ploaie și frig.

– Tu ești Gooseberry? am întrebat.

– Da, domnule.

Am pus mâna pe scrisoare, dar din cine știe ce motiv nu am scos-o la iveală.

– Gooseberry e numele tău de familie? am întrebat.

– Nu, domnule. Așa îmi spune inspectorul Field, domnule. Datorită ochilor mei, înțelegeți.

Înțelegeam. Ochii băiatului erau deosebiți nu doar datorită proeminenței lor, ci și faptului că se roteau dintr-o parte în alta ca două gloanțe în paharul pentru ouă. Degetele mele s-au strâns pe scrisoarea adresată stăpânului lui, însă tot am ezitat.

– Ești măturător de intersecții, Gooseberry?

– *Am fost* măturător de intersecții, domnule. Acum nu mai sunt.

– Și ce ești acum, băiete?

– Sunt într-un stagiu de pregătire cu marele inspector Field ca să devin detectiv, asta sunt, a spus Gooseberry plin de mândrie, fără însă nicio inflexiune de laudă. Între accese de tremurat, tușea. Era o tuse profundă – genul care o îngrozea pe mama de fiecare dată când un sunet asemănător ieșea din Charles sau din mine atunci când eram mici – dar vagabondul avea buna creștere de a-și acoperi gura când tușea.

– Care-i numele tău adevărat, băiete? am întrebat.

– Guy Septimus Cecil, a spus băiatul printre dinții care îi clănțăneau ușor.

Am dat drumul scrisorii și am scos cinci șilingi din buzunar, lăsându-i să cadă în palma lui Guy Septimus Cecil care s-a ridicat degrabă. Nu știu sigur dacă am mai văzut vreodată o persoană așa surprinsă, cu excepția, probabil, tâlharilor pe care domnul Reginald Barris îi ciomăgise pe aleea din Birmingham.

– Nu voi avea de transmis niciun mesaj stăpânului tău în noaptea asta sau în următoarele trei zile și nopți, tinere Guy Septimus Cecil, am spus încet. Du-te să mănânci ceva cald la micul dejun. Închiriază o cameră – una *încălzită*. Și din ce-ți mai rămâne, cumpără o haină... ceva făcut din lână englezească bună, cu care să-ți acoperi zdrențele alea. Nu vei fi de ajutor nici inspectorului Field și nici mie dacă mori de frig aici afară.

Ochii ca afinele ai băiatului rătăceau, deși nicio clipă nu păreau să se fixeze asupra mea.

– Du-te, acum! am spus cu fermitate. Să nu te văd pe-aici până marţea viitoare!

– Da, domnule, a răspuns Gooseberry cu îndoială.

Dar s-a întors şi a traversat cu pas grăbit strada, a pregetat lângă verandă şi a luat-o la fugă de-a lungul străzii spre promisiunea căldurii şi a hranei.

După ce am decis să fac eu însumi munca grea de detectiv cu privire la uciderea lui Edmond Dickenson, m-am apucat de treabă plin de însufleţire a doua zi dimineaţă. Fortificându-mă cu două căni şi jumătate de laudanum (în jur de două sute de picături, dacă ar fi fost să aplici leacul în felul acesta), am luat trenul de la jumătatea zilei spre Chatham şi am închiriat o trăsură care să mă ducă degrabă – deşi să mă ducă „anevoie" ar fi o alegere mai bună a termenilor, date viind vârsta şi indiferenţa atât a calului, cât şi a vizitiului – la Gad's Hill Place.

Pe măsură ce importanta întrevedere cu Dickens se apropia, am început să văd mai clar ideea până atunci amorfă a detectivului meu fictiv din *Ochiul şarpelui* (sau poate *Ochi de şarpe),* sergentul Cuff. În locul inspectorului Bucket, apucat, apatic şi ţâfnos, din *Casa umbrelor* lui Dickens – un personaj neimaginativ în cel mai adevărat sens, mi se părea, dat fiind că era bazat atât de clar pe versiunea tânără a inspectorului Field de acum – sergentul meu Cuff avea să fie înalt, subţire, mai în vârstă, ascetic şi raţional. Mai mult decât orice, raţional, dependent parcă de raţionalizări. Totodată, mi-l imaginam pe asceticul meu sergent Cuff, cu păr grizonant, faţă ascuţită, raţional, ochi albicioşi şi clari, ca aflându-se în pragul pensionării. Şi-ar fi dorit, îmi dădeam seama, să-şi dedice viaţa de după îndeplinirea funcţiei de detectiv apiculturii. Ba nu, nu apiculturii – prea ciudat, prea excentric şi prea dificil pentru mine de documentat. Poate... cultivării de trandafiri. Ăsta era

biletul câștigător... trandafirii. Știam câte ceva despre trandafiri și despre îngrijirea și cultivarea lor. Sergentul Cuff avea să știe... totul despre trandafiri.

Majoritatea detectivilor încep cu crima și petrec timp nesfârșit urmărind indicii indirecte care să ducă la făptaș, însă eu și sergentul Cuff aveam să inversăm procesul începând cu ucigașul și apoi căutând cadavrul.

– Dragul meu Wilkie, ce surpriză plăcută! Plăcerea companiei tale două zile la rând! a strigat Dickens pe când eu mă apropiam de casă și el ieșea, trăgând de o haină lungă de blană pentru a se apăra de vântul rece. Rămâi tot restul weekendului, sper.

– Nu, am trecut doar pentru o discuție scurtă cu tine, Charles, am spus.

Zâmbetul lui de primire era de-o sinceritate atât de mare în felul lui copilăros – un băiat al cărui prieten de joacă a apărut pe neașteptate – încât a trebuit să-i întorc zâmbetul, chiar dacă în sinea mea păstram expresia cumpătată și neutră a sergentului Cuff.

– Splendid! Tocmai mi-am încheiat lucrul de dimineață la ultima introducere și la povestea de Crăciun și mă pregăteam să plec la plimbare. Vino cu mine, prieten bun!

Gândul la o plimbare de douăzeci sau douăzeci și cinci de kilometri în ritmul lui Charles Dickens în ziua aceea vântoasă de noiembrie, sub amenințarea ninsorii, m-a făcut să simt începutul unei migrene pulsând în spatele ochiului drept.

– Mi-aș dori să pot, dragul meu Dickens. Dar dacă tot ai amintit de Crăciun... ei bine, acesta era unul dintre lucrurile despre care îmi doream să vorbesc cu tine.

– Serios? A făcut o pauză. *Tu*... care până acum luai subiectul în râs... să fii interesat de *Crăciun?* a spus și a lăsat capul pe spate, râzând în felul lui propriu. Ei bine, acum pot spune că am trăit destul ca să le văd pe toate.

M-am forțat să zâmbesc din nou.

– Eram doar curios dacă anul acesta vei ține din nou o gală, cum obișnuiești. Ziua nu e foarte departe, să știi.

– Nu, nu, nu, nu este, a spus Dickens. Deodată, mă evalua cu calm și cu răceală. Și nu, mă tem că anul acesta nu va fi o gală. Noua rundă de lecturi debutează la începutul lui decembrie, poate îți amintești.

– A, da.

– Mă voi întoarce acasă pentru o zi sau două de Crăciun, a zis Dickens, și tu sigur că vei fi invitat. Cu toate acestea, pregătirile vor fi modeste, regret să-ți spun, dragul meu Wilkie.

– Nicio grijă, nicio grijă, m-am grăbit să spun, improvizând mica scenă într-un fel care simțeam că va face dreptate sergentului Cuff ce încă aștepta să fie plămădit. Eram doar curios... îl vei invita pe Macready anul acesta?

– Macready? Nu, nu cred. Cred că soția lui e indispusă anotimpul ăsta, oricum. Iar Macready călătorește din ce în ce mai puțin în ultima vreme, ți-amintești, Wilkie.

– Desigur. Și Dickenson?

– Cine?

Aha! mi-am spus. Charles Dickens, Inimitabilul, romancierul, omul cu memorie de fier, nu ar fi uitat niciodată – nu ar fi putut să uite – numele tânărului pe care îl salvase la Staplehurst. Aceasta era prefăcătoria unui ucigaș – sau a unui viitor ucigaș!

– Dickenson, am spus. Edmond. Sigur ți-l amintești de la Crăciunul trecut, Charles! Somnambulul!

– O, sigur că da, sigur că da, a zis Dickens dând din mâna ca și când ar fi alungat numele și amintirea. Nu. Nu-l vom invita pe tânărul Edmond la Crăciunul acesta. Anul acesta e doar pentru familie. Și pentru prietenii cei mai apropiați.

– Serios? m-am prefăcut surprins. Credeam că tu și tânărul Dickenson erați destul de apropiați.

– Nicidecum, m-a asigurat Dickens în timp ce își scotea mănușile din piele de ied scumpe și mult prea subțiri pentru o zi ca aceea. Doar m-am interesat de tânăr din când în când în primele lui luni de recuperare. Era, ți-amintești, Wilkie, orfan.

– A, da, am spus, de parcă aș fi putut uita acest indiciu esențial cu privire la motivul pentru care Dickens și-l alesese ca victimă. Sincer să fiu, așteptam să discut cu tânărul Dickenson vreo două subiecte pe care le-am dezbătut Crăciunul trecut. Ți-amintești cumva adresa lui, Charles?

Acum se uita la mine cât se poate de straniu.

– Vrei să reiei o discuție pe care o aveai cu Edmond Dickenson acum aproape un an?

– Da, am spus cu ceea ce speram să fie cel mai autoritar ton al sergentului Cuff.

Dickens a ridicat din umeri.

– Sunt foarte sigur că nu-mi amintesc adresa lui, asta dacă am știut-o vreodată. De fapt, cred că s-a mutat destul de des... un burlac tânăr fără astâmpăr, care își schimbă mereu domiciliul și așa mai departe.

– Hmm, am făcut.

Strângeam din ochi în fața vântului rece dinspre nord care făcea să foșnească tufișurile uscate din pricina iernii și scutura ultimele frunze veștejite din copacii aflați în curtea din față a casei lui Dickens, însă la fel de bine puteam să strâng din ochi ca urmare a bănuielii pe care o simțeam.

– De fapt, a spus Dickens pe un ton luminos, cred că-mi amintesc că tânărul Dickenson a părăsit Anglia vara sau toamna trecută. Pentru a-și încerca norocul în sudul Franței. Sau în Africa de Sud. Sau în Australia. Într-un loc promițător ca acestea.

Se joacă cu mine, mi-am spus, străbătut de-un flux electric de certitudine à la sergentul Cuff. *Nu știe însă că și eu mă joc cu el.*

– Păcat, am spus. Mi-ar fi făcut plăcere să-l revăd pe tânărul Edmond. Nu avem însă ce face.

– Așa-i, nu avem, a aprobat Dickens, cu vocea înfundată în fularul roșu și gros pe care și-l trăsese peste gură. Ești sigur că nu vrei să vii cu mine la plimbare? E-o zi perfectă pentru asta.

– Altă dată, am spus și i-am strâns mâna. Mă așteaptă trăsura și vizitiul.

Am stat totuși până ce scriitorul a dispărut din vedere și bocănitul bastonului său s-a stins, după care am ciocănit la ușă, i-am dat servitorului care a răspuns pălăria și fularul și m-am dus repede în bucătărie, unde Georgina Hogarth stătea la masa servitorilor și inspecta meniurile.

– Domnule Wilkie, ce surpriză plăcută!

– Bună, Georgina, bună, am spus afabil.

Mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să vin deghizat. Sunt sigur că sergentul Cuff apela uneori la asta, în ciuda înălțimii sale deosebite și a aspectului său de ascet. Sergentul Cuff era fără îndoială un maestru al deghizării. Pe de altă parte, acel vârstnic detectiv de la Scotland Yard nu suferea de handicapurile mele, care-mi îngreunau orice deghizare: înălțimea mică, barba mare, începutul de chelie, ochii slabi care necesitau ajutorul ochelarilor și fruntea bombată, supradimensionată.

– Georgina, am spus degajat, tocmai m-am întâlnit cu Charles care se pregătea să plece la plimbare și am intrat fiindcă prietenele mele și cu mine punem la cale o mică petrecere de seară – câțiva artiști și literați – și mă gândeam că tânărului Dickenson i-ar prii o astfel de serată. Numai că nu avem adresa lui.

– Tânărul Dickenson?

Femeia afișa o expresie goală. Să fi fost oare complice?

– O, a făcut ea, vă referiți la acel tânăr gentleman plictisitor care a umblat în somn aici în noaptea de Crăciun anul trecut.

– Întocmai.

– O, a fost teribil de plictisitor, a spus Georgina. Nici nu are rost să-l invitați la minunata dumneavoastră petrecere.

– Poate că nu, am aprobat, dar noi ne-am gândit că lui i-ar prinde bine.

– Ei, mi-amintesc că eu am trimis invitațiile de Crăciun anul trecut, așa că vă rog să mă urmați în salon la pupitrul unde îmi țin dosarele...

Aha! a făcut năluca încununată de succes a nenăscutului sergent Cuff.

Cele câteva mesaje ale Georginei Hogarth din partea lui Dickens către Edmond Dickenson fuseseră expediate toate prin (și probabil redirecționate apoi de către) un avocat cu numele Matthew B. Roffe de la Gray's Inn Square. Cunoșteam bine zona aceea, desigur, dat fiind că eu însumi făcusem studii de drept – de fapt, într-un rând mă descrisesem drept „un avocat cu drept de practică de vreo cincisprezece ani, care n-a instrumentat însă niciodată un dosar și nici n-a îmbrăcat vreodată roba și peruca avocățești". Eu, unul, urmasem cursurile la Lincoln's Inn din apropiere, deși mărturisesc că „școlarizarea" mea acolo a constat mai mult în participarea la mesele oferite decât la cursuri, chit că mi-amintesc că am citit serios pentru admiterea în barou vreme de aproximativ șase săptămâni. După ceea, interesul meu pentru codurile de legi a scăzut, cu toate că acela pentru mese a persistat. La momentul acela, prietenii mei erau în bună parte pictori și propriile-mi eforturi de studiu erau de natură preponderent literară. Pe de altă parte, baroul era pe-atunci mai generos cu gentlemenii având vagi aspirații avocățești și, cine știe cum, în ciuda

absenteismului meu, în 1851 am fost acceptat ca avocat cu drept de practică.

Nu auzisem niciodată de domnul Matthew B. Roffe și – judecând după cât de sărăcăcios era biroul lui mic, înghesuit, prăfuit și izolat la etajul al doilea în apropiere de Gray's Inn – nici vreun client nu auzise. În cămăruța cu tavan jos care servea de anticameră nu era niciun secretar și nici vreun clopoțel cu care să-mi anunț sosirea. Am zărit un bătrân îmbrăcat în haine ieșite din modă acum douăzeci de ani, mâncând un cotlet la masa sa doldora de dosare, testamente, volume și nimicuri, și mi-am dres glasul cu zgomot pentru a-i atrage atenția.

Și-a fixat o pereche de pince-nez pe nasul coroiat și s-a zgâit la mine din peștera aceea de hârtie, clipind des din ochii mici și umezi.

– Eh? Ce-i asta? Cine-i acolo? Intră, domnule! Faceți un pas înainte și lăsați-vă recunoscut!

Am făcut un pas în față, dar când nu am fost recunoscut, m-am recomandat. Domnul Roffe zâmbise de când dăduserăm cu ochii unul de celălalt, dar expresia sa, auzindu-mi numele, n-a trădat vreun semn cum că m-ar recunoaște.

– Am primit numele și adresa dumneavoastră de serviciu prin prietenul meu Charles Dickens, am spus încet. Nu era întregul adevăr, însă categoric nu era o minciună sfruntată. Charles Dickens, romancierul, am completat.

Marioneta scofâlcită care era individul din fața mea a reacționat ca electrizat, tresărind și zvâcnind.

– O, Cerule mare, o, da, adică... ce minunat, da, desigur... *Acel* Charles Dickens mi-a dat, adică, *v-a dat* numele meu... O, unde-mi sunt manierele?... Vă rog, luați loc, stați jos, vă rog, domnule... ăă?

– Collins, am spus.

Scaunul către care mi-a făcut semn probabil că nu fusese despovărat de teancurile de volume deschise și documente făcute sul

de câțiva ani, dacă nu chiar decenii. M-am sprijinit în schimb de taburetul înalt.

– Aici e destul de comod, am spus și, cu o întorsătură demnă poate de sergentul Cuff, am adăugat: Și-mi face mai bine la spate.

– O, da... ei, da... Nu vreți niște ceai, domnule... ăă... domnule... o, fir-ar.

– Collins. Și da, mi-ar prinde bine niște ceai.

– Smalley! a strigat domnul Roffe către anticamera goală. Smalley, am zis!

– Cred că secretarul dumneavoastră lipsește, domnule Roffe.

– O, da... nu, adică...

Bătrânul s-a muncit cu vesta sa, a scos un ceas, s-a încruntat la el, l-a scuturat aproape de ureche și a spus:

– Domnule Collins, cred că nu e trecut puțin de nouă dimineața sau seara, nu?

– Într-adevăr, nu e, am spus, consultându-mi propriul ceas. E puțin trecut de patru după-amiaza, domnule Roffe.

– A, asta explică absența lui Smalley! a strigat bătrânul de parcă ar fi rezolvat un mare mister. Întotdeauna pleacă acasă la ceai în jurul orei trei și nu revine decât după cinci.

– Profesiunea dumneavoastră vă solicită multe ore, am spus pe un ton sec. Mi-ar fi plăcut să primesc ceaiul acela promis.

– O, da, da... să slujești legea este mai mult ca o... ei, poate „căsnicie" e termenul pe care îl caut. Sunteți căsătorit, domnule Collins?

– Nu, domnule. Această fericită stare domestică m-a ocolit, domnule Roffe.

– La fel și pe mine, domnule Collins! a strigat bătrânul, lovind cu palma coperta de piele a unui volum de pe masa sa. La fel și pe mine. Suntem doi fugari din calea fericirii, dumneavoastră și cu mine, domnule Collins. Însă legea mă ține aici de dinainte ca felinarele să fie aprinse dimineața – deși, desigur, asta e treaba

lui Smalley, aprinderea felinarelor – și până când sunt stinse noaptea târziu.

Am scos ușor din buzunarul sacoului un carnețel nou legat în piele pe care îl cumpărasem exact cu acest scop – munca de detectiv. Am mai scos apoi un creion ascuțit și am deschis carnețelul la prima pagină albă.

Ca și când s-ar fi bătut cu un ciocănel, domnul Roffe s-a îndreptat și mai tare de spate, și-a împreunat mâinile în fața sa – astâmpărându-și astfel degetele lungi și agitate pentru prima dată – și a adoptat o atitudine atât de atentă pe cât îi era îngăduit, în atari împrejurări, unui om de vârsta lui înaintată, cu simțurile evident tocite.

– Da, într-adevăr, a spus. Să trecem deci la treabă, domnule Collins. Care *este* treaba noastră, domnule Collins?

– Conașul Edmond Dickenson, am rostit cu fermitate, auzind accentele tăioase și totuși sensibile ale lui Cuff în silabele pe care le rosteam. Știam exact modul în care personajul creat de mine avea să execute un astfel de interviu.

– A, da, sigur că da... Aduceți cumva vorbă de la conașul Edmond, domnule Collins?

– Nu, domnule Roffe, deși îl cunosc pe tânărul gentleman. Am venit să vă întreb pe dumneavoastră de el, domnule.

– Pe mine? Păi... da, desigur... încântat să fiu de ajutor, domnule Colins, și, prin dumneavoastră, desigur, să-i fiu de ajutor domnului Dickens, dacă domnul Dickens dorește ajutorul meu.

– Sunt sigur că l-ar dori, domnule Roffe, însă eu sunt cel pe care îl interesează ce face și unde se găsește acum domnul Dickenson. Îmi puteți da adresa dumnealui, domnule?

Bătrânului i-a căzut fața.

– Vai, nu pot, domnule Collins.

– Este confidențială?

– Nu, nimic de genul acesta. Conașul Edmond a fost dintotdeauna deschis și transparent ca o... o... ei bine, o ploicică de vară, domnule, dacă nu vă deranjează că intru nepoftit pe teritoriul literar al domnului Dickens cu această comparație. Pe conașul Edmond nu l-ar deranja să vă ofer adresa sa actuală.

Am umezit vârful atent ascuțit al creionului și am așteptat.

– Dar, vai, a făcut bătrânul domn Roffe, nu pot. Nu știu unde locuiește în acest moment conașul Edmond. Obișnuia să țină un apartament aici în Londra – la mică distanță de Gray's Inn Square, unde ne găsim, ca să fiu exact – dar știu că a renunțat la el în anul ce s-a scurs. Nu am idee unde ar putea locui acum conașul Edmond.

– Cu tutorele lui, poate? am iscodit. Sergentul Cuff nu s-ar fi lăsat niciodată împiedicat de memoria șubredă a unui bătrân.

– Tutorele lui? a repetat Roffe. Bătrânul gentleman părea nițel speriat. Păi, vreau să spun... s-ar putea, adică... ar fi... o posibilitate.

Îmi scotocisem propria memorie și însemnările cu privire la discuția cu tânărul Dickenson din urmă cu optsprezece luni, în camera lui de convalescență de la hotelul Charing Cross, înainte de a începe ancheta aceasta.

– E vorba de un domn Watson din Northamptonshire, domnule Roffe? Un fost parlamentar liberal, cred?

– Păi, da, a făcut Roffe, evident impresionat de cunoștințele mele. Dar, vai, nu! Dragul domn Roland Everett Watson a trecut în neființă acum vreo paisprezece ani. Conașul Edmond s-a mutat de la un domiciliu la altul apoi, după cum i s-a năzărit Tribunalului să-l dea în tutelă... înțelegeți... unei mătuși din Kent, unui unchi călător proprietar al unei case în Londra – domnul Spicehead s-a aflat în India majoritatea timpului cât conașul Edmond i-a fost sub tutelă... verișoarei denaturate a bunicii lui pentru aproximativ un

an după aceea. Edmond a fost crescut cel mai adesea de slujitori, vedeți dumneavoastră?

Am așteptat cât de răbdător am putut, date fiind junghiurile dureroase pe care mi le dădea guta mea reumatică.

– Și atunci, când conașul Edmond a împlinit optsprezece ani, a continuat bătrânul Roffe, i-am fost eu numit tutore, deși, desigur, aceasta a fost o formalitate strict financiară. Conașul Edmond, pe atunci, închiria deja de mult timp camere în oraș și, deoarece termenii testamentari erau foarte generoși și elastici, conașul Edmond, de la o vârstă foarte fragedă, a putut avea acces... și a și avut... la fondurile sale aproape fără supravegherea unui adult... Dar cum eu administrasem fondurile acelea ani la rândul înainte de asta... m-am ocupat, printre altele, de aspectele legale ale muncii bunicului său, cu mult timp în urmă, vedeți dumneavoastră, iar testamentul răposaților lui părinți stipula că eu voi ține registrele moștenirii și...

– Cum au murit părinții domnului Dickenson? am întrebat.

Nu era o întrerupere atât de brutală cum pare aici, pe hârtie, dat fiind că domnul Roffe făcuse o pauză pentru a-și trage suflul, șuierând.

– Cum au murit? Păi, într-un accident feroviar, desigur! a spus el când a fost în stare.

Aha! l-am auzit pe sergentul Cuff strigându-mi în ureche. Dickenson ajunge în atenția lui Charles Dickens ca urmare a unui grav accident feroviar, iar părinții băiatului au murit în împrejurări similare. Fără doar și poate, șansele unei asemenea coincidențe trebuie să fi fost minuscule. Dar ce *însemna* asta?

– Unde a avut loc accidentul? am întrebat, luând atent notițe în carnețel. Nu la Staplehurst, mă gândesc!

– Staplehurst! Cerule mare, nu! Acolo a avut de suferit conașul Edmond și de acolo a fost salvat chiar de angajatorul dumneavoastră, domnul Charles Dickens!

– Charles Dickens nu este... am început, dar m-am întrerupt.

Nu avea importanță dacă neghiobul acela bătrân trăia cu impresia că eu lucram pentru Dickens. Asta poate că i-ar fi dezlegat chiar limba, deși limba aceea categoric părea deja destul de dezlegată.

– Înapoi la chestiunea tutelei, am spus, ridicând carnețelul. Dumneavoastră sunteți *actualul* tutore și consilier financiar al lui Edmond Dickenson?

– O, nu, a făcut Roffe. În afară de faptul că tutela a trecut de la mine acum aproape un an spre cineva mult mai potrivit rolului, conașul Dickenson a ajuns la vârsta majoratului chiar anul acesta. A douăzeci și una aniversare a sa a fost pe 14 septembrie. I-am cerut lui Smalley să-i trimită felicitările noastre cordiale an de an. An de an, mai puțin anul acesta.

– Și de ce nu anul acesta, domnule Roffe?

– Nici Smalley și nici eu nu avem idee unde să-l contactăm, domnule Collins.

Bătrânul a părut întristat de această ultimă revelație. Mi-am dat seama cu o certitudine stranie că tânărul Dickenson era aproape sigur singurul client al omului aceluia – singurul client al acelui soț devotat al legii care lucra în odaia aceea mică de când lămpile erau aprinse înaintea răsăritului și până târziu după ce acel soare nevăzut apunea.

– Îmi puteți spune cine a fost ultimul tutore al domnului Dickenson... până când a devenit major, acum două luni? am întrebat.

Domnul Roffe a râs de-a binelea.

– Mă luați peste picior, domnule Collins.

I-am aruncat cea mai aspră privire a sergentului Cuff.

– Vă asigur că nu e așa, domnule Roffe.

Peste trăsăturile bătrânului a trecut umbra confuziei așa cum ar trece umbra norilor peste o câmpie erodată la vreme de iarnă.

– Totuși, nu se poate altfel, domnule Collins. Dacă ați venit din partea domnului Charles Dickens, așa cum pretindeți, atunci nu se poate să nu știți că – la cererea conașului Edmond însuși – tutorele legal și controlul total asupra problemelor financiare ale conașului Edmond au trecut de la mine la domnul Charles Dickens la începutul lunii ianuarie a anului trecut. Acesta am presupus că este motivul pentru care vă aflați aici și de aceea am putut vorbi cu atâta deschidere despre situația unui fost client... Domnule Collins, *de ce* vă aflați aici?

Aproape că nu am observat traficul sau străzile pe care le străbăteam în timp ce mă îndreptam spre Dorset Square și spre casă. Și nu am observat nici individul scund și greoi care începuse să țină pasul cu mine, până când acesta n-a vorbit:

– Mai exact, ce credeți că faceți, domnule Collins?

Era Field, desigur – odiosul inspector! – arătând mai roșu la față ca oricând, însă nu știam și nici nu-mi păsa dacă din pricina frigului ori a vârstei înaintate ori a băuturii. Strângea un săculeț sub brațul stâng, dar din cauza vântului, cu mâna stângă continua să țină bine de borul jobenului său de mătase.

M-a oprit în mijlocul celorlalți oameni care își țineau și ei bine pălăriile, însă inspectorul Field a dat drumul borului și m-a apucat de braț ca să mă ducă mai departe ca și când aș fi fost unul dintre nenumăratii vagabonzi pe care îi găsise în timpul rondului său de noapte.

– Ce treabă ai dumneata cu asta? l-am chestionat.

Încă se învârtea lumea cu mine în urma revelației pe care o primisem în biroul avocatului bătrân.

– Treaba mea este Drood, a mormăit inspectorul. Și el ar trebui să fie și treaba *dumneavoastră*. Ce înseamnă faptul că

l-ați vizitat pe Dickens două zile la rând și apoi ați dat fuga înapoi la Londra ca să discutați cu un avocat octogenar?

Simțeam nevoia să turui totul – *Charles Dickens s-a insinuat în postura de-a deveni tutorele legal al lui Edmond Dickenson înainte să-l ucidă pe băiat! A trebuit să-l ucidă înainte de septembrie deoarece...* – dar am izbutit să păstrez tăcerea și să mă uit pieziș la acel detectiv adevărat. Amândoi ne strângeam puternic pălăriile, în timp ce vântul iernatic ne ataca, șuierând, venind dinspre Tamisa.

Nimic din toate astea nu avea cu adevărat sens pentru mine. Convingerea mea – inspirată de laudanum sau nu – fusese aceea că Dickens îl ucisese pe tânărul Dickenson pentru simpla plăcere de a experimenta crima, nu dintr-un motiv pecuniar. Era oare Dickens avid după bani? Câștigase aproape cinci mii de lire cu turneul de lectură din primăvară și fără-ndoială primise un avans considerabil în contul vânzărilor Ediției Charles Dickens pentru care tocmai termina de scris prefețele.

Dar dacă nu-l ucisese pe tânărul Dickinson pentru bani, de ce să devină tutorele băiatului și să atragă bănuiala asupra sa? Contravenea propriei litanii a lui Dickens din cimitirul de la catedrala Rochester, care acum înțelegeam că fusese o formă de lăudăroșenie post-factum, o litanie despre uciderea aproape la întâmplare, a ieșirii de sub orice suspiciune deoarece făptașul nu ar avea niciun mobil.

– Ei bine? a insistat inspectorul Field.

– Ei bine, ce, inspectore? am ripostat. Efectele benefice ale laudanumului de dimineață se evaporaseră de mult și guta reumatică făcea să mă doară fiecare încheietură. Ochii îmi curgeau deopotrivă din cauza durerii crescânde și vântului tot mai rece. Nu aveam chef de critici și cu atât mai puțin nu aveam chef de critici din partea unui simplu... *polițist* pensionat.

– Ce urmăriți, domnule Collins? De ce l-ați trimis pe băiatul meu la un pat cald și la un mic dejun scump azi-dimineață la primele ore? Ce căutați dumneavoastră și Dickens, și omul pe nume Dradles în criptele de la catedrala Rochester ieri?

Am decis să-l las pe sergentul Cuff să răspundă. Un detectiv bătrân refuzându-l pe altul.

– Cu toții avem micile noastre secrete, inspectore. Chiar și cei aflați sub supraveghere douăzeci și patru de ore pe zi.

Chipul deja înroșit al lui Field s-a făcut și mai stacojiu, transformându-se într-o antică hartă pe pergament plină de vinișoare sparte.

– La dracu' cu „micile dumitale secrete", domnule Collins. Nici naiba n-are timp de ele!

M-am oprit în mijlocul străzii. În niciun caz nu aveam de gând să permit a mi se vorbi în felul acela. Relația noastră de muncă ajunsese la sfârșit. Am strâns mâna pe baston pentru a-i astâmpăra tremurul și deschisesem gura să spun asta, când deodată inspectorul mi-a vârât un plic nesigilat sub nas.

– Citiți asta, a spus cu asprime.

– N-am eu chef să... am început.

– *Citiți-o,* domnule Collins.

A fost mai mult o poruncă mârâită decât o solicitare respectuoasă. Nu lăsa niciun pic de loc pentru discuție.

Am scos foaia de hârtie groasă din plic. Caligrafia era apăsată, aproape ca și când ar fi fost executată cu o pensulă și nu cu un toc, iar literele erau mai mult zugrăvite decât scrise. De la un capăt la altul, spunea:

DRAGUL MEU INSPECTOR,

PÂNĂ ÎN ACEST MOMENT, AM CAPTURAT ȘI SACRIFICAT DOAR PIONI ÎN SIMPATICUL ȘI LUNGUL NOSTRU JOC. ACUM ÎNCEPE PARTIDA

FINALĂ. PREGĂTEȘTE-TE PENTRU IMINENTA PIERDERE A UNOR PIESE MULT MAI IMPORTANTE ȘI PREȚIOASE.

VRĂJMAȘUL TĂU CREDINCIOS,

D

– Ce Dumnezeu poate să însemne? am întrebat.

– Înseamnă exact ce scrie, a rostit inspectorul Field printre dinți.

– Și interpretezi semnătura cu inițiala „D" ca fiind de la „Drood"? am spus.

– Altcineva nu poate fi, a șuierat inspectorul.

– Ar putea abrevia „Dickens", am zis cu lejeritate, chiar în timp ce gândeam: *Sau „Dickenson" ori „Dradles".*

– E inițiala lui Drood, a spus bătrânul.

– Cum poți să fii sigur? Ți-a mai scris fantoma vreun mesaj direct în felul acesta?

– Niciodată, a recunoscut inspectorul Field.

– Atunci, ar putea fi de la oricine sau...

Inspectorul ținuse la subsuoara stângă o legătură din pânză și piele făcute sul, aidoma unei sacoșe țărănești, pe care a desfăcut-o acum și din ea a scos ceva ce semăna cu un material închis la culoare mânjit. Mi l-a dat mie, zicând:

– Biletul a venit înfășurat în asta.

Ținând fâșiile de pânză cu delicatețe – zdrențele nu erau doar soioase, mi-am dat seama, ci de-a dreptul îmbibate cu, aparent, sânge uscat de curând, iar materialul deja ros parcă fusese făcut fâșii cu o lamă – am dat să-l întreb care putea fi importanța unor zdrențe murdare, dar m-am înfrânat.

Am recunoscut pe dată haina însângerată.

Ultima dată când văzusem zdrențele acelea, în urmă cu mai bine de douăsprezece ore, erau îmbrăcate de băiatul căruia i se spunea Gooseberry.

20

Bună parte din luna decembrie a anului 1866 m-am dus să stau la mama, aproape de Tunbridge Wells. Am hotărât să rămân acolo cu ea până când mi-aș fi sărbătorit ziua de naștere pe 8 ianuarie. E bine să-ți petreci timpul cu ibovnicele, dar – vă rog să mă credeți în privința acestui fapt, dat fiind că aproape toți bărbații gândesc așa, doar că puțini sunt destul de curajoși sau sinceri să o recunoască – în momente foarte dificile sau cu ocazia zilei tale de naștere, nu există loc mai primitor și mai liniștitor decât alături de mama ta.

Îmi dau seama că am vorbit puțin despre mama în acest document, Dragi Cititori, și trebuie să vă mărturisesc că aceasta a fost o omisiune intenționată. În acea iarnă dintre anii 1866 și 1867 și-n cea mai mare parte din anul următor, scumpa mea mamă s-a simțit destul de bine – într-adevăr, atât majoritatea contemporanilor ei și majoritatea alor mei o găseau o femeie mai activă, mai energică și mai implicată în problemele lumii decât cele mai multe femei din epoca ei – dar așa cum povestea mea va trebui în scurt timp să consemneze, sănătatea ei avea să se degradeze rapid până la sfârșitul lui 1867 și avea să-și dea obștescul sfârșit în luna martie din 1868, propriul meu *annus horribilus*. Încă-mi vine greu să mă gândesc la perioada aceea, darămite să scriu despre ea. Moartea propriei mame trebuie să fie cea mai îngrozitoare zi din viața oricărui om.

Dar, așa cum spuneam, sănătatea ei era bună în acea iarnă dintre 1866 și 1867, astfel încât pot scrie despre respectiva perioadă cu oarecare lejeritate.

Așa cum v-am spus deja, numele de botez al mamei era Harriet și de mult timp se număra printre persoanele favorite în cercurile de pictori, poeți și artiști în pragul afirmării pe care le frecventa

tatăl meu. După moartea lui, în februarie 1847, mama își găsise cu adevărat vocația ca principală gazdă în cercurile înalte ale societății artistice și poetice ale Londrei. Pe drept cuvânt, în anii aceia în care mama era amfitrioană, casa noastră de la Hanover Terrace (care dădea spre Regents Park) era recunoscută ca unul dintre centrele a ceea ce unii numesc acum Mișcarea Prerafaelită.

În timpul îndelungatei mele vizite la ea, începând cu decembrie 1866, mama își realizase vechea ambiție de a se muta la țară și își împărțea timpul între multele case pe care le închiriase în Kent: Bentham Hill Cottage în apropiere de Tunbridge Wells, Elm Lodge aflat chiar în oraș și cea mai nouă casă a ei de la Prospect Hill, Southborough. M-a dus la Tunbridge Wells pentru a petrece câteva săptămâni cu ea, întorcându-mă la Londra în fiecare joi pentru a-mi respecta angajamentul de noaptea târziu cu King Lazaree și pipa mea. Apoi luam trenul înapoi la Tunbridge Wells, vineri seară, la timp ca să joc o partidă de cribbage cu mama și prietenele ei.

Pe Caroline n-a bucurat-o decizia mea de-a fi plecat în perioada a ceea ce unii numeau de-acum „anotimpul sărbătorilor", dar i-am adus aminte că noi oricum nu sărbătoream în niciun fel Crăciunul – un bărbat și ibovnica sa în mod evident nu erau invitați în casele prietenilor lui căsătoriți în niciun moment din an, dar în preajma Crăciunului respectivii prieteni acceptau și mai puține invitații acasă la noi, astfel încât acesta era mereu punctul cu cea mai redusă activitate socială din an – și totuși, demonstrând reticența femeiască la cel mai simplu raționament, Caroline a rămas supărată că voi fi plecat toată luna decembrie și o parte din ianuarie. Martha R., pe de altă parte, acceptând cu perfectă înțelegere explicația mea cum că-mi doream să plec din Londra pentru a petrece o lună și mai bine alături de mama mea, a renunțat temporar la odaia închiriată „doamnei Dawson" și s-a întors la Yarmouth și Winterton și la propria-i familie.

Din ce în ce mai des, găseam viața cu Caroline G. obositoare și complicată, iar timpul petrecut cu Martha R. simplu și satisfăcător.

Însă timpul pe care i l-am dedicat mamei în acel Crăciun a fost *cel mai* satisfăcător.

Bucătarul mamei, care o însoțea pretutindeni, știa toate mâncărurile mele preferate din copilărie și deseori mama venea în camera mea dimineața sau seara, când era adusă tava, și eu mă bucuram de masă la pat, în vreme ce discutam.

Când plecasem din Londra, eram plin de-un teribil sentiment de vinovăție și de o presimțire rea din cauza presupusei morți a băiatului pe nume Gooseberry, dar după câteva zile acasă la mama, acel nor negru se îndepărtase. Care fusese neobișnuitul nume real al copilului? Guy Septimus Cecil. Ei, ce aiureală să cred că tânărul Guy Septimus Cecil fusese de-a dreptul *ucis* de forțele întunecate ale Orașului Subteran așa cum erau ele reprezentate de vrăjitorul de pe alte meleaguri, Drood!

Acesta era un joc complicat, mi-am reamintit: Charles Dickens juca un joc de partea sa, vârstnicul inspector Field juca de cealaltă parte un joc asemănător, dar nu identic, iar sărmanul William Wilkie Collins era prins la mijloc.

Gooseberry ucis, într-adevăr! Inspectorul îmi arată câteva haine zdrențuite stropite cu sânge uscat – sânge de câine, din câte știam eu, sau lichidul vital al uneia dintre sutele de pisici sălbatice care vagabondau prin mahalalele din care se trăgea Gooseberry – și acum se aștepta din partea mea să mă pierd cu firea și să-i dau ascultare inspectorului Field mai abitir decât până atunci.

Drood depășise stadiul de fantomă și devenise mai mult un volant în acest nebunesc joc de badminton între un autor tulburat de obsesia interpretării de roluri și un fost polițist ca un gnom bătrân și malefic mânat de prea multe motive secrete.

Ei, n-aveau decât să-și joace jocul fără mine pentru o vreme. Ospitalitatea de la Tunbridge Wells și-a casei mamei mele mi-a prins bine în decembrie și începutul lui ianuarie. Pe lângă o oarecare însănătoșire – guta mea reumatică se comporta, în chip ciudat, mai bine acolo în Kent, deși am continuat să-mi administrez doze de laudanum, chiar dacă în cantități mai mici – adormeam mai ușor, visele îmi erau mai puțin înnegurate și am început să mă gândesc mai serios la eleganta intrigă și la fascinantele personaje din *Ochiul șarpelui* (sau poate *Ochi de șarpe).* Deși adevărata muncă de cercetare avea să aștepte întoarcerea mea definitivă la Londra și la biblioteca din cadrul clubului, puteam să iau – și chiar am luat – notițe preliminare și să realizez o schiță sumară, deseori scriind în pat.

Din când în când mă gândeam la îndatoririle mele ca detectiv, încercând să aflu dacă tânărul Edmond Dickenson fusese ucis de Charles Dickens sau nu, dar întrevederea mea cu avocatul lui Dickenson fusese cât se poate de irelevantă – cu excepția șocului aflării faptului că Dickens însuși fusese numit tutore-executor al tânărului în ultimele luni înainte ca acesta să devină major – și nici chiar mintea mea iscoditoare de romancier nu putea ghici următorul pas ce trebuia făcut în anchetă. Am decis că atunci când mă voi întoarce la viața mea londoneză, mă voi interesa discret în cadrul clubului dacă n-a auzit cineva de venirile și plecările unui anume june pe nume Dickenson, dar în afară de asta, nu întrevedeam nicio altă direcție evidentă pe care s-o apuce investigația.

În a doua săptămână din decembrie, singurul lucru care îmi deranja liniștea sufletească era lipsa unei invitații la Gad's Hill Place de Crăciun.

Nu eram sigur că aș fi acceptat-o anul acela (existaseră subtile, dar evidente tensiuni între Inimitabil și mine în ultimele luni,

ca și bănuiala mea că autorul era un ucigaș), dar fără-ndoială mă așteptam să fiu *invitat*. În definitiv, Dickens spusese mai mult sau mai puțin direct ultima dată când îl văzusem că voi primi obișnuita invitație de a-i fi oaspete.

N-a sosit însă nicio invitație la adresa mamei. În fiecare joi după-amiază sau vineri la prânz, înainte sau după vizita mea la spelunca lui King Lazaree, treceam pe la Caroline să-mi iau corespondența și să mă asigur că ea și Carrie aveau destui bani pentru a acoperi toate cheltuielile, însă din partea lui Dickens tot nu sosise vreo invitație. Apoi, pe 16 decembrie, fratele meu mai mic, Charles, a venit la Southborough pentru o zi și a adus cu sine un plic adresat mie, cu caligrafia distinctă a Georginei.

– Ți-a spus ceva Dickens despre Crăciun? l-am întrebat pe fratele meu în timp ce căutam cuțitul ca să deschid invitația.

– Mie nu mi-a spus nimic, a răspuns Charley pe un ton acru. Îmi puteam da seama că ulcerele lui – sau ceea ce eu credeam pe atunci că erau ulcere – îi provocau dureri. Talentatul meu frate era apatic și deprimat. Dickens i-a spus lui Katey că invitații vor fi cei obișnuiți în casa lui... știu că domnii Chappell urmează să vină la Gad's Hill pentru câteva zile, iar Percy Fitzgerald pentru Anul Nou.

– Hmm, domnii Chappell, am spus în timp ce desfăceam scrisoarea. Aceștia erau noii parteneri de afaceri ai lui Dickens, implicați în turneele de lectură, și, mi se părea mie, niște bădărani fără seamăn. Am decis că în niciun caz nu voi sta la Gad's Hill o săptămână întreagă, așa cum îmi era obiceiul, dacă domnii Chappell aveau să fie acolo, oricât de lungă le-ar fi fost șederea.

Imaginați-vă surprinderea mea când am citit scrisoarea, pe care o reproduc aici în întregime:

Dragul meu Wilkie,

Ce bine s-au potrivit lucrurile! Eu muncesc de Crăciun și tu colinzi lumea, o combinație între Hayward și Căpitanul Cook! Eu sunt însă, fără-ndoială, unul dintre fiii Trudei – și tații de copii – într-atât încât mă aștept să primesc, așa cum se cuvine, un frac, o pereche de pantaloni de piele și un ceas de cositor ca răsplată pentru că am îngrijit de bunăstarea celei mai mari familii cunoscute vreodată, animată de cea mai mică dispoziție de-a face ceva pentru ea însăși.

Dar așa cum unii dintre noi trebuie să lucreze în vreme ce alții se aventurează tot mai departe, îți trimitem totuși cele mai sincere urări de Crăciun – de va fi ca aceste urări să ajungă la tine în cursul îndelungatelor tale peregrinări – și îți dorim cel mai prosper an nou.

Servul tău preaumil și
fost tovarăș de drum,
Chls. Dickens

A fost cât pe ce să scap scrisoarea, atât eram de uimit. Întinzându-i-o lui Charley, care a citit-o dintr-o privire rapidă, am bâiguit:

– Ce înseamnă asta? Crede Dickens cumva că am plecat undeva pe mare?

– Astă-toamnă ai fost la Roma, a spus fratele meu. Poate Dickens crede că tot acolo ești și acum.

– M-am întors degrabă ca să încerc să salvez de la pieire montarea *Adâncului înghețat* de la Olympic Theatre, am zis cu oarecare asprime. M-am *văzut* cu Dickens după ce m-am întors. Nu se poate să nu știe că sunt în Anglia.

– Poate crede că te-ai întors la Roma sau Paris, a oferit Charley o variantă. S-au făcut speculații în privința ta pe la cluburi, după ce le-ai spus cunoștințelor că ai niște treburi de rezolvat la Paris. Sau poate Dickens e preocupat, se gândește doar la copiii lui. Katey, cum știi, e deprimată aproape tot timpul. Mamie a căzut

în dizgrația societății londoneze. Iar fiul lui cel mic a fost o mare dezamăgire. Dickens i-a spus de curând lui Katey că s-a decis ca Plorn să fie trimis în Australia ca să se facă fermier.

– Ce legătura naibii este între asta și invitația mea la Crăciun? am strigat.

Charley a scuturat doar din cap. Era evident că fusesem lăsat intenționat pe dinafara listei de invitați la Crăciunul lui Dickens din anul acela.

– Așteaptă aici, i-am spus fratelui meu, care trebuia să prindă primul tren înapoi spre Londra.

M-am dus în salonul mamei, am găsit hârtiile ei cu adresa de la Tunbridge Wells în antet și-am început o misivă rapidă:

Dragul meu Charles,

Nu colind lumea asemenea Căpitanului Cook și nici nu sunt în vizită la Roma sau Paris. Cum probabil știi deja, sunt în vizită la mama mea, aproape de Tunbridge Wells, și aș fi disponibil pentru...

M-am oprit, am mototolit foaia de hârtie, am aruncat-o în foc și am găsit o altă foaie goală în pupitrul mamei.

Dragul meu Charles,

Îți răspund cu propriile-mi urări de Crăciun – în lipsa mea la această Sărbătoare, te rog să le faci doamnelor o plecăciune din partea mea, iar copiilor să le dai dulciuri – și regret că nu voi putea să ne întâlnim până după Anul Nou. În loc să cutreier lumea asemenea Căpitanului Cook sau să fac turul Scoției și Irlandei ca un jongler itinerant, sunt – cum probabil știi – implicat într-o investigație cu privire la o Persoană sau mai multe Persoane Dispărute ce-ar putea avea consecințe dintre cele mai profunde. Abia aștept să te surprind cu iminentele rezultate ale acestei investigații.

Toată dragostea mea și urările de Crăciun Georginei, lui Mamie, Katey, Plorn, Familiei și invitaților tăi de Sărbători.

Al tău detectiv preaumil,
Wm. Wilkie Collins

Am sigilat și adresat plicul și – dându-i-l lui Charley, care își trăgea pe el mantaua de drum – am spus cu maximă seriozitate:

– Acesta trebuie predat numai și numai în mâinile lui Charles Dickens.

Crăciunul și ziua mea de naștere au fost ocazii dintre cele mai fericite pentru mine în prezența mamei – și-n căldura agreabilă a casei de la Tunbridge Wells, cu mirosurile ei constante de mâncare și nepretențioasa companie feminină – dar din cauza faptului că ambele sărbători au căzut într-o zi de marți, n-am văzut-o pe Caroline până-n joia din fiecare din acele săptămâni. (M-am întors la Londra cu toate bagajele, hârtiile și materialele de documentare joi, 10 ianuarie, dar cum aceea era noaptea dedicată lui King Lazaree și pipei mele, nu am revenit acasă în Dorset Square decât în după-amiaza de vineri, 11 ianuarie.)

Caroline n-a fost bucuroasă de situație și a găsit nenumărate feluri mărunte de a-mi arăta nemulțumirea sa, dar cât stătusem la Tunbridge Wells învățasem să pun mai puțin preț pe plăcerile și neplăcerile doamnei G.

În săptămânile ce-au urmat la acel început de 1867, mi-am petrecut din ce în ce mai mult timp la club, folosind minunata bibliotecă de la Athenaeum ca principal centru de documentare, luând masa acolo, dormind deseori tot acolo și-n general petrecând din ce în ce mai puțin timp la Melcombe Place, unde Caroline și Carrie încă aveau reședința principală. (Martha R. a rămas la Yarmouth în acea perioadă.)

Cum treburile mele mă aduceau deseori la birourile de la *All the Year Round* (unde, într-adevăr, încă aveam un birou al meu, deşi îl împărţeam din când în când cu alţi membri ai redacţiei şi colaboratori obişnuiţi), am auzit multe de la Wills şi de la alţii despre noul turneul al lui Dickens. Plicuri groase cu şpalturi şi alte materiale ce ţineau de revistă erau expediate constant cu poşta, urmărindu-l pe Dickens de la Leicester la Manchester, la Glasgow, la Leeds, la Dublin, la Preston. În mod surprinzător, Dickens reuşea să se întoarcă la Londra cel puţin o dată pe săptămână pentru a ţine o lectură la St James's Hall în Piccadilly şi să vină la redacţie pentru a-şi preda propriile manuscrise, ca să vadă cum mergeau cărţile şi să lucreze la redactarea scrierilor altora. Rareori se întorcea la Gad's Hill în cursul acelor vizite scurte, preferând să doarmă în odăile sale aflate deasupra redacţiei sau, deseori, la adresa lui privată din Slough (aproape de Ellen Ternan).

În acea perioadă, nu s-a întâmplat ca paşii mei să-i întâlnească pe-ai lui Dickens.

Diverse poveşti despre necazurile, greutăţile lui Dickens, ca şi despre uimitorul său curaj (sau noroc) ajungeau la redacţie şi-mi erau repetate de Wills sau Percy Fitzgerald, sau de alţii.

Se părea că Dickens încă îşi revenea de pe urma descoperirii – asta se întâmplase toamna, pe când eu mă aflam pentru scurt timp la Roma – faptului că servitorul său personal şi valet de douăzeci şi patru de ani, un om acru şi dispeptic (mi se părea), dar discret şi şters, pe nume John Thompson, fura cu regularitate de la stăpânul său. Opt monede de douăzeci de şilingi dispăruseră chiar din redacţia de pe Wellington Street North, iar când hoţul fusese găsit, banii reapăruseră imediat. Era însă prea târziu pentru Thompson, ai cărui ani de şterpelit de la angajatorul său fuseseră acum daţi în vileag. Dickens îl concediase, desigur, dar nu fusese în stare să-i dea omului o „recomandare negativă". L-a trimis pe Thompson

să-și caute altundeva de lucru cu o scrisoare vagă, dar nu evident negativă. După spusele lui Percy Fitzgerald, Dickens fusese aproape distrus de această trădare, deși tot ce-i zisese Inimitabilul lui Percy referitor la sentimentele sale fusese: „A trebuit să fac plimbări mai lungi ca de obicei ca să-mi recapăt pacea sufletească."

Acea pace sufletească părea din ce în ce mai rară, dacă era să dau crezare ultimelor rapoarte ale lui Dolby către Wills. Dickens suferea mai mult ca oricând de „epuizare nervoasă", provocată, fără îndoială, de călătoria cu trenul – pe măsură ce lunile treceau, reacția sa la accidentul de la Staplehurst părea să se agraveze, și nu să se amelioreze – și la începutul turneului, în doar a doua noapte pe care o petrecea la Liverpool, pe Dickens îl lăsaseră puterile atât de tare la capătul primei părți a reprezentației sale, încât trebuise ajutat să ajungă la o sofa, unde a zăcut întins până când a venit timpul să-și pună o *boutonnière* nouă și să iasă pentru partea finală a energicei sale lecturi.

În timpul lecturii din Wolverhampton (în primele rapoarte se spunea că întâmplarea se petrecuse în centrul orașului Birmingham, nu în micul lui cartier, astfel încât eu îmi imaginasem bătrânul teatru de acolo așa cum îl văzusem în noaptea când iluzia lui Drood mă amenințase), un cablu care susținea unul dintre reflectoare deasupra capului lui Dickens începuse să se înroșească. Becul greu al acelui reflector se profila deasupra boxelor și era suspendat de un singur cablu gros de cupru, însă un specialist în iluminare, care se alăturase de curând echipei din turneu, așezase din greșeală o duză de gaz neprotejată chiar sub cablul de susținere.

Dolby văzuse cablul întâi înroșindu-se și apoi albindu-se și, mișcându-se de pe un picior pe celălalt, cuprins de emoție, îi șoptise lui Dickens, care citea pe scenă: „Cât mai durează?", gesticulând în același timp spre cablul încălzit. Charles trebuie să fi intuit pericolul: când cablul ar fi ars complet, reflectorul cel greu

s-ar fi prăbușit pe scenă, dar nu înainte de-a fi pătruns prin boxele din pânză maro și paravanele ridicate în jurul Inimitabilului. Rezultatul ar fi fost un incendiu de proporții. Numai paravanele inflamabile ajungeau până aproape de draperiile antice de pânză de deasupra. Odată ce cablul supraîncălzit se rupea, nu încăpea îndoială că scena – și aproape sigur teatrul întreg – avea să fie mistuită de flăcări în câteva minute, dacă nu secunde.

Dickens, continuând să citească fără a rata un cuvânt sau un gest, i-a arătat calm lui Dolby două degete la spate.

Regizorul secund, înnebunit de frică, nu știa ce însemna asta. Îi spunea oare șefu' că va termina în două minute sau că firul se va rupe în două secunde? Dolby și Barton, responsabilul cu iluminatul, nu puteau face altceva decât să se agite în culise, aducând nisip și găleți cu apă și pregătindu-se pentru ce era mai rău.

Dickens, aparent, văzuse cablul încălzindu-se în toiul lecturii și calculase la rece cât îi va lua cuprului să ardă complet. Pe baza acelor calcule mintale rapide, Inimitabilul improvizase, aducând modificări lecturii sale – editând și combinând din mers –, astfel încât a ajuns la capăt cu doar două secunde înainte ca sârma să se fi topit și rupt. (Dickens își făcuse socoteala, atunci când Dolby îl atenționase, că mai avea două minute până când reflectorul avea să se prăbușească.) Cortina s-a tras, Barton a dat fuga și a stins flacăra aprinsă unde nu trebuia, iar Dolby – conform mărturiei sale de mai târziu către Wills – a fost cât pe ce să leșine, când Dickens l-a mângâiat pe spinarea lată, șoptind: „N-a fost nicio clipă un pericol real", după care s-a dus calm să răspundă chemării la rampă.

Toate aceste emoționante rapoarte din turneul lui Dickens nu mă interesau foarte tare. Niciunul nu îl menționa pe Drood, iar eu aveam propria-mi operă literară de scris (mai importantă, după umila-mi părere, decât cititul unei opere vechi în fața unui public compus din țopârlani în provincii.)

Cum am spus deja, m-am apucat să citesc și să-mi fac munca de documentare la clubul meu, Athenaeum. Cei de acolo s-au arătat cât se poate de îndatoritori: mi-au mutat fotoliul preferat într-un loc lângă fereastră, unde lumina slabă a iernii și primăverii era mai puternică, mi-au pus la dispoziție o mescioară cu obiecte de scris și mi-au acordat serviciul câtorva slujitori care să caute volumele de care aveam nevoie în scumpele biblioteci ale clubului. Totodată, mi-am însușit hârtia lor de scris pentru însemnări pe care le țineam într-o serie de plicuri albe mari.

Prima mea grijă a fost să strâng informații și-n privința asta anii petrecuți ca jurnalist mi-au prins bine (la fel cum această profesiune i-a prins bine lui Dickens, deși trebuie să vă reamintesc, Dragi Cititori, că eu fusesem un adevărat *jurnalist*, pe când Dickens scrisese în principal doar în calitate de reporter de curte).

Săptămâni la rând am copiat însemnări pertinente despre India, despre diverse culte hinduse și despre nestemate din *Enciclopedia britanică*, ediția a opta, copyright 1855. Am găsit totodată o carte nouă scrisă de un anume C.W. King, *Istoria naturală a pietrelor prețioase*, publicată în 1865, foarte utilă. Pentru informațiile specifice referitoare la India, cu care mă gândeam să deschid *Ochiul șarpelui* (sau poate *Ochi de șarpe)*, am consultat proaspăt apăruta *Istorie a Indiei din cele mai vechi timpuri*, de J. Talboys Wheeler, și ambele volume din 1832 ale lucrării lui Theodore Hook, *Viața generalului Sir David Baird*. Harnicii servitori de la club au căutat totodată și mi-au adus articole relevante din numerele recente ale revistei *Notes and Queries*.

Și astfel a început să prindă contur prima ciornă a *magnum opus*-ului meu.

Știam deja de o bucată de timp că intriga se va învârti în jurul misterioasei dispariții, în Anglia, a unui frumos, dar blestemat diamant adus din India – un diamant sacru pentru un cult hindus

banditesc – și că misterul se va dezvălui într-o serie de relatări prezentate din diferite puncte de vedere (cam așa cum făcuse Dickens în *Casa umbrelor*, dar, mai adecvat, cum făcusem eu cu un mai mare efect în *Femeia în alb*). Din pricina preocupării mele – „nebuniei" ar fi un cuvânt mai bun – de atunci pentru chestiunea legată de Drood, povestea avea să se bazeze pe teme precum misticismul oriental, mesmerism, puterea sugestiei hipnotice și dependenței de opiu. Rezolvarea cazului de furt (cum știam încă de când începusem să-mi imaginez povestea) avea să fie atât de șocantă, atât de neașteptată, atât de deșteaptă și atât de nemaiîntâlnită în tânărul domeniu al ficțiunii detectivistice, încât să surprindă întregul public cititor din Anglia și America, inclusiv pe unii așa-ziși practicanți ai foiletonului de senzație precum Charles Dickens însuși.

Cum se întâmplă în cazul tuturor scriitorilor de nivelul lui Dickens și al meu, niciodată nu puteam să mă ocup de un singur proiect scriitoricesc. (Dickens, în vreme ce se pregătea pentru lecturile sale și apoi călătorea în turneu, își scrisese obișnuita nuvelă de Crăciun, edita *All the Year Round*, încheia elaborate prefețe pentru ediția specială a operelor sale și îi veneau idei pentru romane chiar în timp ce scria povestiri precum strania „Explicațiile lui George Silverman", inspirată, mi-a spus el mai târziu, de faptul că Dolby și el însuși dăduseră peste ruinele Turnurilor Hoghton între Preston și Blackburn. Acea casă parohială căzută în paragină s-a întâmplat să cristalizeze toate fragmentele disparate și plutind în derivă ale ideilor cu care Dickens cocheta de ceva timp, dar în loc să dea naștere unui roman – de care el avea nevoie ca să ofere ceva spre serializare în *All the Year Round* – dusese la povestea aceea ciudată despre o copilărie irosită, foarte asemănătoare cu a lui Dickens însuși. [Sau cel puțin cu ceea ce *considera* el ca fiind copilăria sa caracterizată de nevoi și nepăsare.]

Așa, cu multiplele și deseori suprapusele mele eforturi literare și dramaturgice, s-a scurs primăvara aceea a lui 1867. Rescrierea mea a *Adâncului înghețat* fusese un eșec toamna trecută la Olympic Theatre, asta în ciuda faptului că versiunea mea revăzută a fost, cred, mult îmbunătățită, după ce rescrisesem personajul și pasiunile lui Richard Wardour, cel pe care Dickens îl... am fost pe cale să scriu „jucase", dar „ocupase" ar putea fi un termen mai potrivit... făcându-l pe individ deopotrivă mai matur și credibil, eliberându-l de patosul și gesturile exagerat sentimentale ale lui Dickens.) Speranțele mele pentru o izbândă teatrală rămâneau totuși mari și-n primăvara aceea – când sănătatea și munca de cercetare mi-o permiteau – am făcut drumul la Paris în repetate rânduri pentru a mă consulta cu François-Joseph Régnier (pe care îl cunoscusem prin Dickens în urmă cu mai bine de un deceniu) de la Comédie-Française, care își dorea mult să adapteze pentru scena de acolo *Femeia în alb.* (La Berlin făcea deja furori.)

Țelul meu era să le vând lui Régnier și pasionaților de teatru francezi (și de-acolo celor englezi) o adaptare a romanului *Armadale,* care eram sigur că ar fi fost primită cu căldură și entuziasm, în ciuda aspectelor pe care Dickens le considerase controversate.

Caroline, care adora Parisul mai presus de mijloacele-i limitate de-a exprima un asemenea sentiment, aproape că m-a implorat să vină cu mine, însă eu am fost ferm: era vorba de o călătorie de afaceri și nu ar fi fost deloc timp pentru cumpărături, explorări sau alte angajamente sociale în afara cadrului strict al chestiunilor dramaturgice.

În luna aceea i-am scris mamei de la hotelul meu din Paris: „Azi-dimineață, la micul dejun, am mâncat ouă și unt negru, și picioare de porc à la Sainte Ménehould! Digestie perfectă. St Ménehould a trăit până la o vârstă extrem de înaintată mâncând doar picioare de porc."

Régnier și cu mine am urmărit o operă nouă la care sala a fost plină-ochi; intensitatea a fost uimitoare, iar experiența, electrizantă. Tot electrizante au fost și acele „floricele speciale" – cum obișnuia Dickens să le spună tinerelor și atractivelor actrițe și demimondene atât de disponibile într-o cultură în care viața de noapte era la fel de bogată și variată ca felurile de mâncare – și beneficiind puțin de îndrumarea lui Régnier și a prietenilor săi, mi se face rușine să spun că nu a trebuit să petrec o seară sau o noapte singur (ori fie și cu aceeași „floricică") tot timpul cât am stat la Paris. Înainte de-a mă întoarce la Londra, mi-am amintit să iau o ilustrată pictată manual cu orașul pentru Martha – îi plăceau fleacuștețele astea – și un minunat capot de șifon pentru Carrie. Am mai cumpărat și niște mirodenii și sosuri pentru bucătăria Carolinei.

În a doua noapte înapoi la Melcombe Place, după întoarcerea mea de la Paris, probabil am luat prea mult (sau prea puțin) laudanum, deoarece mi-a fost greu să adorm. M-am simțit tentat să merg în birou ca să lucrez, însă inevitabila confruntare cu Celălalt Wilkie (chiar dacă nu dăduse recent semne de violență încercând să-mi ia hârtiile sau penele) m-a făcut să mă răzgândesc. În schimb, stăteam la geamul dormitorului meu (Caroline găsise motive să doarmă în camera ei), când am văzut o umbră familiară aproape de felinarul de la capătul străzii dinspre piață.

Mi-am tras imediat o haină lungă de lână peste cămașa de noapte – era o noapte friguroasă – și m-am dus degrabă la colț.

Băiatul s-a desprins dintre umbre și a venit către mine în întuneric fără ca eu să schițez măcar un semn de chemare.

– Gooseberry? am spus.

Mă bucuram că speculațiile mele cu privire la vicleșugurile inspectorului Field se dovediseră corecte.

– Nu, domnule, a spus băiatul.

Când a ajuns la lumină, mi-am recunoscut greșeala. Flăcăul acela era mai scund, mai tânăr, ceva mai zdrențăros și ochii lui – deși prea mici și prea apropiați unul de altul pe fața-i îngustă ca să arate bine, chiar și pentru cineva sărac – nu erau asemenea ochilor bulbucați și neastâmpărați care îi dăduseră lui Gooseberry porecla.

– Ești din partea inspectorului? am întrebat pripit.

– Da, domnule.

Am suspinat și mi-am frecat obrajii deasupra bărbii.

– Îți poți aminti un mesaj destul cât să-l poți transmite pe cale orală, băiete?

– Da, domnule.

– Prea bine. Spune-i inspectorului că domnul Collins dorește să se vadă cu el mâine la prânz – ba nu, mai bine la două după-amiaza – la podul Waterloo. Îți poți aminti asta? Ora două după-masa, podul Waterloo.

– Da, domnule.

– Du mesajul în noaptea asta. Du-te acum.

Când băiatul a luat-o la sănătoasa, cu talpa dezlipită a unui bocanc ce nu-i venea bine lipăind pe caldarâm, mi-am dat seama că nu mă gândisem – nu-mi dorisem – să-l întreb cum îl chema.

Inspectorul s-a apropiat cu pas sprinten de mijlocul podului Waterloo la ora două după-amiaza fix. Era o zi aspră, friguroasă și vântoasă, și niciunul dintre noi nu voia să poarte acea discuție sub cerul liber.

– N-am avut timp să prânzesc, a hârâit inspectorul Field. Știu un han în apropiere care servește toată după-amiaza un rosbif excelent. Vreți să veniți cu mine, domnule Collins?

– Excelentă idee, inspectore, am spus.

Luasem o gustare la club în urmă cu două ore, dar încă-mi era destul de foame.

Stând în fața inspectorului la masa din separeu, uitându-mă atent la el în lumina palidă în timp ce el sorbea cu sete din prima cană de bere, mi s-a părut că arăta mai bătrân și mai aspru decât mi-aminteam de la ultima noastră vizită. Ochii lui păreau obosiți. Hainele-i erau nițel în neorânduială. Pe obraji i se vedeau mai multe ramificații mici, circulare, de vine sparte și de-a lungul favoriților ciufuliți creșteau țepi cărunți de păr potriviți mai mult unui om cu un statut și-o stare socială mai precare decât cele ale unui fost șef al Biroului Detectivistic de la Scotland Yard.

– Ai vreo veste? am întrebat după ce ne-a venit mâncarea și după un interval de intensă atenție acordată fripturii noastre de vită, sosului și legumelor.

– Veste? a spus inspectorul, mușcând din pâine și sorbind din vinul pe care îl comandaserăm după bere. Ce vești așteptați, domnule Collins?

– Păi, despre băiatul pe nume Gooseberry, desigur. A luat legătura cu dumneata?

Inspectorul Field s-a uitat doar la mine și ochii lui cenușii erau reci în țesătura lor de riduri. Într-un final, a rostit încet:

– Nu vom mai auzi niciodată nimic despre sau de la tânărul nostru prieten Gooseberry. Trupul lui jupuit se află-n Tamisa sau... mai rău.

M-am oprit din mâncat.

– Pari foarte sigur de asta, inspectore.

– Sunt, domnule Collins.

Am suspinat – pentru o clipă nu credeam în fantezia cu uciderea tânărului domnișor Guy Septimus Cecil – și m-am dedicat rosbifului și legumelor.

Inspectorul Field a părut să-mi simtă neîncrederea mută. Punând jos furculița și mai sorbind o dată din vin, a spus într-o șoaptă aspră:

– Domnule Collins, vă amintiți legătura despre care v-am spus cu privire la relația dintre prietenul nostru egiptean subteran Drood și răposatul lord Lucan?

– Desigur, inspectore. Ai spus că lordul Lucan era tatăl englez absent al băiatului mahomedan care mai târziu a devenit Drood al nostru.

Inspectorul Field și-a ridicat la buze un deget gras.

– Nu așa tare, domnule Collins. „Prietenul nostru subteran", cum îi spun eu cu atâta afecțiune, are urechi pretutindeni. Vă amintiți cum a fost ucis Forsyte... adică lordul Lucan?

Recunosc că m-am cutremurat.

– Cum aș fi putut uita? Cu pieptul sfârtecat. Inima lipsind...

Inspectorul a încuviințat și mi-a făcut iarăși semn să nu vorbesc tare.

– În zilele acelea, domnule Collins – 1846 – chiar și noul șef al detectivilor putea accepta, și de regulă o făcea, poziții de „agent confidențial" pentru oamenii importanți. Acesta era cazul meu la sfârșitul anului 1845 și-n mare parte din 1846. Am petrecut mult timp la moșia Wiseton din Hertforshire a lordului Lucan.

M-am străduit să înțeleg.

– Ai fost chemat de familia lordului Lucan ca să rezolvi cazul de crimă. Însă dumneata te ocupai deja de caz în calitatea dumitale de șef al...

Inspectorul Field, fără să mă piardă din vedere, a aprobat din cap.

– Văd că înțelegeți acum cronologia, domnule Collins. Lordul Lucan – John Frederick Forsyte, tatăl bastardului care a devenit șamanul ocultist Drood – mă angajase cu nouă luni înaintea uciderii sale. Avea nevoie de securitate. Folosind agenți particulari angajați de mine la vremea aceea, am încercat să i-o ofer. Cum moșia Wiseton avea deja, așa cum se cuvine, ziduri, garduri, câini, uși, încuietori, slujitori și paznici cu experiență ai terenului de

vânătoare, care știau cum operau braconierii și delincvenții, mi s-a părut că măsurile de securitate erau suficiente.

– Dar nu era așa, am spus.

– Evident, a mormăit inspectorul Field. Trei dintre cei mai buni oameni ai mei se aflau *în* Wiseton Hall la vremea acelei... atrocități. Eu însumi fusesem acolo până la ora nouă în seara respectivă, momentul în care îndatoririle mele au cerut să mă întorc la Londra.

– Incredibil, am spus.

Habar nu aveam unde voia să ajungă bătrânul inspector.

– Când lordul a fost ucis, nu am anunțat public faptul că prestam un serviciu privat, confidențial, pentru lordul Lucan, a șoptit inspectorul Field, însă investigațiile sunt un domeniu profesional restrâns și vorba a ajuns atât la superiorii mei, cât și la detectivii care operau sub comanda mea. A fost o perioadă neplăcută pentru mine... într-un moment care ar fi trebuit să fie punctul de vârf al carierei mele profesionale.

– Înțeleg, am spus, deși, sincer să fiu, nu înțelegeam nimic, vedeam doar un om care își recunoștea propria incompetență.

– Nu tocmai, a șoptit inspectorul. Trecuse o lună încheiată de la asasinarea lordului Lucan, ancheta oficială era încă în desfășurare, desigur – Maiestatea Sa în persoană își exprimase interesul pentru rezultat – când am primit un colet mic la biroul meu de la sediul Poliției Metropolitane de pe lângă Biroul Detectivistic de la Scotland Yard.

Am încuviințat și am tăiat o bucată mare de friptură. Era puțin ațoasă, dar altfel destul de bună.

– În colet se afla inima lordului Lucan, a scrâșnit inspectorul Field. Tratată în vreun fel – cu ajutorul unei arte egiptene pierdute – ca să nu putrezească, dar categoric era o inimă de om și, conform mai multor medici legiști pe care i-am consultat, categoric îi aparținea lui John Frederick Forsyte, lord Lucan.

Am pus cuțitul și furculița jos și am făcut ochii mari. Până la urmă am reușit să înghit bucata de carne care își pierduse deodată gustul.

Bătrânul inspector s-a aplecat mai aproape peste masă. Respirația lui mirosea puternic a bere și a carne de vită.

– Nu v-am spus, domnule Collins, ce a venit împreună cu cămașa însângerată a lui Gooseberry și biletul de la Drood. Am vrut să vă menajez sensibilitățile.

– Ochii lui?... am șoptit.

Inspectorul Field a încuviințat mut și s-a lăsat pe spate în separeu.

Revelația aceea a pus cruce deopotrivă apetitului și discuției, cel puțin pentru mine. Inspectorul Field a mai comandat cafea și desert. Eu mi-am băut restul de vin și am așteptat, pierdut în gânduri.

A fost o ușurare când am ieșit în vântul rece de afară. Aerul proaspăt mi-a prins bine. Nu eram sigur dacă crezusem povestea de groază a inspectorului Field. Nici cea despre inima hoinară a lordului Lucan și nici despre ochii la pachet ai lui Gooseberry – un scriitor de istorisiri de senzație recunoaște o altă istorisire de senzație atunci când o aude. Dar subiectul mă tulburase și-mi adusese o durere în spatele ochilor, cauzată de guta reumatică.

Nu ne-am despărțit imediat după ieșirea din han, ci am mers împreună înapoi spre podul Waterloo.

– Domnule Collins, a spus inspectorul după ce și-a suflat nasul într-o batistă, bănuiala mea este că ați vrut să ne întâlnim dintr-un alt motiv decât acela de-a vă interesa de soarta nefericitului meu tânăr asociat. Despre ce este vorba, domnule?

Mi-am dres glasul.

– Inspectore, știi că am început să lucrez la un nou roman care necesită o muncă de cercetare din cel mai neobișnuit fel...

– Desigur, m-a întrerupt polițistul particular. Acesta este motivul pentru care-l plătesc pe unul dintre cei mai iscusiți agenți ai mei – stimatul detectiv Hatchery – ca să-și petreacă fiecare noapte de joi într-o criptă, așteptând întoarcerea dumneavoastră la un moment dat, a doua zi dimineață. M-ați asigurat că vizitele pe care le faceți la spelunca de opiomani a lui King Lazaree au ca scop ușurarea durerii, nu munca de cercetare. Și trebuie să vă spun, domnule Collins, că banii pe care îi dau detectivului Hatchery pe o muncă făcută cu ora, fără a mai menționa faptul că omul lipsește o noapte și o zi întreagă din serviciul meu (întrucât și detectivii au nevoie de somn, domnule), n-au fost... să spunem, răscumpărați... dacă mă gândesc la promisiunea dumneavoastră de a-mi raporta unde se află și ce face domnul Charles Dickens.

M-am oprit și am strâns bastonul cu ambele mâini.

– Inspectore Field, fără-ndoială nu se poate să sugerezi că este vina mea că Dickens e plecat din nou într-un turneu de lectură în provincii și că, astfel, se află în afara razei mele de activitate investigativă!

– Nu sugerez nimic, a spus inspectorul. Însă adevărul e că apreciatul scriitor revine la Londra pentru cel puțin o zi și o noapte pe săptămână.

– Ca să citească la Saint James's Hall! am zis puțin înflăcărat. Și uneori să lucreze puțin la biroul său de pe Wellington Street North!

– Și ca să-și viziteze ibovnica în Slough, a rostit inspectorul Field pe un ton sec, deși agenții mei îmi spun că se interesează de o altă casă pentru domnișoara Ternan – și probabil pentru mama dumneaei – în suburbia Peckham.

– Asta nu are nicio legătură cu mine, am spus cu răceală. Eu nu sunt nici vreun bârfitor și nici nu țin socoteala treburilor colegului meu.

Am regretat alegerea ultimelor cuvinte rostite imediat ce acestea mi-au ieșit pe gură. Trecătorii începeau să se holbeze la noi, așa că am pornit din nou la pas și inspectorul Field a venit iute după mine.

– Aranjamentul nostru cerea ca dumneavoastră să vă întâlniți cu Dickens cât de des posibil, domnule Collins, și astfel să strângeți – și să-mi transmiteți – toate informațiile, de orice fel, cu privire la ucigașul care își spune Drood.

– Și asta am făcut, inspectore.

– Și asta ați făcut, domnule Collins... *într-o foarte mică măsură.* Nici măcar Crăciunul nu l-ați petrecut cu domnul Dickens, deși dumnealui s-a aflat acasă la Gad's Hill cea mai mare parte din acele două săptămâni și a revenit în oraș în repetate rânduri.

– Nu am fost invitat, am spus.

Am vrut să vorbesc pe un ton rece, dar a ieșit unul aproape plângăcios.

– Și n-ați avut ce face, a zis inspectorul Field pe-un ton de compasiune care m-a făcut să-mi vină să-mi rup bastonul în capul lui chel și bătrân. În același timp, nu v-ați folosit de ocazii evidente de a fi alături de domnul Dickens fie în turneu, fie în timpul sejururilor sale la Londra. Poate v-ar interesa să știți, domnule, că Dickens continuă să scape de agenții mei cel puțin o dată la două săptămâni și să dispară în subsoluri de mahala și cripte ale unor biserici vechi, de unde nu mai apare decât a doua zi, când ia trenul spre Gad's Hill.

– Ai nevoie de agenți mai buni, inspectore, am spus.

Bătrânul a râs înfundat și și-a suflat iarăși nasul uriaș.

– Poate, a spus. Poate. Dar între timp, nu vreau să vă dojenesc, domnule Collins, și nici să mă plâng de un... dezechilibru... vizavi de îndeplinirea obligațiilor noastre contractuale, ci doar să vă reamintesc că interesele noastre comune vizează să dăm de

urma acestui monstru de Drood, înainte ca alți nevinovați să moară de mâna creaturii.

Ajunseserăm la pod. M-am oprit la balustradă și m-am uitat la șirul de cheiuri, cocioabe, macarale și bărci cu catarg mic ce se întindeau în ambele direcții. Rafalele de ploaie biciuiau suprafața Tamisei, formând vălurele de spumă albă.

Inspectorul și-a ridicat la ceafă gulerul de pluș al sacoului său demodat.

– Acum, vă rog să-mi spuneți motivul acestei întâlniri, domnule Collins, și eu voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a veni în întâmpinarea nevoilor dumneavoastră de... ăă... asistență în documentare.

– Recunosc că nu urmăream doar să mă documentez, am spus, ci și să-ți fac o sugestie care ar putea fi de un inestimabil ajutor eforturilor dumitale de a-l găsi pe acest Drood.

– Serios? a făcut inspectorul Field, sprâncenele lui stufoase ridicându-se sub borul jobenului. Vă rog să continuați, domnule Collins.

– În romanul pe care aproape am terminat să-l schițez, am zis, este un pasaj în care va fi nevoie de un detectiv – de-o mare inteligență și îndelungată experiență, aș adăuga – care să cunoască toate tehnicile necesare pentru depistarea unei persoane dispărute.

– Da? Acestea sunt procedee comune atât în fosta, cât și în actuala mea activitate de muncă polițienească, domnule Collins, și mi-ar face plăcere să vă ofer informații profesionale.

– Nu-mi doresc însă ca din acest ajutor să câștig doar eu, am spus, uitându-mă mai degrabă la valurile gri ale Tamisei decât la inspectorul cărunt. Mi-am dat seama că un londonez care a dispărut ar putea fi veriga lipsă de care aveți nevoie pentru a întregi lanțul de relații și împrejurări care duce la Dickens și la contactele lui Drood de la accidentul de la Staplehurst încoace... dacă astfel de contacte există cu adevărat.

– Serios? Și cine ar putea fi această persoană dispărută, domnule Collins?

– Edmond Dickenson.

Bătrânul și-a frecat obrajii, s-a tras de favoriți și, inevitabil, și-a lipit arătătorul durduliu de ureche, ca și când ar fi așteptat informații suplimentare de acolo. Într-un final, a spus:

– Acesta trebuie să fie tânărul pe care domnul Dickens l-a ajutat să fie salvat la Staplehurst. Și același tânăr despre care dumneavoastră spuneați că l-ați văzut umblând în somn la Gad's Hill Place acum un an, de Crăciun.

– Chiar el, am spus.

– Și cum a dispărut?

– Tocmai asta aș vrea să știu și eu, am zis. Și exact asta s-ar putea să ai dumneata nevoie să știi ca să găsești legătura cu Drood.

I-am dat dosarul cu însemnări pe care le făcusem în urma discuției cu avocatul Matthew B. Roffe de la Gray's Inn Square, adresa ultimului domiciliu cunoscut al lui Dickenson din Londra și data aproximativă când tânărul i-a cerut domnului Roffe să transfere însărcinările de tutore-executor, pentru ultimele câteva luni cât mai era nevoie de o asemenea persoană, către nimeni altul decât Charles Dickens.

– Fascinant, a spus în cele din urmă inspectorul Field. Le pot păstra, domnule?

– Desigur. Sunt copii.

– Acestea ar putea fi într-adevăr de-un anume ajutor cauzei noastre comune, domnule Collins, și vă mulțumesc că l-ați supus pe acest om – dispărut sau nu – atenției mele. Dar de ce credeți *dumneavoastră* că domnul Dickenson ar fi important în această investigație?

Mi-am deschis palmele înmănușate deasupra balustradei.

– Nu este evident, chiar și unui non-detectiv ca mine? Tânărul Dickenson a fost, poate, singura persoană în viață care *știm* –

chiar prin mărturia lui Dickens – că s-a aflat în apropierea lui Drood la locul accidentului de la Staplehurst. Într-adevăr, Drood a fost, conform lui Dickens, cel care l-a dus pe prietenul meu la acest tânăr, care era blocat în epavă și care ar fi murit dacă n-ar fi intervenit Dickens – *și Drood!* Mai este, aș sugera, și inexplicabilul interes pe care prietenul meu l-a manifestat față de orfan în lunile de după accident.

Inspectorul Field și-a frecat iarăși obrajii.

– Despre domnul Dickens toată lumea știe că este un altruist.

Am surâs auzindu-l.

– Sigur că da. Numai că interesul său față de Dickenson era vecin cu... să zic așa... obsesia?

– Sau cu interesul personal? a întrebat Field.

Vântul venise dinspre vest și noi ne țineam amândoi pălăriile cu mâinile libere.

– Cum adică, domnule?

– Câți bani se găseau, a întrebat bătrânul, la dispoziția celui care era tutorele lui Edmond Dickenson până anul trecut, când tânărul a ajuns la vârsta majoratului? Investigațiile dumneavoastră, domnule Collins, au mers până într-acolo încât să faceți o vizită la banca tânărului Dickenson pentru o scurtă discuție cu managerul?

– Sigur că nu! am spus din nou cu răceală în voce.

O atare idee contravenea flagrant comportamentului unui gentleman. La fel de bine îți poți vârî nasul în corespondența cuiva.

– Ei, asta va fi destul de ușor de aflat, a murmurat inspectorul Field, vârând hârtiile primite de la mine înăuntrul sacoului. Ce doreați să primiți la schimb pentru acest posibil ajutor la căutarea noastră a lui Drood, domnule Collins?

– Nimic la schimb, am spus. Nu sunt negustor. După ce te interesezi de dispariția acestui om care, în ciuda negațiilor sale, chiar se poate să-l fi văzut pe Drood la Staplehurst – de fapt, faptul că-l

văzuse pe Drood ar putea fi *motivul* dispariției sale, să știi! – tot ce vreau să aflu sunt rezultatele investigației dumitale... pentru a putea adăuga, înțelegi, veridicitate scrierii mele despre investigarea cazului unei persoane dispărute.

– Înțeleg perfect. Bătrânul inspector a făcut un pas în spate și a întins mâna. Sunt încântat că lucrăm iarăși de aceeași parte a baricadei, domnule Collins.

M-am uitat la mâna întinsă mai multe secunde lungi până când, într-un târziu, i-am strâns-o. A contat că amândoi purtam mănuși.

21

Era luna mai și ne aflam în cabana alpină a lui Dickens. Era un loc plăcut.

După o primăvară umedă, friguroasă și greu de depășit, finele lunii mai erupsese dintr-odată cu lumină solară, flori, boboci, peluze verzi, zile călduroase, seri lungi, mirosuri catifelate și nopți blânde perfecte pentru dormit. Guta reumatică mă lăsase în pace într-atât, încât foloseam cea mai mică doză de laudanum pe care o luasem de doi ani încoace. Mă gândisem chiar și la întreruperea drumurilor de joi noapte în lumea lui King Lazaree.

Era o zi frumoasă și eu mă aflam la nivelul superior al cabanei, bucurându-mă de briză prin geamurile deschise și spunându-i lui Charles Dickens povestea trunchiată a cărții mele.

Am scris „spunând" intenționat, deoarece, chiar dacă aveam în poală patruzeci de pagini conținând schița și sinopsisul, Dickens nu-mi putea citi scrisul de mână. Aceasta a fost dintotdeauna o problemă cu manuscrisele mele. Mi s-a spus că tipografii urlă din toți bojocii și amenință că-și dau demisia când au de-a face cu

manuscrisele romanelor mele – mai ales prima jumătate a cărții, când recunosc că am tendința să mă grăbesc, să fac tăieturi și înlocuiri până când cuvintele și literele înghesuite devin o pată de cerneală și o încâlceală de linii, săgeți, semne de corectură și tăieturi violente. Laudanumul, recunosc, nu sporește lizibilitatea.

Tot intenționat am scris și „povestea trunchiată a cărții mele", dat fiind că Dickens voia să audă schița generală a două treimi din roman, deși eu nu hotărâsem încă detaliile finalului. Acea ședință mai lungă de lectură cu voce tare, deciseserăm, avea să aibă loc în iunie, când Dickens urma să ia hotărârea finală dacă *Ochiul șarpelui* (sau poate *Ochi de șarpe*) avea să apară în revista lui *All The Year Round*.

Astfel, în acea frumoasă zi de sfârșit de mai din 1867, am petrecut o oră citindu-i și spunându-i povestea romanului meu lui Charles Dickens, care – spre cinstea lui – era perfect atent, neîntrerupându-mă nici măcar pentru a pune întrebări. În afara vocii mele, singurele sunete erau cele ale căruțelor care treceau din când în când pe drum, foșnetul blând al vântului printre frunzele și ramurile copacilor care flancau cabana și zumzetul ocazional al albinelor.

Când am terminat, am pus notițele deoparte și am băut lung apă din carafa răcorită pe care Dickens o ținea în spațiul său de scris.

După câteva secunde de tăcere, Dickens a sărit literalmente din scaun și a strigat:

– Dragul meu Wilkie! Aceasta e-o poveste *minunată!* Sălbatică și totuși cuminte! Plină de personaje excelente și purtând un mare mister! Iar surpriza ivită aproape de partea unde te-ai întrerupt... ei bine, a fost o surpriză *absolută* pentru mine, dragul meu Wilkie, și e greu să surprinzi un scriitor bătrân ca mine!

– Într-adevăr, am murmurat timid.

Dintotdeauna mi-am dorit cu înflăcărare lauda lui Charles Dickens, iar acum plăcerea stârnită de cuvintele lui se răspândise prin mine ca strălucirea caldă pe care mi-o dădea medicația mea zilnică.

– Categoric vom vrea cartea aceasta pentru revistă! a continuat Dickens. Predicția mea este că va umbri tot ce am publicat în foileton până acum, inclusiv splendida ta *Femeia în alb!*

– Să sperăm, am spus cu modestie. Dar nu ai prefera să auzi schița ultimului sfert din carte – când mă voi decide cum să rezolv lucrurile evident rămase în aer, cum ar fi repunerea în scenă a crimei – în loc de-a te angaja să o cumperi de-acum?

– Nicidecum! a spus Dickens. Oricât de mult aș aștepta să te aud spunându-mi adevăratul final într-o săptămână sau două, am auzit destul ca să știu ce poveste splendidă este. Iar elementul acela de surpriză! Ca însuși naratorul să nu fie conștient de propria-i culpabilitate! Minunat, dragul meu Wilkie, absolut minunat. Cum spuneam, rareori am fost așa luat prin surprindere de intriga abilă croită de alt scriitor!

– Îți mulțumesc, Charles, am spus.

– Pot să-ți pun câteva întrebări sau să-ți fac câteva mici sugestii? a întrebat Dickens în timp ce se plimba de colo-colo prin fața geamurilor deschise.

– Desigur! Desigur! am răspuns. Pe lângă editor la *All the Year Round*, tu mi-ai fost colaborator și coleg de creat intrigi vreme de prea mulți ani pentru ca eu să nu beneficiez de sagacitatea sfatului tău, Charles.

– Bine atunci, a spus el, în legătura cu acea crucială întorsătură de situație. Este oare posibil ca punându-l pe eroul nostru, Franklin Blake, să făptuiască furtul diamantului sub influența *deopotrivă* a laudanumului – oricât de insidios i-ar fi fost administrat – *și* a controlului mesmeric din partea escrocilor hinduși să fie o coincidență prea mare? Vreau să spun că hindușii pe care

i-a întâlnit pe peluză nu se poate să fi știut că al nostru domn... cum îl chema?

– Pe cine? am întrebat.

Îmi scosesem creionul și mă grăbeam să iau notițe pe spatele paginii mele de manuscris.

– Pe medicul care a murit cu memoria zdruncinată.

– Domnul Candy, am spus.

– Sigur că da! a făcut Dickens. Ei, singura mea cârcoteală e că hindușii întâlniți întâmplător pe moșie în noaptea aceea cu greu puteau să fi știut că domnul Candy a pus opiu în vinul lui Franklin Blake cumva în joacă. Nu-i așa?

– Nu... am spus. Presupun că nu. Nu, nu puteau să știe.

– Deci, în fapt, dubla revelație a administrării în secret de laudanum *și* magnetism mesmeric din partea misticilor hinduși pe peluză ar putea fi redundantă, nu?

– Redundantă?

– Adică, dragul meu Wilkie, ar fi suficientă una din cele două coincidențe pentru ca Franklin Blake să-și făptuiască furtișagul somnambulic, nu-i așa?

– Cred că... da... așa e, am spus, luând câteva notițe.

– Și nu crezi că ar însemna mult pentru imaginația cititorului faptul că sărmanul domn Franklin Blake fură diamantul din sertarul biroului iubitei sale într-o încercare de a-l *proteja*, dar fără să fie sub influența malefică a hindușilor?

– Hmm, am făcut. Asta reducea uriașa mea surpriză la un soi de stranie coincidență. Dar putea să funcționeze.

Înainte să pot comenta, Dickens a continuat:

– Iar ciudata servitoare schiloadă... îmi cer scuze, cum o chema?

– Rosanna Spearman.

– Da, adorabil nume pentru personajul acela ciudat și deranjat – Rosanna Spearman. Tu spui, pe la început, că este un produs

al – de fapt, că de acolo o angajase lady Verinder, cred – unui stabiliment de reeducare?

– Întocmai, am spus. Mai degrabă, mi-am imaginat că Rosanna venise de la o instituție foarte asemănătoare cu al tău Urania Cottage.

– Aa, pe care l-am înființat acum vreo douăzeci de ani cu ajutorul domnișoarei Burdett-Coutts, a spus Dickens, încă zâmbind și plimbându-se fără țintă. Așa m-am gândit și eu, dragul meu Wilkie. Dar te-am dus la Urania Cottage; îți dai seama, doar, că toate femeile de acolo sunt Femei Decăzute, cărora li se oferă încă o șansă.

– La fel ca Rosanna Spearman, am spus.

– Întocmai. Dar e pur și simplu inimaginabil ca lady Verinder sau oricine de statutul ei social să o angajeze pe Rosanna, dacă doamna știa că ea fusese o... o femeie a străzii.

– Hmm, am făcut.

Ca Rosanna să fie o femeie a străzii reeducată fusese tocmai țelul meu. Asta explica deopotrivă pasiunea ei pentru domnul Franklin Blake și subtextul erotic al acelei pasiuni. Însă *era* dificil să contrazici faptul că o persoană așa rafinată precum fictiva mea – și la fel de osândită precum Rosanna Spearman – lady Verinder ar fi angajat o prostituată, oricât de reeducată ar fi fost ea. Am făcut o însemnare pe hârtie.

– O hoață, a rostit Dickens pe un ton sigur de sine atât de obișnuit pentru el. O poți face pe sărmana Rosanna o fostă hoață – în felul ăsta, sergentul Cuff tot o va putea recunoaște, dar ca pe cineva care a trecut prin închisoarea lui, și nu ca pe o femeie de pe stradă.

– Hoția e-un rău mult mai mic decât a fi o femeie a străzii? am întrebat.

– Este, Wilkie, chiar este. Dacă o faci femeie a străzii, indiferent cât ar fi de reeducată, și casa lui lady Verinder este infestată. Fă-o

însă o fostă hoață și cititorul va vedea nobletea spiritului lui lady Verinder în încercarea ei de a o ajuta, oferindu-i o slujbă cinstită.

– O idee, am spus. O idee palpabilă. Am să-mi notez să revizuiesc trecutul Rosannei.

– Și apoi mai e problema cu reverendul Godfrey Ablewhite, a urmat Dickens.

– Nu mi-am dat seama că *era* o problemă cu reverendul Ablewhite, Charles. În timpul lecturii ai râs și-ai spus cu entuziasm că-ți place expunerea unui atare ipocrit.

– Și chiar așa este, Wilkie! Chiar așa este! Și le va plăcea și cititorilor. Problema nu e cu personajul – pe care tu l-ai zugrăvit admirabil ca ipocrit, parvenit social și viitor hoț al averii unei lady – ci cu titlul lui.

– Reverend?

– Întocmai. Mă bucur că vezi și tu problema, dragul meu Wilkie.

– Nu știu sigur dacă o văd, Charles. Fără-ndoială, acuzațiile de ipocrizie și minciună sunt cu atât mai grave dacă e vorba de un om al Bisericii care...

– Sigur că ai dreptate! a spus Dickens. Am cunoscut cu toții astfel de fățarnice fețe bisericești – oameni care vor ca toți să-i vadă cum *fac* bine, chiar în timp ce se străduiesc în taină, din toate puterile, să le *fie* lor bine – dar acuzația nu e cu nimic mai eficientă dacă îmblânzim inculparea pentru un anume *domn* Godfrey Ablewhite.

Am dat să notez, dar apoi m-am oprit și mi-am masat tâmplele.

– Pare așa de... minimalizat, diluat, micșorat. Cum se face atunci că reverendul Godfrey este președintele atâtor organizații de binefacere feminine dacă nu e cleric? Și cum ar afecta o atare schimbare minunata replică pe care am introdus-o deja în schiță: „Profesia-i era de cleric, temperamentul îl recomanda de afemeiat,

iar alegerea sa era de-a fi un bun samaritean." Tu însuți ai râs fără reținere acum nici măcar o oră, când ți-am citit asta.

– Așa e, Wilkie. Dar la fel de bine ar suna dacă ai înlocui cleric cu... să spunem... „avocat". Și vom fi menajat sensibilitățile multor cititori ai noștri, poate mii, fără a afecta în vreun fel admirabila ta intrigă.

– Nu sunt sigur... am început.

– Notează-ți, Wilkie. Și promite-mi doar că te vei gândi la schimbarea aceasta în timpul scrierii. Este, desigur, genul de lucru pe care orice editor sârguincios de la orice revistă generală cum e a noastră n-ar neglija să-l discute cu autorul. De fapt, dacă *tu* ai edita manuscrisul altui autor, sunt sigur că ai fi ridicat aceeași problemă a retrogradării reverendului Godfrey Ablewhite la rangul de *domn* Godfrey Ablewhite.

– Nu sunt sigur... am început din nou.

– Și-n cele din urmă, dragul meu Wilkie, mai este chestiunea titlului... a continuat Dickens.

– Aa! am făcut, cu oarecare nerăbdare de data acesta. Care-ți place mai mult, Charles? *Ochiul șarpelui* sau *Ochi de șarpe*?

– Niciunul, sincer să fiu, a spus Dickens. M-am gândit o vreme la titluri, dragul meu prieten, și mărturisesc că le găsesc pe amândouă nițel diabolice și poate prea comerciale.

– Diabolice?

– Păi, ochiul *șarpelui*. Are unele conotații biblice, Wilkie.

– Dar are și conotații păgâne *hinduse*, dragul meu Dickens. M-am documentat foarte mult în legătură cu diverse culte din India...

– Și e vreunul dintre ele care venerează un șarpe?

– Din câte am descoperit până acum, nu, dar hindușii venerează... *totul*. Au zei-maimuțe, zei-șobolani, zei-vaci...

– Și fără-ndoială au și zei-șerpi, de acord, a zis Dickens ca să mă liniștească. Însă titlul duce totuși cu gândul la Grădina Edenului

și la șarpele din ea... și, prin urmare, la Diavol. Și evidenta legătură cu diamantul Koh-i-noor face orice astfel de legătură absolut inacceptabilă.

Eram complet debusolat. Habar nu aveam despre ce vorbea Dickens. Însă în loc să mă bâlbâi, mi-am mai turnat cu grijă niște apă, am sorbit-o și-n cele din urmă am spus:

– Inacceptabilă în ce fel, dragul meu Dickens?

– Nestematul tău, diamantul, oricum îi vei spune, are legături atât de evidente cu diamantul Koh-i-noor...

– Da? am spus. Poate. Și?

– Îți amintești cu siguranță, dragul meu Wilkie, sau sunt sigur că cercetările tale ți-au împrospătat memoria, că originalul diamant Koh-i-noor provine din regiunea Indiei numită, cred, Munții Luminii, și că a persistat un zvon, chiar înainte ca diamantul să ajungă pe teritoriul nostru, conform căruia acești munți insuflau ghinion oricărui obiect din zona respectivă.

– Da? am spus din nou. O atare asociație mintală adânc înrădăcinată va fi perfectă pentru *Ochiul șarpelui* sau, poate, *Ochi de șarpe*.

Dickens s-a oprit locului și a clătinat încet din cap.

– Nu și dacă cititorii tăi asociază acel ghinion cu familia regală, a rostit el cu duhul blândeții.

– Aa! am făcut.

Intenționasem ca silaba să sune puțin meditativ, dar a sunat, chiar și pentru mine, ca și când mi-ar fi rămas în gât un os de pui.

– Și sunt sigur că-ți amintești, Wilkie, ce s-a întâmplat la două zile după ce piatra aceea prețioasă a ajuns în Anglia și cu șase zile înainte de a-i fi prezentată Maiestății Sale.

– Nu tocmai.

– Ei, tu erai tânăr la vremea aceea, a spus Dickens. Un individ pe nume Robert Pate, un locotenent în rezervă de husari, a atacat-o fizic pe regină.

– Dumnezeule mare!

– Întocmai. Maiestatea Sa nu a fost rănită, dar publicul a făcut imediat legătura între tragedia abia evitată și nestemata primită în dar de familia regală. Guvernatorul general al Indiei însuși a simțit că e de datoria sa să scrie o scrisoare deschisă către *Times* în care să explice că aceste superstiții sunt absurde.

– Da, am spus, luând notițe, m-am documentat destul de mult despre lordul Dalhouise în biblioteca de la Athenaeum.

– Sunt sigur de asta, a zis Dickens pe un ton pe care l-aș fi putut interpreta drept extrem de sec dacă aș fi fost mai critic. Și-apoi a mai fost celălalt teribil eveniment asociat cu diamantul Koh-i-noor... moartea prințului Albert.

M-am oprit din scris.

– Poftim? Asta s-a întâmplat abia acum șase ani, la mai bine de unsprezece ani de la sosirea diamantului în Anglia și expunerea lui la Marea Expoziție. Koh-i-noor a fost spart în mai multe diamante mici, în Amsterdam, cu mult înainte de moartea lui Albert. Ce legătură ar putea exista între cele două întâmplări?

– Uiți, dragul meu Wilkie, că prințul consort a fost inițiatorul și principalul sponsor al Marii Expoziții. El a fost cel care a sugerat așezarea diamantului Koh-i-noor în straniul loc de onoare din Sala Mare. Maiestatea Sa, desigur, încă poartă straie cernite, și unii apropiați ai ei spun că uneori, când o copleșește durerea, învinovățește diamantul indian pentru moartea iubitului ei. Vezi așadar că trebuie să avem grijă ce titlu dăm cărții și ce referințe subtile ar putea lega diamantul Koh-i-noor și efectele sale asupra familiei regale cu povestea noastră fictivă.

Nu-mi scăpase faptul că folosise pluralul. Păstrând și eu un ton sec, am spus:

– Dacă nu *Ochiul șarpelui*... sau *Ochi de șarpe*... ce titlu te gândești că s-ar potrivi poveștii unui diamant care a fost încastrat în ochiul unei statuete hinduse înfățișând un zeu-șarpe?

– O, a făcut Dickens cu nepăsare, cocoțându-se pe marginea mesei lui de scris și afișând rânjetul lui de editor, cred că ne putem lipsi complet de zeul-șarpe și de ochiul lui. Ce spui de un titlu care evită senzaționalul și le atrage nițel mai mult pe tinerele cititoare spre roman?

– Cărțile mele au mare trecere la cititoare, am spus, îmbătoșat.

– Așa este, dragul meu Wilkie! a strigat Dickens, bătând din palme. Nimeni nu știe asta mai bine ca mine, după triumful absolut al *Femeii în alb*. Păi, aveai o sută de cititoare dornice la un cititor de-al meu care urmărea *Prietenul nostru comun*, povestea mea cu vânzări mult mai modeste.

– O, n-aș spune asta...

– Ce zici de... *Piatra Lunii*? m-a întrerupt Dickens.

– Piatra Lunii? am zis eu tâmp. Propui cumva ca piatra prețioasă să vină de pe Lună, nu din India?

Dickens a izbucnit fără ocoliș într-un caracteristic râs zgomotos, copilăros.

– Strașnică glumă, dragul meu Wilkie. Dar serios... ceva de genul *Piatra Lunii* ar putea interesa cititoarele – sau categoric nu le-ar îndepărta – plus că are o aură de mister și romantism, fără vreo aluzie la ceva profan sau diabolic.

– *Piatra Lunii*, am murmurat, doar pentru a auzi cum suna pe buzele mele. Suna teribil de plat și incolor după *Ochiul șarpelui* (sau poate *Ochi de șarpe)*.

– Deosebit, a strigat Dickens, ridicându-se. Îi vom cere lui Wills să întocmească o ciornă a contractului cu acest titlu propus. Îți spun din nou că schița ta mi-a plăcut la fel de mult cum nu mă îndoiesc că-mi va plăcea să citesc opera terminată – sau

aproape terminată. O poveste extraordinară plină de surprize extraordinare și încântătoare. Acea întorsătură de situație cu mersul în somn datorat consumului de opiu, când eroul însuși fură nestemata fără a-și aminti asta, e o idee genială, Wilkie, de-a dreptul genială.

– Îți mulțumesc, Charles, am spus din nou, ridicându-mă și lăsând creionul deoparte. Tonul meu era ceva mai puțin entuziast decât fusese înainte.

– E timpul pentru o plimbare, dragul meu Wilkie, a strigat Dickens, ducându-se să-și ia bastonul din colț și să-și desprindă pălăria din cui. Mă gândeam să mergem până la Rochester și înapoi în această frumoasă zi de mai. Arăți în formă și ești rumen în obraji zilele astea, prietene. Te prinzi în horă?

– Mă prind pentru prima jumătate până la Rochester, de unde voi lua trenul de după-amiază spre Londra, am spus. Caroline și Carrie mă așteaptă acasă la cină astă-seară.

Aceasta din urmă era o minciună: Carrie era plecată în vizită la rude la țară, iar Caroline credea că rămâneam peste noapte la Gad's Hill. Însă cineva mă aștepta totuși la cină în seara aceea.

– Jumătate de plimbare cu un prieten deplin e mai bine decât nimic, a spus Dickens, punându-și propriile manuscrise într-o valiză și luând-o cu pas iute către ușă. Să pornim până nu se umplu de praf drumurile și cărările și ziua nu îmbătrânește cu încă un minut.

Era seara zilei de joi, 6 iunie, și eu îmi îngăduiam un mic răsfăț pe care îl cultivam de la începutul primăverii – adică, îl duceam pe detectivul inspector Hibbert Aloysius Hatchery, cel cât un munte, la o halbă de bere și o gustare la o bodegă din localitate, înainte de-a mă încredința pazei sale și apoi a coborî în mahalalele de la docuri și-n lumea și mai întunecată de sub cimitirul Ghastly

Grim's pentru a mă înfrupta din ceea ce ajunsesem să numesc Arcada Deliciilor Subterane a lui King Lazaree.

Pe măsură ce îl cunoșteam mai bine pe detectivul Hatchery în cursul opririlor noastre de joi seara la tavernă, am fost surprins de unele revelații pe care mi le produsese omul acela masiv, pe care îl considerasem la prima noastră întâlnire ca fiind doar o figură comică. Locuia aparent într-un cartier decent din Dorset Square, aproape de propria-mi locuință de la Melcombe Place, și chiar dacă soția lui murise cu câțiva ani în urmă, avea trei fiice mari pe care le măritase și un fiu care tocmai intrase la Cambridge. Cel mai surprinzător, Hatchery însuși citea mult și unele dintre cărțile lui preferate, se dovedise, erau scrise de mine. *Femeia în alb* era la loc de cinste printre acestea, chit că el nu-și permisese să o citească decât în foileton, în *All the Year Round,* cu niște ani în urmă. Cumpărasem un exemplar din cartea tipărită chiar în seara aceea și eram pe cale să-i dau un autograf protectorului meu ocazional, când cineva s-a oprit la masa noastră.

Am recunoscut întâi costumul de tweed maro, apoi corpul compact, dar greoi, turnat în el. Bărbatul își scosese pălăria și eu am observat că părul lui cărunt buclat părea mai lung decât mi se păruse a fi în Birmingham – însă pe-atunci era ud.

– Domnule Collins, a spus el, ducând două degete la frunte ca și când și-ar fi atins borul unei pălării pe care n-o mai avea acolo, Reginald Barris vă stă la dispoziție, domnule.

Am mormăit un răspuns. Nu aveam chef să-l văd pe detectivul Reginald Barris. Nu în seara aceea și nici în vreo altă seară. Amintirea câtorva secunde teribile de violență pe aleea din Birmingham abia începea să se estompeze.

Barris însă l-a salutat pe Hatchery, care a înclinat din cap chiar în timp ce accepta din partea mea *Femeia în alb* cu autograf – suprapunere pe care eu am găsit-o, fără sens poate, perfidă – și Barris

ni s-a alăturat la masă fără a cere măcar permisiunea, trăgându-și îndrăznet un scaun și așezându-se invers pe el, călare, cu antebrațele-i puternice pe spetează. Rămas fără cuvinte în fața acestei dovezi de proastă creștere, m-am întrebat o clipă dacă Barris – în pofida accentului său de Cambridge – nu era cumva american.

– Fericită coincidență, domnule Collins, să dau peste dumneata în felul ăsta, a zis Barris.

N-am onorat inepția asta cu un răspuns, ci m-am uitat la Hatchery într-un fel ce dovedea o dezaprobare rece față de ușurința pe care o arăta pentru detaliile obișnuințelor noastre. Apoi mi-am amintit confuz că uriașul *lucra* în slujba inspectorului Field – și că aproape sigur îi raporta, pe deasupra, acelui nesuferit de Barris, dat fiind că individul mai tânăr părea a fi un locotenent al exasperantului inspector – și mi-am reamintit că nu existase vreo prietenie reală între Hatchery și mine, în pofida generozității mele față de el din ultimele săptămâni.

Barris s-a lăsat în față peste antebrațe și a coborât vocea.

– Inspectorul Field spera să primească un raport, domnule. Eu m-am oferit ca, dacă ar fi să dau peste dumneata, să-ți spun. Nu mai este mult timp.

– Dar i-am dat inspectorului Field un raport în urmă cu mai puțin de două săptămâni, am protestat. Și nu mai este mult timp pentru ce?

Barris a zâmbit, dar și-a lipit un deget sprinten de buze, mișcând iute din ochi de la stânga la dreapta, amintindu-mi în chip melodramatic că trebuia să fim discreți. Uitam mereu că Field și oamenii lui bănuiau că agenți ai fantomei Drood stăteau la pândă pretutindeni.

– Până la 9 iunie, a șoptit Barris.

– A, am făcut și am băut o dușcă. 9 iunie. Sacra aniversare a accidentului de la Staplehurst și...

– Ș-ș, a spus domnul Reginald Barris.

Am ridicat din umeri.

– N-am uitat.

– Raportul dumitale n-a fost tocmai clar, domnule Collins, cu privire la...

– N-a fost tocmai clar? l-am întrerupt, vorbind destul de tare ca să mă fac auzit în tavernă dacă cineva ar fi fost interesat să tragă cu urechea – lucru de care niciunul dintre clienți nu părea preocupat. Domnule Barris, sunt *scriitor*. Jurnalist de mai mulți ani, romancier de-acum prin vocație. Cu greu pot crede că raportul meu *n-a fost tocmai clar*.

– Nu, nu, nu, a consimțit tânărul detectiv, surâzând stânjenit. Adică, da. Vreau să spun, nu – mi-am ales prost cuvintele, domnule Collins. Niciodată altfel decât clar, dar... poate... perfect clar, însă nițel schematic?

– *Schematic?* am repetat, insuflând cuvântului disprețul meritat.

– Adică, surprinde perfect esența din câteva tușe, a tors tânărul detectiv, aplecându-se și mai tare peste antebrațele-i masive, dar nu e completat pe de-a-ntregul cu detalii. De pildă, ați raportat că domnul Dickens continuă să susțină că nu are știință despre locul în care se află acum domnul Edmond Dickenson, dar... așa cum ne plăcea nouă să spunem în școala și-n serviciul militar... *i-ați aruncat bomba?*

A trebuit să zâmbesc auzindu-l.

– Domnule... detectiv... Barris, am rostit încet, observând aparenta lipsă de interes a lui Hibbert Hatchery față de orice spuneam eu și superiorul lui, nu i-am aruncat doar bomba, cum zici dumneata, domnului Dickens, ci tot mortierul.

Barris vorbea despre banii lui Dickenson ca mobil al dispariției băiatului.

Eu mă simțeam atât de bine în acea frumoasă zi de mai, încât chiar îmi picase bine lunga plimbare până la Rochester de la Gad's Hill Place și ne aflam acum cam la două treimi din distanța spre destinația noastră urbană, când i-am aruncat Inimitabilului bomba, mortierul și chesonul.

– O, să-ți spun, am zis în timp ce urmam cărarea de pe latura nordică a drumului spre turlele bisericilor din depărtare, alaltăieri m-am întâlnit întâmplător cu un prieten al tânărului Edmond Dickenson.

Dacă mă așteptam la șoc sau surpriză din partea lui Dickens, am primit doar o slabă zvâcnire a unei magistrale sprâncene.

– Serios? Aș fi zis că tânărul Dickenson nu avea prieteni.

– Aparent, avea, am mințit. Un vechi coleg de școală pe nume Barnaby sau Benedict, sau Bertram, sau altcumva.

– Acestea-s numele sau prenumele prietenului? a întrebat Dickens, bocănind mai departe cu bastonul în pământ la intervale, ca de obicei, precise și rapide.

– Nu are importanță, am spus, dorindu-mi să fi avut mai multă grijă la construirea acelei părți introductive a ficțiunii pe care o pregătisem ca să-l prind pe Dickens în cursă. E doar cineva pe care l-am întâlnit la club.

– Poate avea importanță, în sensul că insul pe care l-ai întâlnit ar putea fi un mincinos, a rostit Dickens cât se poate de impasibil.

– Un mincinos? Cum vine asta, Charles?

– Sunt foarte sigur că tânărul Dickenson m-a informat că n-a urmat niciodată cursurile unei universități – nici ca să renunțe la ele – cum nu și-a ros coatele nici pe băncile vreunei școli, a răspuns Dickens. Se pare că sărmanul orfan a avut o suită de meditatori, fiecare mai puțin priceput decât celălalt.

– Păi... am făcut și m-am grăbit să-l prind pe Dickens din urmă. Poate că n-au fost colegi de școală, dar acest Barnaby...

– Sau Bertram, a sugerat Dickens.

– Da, ei bine, se pare că individul acesta...

– Sau Benedict, a zis Charles.

– Da. *Pot să vorbesc*, Dickens?

– Fără doar și poate, dragul meu Wilkie, a zis el, zâmbind și întinzând palma deschisă. Niște păsări mici și cenușii – porumbei sau potârnichi – au țâșnit din tufișurile de care ne apropiam și au luat-o în zbor către cerul albastru. Fără a rupe ritmul, Dickens a ridicat bastonul pe umăr, ca o pușcă, și a mimat apăsarea trăgaciului.

– Se pare că individul acesta, un fost prieten al tânărului Dickenson de *undeva*, am spus, a aflat de la Dickenson însuși, anul trecut, că el – Dickenson – și-a schimbat în mod legal tutorele în ultimele luni înainte să ajungă la majorat.

– O? a fost tot ce a spus Dickens ca răspuns. A fost o singură silabă politicoasă.

– Da, am spus, așteptând.

Am mers vreo sută de metri în liniște.

În cele din urmă, am aruncat bomba.

– Același individ...

– Domnul Barnaby.

– Același individ, am insistat, întâmplarea a făcut să fie implicat în unele tranzacții cu banca prietenului său Dickenson și s-a întâmplat să audă...

– Despre ce bancă este vorba? a întrebat Dickens.

– Poftim?

– La ce bancă te referi, dragul meu Wilkie? Sau, mai degrabă, la ce bancă se referea prietenul tânărului Dickenson de care discutăm?

– Banca Tillson's, am spus, simțind puterea celor două cuvinte. Era ca și când aș fi mutat calul înainte să declar șah-mat. Cred că Sir Francis Bacon a fost cel care a spus: „Cunoașterea înseamnă putere" – iar puterea pe care o dețineam acum deasupra

capului lui Charles Dickens mi-o dădeau informațiile obținute de la inspectorul Charles Frederick Field.

– A, da, a făcut Dickens. A sărit puțin ca să evite o ramură căzută pe cărarea de pietriș. Știu banca asta, dragul meu Wilkie... un loc de modă veche, plin de sine, mic, întunecat și urât, în care domnește un miros stătut.

De-acum aproape că pierdusem firul interogației prin care sperasem să prind conștiința acelui rege.

– O bancă suficient de zdravănă, se pare, ca să fi transferat în jur de douăzeci de mii de lire în contul noului tutore al lui Edmond Dickenson, am spus și m-am întrebat dacă sergentul Cuff ar fi adăugat un „Aha!"

– Ar fi trebuit să adaug și „indiscret" la de modă veche, plin de sine, mic, întunecat și urât, cu miros stătut, a chicotit Dickens. N-am să mai am de-a face cu Tillson's.

A trebuit să mă opresc. Dickens a mai făcut câțiva pași și apoi – încruntându-se puțin, deranjat de întreruperea ritmului nostru – s-a oprit și el. Inima îmi bubuia în piept.

– Așadar nu negi că ai primit acești bani, Charles?

– Să neg? De ce să neg, dragul meu Wilkie? Pentru Dumnezeu, unde bați cu toate astea?

– Nu negi că ai devenit tutorele lui Edmond Dickenson și că ai transferat în jur de douăzeci de mii de lire – toată moștenirea lui – de la Banca Tillson's în propriu-ți cont bancar?

– Nici pentru o clipă nu aș putea nega asta! a râs Dickens. Ambele afirmații sunt perfect adevărate. Vino acum, să mergem.

– Dar... am spus, prinzându-l din urmă și încercând să țin pasul cu el. Dar... când am întrebat acum puțin timp dacă știi unde este tânărul Dickenson, ai spus că ai auzit că a plecat în Africa de Sud sau într-un alt loc ca aceasta, dar că altfel n-ai nicio idee.

– Și ăsta este, desigur, adevărul absolut, a spus Dickens.

– Dar tu eşti *tutorele* lui!

– Doar cu numele, a zis Dickens. Şi doar pentru câteva săptămâni până când sărmanul băiat a devenit major, câştigându-şi accesul nemijlocit la moştenirea sa. A considerat că-mi face mie o onoare numindu-mă tutore, iar eu i-am îngăduit să creadă asta. Fără doar şi poate, n-a fost treaba nimănui altcuiva decât a mea şi a lui Dickenson.

– Dar banii... am început.

– Retraşi, la solicitarea lui Dickenson, în ziua *de după* împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani, când putea deja să facă orice dorea cu ei, dragul meu Wilkie. Am avut plăcerea de a scrie un cec pentru toată suma chiar în ziua cu pricina.

– Da, dar... de ce prin contul *tău*, Charles? Nu are nicio logică.

– Sigur că nu are, a aprobat Dickens, chicotind din nou. Băiatul – convins pe mai departe că i-am salvat viaţa la Staplehurst – voia să vadă *semnătura mea* pe foaia de extragere care avea să dea startul noii lui vieţi de adult. Desigur, totul era aiurea, dar nu m-a costat nimic, în afara energiei de a primi plata şi de a-i scrie tânărului un cec personal. Fostul lui avocat şi consilier – un domn Roffe, cred – a făcut toate aranjamentele cu ambele bănci.

– Dar tu spui că nu ai nicio idee unde a plecat Dickenson...

– Şi nici nu am, a zis el. A spus că ar vizita Franţa înainte să-şi înceapă cu adevărat noua viaţă... Africa de Sud, poate, sau chiar Australia. Nu am primit însă nicio scrisoare din partea lui.

Am dat să vorbesc din nou şi mi-am dat seama că nu am nimic de spus. Când repetasem această confruntare în gând, mi-l imaginasem pe sergentul Cuff luând făptaşul prin surprindere şi făcându-l să-şi recunoască crima.

Dickens părea să-mi inspecteze chipul în timp ce păşea. Era în mod evident uimit.

– Când ai auzit toate astea de la incredibil de ubicuul tău domn Barnaby sau Benedict sau Bertrand, dragul meu Wilkie, ți-ai închipuit cumva că m-am infiltrat în postura de tutore al sărmanului tânăr Dickenson și apoi l-am ucis pentru banii lui?

– Poftim?! Eu... Sigur că nu... Ridicol... Cum ai putea să...

– Pentru că eu asta aș fi dedus pe baza tuturor acestor indicii altminteri circumstanțiale, a spus radiind Dickens. Un scriitor vârstnic, suferind poate de probleme pecuniare, se întâmplă să salveze viața unui orfan sărac și își dă seama în curând că băiatul nu are *nici* prieteni, *nici* familie, *nici* cunoștințe apropiate – ci doar un avocat șubrezit de bătrânețe care uită adesea dacă a mâncat de prânz într-o zi anume sau nu – și scriitorul aranjează apoi ca băiatul cel credul să-l numească pe el, avarul scriitor cu probleme bănești, în postura de tutore...

– *Ai* probleme cu banii, Charles?

Dickens a râs atât de tare și liber, încât aproape am râs și eu cu el.

– Și tu cum crezi că l-aș fi ucis, Wilkie? Și unde? La Gad's Hill Place? Un loc îngrozitor de public, la câți vizitatori vin și pleacă în orice oră din zi și din noapte.

– Catedrala Rochester, am spus cu plictis.

Dickens a ridicat privirea peste copacii verzi.

– Da, așa este. Aproape am ajuns acolo. O-*ho!* Nu, stai, te referi la... Că eu l-aș fi putut *ucide* pe Dickenson la catedrala Rochester. Da, sigur că da. Totul se potrivește. Ești un geniu al deducției, dragul meu Wilkie.

– Îți place s-o arăți oamenilor noaptea, sub clar de lună, am spus, nevenindu-mi să cred că rosteam cuvintele acestea cu voce tare.

– Chiar îmi place, a râs Dickens. Și domnul Dradles și preotul catedralei, căruia îi voi spune Septimus Crisparkle în romanul meu, mi-au dat chei ca să am acces la turn oricând aduc oaspeți acolo...

– Și la cripte, am murmurat.

– Ce spui? O, *da!* Foarte bine. Aceleași chei îmi dau acces la *cripte*. Așadar, tot ce aș avea de făcut ar fi să-l invit pe tânărul Dickenson la o ieșire doar cu mine – să-i arăt Rochesterul din turla catedralei la lumina lunii, așa cum v-am dus pe tine și pe cumnatul meu Longfellow, și pe fiicele sale acolo sus, în lumina lunii, chiar anul trecut – și, în momentul potrivit, îndemnându-l pe băiat să se aplece ca să vadă mai bine lumina lunii pe marea de întuneric din jurul bazei turnului... să-i aplic un *brânci* cât de mic.

– Hai să terminăm cu asta, Charles, am spus cu respirația întretăiată. Simțeam cum guta reumatică mi se furișa îndărătul ochiului drept ca un gheizer de sânge și durere înăbușită.

– Nu, nu, e prea frumos, a strigat Dickens, răsucindu-și bastonul de parcă ar fi condus o paradă. N-ar fi nevoie de niciun pistol – nici de ciocan sau de lopată, ori de-un alt instrument greu cu care să săvârșesc fapta și pe care să trebuiască apoi să-l curăț sau să-l fac să dispară – ci doar de forța gravitațională. Un strigăt scurt în noapte. Și apoi... apoi ce? Să spunem că băiatul se înfige într-o țepușă din aceea de fier negru care se ridică din gardul dimprejurul sacristiei sau își împrăștie puținul creier pe care îl are pe una dintre lespezile funerare străvechi... ce urmează după asta, sergent Cuff?

– Groapa cu var, am spus.

Dickens s-a oprit de-a dreptul și și-a dus la frunte mâna liberă. Avea ochii larg deschiși, iar buzele i se lățiseră într-un zâmbet mare de fericire.

– Groapa cu var! a exclamat el. Un călăreț care mergea la trap pe o iapă murgă a întors capul de pe drum. Sigur că da! Cum de-am uitat de groapa cu var? Și apoi, poate peste câteva zile... criptele?

Am clătinat din cap, mi-am ferit privirea și mi-am mușcat buza până am simțit gust de sânge. Ne-am reluat mersul.

– Sigur, a zis Dickens, lovind absent cu bastonul într-o buruiană, aș avea apoi nevoie de bătrânul Dradles drept complice, să

dărâme și să ridice la loc pereții criptei, adică. Așa sunt date în vileag crimele, să știi, Wilkie – a-ți lua un complice e mult prea des un pas spre spânzurătoare.

– Nicidecum, am spus pe o voce încă inexpresivă și lipsită de viață. Asupra sărmanului Dradles îți vei fi folosit puterea de influență magnetică. El nu va fi avut nicio amintire că te-a ajutat să scapi de cadavrul lui Dickenson... de scheletul lui... de ceasul, ochelarii și celelalte obiecte metalice ale lui.

– Mesmerism! a strigat Dickens. Minunat! Să adăugăm și laudanumul la acest amestec, dragul meu prieten?

– Nu cred că este nevoie, Charles. Controlul mesmeric singur va explica ajutorul neintenționat al complicelui.

– Sărmanul moș Dradles! a strigat Dickens. Aproape că sărea într-un picior de bucurie. Sărmanul tânăr *Dickenson!* Puținii oameni care l-au cunoscut pe lumea asta îl cred – după spusele asasinului său! – plecat în Franța sau Africa de Sud, sau Australia. Nu are cine să-l jelească. Nu are cine să-i aducă o singură floare la cripta închisă ermetic pe care o împarte cu mai mulți. Iar ucigașul își rezolvă problemele bănești... și își vede mai departe de viață ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. E mult prea frumos, dragul meu Wilkie.

Cu inima bubuindu-mi sălbatic din nou, am decis să fac să explodeze bomba pe care o aruncasem poate prematur.

– Da, Charles, dar toate astea pornesc de la premisa că ucigașul în chestiune *știe* că el este ucigașul... că știe că el a comis crima.

– Dar cum ar putea să nu știe... a început Dickens, după care și-a trecut mâna prin barba răvășită. Sigur că da! Ucigașul, același om care și-a hipnotizat complicele, pe paznicul criptelor, a acționat el însuși sub controlul influenței magnetice!

N-am spus nimic, ci am urmărit chipul lui Dickens în timp ce pășeam.

Autorul a clătinat din cap.

– Cred că aici se duce de râpă, Wilkie.

– Cum așa, Charles?

– Profesorul John Elliotson, primul meu instructor în artele magnetice – tu însuți l-ai citat, Wilkie! – și toți ceilalți experți pe care i-am citit și cu care m-am sfătuit, insistă asupra faptului că o persoană aflată sub influența magnetică a unei alte persoane cu voință mai puternică nu poate comite nicio faptă pe care nu ar înfăptui-o sau cu care nu ar fi de acord când *nu* s-ar afla sub control magnetic.

– Dar tu l-ai făcut pe bătrânul Dradles să te ajute să scapi de cadavru, am protestat.

– Da, da, a zis Dickens, pășind și mai repede chiar în timp ce își trecea mâinile prin barbă și prin păr, pierdut în profunda contemplare a actualelor elemente de intrigă. Dar îngroparea noilor morți în pământ și cripte – transportarea lor, când e nevoie – apoi zidirea cadavrelor, este *treaba* lui Dradles. Hipnotizatorul ar construi doar un vis din stare de trezie pentru povestea din jurul lui. Dar să comanzi *crima*... Nu, cred că asta nu ar funcționa în povestea noastră, Wilkie. Nu dacă ucigașul este un om sănătos la cap.

– Chiar și cei sănătoși la cap au gânduri întunecate, am spus încet pe când pătrundeam chiar în umbra catedralei Rochester. Chiar și cei sănătoși la cap – mai ales aceștia, persoane publice – au laturi întunecate pe care nu le arată nimănui.

– Adevărat, adevărat, a spus Dickens. Dar până într-acolo încât să fie capabili de-a comite o crimă?

– Dar dacă adevăratul păpușar din spatele acestei crime ar fi el însuși un Maestru Hipnotizator și-un criminal în masă? am întrebat. Ar putea avea multe feluri mascate de a convinge oamenii aflați sub controlul său să-i asculte porunca, oricât de oribilă ar fi ea. Poate că sunt făcuți să creadă că sunt jucători într-o experiență

teatrală și că victimele lor vor sări în picioare și vor face o plecăciune la sfârșit.

Dickens s-a uitat la mine foarte tăios.

– Îți place senzaționalismul mai mult decât aș fi crezut, Wilkie Collins. Cartea asta nouă a ta – *Piatra Lunii* – se va vinde foarte bine, nu mă îndoiesc, dat fiind apetitul literalmente insațiabil al publicului pentru măcel, sânge și aspectele nesănătoase care prind viață în colțurile cele mai întunecate ale minții umane.

– Nu pot decât să sper, am spus încet.

Ajunseserăm în oraș și eram la mai puțin de un cvartal de catedrala Rochester. Uriașa turlă își arunca umbra peste noi și peste tot grupul de case scunde și cenușii aflate de-o parte și de cealaltă a drumului.

– Nu vrei să urcăm și să aruncăm o privire? a întrebat Dickens, făcând un semn spre turnul înalt de piatră. Din întâmplare, am cheia la mine.

– Nu astăzi, am spus. Dar mulțumesc oricum, Charles.

– Altă dată, atunci, a zis Inimitabilul.

– Deci nu a demonstrat pic de vină sau remușcare în legătură cu cele douăzeci de mii de lire, a zis Reginald Barris. Dar în legătură cu aniversarea?

– Poftim? am spus.

Mă gândeam la alte lucruri.

– Aniversarea accidentului de la Staplehurst, a șoptit tânărul detectiv. Inspectorul Field v-a rugat să faceți tot posibilul să-l însoțiți pe Dickens atunci când vine în oraș cu acea ocazie, iar data de 9 e la distanță de doar trei zile. N-ați spus nimic în raport dacă a acceptat sau a respins oferta dumneavoastră de-a petrece ziua și noaptea cu el la Gad's Hill Place sau în timpul inevitabilei sale întoarceri în oraș și-n Londra subterană în noaptea cu pricina.

Mi-am terminat berea și i-am zâmbit lui Hibbert Hatchery în timp ce uriașul, străduindu-se să nu tragă cu urechea, frunzărea plin de respect exemplarul din *Femeia în alb* pe care tocmai i-l semnasem.

– E pe gustul dumitale cartea, detectiv Hatchery?

– E un dar fără seamăn, domnule Collins, a bolborosit uriașul.

– Aniversarea, domnule Collins? a insistat nesuferitul Barris.

– Domnul Dickens nu m-a invitat să stau la Gad's Hill sau să rătăcesc prin oraș cu el în noaptea de duminică – data de 9 – în căutarea fantomei Drood, am spus, fără a mă întoarce spre Barris.

– Atunci, domnule, a rostit detectivul, e imperios necesar să stabilim un moment pentru a vă întâlni cu inspectorul Field. A dispus douăzeci și trei de agenți pentru supravegherea de duminică noapte și...

– În schimb, am continuat, întrerupându-l discret de impertinent, domnul Dickens a fost de acord să vină să ia cina acasă la mine, la Melcombe Place, duminică și... Am făcut pauză doar o clipă, pentru efect deplin. ...să rămână peste noapte sub acoperișul meu.

Barris a clipit.

– Dickens va fi acasă la dumneavoastră în noaptea aniversării accidentului de la Staplehurst?

Am încuviințat fără cuvinte, simțind o binemeritată bunăvoință în mișcarea lentă a capului.

Barris a sărit în picioare și a-ntors scaunul cu zgomot.

– Trebuie să duc această informație inspectorului fără întârziere. Vă mulțumesc, domnule Collins. Aceasta este o... evoluție... extraordinară. Și-a atins borul pălăriei invizibile și, adresându-se lui Hatchery, a spus: Ai grijă de tine, Hibbert.

Și atunci Barris a ieșit din tavernă și Hatchery și cu mine am făcut pe jos cei aproximativ doi kilometri până la cimitirul St Ghastly Grim's. Acolo, el și-a așternut cele câteva lucruri pentru

lunga așteptare: un felinar mic, o pungă soioasă cu cina sa de la ora trei noaptea înăuntru (pusă la pachet, fără-ndoială, de una dintre fiicele sale), o butelcă mică de apă și exemplarul său imaculat din *Femeia în alb*.

Coborând scările spre catacombele străvechi, eu am reflectat – nu pentru prima oară – la infinita abilitate a creaturii numite om de a se adapta împrejurărilor. În urmă cu doi ani, coborârea aceea pe urmele lui Dickens spre catacombe fusese ciudată și nu doar puțin înspăimântătoare pentru mine. Acum era o nimica toată – un lucru banal ca mersul săptămânal la farmacistul meu de la colț pentru a-mi reumple sticla de laudanum.

King Lazaree, chinezul, și cei doi paznici ai săi m-au întâmpinat la draperia franjurată a alcovului lor. Pipa mea era umplută și mă așteptа.

Opt ore mai târziu, când am urcat scările spre o nouă zi, detectivul Hatchery strânsese atent totul, mai puțin romanul, pe care îl citea într-o dungă subțire a luminii de dimineață care pătrunde pe ușa parțial deschisă a criptei.

– Totul e în regulă, domnule? a întrebat el, vârând cartea într-unul din multele sale buzunare voluminoase.

– Totul e foarte în regulă, detectiv Hatchery. Foarte în regulă. Se pare că va fi o zi frumoasă.

22

Duminică, 9 iunie 1867, m-am întors acasă mai târziu decât avusesem de gând. Îi spusesem Carolinei în dimineața aceea că voi fi la club, unde voi lucra la cartea mea, până spre seară, dar că voi reveni înainte să ajungă Dickens la cină. Cum probabil ați

ghicit, Dragi Cititori, am petrecut cea mai mare parte a zilei cu Martha R. în odăile ei de pe Bolsover Street, pierdusem socoteala timpului și m-am grăbit spre casă simțindu-mă puțin răvășit și oarecum sleit de puteri.

Am intrat în salonul de la parter și l-am găsit pe Charles Dickens făcând din nou pase mesmerice asupra unei Caroline G. aparent somnolente.

Dickens a fost primul care m-a observat.

– A, dragul meu Wilkie, a zis el jovial. Ai picat la țanc!

Caroline a deschis ochii și a spus:

– Domnul Dickens mă hipnotiza.

– Așa se pare, am spus cu răceală.

– Îmi arăta cum să aplic tehnica asta asupra ta! a spus ea. Ca să te ajut să dormi în nopțile când... știi tu.

– Știu că am dormit foarte bine în ultima vreme, am mințit.

Dickens a zâmbit.

– Dar dacă doamna Caroline poate folosi influența magnetică pentru a te ajuta să te fure somnul seara, a spus el, ai putea reduce sau elimina complet dependența de laudanum noaptea.

– Oricum abia dacă mai folosesc, am zis.

– O, Wilkie, știi că asta nu e adevărat! a strigat Caroline. Abia acum două nopți ai... S-a întrerupt când mi-a văzut privirea rece. Mă duc să vorbesc cu bucătăreasa, a zis, să văd dacă e gata cina.

Cina a fost gata în scurt timp și a fost un succes, nu doar ca gust și calitate (o surpriză, întrucât „bucătăreasa" noastră, Besse, era totodată fata noastră în casă, ca și unul dintre cei doar trei servitori pe care îi țineam, ceilalți fiind soțul ei, George, și fiica lor, Agnes, care avea vârsta lui Carrie), ci și în privința discuțiilor și-a bunei-dispoziții.

Carrie, care părea să trezească neâncetat o bucurie în inima lui Charles Dickens (deși propriile-i fiice reușeau tot mai rar să

facă asta în ultimele zile), era îmbujorată la culme, ca o şcolăriţă – tânăra Harriet, asemenea mamei ei, avea destulă inteligenţă şi învăţase deja artele subtile ale stârnirii bărbaţilor mai în vârstă fără a fi cochete – şi până şi Caroline lua parte la discuţii. Dickens însuşi era relaxat şi afabil.

Nu ştiu dacă am descris destul sau aşa cum trebuie întâmplările în aceste sărace memorii, Dragi Cititori din viitorul meu, dar Charles Dickens, deşi poate un om rău şi chiar un ucigaş, era aproape mereu o persoană alături de care îţi făcea plăcere să te afli. Discuţiile cu el erau lejere, agreabile, aproape niciodată egoiste şi lipsite complet de orice efort sau subterfugiu. Deţinea calitatea unică de-a nu fi, cel puţin nu în cercul de prieteni şi cunoştinţe faimoase din Anglia, niciodată plictisitor şi era un partener de dialog capabil şi înţelegător... Nu făcea niciodată apel la aforisme sau vorbe de duh profunde... şi un aspect al *ascultării* sale active era acela că râdea mult. Şi molipsitor.

Dickens a râs mult în acea seară de 9 iunie din Anul Domnului 1867. Mi s-a părut la cina aceea că nu avea nicio grijă şi că nimic nu-i preocupa gândul.

După masă, am urcat în biroul meu pentru brandy şi trabucuri. Recunosc că-mi era puţin frică să merg în birou aşa aproape de lăsarea întunericului – serile erau lungi în acea perioadă din iunie şi, deşi vremea se schimbase şi era răcoare şi ploua cu găleata afară, o lumină palidă pătrundea încă prin draperii – dar m-am liniştit spunându-mi că rareori îl vedeam pe Celălalt Wilkie atât de devreme. De asemenea, nu-l văzusem niciodată când era altcineva de faţă, chiar dacă – şi poate ar fi trebuit să vă spun asta înainte, Dragi Cititori – am fost bântuit, într-un fel sau altul, de prezenţa pe-atunci vizibilă a Celuilalt Wilkie încă din copilărie.

Însă nu şi în seara aceea.

Dickens s-a scuzat pentru a merge la toaletă, iar eu mi-am luat brandy-ul și m-am dus să trag draperiile și să mă uit în întunericul de afară.

Ploaia continua să cadă grea. Am surâs subțire, gândindu-mă la inspectorul Field și la cei douăzeci și trei de agenți ai lui – majoritatea fiind arvuniți doar pentru seara de 9 iunie, aflasem în săptămâna aceea, deoarece, surprinzător, agenția de investigații particulare a lui Field avea doar șapte oameni angajați cu normă întreagă – acolo afară undeva, nevăzuți, dar fără-ndoială suferind din cauza ploii și a frigului nepotrivit pentru acea perioadă. Carrie și Agnes aţâţaseră focul, care ardea bine de tot în birou, unde era astfel foarte comod.

Mă amuzase, cu doar o zi în urmă, când mi se ceruse să le scot pe Caroline, Carrie și cei trei servitori din casă cu diferite însărcinări, astfel încât Field, Barris și alți câțiva oameni ai săi să poată inspecta locuința noastră de la Melcombe Place din pivniță până-n pod.

Inspectorul Field insistase în acea privință și eu n-am putut face altceva decât să merg după ei în vreme ce inspectau toate ușile și ferestrele – estimând cu voce tare cât de improbabilă ar fi o săritură de pe acoperișurile din apropiere pe geamurile noastre de la etaj și decizând diverse puncte de observare în cartier de unde să țină sub ochi aleea, curtea din spate și străzile lăturalnice din vecinătate. În cele din urmă au scotocit și pivnița cu o intensitate aproape fanatică, ajungând chiar să mute din loc aproximativ o tonă de cărbuni. Acolo, unde mormanul de cărbuni se ridicase întotdeauna câțiva metri lângă peretele din spate, descoperiseră o gaură în zidul de piatră... o gaură largă de nici douăzeci și cinci de centimetri.

Detectivii au îndreptat felinarele cu lupă spre gaură, însă tunelul ruginit care a ieșit astfel la iveală cobora pur și simplu în curbă, dispărând în piatră și pământ.

– Unde duce ăsta? a întrebat inspectorul Field.

– De unde să știu eu? am răspuns. Nu l-am mai văzut până acum.

Field i-a chemat apoi pe Barris și pe oamenii săi, care – incredibil! – aduseseră cărămizi, mortar și uneltele cu care să închidă o deschizătură atât de inofensivă. Au făcut asta în mai puțin de zece minute, Barris însuși punând cărămizile și mânuind mistria. Am observat abilitatea cu care lucra și, astfel, mi-am putut imagina cum își dezvoltase antebrațele acelea vânjoase. În pofida accentului de Oxford sau Cambridge al domnului Reginald Barris, experiența lui profesională era categoric una de meseriaș din clasa de jos.

– Ne protejați cumva pe mine și pe Dickens de șobolani? am întrebat cu un zâmbet.

Inspectorul a îndreptat spre mine degetul acela gros și ciudat de amenințător.

– Ascultați ce vă spun, domnule Collins. Fie domnul Dickens va încerca să se vadă cu Drood mâine, cu ocazia importantei aniversări a întâlnirii lor de la Staplehurst, fie Drood va găsi o cale de a-l vedea pe Dickens. Oricum ar fi, domnule, dumneavoastră sunteți în pericol dacă întâlnirea aceea are loc aici.

Am râs și am arătat spre gaura strâmtă, acum astupată complet și inutil cu cărămizi.

– Dumneata te aștepți cumva ca Drood să vină pe *acolo*?

Am arătat cu mâinile cât de îngustă fusese deschizătura; nici măcar un copil dat cu unsoare nu s-ar fi putut strecura pe acolo.

Field n-a zâmbit.

– Ființa căreia îi spuneți Drood poate intra, vai, prin deschizături și mai mici decât aceea, domnule Collins. Dacă primește vreodată invitația, desigur.

– Ei, poftim, inspectore, am zis, încă râzând încet. Eu nu l-am invitat niciodată pe domnul Drood în casa mea.

– Nu, dar poate l-a invitat domnul Dickens.

Apoi oamenii au continuat să inspecteze fiecare centimetru pătrat din restul pivniței mele.

– Plec în America, a anunțat Dickens.

Ne relaxam cu ce ne mai rămăsese din brandy și trabucuri, focul sfârâia și trosnea la picioarele noastre și ploaia lovea în geamuri. Pe cât de tăcut și sobru era Dickens în biroul meu acum, pe atât de jovial și vorbăreț fusese la masa noastră din urmă cu doar o oră.

– Nu se poate să vorbești serios, am spus.

– Ba da.

– Dar... am început și a trebuit să mă opresc. Eram pe cale să spun: *Dar fără-ndoială sănătatea nu-ți permite asta*, însă discreția mi-a pus stavilă la timp.

Auzisem de starea gravă a sănătății lui Dickens din mai multe surse, inclusiv de la Frank Beard, de la fratele meu, Charley, și de la Kate, fiica lui Dickens (deseori prin mijlocirea lui Charley), dar și de la alți prieteni comuni, însă doar l-ar fi înfuriat pe Dickens dacă aduceam în discuție multele lui infirmități grave, între care se numărau o oboseală tot mai accentuată, din pricina căreia se prăbușise între reprezentații în timpul turneului său de primăvară prin Scoția și Anglia, probleme tot mai dese cu piciorul și rinichiul stâng, dificultăți legate de digestie, flatulență și migrene, și – poate cea mai vizibilă dintre toate – procesul grăbit de îmbătrânire.

Am spus cu voce tare:

– Dar fără-ndoială ție îți displace America și americanii te-ar împiedica să te întorci colo. Doar ți-ai exprimat disprețul foarte clar în *Însemnări americane* și *Martin Chuzzlewit*.

– Pfui, a făcut Dickens, fluturând din mână. Am vizitat America acum douăzeci și cinci de ani, dragul meu Wilkie. Până și un loc atât de înapoiat trebuie să se fi reformat în douăzeci și cinci

de ani. Categoric au făcut-o în privința drepturilor de autor și-a remunerării autorilor englezi pentru serializarea operelor lor – cum trebuie că știi și tu, spre marele tău privilegiu.

Ultima afirmație era adevărată. Aveam o înțelegere excelentă cu americanii pentru *Armadale* și aproape încheiasem negocierile pentru o înțelegere chiar mai bună, în cazul *Pietrei Lunii*, pe care tocmai începusem să o scriu.

– Pe deasupra, a continuat Dickens, am mulți prieteni acolo, dintre care unii sunt prea bătrâni sau timizi ca să treacă oceanul. Mi-ar plăcea să-i văd ultima oară înainte de moartea lor sau a mea.

Subiectul morții deschis de Dickens m-a făcut să mă îngrijorez. Am sorbit restul de brandy și m-am uitat țintă în foc, imaginându-mi-i din nou pe inspectorul Field și ceata lui mică de subalterni stând ghemuiți în ploaie undeva. Dacă Dickens avea să facă ceea ce insistase Field că va face – să invoce o întâlnire de care uitase și să plece de sub acoperișul meu, în loc să rămână peste noapte – ar fi fost bine să se grăbească. Era deja târziu.

– În orice caz, a spus Dickens, adâncindu-se mai tare în pernele de piele ale fotoliului său, am hotărât să-l trimit pe Dolby acolo la începutul lui august ca să inspecteze lucrurile la fața locului, cum le place americanilor să spună. Va duce cu el cele două povestiri noi ale mele, „Explicația lui George Silverman" și „O aventură de sărbători". Au fost cumpărate de editori americani și cred că a doua va apărea într-o revistă pentru copii numită *Our Young Folks* sau ceva asemănător.

– Da, am spus. Mi-ai arătat „O aventură de sărbători" la Gad's Hill acum câteva weekenduri, poate îți amintești... mi-ai spus că istorisirile din ea *au fost* scrise de copii și că de la ei ți-a venit strania idee. Și eu te-am crezut.

– Iar eu n-am fost sigur dacă să mă simt flatat sau insultat, dragul meu Wilkie.

– Nici una, nici alta, desigur, Charles, am spus. Era o simplă recunoaștere a faptului. Ca întotdeauna, când tu începi să modelezi cuvintele, totul iese convingător. Îmi amintesc totuși că mi-ai spus că forța ți-a fost aproape frântă acum douăzeci și cinci de ani sub povara drumului și a muncii necesitate de primul tău turneu american. Și Forster spune chiar și acum că americanii au fost nedemni de un om de geniu ca tine. Ești sigur, Charles, că vrei să te mai supui o dată unui asemenea chin?

Dickens acceptase invitația mea de a fuma un trabuc și acum sufla fumul spre tavan.

– E adevărat că eram mai tânăr pe atunci, Wilkie, dar eram în același timp epuizat după ce scrisesem *Ceasul lui Master Humphrey* și – cu doar câteva zile înaintea plecării – suferisem o operație chirurgicală destul de complicată. Totodată, alocuțiunile pe care trebuia să le țin în America ar fi epuizat și un parlamentar fără altceva de făcut. Am fost – recunosc – și mai puțin răbdător și mult mai irascibil atunci decât sunt acum, ajuns la seninătatea de la mijlocul vieții.

M-am gândit la așa-zisa seninătate de la mijlocul vieții autorului. Inspectorul Field mă informase că Ellen Ternan fusese bolnavă în cea mai mare parte din aprilie și mai, necesitând ca Dickens – poate omul cu cel mai public statut din țara noastră – să dispară pentru lungi perioade de timp pentru a putea fi la căpătâiul ibovnicei sale suferinde. Obiceiul lui Dickens de a fi discret nu se extindea și asupra presupuselor sale întâlniri cu creatura pe nume Drood; disimularea devenise a doua natură a scriitorului. În două rânduri, cel puțin, de care știam sigur, Dickens îmi trimisese scrisori scrise, chipurile, la Gad's Hill Place, când, de fapt, el se afla cu Ellen Ternan sau stătea la locuința secretă din apropiere.

– Sunt și alte motive pentru care trebuie să părăsesc țara, a zis Dickens încet. Și a venit timpul să-ți vorbesc despre ele.

Am ridicat puțin din sprâncene, am fumat și am tăcut. Mă așteptam la o nouă fabulație, așa încât cuvintele lui Dickens au fost cu adevărat o surpriză.

– Ți-amintești de personajul căruia i-am spus Drood, a început Dickens.

– Sigur că da, am confirmat. Cum aș putea să uit povestea vieții acelei creaturi sau expediția noastră de acum două veri prin tunelurile de sub oraș?

– Într-adevăr, a spus Dickens pe un ton sec. Am impresia că nu mă crezi atunci când vorbesc despre Drood, dragul meu Wilkie... A fluturat din mână, alungându-mi obiecțiile grăbite. Nu, acum ascultă un moment, prietene. Te rog. Sunt multe lucruri de care nu ți-am spus, Wilkie... multe lucruri pe care nu ți le-am putut spune... multe lucruri pe care nu le-ai fi crezut dacă *totuși* ți le-aș fi spus. Dar existența lui Drood este cât se poate de reală, așa cum aproape ai descoperit și tu în Birmingham.

Am deschis din nou gura, dar mi-am dat seama că nu puteam să vorbesc. La ce se referea el? Mă convinsesem de mult că viziunea coșmarescă din timpul lecturii lui Dickens petrecută cu mai mult de un an în urmă, în Birmingham, fusese un vis indus de laudanum și provocat de teribila confruntare cu tâlharii de pe alee, chiar în orașul acela. Sângele pe care îl găsisem mai târziu pe gulerul cămășii mele și pe cravată provenea, desigur, de la redeschiderea micii răni provocate atunci când unul dintre tâlhari îmi pusese cuțitul la gât în după-amiaza aceea.

Dar cum se poate ca Dickens să aibă cunoștință de visul meu narcotic? Nu spusesem nimănui de el, nici chiar Carolinei sau Marthei.

Înainte să pot formula un răspuns, Dickens a vorbit din nou.

– În loc să te pendulezi între realitatea și nerealitatea lui Drood, dragul meu Wilkie, te-ai întrebat vreodată care sunt

adevăratele motivații ale prietenului tău, inspectorul Field, care îți alimentează obsesia capturării sau uciderii acestui om?

Am roșit auzind „prietenul tău, inspectorul Field". Întotdeauna presupusesem că Dickens știa puțin sau deloc de legătura mea continuă cu bătrânul detectiv – cum putea să știe? – însă mereu eram surprins de ceea ce Dickens chiar *părea* să știe sau de ceea ce reușise cumva să deducă.

Apoi, din nou, dacă Drood era real – lucru pe care nicio clipă nu eram pregătit să-l recunosc – era posibil ca Dickens să fi primit informația de la fantoma aceea și agenții lui, așa cum eu însumi primeam informații de la inspectorul Field și agenții *lui.*

Nu pentru prima dată în ultimii doi ani, mă simțeam ca un pion într-o teribilă partidă de șah jucată în bezna nopții.

– Mi-ai spus ce părere ai tu despre așa-numita obsesie a inspectorului Field, am rostit. Ai spus că o asemenea *lovitură* ar duce la restituirea pensiei sale.

– Acesta nu mai pare un motiv adecvat pentru recentele măsuri draconice... am putea spune chiar *disperate*... ale inspectorului, nu crezi? a întrebat Dickens.

M-am gândit la asta. Sau cel puțin m-am încruntat, am mijit ochii și am proiectat o imagine mintală. În fapt, în acel moment eram mai conștient de durerea gutei reumatice acumulându-se într-o sferă aflată într-o continuă expansiune, situată înapoia ochiului meu drept, migrând în spatele urechii drepte, înfigându-și cârceii tot mai adânc în craniu cu fiecare moment care trecea.

– Așa-i, am spus până la urmă. Nu mai pare.

– Îl știu pe Field, a spus Dickens. Focul a trosnit și tăciunii de cărbune s-au prăbușit. Biroul părea deodată îngrozitor de cald. Îl știu pe Field de aproape două decenii, Wilkie, și ambiția sa depășește orice putere de înțelegere.

Vorbești despre tine însuți, am gândit, dar n-am spus nimic.

– Inspectorul Charles Frederick Field vrea să fie din nou șeful detectivilor, a spus Dickens. Are toate intențiile să devină șeful Biroului Detectivistic al Scotland Yard.

Am râs în pofida durerii care creștea în mine.

– Cu siguranță nu poate fi așa, Charles. Omul e foarte bătrân... are peste șaizeci și cinci de ani.

Dickens s-a încruntat la mine.

– În Marina Regală avem amirali de optzeci de ani, Wilkie. Nu, nu vârsta lui Field este rizibilă și nici măcar ambiția sa. Ci doar mijloacele prin care urmărește să-și atingă țelul.

– Dar, m-am grăbit să spun, dându-mi seama că-l ofensasem pe Dickens amintind de vârsta bătrâneții, tu însuși mi-ai spus că inspectorul Field a ieșit din grațiile tuturor celor de la Poliția Metropolitană din cauza unor greșeli pe care le-a făcut ca detectiv particular. Pentru Dumnezeu, doar i-au refuzat pensia! Cu siguranță nu și-ar putea cere niciodată fosta poziție în noua forță de poliție londoneză, mai mare și mai modernă acum!

– Ar putea s-o facă, dragul meu Wilkie. Ar putea... dacă ar fi să-l aducă în fața justiției pe presupusul geniu criminal al unei adunături de ucigași ale căror crime au făcut mii de victime. Field a învățat cu ani în urmă cum să folosească ziarele locale și nu am nicio îndoială că asta va și face.

– Deci ești de acord cu inspectorul, Charles, că Drood este un ucigaș și șeful altor ucigași?

– Nu sunt de acord cu nimic din ce a spus sau și-a imaginat inspectorul Field, a zis Dickens. Încerc să-ți explic ceva. Spune-mi, dragul meu Wilkie, îți plac dialogurile socratice scrise de Platon?

Am clipit, simțind cum creștea durerea de cap, buimăcit de această schimbare de subiect. Charles Dickens era, așa cum știa toată lumea, un autodidact și subiectul acesta era destul de sensibil pentru el, în ciuda încercărilor sale dârze de-a se autoeduca de-a

lungul vieții. Nu-l auzisem niciodată aducând vorba de Platon sau Socrate și nu-mi dădeam seama ce legătură puteau avea acești doi filosofi cu subiectele discuției noastre.

– Platon? am spus. Socrate? Da, desigur. Minunat.

– Atunci mă vei ierta dacă îți pun câteva întrebări socratice în încercarea noastră comună de a descoperi și a aduce la lumină un adevăr firesc – dar poate nu evident.

Am aprobat din cap.

– Presupunând că acela căruia îi spunem Drood este mai mult decât o halucinație sau o iluzie născută din cinism, a spus Dickens încet, punând jos paharul cu brandy și unindu-și buricele degetelor, te-ai întrebat, dragul meu Wilkie, de ce am continuat să îl văd în cursul ultimilor doi ani?

– Habar nu aveam că *ai continuat* să te vezi cu el, Charles, am mințit. Dickens mi-a zâmbit cu scepticism din spatele piramidei formate de degetele lui lungi. Dar dacă ai continuat să cultivi relația cu el... de dragul discuției, am reluat eu, atunci presupun că explicația pe care mi-ai oferit-o înainte ar fi motivul.

– Deprinderea artelor înalte și rafinate ale mesmerismului, a spus Dickens.

– Da, am zis. Și detalii ale religiei lui străvechi.

– Toate țeluri vrednice de laudă, a spus Dickens, dar tu crezi că o curiozitate atât de modestă ar justifica riscul foarte real pe care ar trebui să mi-l asum? Vânarea din partea agenților zeloși ai inspectorului Field? Coborârile repetate în Orașul Subteran? Simpla apropiere de un nebun care – conform stimatului nostru inspector – a ucis sute de oameni?

Nu aveam nicio idee despre ce mă întreba Dickens. După un moment de debusolare provocat de laudanum, dar care speram să fi fost de profundă concentrare, am spus:

– Nu... nu, nu cred.

– Sigur că nu, a făcut Dickens. Vorbea pe tonul său de director de şcoală. Te-ai gândit vreodată, dragul meu Wilkie, că eu aş putea să *apăr* Londra de mânia monstrului?

– Să o aperi? am repetat.

Guta reumatică făcuse acum turul complet a ţestei mele şi îmi învăluise ambii ochi şi tot craniul în durere.

– Ai citit cărţile mele, prietene. M-ai auzit vorbind. Ai vizitat azilurile pentru săraci şi pentru femeile rătăcite la înfiinţarea cărora am ajutat şi pe care le-am finanţat. Îmi cunoşti părerile pe probleme sociale.

– Da, am spus. Da, sigur, Charles.

– Atunci, ai vreo idee despre furia care clocoteşte şi dospeşte acolo în Oraşul Subteran?

– Furie? am întrebat. Furia lui Drood, la asta te referi?

– Mă refer la furia miilor, poate a zecilor de mii de bărbaţi, femei şi copii mânaţi în hrubele alea subterane, în canale, subsoluri şi mahalale, a spus Dickens, vocea ridicându-i-se într-atât, încât Caroline ar fi putut-o auzi de la parter. Mă refer, dragul meu Wilkie, la furia acelor mii de londonezi care nu-şi pot duce traiul de la o zi la alta nici în cele mai abjecte mahalale de la suprafaţă şi care sunt mânaţi jos în întuneric şi putoare, ca şobolanii. Ca *şobolanii*, Wilkie.

– Şobolanii, am repetat. Despre ce vorbim aici, Charles? Doar nu spui că acest... Drood... reprezintă zecile de mii dintre cei mai săraci locuitori ai Londrei. Adică tu însuţi ai zis că omul e grotesc... un *venetic*.

Dickens a chicotit, bătând din buricele degetelor într-un ritm accelerat.

– Dacă Drood este o iluzie, dragul meu Wilkie, atunci este o iluzie care a luat forma celui mai oribil coşmar al Londrei selecte. El este întunericul din inima celui mai adânc întuneric al sufletului.

Este furia personificată a celor care au pierdut și ultimele raze palide de speranță în orașul nostru modern și-n lumea noastră modernă.

A trebuit să clatin din cap.

– Tu m-ai pierdut *pe mine,* Charles.

– Dă-mi voie să o iau de la capăt. Se face târziu. De ce m-ar căuta pe mine o creatură ca Drood și m-ar alege pe câmpia morții care a fost locul accidentului de la Staplehurst, Wilkie?

– Nu știam că *te-a căutat* pe tine, Charles.

Dickens a făcut un gest pripit de nerăbdare cu mâna dreaptă și și-a luat înapoi trabucul. Prin fumul albastru, a spus:

– *Sigur* că m-a căutat. E nevoie să *asculți,* dragul meu Wilkie. În dubla-ți calitate de romancier și drag prieten, aceasta e singura zonă în care simțurile tale ar trebui îmbunătățite. Tu ești singura persoană de pe pământ căreia i-am mărturisit despre existența lui Drood și relația mea cu el. Trebuie să asculți dacă vrei să înțelegi extrema importanță a acestei... drame. Această dramă pe care inspectorul Field insistă să o trateze ca și când ar fi un joc sau o farsă.

– Te ascult, am spus cu răceală.

Nu mă atingea deloc Dickens – un simplu autor pe care îl depășisem la vânzări cu ultimele cărți publicate și un om care nu primise niciodată un avans atât de mare ca mine de la un editor – atunci când alegea să mă critice.

– De ce m-ar fi ales Drood pe mine? Dintre toți supraviețuitorii de la Staplehurst, de ce să mă aleagă pe mine Drood cel tocmai trezit din sicriu?

M-am gândit la asta în timp ce îmi masam pe ascuns tâmpla dreaptă care pulsa.

– Nu sunt sigur, Charles. Erai fără-ndoială omul cel mai celebru din tren în ziua aceea.

Alături de ibovnica ta și mama ei, am adăugat în gând.

Dickens a clătinat din cap.

– Nu faima mea l-a atras pe Drood și nu ea e cea care îl ține acum în frâu, a zis el încet între expirații lungi de fum albastru. Ci abilitatea mea.

– Abilitatea ta.

– Ca *scriitor*, a spus Dickens aproape fără răbdare. Ca... iartă-mi lipsa de modestie ca urmare a importanței acestui fapt... ca poate cel mai important scriitor din Anglia.

– Înțeleg, am mințit. Apoi, poate, am înțeles totuși până la urmă. Am priceput măcar puțin. Drood vrea să scrii ceva pentru el.

Dickens a râs. Nu a fost un râs cinic sau batjocoritor – m-aș fi predat în fața migrenei și aș fi plecat la culcare în clipa aceea, dacă era așa – ci mai degrabă a fost râsul său obișnuit, copilăresc, sincer, profund, cu capul pe spate.

– Aș spune că da, a grăit el, scuturând scrumul în scrumiera de onix de pe brațul fotoliului său. *Insistă* să scriu ceva. Nimic altceva decât biografia lui, dragul meu Wilkie. E-un efort care, fără îndoială, ar necesita cinci volume lungi, poate mai multe.

– Biografia lui, am spus. Dacă Dickens se săturase să mă audă repetându-i vorbele, eu eram și mai sătul. Seara care începuse cu o masă bună și cu râset urcase acum – sau coborâse – pe tărâmul nebuniei pure.

– Acesta e singurul motiv pentru care Drood nu și-a dezlănțuit întreaga furie asupra mea, asupra familiei mele, asupra afurisitului de inspector Field, asupra ta, asupra întregii Londre, a zis Dickens cu teamă în glas.

– Asupra *mea?* am întrebat.

Dickens parcă nici nu m-ar fi auzit.

– Aproape săptămânal cobor în Hadesul care este Londra subterană, a continuat el. Săptămânal îmi scot carnețelul și ascult.

Și-mi iau notițe. Și încuviințez mut. Și pun întrebări. Orice ca să provoc interviurile. Orice ca să amân inevitabilul.

– Inevitabilul?

– Inevitabila explozie a furiei acestui monstru când va descoperi că, în fapt, n-am scris nici măcar un cuvânt din execrabila lui „biografie", dragul meu Wilkie. Dar am auzit multe... mult prea multe. Am auzit despre ritualuri străvechi atât de dezgustătoare, încât un englez sănătos la cap nu ar fi în stare să le înțeleagă. Am auzit despre influența magnetică mesmerică transformată în scopuri scandaloase și indescriptibile – seducție, viol, revoltă, folosirea altora pentru răzbunare, teroare, crimă. Am auzit... prea multe.

– Trebuie să încetezi a mai coborî în lumea aceea, am spus, gândindu-mă la adăpostul liniștit și plăcut al lui King Lazaree aflat adânc sub cimitirul St Ghastly Grim's.

Dickens a râs din nou, dar acum mai nesigur pe el.

– Dacă nu merg eu la el, vine el la mine, Wilkie. În turneul de lectură. În gări. În hotelurile din Scoția și Țara Galilor și Birmingham. La Gad's Hill Place. Noaptea. Chipul lui Drood a fost cel care plutea afară în fața geamului meu de la primul etaj în noaptea când Dickenson a umblat în somn.

– Și tot Drood l-a ucis pe tânărul Dickenson? am întrebat, întrezărind ocazia de-a ataca.

Dickens a clipit la mine de mai multe ori înainte să spună încet, obosit, poate vinovat:

– N-am nicio idee, Wilkie. Băiatul m-a rugat să-i fiu tutore pentru ultimele săptămâni, doar cu numele. A pus ca moștenirea să-i fie plătită prin intermediul băncii și cecului meu. Apoi... a plecat. Asta-i tot ce îți pot spune.

– Dar fără-ndoială, am zis, forțându-mi avantajul, lui Drood i-ar fi plăcut să aibă banii băiatului pe lângă acea biografie. Nu se poate să-și fi folosit influența mesmerică malefică pentru a pune

pe cineva să-l ucidă pe flăcău și să-i fure aurul pentru a-l folosi în avantajul său – al lui Drood, adică?

Dickens s-a uitat la mine atât de fix și cu atâta răceală, încât am tresărit, lipindu-mă de spătarul fotoliului.

– Da, a spus Inimitabilul. În cazul lui Drood, orice este posibil. Monstrul m-ar fi putut pune *pe mine* să-l ucid pe tânărul Dickenson și să-i aduc banii în templul din Orașul Subteran fără ca eu să-mi amintesc asta. Aș fi crezut că am avut un vis, o semiamintire a unei drame văzute pe scenă cândva demult.

Inima îmi bubuia și respirația aproape mi s-a oprit, auzind această mărturie.

– Sau, a urmat Dickens, te-ar fi putut pune *pe tine* să comiți fapta, dragul meu Wilkie. Drood știe de tine, desigur. Drood are planuri pentru tine.

Am expirat, am tușit și am încercat să-mi încetinesc bubuitul inimii.

– Prostii, am spus. Eu nu l-am întâlnit niciodată pe omul ăsta, dacă este într-adevăr om.

– Ești *sigur?* a întrebat Dickens. Zâmbetul lui viclean era din nou acolo, sub mustață.

M-am gândit la ce spusese Dickens mai devreme, inexplicabil, despre experiența mea în Birmingham. Acum era momentul – *singurul* moment, poate – să-l întreb despre asta, însă bubuitul durerii mele de cap era acum la fel de rapid și insistent ca bubuitul inimii, în camera aceea mică și supraîncălzită. În schimb, am rostit:

– Spui că vine la tine acasă, Charles.

– Daaa, a confirmat Dickens, lăsându-se înapoi în fotoliu. Și-a stins ciotul mic de trabuc. M-au epuizat, Wilkie. Secretul. Sentimentul constant de teroare. Prefăcătoria și rolul pe care îl joc în prezența lui. Drumurile la Londra și efectul coborârilor în Orașul

Subteran și ororile de acolo. Sentimentul constant de amenințare la adresa Georginei, a lui Katey, a copiilor... a lui Ellen. M-au epuizat.

– Sigur că da, am murmurat. M-am gândit la inspectorul Field și la ceilalți aflați afară în ploaie. Așteptând.

– Înțelegi deci că trebuie să plec în America, a șoptit Dickens. Drood nu va veni după mine acolo. Nu mă poate urma acolo.

– De ce?

Dickens s-a îndreptat de spate și s-a uitat la mine cu ochii larg deschiși și, pentru prima oară în lungul timp de când ne cunoșteam, am văzut teroare pură pe chipul prietenului meu.

– *Nu* poate! a strigat.

– Nu, sigur că nu, m-am grăbit să-l asigur.

– Dar cât voi fi plecat, a șoptit, tu vei fi în mare pericol, prietene.

– Pericol? Eu? Pentru Dumnezeu, de ce să fiu în pericol, Charles? Nu am nicio legătură cu Drood sau cu jocul ăsta groaznic pe care îl jucați tu și Field cu el.

Dickens a clătinat din cap, dar pentru o clipă nu s-a sinchisit să vorbească sau să se uite măcar la mine. Într-un final, a spus:

– Vei fi în mare pericol, Wilkie. Drood a trecut deja aripile negre ale controlului său pe deasupra ta cel puțin o dată – cel mai probabil mai mult decât o dată. Știe unde locuiești. Îți cunoaște slăbiciunile. Și – cel mai groaznic pentru tine – știe că ești scriitor și că ești acum foarte citit deopotrivă aici, în Anglia, și în America.

– Și ce importanță are asta... am început. Când m-am oprit la jumătatea frazei, Dickens a încuviințat din nou.

– Da, a șoptit. Eu sunt biograful pe care l-a ales, dar știe că poate găsi un altul dacă eu mor... sau dacă descoperă cât de tare îl trag pe sfoară și se decide să se descotorosească de mine. Nu voi pleca în America decât cel mai devreme în noiembrie – am multe de făcut și nu-mi va fi ușor să-l conving pe Drood că plec în Statele Unite

doar ca să pregătesc drumul pentru publicarea biografiei sale – și noi doi vom mai vorbi de multe ori și despre multe lucruri înainte să ridic ancora, Wilkie, dar promite-mi acum că vei fi foarte atent.

– Promit, am spus. Am știut în momentul acela că prietenul meu Charles Dickens o luase razna.

Am vorbit despre alte lucruri, însă eu sufeream dureri groaznice și Dickens era evident istovit. Nu era nici măcar ora unsprezece, când ne-am urat noapte bună și Dickens s-a dus în camera de oaspeți, iar eu în dormitorul meu.

Am lăsat-o pe fată să stingă toate lămpile din casă.

Caroline adormise în pat, așteptând, dar eu am trezit-o și am trimis-o în camera ei de la parter. Aceea nu era noaptea potrivită pentru ca ea să se afle sus, la primul etaj, unde dormeam eu și Dickens.

Mi-am luat pe mine cămașa de noapte și am golit trei pahare înalte de laudanum. Deși leacul avea de obicei efect, în seara aceea de iunie nu prea mi-a alinat nici durerea și nici anxietatea. După ce am stat întins în pat pe întuneric o perioadă nedeterminată de timp, simțind cum inima îmi bubuia în piept precum pendula unui orologiu pântecos, dar tăcut, m-am ridicat și m-am dus la fereastră.

Ploaia se oprise, dar se iscase o ceață de vară care se târa acum prin tufișurile și ierburile din parcul mic de vizavi. Luna nu reușise să iasă de după norii joși, însă aceștia, plutind cu repeziciune deasupra acoperișurilor, erau tiviți cu o lumină alb-gri aproape lichidă. Bălțile aruncau o multitudine de reflexii gălbui, de la felinarul din colț. Nu era nimeni afară în noapte, nici măcar băiatul care îi luase locul lui Gooseberry. Am încercat să-mi imaginez unde se postaseră Field și agenții lui cei mulți. În casa aceea goală aproape de colț? În bezna aleii dinspre est?

Un orologiu real – cel din holul nostru de la parter – a marcat încet miezul nopții.

M-am întors în pat, am închis ochii și m-am străduit să-mi țin gândurile sub control.

De undeva de jos, departe, purtat de zidurile goale și câteva grilaje, s-a auzit un foșnet slab. Un lipăit. O ușă deschizându-se? Nu, nu mi se părea. O fereastră atunci? Nu. Cărămizi mișcându-se în întunericul pivniței, poate, ori o mișcare lentă, dar precisă printre grămezile de cărbuni. Însă categoric un lipăit.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am strâns cămașa la piept.

Afurisita mea imaginație de romancier, ajutată poate de laudanum, îmi oferea imagini limpezi cu un șobolan mare cât un cățel forțându-se să treacă prin gaura proaspătă din peretele beciului cu cărbuni. Numai că șobolanul acela uriaș avea un chip. Chipul lui Drood.

O ușă a scârțâit. Dușumelele au gemut abia perceptibil.

Dickens, furișându-se în noapte, așa cum prezisese cu atâta convingere inspectorul Field?

M-am strecurat afară din pat, mi-am tras halatul pe mine și m-am lăsat într-un genunchi, deschizând sertarul de jos al scrinului cu o grijă exagerată, ca să nu scot niciun sunet. Uriașul pistol primit de la detectivul Hatchery era acolo unde îl lăsasem, sub albiturile mele de vară împăturite. L-am simțit extraordinar de greu și de masiv în mână, în timp ce pășeam pe vârfuri până la ușă, pe care am deschis-o cu un scârțâit de balamale care m-a făcut să mă crispez.

Holul era gol, dar acum auzeam glasuri. Glasuri șoptite. Glasuri de bărbați, mi s-a părut, deși nu eram sigur.

Bucuros că-mi lăsasem șosetele în picioare, am ieșit pe hol și am stat în capul scărilor întunecate. În afara bocănitului pendulei și a ticăiturilor mecanismului orologiului din hol, de la parter nu se mai auzea nimic.

Șoaptele au reînceput. Veneau din capătul holului.

Se putea oare ca, mânioasă pe mine fiindcă o trimisesem din dormitor, Caroline să fi venit sus ca să discute cu Dickens? Sau Carrie, care îl considerase întotdeauna pe Charles Dickens musafirul ei preferat în casa noastră?

Nu, șoaptele nu proveneau din odaia de oaspeți a lui Dickens. Am văzut o undă verticală de lumină blândă răzbătând pe ușa parțial deschisă a biroului și am avansat cu grijă de-a lungul holului, cu pistolul cel greu îndreptat în jos.

Înăuntru era o singură lumânare aprinsă. Lipindu-mi fața de ușă, am reușit să disting cele trei fotolii și trei siluete șezând aproape de vatra stinsă. Dickens într-un halat roșu de Maroc ședea în fotoliul pe care îl ocupase mai devreme. Stătea aplecat în față peste acea singură lumânare, cu trăsăturile feței pierdute în umbre, dar mișcând iute mâinile în aer în timp ce șoptea grăbit. În fotoliul de la birou, ascultând, era Celălalt Wilkie. Barba lui era nițel mai scurtă decât a mea, de parcă și-ar fi tuns-o de curând, și purta ochelarii mei de rezervă. Cele două cercuri de sticlă reflectau lumina lumânării și îi făceau ochii să pară demonici.

În fotoliul înalt pe care îl ocupasem eu cu o oră înainte, îndreptat acum cu speteaza către mine, am reușit să deslușesc doar un braț negru, cu degete lungi și palide, și o porțiune dintr-un scalp pleșuv itindu-se deasupra tapiseriei din piele neagră. Am știut cine era, desigur, încă de dinainte ca persoana să se aplece în față, în lumina lumânării, ca să-i ofere lui Dickens un răspuns șoptit-sâsâit.

Drood era în casa mea. Mi-am amintit imaginea șobolanului din pivnița de cărbuni, apoi am văzut, în schimb, un fuior unduitor de fum sau ceață furișându-se printre cărămizile de acolo de jos și întrupându-se în simulacrul acela de om.

M-am simțit foarte amețit. M-am sprijinit cu spatele de canatul ușii ca să-mi recapăt echilibrul, dându-mi seama atunci că puteam deschide ușa, da buzna înăuntru, să-l ucid pe Drood cu două

împușcături și apoi să-ntorc pistolul spre Celălalt Wilkie. Și atunci, poate... spre Dickens însuși.

Nu... îl puteam *împușca* pe Drood, dar îl puteam oare și ucide? Cât despre a-l împușca pe Celălalt Wilkie, n-ar fi echivalat asta cu a mă împușca pe mine însumi? N-ar fi venit Poliția Metropolitană la chemarea isterică a Carolinei, în lumina gri a dimineții, doar pentru a găsi trei cadavre pe podea, în biroul lui Wilkie Collins, unul dintre ele fiind corpul neînsuflețit al lui Wilkie Collins?

M-am aplecat în față ca să aud ce spuneau, dar șoaptele au încetat. Întâi Dickens a ridicat capul ca să se uite la mine. Apoi Celălalt Wilkie a-ntors spre mine fața lui rotundă și schimonosită ca a unui iepure între barbă și fruntea aceea nesfârșită. După care s-a întors și Drood... încet, teribil. Ochii lui fără pleoape scânteiau roșii ca niște tăciuni infernali.

Uitând că încă mai aveam pistolul, am închis ușa cu un bufnet sec și m-am înapoiat în dormitor. În urma mea, abia perceptibil prin ușile închise ale biroului, discuția s-a reluat, dar acum nu în șoaptă.

Am auzit oare bine râsete surde înainte să închid și să încui ușa dormitorului meu? Nu voi ști niciodată sigur.

23

În aceeași vară a lui 1867 a fost cât pe ce ca eu, Caroline, Carrie și cei trei servitori ai noștri (George, Besse și Agnes) să rămânem fără un acoperiș deasupra capului. Puțin a lipsit să rămânem pe drumuri.

Știusem, desigur, că valabilitatea contractului de închiriere pentru locuința de la Melcombe Place nr. 9 expira, însă fusesem încrezător că termenii contractuali puteau și aveau să fie reînnoiți

pentru încă un an sau doi, cel puțin, în pofida certurilor mele frecvente cu proprietarul. Încrederea mea s-a dovedit nefondată. Astfel, luna iulie a fost dedicată unei lungi alergături prin Londra în încercarea de a găsi o locuință de închiriat.

Aproape că n-are rost să spun că am fost atât de ocupat cu *Piatra Lunii* toată luna iunie – pe-atunci aveam primele trei episoade scrise, ca să i le arăt lui Dickens – și-am fost atât de ocupat după aceea cu alt proiect pe care mi-l prezentase Dickens, încât Caroline a fost cea care a trebuit să alerge de colo-colo.

În acest timp, eu m-am retras în liniștea și pacea de la clubul meu, pentru a încheia lucrul la primele trei episoade din *Piatra Lunii*.

În ultimele două zile din iunie, am petrecut sfârșitul săptămânii la Gad's Hill și i-am citit capitolele încheiate lui Dickens, care s-a arătat atât de încântat de ceea ce a auzit, încât a acceptat pe loc să achite aproximativ șapte sute cincizeci de lire pentru ca *All the Year Round* să dețină drepturile de editare, apariția primului fragment fiind programată pentru 15 decembrie. M-am folosit imediat de această veste, luând legătura cu frații Harper din Statele Unite în ideea de a le cere aceeași sumă pentru drepturile de serializare peste Ocean.

Când m-am întors la Londra pe 1 iulie, Caroline a început să se agite în jurul meu ca o muscă înfometată, cerându-mi să merg să văd diverse locuințe posibile pe care ea le găsise scoase la închiriere sau vânzare. Am acceptat și toate au fost, evident, o pierdere de vreme, mai puțin, poate, o casă din Cornwall Terrace. Am dojenit-o pe Caroline fiindcă a căutat locuințe în afara Marylebone-ului, întrucât cartierul acela mi se lipise de suflet. (Totodată, sigur că da, aveam nevoie ca orice nou domiciliu împreună cu Carrie și Caroline să rămână la o distanță rezonabilă față de Bolsover Street, unde „doamna Dawson" își avea reședința aproape permanentă.)

Certăreţul meu proprietar de la Melcombe Place insista pe-atunci să eliberăm casa până la 1 august – o solicitare căreia i-am răspuns cu indiferenţă şi pe care aveam toate intenţiile să o ignor la scadenţă, însă una care i-a dat Carolinei grave dureri de cap şi care a provocat zile de alergături şi mai frenetice şi seri lungi de tânguieli limbute.

În mai, Dickens mă invitase să colaborez cu el la o poveste lungă pentru numărul de Crăciun 1867 al revistei *All the Year Round* şi eu acceptasem, dar numai după îndelungi şi uneori aproape comic de aspre negocieri asupra remuneraţiei cu Wills (Dickens, prudent, evita orice negocieri financiare cu mine). Solicitasem suma foarte mare de patru sute de lire pentru jumătatea mea de poveste, deşi vă mărturisesc, Dragi Cititori, că suma aceea îmi venise în gând doar fiindcă reprezenta exact de zece ori ceea ce primisem pentru prima mea contribuţie încununată cu succes la revista lui Dickens – o povestire intitulată „Sora Rose" – în 1855. Am căzut până la urmă de acord asupra a trei sute de lire nu din slăbiciune sau fiindcă m-au lăsat nervii, ci fiindcă voiam să mă asociez din nou public cu Dickens şi, în particular, să oblojesc orice răni, cât de mici, ar fi putut apărea din cauza subiectului Drood în luna aceea.

Dickens a fost, cât a ţinut vara aceea, în cea mai bună dispoziţie sufletească. Eu mă pregăteam să mă reapuc de lucru la *Piatra Lunii* pentru ce mai rămăsese din iulie, dar în cursul weekendului petrecut la Gad's Hill, Dickens m-a convins că ar trebui să începem numaidecât colaborarea la povestea de Crăciun. Propusese o povestire bazată pe călătoria noastră prin Alpi, în 1853 – vremuri mai fericite pentru amândoi în multe feluri – şi oferise titlul, *Impasul*.

Caroline s-a arătat bucuroasă că puneam *Piatra Lunii* deoparte pentru o vreme; a fost în schimb furioasă când a auzit că voi petrece bună parte din următoarele câteva luni la Gad's Hill.

În aceeaşi zi de luni, când m-am întors de la Gad's Hill – Caroline era încuiată în camera ei, unde plângea şi morfolea acuzaţii

cum că aș fi abandonat-o, lăsând-o să caute de una singură un cămin pentru noi – am primit un bilet de la Dickens, care venise în oraș ca să lucreze la redacția revistei:

Îți scriu asta ca să te asigur că subsemnatul a vorbit (pentru un timp) prostii când a declarat că numărul de Crăciun al revistei va fi compus din treizeci și două de pagini. Declar prin prezenta că sus-numitul număr de Crăciun este compus din patruzeci și opt de pagini, și încă unele lungi și grele, cum am demonstrat până acum cu sudoarea frunții mele.

Aceasta, iată, era dispoziția persiflantă în care se afla Charles Dickens în acel iulie al anului 1867.

Martha R. se afla într-o stare de spirit mult mai bună decât Caroline G. în vara aceea și cel mai adesea, după ce terminam de lucrat la Athenaeum Club, mă trezeam îndreptându-mă spre Bolsover Street ca să cinez și să rămân peste noapte. Dat fiind că țineam o cameră la club, din când în când, și, totodată, dat fiind că luam trenul spre Gad's Hill ca să mă sfătuiesc cu Dickens cu privire la *Impasul*, rămânând în același timp peste noapte acolo, Caroline n-a intrat la bănuieli.

Apoi, într-o seară, tocmai când încheiam o cină timpurie la club, am ridicat privirea și l-am văzut pe inspectorul Charles Field străbătând cu pași mari sala de mese. Fără a cere permisiunea, și-a tras un scaun la masa mea solitară și s-a așezat.

Primul meu impuls a fost să spun: „Regret, dar numai gentlemenii sunt primiți în clubul acesta, inspectore", dar văzându-i chipul schimonosit de un zâmbet cât se poate de neobișnuit, m-am șters doar cu șervetul la gură, am ridicat o sprânceană întrebător și am așteptat.

– Am veşti bune, dragul meu domn Collins, şi voiam să fiu primul care vi le spune.

– L-ai prins... m-am uitat în jur la ceilalţi câţiva meseni din încăperea cea mare ...pe gentlemanul subteran?

– Nu încă, domnule. Nu încă. Dar nu mai este mult! Nu, aici e vorba despre problema cu care vă confruntaţi în prezent apropo de găsirea unui nou domiciliu.

Nu-i spusesem inspectorului Field că ne pierduserăm casa închiriată, însă de mult nu mă mai surprindea să aflu câte informaţii deţinea omul acela. Am aşteptat să văd ce are de zis.

– Vă amintiţi obstacolul pe care îl reprezenta doamna Shernwold, a urmat el încet, aruncând priviri în jur, de parcă am fi fost doi conspiratori.

– Sigur că da.

– Ei bine, domnule, obstacolul nu mai există.

Asta chiar m-a surprins.

– Doamna s-a răzgândit? am întrebat.

– Doamna, a spus inspectorul Field, a murit.

Am clipit de mai multe ori şi m-am aplecat şi eu în faţă, şoptind chiar mai conspirativ decât o făcuse inspectorul.

– Cum?

Doamna Shernwold era una dintre hoaştele acelea costelive şi arţăgoase, trecute de şaizeci de ani, care par hotărâte s-o ducă, şi mai costelive şi arţăgoase, până dincolo de nouăzeci de ani.

– A avut buna cuviinţă de-a cădea pe scări şi a-şi frânge gâtul, domnule Collins.

– Şocant! am exclamat. Unde?

– Păi, în casa de la Gloucester Place nr. 90, e clar, dar pe scările servitorilor. Un loc unde nu veţi avea neplăcerea de a vi-o aduce aminte, de-ar fi să vă mutaţi acolo.

– Scările servitorilor, am repetat, gândindu-mă la doamna cu piele verde și colți de fildeș. Ce Dumnezeu căuta doamna Shernwold pe scările servitorilor?

– Nu vom afla niciodată, s-a hlizit inspectorul. Dar n-o putea face într-un moment mai bun, nu-i așa, domnule Collins? Acum nu vă mai împiedică nimic să faceți o ofertă pentru casa aceea.

– Fiul misionar, am spus. Fără-ndoială se va întoarce din Africa sau de unde-o fi și...

Inspectorul Field a fluturat din mâna-i bătătorită, anulând această ipoteză.

– Se pare că ipoteca pentru imobilul de la Gloucester Place nr. 90 n-a fost achitată până la capăt de doamna Shernwold. Casa n-a fost niciodată a ei, ca să o poată vinde, domnule.

– Cine are actul de proprietate pentru ea, atunci?

– Lordul Portman. Se pare că *dintotdeauna* casa s-a aflat sub controlul lordului Portman.

– Dar pe lordul Portman l-am întâlnit! am exclamat suficient de tare, încât mai mulți meseni să se întoarcă spre mine. Cu voce mult mai joasă, am spus: Îl cunosc, inspectore. E-un om cu care te poți înțelege. Am impresia că el deține multe dintre proprietățile din preajma Portman Square... de pe Baker Street, ca și de la Gloucester Place.

– Aș zice că aveți dreptate, domnule Collins, a rostit Field cu rânjetul acela satisfăcut și extraordinar de malefic.

– Ai cumva idee cât cere pe locuința aceea? am întrebat.

– Într-adevăr, mi-am luat libertatea de a mă interesa, a răspuns inspectorul Field. Lordul Portman spune că ar fi de acord cu o chirie pe douăzeci de ani la suma de opt sute de lire. În asta sunt incluse, desigur, și grajdurile acelea frumoase locuibile. Acelea ar putea fi subînchiriate pentru a amortiza din chirie.

Mi s-a uscat gura și am sorbit niște vin de porto. Opt sute de lire erau o avere – mai mult decât economiile mele la momentul acela – însă știam, totodată, că în eventualitatea morții mamei mele, eu și Charles am fi moștenit, în părți egale, în jur de cinci mii de lire, care-i fuseseră lăsate de mătușa ei, chiar dacă – din cauza termenilor din testamentul tatei – restul de capital reprezentat de bunurile lor comune ar fi rămas blocat. Iar inspectorul avea fără-ndoială dreptate cu privire la perspectiva subînchirierii acelor grajduri frumos puse la punct.

Inspectorul Field scosese două trabucuri suspect de negre din buzunarul sacoului.

– Presupun că regulile clubului permit fumatul în sala de mese, a spus.

– Desigur.

A retezat capetele ambelor trabucuri, mi-a dat mie unul, l-a aprins pe al său, a pufăit fericit și a întins chibritul pentru a-l aprinde și pe al meu. M-am aplecat în față și i-am întâmpinat gestul.

Inspectorul Field l-a chemat pe Bartles, cel mai în vârstă și respectabil dintre ospătarii clubului, și a spus:

– Stimate, fii bun și adu-mi un pahar cu ceea ce bea domnul Collins. Mulțumesc.

În timp ce Bartles se îndepărta grăbit – încruntându-se puțin din pricina tonului peremptoriu al străinului aceluia îmbrăcat cu neglijență – m-am minunat, nu pentru prima dată, cât de tare se împletise destinul meu cu cel al polițistului straniu și arogant din fața mea.

– Bun trabuc, nu credeți, domnule Collins?

Avea gust de ceva cultivat și recoltat într-o cizmă mucedă, într-o pivniță uitată de Dumnezeu.

– De primă clasă, am spus.

Vinul inspectorului a sosit și, cu partea de minte mereu ageră și de-o parcimonie conservatoare, l-am adăugat, fără bucurie, în contul meu deja umflat de la club.

– În cinstea norocului dumneavoastră nesperat, domnule, a spus inspectorul Field, ridicând paharul.

L-am ridicat și eu pe al meu și cristalurile s-au atins. Făcând asta, m-am gândit că poate Caroline va termina – în sfârșit – cu dojenile și smiorcăitul. Mărturisesc că nicio clipă nu m-am gândit atunci sau în zilele următoare la sărmana doamnă Shernwold și la soarta sa ironică, mai puțin când am mințit-o pe Caroline cu privire la locul și modul în care sucombase bătrâna.

Cred că a venit acum timpul, Dragi Cititori din viitorul meu postum, să vă spun câte ceva despre Celălalt Wilkie.

Trebuie să presupun că până acum ați crezut că acest Celălalt Wilkie este fie o plăsmuire a imaginației mele, fie un rezultat al laudanumului pe care sunt nevoit să-l iau. Nu e nici una, nici alta.

Toată viața am fost bântuit de un al doilea eu. Pe când eram foarte mic, eram convins că aveam un geamăn ca prieten de joacă și deseori îi vorbeam mamei despre el. Băiat fiind, îl auzeam pe tata discutând despre nevoia de a-i da lecții de desen „lui Wilkie" și știam că nu mă aflam în casă la momentul acela. *Doppelgänger*-ul meu a fost cel care a beneficiat de acele lecții. La cincisprezece ani, când eram doar un adolescent și am avut parte de prima mea experiență de iubire fizică cu o femeie mai în vârstă, n-am fost surprins când m-am uitat spre un colț umbrit și l-am văzut pe Celălalt Wilkie – la fel de tânăr, cu ochii la fel de luminoși și fără barbă ca mine – urmărind cu mare interes. În primii mei ani de maturitate, al doilea eu a părut să se retragă pe tărâmul cenușiu din care venise. Vreme de mai mulți ani, am fost sigur că-l lăsasem în urmă.

Dar cu câțiva ani înainte de momentul în care scriu memoriile de față, când guta reumatică a început să-mi provoace dureri prea mari ca să le pot îndura fără ajutorul tincturii de opiu, Celălalt Wilkie s-a întors. În vreme ce personalitatea mea devenise mai blândă, mai conviv și prietenoasă față de ceilalți, aceea a Celuilalt Wilkie părea să se fi asprit și să fi devenit mai agresivă în perioada despărțirii noastre. Cu ani în urmă, când îl întâlnisem prima dată pe Percy Fitzgerald (înainte ca acesta să intre atât de tare în grațiile lui Dickens), i-am mărturisit tânărului că „sunt supus unei curioase influențe fantomatice, având deseori impresia că «cineva stă în spatele meu»".

N-am eliminat niciodată din calcul importanța pe care o avea laudanumul în invocarea Celuilalt Wilkie. Așa cum a scris cândva Thomas De Quincey, autorul *Confesiunilor unui opioman* și prieten al părinților mei: „Dacă un om «care vorbește întruna despre boi» ar fi să devină opioman, atunci cel mai probabil (dacă nu e prea târnp pentru visare) că va visa boi." Obsesia mea, deopotrivă în scris și în viața de zi cu zi, a fost dubla identitate – a unui *doppelgänger* pândind puțin dincolo de limitele neclare ale realității cotidiene – așa încât nu e de mirare că opiul pe care îl consumam zilnic, un drog atât de des și eficient folosit pentru deschiderea ușilor spre alte realități, îl invoca pe Celălalt Wilkie, care îmi fusese tovarăș de joacă în pruncie.

Dacă sunteți familiarizați cu scrierile mele, Dragi Cititori, știți că această problemă a identității și-a lăsat amprenta asupra majorității povestirilor și a tuturor romanelor mele, pornind de la *Antonina* pe care am început-o pe când aveam doar douăzeci și doi de ani. Dublurile, deseori reprezentând binele și răul, apar frecvent în paginile poveștilor mele. Deseori personajele mele (mă gândesc la Laura Fairlie din *Femeia în alb* și la Magdalen Vanstone din mai recentul roman *Fără nume)* se trezesc cu identitățile furate cu

cruzime și violență, astfel încât sunt nevoite să umple spațiul altor nume, altor minți, altor piei.

Chiar și când personajelor mele li se permite să-și păstreze propriile identități, cel mai adesea în romanele mele trebuie să-și ascundă acele identități, să adopte identitățile altora sau să se confrunte cu pierderea acelei identități prin afectarea vederii, auzului, vorbirii ori prin separarea de un membru sau mai multe. Noi personalități ies neîncetat la suprafață în cazul personajelor mele, o transformare prilejuită tot mai des de folosirea drogurilor.

Charles Dickens disprețuia acest aspect al scrierilor mele, însă cititorii, din câte se pare, îl adorau. Și ar trebui să menționez că nu eram singurul scriitor obsedat de chestiunea „celuilalt eu" și a identităților duale, gemene sau confuze: un anume scrib pe nume William Shakespeare inclusese atari teme și convenții în opera sa mult mai adesea decât mine.

Deseori mă întrebam – chiar dinainte să înceapă perioada de coșmar cu Drood – dacă nu cumva eram un om mai sărăcit din pricina trăsăturilor care îmi lipseau, dar care – bănuiam – se regăseau la Celălalt Wilkie. Așa stau lucrurile, de pildă, în problema numelui meu. Sau, mai degrabă, a modului în care alții îmi foloseau numele.

Aparent, eram „Wilkie" pentru toată lumea: nu „domnul Collins" (deși inspectorul Field și agenții lui se dăduseră peste cap să folosească acest apelativ) și nici măcar „Collins" (așa cum eu însumi îi spuneam lui Charles Dickens „dragul meu Dickens" verde-n față)... ci doar „Wilkie". Era ca și când aș fi rămas un copil pentru ceilalți, chiar și pentru copii. Carrie a crescut spunându-mi „Wilkie". Multele progenituri ale lui Dickens, în anii lor de creștere, mi-au spus „Wilkie", mai puțin atunci când Dickens sau Catherine, sau Georgina le ordonau altminteri. Cei de la club, care nici în ruptul capului nu s-ar fi adresat semenilor lor pe

numele de botez, chiar dacă îi cunoșteau de zeci de ani, se simțeau liberi să-mi spună „Wilkie“ aproape de îndată ce eram prezentați.

Era un lucru curios.

În dimineața de după ce-am tras cu ochiul la Dickens vorbind cu Drood și Celălalt Wilkie în biroul meu – și apoi m-am retras în grabă – i-am mărturisit Inimitabilului, la micul dejun, că am avut un vis ciudat despre o astfel de întâlnire.

– Dar este reală! a strigat Dickens. Ai fost acolo, dragul meu Wilkie! Am discutat ore în șir.

– Nu-mi amintesc nimic din cele discutate, am zis, simțind pe piele înțepătura a mii de ace de gheață.

– Poate e mai bine așa, a opinat Dickens. Drood își folosește uneori influența magnetică pentru a șterge unele sau toate amintirile unei întâlniri, dacă e de părere că acestea l-ar putea pune pe el sau pe interlocutorul lui în pericol. O atare ștergere mesmerică nu are efect asupra mea, desigur, deoarece și eu sunt practicant al artelor mesmerice.

Chiar ești? mi-am spus sarcastic. Cu voce tare, am rostit:

– Dacă visul meu a fost real, dacă întâlnirea a fost reală, cum a intrat Drood în casă? Știu, din întâmplare, că locuința era bine încuiată.

Dickens a surâs, întinzând marmeladă pe a doua felie de pâine prăjită.

– Asta nu mi-a spus, dragul meu Wilkie. În ultimii doi ani, impresia mea este că sunt puține locurile în care Drood nu poate ajunge dacă-și dorește să ajungă.

– Spui că e vreun fel de fantomă?

– Nicidecum, dragul meu Wilkie. Nicidecum.

– Vrei să-mi spui, atunci, am rostit cu oarecare asprime, care a fost conținutul „orelor noastre de discuții“... conținutul pe care această nălucă mi-a ordonat să-l uit?

Dickens a ezitat.

– O voi face, a spus într-un târziu. Dar ar fi mai bine, cred, dacă aș mai aștepta puțin. Sunt unele evenimente iminente despre care s-ar putea să nu fie în interesul tău să știi în acest moment, dragul meu Wilkie. Și alte lucruri de care e-n interesul tău să nu ai cunoștință, în privința onoarei tale... astfel, de pildă, poți să fii sincer atunci când îi vei spune inspectorului Charles Frederick Field că nu te-ai întâlnit cu Drood și că n-ai știință de planurile fantomei.

– Și-atunci de ce mi-a vorbit el – sau tu – despre ele noaptea trecută? am insistat.

Nu-mi luasem încă doza matinală de laudanum și corpul și creierul tânjeau după ea.

– Pentru a primi permisiunea ta, a spus Dickens.

– Permisiune pentru ce?

Mai aveam puțin să mă înfurii.

Dickens a zâmbit din nou și m-a mângâiat pe braț într-un fel insuportabil.

– Vei vedea cât de curând, prietene. Și când aceste lucruri se vor fi înfăptuit, îți voi spune toate amănuntele lungii noastre conversații de noaptea trecută. Ai cuvântul meu.

A trebuit să mă mulțumesc cu atât, chiar dacă eram mai puțin decât convins că *existase* o întâlnire între Drood, Dickens și Celălalt Wilkie. Părea mult mai probabil ca Dickens să profite de visul meu provocat de laudanum pentru propriile-i scopuri misterioase.

Sau că Celălalt Wilkie avea el însuși scopuri și planuri secrete. Posibilitatea asta mă înfrigura și mai tare.

Ne-am mutat la Gloucester Place nr. 90 la începutul lui septembrie 1867. Fusesem nevoit să iau un împrumut prin avocații mei pentru a plăti chiria de opt sute de lire, însă inspectorul Field avusese dreptate în privința perspectivei de a închiria grajdurile

locuibile din spatele casei; le-am subînchiriat unei femei care avea patru cai contra sumei de patruzeci de lire pe an, deși mi-a fost al naibii de greu să o fac să plătească la timp.

Casa de la Gloucester Place era mult mai mare și mai somptuoasă decât locuința pe care o avuseserăm la Melcombe Place. Casa era retrasă de la stradă, înaltă de cinci etaje, cu loc suficient pentru o familie mult mai mare decât a noastră și pentru slujitori mult mai numeroși și mai bine educați, și mai ascultători decât cei trei pribegi sărmani ai noștri. Aveam acum suficiente camere de oaspeți cât să găzduim o mică armată de vizitatori. Sufrageria de la parter era de trei ori mai mare decât aceea din Melcombe Place și-am folosit o încăpere comodă din spatele ei pe post de cameră de zi pentru familie. Eu m-am înstăpânit imediat pe salonul dublu în formă de „L" de la parter, transformându-l în birou, deși era chiar în calea vizitatorilor care se îndreptau spre hol, a servitorilor care dereticau, a Carolinei care lucra în camera de zi din apropiere și a tuturor intruziunilor și agitației vieții de zi cu zi. Însă cu șemineul lui uriaș, cu ferestrele sale înalte, cu poziția centrală pe care o ocupa în casă și cu crearea sentimentului de spațiu, salonul acela nu avea nimic din întunecimea claustrală a biroului de la Melcombe Place. Nu puteam decât să sper că Celălalt Wilkie nu se va muta odată cu noi.

Când lucrările de remodelare a casei s-au încheiat în sfârșit la finele toamnei, rezultatul a fost pe placul meu. Aveam cărți și tablouri peste tot, desigur, și pereții lambrisați de la Gloucester Place se potriveau afișării obiectelor mele de artă mult mai bine decât pereții cu tapet negricios de la reședința noastră anterioară.

Aveam un portret cu mama de când era o fetiță într-o rochie albă – pictat de Margaret Carpenter – pe care l-am agățat în birou. Mama nu l-a văzut niciodată (deoarece ar fi fost nepotrivit să vină în vizită în casa în care trăia Caroline G.), dar i-am transmis într-o

scrisoare că portretul era „încă așa ca tine, după atâția ani". (Lucrul acesta nu era întru totul adevărat, întrucât mama trecuse pe atunci de șaptezeci de ani și vârsta își spusese cuvântul.)

Tot în biroul meu se aflau un portret cu tata și un tablou cu Sorrento făcut de el, tablouri mari care flancau masa mea masivă de scris, care și ea îi aparținuse tatei. Pe un alt perete lambrisat al acelei odăi imense am agățat un portret cu mine la tinerețe făcut de fratele meu Charley și un alt portret cu mine pictat de Millais. Singura lucrare a mea din casă era *Refugiul contrabandistului*, tabloul de absolvire a Academiei de Arte, pe care l-am agățat în sufragerie.

Nu am încredere în noul sistem de iluminare cu gaz – deși Dickens și alții se mândreau cu el – așa încât camerele, cărțile, draperiile, masa de scris și tablourile de la Gloucester Place nr. 90 au continuat să fie luminate cu lumânări de ceară, exact ca în locuințele mele anterioare. Îmi plăcea lumina blândă pe care lumânările și șemineurile o împrăștie în jur – nu mai puțin pe chipurile oamenilor când sunt adunați în jurul unei vetre sau al mesei – și n-aș fi înlocuit-o niciodată cu strălucirea aspră, inumană, a lămpilor cu gaz, chiar dacă lucrând la lumina lumânării deseori suferam de migrene puternice care necesitau administrarea de și mai mult laudanum. Frumusețea cere sacrificii.

Casa, în ciuda aspectului ei exterior grandios, ajunsese într-o stare proastă sub stăpânirea răposatei doamne Shernwold și a fost nevoie de o mică armată de muncitori, pe o perioadă de mai mult de o lună, pentru a vopsi, repara sau instala țevăria, a dărâma pereți despărțitori, relambrisa, refaianța și-n general a aduce casa la standardele care sunt de așteptat de la o locuință atât de impunătoare.

Primul meu pas de a face față acestui haos a fost să pun capăt tuturor vizitelor sociale. Al doilea a fost de-a mă sustrage fericirii potențiale de la Gloucester Place nr. 90 – dormind și muncind cu săptămânile doar la casa mamei din Southborough sau la Gad's

Hill – și de a lăsa în seama Carolinei activitatea murdară a supravegherii. Așa cum i-am scris prietenului meu Frederick Lehman pe 10 septembrie, la zece zile după ce ne-am mutat: „Aveam o casă veche de părăsit – o casă nouă de găsit – să mă târguiesc pentru casa cea nouă și să o ocup – avocați și supervizori de consultat – muncitori britanici de angajat – și-n tot acest timp, să-mi țin pe picioare activitatea literară fără a sta o zi în loc."

Toamna aceea a fost una caldă, așa că eu și Dickens ne-am văzut de colaborarea la *Impasul* în principal în adorabila lui căbănuță elvețiană. Dickens își transformase masa lungă de scris de la etaj într-un soi de pupitru pentru doi – cu două locuri pentru picioare – și am petrecut ore nesfârșite scriind cot la cot, doar zumzetul albinelor și murmurul ocazional al unui comentariu sau întrebări deranjând liniștea comodă a toamnei.

Spre sfârșitul lui august, Dickens îmi trimisese un bilet sugestiv pentru naturalul transfer de idei și pasaje narative ce avea să marcheze munca noastră la acest proiect:

Am o idee generală care sper că va stârni genul de interes pe care îl dorim. Haide să facem în așa fel încât punctul culminant să fie o urmărire prin Alpii vântoși, în singurătate și nesocotind toate avertismentele. Haide să prezentăm toate ororile și pericolele unei atari aventuri în cele mai înfricoșătoare împrejurări, personajul fie fugind de sau încercând să răpună (soluția asta din urmă, cred) pe cineva, în încercarea de a scăpa de sau a răpune pe cel de care depinde iubirea, prosperitatea și răzbunarea în poveste. Astfel, din moment și circumstanță putem obține interesul și stârni oroarea, și vom putea duce povestea la orice deznodământ puternic ne dorim. Dacă ții ideea asta în minte, așa cum o voi face și eu, ducând povestea în direcția propusă, forța ei va crește ca o avalanșă, pe care o vom îndrepta cu surle și trâmbițe spre mințile cititorilor.

Nici până la sfârșitul lui septembrie nu obținuserăm vreo avalanșă și Dickens putea raporta doar că „merg înainte cu viteza unei roabe împinse de un pensionar din Greenwich" și „ca tine, lucrez și eu cu viteza melcului...", însă muncind împreună la Gad's Hill am simțit o accelerare a ritmului pasajelor scrise deopotrivă separat și în colaborare, ca și o creștere a nivelului nostru de entuziasm.

Ziua de 5 octombrie m-a prins înapoi la mama, bucurându-mă de mese bune și simțind că sfârșitul colaborării noastre era aproape, când Dickens mi-a trimis următorul mesaj:

Am adus-o pe Marguerite ca soluție salvatoare și am lăsat lucrurile în așa fel încât Vendale – pentru a o cruța – spune că a avut loc un accident în furtună și nimic altceva. Apropo, Obenreizer a fost tăiat de Vendale cu propriu-i pumnal. Așa că prezintă-l cu o cicatrice. Dacă uiți, nu contează. Nu mă îndoiesc că aventura mea de pe munte va fi plină de greșeli, întrucât scrisul meu de mână nu e foarte lizibil. Dar vei înțelege ce înseamnă. Deznodământul îl văd în linii mari așa cum îl vezi tu – în momentul ăsta nu-l întrevăd. Mă voi gândi la problema lui Obenreizer (sinucidere?). Am făcut-o pe Marguerite întru totul devotată iubitului ei. Oricând îmi dai un semn că ești pregătit, ne vom vorbi să ne vedem aici ca să încheiem.

Mă întreb, Dragi Cititori, câtă importanță ar putea avea peste un secol și mai bine aceste mesaje de lucru schimbate de doi autori profesioniști? Foarte mică, presupun, dar ținând cont de celebritatea lui Dickens, chiar din timpul vieții mele, poate că și aceste misive criptice și mâzgălite în grabă ar putea avea un oarecare interes, într-o bună zi, pentru cine știe ce cărturar mărunt. Putem oare spune același lucru despre biletele pe care eu i le-am trimis lui Dickens? Vai, nu vom ști niciodată, deoarece Dickens își ardea mai departe cu regularitate toată corespondența pe care

o primea, continuând – ca să zic așa – „incendierea" pe care o începuse în toamna lui 1860.

Tot în 5 octombrie, prima duminică a lunii, m-am întors acasă la Gloucester Place nr. 90 – fără să-i fi scris sau trimis vreo telegramă Carolinei din timp, prin care să o anunț de întoarcerea mea – și, ajungând târziu, am găsit majoritatea camerelor din casă neluminate și-am descoperit-o pe Caroline luând cina cu un străin în bucătărie.

Mărturisesc că am fost surprins, dacă nu chiar înfuriat. Caroline mi-a zâmbit de unde stătea la masă – servitorii lipseau în seara aceea – însă eu i-am văzut roșeața cum începe să-i urce de la linia gâtului până în spatele urechilor și ajungând apoi la obraji.

– Ce înseamnă asta? l-am întrebat pe bărbat. Tu cine ești?

Era un om slab, pământiu, scund, neimpresionant, ca o nevăstuică mică, cu un sacou din cel mai comun moleschin. Totul la el era comun. S-a ridicat și a dat să-mi răspundă, dar înainte să poată vorbi, am spus:

– Stai așa, că te cunosc... Te-am *angajat* cum o lună. Te cheamă Clow, nu-i așa? Sau așa ceva. Ești instalatorul.

– Mă cheamă Joseph Clow, domnule, a spus el pe un ton tânguitor și nazal. Și da, m-ați angajat, domnule. Tocmai am terminat astăzi instalațiile de la etaj și menajera dumneavoastră, doamna G., a fost atât de bună, încât să-mi facă invitația de a lua cina aici, domnule.

I-am aruncat „menajerei" mele o privire nimicitoare, dar ea n-a făcut decât să-mi adreseze un zâmbet. Câtă insolență! Tocmai împrumutasem și cheltuisem incredibila sumă de opt sute de lire pentru a-i cumpăra flendurii ăleia insolente unul dintre cele mai bune conace din apropierea Portman Square și ea se întâlnea pe la spatele meu cu un muncitor de rând!

– Foarte bine, am spus, aruncându-i Carolinei un zâmbet care spunea „De tine am să mă ocup mai târziu". Am trecut doar ca să iau niște albituri curate. De aici plec la club.

– Menajera dumneavoastră gătește o budincă de seu excelentă, a zis persoana aceea.

Dacă aș fi depistat o cât de mică urmă de insolență sau sarcasm, cred că l-aș fi lovit pe loc, însă comentariul lui părea nevinovat[1].

– Tatăl domnului Clow este distilator și el deține un procent din afacere, a spus Caroline, neobrăzată până la capăt. A dus un sherry foarte bun pentru a sărbători încheierea lucrării.

Am înclinat din cap și am urcat la etaj. Nu-mi lipseau albiturile din valiză. Mă întorsesem ca să iau laudanum din sticla cea mare. Umplând butelca de drum și dând pe gât două pahare mari pline-ochi, m-am dus la scrin, am pipăit în sertarul de jos pe sub albituri și am găsit pistolul încărcat pe care mi-l dăduse Hatchery cu atât timp în urmă.

Cine m-ar fi învinuit dacă-i împușcam deopotrivă pe Caroline și pe amantul ei, instalatorul costeliv, mustăcios și soios? Individul probabil că urcase în patul meu din noua mea casă încă dinainte de a o face eu – sau cel puțin era sigur că asta sperase să facă.

Pe de altă parte, mi-am dat seama că, pentru restul lumii, Caroline G. era într-adevăr menajera, nu soția mea. Se justifica fără-ndoială să-l împușc pe Joseph Clow, socotindu-l intrus, însă puține jurii sau judecători ar fi considerat ca justificat faptul de a împușca un gentleman care acceptase să ia cina în bucătăria servitorilor cu menajera mea. Până și afurisitul de sherry putea fi adus ca dovadă de către un procuror abil.

Zâmbind acru, am pus pistolul la loc, am adunat o valiză de haine doar de ochii lumii, m-am asigurat că butelca era plină și am ieșit pe ușa din față ca să petrec noaptea la club. Nu m-am mai dus

[1] Budinca de seu la care se face referire în original este specialitatea englezească numită *spotted dick*, care s-ar putea interpreta prin traducere liberă și ca „mădular bălțat" (n. tr.).

prin spate ca să văd ce fac Caroline – care arătase îmbujorată și adorabilă în lumina lumânării, în ciuda vârstei ei înaintate de peste treizeci de ani – sau instalatorul-nevăstuică, potențialul ei amant și soț.

Pe când am ajuns la club, fluieram și eram binedispus. Înțelegeam încă de-atunci cum mă puteam folosi de domnul Joseph Clow în propriu-mi avantaj.

Eu și Dickens am încheiat *Impasul* la finele lui octombrie, cu săptămâni bune după termenul pe care îl anticipaserăm. Eu am fost răspunzător de drepturile de retipărire, așa că am purtat negocieri cu Frederick Chapman, dar în cele din urmă George Smith de la Smith & Elder a făcut o ofertă mai bună și imediat i-am transferat lui drepturile.

Atât eu, cât și Dickens vedeam potențialul teatral al *Impasului* și deoarece, în zilele acelea, orice hoț care dispunea de o scenă și o mână de actori putea să fure material literar și să-l adapteze, am decis să o luăm înaintea tuturor și să adaptăm povestirea noi înșine. Dickens – grăbindu-se să-și ducă treburile la bun sfârșit, ca să poată pleca spre America – i-a turuit un scenariu brut prietenului nostru comun Fechter, actor și impresar, și mi-a pasat mie răspunderea de a duce greul adaptării propriu-zise după ce el, Dickens, va fi părăsit țara.

La sfârșitul lui octombrie, renovarea casei înalte de la Gloucester Place nr. 90 se încheiase după placul meu – chiar și țevăriile – și împreună cu Caroline am organizat o cină de inaugurare care a jucat și rolul petrecerii de adio pentru Dickens, care urma să plece spre America în 9 noiembrie. Am angajat pentru această ocazie o excelentă bucătăreasă de origine franceză – care în anii următori avea să lucreze pentru noi cu statut semipermanent, deși nu locuia sub acoperișul nostru – și am jucat un rol activ în stabilirea meniului și supravegherea pregătirilor.

Petrecerea a fost un mare succes și doar prima dintre multele care aveau să se țină la reședința din Gloucester Place.

Câteva zile mai târziu, pe 2 noiembrie, am fost unul dintre organizatorii unui mare și mult mai formal banchet de adio pentru Dickens pe care l-am ținut la Sala Francmasonilor. Au fost patru sute cincizeci de invitați, crema societății artistice, literare și dramatice londoneze – exclusiv masculină, desigur – umplând încăperea principală a sălii, în vreme ce aproximativ o sută de femei (inclusiv duplicitara, dar adorabila Caroline G., dimpreună cu Georgina, cumnata lui Dickens, și fiica ei Mary) au stat izolate sus în Galeria Doamnelor, deși li s-a permis să se alăture bărbaților la o cafea după aceea. Carrie, fata Carolinei, acum în vârstă de aproape șaptesprezece ani, a fost și ea acolo în seara cu pricina. Agitat cum eram, le scrisesem organizatorilor de două ori ca să fiu sigur că solicitarea mea de bilete pentru cele două doamne fusese onorată.

În acea seară, fanfara Grenadier Guards a cântat din alt balcon. Un invitat surpriză a fost fiul lui Dickens din Sydney, un marinar al cărui vas tocmai ancorase în Portsmouth cu două nopți în urmă. Steagurile britanic și american împodobeau sala principală de mese și panourile de deasupra celor douăzeci de arcade împodobite cu frunze de laur aurite purtau, fiecare, titluri ale lucrărilor lui Charles Dickens. Lordul Lytton, acum în vârstă de șaizeci și patru de ani, dar părând a avea de două ori pe atât, a fost amfitrionul seratei și a guvernat evenimentele ca o pasăre de pradă cu ochi sfredelitori, îmbrăcat în costum complet negru, potrivit ocaziei.

Când Dickens s-a ridicat într-un final să ia cuvântul după o serie de discursuri laudative tot mai hiperbolice, colaboratorul meu s-a poticnit întâi și apoi a început să lăcrimeze. Când în sfârșit și-a recăpătat glasul, cuvintele lui au fost elocvente, dar nu, cum mulți au fost de acord după aceea, la fel de elocvente ca lacrimile.

Mărturisesc că-n seara aceea am stat la masa principală, capul învârtindu-mi-se din pricina vinului și a unei doze suplimentare de laudanum fortifiant, și m-am întrebat ce-ar fi spus toți acei oaspeți celebri – judecătorul lord Cockburn, Sir Charles Russel, lordul Houghton, o veritabilă adunare de membri ai Academiei Regale, primarul Londrei – dacă l-ar fi văzut pe Dickens coborând în canalele Orașului Subteran așa cum îl văzusem eu. Sau dacă ar fi avut vreo bănuială cu privire la soarta probabilă a unui tânăr singuratic pe nume Edmond Dickenson.

Poate că pentru ei n-ar fi avut nicio importanță.

Pe 9 noiembrie, m-am dus la Liverpool cu Caroline și Carrie ca să-l văd pe Dickens plecând spre America.

Autorul primise cabina spațioasă a ofițerului secund pe puntea vaporului *Cuba*. (Carrie m-a întrebat apoi unde o fi dormit ofițerul secund pe timpul călătoriei, și eu a trebuit să recunosc că nu aveam nicio idee.) Spre deosebire de majoritatea cabinelor de pe vas, aceea avea deopotrivă o ușă și un geam care se putea deschide pentru a te bucura de aerul proaspăt de pe mare.

Dickens n-a avut stare și a fost distrat în cursul scurtei noastre vizite și doar eu știam de ce. Iar eu știam doar datorită neîntreruptei mele colaborări cu inspectorul Field.

Deși cunoștea pe pielea lui firea puritan-conservatoare a americanilor, în urma călătoriei din urmă cu un sfert de secol, Dickens nu abandonase, cine știe de ce, planul de a o duce pe Ellen Ternan în America, astfel încât femeia să-i fie alături în turneu, poate deghizată ca asistentă a lui Dolby. Asta nu avea să se înfăptuiască, desigur, însă Dickens era cu adevărat un romantic incorigibil atunci când venea vorba de astfel de fantezii.

Eu nu trebuia să știu de asta, însă Inimitabilul aranjase cu Wills la redacția revistei să fie redirecționată o telegramă codificată tinerei actrițe în care să fie instruită ce avea de făcut odată ce

Dickens ajungea în Lumea Nouă. Un mesaj de „Totul bine" ar fi trimis-o degrabă pe următorul vas spre America, toate cheltuielile fiind achitate dintr-un cont pe care Dickens îl lăsase în grija lui Wills. Un cod trist de „Teafăr și nevătămat" ar fi însemnat că ea trebuia să rămână pe Continent, unde ea și mama ei se aflau la momentul acela în vacanță, așteptând să i se spună ce avea de făcut.

În adâncul inimii – sau poate „în străfundul minții" ar fi mai potrivit – Dickens trebuie să fi știut în acea zi blândă de 9 noiembrie, cum știusem și eu când auzisem prima oară de planul acesta neghiob prin intermediul inspectorului Field, că mesajul „Teafăr și nevătămat", însemnând „Singur, dar sub ochiul foarte, foarte scrutător, indiscret și critic al publicului american", avea să-i fie cel trimis lui Ellen prin Wills.

Despărțirea noastră a fost emoționantă. Dickens știa bine cât de multă muncă lăsase în seama mea – corecturile și reviziile *Impasului*, ca și dramatizarea și punerea în scenă alături de Fechter – însă nu doar asta stârnea emoții. După ce Carrie, Caroline și cu mine am coborât pasarela, m-am întors la cabina spațioasă a ofițerului secund sub pretextul că-mi uitasem o mănușă. Dickens mă aștepta.

– Mă rog lui Dumnezeu ca Drood să nu vină după mine în America, a șoptit el când ne-am strâns iarăși mâinile de rămas-bun.

– N-o va face, l-am asigurat cu o convingere pe care nu o simțeam.

Întorcându-mă să plec, spunându-mi că era posibil – chiar probabil – să nu-l mai revăd niciodată pe prietenul meu Charles Dickens, acesta m-a oprit.

– Wilkie... în cursul conversației cu Drood din biroul tău pe 9 iunie, discuția pe care nu ți-o amintești... simt că e necesar să te previn...

Nu mă puteam mișca. Aveam impresia că sângele îmi înghețase și că gheața îmi invadase însești celulele corpului.

– Ai fost de acord să devii biograful lui Drood în caz că s-ar întâmpla ceva cu mine, a spus Dickens. Părea că-i e rău de mare, deşi *Cuba* era încă bine ancorată la chei în portul Liverpool şi nu se clătina câtuşi de puţin. Drood a ameninţat că te va ucide pe tine şi toată familia ta dacă nu-ţi vei respecta promisiunea... la fel cum a ameninţat, în repetate rânduri, să mă ucidă pe mine şi familia mea. Dacă află că am plecat în America pentru a scăpa de el şi nu pentru a vorbi cu editorii de acolo despre biografia lui...

După un minut am descoperit că pot clipi. După alt minut, am putut vorbi.

– Nu te gândi la asta, Charles, am spus. Să ai un turneu de lectură plăcut în America. Întoarce-te la noi teafăr şi nevătămat.

Am ieşit din cabină şi am coborât pasarela, alăturându-mă lui Carrie, care nu mai avea răbdare, şi Carolinei, care stătea posomorâtă, îngrijorată.

24

În luna ce a urmat plecării lui Dickens în America, m-am simţit ca şi când tata ar fi murit a doua oară. Una peste alta, nu era o senzaţie chiar neplăcută.

Niciodată nu fusesem mai ocupat. Dickens nu-mi lăsase de rezolvat doar reviziile şi corecturile *Impasului,* ci mă însărcinase şi cu editarea întregului număr de Crăciun al revistei *All the Year Round.* Asta îl lăsase perplex pe prietenul nostru William Henry Wills – adjunctul Inimitabilului la revistă care se opusese cu îndârjire încă de la început călătoriei lui Dickens în America – însă acesta, mereu un soldat ascultător, s-a împăcat curând cu poziţia de adjunct *al meu*. Pe măsură ce luna noiembrie avansa, eu petreceam

din ce în ce mai mult timp la revistă și – cum Dickens îmi ceruse și să trec regulat pe la Gad's Hill ca să văd ce fac Georgina, Mary și Katey (și cum am găsit că-mi e mai ușor să editez și să lucrez la *Piatra Lunii* acolo, dat fiind că și fratele meu Charley se afla în același loc cel mai adesea) – în scurt timp m-am trezit că trăiesc mai mult viața lui Charles Dickens decât pe aceea a lui Wilkie Collins.

Caroline înclina să aprobe această însărcinare, deși nu cu grația și umorul la care mă așteptam, și înclina să pornească certuri cu mine ori de câte ori petreceam totuși câteva zile la Gloucester Place nr. 90. Pe măsură ce ne apropiam de luna decembrie, stăteam din ce în ce mai puține zile la noua mea locuință din Londra și tot mai mult timp la Gad's Hill sau luând masa în odăile răzlețe ale lui Dickens și dormind în patul lui comod de deasupra redacției.

Întâmplarea a făcut să mă aflu acolo când telegrama „Teafăr și nevătămat" a sosit pentru Wills și a fost degrabă trimisă lui Ellen Ternan în Florența, unde tânăra stătea cu mama și familia ei. Nu-mi închipui cum se putuse gândi Dickens că Ellen ar putea traversa Atlanticul singură din Italia spre America. Această fantezie era pur și simplu un alt semn al faptului de cât de pierdut era Dickens în visurile sale romantice la vremea aceea. Am aflat totuși mai târziu de la Wills, aproape din întâmplare, că Dickens știuse dinainte să plece pe mare că americanii n-ar fi privit cu ochi buni prezența acelei femei singure în micul său anturaj. După sosirea lui în America, Dolby lămurise situația și trimisese verdictul său asupra oportunității prezenței lui Ellen printr-o singură silabă telegrafiată: „Nu."

Eu și Dickens fuseserăm de acord că adaptarea scenică a povestirii *Impasul* va fi montată la Adelphi Theatre cât mai aproape posibil de ziua Crăciunului și că prietenul nostru comun Charles Fechter va juca rolul negativ, pe Obenreizer. Jocul actoricesc al lui Fechter mă impresionase prima dată cu aproape cincisprezece

ani în urmă și făcusem cunoștință cu el în 1860, când se afla în Londra pentru a juca în *Ruy Blas* de Victor Hugo. Dintr-un impuls comun, imediat după ce ne-am prezentat, eu și Fechter am abandonat formalismele și am devenit numaidecât prieteni.

Născut în Londra dintr-o mamă englezoaică și un tată neamț, crescut în Franța, dar alegând să trăiască acum din nou la Londra, Fechter era un om incredibil de fermecător și loial – cabana elvețiană pe care i-o făcuse cadou lui Dickens cu două Crăciunuri în urmă era o expresie a generozității și impetuozității sale – cu toate acestea, se pricepea la afaceri tot atât cât un țânc.

Casa lui Fechter din Londra era probabil singurul *salon* mai puțin formal decât al meu. În vreme ce eu aveam obiceiul de a lăsa musafirii în grija Carolinei la masă dacă trebuia să plec în grabă, solicitat de treburi legate de teatru sau de altceva, Fechter se știa că-și întâmpina oaspeții în halat și papuci de casă și că le permitea să-și aleagă singuri sticla de vin pe care o preferau și să o ia la masă cu ei. Amândoi adoram gastronomia franceză și în două rânduri am pus la încercare inepuizabilele resurse ale acestei bucătării punând pe masă un singur aliment, prezentat însă sub mai multe forme. Îmi amintesc că odată am avut o cină pe bază de cartofi constând din șase feluri și altă dată o cină pe bază de ouă constând din opt feluri.

Singurul cusur ca actor al lui Fechter era teribilul său trac și valetul său se știa că umbla după el cu un lighean, în culise, înainte să se ridice cortina.

În acel noiembrie și început de decembrie scriam de zor scenariul pentru versiunea scenică a *Impasului* și am trimis fragmente ale încercărilor mele direct lui Fechter, care mi-a răspuns că „se îndrăgostise nebunește de subiect" și-a colaborat imediat la scenariul dramatic. Nu mă surprindea că actorul adora protagonistul malefic, pe Obenreizer, dat fiind că eu și Dickens îl creaserăm cu gândul la Fechter.

În zilele când luam trenul de Rochester spre Gad's Hill Place, îmi era ușor să cred că Charles Dickens plecase definitiv – încă mi se părea cât se poate de probabil să fie așa, ținând cont de trista (și tăinuita de majoritatea oamenilor) stare a sănătății sale și rigorilor turneului de lectură american – și nu doar că puteam într-o bună zi, ci că *deja* ocupam locul său în lume.

La începutul lui decembrie, *Impasul* avea să apară în *All the Year Round* și eu nu mă îndoiam că urma să fie un mare succes. Categoric, numele lui Dickens avea o oarecare legătură cu asta – poveștile lui de Crăciun făcuseră publicul să se bulucească pentru a cumpăra numerele de sărbătoare ale celor două reviste ale sale vreme de douăzeci de ani, deja – însă era la fel de adevărat că romanul meu *Femeia în alb* se vânduse mai bine decât unele dintre poveștile în foileton ale lui Dickens și eram încrezător că *Piatra Lunii* se va vinde chiar mai bine în 1868. Stând la masa de seară, la Gad's Hill Place, cu Georgina în stânga mea, fratele meu Charley în dreapta, Kate mai încolo și câțiva dintre copiii lui Dickens, trăiam senzația că-i luasem locul Inimitabilului la fel de ușor și complet cum Georgina Hogarth îi luase locul Catherinei Dickens.

Cât despre cercetările mele neîntrerupte pentru *Piatra Lunii,* după ce contactasem multe persoane în încercarea de a afla cât mai multe lucruri, din surse sigure, despre India (dar și amănunte despre practicile religioase hinduse și mahomedane), am fost pus în legătură cu un anume John Wyllie care făcuse serviciul militar în provincia indiană Kathiawar în timpul Serviciului Civil Indian.

– Nu există nicio regiune în India... de-un fanatism religios hindus atât de ardent și de-un barbarism etic atât de proeminent, mi-a spus Wyllie între înghițituri mari de brandy. M-a îndrumat spre o culegere de scrisori sau articole semnate de Wheeler în *Englishman*... Misterele eleusine sunt o glumă față de abominațiile descrise acolo.

Când i-am explicat că hinduşii care făceau parte din micul meu grup din *Piatra Lunii* aveau într-adevăr să fie de-un caracter infam, dar în acelaşi timp şi înnobilaţi de-un martiriu, întrucât ar fi petrecut zeci de ani îmbunându-şi zeii pentru că încălcaseră regula lor de fier cu privire la interzicerea traversării „Apei Negre", Wyllie a pufnit doar şi a spus pe un ton plat că mântuirea lor ar fi fost mai mult o chestiune de mită dată grupurilor potrivite de brahmani decât o viaţă dedicată căutării de purificare de care avea nevoie povestea mea.

Aşa că am abandonat majoritatea comentariilor şi sfaturilor primite de la domnul John Wyllie, fost membru în Serviciul Civil Indian, şi am urmat glasul Muzei. Pentru decorul englezesc al romanului am făcut pur şi simplu apel la amintirile mele legate de ţărmurile din Yorkshire. Pentru întâmplările istorice – deoarece partea principală a romanului avea să înceapă în 1848 – am continuat să mă bazez pe excelenta bibliotecă de la Athenaeum. Singurul lucru pe care l-am preluat din recomandările domnului Wyllie a fost sălbatica provincie indiană Kathiawar; atât de puţini albi fuseseră acolo şi supravieţuiseră ca să vorbească despre asta, încât am concluzionat că îi puteam născoci geografia, topografia şi diferitele culte ale credinţei hinduse.

Am continuat să lucrez la roman zi de zi, chiar dacă pregătirea pentru scenă a *Impasului* mă solicita în feluri de neimaginat.

Veşti cu privire la piesa noastră ajunseseră, cine ştie cum, în Statele Unite chiar înaintea coautorului poveştii pe care se baza. Am primit o scrisoare de la Dickens în care anunţa că a fost abordat de directori de teatre imediat după sosirea sa la New York; oamenii păreau să creadă că scenariul *Impasului* se găsea în buzunarul romancierului. Dickens îmi cerea să-i trimit copii ale fiecărui act pe măsură ce le terminam şi adăuga: „Nu mă îndoiesc, dragul meu Wilkie, că voi putea face un lucru bun cu această dramă."

A urmat o corespondență asiduă, în care Dickens anunța că se grăbea să găsească un cetățean american căruia să-i încredințeze manuscrisul, asigurându-se astfel că piesa se va juca în America și, totodată, că vom avea un oarecare profit de pe urma unei atari producții. În ajunul Crăciunului, Dickens primise deja ultima mea versiune a piesei, drept care mi-a trimis acest răspuns de la Boston: „Piesa este gata după mare chin și pricepere, dar mă tem că este prea lungă. Soarta ei se va fi decis înainte ca scrisoarea aceasta să ajungă la tine, dar mă îndoiesc foarte tare de succesul ei..." Restul mesajului vorbea doar despre teama lui Dickens că americanii vor pirata, inevitabil, o *oarecare* versiune a poveștii noastre, însă, sincer să fiu, eu renunțasem să-l mai citesc după cuvintele „...dar mă îndoiesc foarte tare de succesul ei".

În pofida tuturor obligațiilor care-mi răpeau timp și energie, la mijlocul lui decembrie am reușit să onorez o cerere scrisă din partea inspectorului Field de a ne întâlni la podul Waterloo. Aveam o bănuială cu privire la ce anume voia să-mi spună și trebuie să mărturisesc că presupunerea mea n-a fost greșită.

Bătrânul detectiv afișa un aer insuportabil de mulțumire de sine, ceea ce la început părea ciudat, întrucât după ce i-am spus că nu se întâmplase nimic nelalocul lui în casa mea, pe 9 iunie, urmele lui Drood dispăruseră cu desăvârșire. Însă unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus inspectorul pe când traversam podul Waterloo într-o briză care aducea ninsoare ușoară, cu gulerele ridicate și mantia grea de lână a lui Field fâlfâindu-i peste umeri aidoma aripilor unui liliac, a fost că Poliția Metropolitană capturase un malaysian, suspect de crimă. Acesta, se dovedise ulterior, era unul dintre locotenenții lui Drood și era interogat „energic" într-o celulă adâncă în timp ce noi vorbeam. Primele informații obținute în urma interogatoriului sugerau că era posibil ca Drood să se fi mutat din Orașul

Subteran și că se ascundea în mahalalele de la suprafață ale Londrei. Era doar o chestiune de timp, m-a informat inspectorul Field cu încredere, până când vor avea cele mai bune indicii despre ucigașul egiptean decât reușiseră să dobândească în decenii de efort susținut.

– Deci poliția îți împărtășește informațiile, am spus.

Inspectorul Field și-a arătat dinții mari și galbeni într-un zâmbet.

– Eu și oamenii mei conducem interogatoriul, domnule Collins. Vedeți dumneavoastră, eu încă am mulți prieteni apropiați în forțele de poliție, deși comisarul și cei de sus continuă să mă trateze cu mai puțin respect decât mi-am câștigat dreptul să primesc.

– Actualul șef al detectivilor știe că unul dintre cei mai însemnați locotenenți ai lui Drood a fost capturat? am întrebat.

– Nu încă, a răspuns Field, ducându-și arătătorul său cel gros de-a lungul nasului. Acum, poate vă întrebați de ce v-am chemat la această întâlnire într-o zi atât de friguroasă, domnule Collins.

– Da, am mințit.

– Ei bine, domnule, cu oarecare regret trebuie să vă spun că lunga noastră relație de lucru a ajuns la sfârșit, domnule Collins. Mă întristează să fac asta, dar resursele mele sunt limitate – cum poate vă imaginați, domnule – și din acest moment va trebui să-mi concentrez toate forțele asupra Jocului Final cu monstrul Drood.

– Sunt... surprins, inspectore, am spus înfășurându-mi fularul roșu mai sus pe față ca să-mi ascund zâmbetul. Exact la asta mă așteptasem. Asta înseamnă că nu va mai aștepta niciun băiat în apropierea Gloucester Place nr. 90 ca să transporte mesaje între noi?

– Vai, chiar asta înseamnă, domnule Collins. Ceea ce mă face să-mi amintesc de trista soartă a sărmanului Gooseberry.

Aici, bătrânul m-a uimit scoțând o batistă uriașă din buzunarul hainei și suflându-și în mod repetat nasul roșu strălucitor.

– Păi, dacă relația noastră de lucru *trebuie* să se încheie... am rostit ca și când m-ar fi gâtuit tristețea.

– Mă tem că trebuie, domnule Collins. Și opinia mea, domnule, este că Drood nu mai are niciun folos de prietenul nostru comun, domnul Charles Dickens.

– Serios? am spus. Cum ai dedus asta, inspectore?

– Păi, înainte de toate avem aniversarea întâlnirii de la Staplehurst, din iunie trecut, când Drood n-a făcut nicio încercare de a-l contacta pe domnul Dickens, sau viceversa, domnule.

– Fără-ndoială, baricada dumitale de agenți exersați a făcut imposibil un astfel de rendez-vous cu Drood, am spus, întorcându-ne cu spatele la vânt și pornind înapoi peste pod.

Inspectorul Field și-a reprimat un surâs.

– Nici vorbă de asta, domnule. Drood merge *oriunde* vrea să meargă. Nici cinci sute dintre cei mai buni polițiști metropolitani nu l-ar fi putut împiedica să se vadă cu Dickens în noaptea aceea – chiar în casa dumneavoastră, domnule, dacă era necesar – dacă ar fi *vrut* să fie acolo. Aceasta este natura diabolică a monstrului venit de peste graniță. Dar motivul final și absolut convingător care m-a făcut să deduc că domnul Dickens nu-i mai este de folos lui Drood este simplul fapt că scriitorul se află acum în America de Nord.

– De ce ar fi acesta un motiv convingător, inspectore?

– Drood nu l-ar fi lăsat *niciodată* pe domnul Dickens să plece atât de departe dacă încă ar fi avut nevoie de el, a spus bătrânul detectiv.

– Fascinant, am murmurat.

– Și știți *care* a fost acea nevoie, domnule Collins? N-am vorbit niciodată despre ea.

– Nu m-am gândit niciodată la ea, inspectore, am zis, bucuros că aerul rece care îmi învăluia obrajii avea să ascundă roșeața minciunii.

– Drood se gândea să-l pună pe domnul Dickens să scrie ceva pentru el, domnule, a anunțat inspectorul Field pe un ton de revelație. Sub constrângere, dacă era nevoie. N-aș fi surprins să aflu

că Drood însuși a provocat tragedia feroviară de la Staplehurst tocmai pentru a-l prinde în plasă pe cel mai faimos romancier englez.

Asta era o aiureală, desigur. Cum era posibil ca „monstrul de peste graniță" din închipuirea bătrânului detectiv să știe că Dickens nu avea să moară în prăbușirea vagoanelor de clasa întâi de pe podul în lucru? Dar nu am spus decât:

– Fascinant.

– Și puteți ghici, domnule Collins, *ce* i-ar fi putut cere Drood domnului Dickens să scrie și să publice pentru el?

– Biografia lui? m-am aventurat, și numai pentru a-i arăta bătrânului că nu eram un tăntălău irecuperabil.

– Nu, domnule, a spus inspectorul Field. Mai degrabă un compendiu al religiei egiptene antice și păgâne, cu toate riturile și ritualurile ei hâde și magiile secrete.

Acum am fost surprins. M-am oprit și inspectorul Field s-a oprit lângă mine. Trăsurile închise care treceau aveau felinarele de pe laterale aprinse, chiar dacă nu era decât mijlocul după-amiezii. Clădirile mai înalte de-a lungul râului erau simple umbre de culoare albastru-închis în care ardeau, de asemenea, felinare.

– De ce ar vrea Drood ca un romancier să pună pe hârtie detaliile unei religii moarte? am întrebat.

Inspectorul Field a zâmbit larg și și-a atins iarăși nasul.

– Pentru Drood nu e moartă, domnule Collins. Nu e moartă nici pentru armata de adepți ai lui Drood din Londra subterană, dacă înțelegeți ce vreau să zic, domnule. Vedeți acolo, domnule?

M-am uitat unde arăta inspectorul, la nord-vest de-a lungul malului.

– Adelphi Theatre? am întrebat. Sau locul vechii Fabricii Warrens de cremă de ghete din spate? Sau te referi chiar la Scotland Yard?

– Mă refer la toate, domnule Collins. Și mai mult decât atât – întinzându-se până la St James Place și pe Piccadilly în sus până la

Trafalgar Square și mai departe, inclusiv Charing Cross și Leicester Square în capătul lui Strand până la Covent Garden.

– Ce-i cu asta, inspectore?

– Imaginați-vă o uriașă piramidă de sticlă acolo, domnule Collins. Imaginați-vă Londra întreagă de la Billingsgate la Bloomsbury sau la Regent's Park numai piramide mari de sticlă și sfincși de bronz... imaginați-vă dacă puteți, domnule. Căci Drood sigur poate.

– Asta-i o nebunie, am spus.

– Mda, domnule Collins, e-o mare nebunie, domnule, a râs inspectorul Field. Dar asta vor, domnule, Drood și adoratorii vechilor zei egipteni care se târăsc prin criptele lui. Și asta au de gând să obțină, dacă nu în acest secol, atunci în următorul. Imaginați-vă acele piramide de sticlă – și templele, domnule, și riturile secrete din acele temple, cu magie mesmerică și sclavi ai influenței lor mintale – înălțându-se oriunde te-ai uita în direcția aceea odată cu începutul secolului XX.

– E o nebunie, am spus.

– Da, domnule, a spus inspectorul Field. Dar nebunia lui Drood nu-l face mai puțin periculos. Ba dimpotrivă, aș spune.

– Bine, atunci, am zis ajungând înapoi la capătul podului, eu m-am spălat pe mâini de treaba asta. Îți mulțumesc pentru toată grija și protecția, inspectore Field.

Bătrânul a încuviințat, dar apoi a tușit cu mâna la gură.

– Mai este un ultim amănunt, domnule. Un nefericit efect secundar al încheierii relației noastre de lucru, ca să-i spun așa.

– Ce anume, inspectore?

– Cercetările dumneavoastră, domnule.

– Nu cred că înțeleg, am spus, deși înțelegeam foarte bine.

– Cercetările pe care le faceți în bârlogurile de opiomani din Orașul Subteran, domnule. Drumurile dumneavoastră din fiecare joi la spelunca lui King Lazaree, mai exact. Îmi pare rău să

vă spun că nu vi-l mai pot oferi pe detectivul Hatchery ca ghid personal și gardă de corp.

– Aaa, am făcut. Înțeleg. Ei, inspectore, nu-ți face griji din cauza asta. Oricum, eram pregătit să pun capăt acelui aspect al cercetărilor mele. Vezi dumneata, cu piesa pe care o montez și romanul pe care l-am terminat în proporție de mai bine de cincizeci la sută, pur și simplu nu mai am timp și nici nevoie de acele cercetări.

– Serios, domnule? Ei bine... recunosc că sunt ușurat să aud asta. Îmi făceam griji că retragerea detectivului Hatchery vă va crea neplăceri.

– Nicidecum, am mințit.

În fapt, întâlnirile mele săptămânale la tavernă cu Hatchery de dinainte să cobor la King Lazaree se transformaseră de mult în cine săptămânale. În cursul uneia dintre ele, în noiembrie, Hatchery – spionul meu, de-acum – mă prevenise că inspectorul Field îl va elibera în scurt timp de datoria de a-mi fi gardă de corp în timpul ieșirilor mele periodice.

Fusesem pregătit pentru asta și îl întrebasem – cât se poate de diplomat – dacă el, Hatchery, ar fi liber să presteze muncă de detectiv în afara agenției de investigații a inspectorului Field.

Mi-a spus că era de acord. Chiar era. Și, de fapt, se asigurase că noile sale îndatoriri față de inspectorul Field nu-i vor ocupa nopțile de joi.

– Pentru fiicele mele, așa i-am spus, m-a informat Hatchery pe când ne fumam trabucurile și ne beam cafeaua.

Îi oferisem o sumă generoasă pentru a-mi fi pe mai departe protector, fără a le spune superiorilor săi. Hatchery acceptase imediat și strângerea noastră de mână pecetluise învoiala, palma lui uriașă înghițind-o pe a mea.

Așa se face că, în ziua aceea de la mijlocul lui decembrie, în 1867, eu și inspectorul Field ne-am strâns de asemenea mâinile și am

plecat în direcții opuse pe podul Waterloo, presupunând – cel puțin eu – că nu ne vom mai revedea niciodată.

În aceeași săptămână când l-am scos pe inspectorul Field din viața mea, am onorat o altă întâlnire, de data aceasta una stabilită de mine, mergând să iau cina la Cock and Chesire Cheese, pe Fleet Street. Ajungând intenționat târziu, l-am găsit pe Joseph Clow deja așezat la masă și, deși îmbrăcat într-un costum de serj care nu i se potrivea, părea fără doar și poate nelalocul lui într-un anturaj ce trebuie să fi fost mult prea rafinat – și scump – decât cele cu care era obișnuit ca instalator și fiu de distilator.

L-am chemat pe somelier și am comandat, și, înainte să apuc eu să-i spun ceva, mititelul subțire și viclean a zis:

– Sir... domnule Collins... dacă aici e vorba de faptul că am rămas la cină în seara aceea din octombrie, îmi cer iertare, domnule, și nu pot spune decât că menajera dumneavoastră, doamna G., m-a invitat ca răsplată fiindcă terminasem instalația de la etaj înainte de termen, domnule. Dacă a fost un gest necuvenit din partea mea, și văd acum că se poate să fi fost, vreau doar să spun că îmi pare foarte rău și că...

– Fără scuze, fără scuze, l-am întrerupt. Punându-mi mâna pe mâneca hainei lui țesute dintr-o pânză aspră, am dat imediat tonul discuției. Te-am invitat aici, domnule Clow... pot să-ți spun Joseph?... ca să-mi cer eu scuze față de *dumneata*. Sunt sigur că expresia mea surprinsă din acea seară de acum două luni ar fi putut... trebuie să fi putut... fi confundată cu una de dezaprobare, și sper că o masă bună aici, la Cock and Chesire Cheese, pe cheltuiala mea, va ajuta întru câtva la îndreptarea situației.

– Nu este nevoie, domnule, nu este nevoie... a început Clow din nou și iar l-am întrerupt.

– Vezi dumneata, domnule Clow... Joseph... acum îți vorbesc în calitate de angajator de mult timp al doamnei G. Poate ți-a spus că e în serviciul meu deja de mulți ani.

– Da, a zis Clow.

Am fost întrerupți de venirea chelnerului, care m-a recunoscut și m-a salutat cu efuziune. Dându-mi seama că Clow nu știa ce să aleagă din meniu, am comandat pentru amândoi.

– Da, am continuat, chiar dacă doamna G. e încă destul de tânără, ea și fiica ei sunt în slujba mea de mulți ani. De fapt, încă de când Harriet... aceasta este fiica ei – era doar o copilă. Câți ani ai, domnule Clow?

– Douăzeci și șase, domnule.

– Te rog, fă-mi onoarea de a-mi spune Wilkie, l-am poftit cu larghețe. Și dumneata vei fi Joseph.

Tânărul subțire la chip a clipit rapid ca răspuns. Era în mod evident neobișnuit să treacă barierele de clasă.

– Îți dai seama, Joseph, că nu am decât cea mai mare stimă pentru doamna G. și doar absolut respect pentru obligația mea de a le purta de grijă ei și adorabilei ei fiice.

– Da, domnule.

A venit vinul, a fost acceptat și m-am asigurat că paharul lui Clow a fost umplut până la buză.

– Când mi-a spus de afecțiunea față de tine, Joseph, am fost surprins... recunosc că am fost surprins, deoarece Caroline... doamna G... n-a vorbit niciodată atât de bine despre niciun gentleman în cei cincisprezece ani de când e-n slujba mea. Dar sentimentele și ambițiile ei sunt de cea mai mare importanță pentru mine, Joseph. De asta poți să fii sigur.

– Da, domnule, a spus Clow din nou.

Arăta ca un om care fusese lovit peste cap cu unul dintre cele mai grele instrumente ale lui de instalator.

– Doamna G. este o femeie tânără, Joseph, am urmat. Nu era decât o fetişcană când a venit să lucreze pentru mine. În pofida multelor ei îndatoriri şi responsabilităţi în casa mea, rămâne o femeie tânără, de-o vârstă foarte apropiată de-a ta.

În fapt, Caroline avea să împlinească treizeci şi opt de ani pe 3 februarie, peste mai puţin de două luni.

– Sigur că zestrea oferită de tatăl ei este considerabilă şi aş fi mai mult decât bucuros să contribui la ea, am spus. Asta pe lângă modesta ei moştenire, desigur.

Tatăl ei murise în Bath, în ianuarie 1852, şi nu-i lăsase nicio zestre, nicio moştenire, iar eu nu aveam nicio intenţie de a contribui fie şi cu jumătate de penny la aceste zerouri.

– Păi, domnule... Wilkie, domnule... n-a fost decât o cină târzie pentru că doamna G. a spus că am muncit din greu ca să termin instalaţiile, domnule, a rostit Clow.

Apoi a venit mâncarea, ochii lui s-au căscat văzând cât de bună şi multă era, şi conversaţia noastră a devenit şi mai unilaterală pe măsură ce continuam să-i umplu paharul şi să insist asupra ideii mele ciudate, subtile, aparent altruiste şi absolut nesincere.

În momentul acela, şi mama se plângea şi cerea să-i acord o parte din timpul meu. Începuse să sufere, spunea, de diferite dureri vagi, dar sfâşietoare. Abia te abţineai să-i spui că la şaptezeci şi şapte de ani, durerile vagi (şi poate chiar sfâşietoare, uneori) făceau parte din preţul longevităţii.

Mama se plânsese întotdeauna, dar fusese mereu sănătoasă: mai sănătoasă decât soţul ei, care murise tânăr; mai sănătoasă decât fiul ei Charles, pe care de atâţia ani îl rodeau dureri la stomac ce aveau să se dovedească a fi din pricina cancerului; mai sănătoasă, categoric, decât sărmanul ei fiu Wilkie, bolnav de gută reumatică şi îndurând periodic dureri orbitoare.

Însă mama se plângea și cerea – aproape pretindea – să petrec mai multe zile în preajma Crăciunului cu ea la Tunbridge Wells. Asta era imposibil, desigur, și nu în ultimul rând deoarece Caroline pretindea și ea să petrec Crăciunul sau mai multe zile din preajma Crăciunului acasă cu ea și Carrie. Și lucrul acesta era imposibil.

Premiera *Impasului* fusese stabilită pentru Ziua Pușculiței – a doua zi de Crăciun.

În ziua de 20 decembrie, i-am scris mamei:

Dragă mamă,

Îți scriu un rând – în mijlocul agitației cu piesa – pentru a-ți spune că poți conta pe vizita mea în ziua de Crăciun – dacă nu înainte.

Întârzierile și problemele cauzate de această operă dramatică au fost îngrozitoare. A trebuit să scriu un Act 5 nou – pe care l-am terminat astăzi *– și piesa trebuie jucată joia viitoare, între o zi de duminică și ziua de Crăciun!*

Dacă mai pot *scrie, îți voi scrie. Dacă nu, să ne înțelegem că voi veni categoric de Crăciun. Și, dacă nu va fi nevoie de mine la repetiția de lunea sau marțea viitoare, voi veni chiar înainte. Fiul tău foarte încercat abia are timp să respire. Dar piesa este în sfârșit scrisă – așa că principala mea grijă s-a încheiat. Ce bine are să-mi prindă puțină liniște cu tine!*

Trimite-mi un rând până de Crăciun. Am pastilele tale pentru arsuri la inimă – și niște ciocolată adusă de Charles din Paris. Pot aduce altceva care să-mi încapă în geanta de mână?

Al tău, cu afecțiune, W.C.

Charley propune să vină la tine din Gadshill vineri, în săptămâna Crăciunului

Până la urmă, am petrecut o parte din după-amiaza și seara de Crăciun cu mama, în casa ei din Tunbridge Wells – aproape tot timpul cât am fost împreună ea s-a plâns de nervii și arsurile ei la inimă, dar și de străinii cu figuri amenințătoare din vecinătate – după care m-am întors la Londra cu primul tren de dimineață.

Fechter, ca de obicei în orele de dinaintea ridicării cortinei la premieră, era o ruină. În ultimele două ore, din pricina tracului, vomita aproape încontinuu, astfel încât sărmanul lui valet era epuizat complet după atâta alergat de colo-colo cu ligheanul.

Până la urmă, am propus câteva picături de laudanum pentru calmarea agitatului actor. Neputând să vorbească, Fechter a răspuns scoțând limba. Culoarea ei devenise, sub influența terorii nervoase care îl poseda, de-un negru metalic precum limba unui papagal.

Odată cortina ridicată, Fechter și-a găsit însă glasul și pasul în rolul abominabilului răufăcător Obenreizer.

Ar trebui să consemnez că eu, unul, nu m-am simțit deloc emoționat. Știam că piesa avea să fie un triumf și așa a și fost.

Pe 27 decembrie am scris – din redacția *All the Year Round* de pe Wellington Street nr. 25:

Dragă mamă,

Am la dispoziție o clipă ca să-ți spun că piesa a avut un succes imens aseară. Publicul a fost încântat – și actorii au fost excelenți.

Am primit cu bine corecturile pe care mi le-ai trimis înapoi.

Charley este, presupun, cu tine astăzi.

Dacă poți *să scrii, spune-mi cum ești și-n ce zi, săptămâna viitoare, m-aș putea întoarce la tine? Sper sincer și am încredere că nu suferi tot atât de mult ca atunci când am fost cu tine.*

Dragoste lui Charley.

Mereu al tău,

W.C.

Seara reprezentației a fost în singura joi din 1867 când m-am văzut nevoit să ratez drumul săptămânal spre spelunca subterană a lui King Lazaree. Făcusem însă aranjamente din timp ca să recuperez în vinerea aceea, 27 decembrie – motiv pentru care i-am scris mamei din odăile lui Dickens de la revistă, deoarece le spusesem Carolinei și Marthei deopotrivă că acolo voi rămâne peste noapte – și detectivul Hatchery fusese atât de bun, încât să-și mute noaptea lucrătoare din Ziua Pușculiței pe vinerea viitoare.

Caroline G. voia să se mărite. Eu la asta nici nu mă gândeam. Martha R., pe de altă parte, voia doar un copil. (Sau copii, la plural.) De căsnicie nici nu aducea vorba, întrucât născocirea cu „domnul și doamna Dawson" – soțul ei, comerciantul care cutreiera lumea și rareori rămânea acasă pe Bolsover Street – îi era suficientă.

Cam în acest timp, pe când *Impasul* înregistra succes și eu mă apropiam de terminarea romanului *Piatra Lunii*, și mai ales după o a doua întâlnire secretă cu domnul Joseph Clow la un restaurant londonez ceva mai puțin costisitor, am început să iau în calcul posibilitatea de a-i face pe plac Marthei.

Primele două săptămâni din 1868 au fost cât se poate de frenetice pentru mine și presupun că atunci am fost mai fericit decât oricând în viață. Scrisorile către mama (și zeci de alți prieteni și asociați) nu erau niște exagerări; *Impasul* era într-adevăr – în ciuda respingerii de la distanță a lui Charles Dickens – un veritabil succes. Am continuat să fac vizite cel puțin bisăptămânale la Gad's Hill Place, bucurându-mă de mese în compania Georginei, a lui Charley și Katey (atunci când Charley era acolo), a celuilalt Charley, fiul lui Dickens, și-a soției acestuia Bessie (care erau deseori acolo), a lui Mamie, fiica lui Dickens (care era întotdeauna acolo), ca și a unor vizitatori ocazionali precum Percy Fitzgerald sau William Macready și adorabila lui a doua soție.

I-am invitat pe toți să vină la Londra să vadă *Impasul*. Prin multele mele scrisori, i-am invitat și pe alții, cum ar fi William Holman Hunt, T.H. Hills, Nina Lehmann, Sir Edward Landseer și John Forster.

I-am invitat pe toți aceștia și pe alții pe deasupra să ia cina cu mine la Gloucester Place nr. 90 în ziua de 18 ianuarie, sâmbăta – *fără* ținută de seară, am subliniat – și de acolo să meargă la teatru și să stea în spațioasa lojă a autorului cu mine, pentru a se bucura de piesă. Caroline a fost încântată și a început să pună metaforic biciul pe cei trei servitori ca să pregătească locuința aceea uriașă. A petrecut de asemenea ore întregi sfătuindu-se cu bucătăreasa franțuzoaică.

Mama a scris – de fapt, îi dictase scrisoarea lui Charley, care trecuse pe la Tunbridge Wells în ziua cu pricina – pentru a spune că primise vizita unui anume doctor Ramseys, un medic aflat în vizită la rude din sat, care auzise de problemele mamei și care, după un consult atent, îi diagnosticase simptomele drept congestie cardiacă, îi dăduse trei medicamente (care, spunea ea, într-adevăr păreau să ajute) și care îi recomandase să se mute din casa de la țară, din cauza larmei produse acolo de lucrările de renovare. Când i-a spus de minunata Bentham Hill Cottage aflată în afara satului, doctorul Ramseys a îmboldit-o să se mute acolo fără întârziere. Charley adăugase un bilet prin care îmi spunea că mama o invitase și pe fosta menajeră și bucătăreasă și uneori vecină, pe doamna Wells, să i se alăture la Bentham Hill Cottage, ceea ce era o ușurare pentru Charley și pentru mine, deopotrivă, întrucât însemna că avea să fie cineva care să fie permanent acolo ca să o supravegheze în timp ce își revenea de pe urma acelor probleme minore.

Mama adăuga că domnul Ramseys zisese că ea avea nevoie de odihnă absolută și că – atât prin medicațiile, cât și prin ajutorul său viitor – el avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a i-o asigura.

Într-un post-scriptum, adăuga că sărmanul doctor Ramseys însuși suferise arsuri teribile într-un incendiu cu mulți ani în urmă, că durerile și cicatricele îl însoțeau mereu și că, astfel, își dedicase viața alinării durerii altora.

Speranțele noastre pentru o glorioasă vânzare a drepturilor de punere în scenă a *Impasului* către un producător american au fost spulberate pe veci când a sosit o scrisoare de la Dickens: „Piratii produc versiunile lor infecte în toate direcțiile."

Dickens insista că făcuse tot ce fusese posibil ca să plaseze adaptarea mea, sau cel puțin drepturile colaborării noastre, în mâini oneste – până-ntr-acolo încât înregistrase *Impasul* ca proprietate a Ticknor and Field, editorii lui din Boston, însă eu aveam unele îndoieli cu privire la sinceritatea (sau cel puțin urgența) strădaniilor lui. În definitiv, scrisorile lui anterioare condamnaseră adaptarea mea finală a textului pentru scenă ca fiind „mult prea lungă" și, chiar mai deranjant, că ar „trece granița spre simplă melodramă", așa încât aproape suspectam că Dickens voia să aștepte până când el însuși ar fi putut revizui piesa... sau crea o nouă adaptare de la zero. (Această suspiciune a prins rod în iunie următor, când Dickens exact asta a făcut, scriind o nouă versiune a piesei cu ajutorul lui Fechter, pentru o premieră la Paris. A eșuat.)

În orice caz, Dickens își continua scrisoarea spunând că Museum Theatre din Boston se grăbise să prezinte o adaptare dramatică a poveștii noastre la zece zile după ce piesa noastră ajunsese în Statele Unite. Asta era piraterie pură, desigur – și Dickens insista că îi îndemnase pe Ticknor and Field să amenințe cu interzicerea prin ordin judecătoresc – însă piratii, știind că, grație ușurinței cu care americanii acceptau asemenea piraterii, avea să urmeze un val de ură față de *Dickens* dacă mergea mai departe, au recunoscut

bluful editorului și și-au văzut mai departe de versiunea lor aiuritor de proastă. „Atunci", continua Dickens în scrisoare, „au dat năvală găștile nobile de piraţi și piesa este jucată, sub o formă sau alta, peste tot."

Ah, asta e. Puţin am luat în seamă acest dezastru de peste mări și ţări. Cum i-am și scris mamei pe 30 decembrie: „Piesa aduce bani. Este un real succes – vom fi cu toţii bogaţi."

Când o vizitasem pe 2 ianuarie, adusesem cu mine acte pe care ea să le semneze, astfel încât eu și Charley să obţinem partea care ni se cuvenea din cele cinci mii de lire de la mătușa Davis, care reprezentau sursa anuală de venit a mamei – sau să putem da banii cuiva ales de noi – în caz că ea ar fi murit înaintea noastră.

Totul a evoluat cu o repeziciune ameţitoare spre cina festivă de la Gloucester Place și petrecerea de imediat după. Caroline și Carrie decoraseră casa cea mare ca și când acolo ar fi urmat să se ţină o ceremonie de încoronare și-n săptămâna aceea factura la mâncare a fost cât pentru șase luni de cumpărături normale. Nu avea importanţă. Era momentul să sărbătorim.

Într-o joi, am scris:

Gloucester Place nr. 90
Portman Square W.
17 ian. 1868

Dragă mamă,

A fost o mare ușurare pentru mine și pentru Charles să auzim că te-ai mutat și că te-ai lăsat din nou în grija doamnei Wells. Nu mă surprinde să aud că efortul te-a obosit foarte tare. Dar după ce te vei fi odihnit, sper că vei începe să simţi binefacerea acestei schimbări. Anunţă-mă – în două rânduri – cum te descurci – și cât de curând îmi vei îngădui să vin (sau îi vei îngădui lui Charley să vină) și să te văd la noua reședinţă. Ţine minte că liniștea și eliberarea de

forfota londoneză mă ajută și pe mine *să-mi văd de lucru. De asemenea – când vei putea scrie fără prea mari probleme – anunță-mă când se va putea să trimit o rezervă mică de brandy și vin la Bentham Hill Cottage.*

Piesa merge mai departe minunat. În fiecare seară, teatrul e plin-ochi. Această speculație cu privire la gustul publicului dă roade și promite să dea mult timp de aici înainte, aducându-mi între cincizeci și cincizeci și cinci de lire pe săptămână. Așa că nu te îngrijora în privința chestiunilor bănești.

Mă apropii de jumătatea Pietrei Lunii.

Nu mai am alte noutăți. Rămas-bun.

Al tău, cu afecțiune, W.C.

Nu puteam să știu că aceasta avea să fie ultima scrisoare pe care i-o voi scrise vreodată dragii mele mame.

Acea a doua săptămână fusese iar atât de plină de munca la *Piatra Lunii* și de îndatoririle legate de teatru, încât a trebuit să-mi mut din nou noaptea la King Lazaree de joi pe vineri. Detectivul Hatchery n-a părut deranjat – a spus că vinerea era mai ușor să scape de însărcinările date de inspectorul Field decât joia – și din nou mi-am tratat uriașul bodyguard cu o cină excelentă (aceasta la taverna Blue Posts de pe Cork Street) înainte să mă conducă în bezna mahalalelor de la docuri și să mă escorteze în siguranță la acel teribil loc din granit rece și cu morminte pe care Dickens îl botezase demult Cimitirul Ghastly Grim's.

Am observat că Hatchery avea o carte nouă de citit în timpul nopții de veghe – *Henry Esmond* de Thackeray. Dickens îmi spusese odată că îi plăcea felul în care Thackeray își împărțise arbitrar romanul în trei „Cărți" și împrumutase ideea pentru toate volumele sale următoare. Nu i-am comunicat însă acest mic detaliu profesional lui Hatchery, deoarece mă grăbeam să ajung sub pământ.

King Lazaree m-a întâmpinat cu aceeași căldură dintotdeauna. (Îi spusesem cu o săptămână în urmă că s-ar putea să vin vineri în loc de joi și el mă asigurase în engleza lui perfectă că voi fi binevenit și așteptat oricând.) Lazaree și paznicul lui chinez cel înalt m-au condus la patul meu și mi-au dat pipa cu opiu, pregătită și aprinsă, ca de fiecare dată. Plin de-un sentiment de bine față de ziua aceea și viața mea – știind că acel plăcut sentiment de satisfacție va spori de o sută de ori în orele următoare – am închis ochii și m-am lăsat, pentru a suta oară, în siguranța acelui pat din adăpostul subteran, să plutesc pe fuioarele fumului de senzații amplificate.

Acel moment a însemnat sfârșitul vieții mele așa cum o știam.

25

– Acum te poți trezi, spune Drood.

Deschid ochii. Nu, nu e așa. Ochii mei erau deja deschiși. Acum, cu permisiunea *lui*, pot să văd cu ei.

Nu pot ridica fruntea și nici să mișc din cap dintr-o parte în alta, dar de unde stau întins pe o suprafață rece, văd destul ca să știu că nu mă aflu în spelunca de opiomani a lui King Lazaree.

Sunt gol – măcar atâta pot să văd fără să mișc capul și îmi dau seama după apăsarea marmurei rece pe spatele și fesele mele, după mișcarea aerului rece peste pântecele și pieptul și organele mele genitale, că stau întins pe ceea ce ar putea fi un bloc de piatră sau un altar scund. Deasupra mea, în dreapta, o statuie uriașă de onix negru, înaltă de cel puțin trei metri și jumătate, înfățișează corpul unui bărbat cu bustul gol și cu o fustă scurtă aurie înfășurată în jurul șoldurilor, iar brațele lui puternice terminate cu mâini mari, musculoase, țin o suliță sau o lance de aur. Corpul omului se termină la

gât și teribila siluetă neagră e completată de un cap de șacal. În stânga mea, o statuie asemănătoare purtătoare de lance se ridică la aceeași înălțime, dar în locul capului de șacal, aceasta are capul unei păsări mari cu cioc coroiat. Ambele capete se holbează în jos la mine.

Drood pășește în câmpul meu vizual și se uită și el în jos la mine, în tăcere.

Creatura e la fel de palidă și scârboasă cum o visasem în Birmingham și cum o zărisem în casa mea, în luna iunie a anului trecut, dar altminteri nu prea e aceeași.

Drood e gol de la brâu în sus, cu excepția unui colier lat și greu care pare a fi făcut din aur bătut și împodobit cu rubine și bucăți de lapis. Pe pieptul lui gol și alb ca spuma laptelui atârnă o figurină din aur masiv, despre care la început am crezut că e o cruce creștină, dar apoi am observat bucla alungită din partea superioară. Am văzut obiecte asemănătoare în vitrinele din British Museum și știu chiar că se cheamă *ankh*, dar n-am nicio idee ce semnificație poartă.

Nasul lui Drood e format și acum doar de două crestături pe fața unui craniu viu, pleoapele îi lipsesc și ele, dar în jurul ochilor afundați în orbite și-a vopsit cercuri alungite cu albastru-închis – atât de închis, încât pare a fi aproape negru – care se ascut spre tâmple ca ochii unei pisici. De acolo de unde ar trebui să fie locul dintre sprâncene se ridică o dungă sângerie, traversându-i fruntea și despărțindu-i în două scalpul chel, alb și aparent jupuit.

Poartă un pumnal incrustat cu nestemate. Vârful lui a fost de curând înmuiat în vopsea roșie sau sânge.

Încerc să vorbesc, dar descopăr că nu pot. Nu sunt în stare nici să deschid gura sau să mișc limba. Îmi simt brațele, picioarele, degetele, dar nu le pot convinge să se miște. Numai ochii și pleoapele se află sub controlul meu.

El se întoarce cu fața în dreapta mea, cu pumnalul în mână.

Un re-a an Ptah, uau netu, uau netu, aru re-a an neter nut-a.
I arefm Djewhty, meh aper em heka, uau netu, uau netu,
en Suti sau re-a.
Khesef-tu Tem uten-nef senef sai set.
Un re-a, apu re-a an Shu em nut-ef tui ent baat en pet enti ap-nef
re en neteru am-es.
Nuk Sekhet! Hems-a her kes amt urt aat ent pet.
Nuk Sakhu! Urt her-ab baiu Annu.
Ar heka neb t'etet neb t'etu er-a sut, aha neteru er-sen paut
neteru temtiu.

Ptah, dă-mi voce, îndepărtează legăturile! Îndepărtează
legăturile pe care zeii minori le-au așezat peste gura mea.
Vino la mine, Djewhty, purtător al Heka, plin de Heka,
îndepărtează legăturile! Îndepărtează legăturile lui Suti
care îmi acoperă gura.
Fie ca Tem să-i întoarcă înapoi pe cei care vor să mă lege.
Dă-mi voce! Fie ca gura mea să fie deschisă de Shu cu acel
divin instrument de fier cu care le-a fost dată voce zeilor.
Eu sunt Sekhet! Eu veghez asupra cerului dinspre vest.
Eu sunt Sakhu! Eu veghez asupra sufletelor din Annu.
Fie ca zeii și copiii lor să-mi audă vocea și să li se opună
celor care vor să mă reducă la tăcere.

Ia pumnalul și trasează o linie verticală în aer, în dreapta mea, tăind în jos cu o mișcare lentă și mortală.

– *Qebhsennuf!*

Ceea ce suna ca o sută de alte voci – toate aparținând unor siluete aflate în afara câmpului meu vizual – strigă la unison:

– *Qebhsennuf!*

El se întoarce în direcția indicată de picioarele mele și trasează o linie verticală în aer.

– *Amset!*

Corul de voci fără corp răspunde:

– *Amset!*

Drood se întoarse în stânga mea și desenează o linie verticală în aer cu pumnalul.

– *Tuamutef!*

– *Tuamutef!* strigă corul.

Drood ridică pumnalul spre fața mea și mai trasează o linie verticală în aerul care văd acum că e încărcat de fum și tămâie.

– *Hapi! Eu sunt flacăra care arde peste Cel Care Deschide Eternitatea!*

Corul invizibil strigă pe o singură notă continuă, care seamănă cu urletul șacalilor pe Nil la miezul nopții.

– *Hapi!*

Drood îmi zâmbește și spune foarte încet:

– Domnule Wilkie Collinsss, poți întoarce capul, dar numai capul.

Deodată, sunt liber să mă mișc. Nu-mi pot ridica umerii, dar arunc capul dintr-o parte în alta. Ochelarii îmi lipsesc. Totul la distanță mai mare de zece pași e învăluit în ceață: coloane de marmură înălțându-se în întuneric, mangaluri sfârâitoare răsuflând fum, zeci de siluete înveșmântate în robe.

Nu-mi place visul acesta indus de opiu.

Nu cred că am spus asta cu voce tare, dar Drood lasă capul pe spate și râde. Lumina lumânării scânteiază pe salba din aur și lapis din jurul gâtului lui subțire.

Încerc să-mi mișc corpul până-mi dau lacrimile de frustrare, însă numai capul răspunde comenzilor. Smucesc din el de la stânga la dreapta, lacrimile căzând pe altarul alb.

– Domnule Wilkie Collinsss, toarce Drood. Lăudat fie domnul adevărului, a cărui raclă e ascunsssă, din ai cărui ochi sss-a ivit

omenirea și din a cărui gură au luat ființă zeii. Înalt cât essste cerul, larg cât esste pământul, adânc cât esste marea.

Încerc să strig, dar maxilarele și buzele și limba continuă să nu mi se supună.

– Poți vorbi, domnule Wilkie Collinsss, zice fața palidă.

S-a mutat acum în partea mea dreaptă, ținând cu ambele mâini pumnalul cu vârf înroșit, lipit de piept. Cercul de siluete cu glugi s-a strâns.

– Porc murdar ce ești! strig. Ticălos tuciuriu! Bălegar puturos de peste graniță! Ăsta e visul *meu*, fi-ți-ar ochii ai naibii! Tu nu ești binevenit în el!

Drood surâde din nou.

– Domnule Wilkie Collinsss, șoptește el, fumul de la mangaluri și arzătoarele de tămâie învăluindu-i fața, deasupra mea se întinde Nuit, Ssstăpâna Cerurilor. Mai josss de mine ssse întinde Gev, Ssstăpânul Pământului. În dreapta mea, Assst, Ssstăpâna Vieții. În ssstânga, Asssar, Ssstăpânul Eternității. Înaintea mea – înaintea ta – ssse ridică Heru, adoratul Copil și Lumina Assscunsssă. Înapoia mea și deasssupra noassstră, a tuturor, ssstrălucește Ra, al cărui nume nici zeii nu-l cunosssc. Acum, păssstrează tăcerea.

Încerc să strig, dar nu pot, din nou.

– Din aceassstă zi, tu vei fi ssscribul nostru, rostește Drood. Câți ani ți-au mai rămasss în viața ta de muritor, vei veni la noi să înveți dessspre zilele de început ale credinței noasstre, despre vechile noassstre obiceiuri și dessspre adevărurile eterne. Vei ssscrie dessspre ele în limba ta, asstfel încât generații încă nenässscute vor ști dessspre noi.

Smucesc capul dintr-o parte în alta, dar nu-mi pot convinge mușchii sau vocea să funcționeze.

– Poți sssă vorbești dacă dorești, spune Drood.

– Dickens e scribul vostru! strig. Nu eu! Dickens e scribul vostru!

– El essste unul din mulţi, zise Drood. Dar el... ssse opune. Domnul Charlesss Dickensss crede că essste egalul unui preot sau al unei preotessse a Templului Somnului. Crede că forţa voinţei lui esste egală cu a noassstră. A îmbrăţişat în ssschimb antica provocare ce-l ssscuteşte de la a fi ssscribul nostru zi şi noapte.

– Ce provocare? strig.

– Sssă ucidă un om nevinovat sub ochii altora, şuieră Drood, afişând iarăşi zâmbetul acela plin de dinţi mici. El sssperă că imaginaţia sssa îl va ajuta, că zeii vor fi păcăliţi, dar până acum el... şi mult supraessstimata lui imaginaţie... au dat greş.

– Nu! strig. Dickens l-a ucis pe tânărul Dickenson. Pe tânărul Edmond Dickenson. Sunt sigur de asta!

Acum înţeleg mobilul crimei. O portiţă de scăpare spirituală, antică şi păgână, care îi permitea lui Dickens să scape de controlul total al acelui *mag* scârbos. A dat la schimb viaţa tânărului aceluia orfan pentru libertatea sa de sub dominaţia totală a lui Drood.

Drood clatină din cap şi face semn unui adept în robă şi cu glugă pe cap să facă un pas în faţă din cercul neclar de siluete pe care îl văd în jurul meu. Omul îşi trage gluga în jos. Este tânărul Dickenson. S-a ras în cap şi ochii lui sunt acoperiţi de aceeaşi umbră albastră a păgânilor, însă este tânărul Dickenson.

– Domnul Dickensss a fost destul de bun ca să propună acest suflet în schimbul micii noastre înţelegeri şi mica noastră înţelegere în schimbul acestui suflet, spune Drood. Deopotrivă banii şi credinţa Fratelui Dickenssson sunt binevenite aici. Oferirea acestui neofit Familiei noastre i-a adus domnului Charlesss Dickensss o mică... dispensă.

– Trezeşte-te! îmi strig. Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te, Wilkie! E de-ajuns! Wilkie, trezeşte-te!

Dickenson şi cercul de siluete îmbrăcate în robe fac câţiva paşi înapoi în semiîntuneric. Drood spune:

– Poți sssă taci din nou, domnule Wilkie Collinsss.

Duce mâna jos pe-o parte a lespezii, mai jos de nivelul la care pot întoarce capul ca să văd, și când se îndreaptă de spate, în mâna dreaptă are ceva negru. Este mare și îi umple aproape complet palma albă. Mare cam cât degetele lui absurd de albe și lungi, arătarea are o semilună într-un capăt.

Sub privirea mea, vietatea neagră se zbate și se mișcă.

– Daa, spune Drood. Essste un cărăbuș. Poporul meu numește scarabeu genul acesssta de vietăți și le venerează în ritualurile religiei noastre...

Uriașul cărăbuș negru scutură din șase picioare lungi și încearcă să coboare de pe mâna lui Drood. Acesta ridică degetele căuș și gândacul cel mare cade înapoi în palmă.

– Ssscarabeul nostru normal a fost modelat după mai multe specii din familia Scarabæidæ, zise Drood, dar cei mai mulți aveau la bază comunul cărăbuș de bălegar.

Încerc să mă zbat, să lovesc din picioare, să ridic brațele nelegate, dar nu-mi pot mișca decât capul. Mă năpădește o greață îngrozitoare și trebuie să mă relaxez pe lespedea rece, concentrându-mă să nu vomit. Dacă ar fi să vomit acum, fără a-mi putea deschide gura, fără doar și poate că m-aș asfixia.

– Ssstrămoșii mei credeau că toți cărăbușii sunt masculi, șuieră Drood, ridicând palma astfel încât să poată studia insecta aceea scârboasă mai de aproape. Credeau că biluța pe care cărăbușul de bălegar o rossstogolește neîncetat essste sămânța masculului – sssperma lui. Ssse înșelau...

Clipesc cu înverșunare, fiind singura acțiune pe care o pot întreprinde. Poate dacă reușesc să clipesc destul de repede, visul acesta se va stinge în altul sau mă voi trezi din nou pe priciul meu familiar din alcovul cald din adâncul speluncii lui King Lazaree, nu departe de soba mică pe cărbuni pe care o ține depozitată acolo.

– În fapt, cum ne-a demonssstrat știința voassstră, a britanicilor, femeia esste cea care, după ce-și lasssă ouăle fecundate pe sol, le acoperă cu excremente cu care se hrănesssc larvele și rossstogolește aceassstă biluță moale de bălegar pe pământ. Mingiuca de bălegar se face tot mai mare pe măsssură ce strânge praf și nisip, înțelegi, domnule Wilkie Collinsss, motiv pentru care stră-stră-străbunicii stră-stră-străbunicilor mei au asssociat acest cărăbuș cu apariția zilnică și mișcarea soarelui... și cu ridicarea mărețului zeu-soare, zeul soarelui care răsare mai mult decât cel care apune, Khepri.

Trezește-te, Wilkie! Trezește-te, Wilkie! Trezește-te! îmi strig în sinea mea.

– Numele nostru egiptean pentru cărăbușul comun de bălegar era *hprr,* continuă Drood monoton, ceea ce înseamnă „răsărind din, sau luând el însuși ființă". E foarte apropiat de cuvântul nostru *hpr,* care înseamnă „a deveni, a se schimba". Înțelegi deci cum s-a produs mica transformare în *hpri,* numele divin *Khepri,* desssemnându-l pe tânărul fiu care răsare – zeul nostru al Creației.

Tacă-ți gura, fir-ai tu să fii! strig în gând la Drood.

De parcă m-ar auzi, se oprește și zâmbește.

– Acest ssscarabeu va reprezenta schimbarea statornică pentru tine, domnule Wilkie Collinsss, zice el încet.

Siluetele cu glugă din jurul nostru reîncep să cânte.

Mă forțez și ridic capul în timp ce Drood ține palma deasupra pântecelui meu dezgolit.

– Acesssta nu este cărăbușul comun de bălegar, șoptește Drood. Acesssta este specia europeană numită rădașcă – de unde și uriașele... cum le spuneți voi, domnule Collinsss? Mandibule? Clești? Sunt cei mai mari și mai feroce din întreaga familie a cărăbușilor. Dar acest *hprr* – acest scarabeu sfânt – a fost consfințit scopului său...

Lasă să cadă peste pântecele meu gol și încordat insecta aceea neagră mare cât palma.

Mulțimea invizibilă intonă:

Un re-a an Ptah, uau netu, uau netu, aru re-a an neter nut-a.
I arefm Djewhty, meh aper em heka, uau netu, uau netu,
en Suti sau re-a.
Khesef-tu Tem uten-nef senef sai set.

Cele șase picioare ghimpate ale scarabeului se agață de pielea mea zbârcită și insecta începe să se târască în sus spre cutia mea toracică. Ridic capul până ce mai e puțin să mi se rupă gâtul, bulbucând ochii în timp ce urmăresc cum obiectul negru cu clești mai lungi decât propriile-mi degete urcă spre pieptul și capul meu.

Trebuie să strig – e *musai* să strig – dar nu pot.

Corul de voci se ridică în semiobscuritatea mirosind a tămâie:

Un re-a, apu re-a an Shu em nut-ef tui ent baat en pet enti
ap-nef re en neteru am-es.
Nuk Sekhet! Hems-a her kes amt urt aat ent pet.
Nuk Sakhu! Urt her-ab baiu Annu.

Cleștii uriași ai rădaștei îmi perforează carnea imediat sub stern. Durerea depășește orice am simțit vreodată. Mușchii gâtului meu scârțâie audibil când mă forțez să ridic și mai tare capul ca să privesc.

Cele șase picioare ale scarabeului îmi lovesc carnea, ghimpii lor agățându-se pentru a împinge întâi cleștii negri în formă de semilună și apoi capul cărăbușului în carnea moale din partea de sus a pântecelui meu. În cinci secunde, uriașul cărăbuș a dispărut – s-a afundat complet – și carnea și pielea se închid deasupra locului de intrare precum apa după ce a fost străpunsă de o piatră neagră.

Iisuse! Dumnezeule! Iisuse mare! Dumnezeule! strig în liniștea minții mele.

– Nu, nu, nu, spune Drood, citindu-mi gândurile. „Căci piatra din mijlocul zidului strigă și cărăbușul care leagă grinda îi răspunde." Însă scarabeul, iar nu zeul vostru, omul Iisus, este „singurul fiu", domnule Wilkie Collinsss, chiar dacă pretinsul zeu al poporului tău a strigat odată: „Dar eu sunt scarabeu, nu om", invidios pe adevăratul *Khepri.*

Simt uriașul gândac *înăuntrul meu.*

Corul de siluete în robe negre cântă:

Ar heka neb t'etet neb t'etu er-a sut, aha neteru er-sen paut neteru temtiu.

Drood își întoarce palmele goale în sus și închide ochii în timp ce recită:

– Vino, Ast! Adevărul vieții i se arată acestui străin așa cum li s-a arătat părinților noștri. Primește acest suflet pentru tine, o, Deschizător de Eternitate. Purifică-i fostul suflet în flacăra întețită care este Nebt-Het. Sprijină acest instrument așa cum l-ai hrănit și sprijinit pe Heru în locul ascuns dintre trestii, o, Ast, Tu, a cărui răsuflare este viața, a cărui voce este moartea.

Simt ființa aceea mișcându-se *înăuntrul meu!* Nu pot să strig. Gura refuză să mi se deschidă. Ochii-mi varsă lacrimi de sânge, în culmea agoniei.

Drood ridică o tijă lungă de metal cu un soi de bol în capăt.

– Fie ca gura acestui scrib să fie deschisă de Shu cu acel divin instrument de fier cu care zeilor le-a fost dat întâia oară glas, cântă Drood.

Gura mea se deschide – se cască larg, continuă să se deschidă până ce mușchii maxilarelor pârâie și gem – însă eu tot nu pot să strig.

Înăuntrul pântecelui meu, picioarele de insectă ale scarabeului îmi zgârie intestinele. Simt ghimpii cum se agață. Simt duritatea chitinoasă a carapacei lui în măruntaiele mele.

– Noi suntem Sekhet! strigă Drood. Noi veghem asupra cerurilor dinspre vest. Noi suntem Sakhu! Noi veghem asupra sssufletelor lui Annu. Fie ca zeii și copiii să ne audă vocea în vorbele acessstui scrib, și moarte tuturor celor care vor să ne reducă la tăcere.

Drood îndeasă capătul de polonic al tijei lungi de fier în gura mea larg deschisă. În bolul neted este ceva rotund și moale și acoperit de păr. Drood înclină tija și masa blănoasă cade în fundul gâtului meu.

– *Qebhsennuf!* strigă Drood.

– *Qebhsennuf!* strigă corul invizibil.

Nu pot să respir. Gâtul mi-e blocat complet de acel glob îmblănit. Sunt pe moarte.

Simt cărăbușul că se oprește în partea inferioară a abdomenului meu. Picioarele lui ascuțite îmi zgârie intestinele, sfâșie pereții exteriori ai stomacului, se cațără mai sus sub coaste, avansând spre inimă.

Mă forțez să vomit ghemul păros din gât, dar nu pot face nici măcar asta. Ochii mi-au ieșit din orbite până când sunt sigur că-mi vor exploda în cap. Îmi spun: *Așa moare romancierul acela celebru, Wilkie Collins. Nimeni nu va ști vreodată.* Apoi mă părăsesc toate gândurile, când vederea începe să mi se îngusteze pe tuneluri întunecate în vreme ce ultima respirație rămâne blocată, inutilă, în plămâni.

Simt picioarele scarabeului cum zgreapțănă plămânul meu drept. Simt cleștii lui cum zgârie suprafața exterioară a inimii. Simt scarabeul cum mi se cațără pe gât în sus, îmi simt gâtul cum se umflă pe măsură ce insecta urcă și tot urcă.

Rădașca apucă globul păros din gât și-l trage în jos cu ea, înapoi în gâtlej și-n partea superioară a pântecelui.

Pot să respir! Tușesc, icnesc, icnesc din nou, încerc să vomit, mi-amintesc cum să respir.

Drood plimbă o lumânare aprinsă pe deasupra pieptului și feței mele, executând mișcări circulare. Ceara încinsă picură pe

carnea mea dezgolită, însă durerea pe care o provoacă e nimic în comparație cu aceea provocată de scarabeul care se mișcă înlăuntrul meu. Insecta a început din nou să urce.

– Mă ridic în zbor ca o passsăre și ușor ca un cărăbuș, cântă Drood, picurând în continuare ceară încinsă pe pieptul și gâtul meu. Mă ridic în zbor ca o passsăre și ușor ca un cărăbuș pe tronul gol care este pe scoarța ta, o, Ra!

Uriașa insectă mi-a umplut gâtul cu imposibila ei duritate chitinoasă și și-a făcut culcuș în cerul gurii mele la fel de ușor cum și-ar fi făcut culcuș în nisip. O simt acum umplând sinusurile în spatele nasului, în spatele ochilor. Picioarele ei ghimpate zgreapănă dosul globilor mei oculari, împingându-se mai sus. Aud cleștii uriași cum zgârie osul în timp ce sapă în materia moale care deschide calea spre interiorul craniului.

Durerea este teribilă – indescriptibilă, insuportabilă – dar pot să respir!

Incapabil să mă concentrez la altceva în afară de Drood – statuetele cu cap de șacal și cu cap de pasăre sunt neclare, siluetele în robe negre se amestecă între ele – îmi dau seama că privesc printr-o peliculă din sângele pe care l-am plâns.

Simt cum uriașa rădașcă se înfige în materia moale a creierului meu – adânc, tot mai adânc. Dacă asta mai continuă o secundă, știu că voi înnebuni.

Scarabeul se oprește din mișcare aproape de centrul creierului meu. Începe să se hrănească.

– Poți sssă închizi ochii, spune Drood.

Îi strâng cu forță, simțind cum lacrimile de sânge și teroare îmi șiroiesc pe obrajii pătați de ceară.

– Ești scribul nostru acum, zise Drood. Vei fi mereu. Vei munci când ți se va cere. Vei veni când vei fi chemat. Ne aparții nouă, domnule Wilkie Collinsss.

Aud cleștii și maxilarele scarabeului cum păcăne și se mișcă în timp ce insecta se hrănește. Mi-o imaginez împingând înaintea sa o minge formată din materia mea cenușie și sânge.

Totuși, nu mai avansează. Nu încă. Și-a făcut culcuș la baza creierului meu, în mijloc. Când cele șase picioare ale scarabeului zvâcnesc, mă gâdilă și trebuie din nou să mă împotrivesc nevoii absolute de a vărsa.

– Lăudat fie domnul adevărului, rostește Drood.

– *A cărui raclă e ascunsă,* cântă corul.

– Din ai cărui ochi s-a ivit omenirea, spune Drood.

– *Și din a cărui gură au luat ființă zeii,* cântă corul.

– Trimitem acum acest scrib în afară ca să facă lucrarea preaiubitului Copil și a Luminii Ascunse, scandează Drood.

– *Înapoia lui strălucește Ra, ale cărui nume zeii nu le cunosc,* cântă mulțimea.

Încerc să deschid ochii, dar nu pot. Nu pot nici să aud sau să simt.

Acum, singurul sunet sau senzație din universul meu este ticăitul și foșnetul produse de scarabeul care se răsucește, sapă ceva mai adânc și reîncepe să mănânce.

26

M-am trezit din coșmarul meu narcotic și-am descoperit că orbisem.

Întunericul era total. King Lazaree avea întotdeauna lumini difuze în odăile speluncii sale, lumina din camera principală era filtrată mereu de draperia roșie, iar soba pe cărbuni din apropierea intrării în nișa mea degaja mereu o strălucire portocalie caldă. Acum era doar întuneric total. Am ridicat mâinile la ochi ca să mă

asigur că erau deschiși și vârfurile degetelor mi-au atins suprafața globilor oculari. M-am cutremurat; nu-mi puteam vedea degetele.

Am strigat în beznă și – spre deosebire de vis – mi-am putut auzi strigătele chiar foarte bine. Au reverberat în piatră. Am strigat după ajutor. Am strigat după King Lazaree și asistentul lui. N-a răspuns nimeni.

Încet, mi-am dat seama că nu stăteam întins pe priciul înalt și căptușit pe care ședeam mereu la King Lazaree. Zăceam lungit pe o podea rece de piatră sau pe pământ tasat. Și eram gol-pușcă.

Exact ca în vis. Sau exact ca în adevărata mea răpire de către Drood.

Tremuram violent. Frigul era cel care mă trezise. Mă puteam mișca însă și, într-un minut, eram în patru labe și dibuiam orbește, încercând să ating marginea unuia dintre priciurile de lemn ori chiar soba sau marginea intrării.

Degetele mele au întâlnit, în schimb, piatră aspră și lemn. Mi-am plimbat mâinile peste forma aceea, întrebându-mă dacă era peretele și apoi colțul unuia dintre priciurile stivuite. Nu era. Piatra și lemnul erau antice – *miroseau* antic – și piatra se sfărâmase pe alocuri. Puteam atinge lemnul rece dinăuntrul ei. Totul mirosea a vechi și decrepitudine.

Sunt într-unul dintre loculi – *una dintre nenumăratele camere funerare ale catacombelor pe mai multe niveluri. Acestea sunt sarcofagele de piatră sau ciment înăuntrul cărora se găsesc sicrie de lemn. Iar acele sicrie de lemn erau căptușite cu plumb. Sunt jos, alături de morți.*

Mă mutaseră.

Sigur că m-au mutat. M-au purtat în jos prin absida circulară, prin jubeu, în mijlocul Orașului Subteran. M-au purtat de-a lungul râului spre Templul lui Drood. Mă aflu, poate, la kilometri de spelunca lui King Lazaree, la un kilometru și jumătate sub oraș. Fără felinar, nu-mi voi găsi niciodată drumul de întoarcere la suprafață.

Strig din nou și încep să mă împleticesc de-a lungul șirului de sicrie stivuite și catafalcuri, ridicându-mă în picioare doar pentru a cădea înapoi în patru labe și a reîncepe să dibui cu mâinile întinse, căutând felinarul cu lupă pe care îl aduceam întotdeauna cu mine la King Lazaree și de care mă ajutam mereu ca să găsesc calea de întoarcere la nivelul superior și la suprafață.

Nu era niciun felinar.

Până la urmă am renunțat să mai dibui și m-am ghemuit doar acolo, în întuneric, mai mult o bestie cuprinsă de panică decât un om.

Catacombele acelea aveau o duzină de niveluri înainte să găsești un tunel care să ducă la un canal de scurgere sau la un râu subteran. Erau sute de *loculi* funerari care se deschideau din coridoarele acelea drepte sau curbate, fără număr, de la duzinile de niveluri. Scările de la cel mai de sus nivel cu încăperi mortuare, coridorul aflat imediat sub cimitirul Saint Ghastly Grim's, unde probabil că sergentul Hatchery mă aștepta chiar atunci – *de cât timp mă aflam acolo jos?!* –, se afla la doar zece metri în stânga de-a lungul coridorului curbat care pornea de la spelunca lui King Lazaree, apoi urcai pe niște scări în sus, aplecând capul și trecând prin zidul din spate spart al unui *loculus*, depășind o ultimă stivă de sicrie; te aflai atunci chiar în acel ultim coridor, ca după zece trepte în sus să ajungi la criptă și – probabil, posibil – la lumina zilei. Făcusem traseul acela de o sută de ori după câte o noapte îmbibată în opiu.

Am dus mâna la vestă ca pentru a scoate ceasul din buzunar ca să verific ora. Nu era nici urmă de ceas și nici urmă de vestă. Nu aveam petic de haină pe mine.

Mi-am dat seama că înghețam – dinții îmi clănțăneau puternic, sunetul reverberând în pereți nevăzuți. Tremuram atât de tare, încât coatele și antebrațele se loveau cu rapiditate în sarcofagul de piatră nu tocmai gol peste care căzusem.

În împleticeala mea, îmi pierdusem complet simțul orientării; chiar dacă m-aș fi aflat în nișa care adăpostea spelunca lui King Lazaree, nu mai știam cum se intră sau se iese din ea.

Continuând să tremur puternic, cu brațele întinse înaintea mea și cu degetele rigide rășchirate, am pornit șontâc-șontâc de-a lungul șirului de catafalcuri, sarcofage și sicrie.

Chiar și cu brațele întinse în față, am reușit să mă lovesc cu capul de ceva care m-a trântit în fund. Am simțit sânge curgând din rana de la tâmplă și am dus imediat degetele la frunte, ținând inutil mâinile în fața ochilor de parcă brusc aș fi putut să văd. Nu puteam. Am atins din nou. Tăietura era superficială; sângerarea era ușoară.

Ridicându-mă înapoi în picioare cu băgare de seamă, am fluturat din brațe până când am găsit obiectul din cauza căruia fusese cât pe ce să cad leșinat la pământ.

Metal rece, atât de ruginit, încât spațiile triunghiulare ale grilajului deschis erau aproape obturate.

Grilajul de fier! Fiecare *loculus* aflat de-a lungul coridoarelor din catacombe fusese închis cu câte un antic grilaj de fier. Dacă găsisem grilajul, găsisem coridorul – sau *un* coridor – erau zeci de niveluri diferite acolo jos, iar pe cele mai multe nu le văzusem și nici nu le explorasem vreodată.

Dar dacă grilajul e închis și încuiat? N-aș fi ajuns niciodată pe coridor. Cineva avea să-mi găsească scheletul printre sarcofage și sicrie peste douăzeci sau cincizeci, sau o sută de ani și urma să creadă că eram doar unul dintre cei pe care Dradles, omul de la catedrala Rochester, îi numea „cei vechi".

Cuprins din nou de panică, am lovit cu palmele, antebrațele și genunchii în grilajul de metal, simțind cum muchiile ruginite îmi juleau pielea, dar până la urmă l-am găsit – un spațiu gol. O deschidere! În cel mai rău caz, o fisură apărută în urma ruginirii complete a unui segment vertical din grilaj.

Era larg de numai vreo douăzeci și cinci de centimetri, și neregulat, dar am reușit să mă strecor, marginile tăioase ale grilajului zgâriindu-mi coastele și spatele, și organele genitale micșorate.

Apoi am ajuns pe un coridor. Eram sigur de asta!

Doar dacă nu ai trecut printr-un grilaj din spatele *sicrielor, caz în care ești mai pierdut ca înainte și te găsești la un insondabil nivel din adâncul unui nesfârșit labirint.*

M-am lăsat în patru labe și am pipăit piatra de sub palme și genunchi. Nu, acela era unul dintre coridoarele principale. Nu trebuia decât să-l urmez spre una dintre scările ascunse din apropiere care ducea la un nivel superior, apoi să urc ultimele trepte spre cripta unde mă aștepta Hatchery.

Încotro?? Cum pot găsi scările în întunericul acesta absolut? Încotro??

M-am târât spre stânga, am găsit grilajul prin care tocmai mă strecurasem și m-am ridicat încet, nesigur nici măcar cât de înalt putea fi acolo tavanul coridorului. Când îl urmasem pe Dickens la râu în noaptea aceea din urmă cu doi ani, unele coridoare erau înalte de trei metri – altele erau simple tuneluri prin care trebuia să mergi ghemuit ca să nu te lovești la cap. Totul fusese atât de simplu la lumina felinarului!

Încotro??

M-am întors cu fața în toate direcțiile, dar n-am sesizat nicio mișcare a aerului. Dacă aș fi avut o lumânare, poate că aș fi putut simți un curent de aer...

Dacă aș avea o afurisită de lumânare, aș găsi drumul de ieșire fără probleme, fără a fi nevoit să adulmec după curenții de aer!! m-am mustrat.

Mi-am dat seama că strigasem cu voce tare. Ecourile s-au stins în ambele direcții. Dumnezeule mare, sigur aveam să-mi pierd mințile dacă nu se termina odată povestea asta.

Am decis să-mi ascult vechile instincte și să merg ca și când aș fi plecat de la spelunca lui King Lazaree. Corpul meu își amintea traseul de întoarcere pe care îl parcursesem de atâtea ori, chiar dacă mintea – fără a beneficia de ajutorul vederii – insista în continuare că era în ceață.

Folosindu-mă de mâna stângă pentru a mă călăuzi, am pornit de-a lungul coridorului. Am ajuns la alte grilaje, alte deschideri, deși niciuna dintre ele nu avea draperia zdrențuită care separa spelunca lui Lazaree de coridor. La fiecare deschidere neprotejată de un grilaj, mă lăsam în genunchi și pipăiam după scări sau alt coridor, însă nu întâlneam decât grilaje prăbușite, sicrie sau nișe goale în pereți.

Am continuat să merg, gâfâind, tremurând, dinții clănțănindu-mi puternic. Partea conștientă a minții mele îmi spunea că nu voi muri înghețat acolo jos – peșterile nu păstrau oare o temperatură constantă, în jur de zece grade? Nu avea importanță. Corpul meu zdrelit, chinuit, tremurând, îngheța.

Coridorul făcea oare curbă la stânga? Drumul spre spelunca lui Lazaree făcea curbă ușor la dreapta, apropiindu-te de ea dinspre scările ascunse de la primul nivel al catacombelor. Dacă mă aflam la acel nivel și în dreapta scărilor, pereții de acolo ar fi trebuit să se curbeze puțin spre stânga mea.

Nu aveam nicio idee. Era imposibil să-ți dai seama. Știam însă fără umbră de îndoială că parcursesem cel puțin de două ori distanța dintre intrarea în al doilea nivel și alcovul protejat cu draperie care era spelunca lui King Lazaree.

Am continuat totuși înainte. În două rânduri am simțit curenți de aer rece din dreapta. Adierea acelor pale de aer rece mi-a făcut pielea să se încrețească de scârbă – de parcă ceva mort și orb m-ar fi mângâiat cu degete lungi, albe ca varul și fără oase.

M-am cutremurat și am mers mai departe.

Erau două coridoare în stânga – dreapta mea de acum – când eu și Dickens am găsit prima oară spelunca lui King Lazaree. Am trecut atunci pe lângă ele fără să arunc o privire sau să întorc felinarul măcar o dată. La capătul *unuia dintre ele fusese coridorul care ducea pe lângă și mai mulți* loculi, *spre încăperea rotundă prevăzută cu altar și jubeu, și scări ascunse care coborau la nivelurile inferioare ale Orașului Subteran.*

Unde aștepta Drood.

Numai că eu deja *m-aș putea afla la unul dintre acele niveluri inferioare.*

De două ori a trebuit să mă opresc ca să vomit. Stomacul mi-era deja gol – parcă mi-aminteam că mi se făcuse rău în primul *loculus*, unde mă trezisem – și totuși reflexul de vomă mă îndoia de la mijloc și mă făcea să mă sprijin de piatra rece până când treceau spasmele.

Am trecut pe lângă o altă deschidere fără grilaj – nu era decât moloz înăuntrul nișei – și am mai făcut vreo douăzeci de pași împleticiți înainte să mă izbesc de un zid solid.

Coridorul se termina. Peretele era compact; în spatele meu, coridorul se întindea înapoi pe unde venisem.

Atunci am strigat. Și am tot strigat. Ecourile erau toate în urma mea.

Zidiseră coridorul pe care mă lăsaseră. Eram închis, astfel încât nimeni să nu-mi găsească oasele vreodată.

Am zgâriat zidul, simțind cum se desprindeau mortar străvechi, pietre și cărămizi, simțind cum mi se rupeau unghiile și cum buricele degetelor mi se sfâșiau.

Totul în zadar. Înapoia cărămizilor erau alte cărămizi. Înapoia acelor cărămizi era piatră dură.

M-am prăbușit, icnind și tușind, în genunchi, apoi am început să mă târăsc înapoi pe unde venisem.

Ultima deschidere era acum în dreapta mea – nișa plină de moloz – însă de data aceasta m-am târât în ea, zdrelindu-mi genunchii și palmele deja jupuite pe amestecul de pietriș.

Nu erau doar pietre acolo. Erau și trepte săpate în pământul rece, afânat.

M-am cățărat pe ele cu grabă, nepăsându-mi de ivirea vreunui obstacol care să mă lovească în față.

M-am izbit de un perete, aproape am căzut pe spate pe scările nevăzute, dar m-am prins de marginea deschiderii. *Era* o deschidere. Aproape că puteam să *văd* zidăria inegală de pe ambele ei laturi.

M-am prăvălit prin ea și mi-am zgâriat obrazul și tâmpla dreaptă în piatra aspră. Un alt catafalc. Ridicându-mă în picioare, mi-am dat seama că pe piatra cioplită sau cimentul turnat în acea formă erau și mai multe sicrie stivuite. Mă aflam într-un alt *loculus*. Cu dinții clănțănind, m-am uitat în stânga și mi s-a părut că zăresc o strălucire din direcția aceea.

M-am lovit de un alt grilaj metalic, pe care l-am mânjit cu sângele degetelor mele descărnate, deși nu-l vedeam, zbătându-mă până am găsit deschiderea din el și m-am împleticit afară pe ceea ce trebuia să fie un alt coridor.

Era categoric lumină – o strălucire cenușie, palidă ca o fantomă – în dreapta mea, la nici douăzeci de metri distanță.

Lipăind cu picioarele goale pe podeaua de piatră sau cărămidă a acelui coridor mai larg, am fugit cum am putut spre lumină.

Da. Deodată, îmi puteam vedea mâinile și brațele în fața mea. Degetele erau stacojii.

Era o casă a scărilor, trepte uriașe de piatră urcând și dispărând în spirală.

Știam scara aceea.

Plângând, strigând după ajutorul detectivului Hatchery, alunecând, bălăbănindu-mă, ridicându-mă și cățărându-mă mai

departe, am urcat scările și m-am strecurat prin fanta familiară a deschiderii.

Lumina din criptă, aveam să înțeleg mai târziu, era strălucirea vagă a primilor zori de ianuarie – categoric, nu puteai citi la ea – însă pe mine m-a orbit.

Împleticindu-mă spre catafalcul de piatră poziționat deasupra intrării secrete în Orașul Subteran – o intrare pe care am jurat atunci și acolo că nu o voi mai folosi vreodată – a trebuit să mă sprijin de el, altfel m-aș fi prăbușit.

– Hatchery! Pentru numele lui Dumnezeu, ajutor! Hatchery!

Propria-mi voce m-a speriat atât de tare, încât aproape am urinat instinctiv. Am coborât atunci privirea spre corpul meu alb și gol. Am descoperit că mă holbam la pântece, puțin mai jos de stern.

Aveam acolo o rană roșie sau o zgârietură.

Pe unde a pătruns scarabeul.

Am scuturat din cap ca să scap de imaginea coșmarului narcotic. Aveam zgârieturi și tăieturi pe tot corpul. Picioarele și genunchii, și degetele de la mâini erau de departe cele mai afectate. Capul mă durea îngrozitor.

Din cauza gândacului uriaș care se foiește... care sapă.

– Încetează! am strigat cu voce tare.

De ce nu era acolo Hatchery? De ce mă abandonase tocmai acum, când aveam cea mai mare nevoie de el?

Se prea poate să te afli aici jos de zile întregi, Wilkie Collins.

În craniul meu chinuit am auzit răsunând „domnule Wilkie Collinsss".

Am râs atunci. Nu avea importanță. Încercaseră să mă ucidă – indiferent cine ar fi fost „ei" – fără-ndoială King Lazaree și prietenii lui bastarzi păgâni și opiomani ca el – dar nu le reușise.

Eram liber. Eram afară. Eram în viață.

Când am ridicat privirea, am fost uimit să văd că cineva decorase tavanul micii cripte cu un fel de ghirlande lucioase. Fâșiile cenușii lucitoare nu erau acolo pe când eu și Hatchery intraserăm cu ore – *zile? săptămâni?* – în urmă, eram sigur de asta. Crăciunul trecuse de mai bine de două săptămâni. Și totuși, de ce să decorezi o criptă goală?

Nu conta. Nimic nu conta – nici măcar corpul care mă durea și tremura, migrena care făcea ravagii, teribila sete și foamea crescândă – conta doar să ies din locul acela o dată pentru totdeauna.

Ocolind gaura rece și neagră din podea, intrarea în Orașul Subteran, am pășit pe după catafalc – repede, întrucât imaginația mea de scriitor mi-a oferit atunci imaginea unui braț lung și cenușiu cu degete lungi și albe, fără oase, ieșind deodată de gaura aceea aidoma unui șarpe și trăgându-mă, strigând, înapoi în beznă – dar atunci a trebuit să mă opresc imediat.

Nu aveam de ales.

Drumul îmi era blocat de corpul de pe podeaua criptei.

Era detectivul sergent Hibbert Hatchery, cu chipul alb schimonosit într-un strigăt mare și tăcut, ochii lui complet albi holbându-se orbi spre basoreliefurile împodobite cu ghirlande și spre garguiele mici dispuse în colțurile tavanului criptei. În jurul corpului său, împrăștiate pe podeaua de piatră, erau rămășițele mesei lui de la trei noaptea, o butelcă mică, gambeta și romanul lui Thackeray. Din pântecele căscat urcau ghirlandele cenușii lucitoare care nu era deloc ghirlande.

Neputând să strig măcar, am sărit peste cadavru, m-am furișat pe sub măruntaiele cenușii întinse pe tavan și-am luat-o la fugă, gol, prin cimitirul Ghastly Grim's peste care zorii stăteau să se reverse.

27

Două ore mai târziu, mă aflam într-o altă bodegă de opiomani. Aşteptam.

Aveam noroc că eram în viaţă. În definitiv, fugisem, gol şi strigând, prin cele mai infecte mahalale din Bluegate Fields, în spatele docurilor, neştiind măcar încotro alergam. Numai ora ciudată (până şi cuţitarii erau în casele lor şi dormeau în zorii unei zile reci şi înzăpezite de ianuarie) şi faptul că până şi cuţitarii s-ar fi temut de un om cu mâinile însângerate care urla explicau cum se făcuse că prima persoană pe care o întâlnisem în goana mea panicată fusese un poliţist care îşi făcea rondul printre casele de raport.

Chiar şi poliţistul se temuse de aspectul şi comportamentul meu. Scosese un baston mic de la curea şi sunt sigur că dacă aş mai fi bălmăjit cuvinte de nedesluşit în faţa lui încă un minut, m-ar fi lovit, lăsându-mă inconştient, şi m-ar fi tras de păr la cea mai apropiată secţie.

În loc de asta, a întrebat:

– Ce ai spus acolo? Ai spus cumva: „Corpul lui Hatchery"? Adică Hibbert Hatchery?

– Fostul agent Hibbert Hatchery, acum detectivul particular Hibbert Hatchery, da, domnule poliţist. I-au scos măruntaiele şi le-au împrăştiat prin criptă – o, Hristoase!, o, Doamne! – şi el lucra pentru *mine*, în particular, nu pentru inspectorul Field, pentru care lucra în particular în mod public.

Poliţistul m-a scuturat.

– Ce bălmăjeşti acolo despre inspectorul Field? Îl cunoşti pe inspectorul Field?

– O, da. O, da, am spus şi am râs. Şi am plâns.

– Cine eşti dumneata? m-a chestionat ofiţerul de poliţie cu mustaţă deasă. Zăpada îi acoperise şapca neagră, făcând-o albă.

– Sunt William Wilkie Collins, m-am recomandat cu dinții clănțănindu-mi. Wilkie Collins, pentru milioanele mele de cititori. Wilkie, pentru prieteni și aproape pentru oricine altcineva.

Am chicotit din nou.

– N-am auzit niciodată de dumneata, a zis polițistul.

– Sunt prieten apropiat și colaborator al domnului Charles Dickens, am explicat.

Maxilarul îmi tremura atât de tare, încât abia am reușit să scot cuvântul „colaborator".

Polițistul m-a lăsat să stau acolo gol în ninsoare și vânt în timp ce lovea cu bastonul său mic în palma deschisă și mă privea cu fruntea încrețită de mirare sub borul pălăriei.

– Prea bine, vino, atunci, a spus, luându-mă de partea superioară a brațului palid și zgâriat și ducându-mă mai adânc printre casele de raport.

– O haină, am spus cu dinții clănțănind. O pătură. Orice.

– Imediat, a răspuns polițistul. Imediat. Grăbește-te acum. Ține pasul.

Îmi imaginam secția de poliție la care mă ducea ca fiind dominată de o sobă uriașă atât de încinsă, încât strălucea roșie. Partea superioară a brațului meu tremura în mâna polițistului. Plângeam din nou.

Nu m-a dus însă la o secție de poliție. Am recunoscut pe jumătate scările putrede și holul întunecat pe care m-a dus și m-a împins. Apoi am ajuns în interior și am recunoscut-o pe femeia ofilită care se învârtea în jurul meu, nasul ei coroiat ieșind de sub năframa ca o glugă neagră.

– Sal, a zis polițistul, pune-l pe acest... gentleman... într-un loc călduros și dă-i niște haine. Cu cât mai puțin păduchi, cu atât mai bine, deși asta nu prea are importanță. Ai grijă să nu plece. Pune-l pe *malaezul* tău să-l păzească.

Opiomana Sal încuviințase și țopăise în jurul meu, înghiontindu-mă în șoldurile goale și burta care mă durea cu degetul ei cu unghie lungă.

– P-ăsta l-am mai văzt p-aci, dom' polițist Joe. Mi-era client și-ș' fuma pipa chiar pe patu' de colea, zău așa. Mi l-a adus într-o noapte inspectorul Field. 'nainte de asta-l mai văzusem cu bătrânu' Hib Hatchery ș-un alt domn care mi-au zis că-i tare important. Ista era mare și tare p-atunci; chiar era, se-ncrunta și se uita de-a lungu' nasului ăla durduliu al lui la mine prin ochelarii ăia pe care nu-i mai are acu'.

– Cine era persoana aceea importantă? a chestionat-o polițistul.

– Dickens, autorul lui *Pickwick*, chiar el, a strigat Sal triumfătoare, de parcă ar fi avut nevoie de toate forțele ca să scoată numele din adâncurile confuziei sale de narcomană.

– Fii cu ochii pe el, a mormăit polițistul. Adă-i niște haine chiar de-i nevoie să-l trimiți pe idiot să-i găsească câteva. Pune-l pe malaez de pază, ca să nu plece nicăieri. Și așază-l lângă soba aia mică în care ții mereu arzând un bulgăre de cărbune, ca să nu ne moară până mă-ntorc. Auzitu-m-ai, Sal?

Cotoroanța bolborosise o aprobare și apoi gâgâise.

– N-am mai văzut niciodată un bărbat c-o mătărângă așa mică și scofâlcită. Tu, Joe?

– Fă ce-ți spun, a zis polițistul și-a plecat într-o pală de aer rece, care s-a înfășurat în jurul nostru ca răsuflarea Morții.

– Ți se potrivesc alea, scumpule? a întrebat Opiomana Sal pe când eu mă aflam într-o odaie altminteri goală din spatele salonului ei de fumat opiu. Un malaysian uriaș cu cicatrice rituale pe obraji stătea de pază la ușa exterioară. Geamul de acolo era oblonit și bătut în cuie bine. Chiar și în acea zi de ianuarie, putoarea Tamisei pătrundea prin el, purtată de curenții de aer înghețat.

– Nu, am răspuns.

Cămașa era prea mică, prea murdară și puțea. Pantalonii grei de muncitor și jacheta miroseau la fel de rău și îmi dădeau mâncărimi insuportabile. Eram sigur că simțeam ființe mici mișcându-se în amândouă. Nu primisem deloc lenjerie intimă, nici șosete. Cizmele vechi și uzate pe care mi le adusese erau de două ori mai mari decât picioarele mele.

– Ei, ar trebui să fii mulțumit cu ce ți se dă, a hârâit bătrâna nebună. Nu le-ai avea nici pe astea de nu s-ar fi-ntâmplat ca moș Yahee să moară pe neașteptate acu' două nopți și n-a venit nime' să-i ia lucrurile.

Am stat acolo în vreme ce lumina rece a dimineții de sâmbătă se strecura prin obloane împreună cu putoarea și...

Stai. Oare *era* sâmbătă dimineață, dimineața de după ce coborâsem în lumea lui King Lazaree, sau era după zile bune? Aveam *impresia* că trecuseră zile întregi sau săptămâni. M-am gândit să strig după bătrâna Opiomană Sal, dar mi-am dat seama că șansele ca hoașca să nu știe erau mari. L-aș fi putut întreba pe malaysianul cu cicatrice pe față, aflat de cealaltă parte a ușii, însă el nu dăduse niciun semn că ar fi înțeles engleza sau că ar fi fost în stare să vorbească.

Am râs încet, apoi mi-am reținut un suspin. Nu avea importanță ce zi era.

Mă durea capul atât de tare, încât mă temeam că aș putea să leșin de durere. Simțeam locul dureros adânc, departe în spatele ochilor, nicidecum aidoma migrenelor cauzate de guta reumatică pe care odinioară le găseam sfâșietoare.

Rădașca își sapă o gaură mai largă. Rostogolește un bulgăre gri-lucios înaintea ei în timp ce avansează pe tunelul de intrare spre...

M-am așezat pe marginea priciului murdar și mi-am lăsat capul pe genunchi, străduindu-mă să-mi reprim greața. Știam că nu mai

aveam ce să vomit, iar tusea seacă îmi transformase viscerele în ghemuri de crampe.

Ghirlandele gri, lucitoare, urcând spre tavan.

Am alungat imaginea aceea, scuturând din cap, însă mișcarea mi-a agravat migrena și a adus un nou val de greață. Aerul era greu de fum de opiu – opiu ieftin, stricat, diluat și poluat. Nu-mi venea să cred că săptămâni la rând venisem acolo ca să consum teribilul produs al Opiomanei Sal – dormind somnul celor drogați chiar pe priciurile acelea mizere, toate pline de păduchi și paraziți. Oare la ce-mi stătuse capul?

Oare la ce-mi stătuse capul noaptea trecută – sau cine știe câte nopți trecuseră de atunci – când coborâsem sub criptă pentru a fi alături de mumiile chineze în cealaltă spelunică de opiomani?

Inspectorul Field a fost cel care a venit, împreună cu Hatchery, să mă scoată de aici acum multe luni. Inspectorul Field a fost cel care a propus să merg la spelunca lui King Lazaree sub protecția lui Hatchery. Se poate să fi fost un complot de la bun început? Se poate ca Field *să-l fi ucis pe Hatchery – poate orbit de furie fiindcă uriașul detectiv lucra pentru mine în timpul liber?*

Am clătinat iarăși din cap. Nimic din toate astea nu avea pic de logică.

În adâncul ței, simțeam ceva mișcându-se cu șase picioare subțiri și clești de rădașcă. Nu m-am putut abține – am strigat cuprins de teroare ca și de durere.

Inspectorul Charles Frederick Field și detectivul Reginald Barris au dat buzna înăuntru.

– Hatchery e mort, am spus, dinții reîncepând să-mi clănțăne.

– Știu, a lătrat inspectorul Field. M-a prins de partea de sus a brațului în același fel în care mă strânsese celălalt polițist de dimineață. Vino. Ne întoarcem acolo acum.

– *Nimic* nu mă poate convinge să mă întorc!

Mă înșelam. Mâna puternică a inspectorului Field a găsit un nerv pe care nu știam că-l am în braț. Am strigat de durere, m-am ridicat și am pornit împleticit între Barris și omul mai în vârstă și mai corpolent, bocănind – pe jumătate împins, pe jumătate susținut – pe scări în jos spre grupul de oameni care așteptau în stradă.

Cu totul, punându-i la socoteală pe inspector și pe Barris, erau șapte oameni tăcuți și duri, și deși niciunul nu purta uniforma de poliție, am știut imediat că toți fuseseră polițiști bună parte din viața lor. Trei dintre ei purtau un fel de pușți. Unul ținea la vedere un pistol mare de cavalerie la șold. Cum niciodată nu mă interesaseră chestiunile legate de armată, am fost șocat să văd atâtea arme pe o stradă din Londra.

Numai că, desigur, aceea nu era tocmai Londra. Era Bluegate Fields. Părăsind New Court și străbătând o înșiruire de străzi murdare pe care le văzusem în toate anotimpurile de cel puțin doi ani deja – George Street, Rosemary Lane, Cable Street, Knock Fergus, Black Lane, New Road și inclusiv Royal Mint Street – am observat că indivizii bătuți de soartă și îmbrăcați în zdrențe din curți și din ușile caselor de raport, deopotrivă bărbați și femei, se retrăgeau în umbră sau dispăreau pe intrările întunecate la trecerea noastră. Și ei îi recunoșteau pe cei șapte oameni gravi și înarmați ca fiind polițiști, văzând grupul de figuri ursuze trecând în pas alert prin fața locuințelor lor.

– Ce s-a întâmplat? m-a chestionat inspectorul Field.

Strângerea lui de fier încă era prezentă pe brațul meu tremurând. Adusesem o pătură cu mine pe care s-o port ca pe un fel de șal peste jacheta murdară de muncitor, însă lâna din care era făcută era de proastă calitate și vântul rece trecea prin ea fără probleme. Ningea din nou.

– Ce s-a întâmplat? a repetat Field, scuturându-mă ușor. Spune-mi totul.

În secunda aceea am luat una dintre cele mai importante decizii din viața mea.

– Nu-mi amintesc nimic, am spus.

– Minți, s-a răstit inspectorul Field și m-a scuturat din nou.

Dispăruse acum orice urmă de deferență față de statutul meu de gentleman. Puteam la fel de bine să fiu unul dintre răufăcătorii din Smithfield sau Limehouse pe care îi tratase de-a lungul deceniilor cu o strângere de fier asemănătoare.

– Nu-mi amintesc absolut nimic, am ținut-o una și bună cu minciuna. Nimic după ce mi-am fumat pipa la spelunca lui King Lazaree în jur de miezul nopții, ca de obicei. Apoi m-am trezit în beznă acum câteva ore și mi-am găsit calea de ieșire. Și l-am descoperit pe... sărmanul Hatchery.

– Minți, a repetat inspectorul.

– M-au drogat, am spus inexpresiv pe când intram pe ultimele alei dinainte să ajungem la cimitir. Lazaree sau altcineva mi-a pus un drog în pipa cu opiu.

Detectivul Barris a hohotit de râs la aceasta, însă inspectorul Field l-a redus la tăcere cu o privire.

La intrarea în cimitirul Ghastly Grim's stătea de pază un alt individ înalt îmbrăcat în palton și purtând pușcă. La apropierea noastră, și-a atins pălăria. Eu m-am tras în spate când am ajuns la poartă, dar inspectorul Field m-a împins mai departe ca și când aș fi fost un copil.

Zăpada acoperise lespezile funerare și statuile și desenase acoperișurile și cornișele criptelor. Copacul mort care stătea aplecat peste ultima criptă se ridica spre cerul înnorat ca o dâră de cerneală neagră desenată pe margine cu cretă albă.

Alți trei oameni așteptau înăuntrul criptei, respirația plutind deasupra lor aidoma unor suflete captive în frig. Mi-am ferit privirea, dar nu înainte de a vedea că trupul eviscerat al lui Hatchery

fusese acoperit cu un soi de prelată de pânză. Ghirlandele gri-lucios dispăruseră, dar am observat o a doua prelată, mai mică, în colț, acoperind altceva în afară de cadavrul lui Hatchery. Chiar și în aerul rece, spațiul mic mirosea ca un abator.

Majoritatea celor care ne însoțiseră pe străzile orașului trăgeau cu ochiul în criptă, așteptând însă afară. Cripta era mică și părea extrem de aglomerată acum, când eram șase oameni înăuntru, dat fiind că toți se fereau să stea prea aproape de corpul acoperit al lui Hatchery.

Mi-am dat seama, tresărind, că unul dintre cei trei oameni care așteptau în criptă nu era polițist sau detectiv, ci un malaysian uriaș, părul lui lung și negru curgându-i murdar și fără viață la ceafă, stând cu mâinile la spate și cu încheieturile legate cu cătușe de fier. Preț de o secundă confuză, am crezut că era malaysianul pe care tocmai îl lăsaserăm în urmă la Opiomana Sal, însă am văzut că omul acesta era mai în vârstă și că obrajii îi erau fără cicatrice. Se holba la mine fără curiozitate sau înflăcărare, cu ochii opacizați așa cum văzusem la condamnați înainte sau după spânzurarea lor.

Inspectorul Field m-a împins spre intrarea îngustă din podea, dar eu m-am tras în spate cu toată forța fizică și mintală.

– Nu pot să cobor acolo, am gemut. Nu *vreau* să cobor acolo.

– Ba vei coborî, a spus inspectorul Field și m-a împins înainte.

Unul dintre detectivii care îl păzeau pe malaysianul înalt i-a înmânat inspectorului un felinar cu lupă; Barris a primit și el unul. Cu tânărul detectiv în față și inspectorul Field ținându-mă strâns de braț în timp ce mă îmbrâncea înaintea sa, am coborât toți trei scările înguste. Cu noi a mai coborât doar un alt om – un detectiv pe care nu-l cunoșteam și care era înarmat cu o pușcă grea.

Mărturisesc, Dragi Cititori, că multe elemente din următoarea aproximativ jumătate de oră încă sunt inaccesibile memoriei mele.

Teroarea, oboseala și durerea erau atât de mari, încât starea mea conștientă se asemăna mult cu ceea ce simțim atunci când plutim aproape de pragul somnului – acum conștienți de ce e în jur, acum alunecând spre vise, acum tresărind, întorși la realitate de cine știe ce sunet, senzație sau alt stimul extern.

Stimulul pe care mi-l amintesc acum cel mai adesea este strângerea insistentă și neîncetată a inspectorului Field pe brațul meu, trăgându-mă și împingându-mă dintr-o parte în alta prin bezna hrubei străpunsă de lumina felinarului.

Scurta coborâre și drumul spre spelunca lui King Lazaree, petrecute la lumina felinarului, au fost la fel de familiare precum un vis recurent, neavând nimic din coșmarul fugii mele panicate prin întuneric.

– Aceasta este spelunca de opiomani? a întrebat inspectorul Field.

– Da, am răspuns. Adică, nu. Da. Nu știu.

În locul draperiei roșii, acolo era un grilaj ruginit asemănător cu cele de la toate celelalte *loculi*. Felinarele cu lupă scoteau la iveală înăuntru stive de sicrie, și nu șiruri de priciuri și postamentul cu omniprezenta figură a lui Buddha.

– Grilajul ăsta nu e încastrat în perete asemenea celorlalte, a gemut Barris, apucând drugii de fier ruginit și împingându-i. Când a căzut pe podeaua de piatră, grilajul a zăngănit precum clopotul osândei. Am intrat în spațiul îngust.

– Aici nu este pulbere căzută din tavan, a observat Barris, plimbând raza felinarului înainte și înapoi. A fost măturat.

Al patrulea om din grupul nostru a rămas pe coridor cu pușca pregătită.

– Da, aceasta este spelunca lui King Lazaree, am spus pe când felinarele iluminau mai mult din coridorul și alcovul familiare.

Totuși, nu rămăsese nimic, nici măcar urme pe piatră acolo unde fuseseră paturile grele și soba mică de fier. Postamentul din

mijloc pe care şezuse King Lazaree în straiele lui viu colorate susţinea acum doar un sarcofag de piatră vechi şi gol. Ungherul meu intim din spate era o nişă ca oricare alta, plină şi ea cu sicrie stivuite.

– Dar nu te-ai trezit în întuneric aici, a spus inspectorul Field.

– Nu. Mai încolo pe coridor, cred.

– Să ne uităm acolo, a propus inspectorul şi i-a făcut semn lui Barris să o ia înainte.

Individul înarmat şi-a ridicat felinarul şi ne-a urmat.

Mă gândeam la Dickens. Unde se afla el acum, pe traseul turneului său american? Ultima scrisoare pe care o primisem de la el, scrisă de la New York cu puţin înaintea Anului Nou, anunţa că Inimitabilul suferea de ceea ce el numea „activitate redusă a inimii" şi că era atât de nefericit acolo unde se afla, încât stătea în pat zilnic până la ora trei după-masa şi numai cu mare dificultate se ridica pentru reprezentaţiile inevitabile de seară.

Oare şi Dickens avea un scarabeu în el? Se târa acesta din creierul lui către inimă şi îşi afunda cleştii uriaşi atunci când autorul făcea ceva, orice, care să-l elibereze de sub influenţa lui Drood?

Ştiam după itinerarul original şi din telegramele primite de Wills la redacţia revistei că în acel ianuarie, Dickens trebuia să citească în New York, Boston, Philadelphia, Baltimore şi Brooklyn – şi că fiecare reprezentaţie vindea undeva între şase şi opt mii de bilete – dar oare unde anume se afla acum, în această listă de oraşe cu nume ciudate?

Îl cunoşteam pe Dickens suficient de bine ca să ştiu că trebuia să-şi fi revenit de pe urma bolii şi a marasmului moral şi că se ţinea de pozne între sesiunile de lectură, amuzând copiii şi privitorii în călătoriile sale cu trenul între oraşe, dedicându-şi până şi ultima picătură de energie şi fibră a fiinţei sale reprezentaţiilor de după-amiază şi seară, dar mai ştiam şi că trebuia să se simtă

mizerabil în tot acest timp, numărând zilele rămase până ce corabia sa avea să ridice ancora spre Anglia în aprilie.

Oare va trăi până atunci? Oare scarabeul îi va permite *să trăiască dacă-i va simți trădarea?*

– Acesta este locul unde te-ai trezit? m-a chestionat inspectorul Field.

A trebuit să mă scuture ca să mă aducă înapoi din reverie. Am privit într-un *loculus* identic cu majoritatea celorlalte, exceptând faptul că în praful gros din nișa aceea îngustă erau urme de pași – picioare mici, goale, vulnerabile. Pe grilajul învechit erau și urme de sânge, acolo pe unde mă strecurasem orbește. Am atins haina deasupra rănilor proaspete de la coaste și șolduri.

– Da, am răspuns sec. Așa cred.

– Mă mir că ai putut ieși de aici pe întuneric, a zis Barris.

N-am avut ce replica la asta. Tremuram de parcă m-ar fi luat frisoanele și voiam să plec din văgăuna aia mai mult decât orice altceva pe lume. Numai că inspectorul Field nu terminase cu mine.

Am luat-o înapoi spre intrare, lumina celor trei felinare dansând pe pereți și în intrările în *loculi* în așa fel încât îmi dădea o stare de leșin. Era ca și când realitatea și ficțiunea, viața și moartea, lumina și absența ei totală s-ar fi răsucit într-un nebunesc *danse macabre.*

– Acesta este coridorul care duce la jubeu și nivelurile inferioare? a întrebat inspectorul Field.

– Da, am spus, neavând nicio idee în acel moment despre ce vorbea el.

Am urmat coridorul îngust pe lângă *loculi* întunecați spre încăperea subterană circulară de sub fosta absidă a catedralei din St Ghastly Grim's. Acela era locul unde Dickens găsise scara îngustă care ducea jos în adevăratul Oraș Subteran.

– Eu nu cobor acolo, am protestat, smucindu-mă din strânsoarea inspectorului Field și aproape căzând. Nu *pot* să cobor acolo.

– Nici nu e nevoie s-o faci, m-a liniștit inspectorul, și vorbele lui aproape m-au făcut să plâng. *Astăzi*, a adăugat. Omului cu pușca, i-a spus: Adu-l pe malaysian.

Am stat acolo tâmp, în afara timpului, simțind mișcări în străfundul capului în timp ce scarabeul se agita. Am încercat să nu mi se facă iarăși rău, dar aerul de acolo putea a pământ jilav și a putreziciune, și a mormânt. Când s-a întors detectivul înarmat, era însoțit de un alt detectiv – acesta purta un pardesiu cafeniu și avea o carabină – și între ei era malaysianul încătușat. Asiaticul și-a ațintit privirea spre mine când a intrat în absida subterană; ochii lui negri înguști de-o parte și de cealaltă a nasului subțire erau aproape la fel de opacizați de durere sau disperare ca ai mei, însă mult mai acuzatori. Nu s-a uitat nicio clipă la Field sau la Barris, ci doar la mine, de parcă eu aș fi fost acuzatorul său.

Inspectorul Field a încuviințat din cap, cei doi oameni cu arme l-au dus pe captiv prin jubeul ponosit și de-a lungul pasajului îngust, iar Barris și inspectorul m-au adus pe mine înapoi pe coridor și apoi sus la lumină.

– Nu înțeleg, am izbutit să bâigui pe când ieșeam din criptă în aerul glacial de ianuarie. Ninsoarea se oprise, dar în aer plutea ceața groasă de iarnă. Ați informat poliția? Ce caută aici toți detectivii ăștia particulari? Nu se poate să nu fi informat poliția. Unde este poliția?

Inspectorul Field m-a dus la stradă, unde aștepta o trăsură neagră, închisă. Îmi amintea de un dric. Respirația cailor sporea ceața din aer.

– Poliția va fi informată cât de curând, a spus el. Tonul lui părea blând, dar dincolo de blândețea aceea am simțit o furie și o fermitate la fel de puternice ca mâna care mă strângea de braț. Oamenii aceștia îl cunoșteau pe Hibbert Hatchery. Mulți au lucrat cu el. Unii l-au iubit.

Barris și inspectorul m-au împins sus în trăsură. Barris a dat ocol de cealaltă parte. Inspectorul Field, cu mâna încă pe brațul meu, a rămas în ușa deschisă.

– Drood se așteaptă de la noi să coborâm în Orașul Subteran astăzi – o duzină sau douăzeci dintre noi. Vrea asta de la noi. Dar până mâine vor fi o sută de agenți aici, toți cunoștințe de-ale lui Hatchery sau oameni care îl urăsc pe Drood. Mâine vom coborî. Mâine îl vom găsi pe Drood și-l vom scoate din vizuină.

A închis ușa, trântind-o.

– Să fii disponibil mâine, domnule Collins. Va fi nevoie de dumneata.

– Nu pot... am început, dar atunci i-am văzut pe cei doi oameni înarmați ieșind din criptă.

Malaysianul nu mai era cu ei. M-am uitat cuprins de groază la mâneca dreaptă a tipului înalt. Pardesiul lui scump era stacojiu de la manșetă în sus, de parcă lâna ar fi fost îmbibată cu sânge până la cot.

– Malaysianul... am îngăimat. Trebuie să fi fost cel aflat în custodia poliției. Cel pe care Biroul Metropolitan al Detectivilor ți l-a predat pentru interogatoriu.

Inspectorul Field n-a spus nimic.

– Unde este acum? am șoptit.

– L-am trimis pe malaysian jos ca mesaj, a zis inspectorul Field.

– Ca mesager, vrei să spui.

– L-am trimis pe malaysian jos ca *mesaj*, a repetat inspectorul Field fără vreo inflexiune în glas.

A lovit în peretele trăsurii și eu împreună cu Barris ne-am îndepărtat pe străzile înguste din Bluegate Fields.

Barris m-a lăsat să cobor în fața casei mele de la Gloucester Place nr. 90 fără un cuvânt. Înainte să intru pe ușă, am stat tremurând în ceață și am privit trăsura neagră dispărând din vedere după colț.

O altă trăsură neagră a trecut pe drum, cu lămpile laterale aprinse. La colţ, a cotit spre dreapta. N-am auzit dacă s-au oprit amândouă – ceaţa şi zăpada amortizau chiar şi tropotul cailor şi huruitul roţilor – dar bănuiam că asta făcuseră. Barris probabil că stabilea posturi de pază, dădea instrucţiuni. Oamenii inspectorului Field aveau să supravegheze faţa şi spatele casei, eram sigur de asta, deşi nu într-un număr atât de mare ca în ziua aceea de 9 iunie.

Undeva acolo în ceaţă erau noii mei Gooseberry. Însă tot ce trebuia să fac pentru a-i păcăli era să cobor în pivniţa de cărbuni, să dobor câteva cărămizi şi să mă târăsc prin gaura îngustă spre nivelurile superioare al Oraşului Subteran. Londra avea apoi să-mi aparţină, fiind liber să hoinăresc prin ea... sau cel puţin pe sub ea.

Am chicotit la acest gând, dar m-am oprit atunci când accesul isteric s-a transformat în greaţă. Scarabeul mi se foia în ţeastă.

Când am păşit în foaierul casei mele, am deschis gura ca să strig îngrozit.

Intestinele detectivului Hatchery erau întinse de la cornişă la candelabru, de la candelabru la scară, de la scară la sfeşnicele de perete. Atârnau acolo exact ca în criptă, gri şi ude şi lucitoare.

Nu am strigat. Şi după un moment în care am tremurat ca un copil, mi-am dat seama că „intestinele" erau simple ghirlande, ghirlande din mătase gri şi argintie, rămase de la cine ştie ce petrecere prostească pe care o ţinuserăm la vechea casă cu mult timp în urmă.

Casa mirosea a mâncare gătită – friptură înăbuşită şi alte cărnuri de vită fierte la foc mic, o tocăniţă de peşte abia pusă pe sobă – şi reflexul de vomă s-a trezit din nou în mine.

Caroline a venit din sufragerie.

– Wilkie! Unde *Dumnezeu* ai fost? Crezi că poţi să dispari aşa seară de seară şi să nu... Dumnezeule mare – de unde ai zdrenţele astea *oribile?* Unde sunt hainele tale? Ce-i *mirosul* ăsta?

Am ignorat-o și am strigat după fata noastră în casă. Când aceasta a venit în fugă, rumenă la față de la aburii din bucătărie, am spus precipitat:

– Pregătește-mi o baie fierbinte – imediat. *Foarte* fierbinte. Grăbește-te odată.

– Wilkie, s-a burzuluit Caroline, ai de gând să-mi răspunzi la întrebări și să explici?

– Explică *tu*, am mârâit, fluturând mâna spre panglicile întinse peste tot. Ce-i cu mizeriile astea? Ce se întâmplă?

Caroline a clipit de parcă aș fi pălmuit-o.

– Ce se *întâmplă?* Peste câteva ore e *foarte importanta* ta cină de dinaintea premierei. Toată lumea vine. Trebuie să cinăm devreme, sigur, așa cum ai spus tu, dat fiind că trebuie să plecăm toți spre teatru până la...

S-a oprit și a coborât tonul, astfel încât servitorii să nu audă. Ce s-a auzit a fost șuieratul unui ceainic cu aburi.

– Ești *beat*, Wilkie? Ți-a furat laudanumul mințile?

– Taci din gură, am spus.

De data aceasta și-a dat capul brusc pe spate și culoarea i-a urcat în obraji de parcă *într-adevăr* ar fi fost pălmuită.

– Anuleaz-o, am spus. Trimite băiatul... trimite mesageri... spune-le tuturor că petrecerea s-a anulat.

A râs aproape isteric.

– Asta este *de-a dreptul* imposibil, cum bine știi. Bucătăreasa s-a apucat de gătit pentru cină. Oamenii și-au aranjat mijloace de transport. Masa este aproape așezată, cu bilete de favoare în dreptul fiecărui loc. Ar fi pur și simplu imposibil să...

– Anuleaz-o, am rostit și am trecut pe lângă ea pentru a urca la etaj și a bea cinci pahare de laudanum, și a da hainele acelea infecte slujnicei Agnes ca să le ardă, și a face baie.

Aș fi putut să dorm în apa din care se ridicau aburii, dacă n-ar fi fost fojgăiala din craniul meu.

Presiunea exercitată de scarabeu era atât de mare, încât de trei ori am sărit din cadă pentru a mă așeza în fața oglinzii. Aranjând lumânările pentru a avea cât mai multă lumină, am deschis gura mai larg decât am crezut că este posibil – mușchii maxilarului au gemut de-a dreptul în semn de protest – și a treia oară când am făcut asta am fost sigur că am văzut lumina reflectându-se pe o carapace neagră în timp ce uriașa insectă a dispărut din vedere, fugind de lumină.

M-am întors și am vomitat în cadă, însă nu mai aveam ce scoate din stomac, iar cărăbușul se întorsese deja în craniul meu. Am intrat înapoi în apă, dar de fiecare dată când mă lua cu somn retrăiam atmosfera din interiorul criptei, griul lucios, putoarea de abator a locului, iar peste miasma aceea simțeam miros de tămâie și auzeam psalmodieri, și vedeam insecta aceea neagră și mare înfigându-mi-se în stomac ca și când carnea mea ar fi fost nisip...

S-a auzit o bătaie la ușă.

– Pleacă!

– A venit o telegramă pentru tine, a anunțat Caroline prin ușă. Băiatul a spus că e important.

Înjurând, m-am ridicat din cadă – apa începea să se răcească, oricum – mi-am tras halatul pe mine și am deschis ușa doar cât să iau foaia de hârtie din degetele albe și lungi ale doamnei G.

Bănuiam că biletul era de la Fechter sau altcineva de la teatru – aveau ei obiceiul costisitor de a trimite telegrame, de parcă un simplu mesaj primit cu mesagerul n-ar fi fost de ajuns. Sau poate era din partea lui Dickens. Într-o strălucire revelatoare, mi l-am imaginat recunoscând că avea și el un scarabeu și spunându-mi că știa că-l primisem și eu pe al meu.

A trebuit să citesc mesajul și semnătura care apăreau de fapt pe hârtie de patru ori înainte ca sensul lor să ajungă la creierul meu obosit și locuit de-o ființă străină.

MAMA E PE MOARTE. VINO NUMAIDECÂT.
CHARLEY

28

Chipul mamei mele mă ducea cu gândul la un cadavru proaspăt din care sufletul tăcut încă încerca din răsputeri să evadeze.

Ochii ei, din care se vedea mai mult albul, purtând doar impresia irisurilor negre sub pleoapele grele și înroșite, se holbau bulbucați ca de o teribilă presiune din interior. Gura ei era deschisă larg, dar buzele, limba și cerul gurii păreau la fel de palide și de uscate ca pielea tăbăcită. Nu putea să vorbească. Alt sunet nu scotea în afara unui hârâit ciudat, care îi ieșea din piept. Nu cred că ne putea vedea.

Eu și Charley ne-am îmbrățișat îngroziți chiar în fața ochilor ei orbi și eu am icnit:

– Dumnezeule mare, cum s-a întâmplat asta?

Scumpul meu frate nu putea decât să clatine din cap. Doamna Wells aștepta în apropiere, mâinile ei atinse de artrită legănându-se sub faldurile șalului negru de dantelă, și undeva în colțul îndepărtat al camerei se afla bătrânul medic al mamei din Tunbridge Wells, doctorul Eichenbach.

– Doamna Wells a spus că se simțea bine – ba nu, nu bine, avea dureri, tușea puțin, dar suficient de bine ca să mănânce cu poftă și să se bucure de ceaiul de după-masă, și să i se poată citi, și să stea

la poveşti cu doamna Wells – ieri-seară, a reuşit Charley să spună. Iar azi-dimineaţă... am venit din Londra să-i fac o surpriză... şi am descoperit *asta.*

– Deseori se întâmplă aşa în cazul bătrânilor care aşteaptă şi îşi doresc să părăsească această lume, a murmurat doctorul Eichenbach. Fără avertisment. Fără avertisment.

În vreme ce Eichenbach, care era mai mult surd, trăncănea în colţ cu doamna Wells, i-am şoptit grăbit lui Charley:

– Vreau să o consulte doctorul meu. Frank Beard va veni imediat.

– Am tot încercat să iau legătura cu medicul ei actual, doctorul Ramseys, a zis Charley încet.

– Cum aţi spus? a strigat doctorul Eichenbach din colţul lui aproape de foc. Îl chemaţi pe doctorul... cum?

– Ramseys, a rostit Charley cu un suspin. Din câte se pare, un medic din localitate care s-a îngrijit de mama în ultimele câteva săptămâni. Sunt absolut convins că mama n-a avut niciun motiv să se ducă la el... adică, să iasă de sub excelenta dumneavoastră oblăduire profesională.

Eichenbach se încrunta.

– Doctorul Ramsey?

– Ram*seys,* l-a corectat Charley, exagerând pronunţia aşa cum fac cei pe care surzenia partenerului de dialog îi enervează.

Eichenbach a clătinat din cap.

– Nu există niciun Ramsey sau Ramseys care să profeseze prin părţile Tunbridge Wellsului, a spus el. Şi nici în Londra, la drept vorbind, cu excepţia bătrânului Charles Bierbont Ramsey, iar practica sa e restrânsă acum la familia lordului Leighton. Pe deasupra, specialitatea lui sunt bolile venerice – doar asta îl interesează – şi mă îndoiesc că doamna Collins l-ar fi chemat aici pentru genul *ăsta* de consultaţie. Şi ce gen de nume mai este şi Ram*seys?* Sună ca titulatura unui comitet.

Charley a suspinat din nou.

– Cred că doctorul Ramseys era în vizită la rudele sale din Tunbridge Wells când a auzit de boala mamei. Nu e oare așa, doamnă Wells?

Bătrâna părea tulburată și mâinile ei noduroase au reînceput să se agite sub șal.

– Nu știu, sincer, conașule Charles. Am auzit de doctorul Ramseys doar de la scumpa dumneavoastră mamă. Eu, una, n-am vorbit niciodată cu el.

– Dar l-ați *văzut?* am întrebat.

Scarabeul mi s-a mișcat în craniu în aceeași clipă în care o mână rece mi-a strâns inima.

– Doar o dată, a spus cu sinceritate bătrâna. Și de la depărtare. Pleca într-o după-amiază săptămâna trecută pe când eu veneam pe cărarea care străbate pajiștea.

– Și cum arăta? am insistat.

– O... n-aș putea spune, conașule Wilkie. Doar am zărit un om înalt și subțire îndepărtându-se de mine pe alee. Era îmbrăcat foarte ceremonios, dar mai degrabă – uite cine vorbește! – mai degrabă într-un fel demodat, cum ar spune tinerii. Purta o redingotă neagră și avea pe cap un joben din cele vechi, dacă înțelegeți la ce mă refer.

– Nu sunt sigur că înțeleg, doamnă Wells, am spus cu o voce care speram că era sigură. În ce fel era jobenul demodat?

– O, știți ce spun, conașule Wilkie. De genul cu boruri nițel mai largi, cu calotă mai joasă – mai mult ca pălăriile de călărie pe care le vedeam la gentlemeni când eram mică. Și în mod evident făcută din blană de castor, nu din mătase.

– Mulțumesc, doamnă Wells, a spus Charley.

– O... și avea un voal, desigur, a adăugat doamna Wells. Chiar și de la distanță, i-am văzut voalul. Mama dumneavoastră a pomenit de el mai târziu.

– Mie nu mi-a spus nimic, sincer să fiu, a rostit Charles. De ce purta voal doctorul Ramseys?

– Din cauza arsurilor, desigur. Teribile arsuri, spunea Harriet... adică doamna Collins. Draga dumneavoastră mamă. Doctorul Ramseys nu voia să-i sperie pe oamenii de pe stradă.

Am întors capul și am închis ochii un minut. Când i-am deschis, am văzut doar chipul crispat al mamei și gura căscată și lipsită de umezeală în care limba uscată se mișca precum o bucată de frânghie rătăcită. Ochii ei bulbucați semănau cu două ouă îndesate sub pleoape umane printr-o teribilă aplicare cu forță.

– Doamnă Wells, a spus Charley încet, sunteți atât de bună încât să mergeți după băiatul din vecini care face uneori comisioane pentru mama? Trebuie să-i trimitem o telegramă doctorului Frank Beard din Londra. Wilkie o va scrie aici și băiatul o va duce.

– Așa târziu, conașule Charles? Oficiul telegrafic se va închide în mai puțin de o oră.

– Atunci trebuie să ne grăbim, nu-i așa, doamnă Wells? Vă mulțumesc pentru ajutor. V-ar mulțumi și mama dacă ar putea.

Eu și Caroline ne despărțiserăm aruncându-ne vorbe aspre.

În mod inexplicabil, *incredibil*, ea pusese întrebări, ceruse răspunsuri și crease obstacole ieșirii mele pe ușă chiar și *după* ce îi arătasem telegrama primită de la fratele meu.

– Unde ai fost azi-noapte? insista ea. De unde aveai hainele alea oribile pe care le-a ars Agnes? Ce era mirosul ăla îngrozitor din ele? Când te vei întoarce de la Tunbridge Wells? Ce să facem cu petrecerea din seara asta? Cu biletele de teatru? Toată lumea se baza pe...

– Întâi, dă jos și aruncă naibii ghirlandele alea, am mârâit. Și ține-ți petrecerea. Du-te la teatru cu toți prietenii mei. Fără-ndoială nu va fi prima oară când te-ai simți bine și i-ai face pe alții să se simtă bine pe socoteala mea atunci când eu nu pot participa.

– Ce înseamnă *asta*, Wilkie? Nu *vrei* să onorez obligațiile noastre față de prietenii tăi? Nu *vrei* să folosesc biletele alea la piesa *ta*, după ce ai promis la zeci de oameni că o vor vedea în seara asta din loja autorului? Ce vrei să fac?

– Aș *vrea*, am mârâit, să te duci dracului. Caroline a încremenit locului. Mama e pe moarte, am spus într-un târziu pe un ton plat și aspru. Cât despre cu cine alegi să cinezi și să mergi la teatru, te poți duce *cu* Diavolul, în ce mă privește. Mi-am întors întreaga forță a mâniei asupra ei. Sau cu instalatorul ăla.

Încă încremenită, Caroline G. s-a roșit de la linia părului pe frunte până la corset.

– Ce... vrei să spui, Wilkie?

Am deschis ușa către ceață și frig și i-am râs în față.

– Știi al naibii de bine ce vreau să spun, scumpa mea. Mă refer la domnul Joseph Charles Clow, fiul distilatorului de pe Avenue Road, de profesie instalator, de pasiune seducător – sau sedus. Același *domn Clow* pe care l-ai hrănit în taină la masa mea și cu care te-ai întâlnit clandestin de cinci ori de la Crăciun încoace.

Și am ieșit și i-am trântit ușa în fața-i roșie și îngrozită.

Tunbridge Wells fusese straniu de tăcut și acoperit de nea și plin de-o ceață tulburător de albă și deasă atunci când Charley venise cu o sanie ca să mă ia de la gară în după-amiaza aceea, și era chiar mai apăsător de tăcut și cețos la ora zece în seara aceea, când un Frank Beard bine încotoșmănat s-a materializat din negura glacială din aceeași sanie, mânată și acum de mereu bolnavul, dar aparent neobositul Charley. Eu rămăsesem cu mama și doamna Wells care dormea, în timp ce fratele meu se dusese să-l aducă pe prietenul și medicul meu. Doctorul Eichenbach plecase de mult acasă.

Frank Beard mi-a strâns mâna un moment, exprimându-și astfel compasiunea mută, și a continuat examinând-o pe mama, timp în

care eu și Charley am așteptat în cealaltă odaie. Focul scăzuse în șemineu și noi am decis să nu aprindem alte lumânări sau lămpi. Doamna Wells dormea pe divan în colțul opus. Eu și cu Charley vorbeam în șoaptă.

– Nu era așa săptămâna trecută când ai văzut-o ultima oară? am întrebat.

Charley a scuturat din cap.

– Se plângea de dureri și de dificultăți de respirație... Știi cum este ea, Wilkie... cum era... dar nu, nimic nu prevestea acest teribil... orice ar fi.

Beard a ieșit după un timp și noi am trezit-o pe doamna Wells ca să audă ce avea el de spus.

– Harriet pare să fi suferit o gravă hemoragie cerebrală, a rostit el încet. Cum puteți vedea, și-a pierdut abilitatea de a vorbi, controlul asupra mușchilor și – cel mai posibil – judecata. Și inima ei pare afectată. Altminteri, din punct de vedere fizic...

Frank Beard s-a oprit și s-a întors către doamna Wells.

– A căzut cumva recent doamna Collins? S-a rănit cu foarfeca sau cu un cuțit de bucătărie, sau poate chiar cu o andrea?

– Categoric, nu! a exclamat bătrâna. Doamna Collins nu era atât de activă, încât să se poată întâmpla vreunul dintre aceste lucruri, doctore. Iar eu nici n-aș fi *îngăduit* să se întâmple. Și ea mi-ar fi spus dacă... Nu, nu, un asemenea incident nu se poate să fi avut loc.

Beard a aprobat cu o mișcare din cap.

– De ce întrebi, Frank? a spus Charley.

– Mama voastră are o tăietură proaspătă aici... a rostit Beard, atingându-și diafragma puțin mai jos de stern. E lată de vreo cinci centimetri. Nu e gravă și e pe cale de vindecare, însă e neobișnuită pentru o persoană care nu a fost... A clătinat din cap. Dar nu are importanță. Sunt sigur că nu are nicio legătură cu hemoragia

cerebrală și nevralgia internă care trebuie să o fi afectat cândva în cursul nopții trecute.

Până în clipa aceea stătusem în picioare, dar atunci picioarele mi-au slăbit într-atât, încât a trebuit să mă așez.

– Care este... predicția? a întrebat Charley.

– Nu e nicio speranță, a rostit Beard pe un ton sec. Nevralgia internă și obstrucția creierului sunt prea grave. Și-ar putea recăpăta cunoștința – ar putea chiar să devină mai lucidă aproape de sfârșit – dar sunt sigur că nu există speranță. E doar o chestiune de zile sau săptămâni acum.

Doamna Wells a dat să leșine, iar Charley și Frank au ajutat-o să ajungă înapoi la divan.

Eu am rămas așezat și m-am uitat țintă în foc. Era începutul după-amiezii în America. Undeva, într-un loc comod, bine luminat și curat, Charles Dickens era tratat regește și se pregătea pentru o nouă seară de adorație publică. Într-un mesaj recent pe care Wills mi-l arătase, Dickens scrisese: „Oamenii se întorc cu spatele, se întorc din nou și stau cu fața la mine, iar eu îi scrutez... sau își spun unul altuia: «Ia te uită! Vine Dickens!»" și zicea că era recunoscut de fiecare dată când mergea cu trenul: „...în vagon, dacă văd pe cineva care e limpede că vrea să-mi vorbească, de obicei anticipez dorința vorbind eu însumi."

Asta zic și eu *noblesse oblige!* Câtă indescriptibilă generozitate din partea colaboratorului meu de odinioară și-a eternului meu rival! El era acolo, binevoind a vorbi în fața a zeci de mii de americani care îl adorau (chiar dacă altminteri erau ignoranți și irecuperabil analfabeți) și care venerau și pământul pe care călca el, iar eu stăteam aici, cuprins de durere și îmbrățișat de lipsa speranței, mama era în pragul unei morți oribile, un... fel de scarabeu... îmi fojgăia prin țeastă ca un...

– Eu am să plec acum. Am să stau la niște prieteni din sat de aici și-am să vin să văd ce face Harriet înainte să iau trenul înapoi spre Londra, dimineață, a anunțat Frank Beard.

Trecuse o bucată de timp. În mod evident, Charley o condusese pe doamna Wells, înlăcrimată, în camera ei și era îmbrăcat acum în palton și avea șapca grea de artist pe cap și aștepta la ușă să-l ducă pe Beard. Am sărit în picioare și am strâns mâna doctorului cu ambele mele mâini și i-am mulțumit din suflet.

– Eu am să stau cu mama, i-am spus lui Charley.

– Eu am să o veghez peste noapte când mă întorc, a spus fratele meu. Arăți sfârșit, Wilkie. Mai pune pe foc ca să te poți culca pe canapeaua cea lungă când vin înapoi.

Am clătinat din cap atunci, dar nu știu dacă pentru a spune că voi sta eu de veghe la căpătâiul mamei peste noapte sau că nu sunt sfârșit, ori că nu aveam nevoie de foc. Apoi Charley și Frank Beard au plecat, iar eu am auzit înșelătoarele sunete vesele de iarnă ale clopoțeilor de pe harnașamentul cailor în timp ce ei porneau înapoi spre sat.

M-am dus în camera mamei și m-am așezat pe scaunul tare tras lângă pat. Ochii ei erau și acum deschiși, dar aparent orbi, pleoapele fâlfâind din când în când. Brațele și încheieturile mâinilor ei erau îndoite aidoma aripilor frânte ale unei păsărele.

– Mamă, am spus încet. Îmi pare rău că...

A trebuit să mă opresc. Îmi părea rău că... ce? Că o omorâsem asociindu-mă cu Drood. Oare *așa* să fi fost?

– Mamă... am început din nou și iarăși m-am oprit.

Luni la rând îi scrisesem și-i vorbisem aproape exclusiv despre succesul meu. Fusesem prea ocupat cu scrierea piesei și repetițiile piesei, și participarea la primele reprezentații ale piesei pentru a petrece timp cu ea – chiar și Crăciunul reprezentase câteva ore meschine înainte să dau fuga la trenul de întoarcere în oraș.

Mi se părea că fiecare mesaj pe care i-l scrisesem de vara trecută încoace fusese fie despre mine (deși ei îi făcea mare plăcere să audă despre succesele mele), fie despre stabilirea termenilor moștenirii care avea să ne rămână mie și lui Charley dacă ea murea înaintea noastră.

– Mamă...

Pleoapele i-au fâlfâit puternic din nou. Încerca oare să comunice? Mama fusese întotdeauna o persoană ocupată, vocală, încrezătoare, capabilă și sigură în societate. Ani întregi, chiar și după moartea tatei, prezidase un *salon* întreg de artiști și intelectuali. Eu o asociasem mereu cu ideea de competență, demnitate, cu o stăpânire de sine aproape regală.

Și acum *asta*...

Nu știu, Dragi Cititori, cât timp am stat acolo la căpătâiul mamei. Știu însă că la un moment dat am început să plâng.

Apoi, într-un sfârșit, a trebuit să mă conving. Am dus o lumânare mai aproape. M-am aplecat peste corpul nemișcat și am tras cuverturile în jos.

Mama era în cămașă de noapte, însă aceasta nu avea decât câțiva nasturi la gât – nu destui pentru scopul meu. Încă lăcrimând, ștergându-mi nasul cu mâneca, am tras cuvertura de deasupra în jos până la gleznele palide, cu vene albastre și umflate ale mamei și – suspinând și mai zgomotos în timp ce țineam lumânarea cu o mână – am ridicat încet cămașa de noapte din flanel.

Mi-am acoperit ochii cu antebrațul stâng, lumânarea pârlindu-mi sprânceana și părul, astfel încât eu – fiul ei iubitor – să nu-i văd goliciunea totală. Mărturisesc totuși că am ridicat cămașa de noapte, leoarcă de sudoare, prea sus înainte să mă uit, continuând să-mi țin mâna pavăză la ochi, încât sânii ei ridați și moi erau vizibili.

Și mai jos de ei, mai jos de galoanele precise ale coastelor care întindeau pielea palidă, era urma roșie de sub stern.

Părea de aceeași dimensiune, avea aparent aceeași lividitate, aceeași formă.

Pe jumătate înnebunit de oboseală și groază, mi-am sfâșiat cămașa, nasturii rupându-se și rostogolindu-se pe podeaua de lemn, dispărând sub pat. A trebuit să mă îndoi aproape complet de mijloc ca să văd urma roșie din partea de sus a pântecelui meu și mișcam lumânarea cu rapiditate înainte și înapoi pentru a compara rana provocată de scarabeu cu urma de sub pieptul mamei.

Erau la fel.

S-a auzit scârțâit de dușumele și apoi un icnet în spatele meu. M-am răsucit – cu poalele cămășii scoase și nasturii desfăcuți, cu cămașa de noapte a mamei încă ridicată până la guler – și am dat peste doamna Wells care se holba la mine cu o expresie de groază absolută.

Am deschis gura ca să explic, dar nu mi-am găsit cuvintele. Am tras cămașa de noapte a mamei în jos, am aruncat cuverturile peste ea, am pus lumânarea pe noptieră și m-am întors înapoi spre vârstnica menajeră, care s-a ferit de mine.

Deodată, s-a auzit un bubuit grozav în ușă.

– Rămâi aici, i-am spus doamnei Wells, însă ea n-a făcut decât să se ferească și mai mult de mine și să-și muște degetele când am trecut în grabă pe lângă ea.

M-am grăbit la ușă – în confuzia mea, mă gândeam că Frank Beard se întorsese cu un prognostic miraculos revizuit și optimist – dar când am ajuns la ea, am aruncat o privire înapoi spre odaia mamei. Doamna Wells nu se vedea.

Bubuitul continua, devenise mai violent.

Am dat ușa de perete.

Patru oameni masivi, toți străini, îmbrăcați aproape identic în paltoane negre groase și șepci de muncitori, stăteau acolo în

ninsoarea de după miezul nopții. O trăsură ca un dric aștepta, lămpile ei împrăștiind o lumină slabă.

– Domnul Wilkie Collins? a întrebat cel din față și, în același timp, cel mai masiv dintre bărbați.

Am încuviințat mut.

– Este timpul, a zis bărbatul. Inspectorul așteaptă. Pe când vom ajunge înapoi la Londra, totul va fi pregătit. Veniți pe dată.

29

Orașul Subteran era în flăcări.

Inspectorul Field spusese că peste douăzeci și patru de ore se va întoarce cu o sută de oameni – foști detectivi, polițiști în timpul liber, alții – care vor fi dornici să coboare sub oraș pentru a răzbuna uciderea detectivului Hibbert Hatchery.

Trebuia să cred că subestimase situația. Chiar și după imaginile fragmentare pe care le-am surprins în orele următoare, era evident că acolo se aflau mai mult de o sută de oameni.

În gabara largă și cu fund plat în care îmi ordonase Field să urc erau peste doisprezece oameni. Un felinar puternic era atârnat pe un stâlp înclinat care se ridica deasupra și în spatele cârmei lungi de la pupă. Aproape de proră, doi oameni controlau un far cu carbid orbitor de genul celor folosite înăuntru și în afara minelor din Țara Galilor în timpul situațiilor de urgență precum surpările de galerie; farul acela era montat pe un pivot și străpungea cu raza lui rotundă de lumină albă când apele largi și negre ale râului de sub Fleet Street, când tavanul de cărămidă boltit, când pereții curbați și trotuarele înguste de pe ambele laturi.

O altă gabară venea după noi. Auzisem că erau două care veneau de la nord, dinspre gura de vărsare în Tamisa a acelui afluent. Înaintea și în urma noastră, o duzină de mahone mici și înguste însoțeau ciudata noastră flotă, cei de la proră și pupă ținând prăjini în mâini, cei din mijloc purtând carabine, puști și pistoale.

Și cei din gabara din față țineau carabine, puști și pistoale în mâini. Înțelegeam că mulți dintre oamenii tăcuți în straie negre de muncitori erau foști trăgători de elită din cadrul Armatei sau Poliției Metropolitane. Nefiind pasionat de cele militare, nu mai văzusem niciodată atâtea arme de foc într-un singur loc. N-aș fi bănuit că în Londra erau atât de mulți civili înarmați.

Tunelul lung prin care curgea râul era întunecat și fetid, dar în clipa aceea era plin de raze și sfere de lumină, cum oamenii din gabare și mahone adăugau fasciculele felinarelor lor cu lupă strălucirii incredibile a masivelor faruri cu carbid. Strigătele străbăteau miasma în toate direcțiile. Alături de zecile de oameni din ambarcațiuni, alți zeci stăteau de-a lungul trotuarelor înguste de piatră și cărămidă de ambele părți ale cursului sinuos de apă și purtau și ei felinare și arme.

Nu fusese nevoie să ne întoarcem la cimitirul St Ghastly Grim's pentru a coborî în acea parte din Orașul Subteran (și, sincer să fiu, Dragi Cititori, nu cred că aș fi fost în stare să fac asta). Erau noi coridoare și scări – parte a unui viitor complex feroviar subteran, am înțeles – care realizau legătura cu străvechile catacombe care făcuseră parte din cimitirul Abney Park din Stoke Newington și noi trebuia doar să coborâm scări bine iluminate, să străbatem un scurt, dar derutant, labirint de catacombe încă urât mirositoare, apoi să coborâm scări portabile spre noile canale colectoare ce urmau să lege Sistemul Principal de Canalizare de la Crossness cu încă neterminatele cheiuri, și apoi să coborâm din nou prin puțuri înguste și tuneluri antice spre adevăratul Oraș Subteran.

Habar nu aveam cum reuşiseră să coboare acolo gabarele şi mahonele, şi farurile.

Despre înaintarea noastră se poate spune orice, numai că a fost silenţioasă nu. Pe lângă strigătele, paşii şi ocazionalele focuri de armă reverberante, atunci când cineva repera un şobolan agresiv – rozătoarele înotau şi roiau în faţa gabarei noastre şi a mahonelor însoţitoare aidoma unui râu unduitor de spinări cafenii – se auzeau şi explozii frecvente dinaintea noastră care erau atât de puternice, încât trebuia să-mi acopăr urechile.

Mici guri de evacuare a apelor menajere, unele cu diametru de nu mai mult de un metru, altele mult mai mari – toate afluente ale Fleet Ditch pe care pluteam noi – se ramificau la intervale neregulate de ambele laturi ale tunelului de cărămidă cu tavan boltit. Majoritatea erau acoperite cu grătare şi grilaje ruginite şi pline de zoaie. Inspectorul Field a ordonat imediat ca acele grilaje să fie aruncate în aer cu ajutorul prafului de puşcă ce fusese adus de echipele de înaintare pedestre sau în mahone.

Teribilele explozii – amplificate mai presus de orice grad de suportabilitate de arhitectura canalului de cărămidă cu boltă – se auzeau o dată la câteva minute, ducându-mă cu gândul la un teren de luptă din Crimeea, fiind înconjuraţi din toate părţile de baterii de artilerie.

Era insuportabil, mai ales pentru nervii mei cărora le fusese refuzat somnul de cel puţin trei zile şi trei nopţi, pentru muşchii şi oasele mele care fuseseră târâte şi abandonate să moară în întuneric şi pentru simţurile mele care strigau chiar şi acum de durere şi în semn de protest. Am dus mâna în valiza pe care o luasem cu mine de la Tunbridge Wells şi am mai băut patru doze de laudanum.

Deodată, putoarea a devenit şi mai rea. Mi-am acoperit gura şi nasul cu batista, dar asta n-a ajutat cine ştie cât la filtrarea duhorii pestilenţiale, care îţi făcea ochii să lăcrimeze.

Inspectorul Field nu purta vreo armă la vedere, însă era înfășurat într-o pelerină neagră de iarnă, avea o pălărie țărănească cu boruri largi trasă peste frunte și etala un fular roșu ca sângele înfășurat de mai multe ori în jurul gâtului. Fularul roșu îi acoperea totodată jumătatea inferioară a feței. Orice armă putea fi ascunsă într-un buzunar de sub faldurile acelei mantii.

Nu scosese o singură vorbă către mine când cele patru fantome învești mântate în negru și apoi Reggie Barris m-au livrat în Orașul Subteran și apoi m-au urcat în gabară, dar acum inspectorul Field – între exploziile din depărtare – recita:

„Cum cutează
Nările tale grațioase (pe-un așa năduf,
Când orice cleric mănâncă anghinare și mazăre,
Lăptuci laxative și brațe de stuf)
Să treacă pe-aici? Când fiece loc de căcare
E numai buci, și pereții chiar asudă
Urină și tencuială udă?"

Ceilalți subalterni ai lui Field și Barris se holbau la el de parcă și-ar fi luat câmpii, însă eu am râs.

– Dumneata și Charles Dickens aveți ceva în comun, inspectore.

– Da?

Sprâncenele negre și stufoase ale bătrânului s-au arcuit deasupra fularului roșu.

– Amândoi păreți să știți pe de rost „În vestita călătorie" de Ben Jonson, am explicat.

– Ce om educat nu o știe? a zis inspectorul Field.

– Chiar așa, am spus, simțind cum magicul laudanum îmi readucea întru câtva la viață vigoarea aproape complet epuizată,

se pare că există un întreg gen de scrieri dedicate canalizării, de poezii despre canalizare.

– O sinecdocă pentru mizeria orașului care stă pe vine deasupra noastră în toată stricăciunea lui scatologică, a rostit inspectorul Field.

Bătrânul făcea acum în fața mea demonstrația unei elocvențe aliterative necizelate la care nu m-aș fi așteptat niciodată judecând după întâlnirile și conversațiile noastre anterioare. Sau, mult mai probabil, era foarte beat.

– Ați vrea să ascultați un fragment din „Description of a City Shower" de Swift? a continuat el. Sunt sigur că dumneata, ca scriitor, domnule Wilkie Collins, știi că Swift nu se referea la o ploaie zdravănă[1]. Sau, mai potrivit cu odiseea noastră prin urât mirositorul Fleet Ditch, poate ai vrea să mă auzi recitând din Cartea a Doua a scatologicului *Dunciada* de Pope?

– Poate altă dată, am spus.

Fleet Ditch s-a lărgit până când a devenit un veritabil râu subteran, suficient de larg pentru ca opt sau nouă dintre gabarele și mahonele noastre să înainteze deodată. Tavanul de cărămidă al canalului a dispărut și el când am intrat într-o adevărată cavernă, lungă de aproape doi kilometri – tavanul inegal de acolo se ridica spre spații nevăzute, dincolo de straturi de ceață sau aburi, sau fum. În dreapta cursului de apă, o duzină de conducte de scurgere prevăzute cu grătar, unele cu diametru de trei sau mai mulți metri, își vărsau efluentul aburind în curentul principal, însă în partea stângă s-au ivit praguri joase și largi de noroi și pietriș – un soi de mal sau țărm. Deasupra acestor diguri de grohotiș se ridicau la

[1] *Shower* înseamnă și „ploaie torențială, în averse"; titlul poeziei lui Swift s-ar traduce aproximativ prin „Scene din viața la oraș" (1710) (n. tr.).

peste treizeci de metri terase, deschideri, nișe și, ici și colo, cripte unite prin tuneluri, peșteri străvechi și pivnițe sub pivnițe adânci dispuse sus, pe zidul acela ciuruit de cavernă aidoma clădirilor multietajate de pe Strand.

Apropiindu-ne de malul de grohotiș, am ridicat privirea și am văzut mișcare – oameni îmbrăcați în zdrențe trăgând cu ochiul peste ziduri scunde, focuri pâlpâind, rufe jerpelite agățate la uscat pe frânghii deasupra abisului, scări și poduri rudimentare făcând legătura între locuințele subterane.

Charles Dickens își imaginase dintotdeauna că sondase adâncimile mahalalelor londoneze, că deprinsese obiceiurile jalnice ale celor mai săraci dintre săracii capitalei noastre, dar aici – mult dincolo de suprafață – se afla dovada faptului că existau oameni mai săraci decât cei mai săraci dintre săracii din mahalalele infecte și infestate de tifos de la lumina zilei.

Vedeam acum familii în bordeiele și pe terasele de la înălțime, ceea ce bănuiam că erau copii îmbrăcați doar în niște zdrențe pestrițe și murdare, toți uitându-se în jos la noi cu expresii panicate, de parcă am fi fost vikingi atacând cine știe ce așezare saxonă uitată de istorie și abandonată de Dumnezeu. Nișele din peretele înalt, fiecare conținând bordeie făcute din pânză și cărămidă spartă, și paiantă, și tablă veche, îmi aminteau de ilustrațiile pe care le văzusem cu așezările abandonate de pieile-roșii pe falezele canioanelor de undeva din Vestul sau Sud-Vestul american. Numai că *aceste* așezări de pe faleze nu erau nici pe departe abandonate; după estimarea mea, în văgăunile acelea săpate în rocă, la mare adâncime sub oraș, locuiau sute de oameni.

Din caverne nevăzute sau de pe scări, ori de pe cărările care mărgineau canalul, dinspre sud, veneau și mai mulți agenți ai inspectorului Field. Gabarele și mahonele au acostat cu un scrâșnet

ca de oase sfărâmate și oamenii noștri în negru cu torțe, felinare și puști s-au împrăștiat în toate direcțiile.

– Ardeți totul, a ordonat inspectorul Field. Barris și ceilalți locotenenți au transformat comanda blândă a bătrânului într-o serie de strigăte reverberante.

Caverna de pe Fleet Ditch a răsunat de urlete și țipete. I-am văzut pe oamenii lui Field urcând pe scări și trepte de piatră, alergând de-a lungul teraselor legate prin tuneluri și adunând indivizi în zdrențe, mânându-i ca pe vite de la colibele și bordeiele lor. Din câte vedeam, nimeni nu opunea rezistență. Mă întrebam de ce ar vrea cineva să coboare în caverna aceea de sub vechile cripte, apoi am înțeles că acolo temperatura se păstra la un nivel rezonabil – cel puțin douăsprezece grade – în vreme ce pe străzile pietruite și în mahalalele neîncălzite de la suprafață era sub pragul înghețului.

Când primele flăcări s-au ridicat din labirintul de colibe, s-a iscat un icnet general, răsunând prin spațiu ca o singură expirație scoasă de o sută sau două sute de persoane. Zdrențele uscate și lemnele spălate de apă, și saltelele vechi, și cele câteva sofale recuperate de la gunoi ardeau ca iasca și, în două minute, în ciuda faptului că majoritatea fumului urca și ieșea pe nenumăratele puțuri și case ale scărilor, și coridoare săpate în stâncă, s-a format un nor negru și greu sub tavanul cavernei, deasupra noastră. Flăcări noi ardeau portocalii în norul acela și o serie de explozii provocate de oamenii inspectorului Field, care aruncau în aer grilajele și grătarele de la intrările în canalele de scurgere de pe partea opusă a râului, împrumutau întregii scene impresia unei furtuni de vară violente.

Deodată, un ghem de zdrențe a zburat de la una dintre terasele de sus, s-a răsucit în aer și a aterizat în râul subteran cu un sfârâit înainte să se scufunde.

Speram din tot sufletul să nu fi fost decât un ghem de zdrențe. Speram din tot sufletul că în aer se răsuciseră doar zdrențe, nu brațe și picioare zbătându-se în cădere.

M-am dus la inspectorul Field, care stătea sprijinit de prora gabarei acostate, și am spus:

– Chiar era necesar să le incendiezi oamenilor ăstora locuințele?

– Da.

Nu întorsese capul de la spectacol. Ocazional, gesticula, iar Barris sau unul dintre ceilalți subalterni apropiați trimitea oameni ca să adune vagabonzi puși pe fugă sau să apropie o torță de vreun bordei care scăpase de primele flăcări.

– De ce? am insistat. Nu sunt decât niște cerșetori săraci incapabili să opună rezistență nici măcar pe străzi. Nu fac niciun rău aici jos.

Field s-a întors spre mine.

– Aici jos, a rostit el încet, aceste jalnice simulacre de bărbați și femei și progeniturile lor nu sunt supușii Maiestății Sale Regale. Aici nu este niciun englez, domnule Wilkie Collins. Acesta este regatul lui Drood și aceștia sunt slugile lui Drood. Îi sunt loiali lui și – într-un fel sau altul – îi oferă serviciul și sprijinul lor.

Am început să râd atunci și mi-a fost extrem de greu să mă opresc.

Inspectorul Field a ridicat o sprânceană stufoasă.

– Am spus ceva comic, domnule?

– Regatul lui Drood, am reușit într-un târziu să rostesc. Slugile credincioase ale lui... Drood.

Am început să râd din nou.

Inspectorul Field s-a întors cu spatele la mine. Deasupra noastră, ghemuri de zdrențe de toate mărimile erau împinse în marș din așezările lor pline de fum de pe faleze și din caverna de pe Fleet Ditch spre cine știe ce sau cine i-ar fi așteptat sus.

– Te rog să fii atât de bun să te duci cu domnul Barris, mi-a spus inspectorul cândva mai târziu.

Nu eram foarte atent la ce se întâmpla. Mi-amintesc că lăsaserăm în urmă caverna lungă de vreo doi kilometri și așezările cuprinse de flăcări de pe faleze și urmaserăm râul înapoi spre un tunel al Fleet Ditch mai precis. Înaintea noastră, o arcadă de cărămidă divergea în două canale mari și în stânga un soi de dig scund sau deversor necesita coborârea gabarei cu un scripete artizanal; mahonele reușiseră să înainteze pe acolo. Gabara inspectorului Field o luase pe canalul din dreapta, însă în față era o gură de evacuare mare și, în mod evident, voiau ca eu să o explorez într-o mahonă cu Reginald Barris.

– Tu ai văzut templul lui Drood, mi-a explicat inspectorul. Noi credem că accesul în el se face printr-un zid fals sau un canal ascuns.

– Ba nu am văzut templul lui Drood, am protestat firav.

– Mi l-ai descris, domnule. Ai spus că erau trepte care duceau în sus de la râu, uși înalte de bronz și statui de ambele lor părți – relicvariu egiptean, forme umane cu capete de șacali sau de păsări.

Un fior mi-a urcat pe șira spinării, întrucât asta mi-a amintit de visul cu cărăbușul din urmă cu mai puțin de treizeci și șase de ore – era oare posibil ca acest interval de timp să fie corect? Se putea ca aceasta să fie doar noaptea de după trezirea mea în criptele întunecate de deasupra locului de acolo? Dar am spus:

– Aceea a fost *descrierea lui Charles Dickens,* inspectore. Eu n-am susținut niciodată că aș fi văzut fictivul templu al lui Drood... și nici chiar pe Drood, la o adică.

– Ai fost acolo ieri, domnule Wilkie Collins, amândoi știm asta, a spus inspectorul Field. Dar să nu ne contrazicem aici. Te rog să te duci cu detectivul Barris.

Înainte să mă târăsc pe mahonă, am întrebat:

– Ți-ai încheiat căutarea pe aici, inspectore?

Bătrânul a scos un hohot de râs.

– Nici n-am început bine, domnule. Mai durează încă cel puțin opt ore, până ne întâlnim cu cei care vin dinspre Tamisa.

Auzind asta, m-am simțit din nou amețit și îngrețoșat. Cât timp trecuse de când nu mai dormisem cu adevărat – nu să-mi pierd cunoștința din cauza drogurilor lui King Lazaree sau Drood, ci să dorm? Patruzeci și opt de ore? Șaptezeci și două?

Am coborât neîndemânatic spre locul unde Barris și alți doi oameni așteptau în mahona ce se clătina; cu unul dintre acei indivizi vâslind ca un gondolier în față și celălalt manevrând cârma în spate, am părăsit râul și am pornit încet de-a lungul unui tunel de cărămidă. Eu ședeam pe un banc aproape de mijlocul ambarcațiunii lungi de cinci metri, iar Barris stătea în picioare în apropiere, ținându-și echilibrul cu a doua prăjină. Tavanul de cărămidă acoperit de mușchi era atât de jos acolo, încât Barris putea întinde mâna și să ajute la înaintarea mahonei; vedeam urmele verzi pe mănușile lui cafenii scumpe.

Moțăiam pe jumătate, când canalul îngust s-a deschis spre un torent lat de șase metri.

– Domnule! a spus detectivul de la proră și a îndreptat felinarul în față.

Patru Băieți Neîmblânziți erau în apă până la mijloc, luptându-se cu ceva greu și ud ciuciulete care părea să fi căzut de puțin timp dintr-o conductă mai mică din zidul curbat al acelui canal mai larg.

Ne-am apropiat și mi-am dat seama că „obiectul ud ciuciulete" era un cadavru. Băieții scotoceau prin buzunarele jachetei în descompunere a arătării aceleia verzi. Cei patru băieți au înlemnit în raza felinarului nostru, ochii lor reflectându-se largi și albi și inumani.

O senzația de déjà-vu aproape amețitoare m-a luat pe sus până când am înțeles că asistam la o scenă scoasă direct din povestea de senzație serializată a *Băieților Neîmblânziți din Londra sau Copiii Nopții – O poveste din zilele noastre,* pe care atât eu, cât și Dickens o pomeniserăm – amândoi stânjeniți că o citiserăm – când coborâserăm pentru prima dată acolo, în urmă cu aproape doi ani.

Chipul mortului părea că se mișcă, licărind, în timp ce noi ne apropiam, aproape ca și când trăsăturile albe ca varul și pe cale de descompunere ar fi fost acoperite cu o pânză de mătase foarte fină, transparentă. Ochii lui parcă se deschideau și se închideau; mușchii gurii păreau să zvâcnească ca și când omul ar fi încercat să zâmbească, poate într-un fel neplăcut fiindcă făcea parte dintr-un tablou scos dintr-o poveste prost scrisă și de senzație.

Apoi am văzut că nu mușchii faciali ai cadavrului se mișcau. Fața omului, mâinile și toate părțile lui expuse erau complet acoperite cu un strat subțire de viermi aflați într-o continuă mișcare.

– Opriți-vă! a strigat Barris când Băieții Neîmblânziți și-au lăsat prada umflată de apă să cadă înapoi pe undele soioase ale râului și s-au întors să fugă.

Omul nostru de la proră a ținut raza felinarului îndreptată spre ceata de fugari în timp ce colegul lui a împins puternic cu prăjina în fundul acelei conducte, urnind schiful sau mahona noastră din loc. Cu excepția viermilor scârboși, îmi făcea plăcere absurditatea ireală și de senzație a întregului episod.

– Opriți-vă! a strigat Barris din nou.

Dintr-odată, detectivul avea un mic revolver argintiu în mână. Habar nu aveam atunci – și nici în ziua de azi nu am – de ce voia să rețină creaturile acelea sălbatice.

Doi dintre băieți se târâseră într-o conductă de sus care părea prea îngustă pentru a permite accesul chiar și strigoilor acelora imposibil de slabi, dar după ce s-au zvârcolit, au reușit să dispară.

Aproape că te așteptai să auzi un pocnet ca acela al dopului unei sticle de șampanie când tălpile palide și goale ale celui de-al doilea băiat s-au făcut nevăzute. Al treilea s-a ghemuit și a șerpuit cu capul înainte într-o altă conducă de pe cealaltă parte. Al patrulea băiat a vârât mâinile până la coate în apa în care stătea și a aruncat doi pumni de noroi în barca noastră. Detectivul care ținea felinarul s-a ferit și a strigat o înjurătură. Am auzit noroiul plescăind pe bancul pe care ședeam eu și am văzut câteva picături căzând pe reverele hainei grele de lână a lui Reginald Barris.

Am râs.

Barris a tras de două ori cu pistolul. Detunătura în tunelul îngust de cărămidă a fost atât de puternică și de neașteptată, încât mi-am acoperit urechile cu palmele.

Băiatul Neîmblânzit a căzut pe burtă în apă.

Mahona a plutit pe lângă fața infestată de viermi a cadavrului până am ajuns la băiat. Detectivul care ținea prăjina s-a aplecat și l-a întors cu fața în sus, trăgându-l pe jumătate în barcă. Apă murdară și pestilențială a picurat din zdrențele băiatului și din gura lui deschisă în mahona noastră.

Nu avea mai mult de zece sau unsprezece ani. Unul dintre gloanțele trase de Barris îi pătrunsese prin gât, retezându-i jugulara. Din rana aceea sângele continua să țâșnească, dar foarte slab. Celălalt glonț intrase în obraz, mai jos de ochiul băiatului, care rămăsese larg deschis, holbându-se parcă a reproș. Avea ochi albaștri.

Omul nostru cu prăjina a lăsat corpul să alunece înapoi în apa întunecată.

Eu m-am ridicat în picioare și l-am prins pe Barris de umerii lui lați.

– Ai ucis un copil!

– Nu există copii în Orașul Subteran, a răspuns Barris într-un fel calm și nepreocupat. Sunt doar paraziți.

Mi-amintesc că atunci l-am atacat. Numai strădania detectivului cu prăjina și a celui de la pupă care manevra cârma ca pe o tijă de echilibru a împiedicat mahona să nu se răstoarne, adăugând cele patru cadavre ale noastre râului în care se aflau deja omul plin de viermi și băiatul ucis.

Îmi amintesc că scoteam sunete în timp ce îl atacam pe Barris, fără însă a articula cuvinte – simple gemete și țipete semireținute, silabe deformate, fără sens. Nu l-am atacat pe detectiv cu pumnii, cum ar face un bărbat, ci cu degetele, înfigându-mi unghiile în el și dând să-i scot ochii, așa cum ar face o femeie nebună.

Îmi amintesc pe jumătate că Barris m-a ținut la distanță cu o mână până ce i-a fost clar că nu mă voi da bătut și că voi face să ajungem cu toții în apa întunecată. Îmi amintesc pe jumătate că strigătele mele au devenit mai puternice și că saliva mea stropea chipul frumos al tânărului detectiv și pe el spunând ceva celor de la pupă, din spatele meu, și apoi pistolul argintiu ridicându-se, țeava lui scurtă, dar grea și scânteietoare în lumina nesigură a felinarului.

Și atunci – din fericire – nu-mi mai amintesc nimic, decât întuneric fără vise.

30

M-am trezit în propriul meu pat, în plină zi, în propria-mi cămașă de noapte, suferind dureri mari și cu Caroline stând aplecată – încruntată – deasupra mea. Capul îmi bubuia cuprins de-o agonie mai mare decât simțisem până atunci și fiecare mușchi, ligament, os și celulă ale corpului meu se frecau unele de altele, într-un cor afon al disperării induse de durerea fizică. Aveam

senzația că zile sau săptămâni trecuseră de când nu mai luasem pic de laudanum medicinal.

– Cine-i Martha? m-a chestionat Caroline.

– Poftim?

Abia puteam vorbi. Buzele îmi erau uscate și crăpate, limba-mi era umflată.

– Cine-i Martha? a repetat Caroline. Vocea ei era la fel de plată și neînțelegătoare ca o împușcătură de pistol.

Dintre toate genurile de panică pe care le experimentasem în ultimii doi ani, inclusiv cea provocată de trezirea oarbă într-o criptă de sub pământ, niciuna nu era la fel de groaznică precum aceasta. Mă simțeam ca un om care ședea, gras și în siguranță, într-un vagon confortabil, doar pentru a-l simți deodată plonjând de pe o faleză.

– Martha? am reușit să spun. Caroline... draga mea... despre ce vorbești?

– Spui... repeți... „Martha" în somn deja de două zile și două nopți, mi-a explicat Caroline, fără a i se înmuia nici expresia, nici tonul vocii. *Cine* este Martha?

– Două zile și două nopți! De cât timp sunt inconștient? Cum am ajuns aici? De ce am bandajul ăsta la cap?

– Cine-i Martha? a repetat Caroline.

– Martha... este personajul lui Dickens din *David Copperfield*, am răspuns, atingând bandajul gros înfășurat în jurul capului meu și prefăcându-mă neinteresat de discuție. Știi tu... vagaboanda care se plimbă pe lângă Tamisa cea murdară și infectă. Cred că visam cu fluviul.

Caroline și-a încrucișat brațele peste piept și a clipit.

Nu subestimați niciodată, Dragi Cititori, ingeniozitatea unui romancier aflat într-o situație anevoioasă, chiar și atunci când este într-o stare gravă cum eram eu în ziua aceea.

– De cât timp dorm? am întrebat din nou.

– E miercuri după-amiază, m-a informat Caroline într-un târziu. Am auzit ciocănit la ușă duminică în toiul zilei și te-am găsit inconștient pe verandă. Unde ai fost, Wilkie? Charley – el și Kate au fost aici de două ori, îți transmit că mama ta e în aceeași stare – spune că doamna Wells a raportat că ai plecat de la maică-ta fără o vorbă sâmbătă noapte târziu. Unde ai plecat? De ce-ți puteau hainele a fum și... a ceva și mai rău? A trebuit să le ardem. Ce ai pățit la cap? Frank Beard a fost aici de trei ori ca să te consulte și s-a arătat foarte îngrijorat de tăietura de la tâmpla ta și de posibila comoție cerebrală. Se temea că ești în comă. Se temea că nu te vei mai trezi niciodată. Unde ai *fost?* Pentru Dumnezeu, de ce ai vise cu un personaj al lui Dickens pe nume *Martha?*

– Într-un minut, am spus, aplecându-mă peste marginea patului, dar ajungând la concluzia că nu voi fi în stare să stau în picioare sau, dacă aș fi reușit, nu voi fi capabil să pășesc. Îți voi răspunde la întrebări într-un minut, dar înainte cere-i fetei să aducă un lighean. Repede. O să vărs.

Dragi Cititori din viitorul meu îndepărtat, mi se pare foarte posibil – ba chiar probabil – ca în Țara voastră de Departe, de acum într-o sută de ani și mai bine, toate bolile să fi fost biruite, toate durerile izgonite, toate afecțiunile mortale atât de comune celor din timpul meu să fi devenit nimic mai mult decât ecoul îndepărtat al unui zvon din istorie. Dar în secolul meu, Dragi Cititori, în ciuda inevitabilului nostru *hybris* atunci când ne comparăm cu culturile mai primitive, în fapt deținem puține cunoștințe cu care să combatem bolile sau rănile și puține poțiuni chimice eficiente pe care să le utilizăm în jalnicele noastre încercări de alinare a celui mai vechi dușman al omenirii – durerea.

Prietenul meu Frank Beard era mai priceput decât majoritatea celor care practicau îndoielnica lui meserie. Nu m-a supus la exsanguinare. Nu mi-a pus lipitori pe pântece și nici nu și-a adus arsenalul de instrumente de oțel oribile cu care să mă trepaneze (acel obicei al chirurgilor secolului al XIX-lea de a sfredeli fără tresăriri țeasta unui pacient stăpânit de dureri, ca și când ai scoate miezul unui măr, folosind un sfredel de dulgher, trăgând bucata rotundă de os alb la fel de ușor cum ai scoate dopul unei sticle de vin, tot timpul comportându-se ca și când ar fi fost cel mai firesc lucru de pe lume). Nu, Frank Beard m-a vizitat deseori, s-a agitat și a stat pe gânduri cu toată sinceritatea, mi-a verificat tăietura și vânătaia de la tâmplă, mi-a schimbat bandajele, m-a chestionat fără încetare cu privire la durerea continuă și insuportabilă, m-a sfătuit să mă odihnesc și să adopt o dietă pe bază de lapte, i-a dat instrucțiuni Carolinei, m-a cicălit cu privire la cantitatea de laudanum pe care o luam, dar nu mi-a interzis să o mai iau și – în cele din urmă – a respectat adevăratul spirit al lui Hipocrate nefăcând, întâi și întâi, niciun rău. La fel ca și în cazul pacientului și prietenului său mai celebru – Charles Dickens – Frank Beard, medicul, și-a făcut griji pentru mine fără a fi capabil să mă ajute.

Așa că am rămas în brațele agoniei.

Îmi recăpătasem luciditatea – atât cât se putea – în propriu-mi pat pe 22 ianuarie, la patru zile după ultima mea coborâre în spelunca lui King Lazaree. Pentru tot restul acelei săptămâni am fost prea bolnav ca să cobor din pat, cu toate că nevoia de a o vizita pe mama era aproape absolută. În toți anii cât suferisem de gută reumatică, nu simțisem niciodată ceva asemănător. Dincolo de obișnuitele dureri de mușchi, încheieturi și măruntaie, era ca și când o uriașă sursă de durere arzătoare mi-ar fi apărut adânc în spatele ochiului drept.

Sau ca și când o insectă uriașă s-ar fi adăpostit în creierul meu.

În acea perioadă s-a întâmplat să-mi amintesc ceva ciudat ce-mi spusese Dickens cu ani în urmă.

Discutam despre chirurgia modernă în termeni generali și Dickens a menționat în treacăt „o anume intervenție medicală simplă pe care am suferit-o cu ani în urmă, nu cu mult înaintea călătoriei mele în America..."

Dickens nu a explicitat, dar știam de la Katey Dickens și alții în ce constase acea intervenție chirurgicală – nici pe departe „simplă". Dickens, în timp ce lucra pe atunci la *Barnaby Rudge*, începuse să sufere dureri rectale tot mai puternice. (N-aș putea spune cum se comparau acelea cu sfâșietoarea mea durere de cap de acum.) Doctorii au diagnosticat o „fistulă" – în fapt, o crăpătură în peretele rectal prin care erau împinse țesuturi.

Dickens nu avea de ales decât să se supună imediat unei intervenții chirurgicale și l-a ales pe doctorul Frederick Salmon – autorul, cu treisprezece ani înainte, a unui *Eseu practic asupra structurii rectului* – pentru a o efectua. Intervenția consta în lărgirea rectului cu o lamă, apoi deschiderea acestuia cu o serie de cleme, apoi ținerea lui și mai deschis cu ajutorul unei ustensile chirurgicale perverse, în timp ce țesutul intruziv era îndepărtat încet și cu mare băgare de seamă, după care marginile erau împinse înapoi în cavitatea rectală și-n cele din urmă peretele rectal era cusut la loc.

Iar Dickens îndurase toate acestea fără ajutorul morfinei, al opiului sau al oricărui alt fel de „anestezic", cum se spune acum. Katey povestea (toate astea le aflase de la mama ei, desigur) că tatăl ei rămăsese vesel în timpul operației și că la scurt timp după aceea era activ. În câteva zile lucra din nou la *Barnaby Rudge*, dar, trebuie completat, o făcea stând întins pe o sofa înconjurat de multe perne. Iar uriașul și epuizantul său Prim Turneu American pândea după colț.

Mă îndepărtez însă de la ideea principală.

Comentariile lui Dickens cu privire la această „anume intervenție medicală simplă" se refereau la memoria oamenilor, din fericire foarte proastă, atunci când vine vorba de durere.

– Deseori m-am minunat, dragul meu Wilkie, a spus el în ziua aceea pe când călătoream prin Kent într-un cupeu, că într-un fel, nu păstrăm nicio amintire veritabilă a durerii. O, da – ne aducem aminte că am suferit și ținem minte cât se poate de bine cât de groaznic a fost și că nu ne dorim să o mai simțim vreodată – dar nu ne-o putem *aminti* cu adevărat, nu-i așa? Ne amintim *starea*, dar nu adevăratele *amănunte*, așa cum ți-ai aminti... să spunem... o masă gustoasă. Presupun că acesta este motivul pentru care femeile acceptă să treacă prin agonia nașterii mai mult decât o singură dată – ele pur și simplu uită *amănuntele* agoniei dintâi. Și asta, dragul meu Wilkie, este ideea mea.

– Care anume? am întrebat. Nașterea?

– Nicidecum, a spus Dickens. Mai degrabă, diferența dintre *durere* și *lux*. Durerea ne-o amintim într-un fel general (deși teribil), dar nu o păstrăm cu adevărat în memorie; luxul ni-l amintim în toate amănuntele. Întreabă-te dacă asta nu e adevărat! Odată ce ai gustat cele mai bune vinuri, odată ce ai fumat cele mai bune trabucuri, odată ce ai mâncat la cele mai frumoase restaurante... ba chiar odată ce ai călătorit în lux așa cum călătorim astăzi în cupeul acesta... cu atât mai puțin odată ce am făcut cunoștință cu o femeie într-adevăr frumoasă, toate experiențele inferioare din fiecare categorie continuă să pălească ani la rând, decenii... o viață de om! Durerea nu ne-o putem aminti cu adevărat; *luxul* – în toate detaliile lui hedoniste – nu-l putem uita niciodată.

Ei, poate. Dar vă asigur, Dragi Cititori, că îngrozitoarea durere de care am suferit în ianuarie, februarie, martie și aprilie 1868 a fost de-un fel și de-o claritate oribile pe care nu le voi uita niciodată.

Dacă un fermier este bolnav, alții ară ogorul în locul lui. Dacă un soldat se îmbolnăvește, se prezintă la infirmerie și este înlocuit pe câmpul de luptă. Dacă un negustor cade la pat, alții – poate soția lui – trebuie să se ocupe de magazinul său. Dacă o regină se îmbolnăvește, milioane de supuși se roagă pentru ea și vocile și pașii răsună mai încet în aripa de palat unde se află dormitorul ei. Dar în toate aceste cazuri, munca la fermă, în armată, la magazin sau pentru țară merge mai departe.

Dacă un scriitor este răpus de-o boală grea, totul încetează. Dacă moare, „afacerea" lui se încheie pentru totdeauna. În sensul acesta, cariera unui scriitor popular se aseamănă mult cu cea a unui actor celebru – dar până și cel mai celebru actor are o dublură. Scriitorul nu are. Nimeni nu îl poate înlocui. Vocea lui unică este totul. Asta e cu atât mai adevărat pentru un scriitor popular a cărui operă este deja în curs de serializare într-o importantă revistă cu distribuție națională. *Piatra Lunii* începuse să apară deopotrivă în *All the Year Round,* revista noastră din Anglia, și în *Harper's Weekly,* din America, în ianuarie. Deși aveam mai multe episoade scrise înaintea publicării primului fragment, acelea erau deja puse în matriță; în cel mai scurt timp avea să fie nevoie de următoarele. Iar ele existau doar sub formă de notițe și schițe brute, urmând a fi scrise.

Această presiune mi-a pricinuit o altă groază pe deasupra celei deja existente, o durere a presiunii pe deasupra celeia care mi se târa și își croia drum cu ghearele prin creier și corp.

În acea primă săptămână a noii mele suferințe, neputând să stau în șezut și să țin tocul în mână, stăpânit de dureri indescriptibile și țintuit la pat, am încercat să-i dictez următorul capitol Carolinei și apoi fiicei ei, Carrie. Niciuna n-a putut îndura țipetele și gemetele agonice care, fără voia mea, îmi întrerupeau încercările de a dicta. Amândouă veneau degrabă la căpătâiul

meu, străduindu-se să mă consoleze, în loc să stea și să aștepte reluarea dictării.

Până să vină weekendul, Caroline angajase deja un secretar care să șadă într-un scaun din apropiere și să scrie după dictare. Dar nici acest secretar, în mod evident având o fire sensibilă, nu a putut îndura gemetele, mustrările și zvârcolelile mele involuntare. Și-a dat demisia din prima oră. Celui de-al doilea secretar, venit luni, părea să nu-i pese deloc și să nu-mi înțeleagă durerea, însă în același timp părea incapabil să distingă propozițiile mele dictate de strigătele și gemetele cărora le dădeam glas. A fost concediat după a doua oră.

În acea seară de luni, când toată casa dormea, însă agonia cauzată de mișcările tăioase din creier și apoi pe șira spinării în jos mă împiedica să pun geană peste geană – sau să stau măcar nemișcat – chiar și după douăsprezece autoadministrări de laudanum, am coborât din pat și m-am împleticit spre fereastră, trăgând deoparte draperiile de-un negru funebru și ridicând storurile ca să mă uit afară în bezna mocirloasă spre Portman Square.

Undeva acolo, eram sigur, deși invizibili ochiului unui profan, unul sau mai mulți agenți ai inspectorului Field stăteau încă de veghe. Bătrânul nu avea să mă mai abandoneze niciodată, nu după ceea ce văzusem și aflasem despre operațiunile sale.

Zile în șir o implorasem pe Caroline să-mi aducă ziarul și cerusem exemplare din *The Times* pe care le ratasem în perioada de comă. Numai că acele ziare fuseseră aruncate și în cele actuale nu se spunea nimic despre găsirea corpului eviscerat al unui fost polițist într-un cimitir de mahala. Nu se spunea nimic despre incendii care să fi izbucnit în zone din apropierea Tamisei sau în sistemul de canalizare Fleet, iar Caroline s-a uitat doar ciudat la mine când am întrebat-o dacă n-a auzit de astfel de evenimente.

L-am chestionat pe Frank Beard când a venit și, la fel, pe fratele meu Charles, dar niciunul nu observase vreo mențiune privitoare la uciderea unui detectiv sau la vreun incendiu subteran. Amândoi, Beard și Charley, bănuiau că întrebările mele erau rezultatul coșmarurilor pe care le aveam – era fără-ndoială adevărat că puținele ore sporadice de somn pe care le-am furat în toată această perioadă au fost dominate de coșmaruri oribile – și eu n-am făcut nicio încercare de a-i convinge că nu era așa.

E cât se poate de clar că inspectorul Field și-a folosit influența pentru a face poliția și/sau ziarele să păstreze tăcerea despre groaznicul mod în care a fost ucis sergentul Hatchery... dar de ce?

Poate că Field – și cei o sută și mai bine de oameni ai săi care participaseră la expediția punitivă de sub oraș – tăinuise pur și simplu crima față de poliție.

Dar din nou... de ce?

Nu aveam nici forța fizică și nici puterea de concentrare necesare în noaptea aceea de luni, în timp ce mă țineam de draperii și priveam pe geam la ceața rece londoneză, ca să răspund la propriile-mi întrebări, însă mă uitam după inevitabilii detectivi de supraveghere ai inspectorului Field ca și când aș fi scrutat bezna în căutarea unui Mântuitor.

De ce? Cum mă poate ajuta inspectorul Field să pun capăt acestei dureri?

Scarabeul s-a mișcat trei sau cinci centimetri la baza creierului meu și eu am strigat de două ori, amortizând al doilea strigăt cu o bucată din draperie de catifea îndesată în gură.

Field era al doilea șahist în acest joc teribil, egalat în abilitatea sa de a-i oferi o contrapondere monstrului Drood poate doar de absentul Charles Dickens (ale cărui motive erau și mai puțin inteligibile), și mi-am dat seama că începusem să-i atribui abilități imposibile, aproape mistice, detectivului bătrân, gras și cu favoriți.

Am nevoie de cineva care să mă salveze.

Nu era nimeni.

Suspinând, m-am împleticit înapoi spre pat, m-am ținut de stâlp când durerea mișcătoare m-a orbit pentru o clipă, după care am reușit să parcurg nesigur cei câțiva pași care mă despărțeau de scrin. Cheia sertarului de jos era acolo, în cutia mea cu perii, sub albituri, unde o țineam ascunsă.

Arma pe care mi-o dăduse detectivul Hatchery era la locul ei, sub albiturile curate.

Am scos-o – uimit din nou de greutatea ei – și m-am înapoiat șontâcăind spre pat, așezându-mă pe marginea lui aproape de singura lumânare aprinsă. Punându-mi ochelarii, mi-am dat seama că arătam probabil pe-atât de nebun pe cât mă și simțeam, cu părul și barba răvășite, cu fața schimonosită într-un geamăt aproape constant, cu ochii înnebuniți de durere și teroare și cu cămașa de noapte încrețită deasupra gambelor palide, tremurânde.

Cât m-am priceput mai bine, dată fiind totala mea ignoranță în privința armelor de foc, m-am asigurat că gloanțele erau în locașurile lor cilindrice. Mi-amintesc că mi-am spus: *Durerea asta nu se va sfârși niciodată. Scarabeul ăsta nu va pleca niciodată.* Piatra Lunii *nu va fi terminată niciodată. Peste câteva săptămâni, zeci de mii de oameni se vor așeza la coadă ca să cumpere următorul număr din* All the Year Round *și* Harper's Weekly *doar pentru a găsi pagini albe, goale.*

Ideea de goliciune, de vid, îmi surâdea în noaptea aceea într-un fel imposibil de pus în cuvinte.

Am ridicat pistolul spre față și am introdus țeava grea și groasă în gură. Țumburușul a ceea ce bănuiam că era vizorul armei mi-a lovit dintele din față când țeava a alunecat înăuntru.

Cu mult timp în urmă, cineva – se prea poate să fi fost bătrânul actor Macready – ne explicase mai multora în jurul unei mese

vesele că o persoană care chiar vrea să-și zboare creierii trebuie să tragă în sus prin cerul gurii și nu în osul dur al craniului care de cele mai multe ori poate ricoșa proiectilul, lăsându-l pe aspirantul sinucigaș o legumă stăpânită de durere și subiect de batjocură, în loc să-l omoare.

Cu brațele tremurându-mi puternic – tremuram din tot corpul – am ținut arma grea ca o nicovală cât de nemișcată am putut și am ridicat o mână ca să trag cocoșul masiv până când am auzit declicul armării. Terminând această operațiune, mi-am dat seama că dacă mi-ar fi alunecat degetul transpirat, arma s-ar fi declanșat deja și glonțul ar fi ricoșat deja prin ce mai rămăsese din pulpa creierului meu.

Și scarabeul ar fi mort – sau cel puțin ar fi rămas să mănânce și să sape în pace, întrucât eu nu aș mai simți durerea asta.

Am început să tremur și mai tare, lăcrimând în timp ce tremuram, dar nu am scos scârbavnica țeavă a pistolului din gură. Reflexul de vomă era foarte puternic și, dacă nu aș fi vărsat deja de vreo șase ori în după-amiaza și seara aceea, sunt sigur că aș fi făcut-o atunci. Așa însă, stomacul mi s-a convulsionat, gâtul mi-a fost cuprins de spasme, dar am ținut țeava în loc și îndreptată în sus, simțind cercul de metal atingând cerul gurii, așa cum spusese Macready.

Am pus degetul mare pe trăgaci și am început să exercit presiune. Dinții care-mi clănțăneau s-au închis pe țeava cea lungă. Mi-am dat seama că-mi țineam respirația, dar n-am mai putut s-o fac și am tras o ultimă gură de aer.

Aș putea respira prin țeava pistolului.

Oare câți oameni știau că asta este posibil? Simțeam gustul dulce-acru al uleiului de armă – aplicat cu mult timp în urmă de detectivul Hatchery cel mort, fără îndoială, și cu toate acestea încă se simțea puternic pe limbă – și gustul rece și oarecum strepezit de

oțel. Puteam însă să respir prin pistol chiar dacă strângeam țeava cu dinții și, făcând asta, inspirând prelung și anevoie, am auzit șuieratul respirației mele trecând prin cilindru și ieșind pe unde cocoșul era tras și asigurat.

Oare câți oameni și-au pus capăt vieții, în vreme ce acesta le era ultimul gând irelevant care le-a trecut prin creierul care în scurt timp avea să fie mort, împrăștiat, în curs de răcire și lipsit de orice gând?

Ironia acestei întrebări, pe care numai un romancier o putea simți, era mai mușcătoare decât durerea provocată de scarabeu și am început să râd. A fost un râset ciudat, înfundat și într-un fel obscen, distorsionat din pricina pistolului din gura mea. După un moment am scos țeava din gură – metalul altminteri mat sclipind în lumina lumânării datorită peliculei de salivă de pe el – și, fără a lăsa din mână arma încărcată, am luat lumânarea și am ieșit împleticit din cameră.

La parter, ușa noului meu birou era închisă, dar nu încuiată. Am intrat și am tras ușile largi, duble, după mine.

Celălalt Wilkie stătea din profil în spatele mesei mele de lucru, cufundat într-o carte în bezna aproape completă. A ridicat privirea spre mine când am intrat și și-a aranjat ochelarii care au reflectat lumina lumânării mele, ascunzându-i ochii în spatele a două flăcări galbene ca două coloane verticale, pâlpâitoare. Am observat că barba lui era nițel mai scurtă și nu chiar atât de sură ca a mea.

– Ai nevoie de ajutorul meu, a spus Celălalt Wilkie.

Niciodată, nici măcar o dată în toți anii scurși de când avusesem prima impresie vagă, în copilărie, că exista Celălalt Sine al meu, Celălalt Wilkie nu-mi vorbise și nici nu scosese vreun sunet. Am fost surprins cât de feminină suna vocea lui.

– Da, am șoptit aspru. Am nevoie de ajutorul tău.

Mi-am dat seama prostit că pistolul încărcat și armat se afla încă în mâna mea dreaptă. Îl puteam ridica acum și trage cinci – șase? – gloanțe în corpul acela cu aspect mult prea solid, care ședea obraznic la masa mea.

Când moare Celălalt Wilkie, voi muri și eu? Când mor eu, va muri și Celălalt Wilkie? Întrebarea m-a făcut să chicotesc, dar chicotul a ieșit ca un fel de suspin.

– Începem în noaptea asta? a întrebat Celălalt Wilkie, așezând cartea deschisă pe sugativa biroului. Și-a luat ochelarii de pe nas ca să-i șteargă cu o batistă (pe care o ținea în același buzunar de sacou în care o țineam și eu pe a mea) și am observat că, și fără lentilele ochelarilor, ochii lui erau tot două flăcări verticale pâlpâitoare, precum irisurile de pisică.

– Nu, nu în noaptea asta, am răspuns.

– Dar curând?

Și-a pus ochelarii mici înapoi pe nas.

– Da, am spus. Curând.

– Voi veni eu la tine, m-a asigurat Celălalt Wilkie.

Mai aveam doar atâta energie cât să aprob din cap. Încă desculț, încă ținând pistolul armat în mână, am plecat din birou, am închis ușile masive după mine, am urcat încet pe scări, m-am dus în camera mea, m-am prăbușit în pat și am adormit peste așternuturile dezordonate cu pistolul în mână și cu degetul încordat pe trăgaciul lui încovoiat și rece.

31

Ani la rândul îi explicasem Carolinei că nu eram liber să o iau în căsătorie deoarece extrem de sensibila mea mamă, care suferise

întotdeauna de emotivitate și care era acum pe moarte din cauza asta (potrivit doctorului Beard), pur și simplu nu ar înțelege niciodată – sau nu ar aproba – un atare aranjament cu o femeie care a mai fost căsătorită și care, s-ar fi aflat după căsătorie, împărțise aceeași casă cu mine ani întregi. I-am explicat că trebuie să o scutesc pe bătrâna femeie sensibilă (care, în fapt, nu era atât de sensibilă, dacă nu punem la socoteală emotivitatea ei) de un astfel de șoc. Caroline n-a acceptat niciodată pe de-a întregul argumentul, dar după câțiva ani renunțase să-l mai combată.

Acum mama era pe moarte.

Joi, 30 ianuarie – la o săptămână și o zi după ce mă trezisem în patul meu în urma incendiilor din Orașul Subteran și atacului lui Barris asupra mea – Caroline m-a ajutat să mă îmbrac și Charley m-a purtat literalmente pe sus la o trăsură care ne-a dus la gară. Sedasem scarabeul, aducându-l la un calm relativ, dublând obișnuita mea doză și așa mare de laudanum, uneori bând direct dintr-o carafă mare.

Planul meu era să continui cu această doză ridicată și să scriu ce aveam de scris acasă la mama până când ea avea să moară. După ce această piatră de hotar avea să fie atinsă și depășită, aveam să găsesc o cale de a le face față Carolinei, scarabeului din creierul meu și celorlalte probleme personale.

Mergând cu trenul la Tunbridge Wells și Southborough, îmi era atât de rău și tremuram atât de tare, încât sărmanul Charley, cu stomacul lui bolnav, a trebuit să mă cuprindă cu brațul și să șadă de-a curmezișul pe locul de la interval ca să mă protejeze cât de cât de ochii lumii. Eu am încercat să-mi înăbuș gemetele, dar sunt sigur că unele erau sesizate de ceilalți pasageri, acoperind sunetele locomotivei, șinelor și înaintării noastre vertiginoase prin aerul rece al peisajului campestru. Numai Dumnezeu știe ce zgomote am fi

făcut scarabeul și cu mine dacă *nu* aș fi luat dozele acelea uriașe de laudanum.

Deodată, am înțeles complet și teribil ce iad trebuie să fi fost pentru Charles Dickens în ultimii trei ani de la Staplehurst încoace – mai ales în epuizantele și solicitantele lui turnee de lectură, inclusiv cel din America în mijlocul căruia se afla în clipa aceea – în timp ce se forța zi și noapte să călătorească din oraș în oraș în vagoane care se hurducau, scârțâiau, în care fie înghețai de frig, fie mureai de cald, pline de fum și duhnind a transpirație și cărbuni.

Oare Dickens avea și el scarabeul lui? Oare Dickens are *și el un scarabeu acum?*

Numai la asta mă puteam gândi în vreme ce vagonul huruia mai departe. Dacă Dickens *avusese* un scarabeu implantat de Drood, dar reușise cumva să scape de el – *prin uciderea publică a unui om nevinovat?* – atunci prietenul meu celebru era singura mea speranță. Dacă Inimitabilul încă purta în el cărăbușul-monstru, dar învățase să coabiteze și să lucreze, și să funcționeze cu el, Dickens rămânea totuși cea mai bună speranță a mea.

Vagonul s-a clătinat și eu am gemut. S-au întors capete. Mi-am îngropat fața în haina mirosind a lână udă a lui Charley, căutând consolare și scăpare, apoi mi-am amintit că exact asta făcusem în garderoba întunecată a internatului când eram doar un copil.

Mi se părea că scrisoarea mea adresată Fraților Harper din America se deschidea cu amestecul perfect de tristețe masculină și profesionalism:

„Periculoasa boală a mamei mele m-a adus la casa ei de la țară și lucrez la poveste cât pot de bine, între perioadele când stau la căpătâiul ei."

Am continuat – cu la fel de mult profesionalism – vorbind despre revizii și trimiterea episoadelor săptămânale doisprezece și

treisprezece din roman și am zăbovit puțin întâi, lăudând și apoi corectând unele dintre ilustrațiile pe care ei mi le trimiseseră ca mostre. (Primul din seria de naratori epistolari ai mei, șeful servitorilor, Gabriel Betteredge, fusese înfățișat în versiunea desenatorului ca purtând *livrea*. Asta nu putea fi în regulă, le-am explicat americanilor, deoarece șeful servitorilor dintr-o casă de calitate, cum era cea în care slujea el, ar purta haine negre simple și ar arăta, cu cravata lui albă și părul cărunt, ca un funcționar bătrân.) Am încheiat însă cu ceea ce am considerat a fi un foarte bun artificiu personal:

„Puteți fi siguri că nu voi precupeți niciun efort pentru a vă ușura munca, ținând cont de disponibilitatea de care ați dat dovadă în a mi-o ușura mie. Sunt foarte bucuros să aud că vă place povestea până acum. Urmează să fac apel la unele efecte care – dacă nu mă înșel amarnic – n-au mai fost încercate în ficțiune până acum."

Mărturisesc că ultima frază suna nițel cam îndrăzneț, poate chiar puțin arogant, dar planul meu pentru misterul Pietrei Lunii furate depindea de o lungă și exactă descriere a acțiunilor unui om pe timp de noapte, a unui individ aflat complet sub influența opiului – îndeplinea operațiuni complicate de care nu-și mai amintea absolut nimic în dimineața următoare sau în orice altă zi, până când, ajutat de un opioman mai conștient de sine, își recapătă memoria – și credeam într-adevăr că aceste scene și teme erau fără precedent în proza engleză serioasă.

Cât despre faptul că lucram între perioadele de veghe la căpătâiul mamei, nu consideram că era relevant sau potrivit să explic că acele răgazuri erau foarte puține și disparate, chit că petreceam tot

timpul în casa ei. Adevărul era că mama nu suporta prezența mea în camera sa.

Charley mă pusese în gardă că în cele aproape două săptămâni cât lipsisem, mama își recăpătase abilitatea de a vorbi, însă „vorbire" categoric nu era termenul potrivit pentru țipetele, gemetele, urletele frânte și sunetele animalice pe care le scotea atunci când era cineva – dar mai ales eu – de față.

Când eu și Charley am stat prima oară în prezența ei în acea după-amiază de joi, în penultima zi din ianuarie, am fost șocat până în pragul silei de aspectul ei. Mama își pierduse parcă toată greutatea de ființă vie, astfel încât arătarea din pat, încă schimonosită, nu era altceva decât un înveliș de piele marmorată întins peste oase și tendoane. Îmi aducea aminte – comparația mi-a venit instinctiv! – de un pui de pasăre mort pe care îl găsisem în grădina noastră odată, când eram foarte mic. Aidoma cadavrului acelui pui (cu aripile lui oribile, fără pene și îndoite), pielea întunecată la culoare și pătată a mamei era translucidă, dezvăluind forma lucrurilor ce-ar fi trebuit să rămână nevăzute dedesubt.

Irisurile ei – încă abia vizibile între pleoapele semiînchise – zvâcneau și acum ca niște vrăbii captive.

Își recăpătase însă o parte din puterile vocale. Când am stat alături de patul ei în după-amiaza aceea, ea s-a zbătut, aripile îndoite de pasăre au fâlfâit și au vibrat, încheieturile ei strâmbe i-au smucit bezmetic mâinile ca niște gheare înainte și înapoi, și a urlat. A fost, cum spuneam, mai mult un mârâit decât un urlet – o flașnetă eliberând o presiune teribilă – și sunetul mi-a făcut puținele fire de păr rămase pe cap să se zbârlească de groază.

În timp ce mama se zvârcolea și gemea, am început și eu să mă zvârcolesc și să gem. Trebuie să fi fost oribil pentru Charley, care a trebuit să mă prindă de brațe ca să mă țină în picioare. (Doamna Wells plecase degrabă la sosirea mea și a continuat să

mă evite în cele trei zile pe care le-am petrecut la mama. N-am avut cum – și nici de ce – să-i explic ce făceam în noaptea când m-a văzut ridicând cămașa de noapte a mamei ca să verific locul de intrare a cărăbușului; nu se face să te explici în fața servitorilor.)

Simțeam scarabeul din creier cum se zvârcolește și fuge de colo-colo chiar în timp ce eu însumi mă zvârcoleam și gemeam. Am simțit – am *știut*– că scarabeul identic din mama reacționa la prezența mea (și a parazitului meu).

Nu aveam ce altceva să fac decât să gem și să mă prăbușesc în brațele lui Charley, care jumătate m-a târât, jumătate m-a purtat pe sus la sofaua din cealaltă cameră. Strigătele mamei s-au potolit întru câtva când n-am mai fost în prezența ei. Scarabeul meu s-a liniștit. Am zărit cu colțul ochiului umbra doamnei Wells intrând degrabă în timp ce Charley se îngrijea de mine aproape de șemineul din livingul mamei.

Și așa au decurs lucrurile preț de trei zile, cât am stat la mama – sau la arătarea aceea urlătoare, zvârcolitoare, agonizantă care *fusese* mama – în casa ei din Southborough, puțin mai departe de Tunbridge Wells.

Charley a fost acolo tot timpul, lucru bun de altfel, întrucât doamna Wells ar fi renunțat fără doar și poate s-o mai îngrijească pe mama dacă n-ar fi fost el acolo ca tampon. Dacă fratele meu s-a întrebat vreodată de ce eu și doamna Wells ne dădeam peste cap să nu fim niciodată singuri în aceeași cameră, n-a pus totuși nicio întrebare. Vineri a venit Frank Beard, a anunțat din nou că nu există nicio speranță și a injectat-o cu morfină, ca să poată dormi. Înainte să plece în seara aceea, m-a injectat și pe mine cu morfină. Acelea se prea poate să fi fost singurele câteva ore de liniște în care sărmanul Charley cel îndurerat a putut dormi, în vreme ce doamna Wells a vegheat-o pe mama.

Cât am stat la mama, am încercat să lucrez. Adusesem cu mine cutiuța mea japoneză de tablă cu notițe și materiale documentare și am stat cât de mult am putut la biroul mic al mamei, aproape de geamurile din față, dar mâna care ținea tocul nu părea să aibă vreo putere. Trebuia să mut tocul în mâna stângă numai ca să-i înmoi vârful în cerneală. Și nici atunci nu curgea niciun cuvânt. Vreme de trei zile m-am uitat la o pagină de manuscris nepătată de ficțiune, cu excepția a trei sau patru rânduri jalnice pe care le-am eliminat până la urmă.

După trei astfel de zile, am abandonat cu toții falsa pretenție că prezența mea era necesară acolo. Mama nu-mi suporta apropierea; de fiecare dată când intram în cameră, situația ei se înrăutățea, delirând și zvârcolindu-se, și durerea mea creștea până mă clătinam pe picioare sau mă retrăgeam.

Charley mi-a strâns lucrurile și m-a dus înapoi la Londra cu expresul de după-amiază. Telegrafiase din timp și aranjase ca Frank Beard și servitorul meu George să ne aștepte la gară – a fost nevoie de toți trei ca să mă urce în trăsura închiriată. Odată transportat pe propria-mi ușă și pe scări în sus până în odaia mea, n-am putut să nu observ privirea pe care mi-a aruncat-o Caroline G.: era panică în privirea aceea, și poate afecțiune, însă era și rușine, și dispreț, poate chiar un dispreț vecin cu dezgustul.

În seara aceea, Beard mi-a făcut o injecție și mai puternică cu morfină, care m-a ajutat să cad într-un somn adânc.

Treaz în pace!
Tu însuți mândru treaz în pace!
Heru din Edfu se trezește la viață!
Zeii înșiși se ridică să-ți venereze spiritul,
Tu, care ești venerabilul disc ce se ridică pe cer!

Căci tu ești unicul, mingea soarelui care străpunge cerul,
Care inundă acum pământul rapid către est,
Apoi se scufundă odată cu apusul soarelui zi de zi,
trecând noaptea în Inuet.
Heru din Edfu
Care se trezește în pace,
Marele zeu al cerului,
Cel al cărui penaj este multicolor,
Ridicându-se la orizont,
Marele disc înaripat care protejează sanctuarele!
Tu însuți te trezești în pace!
Ihy, care se trezește în pace,
Mărețul, fiul lui Hwt-Hwr,
Înnobilat de Cel Aurit din Neteru!
Tu însuți te trezești în pace!
Trezește-te în pace!
Ihy, fiul lui Hwt-Hrw, trezește-te în pace!
Mândrul lotus al Celui Aurit!
Tu însuți trezește-te în pace!
Trezește-te în pace, Harsiesis, fiu al lui Osiris,
Moștenitorul de drept născut din Cel Puternic,
Produs de Ounennefer, Victoriosul!
Tu însuți trezește-te în pace!
Trezește-te în pace, Osiris!
Măreț zeu care își ocupă locul în Iunet,
Fiul cel mare al lui Geb!
Tu însuți trezește-te în pace!
Treziți-vă în pace , Neteru și Neteretu care sunteți în Tarer,
Ennead din jurul Zeității Sale!
Voi înșivă treziți-vă în pace!

M-am trezit în întuneric, confuz și suferind.

Niciodată până atunci nu mai visasem doar în cuvinte – în cuvinte psalmodiate – și într-o limbă pe care nu o înțelegeam, dar pe care mintea mea – sau scarabeul – reușise cumva să o traducă. Continuam să simt în nas izul de tămâie și ulei ars în mangaluri. Ecoul vocilor demult moarte în hrube de piatră îmi răsuna în urechi. Vedeam în fața ochilor, ca atunci când te uiți la soare prea mult timp, fețele și corpurile Neteru, Zeii Ținuturilor Negre: Nuit, Stăpâna Stelelor; Ast sau Isis, Regina Cerurilor; Asar sau Osiris, Zeul Părinților noștri; Nebt-Het sau Nepthys, Zeița Morții Care nu este Eternă; Suti sau Set, Adversarul; Heru sau Horus, Stăpânul Lucrurilor ce Vor Veni; Anpu sau Anubis, Călăuza Morților; Djehuty sau Thoth, Păstrătorul Cărții Vieții.

Năpădit de durerea provocată de mișcările scarabeului, am strigat în întuneric.

N-a venit nimeni – era cândva la primele ore ale dimineții, ușa dormitorului era închisă și Caroline și fiica ei se aflau la parter, în spatele ușilor lor închise – dar pe când ecourile strigătului meu mi se stingeau în craniu, mi-am dat seama că mai era cineva sau ceva în cameră cu mine. Îi auzeam respirația. Îi simțeam prezența – și nu ca percepția aceea vagă, subliminală, a căldurii umane care ne înștiințează uneori de prezența altor oameni în apropierea noastră în întuneric, ci printr-o percepție a răcelii ființei. Era ca și când ceva ar fi absorbit și ultima căldură din aer.

Am dibuit pe scrin, am găsit chibriturile și am aprins lumânarea.

Celălalt Wilkie ședea acolo pe scaunul mic și tare de la piciorul patului meu. Purta o haină neagră, ca un frac, pe care eu o aruncasem cu ani în urmă, și avea o tăbliță de scris în poală și câteva foi albe de hârtie pe ea. În mâna stângă ținea un creion. Unghiile de la mână erau roase mai tare decât erau ale mele de obicei.

– Ce vrei? am șoptit.

– Aștept să începi dictarea, a spus Celălalt Wilkie.

Am observat din nou că vocea lui nu era atât de profundă sau rezonantă ca a mea. Dar apoi... îți auzi vreodată tonul și timbrul *propriei tale* voci?

– Ce să dictez? am reușit să întreb.

Celălalt Wilkie a așteptat. După o sută de bătăi ale inimii mele, a spus:

– Vrei să-mi dictezi conținutul viselor tale sau următoarea parte din *Piatra Lunii*?

Am ezitat. Asta trebuia să fie vreun fel de capcană. Dacă nu mă ofeream să dictez amănuntele și ceremoniile legate de Zeii Ținuturilor Negre, avea oare scarabeul să-nceapă să-și sape tunel de ieșire prin craniul sau fața mea? Ultimul lucru pe care aveam să-l văd sau să-l simt să fie uriașii clești brăzdându-și drum spre suprafață prin obrazul sau ochiul meu?

– *Piatra Lunii*, am spus. Dar voi scrie eu însumi.

Eram prea slăbit ca să mă ridic. După o jumătate de minut de lupte am reușit doar să mă sprijin incomod mai sus pe perne. Însă scarabeul nu m-a ucis. Poate, mi-am spus plin de speranță, nu înțelegea limba engleză.

– Ar trebui să încuiem ușa, am șoptit. O încui eu.

Dar nici acum n-am avut forța de a mă ridica.

S-a ridicat în schimb Celălalt Wilkie, a tras zăvorul și și-a reluat locul cu creionul pregătit. Am observat că scria cu mâna stângă. Eu eram dreptaci.

A tras zăvorul și a încuiat ușa, încerca să-mi spună o parte din creierul meu suferind. *El... arătarea... poate afecta lucruri din lumea fizică.*

Sigur că putea. Oare muierea cu piele verde și colți de fildeș nu-mi lăsase urme livide pe gât?

Celălalt Wilkie aștepta.

Printre gemete și ocazionale strigăte de durere, am început:

– *PRIMA POVESTIRE* ...totul cu majuscule... *Scrisă de domnișoara CLACK* ...majuscule și la nume, ai grijă... virgulă după nume... *nepoata răposatului Sir John Verinder* ...trei spații... *CAPITOLUL UNU* ...cu cifră romană... două spații... *Le sunt îndatorată scumpilor mei părinți care sunt morți amândoi* ...ba nu, schimbă asta... paranteză deschisă... *pe care i-a luat Dumnezeu la dânsul* ...paranteză închisă... *pentru că m-au deprins să duc o viață cumpătată și liniștită de tânără* ...ba nu, domnișoara Clack n-a fost niciodată tânără, scrie în schimb... *de la o vârstă foarte fragedă* ...punct, paragraf nou.

Am gemut și m-am prăbușit și mai tare peste perna îmbibată de sudoare. Celălalt Wilkie, cu creionul pregătit, aștepta răbdător.

Reușisem să am parte de doar două sau trei ore de somn încărcat de coșmaruri, când s-a auzit o bubuitură în ușa dormitorului meu. Am cules pe dibuite ceasul de pe noptieră și am văzut că era aproape ora unsprezece înainte de prânz. Bubuitul s-a reluat dimpreună cu vocea serioasă, dar îngrijorată, a Carolinei:

– Wilkie, lasă-mă să intru.

– Intră, am spus.

– Nu pot. Ușa e încuiată.

Mi-au trebuit câteva minute pentru a-mi aduna energia necesară ca să arunc cuverturile deoparte și să mă împleticesc până la ușă, să trag zăvorul.

– Pentru Dumnezeu, de ce era încuiată? a întrebat Caroline, dând buzna înăuntru și roind în jurul meu.

M-am întors în pat și mi-am tras cuverturile peste picioare.

– Lucram, am spus. Scriam.

– *Lucrai?*

A văzut teancul mic de pagini de pe scaunul de lemn și l-a ridicat.

– Astea-s scrise cu creionul, a remarcat. Când ai mai scris tu vreodată cu creionul?

– Nu prea pot folosi tocul stând întins pe spate aici.

– Wilkie... a rostit Caroline, uitându-se la mine strâmb pe deasupra teancului de hârtii din mâna sa, ăsta nu este scrisul tău.

Mi-a dat paginile.

Fără doar și poate, nu era caligrafia mea. Cuvintele scrise în grabă cu creionul erau înclinate în direcția greșită (cum ar scrie cineva cu stânga, am judecat eu), literele erau formate diferit – mai precise, mai ascuțite, aproape agresive în asprimea lor – și chiar spațierea și folosirea marginilor erau străine stilului meu. După un moment, am spus:

– Am văzut că ușa era încuiată. Durerea m-a ținut treaz aproape toată noaptea, așa că am scris. Nici tu, nici Carrie și nici vreunul dintre secretarii fără coloană vertebrală pe care i-ai adus aici n-ați putut scrie după dictarea mea, așa că n-am avut de ales decât să scriu eu însumi. Noile episoade trebuie să ajungă deopotrivă în America și la biroul lui Wills *într-o săptămână*. Ce altceva aș fi putut face, dacă nu să lucrez noaptea, folosind mâna stângă ca să scriu cu creionul, atunci când dreapta mă abandonează? E de mirare că scrisul e cât de cât lizibil.

Acesta era cel mai lung discurs pe care îl ținusem de când fusesem descoperit în stare de inconștiență în pragul locuinței noastre, pe 22 ianuarie, dar doamna G. n-a părut impresionată.

– E mai lizibil decât manuscrisele tale obișnuite, a zis Caroline. S-a uitat în jur. Unde-i creionul pe care l-ai folosit?

Cât se poate de absurd, am roșit. Celălalt Wilkie trebuie să-l fi luat cu el atunci când plecase la un moment dat înaintea zorilor. *Prin ușa încuiată și pereții solizi.* Am spus:

– Trebuie să-l fi scăpat. Poate s-a rostogolit sub pat.

– Ei bine... trebuie să spun că, judecând după cele câteva paragrafe pe care tocmai le-am citit, a zis Caroline, nici această teribilă boală și nici aceea a mamei tale nu ți-au afectat abilitatea de a compune. Ba dimpotrivă, dacă e să mă iau după fragmentele de aici. Povestea asta a domnișoarei Clack e de-un haz nebun. Credeam că vei face din ea un personaj mai jalnic și acru, o simplă caricatură – dar în această primă pagină și în a doua pare un personaj cu adevărat comic. Abia aștept să citesc restul cât de curând.

Când a plecat să o îndrume pe fata din casă să-mi pregătească tava cu micul dejun, m-am uitat peste teancul de hârtii surprinzător de gros. Prima propoziție era exact cum o dictasem eu. Nimic însă din restul nu mai era.

Caroline avusese dreptate cu judecata ei pripită: această „domnișoară Clack" – băgăcioasa și nesuferita bătrână autoare de pamflete religioase – fusese schițată cu mare energie și abilitate. Paragrafele și pasajele descriptive, toate văzute din perspectiva distorsionată a bătrânei înseși, desigur, întrucât ea era naratorul, se mișcau cu o mai mare siguranță auctorială și cu o mână comică mai lejeră decât pasajele mai lungi, mai alambicate și mai greoaie, pe care le dictasem în timpul nopții.

Fi-i-ar ochii *ai naibii!* Celălalt Wilkie scria *Piatra Lunii* și eu nu puteam face nimic în privința asta.

Și era un scriitor mai bun.

32

Mama a murit pe 19 martie.

N-am fost acolo când s-a întâmplat. Cum nu am fost în stare să particip la înmormântare, l-am rugat pe prietenul meu Holman

Hunt, cu care mersesem la teatru cu doar o săptămână în urmă ca să revedem *Impasul*, să participe în locul meu, scriindu-i: „Sunt sigur că va fi o consolare pentru el..." – prin asta mă refeream la fratele meu Charles – „...să vadă chipul unui vechi prieten drag pe care mama mea îl iubea și pe care noi îl iubim."

În fapt, Dragi Cititori, nu am idee dacă mama l-a iubit pe Holman Hunt sau dacă el nutrea vreun sentiment real față de ea, dar luase cina cu ea de câteva ori în prezența mea, așa încât n-am văzut niciun motiv pentru care el să nu poată înlocui absența mea la înmormântarea Harrietei Collins.

Poate mă credeți un suflet insensibil fiindcă nu am participat la înmormântarea propriei mame atunci când boala mea mi-o putea permite – și *mi-o permitea* – dar nu ați face-o dacă mi-ați fi cunoscut starea sufletească și mintală în acea perioadă. Totul era atât de logic, încât era teribil. Dacă mergeam cu Charley la casa mamei ca să-i văd cadavrul, ce reacție ar fi avut scarabeul ei și al meu, aflându-se atât de aproape unul de altul? Ideea că gândacul acela se zvârcolea și săpa și mișuna prin corpul mort al mamei era prea greu de îndurat pentru mine.

Și – înaintea înmormântării, când sicriul era încă în salonul casei ei și era deschis, astfel încât prietenii să-și poată lua adio – ce mi s-ar fi întâmplat mie dacă vedeam (mai ales dacă eu eram singurul care putea să vadă) cleștii aceia de scarabeu și capul acela de cărăbuș, și carapacea ieșind încet printre buzele albe și moarte ale mamei? Sau dacă ieșea pe altundeva – prin ureche sau pe ochi, sau prin gât?

Nu mi-aș fi putut păstra sănătatea minții.

Cât despre înmormântarea în sine, în timp ce sicriul ei era coborât în groapa înghețată alături de mormântul tatei, eu aș fi fost singurul care s-ar fi aplecat în față și ar fi așteptat, și ar fi ascultat, și ar fi așteptat și ascultat mai mult, chiar și după ce primii bulgări de pământ ar fi lovit capacul coșciugului.

Cine știa mai bine ca mine că existau tuneluri pretutindeni sub Londra și lucruri teribile care se mișcau prin acele tuneluri? Cine știa la ce impulsuri și reacții aflate sub controlul lui Drood era supus scarabeul, care crescuse acum fără-ndoială cât fusese în creierul mamei, după ce creatura chitinoasă consumase toate celulele cenușii moarte sau aflate pe moarte?

Așa că am rămas acasă, în pat, suferind.

Am reînceput să scriu la sfârșitul lui februarie, compunând *Piatra Lunii* la masa mea de lucru din birou atunci când eram în stare, scriind însă cel mai adesea proptit în pat. Când intram singur în birou sau dormitor, Celălalt Wilkie deseori mi se alătura, uitându-se în tăcere la mine într-un fel aproape acuzator. Îmi trecuse prin gând că poate își făcuse planuri să-mi ia locul (la scrierea cărții aceleia și a următoarei, la primirea aplauzelor pentru ea, în patul Carolinei, în societate în general) în caz că eu muream. Cine și-ar fi dat seama? Oare nu plănuisem eu însumi să-i iau locul lui Charles Dickens cam în același fel?

Am înțeles că boala dată în vileag brusc (și chiar mai brusca moarte) a unuia dintre personajele mele – mult adorata și respectata lady Verinder, nicio clipă un personaj central, dar mereu o prezență secundată liniștitoare și nobilă – aproape sigur provenea din părțile mai adânci ale minții mele creatoare și era un fel de a onora moartea mamei.

Trebuie să menționez aici că scarabeul, în mod evident, nu putea să citească prin ochii mei; în fiecare seară când Frank Beard mă injecta cu morfină, continuam să visez despre Zeii Ținuturilor Negre și toate ceremoniile lor, însă nici măcar o dată nu am devenit scribul care Drood îmi comandase să devin; nici măcar o dată nu am *scris* despre zeii aceia întunecați și păgâni.

Cărăbușul din creierul meu părea a se liniști atunci când scriam, în mod evident păcălit să creadă că-mi consemnam visele cu acele ritualuri străvechi. Și-n tot acel timp eu scriam, de fapt, despre curiosul slujitor bătrân Gabriel Betteridge (și despre obsesia lui pentru *Robinson Crusoe*, o carte pe care și eu o veneram) și despre îndrăzneața (deși prostește căpoasa) Rachel Verinder, și despre eroicul (deși ciudat de nătărăul) Franklin Blake, și despre sluta și menita să se afunde în nisip mișcător servitoare Rosanna Spearman, și despre băgăcioasa și pamfletara pioasă domnișoară Clack (ale cărei răutăți hilare erau contribuția Celuilalt Wilkie), și, desigur, despre inteligentul (dar niciodată indispensabil pentru rezolvarea misterului) sergent Cuff. Parazitul din mine considera că munca frenetică la masa de scris, în timp ce eram bolnav, se datora obedienței mele de scrib.

Scarabeu prost.

Primele episoade ale romanului meu serializat erau întâmpinate cu entuziasm continuu și crescând. Wills spunea că din ce în ce mai mulți oameni se îngrămădeau la redacția revistei de pe Wellington Street în ziua când era lansat noul număr. Toată lumea vorbea numai despre Piatra Lunii însăși, prețiosul diamant, și despre cine l-ar fi putut fura și de ce. Nimeni nu cunoștea, desigur, cât de departe mersesem cu ingeniozitatea, dar chiar înainte de a scrie ultimele capitole, eram întru totul încrezător că nimeni nu va ghici adevărata revelație. Între aceasta și triumful piesei mele, aveam multe cu care să-l impresionez pe Charles Dickens la întoarcerea sa.

Dacă avea să trăiască destul ca să se întoarcă.

Din ce în ce mai des, eu și Wills primeam vești, printr-o varietate de surse (dar mai ales prin intermediul candidelor mesaje de la George Dolby către fiicele lui Dickens, așa cum îmi erau ele reproduse de Charley), cum că sănătatea prietenului meu era într-un declin alarmant. Gripa de care se îmbolnăvise în timpul

călătoriilor sale aproape zilnice prin provinciile americane îl solicita să stea la pat până după-masa și să nu mănânce nimic până la ora trei sau mai târziu. Am fost cu toții uluiți să citim că Dickens – care insista mereu să tragă la hoteluri în timpul turneelor și niciodată la domicilii private – fusese așa de bolnav la Boston, încât fusese nevoit să stea cu prietenii lui, soții Field, în loc să se cazeze la Parker House, așa cum plănuise.

În ciuda gripei și guturaiului care nu se dădeau duse, epuizarea și reapariția umflăturii la piciorul său stâng păreau gata să-i vină de hac lui Dickens. Ne ajungea la urechi că Dolby trebuia să-l ajute pe „șefu'" să urce pe scenă la fiecare lectură, deși de îndată ce se vedea dincolo de cortină, Dickens se îndrepta spre pupitru cu o imitație perfectă a vechii sale agerimi și sprinteneli. Și în timpul antractului și după lectură, Dolby și ceilalți trebuiau să-l prindă pe autorul epuizat total pentru ca acesta să nu leșine cumva. Doamna Fields i-a scris lui Mamie, fiica lui Dickens, că în timpul ultimei sale lecturi la Boston, pe 8 aprilie, Charles se lăudase că-și recăpătase puterile dinainte, însă tot nu fusese în stare să-și schimbe hainele după lecturi, ci zăcuse pur și simplu întins pe sofa preț de treizeci de minute „într-o stare de cea mai mare istovire", înainte de a îngădui să fie dus înapoi în odaia sa.

Și – am observat asta – Dolby scrisese într-un mod aproape pasager că din cauza incapacității Inimitabilului de a dormi, reîncepuse să ia laudanum – deși doar câteva picături la fiecare pahar de vin – seară de seară.

Exista oare în America un scarabeu insațiabil care trebuia și el sedat?

În orice caz, fiicele lui Dickens și fiul Charles își făceau griji pentru tatăl lor, chiar dacă scrisorile pe care Inimitabilul însuși le trimitea acasă debordau de optimism și făceau mare caz de mulțimile de adoratori care veneau în fiecare oraș american în

care citea. Dar în vreme ce martie și aprilie se scurgeau și eu manifestam încet, încet semne de însănătoșire, începând să depășesc întru câtva durerea și slăbiciunea (asta deși recidivele mă țintuiau înapoi la pat zile în șir), am început să cred fie că Charles Dickens nu se va mai întoarce niciodată din America, fie că se va întoarce un om aflat cu un picior în groapă.

Mi-a fost greu să comunic cu Martha R. în timpul convalescenței. Am reușit totuși să-i trimit un mesaj scris prin intermediul servitorului meu George, cândva după debutul crizei mele și-n timpul veghii la căpătâiul mamei muribunde, prefăcându-mă că mă interesam cu privire la proprietăți de închiriat pe Bolsover Street, însă lucrul acesta era mult prea riscant pentru a-l continua.

De trei ori în luna februarie le-am spus totuși Carolinei și lui Carrie că plec la Tunbridge Wells cu Charley ca să o vedem pe mama și am făcut cale întoarsă de la gară, spunându-i fratelui meu că pur și simplu nu mă simțeam destul de bine ca să merg mai departe și că voi lua o birjă spre casă. În două din aceste trei rânduri am petrecut noaptea (sau nopțile) cu Martha – chit că eram prea bolnav ca să mă bucur de acest timp cum se cuvine – dar și stratagema asta era prea riscată, întrucât Charles putea oricând să-i menționeze Carolinei sau în prezența ei că de câteva ori eu nu fusesem în măsură să fac tot drumul până la mama.

Mi-ar fi putut scrie ea în acest interval (folosind o adresă de răspuns falsă înscrisă pe plicuri), dar Martha prefera să nu scrie epistole. La drept vorbind, Martha mea era analfabetă la momentul acela, deși mai târziu aveam să o educ destul cât să poată citi cărți simple și să scrie bilete scurte.

Odată ce m-am putut mișca din nou la finele lui martie, am căutat moduri de a o vedea, explicându-i Carolinei și chiar doctorului meu că trebuia să fac drumuri solitare cu trăsura (nu

mă simțeam în stare să *pretind* că mergeam pe jos ore întregi), fiindcă asta mă ajuta să mă gândesc la roman, sau că trebuia să petrec timp la club, în minunata bibliotecă de acolo, căutând cărți din care să mă documentez. Însă aceste vizite făcute „doamnei Dawkins" la Bolsover Street ne ofereau, în cel mai bun caz, câteva ore furate și nu ne mulțumeau pe niciunul din noi.

Totuși, compasiunea Marthei R. față de mine în acea perioadă dificilă din viața mea era sinceră și palpabilă, contrastând cu grija invidioasă și deseori suspicioasă a Carolinei.

Maat dă sens vieții. Maat insuflă ordine haosului creației din Primele Timpuri și menține ordinea și echilibrul până la sfârșitul timpului. Maat controlează mișcarea stelelor, supraveghează răsăritul și apusul soarelui, guvernează umflarea și curgerea Nilului și își întinde trupul cosmic și sufletul dedesubtul tuturor legilor naturii.

Maat este zeița dreptății și a adevărului.

Când voi muri, inima îmi va fi smulsă din corp și dusă în Sala Judecății din Tuat, unde va fi cântărită și greutatea ei comparată cu a penei lui Maat. Dacă inima mea e-n mare parte liberă de greutatea teribilă a păcatului – păcat împotriva Zeilor Ținutului Negru, păcat împotriva datoriilor așa cum sunt ele trasate de Drood și urmărite de scarabeul sacru – mi se va permite să merg mai departe și poate să mă alătur companiei zeilor înșiși. Dacă inima-mi păcătoasă trage la cântar mai mult ca pana lui Maat, sufletul meu va fi devorat și distrus de bestiile-demoni ale Ținuturilor Negre.

Maat a dat sens lumii și dă pe mai departe sens lumii. Ziua Judecății mele în Sala din Tuat se apropie, la fel ca și a voastră, Dragi Cititori. La fel ca și a voastră.

Diminețile erau foarte rele pentru mine. Acum, că terminasem de dictat *Piatra Lunii* parșivului scrib Celălalt Wilkie la cele mai

târzii ore din noapte, deseori mă trezeam din visele mustind de laudanum sau de laudanum și morfină, între două și trei după miezul nopții și trebuia pur și simplu să asist la răsăritul de primăvară gemând și zvârcolindu-mă în pat.

De obicei reușeam să ajung la biroul meu cel mare de la parter la primele ore ale după-amiezii, unde rămâneam să scriu până la patru, când Caroline sau Carrie, sau amândouă, mă duceau afară, cel puțin până în grădină, ca să iau aer proaspăt. Cum i-am scris unui prieten care voia să vină în vizită în acel aprilie: „Dacă vrei să vii, ar trebui să o faci înainte de ora patru, deoarece la patru *fix* sunt dus afară să mă aerisesc."

Într-o astfel de după-amiază de la mijlocul lui aprilie, la exact două luni după moartea mamei, Caroline a intrat în birou prin spatele meu.

Mă oprisem din scris și – cu tocul încă în mână – mă uitam pe geamurile largi care dădeau în stradă. Mărturisesc că stăteam în cumpănă, neștiind cum să iau legătura cu inspectorul Field. Deși eram în continuare convins că agenții lui Field erau la posturi și supravegheau, nu văzusem niciodată vreunul, în pofida eforturilor mele cele mai istețe de a da de unul. Voiam să știu ce se întâmpla cu Drood. Reușiseră oare Field și membrii poterii sale de peste o sută de oameni să-l ardă de viu pe egipteanul ucigaș, îl împușcaseră ca pe un câine în canal, așa cum Barris împușcase băiatul neîmblânzit în fața ochilor mei? Și Barris? Îl disciplinase oare inspectorul Field pe ticălos fiindcă mă lovise cu pistolul?

Însă cu doar o zi în urmă îmi trecuse prin gând faptul că nu aveam nicio idee unde se puteau găsi birourile inspectorului Field. Îmi aminteam că prima dată când mă vizitase la Melcombe Place nr. 9, inspectorul trimisese o carte de vizită – pe care nu putea să nu se găsească adresa lui de serviciu – dar după ce am scotocit prin birou și până la urmă am găsit-o, pe ea nu scria decât:

INSPECTOR
CHARLES FREDERICK FIELD
Birou de Investigații Particulare

Pe lângă că-mi doream să aflu ce se întâmplase în Orașul Subteran, mai voiam și să-i angajez pe inspector și agenții lui pentru o treabă particulară: mă interesa să aflu când și unde se întâlnea Caroline cu instalatorul Joseph Charles Clow (căci nu aveam nicio îndoială că *se întâlneau* în secret).

Aceste gânduri îmi roiau prin minte atunci când, cu privirea întoarsă către stradă, am auzit-o pe Caroline că-și drege glasul în spatele meu. Nu m-am răsucit.

– Wilkie, dragul meu, aștept de ceva vreme să discut cu tine despre un lucru. A trecut o lună deja de când s-a stins draga ta mamă.

Remarca aceasta nu cerea niciun comentariu, așa că nici n-am oferit vreunul. Afară, o căruță cu gunoi a trecut, huruind. Crupa mârțoagei era toată numai o rană și chiar în clipa aceea vizitiul cărunt a lovit-o cu harapnicul. De ce oare, mă întrebam, trebuia să se grăbească o căruță cu gunoaie?

– Lizzie se apropie de vârsta la care este pregătită să fie prezentată în societate, a continuat Caroline. Este pregătită să găsească un gentleman care să-i fie soț.

Băgasem de seamă de-a lungul anilor că ori de câte ori Caroline voia să vorbească despre fiica ei – Elizabeth Harriet Graves – în calitatea ei de *fiică*, o numea „Lizzie". Când vorbea despre ea ca despre pupila noastră, îi spunea „Carrie" – numele pe care fata îl și prefera, de altfel.

– Îi va fi cu *atât* mai ușor lui Lizzie, apropo de perspectivele matrimoniale și acceptarea în societate, dacă ar proveni dintr-o familie solidă și stabilă, a urmat Caroline.

Eu încă nu mă întorsesem către ea.

Pe trotuarul de peste drum, un tânăr într-un costum de-o culoare prea deschisă și cusut dintr-o lână prea subțire pentru primăvara aceea mușcătoare, s-a oprit, s-a uitat înspre casa noastră, și-a verificat ceasul de la mână și a mers mai departe. Nu era Joseph Clow. Se putea oare să fi fost unul dintre agenții inspectorului Field? Mă îndoiam că vreunul din oamenii inspectorului ar fi așa nesăbuit, mai cu seamă fiindcă eu eram foarte vizibil cum ședeam la geamurile boltite de la parter.

– Ar trebui să poarte numele tatălui ei, a spus Caroline.

– Dar deja poartă numele tatălui ei, am spus fără urmă de inflexiune a vocii. Soțul tău i l-a dat chiar dacă altceva n-ați văzut niciuna de la el.

V-am spus deja, Dragi Cititori, că, de fapt, Caroline a fost sursa mea de inspirație pentru *Femeia în alb*. Când, în vara lui 1854, fratele meu Charley și cu prietenul meu John Millais au dat peste o făptură în straie albe alergând dintr-o grădină a unei vile din nordul Londrei sub clar de lună – era Caroline, desigur, care fugea de bruta de soț al ei care, mi-a spus ea la vremea aceea, o ținea prizonieră prin mijloace mesmerice – doar eu dintre cei trei am alergat după ea. Și o crezusem cu privire la soțul ei bogat, un bătăuș amator de tării, un anume George Robert Graves, și cu privire la faptul că viața ei și a fiicei sale de un an, Carrie, fusese una de detenție și tortură psihică.

După câțiva ani, Caroline mă informase că George Robert Graves murise. Cum primise această informație nu știam și nici n-am întrebat (știind în tot acest timp ce improbabil era ca ea să o fi primit totuși de undeva, întrucât locuise în casa mea în toți anii scurși din noaptea când străbătuse Charlton Street în goană, înlăcrimată, în lumina lunii). Am acceptat însă vestea ca fapt sigur și n-am mai întrebat-o niciodată despre asta. Toți acești ani, ne prefăcuserăm amândoi că ea era doamna Elizabeth Graves – „Caroline" o botezasem

eu, atunci când venise în grija mea – care fusese victimizată de soțul ei cu ajutorul hipnotismului și, totodată, al unui vătrai.

Adevărul, gândisem la vremea aceea – și nu aveam motiv să mă răzgândesc în privința asta acum, după paisprezece ani – era că, probabil, în noaptea aceea de vară din 1854, Caroline fugea în fapt de un proxenet sau de un client care recursese la violență.

– Înțelegi care sunt avantajele pentru Carrie de-a lungul următorilor câțiva ani dacă fata noastră poate spune și arăta că provine dintr-o familie cu tradiție, a urmat Caroline, vorbind cu spatele meu. Vocea ei era nițel nesigură acum.

Partea cu „fata noastră" m-a înfuriat. Întotdeauna o tratasem pe Carrie cu aceleași sentimente de iubire și generozitate ca și când ar fi fost fiica mea. Doar că nu era. Nu avea să fie niciodată. Eram supus unui soi de șantaj, o strategie despre care aveam motive să cred că draga de Caroline o stăpânea bine cu mult dinainte să o salvez eu, și refuzam să-i cad în plasă.

– Wilkie, scumpul meu, trebuie să recunoști că am fost întotdeauna înțelegătoare atunci când mi-ai spus că bătrâna și fragila ta mamă este singura piedică în calea căsătoriei tale.

– Da, am spus.

– Dar cum Harriet a plecat dintre noi, acum ești liber?

– Da.

– Liber să te căsătorești, dacă asta dorești?

– Da.

Am rămas cu fața întoarsă către geam și stradă.

Caroline aștepta de la mine să mai spun ceva. N-am spus. După un moment lung în care am auzit limpede fiecare legănare a pendulului orologiului din hol, Caroline s-a întors și a părăsit biroul.

Știam însă că acela nu era sfârșitul conversației. Femeia mai avea o ultimă carte de jucat – una pe care o considera infailibilă. Și știa

că o va juca în curând. Ceea ce nu știa era că eu însumi aveam o mână întreagă de cărți de jucat. Și mai aveam altele în mânecă.

– Râcâieli. Se aud râcâieli.

– Poftim?

Fusesem trezit mai devreme ca de obicei – verificându-mi ceasul, am văzut că încă nu era ora nouă – și am fost alarmat de grupul de fețe care pluteau deasupra mea: Caroline, Carrie, servitorul meu George, soția acestuia, Besse, care slujea ca fată în casă.

– Poftim? am spus din nou, ridicându-mă în pat.

Invadarea dormitorului meu în felul acela înainte de micul dejun era intolerabilă.

– Se aud râcâieli, a repetat Caroline.

– Despre ce vorbești? Unde?

– Pe scările noastre, domnule, a rostit George, cu fața roșie de rușine fiindcă fusese adus în dormitorul meu. Aceasta era evident isprava Carolinei.

– Scările servitorilor? am spus, frecându-mă la ochi.

Noaptea trecută nu fusese una în care mă ajutasem de morfină, și totuși capul mă durea. Îngrozitor de tare.

– Le-au auzit la fiecare etaj al casei, a zis Caroline. Vocea ei era puternică și enervantă ca a unui claxon. Acum le-am auzit și eu. E ca și cum ar fi un șobolan mare acolo înăuntru. Unul care râcâie în sus și în jos.

– Șobolan? am zis. Am adus aici oameni care să-i stârpească toamna trecută, când am făcut muncile de renovare și am reparat *instalațiile.*

Am subliniat în mod intenționat ultimul cuvânt.

Caroline a avut cuviința să roșească, dar nu a dat înapoi.

– Este ceva pe scara servitorilor.

– George, am spus, nu ai căutat să vezi ce este?

– Ba da, domnule Collins, am căutat. Am intrat, domnule, și-am mers în sus și-n jos după sunet, domnule. Da' de fiecare dată când mă apropiam... Nu l-am găsit, domnule.

– Crezi și tu că sunt șobolani?

George a fost întotdeauna nițel încet la minte, însă rareori se arătase mai zevzec ca în clipa aceea, când se lupta cu întrebarea mea.

– După sunet, pare a fi unu' foarte mare, domnule, a zis într-un sfârșit. N-aș zice că-s șobolani, domnule... ci mai degrabă unu' singur și-al dracului de mare, cer iertare, domniță.

– E absurd, am spus. Toată lumea afară. Mă îmbrac și cobor într-un minut și-o să găsesc șobolanul ăsta „al dracului de mare" al vostru și-o să-l omor. Și-atunci poate c-o să fiți toți atât de buni, încât să lăsați un om bolnav să se odihnească.

Am ales să intru pe casa scării de la nivelul bucătăriei, astfel încât ea să nu poată ajunge mai jos de mine.

Eram sigur că știam ce anume producea sunetul acela. În fapt, mă și miram de ce n-o văzusem pe femeia cu piele verde și dinți de fildeș înainte de asta, în cele opt luni de când ne aflam în casa cea nouă. Celălalt Wilkie făcuse cât se poate de ușor mutarea de la Melcombe Place.

Dar de ce pot ceilalți să o audă acum?

În toți anii când femeia cu piele verde ocupase pe întuneric scările servitorilor din locuințele mele anterioare, nimeni în afara mea nu o auzise și nu o văzuse. Eram sigur de asta.

O fac Zeii Ținuturilor Negre să fie mai reală așa cum au procedat cu Celălalt Wilkie?

Am dat deoparte acest gând neliniștitor și am luat lumânarea de pe masă. Le ordonasem celorlalți să nu intre în bucătărie cu mine și să stea departe de toate intrările spre scara servitorilor de la fiecare nivel al casei aceleia înalte.

Femeia cu piele verde și dinți de fildeș mă zgâriase deja la gât o dată, cu mult înainte ca Drood, scarabeul și Zeii Ținuturilor Negre să intre în viața mea. Nu mă îndoiam defel că mă putea ucide acum, dacă îi dădeam ocazia și îi îngăduiam să se apropie suficient. Nu aveam de gând să fac nici una, nici alta.

Deschizând puțin ușa, am scos pistolul greu al detectivului Hatchery din buzunarul jachetei.

Odată ușa închisă după mine, scara servitorilor s-a cufundat în întuneric aproape deplin. Nu era niciun geam de-a lungul acelei laturi a casei și cele câteva lumânări din stativele de pe perete nu fuseseră aprinse. Scările erau neobișnuit – și tulburător – de abrupte și înguste, urcând drept cale de trei etaje înainte să se întrerupă pentru un scurt palier, după care să continue urcarea pe alte două etaje în direcție opusă, către pod.

Am ciulit un moment urechile înainte să pornesc în sus. Nimic. Cu lumânarea în mâna stângă, cu pistolul în cea dreaptă și cu casa scării atât de îngustă, încât atingeam cu coatele pereții, am urcat încet pe trepte.

La jumătatea distanței dintre parter și primul etaj, m-am oprit să aprind prima lumânare de pe perete.

Nu era nicio lumânare acolo, deși una dintre îndatoririle fiicei fetei în casă era de a le înlocui cu regularitate. Aplecându-mă mai aproape, am văzut zgârieturi și scobituri în stativul vechi bine fixat, ca și când ceva ar fi smuls lumânarea pe jumătate consumată de acolo cu ghearele. *Sau cu colții.*

M-am oprit ca să ascult din nou. Un foarte vag foșnet de pași venea de undeva de deasupra mea.

Femeia cu piele verde și dinți de fildeș nu scosese niciodată până atunci un sunet puternic, mi-am dat seama. Ea întotdeauna plutise pe scări în sus și în jos, îndepărtându-se sau apropiindu-se de mine, de parcă picioarele ei goale abia ar fi atins treptele.

Dar asta se întâmplase în celelalte case ale mele. Scara servitorilor de aici poate că avea o mai mare rezonanță pentru astfel de spirite malefice.

Cum murise Shernwold? Căzuse chiar pe scările acelea și își frânsese gâtul, dar de ce se aflase ea pe scara servitorilor?

Cercetând sunetele produse de șobolani?

Și de ce căzuse?

Lumânările care lipseau din stativele lor parcă erau mâncate?

Am mers mai departe spre primul etaj, m-am oprit în fața intrării de acolo un moment – ușile erau vechi și groase și nu răzbătea niciun sunet prin ele, însă prin partea de jos se vedea o lumină argintie liniștitoare – și apoi am continuat în sus.

Și a doua lumânare lipsea din stativ.

Ceva a foșnit și a râcâit și mai puternic nu foarte departe mai sus de mine.

– Alo? am strigat încet.

Recunosc că m-a încercat un oarecare sentiment de putere reală când am întins pistolul. Dacă femeia cu piele verde fusese suficient de materială, încât să lase zgârieturi pe gâtul meu – și fusese – atunci era destul de materială, încât să simtă efectele unuia dintre gloanțe. Sau ale mai multora.

Oare câte gloanțe erau în butoiaș?

Nouă, îmi aminteam din ziua când detectivul Hatchery îmi pusese pistolul în mână, spunându-mi înainte să cobor în hrubele lui King Lazaree că ar trebui să am ceva cu care să mă apăr de șobolani. Îmi aminteam chiar și ce spusese despre calibru...

„Sunt de calibru patruzeci și doi, domnule. Nouă ar trebui să fie mai mult decât suficiente pentru orice șobolan... pe patru sau două picioare, cum va fi cazul."

Am înăbușit chicotul care m-a încercat atunci.

La ușa de la al doilea nivel, scara din spate și mai jos de mine, doar slab iluminată de lumânarea mea pâlpâitoare, părea atât de abruptă, încât ai fi spus că era verticală. Aceasta – și poate faptul că nu mâncasem de dimineață și nici nu băusem cele trei pahare de laudanum – mi-a dat un sentiment de vertij.

Ceva semănând mult prea tare a gheare pe tencuială sau lemn a râcâit deasupra mea.

– Arată-te! am strigat în întuneric. Mărturisesc că aceasta era o simplă bravadă, o speranță că George, Caroline, Besse și fata m-ar putea auzi. Numai că ei erau, probabil, de-acum cu două niveluri mai jos de mine. Și ușile erau *foarte* groase.

Am început să urc și mai încet, pistolul îndreptat în fața mea și legănându-se dintr-o parte în alta ca o absurdă giruetă grea în bătaia unor vânturi indecise.

Râcâitul era nu doar mai puternic acum, însă părea să aibă și o *direcție*. Nu îmi puteam da seama dacă venea de la palierul celui de-al treilea etaj, unde scara se întorcea cu o sută optzeci de grade, sau de undeva dintre mine și palierul acela. Mi-am pus în gând să instalez cel puțin o fereastră în zidul exterior gros, din cărămidă și mortar, măcar pe acel palier, dacă nu altundeva.

Am mai făcut trei pași.

Nu vă pot spune, Dragi Cititori, de unde a venit femeia aceasta cu piele verde și dinți de fildeș galben, ci doar că a fost alături de mine din fragedă copilărie. Mi-o amintesc intrând în camera noastră atunci când Charles dormea. Îmi amintesc că am văzut-o în podul casei tatălui meu, atunci când fusesem atât de imprudent, încât pornisem să explorez spațiul acela întunecat și înțesat de pânze de păianjen pe când aveam nouă sau zece ani.

Se spune că de o frică scapi cunoscând-o, dar în cazul de față nu era așa. Femeia cu piele verde – chipul ei nu era al vreunei femei în carne și oase pe care s-o fi cunoscut cândva, deși uneori

mi se părea că-mi amintea puțin de prima guvernantă pe care am avut-o eu și Charley – îmi dădea fiori de fiecare dată când o întâlneam, dar știam din experiența personală că o puteam respinge atunci când sărea la mine.

Dar nimeni nu a mai auzit-o până acum. Până acum nu a mai scos niciodată un sunet.

Am mai făcut trei pași spre palierul de la etajul al treilea și m-am oprit.

Zgrepțănatul și foșnetul erau mult mai puternice acum. Sunetul părea foarte aproape deasupra mea, deși circumferința palidă a luminii lumânării se întindea aproape chiar până la palier. Însă sunetul era foarte puternic – înțelegeam teama lui George acum – și chiar semăna cu acela făcut de un șobolan. Hârș-hârș. Tăcere. Hârș-hârș-hârș-hârș. Tăcere. Hârș-hârș.

– Am o surpriză pentru tine, am zis, armând cu oarecare dificultate masivul pistol. Îmi aminteam că Hatchery spusese că țeava mare de jos era un fel de pușcă. Îmi doream acum să-mi fi dat gloanțe pentru ea.

Încă doi pași în sus și am putut vedea palierul. Era gol.

Râcâitul s-a auzit din nou. Părea să fie *deasupra* și chiar *în spatele* meu.

Am ridicat lumânarea deasupra capului și m-am uitat cu ochii mijiți drept în sus.

Hârșâitul se transformase într-un strigăt bezmetic și eu am rămas acolo, încremenit, ascultându-l preț de un minut întreg sau mai mult înainte să-mi dau seama că acesta venea din partea mea.

Întorcându-mă cu gândul de a fugi, am tropăit pe scări în jos, am ajuns la ușa de la etajul al doilea, am zgâlțâit-o în timp ce strigam, m-am uitat în sus peste umăr, am strigat din nou. Am tras cel puțin de două ori cu pistolul, știind că nu va ajuta la nimic. Și nici n-a ajutat. Alergând și bocănind iarăși pe scări în jos – și ușa de

la primul etaj era încuiată de cealaltă parte – am strigat când ceva umed și scârbos a picurat de... de sus... și apoi m-am avântat din nou pe scări în jos, ricoșând dintr-un perete în altul. Am scăpat lumânarea, care s-a stins. Ceva mi-a atins părul, încolăcindu-se de-a lungul cefei mele. Răsucindu-mă în bezna totală, am mai tras două focuri de armă, m-am împiedicat, am căzut cu capul înainte pe ultima duzină de trepte.

Nici în ziua de azi nu știu cum am reușit să nu pierd pistolul sau să nu mă împușc singur cu el. Strigând mai puternic acum, am zăcut grămadă la baza scărilor și-am bătut cu pumnul în ușa de la parter.

Ceva puternic și subțire și foarte lung mi s-a înfășurat în jurul ghetei drepte și mi-a smuls-o din picior. Dacă aș fi legat cataramele cum se cuvinte înainte să intru, aș fi fost tras pe scări în sus odată cu ea.

Strigând din nou, am tras un ultim foc în întuneric, am dat ușa de perete și – orbit de lumină – am căzut pe burtă pe scândurile lungi ale dușumelei din bucătărie. Lovind înnebunit cu ambele picioare, am trântit ușa masivă după mine.

George a dat buzna înăuntru, în pofida comenzilor mele anterioare de a nu intra nimeni în cameră. Vedeam chipul Carolinei și al celorlalte două femei uitându-se albe și rotunde și cu gura căscată de la intrarea dinspre hol.

Aproape l-am tras pe George la podea, apucându-l aprig de rever și șoptindu-i:

– Încui-o! Încuie ușa! Încui-o! Acum!

George s-a executat, trăgând zăvorul extrem de mic. Nu se auzea nimic din cealaltă parte. Gâfâielile și icnetele mele păreau să umple bucătăria.

Ridicându-mă în genunchi și apoi în picioare, cu pistolul încă ridicat și armat, l-am tras pe George aproape de mine și i-am șuierat la ureche:

– Adu cât de multe scânduri și cât de mulți oameni ai nevoie. Vreau toate ușile de la casa scărilor bătute în cuie și apoi acoperite cu scânduri într-o jumătate de oră. Ai înțeles? Ai... *înțeles?*

George a încuviințat din cap, s-a smuls din strânsoarea mea și a dat fuga să aducă ce avea nevoie.

Eu am ieșit cu spatele din bucătărie, fără a-mi dezlipi o clipă ochii de la ușa mult prea fragilă a casei scărilor.

– Wilkie... a început Caroline, punându-mi mâna pe umăr, însă eu i-am înlăturat-o, tresărind.

– Șobolani erau, am icnit, punând piedica la pistolul pe care îl simțeam deodată prea greu pentru a-l ține în mână. Am încercat să-mi amintesc câte gloanțe trăsesem, dar n-am putut. Aveam să le număr pe cele rămase mai târziu. Doar șobolani erau.

– Wilkie... a început din nou Caroline.

M-am descotorosit de ea și am urcat în dormitor ca să vomit în lighean și să-mi găsesc butelca.

33

Caroline și-a jucat cartea cea mare miercuri, 29 aprilie, cu o zi înaintea datei la care *Rusia*, purtându-i pe Dickens și Dolby în ultimul drum al lungii lor călătorii, era programată să arunce ancora în portul Queenstown.

Caroline știa că eram într-o dispoziție bună, deși nu avea absolut nicio idee de ce. Mie, motivele îmi erau îndeajuns de clare. Când Charles Dickens plecase spre America în noiembrie trecut, el fusese maestrul și ea ucenicul înflăcărat; acum, *Piatra Lunii* în formă serializată era un succes la scară națională, mulțimile prezente la redacția *All the Year Round* de pe Wellington Street erau mai numeroase cu

fiecare număr lansat, iar oamenii de rând și nobilii deopotrivă așteptau cu nerăbdare fiecare nou episod pentru a vedea cine furase diamantul și de ce. Iar eu eram convins că nici cel mai ager la minte cititor dintre ei nu va putea vreodată să ghicească deznodământul.

Când Charles Dickens ridicase ancora spre America în noiembrie trecut, piesa mea *Impasul* – și era, într-adevăr, *piesa mea,* după toate rescrierile, reviziile și ideile noi pe care le topisem în ea din toamna trecută încoace – fusese doar un vis la primele repetiții. Acum era un succes în toată regula și avusese la Adelphi Theatre deja peste o sută treizeci de reprezentații ținute cu casa închisă. Se aflau în desfășurare negocieri serioase pentru o montare pariziană.

În cele din urmă, moartea mamei, deși mă întristase (și mă îngrozise cu aspectele ei insectoide și cauza neelucidată), totodată mă eliberase. Acum, la vârsta de patruzeci și patru de ani, devenisem în sfârșit pe deplin un bărbat în adevăratul sens al cuvântului.

Astfel, Caroline simțea că, în ciuda incidentului cu scara servitorilor (după două săptămâni încă refuzam să intru în bucătărie sau în orice altă parte a holurilor de la etaje, în apropierea ușilor bătute în multe cuie, acoperite cu multe scânduri și sigilate complet) și a frecventelor recidive și a durerii continue ce necesita doze tot mai mari de laudanum și morfină numai pentru a putea lucra câteva ore în fiecare zi, eram în cea mai bună dispoziție de care mă bucuram după ani întregi.

Dickens plecase în noiembrie crezându-se pe sine Maestrul și pe mine, protejatul său; se întorcea (bolnav și neputincios, după toate spusele) pentru a mă găsi un romancier și dramaturg de succes și un om întru totul independent. De data aceasta aveam să ne întâlnim ca niște egali (în cel mai rău caz).

Și, eram din ce în ce mai convins, purtam amândoi în țeste scarabeul lui Drood. Și numai acest fapt, singur, aducea un nou element de sumbră egalitate relației noastre.

Caroline m-a abordat în dimineața aceea de miercuri în timp ce făceam baie. Poate credea că atunci voi avea garda cel mai jos posibil... sau că atunci voi fi măcar în cea mai receptivă dispoziție.

– Wilkie, dragul meu, m-am gândit la discuția noastră anterioară.

– La ce discuție te referi? am întrebat, deși știam prea bine.

Ochelarii mi se aburiseră și m-am întins după un prosop din apropiere. Am strâns din ochi cât mi-am șters lentilele. Caroline a devenit o siluetă mare, alb cu roz, dodoloață și neclară.

– Cea despre intrarea lui Lizzie în societate și despre viitorul relației noastre sub acest acoperiș, a explicat ea, părând chiar foarte încordată.

Eu, pe de altă parte, eram complet calm când mi-am pus ochelarii minusculi înapoi pe nas.

– Da?

– Am decis, Wilkie, că pentru ca Lizzie... Carrie... a noastră să beneficieze de avantajele cuvenite în viață, mama ei trebuie neapărat să fie măritată și fiica noastră să facă parte dintr-o familie stabilă.

– Mai mult nici că aș putea fi de acord, am spus.

Aburii apei din baie urcau spre tavan și se vălătuceau spre toate marginile. Chipul Carolinei era îmbujorat de la aburi.

– Serios? a făcut ea. Ești de acord?

– Absolut, am spus. Te rog să-mi dai prosopul ăla, draga mea.

Mută, mi-a dat prosopul și eu m-am apucat să-mi usuc rotunjimile îndeajuns de atrăgătoare cu el.

– Nu știam... tot acest timp... nu am fost sigură... s-a fâstâcit Caroline.

– Aiurea, am făcut. Bunăstarea ta... și a lui Carrie, desigur... au fost dintotdeauna principala mea grijă. Și ai dreptate. A sosit timpul pentru o căsătorie.

– O, Wilkie, eu... a început, dar n-a putut continua.

Lacrimile îi curgeau pe obrajii înroșiți de aburi.

– Presupun că încă ții legătura cu instalatorul tău, am spus, aruncând prosopul și trăgând pe mine halatul de velur. Domnul Clow. Joseph Charles Clow?

Caroline a înghețat. Roșeața i s-a scurs din obraji.

– Da?

– Și presupun că domnul Clow ți-a propus deja să vă căsătoriți, draga mea. De fapt, presupun că voiai să-mi comunici lucrul acesta chiar în discuția de față.

– Da, dar eu nu... nu am...

Am mângâiat-o pe braț.

– Nu e nevoie de explicații suplimentare între doi prieteni atât de vechi, am spus vesel. Este timpul pentru o căsătorie – pentru binele lui Carrie, ca și pentru al tău – și al nostru domn Clow a propus-o. Trebuie să accepți pe dată.

Caroline se albise de-acum până în vârful degetelor. A făcut doi pași orbi în spate și s-a lovit de vană.

– Îi voi spune lui Besse să-ți împacheteze hainele imediat, am continuat. Celelalte obiecte ale tale, cărți și așa mai departe, vor fi trimise la timpul lor. Îi voi cere lui George să aducă o cabrioletă de îndată ce vei fi gata de plecare.

Caroline a mișcat de două ori din buze înainte să poată rosti un cuvânt.

– Lizzie...

– Carrie, desigur, va rămâne cu mine, am spus. Aspectul acesta a fost deja stabilit de mine și Carrie. Este alegerea ei și este definitivă. Oricât de pasional și de îngăduitor ar fi instalatorul tău... domnul Joseph Charles Clow... și oricât de bine privit trebuie să fi fost tatăl lui de profesie distilator, modul de viață nesigur, deși uneori frizând burghezia, al instalatorului tău nu este potrivit pentru Carrie în acest moment al vieții ei. Cum ai spus și tu, Caroline, în curând

Carrie va intra în societate. Și a ales să facă asta din acest cămin bun, de la Gloucester Place nr. 90, la loc sigur în compania scriitorilor, artiștilor, compozitorilor și oamenilor cu renume. Îți va face vizite frecvente, sigur că da, însă aceasta va rămâne casa ei. Am discutat asta nu doar cu Carrie, ci și cu mama ta, și amândouă sunt de acord.

Caroline lăsase ambele mâini pe marginea ligheanului din spatele ei și părea să se țină în picioare doar grație forței brațelor ei drepte, întepenite și tremurătoare.

Nu am întins mâna să o ating când am trecut pe lângă ea în drum spre hol și mi s-a părut că nici ea n-ar fi putut ridica atunci un braț.

– Cred că decizia ta este înțeleaptă, draga mea, am rostit încet din prag. Tu și cu mine vom fi mereu prieteni. Dacă tu sau domnul Joseph Charles Clow veți avea nevoie de ceva vreodată, de orice, mă voi strădui să vă pun în legătură cu cei care v-ar putea ajuta, dacă aceștia vor dori să o facă.

Caroline continua să privească în gol spre locul unde stătusem eu lângă vană.

– Îi voi cere lui Besse să se apuce de împachetat, am spus. Și îl voi trimite pe George la bulevard după o trăsură. Mai bine mai devreme decât mai târziu. Nu mă deranjează să-l plătesc pe vizitiu să aștepte, dacă e nevoie. Cel mai bine e să începi un drum ca acesta dimineața, atunci când ai forțe proaspete.

Cum am spus mai devreme, vasul lui Dickens și Dolby, *Rusia*, a ajuns în portul Queenstown în ultima zi din aprilie, dar niciunul dintre prietenii Inimitabilului nu s-a înghesuit la Liverpool să-l întâmpine. Telegramele trimise de Dolby anunțaseră clar că Dickens își dorea „câteva zile de aclimatizare solitară înainte de a-și relua îndatoririle și vechile obiceiuri".

Înțeleg din acestea că autorul sleit de puteri nu avea să se ducă direct la Gad's Hill Place și nu avea să rămână nici la Londra (deși

a trecut pe acolo cu trenul în 2 mai), ci mai degrabă avea să meargă direct în brațele nerăbdătoare ale lui Ellen Ternan, în Peckham. S-a dovedit că presupunerea mea a fost întru totul corectă. Știam totodată din comentariile pasagere ale lui Wills, spuse la redacția de pe Wellington Street, că actrița și mama ei se întorseseră din Italia cu doar două zile înainte.

Foarte convenabil pentru Dickens.

S-au mai scurs patru zile până când Inimitabilul a fost disponibil pentru a primi urări de bun venit din partea lui Wills, Frank Beard și a mea. A venit cu trenul de la Peckham pentru o cină timpurie cu Fechter și noi ceilalți, după care ne-am dus cu toții la Adelphi, astfel încât Dickens să poată vedea în sfârșit *Impasul.*

Eu fusesem mai mult decât pregătit să-mi exprim îngrijorarea și chiar șocul față de starea de oboseală și aspectul îmbătrânit al lui Dickens în urma turneului american, însă Beard a vorbit pentru amândoi, la gară, unde medicul a exclamat:

– Dumnezeule mare, Charles! Ai întinerit cu șapte ani!

Așa și era. Nu se vedea nici urmă de umflătură a piciorului, care să-l facă să șchiopăteze, despre care aflaserăm atât de multe din scrisori. Slăbise întru câtva în America, însă asta îl făcea să pară mai tânăr și mai sănătos. Drumul de opt zile pe mare, la vreme de primăvară, era evident că-i oferise oarecare răgaz de odihnă, departe de toate grijile, și lungile ore petrecute pe punte îi făcuseră arămiu chipul care, altminteri, mereu se bronza repede; cumva, chiar și părul și barba sa păreau mai negre și mai dese. Ochii lui erau luminoși. Zâmbea cu ușurință, iar râsul și vocea lui rezonantă umpleau restaurantul în care luam masa și trăsura care ne-a dus apoi pe toți cinci la Adelphi.

– Dumnezeule mare, Wilkie, mi s-a adresat Dickens în particular, pe când ne predam pălăriile, mănușile și bastoanele fetei de la teatru, știam că ești bolnav, dar arăți de-a dreptul oribil, dragul

meu băiat. Tremuri și ești palid și îți târăști pașii ca Thackeray aproape de sfârșitul vieții. Ce *naiba* a pus stăpânire pe tine?

A pus stăpânire pe mine. Foarte inteligent alesese cuvintele. Foarte... *nostim.* I-am adresat lui Dickens un zâmbet firav și n-am spus nimic.

Mai târziu, în timpul reprezentației, am trăit o experiență extraordinară.

Grupul nostru restrâns se afla în loja autorilor – mai puțin Fechter, desigur, care dăduse fuga în culise pentru machiaj și ca să vomite regulamentar înainte de spectacol (deși aceea avea să fie, probabil, ultima sa lună în care dădea viață maleficului Obenreizer pe o scenă din Anglia, din pricina tot mai gravelor sale probleme de sănătate). În ciuda propriei mele boli, m-am aflat acolo, în loja aceea, de multe ori în următoarele cinci luni, însă aceea era prima dată când Dickens era de față la piesa la care colaborase în primele ei faze de concepție. Firește, Charles a primit aplauze în picioare din partea întregii săli chiar dinainte să se ridice cortina. Dar la asta mă așteptam și nu m-am simțit jignit.

Nu, experiența extraordinară pentru mine a fost piesa în sine. Punând la socoteală repetițiile, văzusem *Impasul* meu de la un capăt la altul de cel puțin treizeci de ori. Puteam recita fiecare replică și fiecare rescriere a fiecărei replici. Știam la fracțiune de secundă când intra și când ieșea fiecare personaj.

În seara aceea a fost însă ca și când aș fi văzut-o pentru întâia oară.

De fapt, Dragi Cititori, a fost ca și când *un ochi* ar fi văzut piesa pentru întâia oară. Migrena care mă sâcâia se stabilizase, după cum îi era obiceiul, în spatele ochiului drept cu o așa intensitate, încât mă așteptam ca dosul globului ocular să sfârâie ca o halbă de grog bun atunci când hangiul vâră în el o tijă înroșită în foc ca să-l încălzească. Simțeam totodată presiunea exercitată

acolo de scarabeu. Uneori aveam impresia că sapă înainte tocmai ca să poată arunca o privire printr-unul din ochii mei.

Așa se face că, pe când stăteam acolo ținându-mă de tâmplă întâi cu mâna dreaptă și apoi cu cea stângă, acoperindu-mi pe ascuns întâi ochiul stâng și apoi pe cel drept, era ca și când aș fi văzut pentru prima oară piesa pe care o scrisesem și pe care o văzusem deja de atâtea ori.

Am observat pe dată că scena de la orfelinat, în care copiii de pripas erau bătuți, era încărcată nu de-un patos real, ci de un fals general, în pofida evidentei reacții emoționale din partea publicului naiv. Faptul că Dickens jucase un rol foarte activ în colaborarea sa la pasajul acela de-a dreptul jalnic mă încălzea prea puțin pe măsură ce piesa se desfășura.

Moartea lui Walter Wilding (atât din pricina inimii frânte, cât și a sentimentului de vinovăție totală la gândul că moștenise accidental numele și averea altui om) a făcut publicul să suspine ca de fiecare dată, însă pe mine m-a făcut să-mi vină să vărs. O tâmpenie fără margini. Baliverne absolute. Cum se putea, mă întrebam, ca un autor serios să fi născocit o asemenea scenă?

Iar acum Fechter se fâțâia de colo-colo în pielea diabolicului Obenreizer. Ce personaj absurd! Ce prestație absurdă!

Îmi amintesc că i-am arătat lui Fechter un paragraf anume din povestea tipărită, sugerându-i că acolo se găsea esența motivațiilor secrete și a modului de gândire al personajului său. Acum îmi aminteam cuvintele cu regret:

> „Însă marea ciudățenie a lui Obenreizer era că peste ochii săi cobora adesea, fără știre, un straniu văl impenetrabil – din câte se pare, asta se datora chiar voinței sale – care ascundea nu doar de cei care spun povești, ci și de chipul său în totalitate, fiecare expresie, mai puțin aceea de atenție. Asta nu însemna nicidecum

că atenția lui era îndreptată complet spre persoana cu care discuta ori asupra sunetelor și obiectelor prezente. Ci mai degrabă era o stare de alertă generală față de tot ce avea el în gând și față de tot ceea ce el știa sau bănuia că se petrecea în gândul altor oameni."

Îmi aminteam că scrisesem paragraful acesta cu aproape un an în urmă și-mi mai aminteam că avusesem un distinct sentiment de satisfacție pentru propriile-mi abilități de exprimare a complexelor trăsături mintale și fizice ale unui răufăcător. Crezusem la vremea aceea că îmi transmiteam astfel propriul mod secret de a vedea o lume care știam că este nesinceră și chitită să-mi năruiască propriile planuri și ambiții.

Însă aceste cuvinte extrase din povestea originală de Crăciun – așa-zisa cheie a personajului lui Obenreizer – erau plate, înțelegeam acum. Plate, absurde și goale de sens. Iar Fechter îmi folosise cuvintele pentru a-l înzestra pe Obenreizer al său cu un mers mereu ferit și cu o privire furtivă, combinate cu o stare maniacală – mult prea adesea neavând absolut niciun scop – care acum îmi sugerau trăsăturile nu ale unui personaj negativ isteț, ci mai curând ale unui idiot al satului care suferise o lovitură serioasă la cap.

Publicul era în adorație.

Ei îl adorau și pe noul nostru erou George Vendale (care prelua eroica ștafetă de la Walter Wilding, când acesta murea de a sa rușine fără vină). Astă-seară am văzut că George Vendale era un idiot și mai mare decât Obenreizer cel posac și hlizit, care se holba tâmp. Și un copil de trei ani ar fi observat nesfârșitele manipulări și falsitatea lui Obenreizer, și totuși Vendale – ca și șapte sute de oameni aflați în public în seara aceea – a acceptat premisa noastră cretină cum că eroul era un suflet blând, demn de încredere.

Dacă rasa noastră ar fi produs doar câteva suflete blânde și demne de încredere ca George Vendale în plus, speciile ar fi murit cu milenii în urmă de prostie curată.

Până și decorul oferit de Alpii elvețieni, mi-am dat seama în timp ce priveam cu claritatea scarabeului, era prostesc și inutil. Acțiunea care se muta întruna de la Londra în Elveția nu avea alt scop în afara aducerii la rampă a unei părți din spectacolul pe care Dickens și cu mine îl văzurăm în călătoriile noastre prin Alpi din 1853. Ultimele scene ale piesei, unde iubita lui Vendale, Margaret Obenreizer (nepoata frumoasă și ingenuă a răufăcătorului), dezvăluie că Vendale *nu* a murit în urma aruncării sale de pe ghețar cu un an înainte, ci s-a aflat în taină în grija ei tot acest timp, într-o căbănuță cochetă din Elveția, aflată, chipurile, la baza sus-amintitului ghețar, a fost cât pe ce să mă facă să izbucnesc într-un râs batjocoritor.

Scena în care Obenreizer cel Deștept (care îl ademenise pe Vendale taman până la marginea acelui pod de gheață, deasupra abisului, cu un an în urmă) pornește să străbată periculoasa pantă mânat de niciun alt motiv decât acela că finalul piesei cerea sacrificiul său, n-a reușit doar să-mi întindă scepticismul proaspăt trezit până în pragul ruperii, ci l-a rupt cu totul. Mi-aș fi dorit din tot sufletul ca Fechter să se fi aruncat la propriu într-un abis fără fund decât să cadă doar câțiva metri peste un maldăr de saltele ascunse de vederea publicului în spatele unui vârf de gheață făcut din lemn vopsit.

A trebuit să închid ambii ochi la scena finală, unde corpul neînsuflețit al lui Obenreizer este adus în sătucul elvețian celebrând căsătoria lui Vendale cu Margaret (de ce nu se căsătoriseră la Londra, pentru Dumnezeu?), cuplul ferice ieșind triumfal pe scenă în dreapta chiar în timp ce corpul neînsuflețit al lui Obenreizer este scos pe o targă de pe scenă prin stânga, în timp ce publicul deopotrivă scrâșnea din dinți la înmormântarea ticălosului și lăcrima și aclama căsătoria. Această juxtapunere, în aparență

atât de inteligentă atunci când eu și Dickens o așternuserăm pe hârtie, era puerilă și absurdă văzută cu claritatea mea de scarabeu. Publicul însă a scrâșnit și a aclamat mai departe în vreme ce cadavrul lui Fechter era scos de pe scenă prin stânga și cuplul de însurăței intra prin dreapta scenei în trăsura lor nupțială.

Publicul era format din idioți. Piesa era jucată de idioți. Scenariul ei era o idioțenie melodramatică pură scrisă de un idiot.

În foaier, după reprezentație – și după ce cinci sute de oameni se îngrămădiseră să strângă mâna lui Dickens sau să-i spună ce piesă minunată fusese (eu am fost aproape complet uitat, se pare, în calitatea mea de adevărat dramaturg, lucru care – în urma revelației din seara aceea – nu m-a deranjat câtuși de puțin) – Dickens mi-a spus:

– Ei, dragul meu Wilkie, piesa este un triumf. Nu încape îndoială. Dar, făcând apel la limbajul din Piatra Lunii a ta, rămâne un diamant necizelat. Sunt lucruri excelente în ea... excelente lucruri!... însă totuși trenează puțin.

Am căscat ochii la el. *Văzuse oare Dickens aceeași piesă ca și mine?*

– Așa cum e montată acum, lipsesc prea multe efecte dramatice, a continuat Dickens. Prea multe ocazii de a spori deopotrivă drama și răutatea lui Obenreizer au fost ratate în această versiune.

A trebuit să-mi adun toate forțele ca să nu-i râd Inimitabilului în nas. Mai multe efecte dramatice, mai multă dramă și mai multă răutate sunt ultimele lucruri de care grămada aia de balegă aburindă, prost jucată și melodramatică, avea nevoie. Ce-i trebuia, mi-am spus, erau o lopată și o groapă adâncă într-un loc îndepărtat în care să o îngropăm.

– Știi, nu mă îndoiesc, că din moment ce Fechter ar putea să părăsească destul de curând această montare din pricina sănătății, a continuat Dickens, avem toate motivele să punem în scenă o versiune nouă a *Impasului* la Café Vaudeville din Paris, la începutul

lunii viitoare, sperând totodată că Fechter va relua, mai devreme sau mai târziu, rolul lui Obenreizer care i-a adus atât succes.

Va relua eșecul ăsta public care ne-a umplut de ridicol, a fost singurul meu gând.

– Voi supraveghea personal reviziile și poate voi îndeplini rolul de regizor la Vaudeville Théâtre până când piesa va fi pe picioare, a spus Dickens. Sper sincer că vei veni și tu cu noi, Wilkie. Va fi foarte distractiv.

– Regret, dar asta nu va fi posibil, Charles, am zis. Sănătatea pur și simplu nu-mi va permite.

– Aa! a făcut Dickens. Îmi pare rău din suflet pentru asta. (N-am simțit pic de regret sincer în vocea lui, dar am auzit fără putință de tăgadă o undă de ușurare.) Ei bine, a zis el, Fechter va fi prea epuizat ca să iasă cu noi după spectacol, așa că-i voi face o vizită în culise ca să-i transmit felicitările noastre pentru excelența a ceea ce ar putea fi ultima sa prestație în rolul lui Obenreizer... în *această* versiune a piesei, cel puțin!

Și cu aceasta, Dickens a plecat grăbit, continuând să fie felicitat de ultimii spectatori în trecere.

Beard, care avea să vină cu noi mai târziu, sporovăia cu alții, așa că eu am ieșit în stradă. În aer mirosea a balegă, cum se întâmpla de fiecare dată după ce trăsurile și birjele îi duceau de la teatru pe membrii trași la patru ace ai publicului de seară. Putoarea părea adecvată momentului.

Până la urmă, Dickens ne-a făcut pe mine și pe Beard să așteptăm mai mult de o jumătate de oră. Mai târziu am aflat că-l împrumutase pe Fechter, podidit de lacrimi, cu două mii de lire sterline... un fapt cu atât mai iritant, cu cât eu însumi, cu doar două săptămâni înainte, îi împrumutasem actorului netot o mie de lire de care cu greu mă puteam despărți.

Pe când aşteptam singur în miasma de grajd, am băut zdravăn din butelcuţa de argint cu laudanum şi mi-am dat seama că, în ciuda discursului lui Dickens despre triumful teatral în Franţa, el nu avea să stea acolo dincolo de prima săptămână din iunie.

Drood şi scarabeul aveau să-l aducă înapoi la Londra în sau înainte de 9 iunie. Atunci avea să fie a treia comemorare a accidentului de la Staplehurst. Charles Dickens avea o întâlnire stabilită pentru seara aceea, eram sigur, şi anul acesta îmi jurasem că aveam să o petrec alături de el.

Am înghiţit ultima duşcă de laudanum şi am schiţat un zâmbet mult mai rece şi mai parşiv decât orice ar fi fost în stare să exprime Fechter îmbrăcând personajul lui Obenreizer.

34

Până la finele lui mai, aflasem deja (prin intermediul doamnei G., cumnata vârstnică a Carolinei, care venea acum să stea la noi din când în când, la Gloucester Place nr. 90, întrucât ar fi fost necuvenit pentru Carrie să locuiască în casa unui burlac fără supravegherea măcar ocazională a unui alt adult, măcar de dragul respectabilităţii) că draga de Caroline trăia acum cu mama lui Joseph Charles Clow, văduva distilatorului. Stabiliseră data nunţii la început de octombrie. Vestea nu m-a derutat câtuşi de puţin; dimpotrivă, mi se părea pasul potrivit la momentul potrivit pentru oamenii potriviţi. Şi că veni vorba de potrivire, după ce am primit o scrisoare întru câtva panicată din partea Carolinei înseşi, i-am scris ca să o asigur că o voi ajuta să creeze şi să menţină până la moarte orice ficţiune referitoare la

trecutul sau familia ei (și cu atât mai puțin la relația mea cu ea) pe care alegea să o prezinte clanului Clow mic-burghez și oarecum puritan.

Între timp, i-am găsit lui Carrie un loc de muncă plăcut ca guvernantă, cu jumătate de normă, la o familie bine cunoscută mie. O încânta munca și îi făcea plăcere să aibă niște bani ai ei, dar partea cea mai bună era că familia o prezenta deseori în societate aproape ca și când ar fi fost fiica lor. Între contactul ei cu cei mai valoroși oameni din lumea artelor și literaturii la masa mea și cunoștințele pe care și le făcea printre cei mai cunoscuți nobili și cetățeni ai claselor politice și de afaceri din Anglia în salonul casei ei de adopție, tânăra Carrie se descurca de minune pregătindu-se pentru ieșirea în lume.

Carrie se apropia de șaisprezece ani și Martha R. nu împlinise încă treizeci și trei. Martha era mult mai fericită acum, că mă simțeam îndeajuns de bine ca să-i fac vizite ocazionale – drept „domnul Dawson", soțul ei întors de pe drumuri, desigur – la odăile ei de pe Bolsover Street. Martha știuse de Caroline și probabil știuse că aceasta fusese mai mult decât menajera consemnată în formularele mele de recensământ anual, însă Martha n-a trădat nicio emoție și n-a oferit niciun comentariu când i-am spus că „doamna G." se mutase de la mine și plănuia să se căsătorească în toamnă.

Pasiunea Marthei însă, dintotdeauna foarte puternică, a părut să înflorească la acel sfârșit de primăvară și început de vară. Mi-a spus, într-adevăr, că-și dorea un copil, iar eu am râs, nesocotind pentru moment ideea. Și am glumit pe seama „sărmanului domn Dawson", care trebuia să petreacă atât de mult timp pe drum, fără să-și poată întreține scumpa sa soție, încât cu greu ar fi fost corect față de el însuși să aibă o familie acasă, când el nu putea fi acolo pentru a se bucura de ea.

Vino, Isis, Regină a Cerului! Cere ca acest copil să fie conceput în flăcările lui Nebt-Het, sfânta Nepthys, Zeița acelei morți care nu este eternă. Ascunde-te cu odrasla lui Osiris, Zeu al Părinților noștri. Hrănește și susține acest copil așa cum l-ai hrănit și susținut pe Horus, Stăpânul Lucrurilor ce Vor Veni, în ascunzătoarea dintre trestii. Membrele acestui prunc vor fi puternice, la fel ca trupul și mintea ei, și ea va fi așezată pe altarul părintelui ei și va sluji Templul care transmite adevărul celor Două Tărâmuri. Ascultă-ne, o, Osiris! Tu, a cărui răsuflare este viață! Ascultă-ne!

M-am trezit din visele mele induse de morfină și am găsit aceasta și alte pagini asemănătoare lăsate pe masa de lângă patul meu. Scrisul era al Celuilalt Wilkie. Nu îmi aminteam să i le fi dictat. Cuvintele, lipsite de amintirea viselor, nu aveau vreo mare noimă.

Scarabeul meu părea împăcat însă.

În prima zi când am găsit asemenea pagini, am făcut focul în vatra din dormitor și am încredințat textul flăcărilor. La două zile după aceasta, am căzut la pat, urlând de durere. De atunci înainte, în fiecare dimineață după visele aduse de injecțiile cu morfină pe care Frank Beard mi le administra seara, adunam paginile scrise înghesuit și le așezam într-o casetă încuiată pe un raft de sus al dulapului din birou. Apoi încuiam dulapul. Într-o zi vor fi toate încredințate flăcărilor, dar asta poate după moartea mea. Nu-mi închipuiam că atunci scarabeul avea să mă mai poată face să sufăr.

Cândva în cursul lunii mai din acel an, 1868, m-a străfulgerat gândul că întreruperea legăturii cu inspectorul Charles Frederick Field era mai mult în dezavantajul meu decât al lui.

Oricât de teribilă fusese acea ultimă noapte pe râul din Orașul Subteran – încă aveam coșmaruri cu Băiatul Neîmblânzit căzând cu capul înainte în apele mizere și aveam o cicatrice aproape de

linia părului unde Reginald Barris mă lovise cu tocul pistolului său – cert era că atunci când ţinusem legătura cu inspectorul Field, primisem mult mai multe informaţii de la el (despre Dickens, despre Drood, despre Ellen Ternan, despre ce se întâmpla în jurul nostru) decât primise vreodată inspectorul de la mine. Acum, că mă apropiam de ceea ce eram sigur că avea să fie confruntarea finală dintre Dickens şi mine (după care nimeni nu avea să mai aibă vreo îndoială că eu îi eram egal sau chiar superior), îmi dădeam seama că aveam nevoie exact de genul acela de informaţii pe care inspectorul Field mi le furnizase până în ianuarie.

Aşa că în mai am început să-l caut.

În calitate de fost reporter de ziar, ştiam că cea mai sigură abordare ar fi fost să contactez pe cineva cu autoritate de la Poliţia Metropolitană sau de la Biroul lor Detectivistic. Deşi Field era la pensie, nu încăpea îndoială că cineva de acolo ar fi ştiut deopotrivă adresa lui personală şi unde anume se afla Biroul său de Investigaţii Particulare. Existau însă motive solide de a nu întreba poliţia. Înainte de orice era continua dispută a lui Field cu Forţele de Poliţie privitoare la pensia sa, privitoare la amestecul său în cazul Palmer din urmă cu câţiva ani şi privitoare la alte probleme. În al doilea rând, îmi făceam griji că inspectorul Field însuşi ar putea avea probleme cu poliţia după evenimentele din ianuarie, incendieri şi schimburi de focuri, la care fusesem martor în Oraşul Subteran. Nu doream deloc să mă asociez cu un atare comportament ilegal.

În cele din urmă, şi totodată cel mai convingător argument, ştiam că Drood şi Dickens, deopotrivă, aveau oamenii lor de legătură în cadrul Poliţiei Metropolitane şi nu intenţionam defel să le dau de ştire acestora că îl căutam pe inspectorul Field.

M-am gândit apoi să mă duc la *Times* sau la alt ziar; dacă ştia cineva unde se aflau birourile bătrânului inspector, eram sigur că acela era un reporter cu iniţiativă.

Dar și în acest caz, punctele negative cântăreau mai greu decât aspectele pozitive ale unei astfel de abordări. Pe cât de puțin voiam ca poliția să mă asocieze cu inspectorul Charles Frederick Field, voiam ca ziarele să facă asta chiar mai puțin. Renunțasem la făcut reportaje de atât timp, încât nu mai aveam niciun om de legătură la ziare sau reviste în care să pot avea încredere.

Așa că rămânea să caut singur. Toată luna mai am făcut asta cum m-am priceput mai bine – plimbându-mă pe străzi când mă simțeam destul de bine pentru asta, luând o birjă prin centru alteori și trimițându-l pe George în clădiri și pe alei care mi se păreau potrivite ca să adăpostească biroul lui Field. Poate datorită plimbării noastre pe Strand și prin Lincoln's Inn Fields (sau poate datorită faptului că acolo se afla biroul bătrânului avocat al junelui Edmond Dickenson) ori poate datorită repetatelor noastre întâlniri pe podul Waterloo, nutrisem impresia distinctă că birourile bătrânului detectiv se aflau între Charing Cross și Fleet Prison, foarte probabil în labirintul de clădiri vechi și birouri oficiale dintre Drury și Chancery Lanes.

Totuși, după săptămâni de căutări prin părțile acelea n-am dat nici de cea mai mică urmă. Am lăsat atunci vorbă la club că îl căutam (în scopuri de cercetare literară) pe fostul polițist despre care Dickens scrisese la mijlocul anilor 1850, dar deși mulți își aminteau că Field fusese modelul pentru „inspectorul Bucket" (nimeni nu ajunsese încă să-l asocieze cu „sergentul Cuff", care se bucura atunci de atâta popularitate în romanul meu în foileton), nimeni de la club nu știa unde ar fi putut fi găsit. De fapt, majoritatea celor cu care am discutat aveau impresia că inspectorul Field murise.

Eu, unul, continuam să cred cu tărie că Field va relua legătura cu mine înainte de a se încheia vara. Așa mâhnit cum trebuie să fi fost de faptul că subordonatul lui mă lovise cu pistolul în ianuarie – bănuiala mea era aceea că Field se temea că l-aș putea da

în judecată, pretinzând daune – eram sigur că voia pe mai departe informații de la mine. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre golanii lui de pe stradă sau un individ altminteri banal în costum maro (chit că mă îndoiam serios că s-ar fi folosit de Reginald Barris ca agent pentru un astfel de serviciu) avea să mă abordeze pe stradă și eu aveam să reînnod relația cu obsedatul inspector.

Până atunci îmi dădeam seama că trebuia să-mi folosesc propriii spioni pentru a mă pregăti de confruntarea cu Charles Dickens.

La începutul lui iunie, Dickens îmi scria deja aproape zilnic de la Hôtel du Helder, unde stătea la Paris. Fechter îl însoțise pentru a supraveghea repetițiile, însă adevăratul regizor – cum și promisese – era Dickens însuși. Francezii numeau piesa mea *L'Abîme (Abisul)* și premiera era programată pentru 2 iunie. El mi-a mai comunicat și că versiunea franceză a *Impasului* (potrivit lui Fechter și Didier, traducătorul lui Dickens de acolo, dar și prietenilor lui și actorilor parizieni) era infinit mai bună decât versiunea londoneză și categoric avea să fie un succes. Mi-a mai scris și că el, după toate probabilitățile, va rămâne la Paris până la mijlocul lui iunie.

Aveam mari bănuieli că succesul extraordinar pe care îl prezicea el piesei acolo era o simplă amăgire, iar planurile articulate cu subiect și predicat de a rămâne la Paris două săptămâni în plus, o simplă minciună. Cu sau fără scarabeu, știam că Drood îl va atrage pe Dickens înapoi la Londra pentru aniversarea accidentului de la Staplehurst de pe 9 iunie. De lucrul acesta nu mă îndoiam câtuși de puțin.

Prin urmare, mi-am activat propria rețea modestă de spioni. Lui Fechter i-am trimis la Paris o scrisoare confidențială prin care îl rugam să-mi telegrafieze în clipa când Charles părăsea orașul în drum spre casă. Explicația pe care i-o oferam era că mă gândeam la o mică, dar plăcută surpriză pentru Inimitabil, surpriză care

necesita să cunosc momentul întoarcerii sale, i-am cerut lui Fechter să păstreze secretul telegramei. (Cum actorul îmi datora acum mai mult de o mie cinci sute de lire, eram convins că îmi va onora solicitarea.) Apoi, am cerut o similară favoare de confidențialitate din partea fratelui meu Charley, care, alături de Katey, petrecea mai multe săptămâni la Gad's Hill, revenindu-și de pe urma unor dureri de stomac de gravitate moderată. (Charles și Katey aveau o slujnică angajată, însă femeia nu era de încredere și nu știa să gătească. Confortul de la Gad's Hill Place era infinit mai potrivit unui convalescent decât casa înghesuită și supraîncălzită a tânărului cuplu de la Londra.) În rețeaua mea de spionaj, ceea ce îi ceream lui Charley era doar să-mi trimită un bilet particular prin care să mă informeze când ajungea Dickens acasă la Gad's Hill și un altul atunci când scriitorul pleca spre Londra, lucru pe care eram sigur că avea să-l facă la scurt timp după sosire.

Și mai știam că Londra, în sine, nu avea să fie destinația exactă a Inimitabilului după ce va fi ajuns la Gad's Hill Place, venind din Franța. Dickens avea să se ducă din nou în Peckham să o vadă pe Ellen Ternan. Și din Peckham eram sigur că Dickens se va înapoia în oraș, pentru a se întâlni cu Drood la data aniversară.

Am spionat și eu puțin. O verișoară bătrână – mai mult din generația mamei decât dintr-a mea – locuia în Peckham și, după ce nu mai luasem legătura cu ea de ani întregi, în luna mai o vizitasem în două rânduri. Motivul evident era de a o consola pentru dispariția mamei, dar în fapt, în timpul drumurilor la Peckham, mergeam pe jos sau luam o cabrioletă ca să trec prin fața casei celor două Ternan – plătită de Dickens sub numele de „Charles Tringham", poate vă aduceți aminte – de la Linden Grove nr. 16. Totodată, îmi luam răgazul de a mă plimba pe lângă apartamentul întunecat pe care Dickens îl ținea – în taină – aproape de Five Bells Inn de la

New Cross, la distanță de doar douăzeci de minute de mers la pas (în ritmul lui Dickens) față de Linden Grove nr. 16.

Casa cu două etaje pe care autorul o pusese la dispoziția lui Ellen și a mamei ei ar fi putut adăposti fără probleme o familie prosperă de cinci membri, dimpreună cu servitorii de trebuință în număr suficient. Casa – era mai degrabă un conac mic – era împrejmuită de o grădină bine îngrijită care, la rândul ei, era înconjurată de câmpii goale, oferind casei de suburbie o strălucitoare aură provincială. Era evident că recompensa pentru a fi prietena intimă, dar secretă, a celui mai faimos scriitor din lume era substanțială. Mi-a trecut prin gând că Martha R. n-ar mai fi fost, poate, la fel de mulțumită de odăile ei mici de pe Bolsover Street dacă ar fi văzut vreodată casa pusă la dispoziția domnișoarei Ellen Ternan și mamei ei.

De ambele dăți când mi-am vizitat verișoara în Peckham, am străbătut cea mai scurtă distanță dintre casa celor două Ternan și gara din localitate.

Într-un final, bănuiala mea era că Dickens avea să părăsească Parisul la o zi sau două după premiera piesei sale.

M-am înșelat doar în această ultimă privință. S-a dovedit până la urmă că, în seara de 2 iunie, cu ocazia premierei piesei *L'Abîme*, Dickens și Fechter erau amândoi înnebuniți de emoție și chiar dacă scriitorul a încercat să intre în clădirea teatrului, a văzut că nu era în stare. Așa că în loc să asiste la reprezentație, scriitorul și actorul s-au plimbat toată seara pe străzile Parisului într-o trăsură descoperită, întorcându-se deseori la o cafenea din apropierea teatrului, unde Didier, traducătorul, ieșea între acte pentru a-i informa pe cei doi oameni anxioși că – până la momentul acela – piesa era un succes răsunător.

În timpul ultimului act, Dickens a încercat din nou să intre în teatru – și-a pierdut iarăși curajul – și a cerut ca trăsura să-l ducă la gară, ca să poată lua ultimul tren spre Boulogne-sur-Mer.

Fechter și Dickens s-au îmbrățișat de rămas-bun, s-au felicitat reciproc pentru succesul lor și apoi actorul s-a întors singur la hotel, oprindu-se doar ca să trimită telegrama pe care i-o cerusem.

A doua zi, miercuri, 3 iunie, Dickens era acasă la Gad's Hill Place și fratele meu mi-a trimis un bilet anunțându-mă că autorul va pleca în dimineața următoare „către Londra". Îl lăsasem pe George, servitorul meu, la gara Peckham cu instrucțiuni de a-i urmări pe Dickens (pe care el îl cunoștea după multele vizite ale scriitorului acasă la mine) de la o distanță discretă (a trebuit să-i explic lui George ce înseamnă „discret"). În caz că Inimitabilul îl observa pe George, pregătisem un bilet către verișoara mea pe care angajatul meu îl livra ca explicație pentru prezența pe strada aceea a omului meu nu foarte răsărit, dar până la urmă, Dickens nu și-a dat seama că era urmărit pe acea distanță scurtă. După cum fusese instruit, George a confirmat că Dickens a intrat în casa celor două Ternan, a așteptat două ore în apropiere (discret, era de presupus) pentru a confirma că autorul nu s-a dus la apartamentele sale de la Five Bells Inn, după care George a luat trenul spre oraș și a venit ață acasă să dea raportul.

Nimic din aceste mașinațiuni n-ar fi fost posibil, desigur, dacă draga de Caroline G. ar mai fi locuit la Gloucester Place nr. 90 cu mine. Dar nu mai locuia. Iar fiica ei Carrie era plecată cel mai adesea ziua și-n majoritatea serilor, făcându-și datoria de guvernantă.

Dar dacă voiam să-l interceptez pe Dickens în drumul său spre întâlnirea cu Drood – iar aceasta era o întâlnire anuală cu egipteanul pe care *nu* aveam de gând să o ratez – atunci trebuia să desfășor singur ultimele proceduri detectivistice. (În cazul acesta mi-am dorit cel mai tare să am din nou ajutorul inspectorului Field și al mulților săi agenți.) Dickens se întorsese la Gad's Hill Place miercuri târziu, pe 3 iunie, mersese în Peckham să

o viziteze pe Ellen joi, pe 4, şi probabil avea să se întâlnească cu Drood doar marţea viitoare, pe 9.

Sau avea oare să-şi urmeze programul obişnuit de vară şi să vină în oraş lunea, ca să stea în apartamentul său de pe Wellington Street, deasupra redacţiei, până joi?

Dickens era un om dedat obişnuinţelor, ceea ce sugera că avea să vină în oraş luni dimineaţă, pe 8. Dar în acest caz, cum îmi scrisese mai devreme din Franţa pentru a-mi spune că, cel mai probabil, va rămâne la Paris cel puţin până săptămâna următoare, era prin urmare mult mai plauzibil că plănuia să stea cu Ellen Ternan până joi, pe 9 iunie, fără a anunţa pe cineva – pe Wills, pe Dolby, pe oricine – că se înapoiase în ţară sau în oraş.

A-l găsi pe Dickens la gara Charing Cross avea să fie dificil. Şi mai dificil avea să fie a-l găsi astfel încât întâlnirea noastră să pară că era întâmplătoare. Mulţimile de călători, chiar şi într-o seară de joi, aveau să fie numeroase, iar confuzia, generală. Trebuia să-l ademenesc pe Dickens la cină, pentru a purta discuţia la care mă gândeam. În cursul acelei lungi conversaţii, voiam să îl conving să mă ia cu el atunci când se ducea la Drood, mai târziu în noaptea aceea. Pentru a-l determina să vină cu mine la cină, unde să purtăm acea lungă conversaţie, era nevoie să dau peste el mai devreme, fie la gara Peckham, fie chiar în tren.

Dar din nou, Dickens poate că nu avea să plece de la Peckham, dacă nu stătea la cele două Ternan, ci avea să vină de la Five Bells Inn. Cea mai apropiată gară de locul acela era New Cross. Trebuia să-mi asum acest risc şi să aleg Peckham sau New Cross... sau să merg pe ipoteza mai sigură, şi anume Charing Cross.

Am hotărât să merg la gara Peckham.

Dar când mai exact pe 9 iunie avea Dickens să sosească în oraş?

Cu ocazia primelor două aniversări ale accidentului de la Staplehurst, Dickens scăpase de agenţii lui Field şi, aparent, se întâlnise

cu Drood noaptea târziu. Fusese trecut de miezul nopții când îl văzusem în biroul meu, discutând cu Drood și Celălalt Wilkie.

Dacă Inimitabilul stătea la Ellen Ternan – sau cel puțin cu ea – până la momentul întâlnirii cu ocazia celei de-a treia aniversări, bănuiala mea era că avea să părăsească domiciliul lor undeva între sfârșitul după-amiezii și sfârșitul serii, luând trenul spre Charing Cross, cinând la unul dintre localurile lui obișnuite și apoi dispărând pe una dintre intrările lui secrete în Orașul Subteran, cândva după zece seara.

Deci cel mai bun plan de bătaie pentru mine ar fi fost să stau la pândă la gara Peckham, începând cu orele după-amiezii și până când avea să apară Dickens.

Asta ridica unele probleme. Gara Peckham, cum am spus înainte, nu era niciodată foarte aglomerată și prezența cuiva cu aspect respectabil ca al meu putea atrage atenția oficialilor, poate chiar a Poliției din Peckham, în caz că aș fi stat pe acolo preț de șapte sau opt ore fără să urc în vreun tren. Mai era și o altă problemă, și anume cum să-l aștept pe Dickens fără a fi văzut la rândul meu. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca autorul să știe că îl urmăream.

Din fericire, misiunile mele anterioare de recunoaștere îmi oferiseră o soluție la aceste dificultăți.

În spatele gării Peckham, între depou și drumul care ducea spre satul suburban și la Linden Grove nr. 16, se afla un mic parc public constând doar din niște grădinițe îngrijite precar, o fântână în mijloc și câteva cărări pietruite, inclusiv una care trasa perimetrul parcului. Pentru a oferi intimitate parcului și ocazionalilor lui vizitatori (probabil călători sătui să aștepte în gară sau pe peron), întemeietorii orașului Peckham plantaseră între parc și modestul drum principal un gard viu care mărginea complet spațiul mic și avea o înălțime de aproape doi metri. Parcul în sine, deși se

deschidea spre o porțiune de peron printr-o cărare ce trecea pe sub un spalier, avea drept perspectivă doar spatele orb, aproape complet lipsit de ferestre, al clădirii gării.

Un călător care aștepta să treacă timpul în acel părculeț ar fi fost o prezență mult mai discretă decât cineva care tândălea ore în șir pe peron. Mai ales dacă acel călător era un gentleman respectabil, purtător de ochelari, stând în bătaia soarelui și lucrând la un manuscris – în acest caz, paginile care trebuiau corectate pentru ultimul episod din *Piatra Lunii*.

Două dintre băncile de piatră se aflau la umbra unor copaci tineri, dar și – din fericire – aproape de gardul viu care separa parcul de drum. Acolo, chiar și faptul că grădina era îngrijită precar slujea scopului meu: erau spărturi înguste în gardul viu prin care un gentleman pus pe așteptare putea privi drumul dinspre Peckham fără a-și da în vileag prezența celor care se apropiau pe jos sau cu trăsura.

Prin urmare, acesta a devenit planul meu final – să-l aștept pe Charles Dickens în părculețul din spatele gării Peckham, să-l las să urce în tren înainte de a urca eu însumi, după care să dau peste el, de-a dreptul „întâmplător", și apoi să-l conving să mi se alăture la cină în Londra.

În dimineața zilei de marți, 9 iunie, eram îngrijorat peste poate și convins că planul meu va fi în zadar și că se va mai scurge încă un an, cel puțin, până când Dickens mă va duce la Drood. Mai mult decât atât, chiar cina aceea și discuția din timpul ei erau întârziate. Aceea era seara în care plănuiam să pun capăt definitiv imaginii lui Wilkie Collins ca amabil și afabil, dar umil protejat al Maestrului Scriitor care era Charles Dickens. Aceea era seara când Dickens trebuia să admită că-i eram egal, dacă nu chiar superior.

Dar dacă nici nu venea în oraș în seara aceea? Dacă nu mai stătea la Ellen Ternan și lua trenul de la New Cross? Sau dacă pleca totuși

de la Peckham, dar eu îl ratam cine știe cum la gară sau... mai rău... mă vedea că-l țineam sub supraveghere acolo și mă aborda?

De o sută de ori am meditat la acești factori și de o sută de ori mi-am schimbat planurile, numai pentru a reveni la planul cu gara Peckham de fiecare dată. Nu era nici pe departe perfect, dar părea a-mi oferi cea mai bună șansă de izbândă.

După-amiaza acelei zile de 9 iunie era plăcută. După zile întregi de ploaie, soarele strălucea, florile din grădina mea scânteiau și aerul era înviorător, promițând o vară adevărată, fără însă a aduce căldura opresivă și umiditatea unei veri londoneze.

Pentru drumul până la Peckham și așteptarea care nu știam cât avea să se lungească, mi-am pus în vechea servietă de piele – pe care o purtam cu o curea de umăr – paginile ce trebuiau corectate din ultimul episod al *Pietrei Lunii*, un set portabil cu toc și cerneală, un exemplar din cel mai recent roman al lui Thackeray (în caz că-l terminam de citit pe al meu), un prânz ușor și o gustare de după-amiază constând din brânză, biscuiți, câteva felii de carne, un ou fiert tare, o butelcă cu apă, încă una cu laudanum și pistolul răposatului detectiv Hatchery.

Izbutisem să verific butoiașul rotativ. La început am fost surprins să văd toate cartușele la locul lor, cercuri de alamă stând cuminți în locașurile lor, și m-am întrebat dacă nu cumva visasem doar că trăsesem cu arma pe scara servitorilor. Dar apoi mi-am dat seama că baza cartușelor de alamă rămânea și după ce gloanțele de plumb fuseseră trase.

Cinci din cele nouă cartușe fuseseră irosite. Mai aveam patru.

Am stat în cumpănă dacă să îndepărtez cartușele consumate sau să le las la locul lor – pur și simplu nu știam cum se procedează în acest caz – dar în cele din urmă am ales să scot cartușele goale din armă (descotorosindu-mă de ele în taină) și doar mai târziu mi-am amintit că ar trebui să mă asigur că gloanțele rămase

erau poziționate pentru tragere, pentru când aveam să apăs trăgaciul. Am făcut aceasta pur și simplu rotind butoiașul înapoi, în poziția în care fusese înainte să îndepărtez tuburile goale.

M-am întrebat dacă patru gloanțe aveau să ajungă scopurilor mele din seara aceea. Problema era însă pur teoretică, întrucât nu aveam nici cea mai mică idee de unde aș fi putut cumpăra cartușe noi pentru pistolul acela ciudat.

Așa că patru trebuiau să ajungă. Cel puțin trei pentru Drood. Îmi aminteam că detectivul Hatchery îmi spusese odată, după o vizită a noastră din noaptea de joi la o cârciumă și pe când ne îndreptam spre cimitirul St Ghastly Grim's, că și în cazul unui pistol de calibru mare cum era cel pe care mi-l dăduse (eu habar nu aveam ce anume desemna calibrul) polițiștii erau învățați să ochească și să tragă cel puțin două gloanțe în mijlocul trunchiului țintei lor umane, și unul către cap.

Cuvintele mă făcuseră să mă cutremur, scârbit, în noaptea când le auzisem. Acum le-am luat ca pe un sfat de dincolo de mormânt.

Cel puțin trei pentru Drood. Două pentru mijlocul trunchiului și unul pentru capul acela ciudat, chel, palid, scârbos, reptilian.

Al patrulea și ultimul glonț...

Aveam să hotărăsc mai târziu în noaptea aceea.

35

Părțile de început ale planului meu au funcționat perfect.

Mi-am petrecut după-amiaza și primele ore ale serii stând în lumina tot mai piezișă a soarelui, în părculețul dintre gara Peckham și drumul sătesc. Trăsuri și pietoni veneau și plecau. O singură privire aruncată prin gardul viu de unde ședeam îmi spunea

de obicei tot ce aveam nevoie să știu ca să fiu sigur că printre cei care soseau nu era și persoana căutată de mine. Singurul trotuar de la parcarea gării și până la peron trecea direct pe lângă intrarea cu spalier în parculețul meu, la nici treizeci de pași distanță de banca mea, și am descoperit că mă puteam plimba de-a lungul gardului pe partea mea și să aud clar discuția dintre pietonii care se îndreptau spre gară pe acolo.

Așa cum sperasem și îmi plănuisem, gardul acela viu îmi oferea deopotrivă acoperire și ocazia de a privi prin spărturi subțiri ce se asemănau mai degrabă cu niște ferestruici verticale pentru tras cu arma. Folosind terminologia zilei noastre împrumutată de la vânătorii englezi de gâște scoțiene în zbor sau tigri bengalezi în junglă, Dragi Cititori, mă aflam într-un unghi orb.

Suava după-amiază s-a transformat în seară suavă. Mi-am terminat mâncarea și gustarea și două treimi din butelcuța de laudanum. Terminasem și corectura ultimului episod din *Piatra Lunii* și pusesem șpalturile lungi în valiză, alături de cotorul de măr, firimiturile de prăjitură, cojile de ou și de pistol. Ar fi trebuit să nu am stare din cauza neliniștii pe măsură ce orele se scurgeau, sfâșiat de certitudinea că Dickens folosise gara New Cross sau că nici nu mai pleca în ziua aceea la Londra.

Dar cu cât așteptarea se lungea mai mult, cu atât eram mai calm. Nici măcar mișcările dureroase ale scarabeului, care părea să-și fi făcut culcuș aproape de baza coloanei mele vertebrale în ziua aceea, nu alungau tot mai solida certitudine care îmi calma nervii mai eficient ca orice narcotic. Nu mai fusesem niciodată în viață atât de sigur cum eram atunci de faptul că Dickens va veni pe acolo în seara aceea. Din nou, m-am gândit la experimentatul vânător de tigri stând pe platforma lui elevată și camuflată, undeva în India, cu arma sa unsă și mortală adăpostită în siguranță în căușul brațului său ferm. El *știa* când amenințătoarea lui pradă

se apropia, chiar dacă n-ar fi putut explica unui vânător care nu era alb *cum* de știa.

Și atunci, în jurul orei opt, când umbrele serii de iunie se preschimbau în crepuscul răcoros, am pus deoparte romanul lui Thackeray care nu reușea să-mi capteze interesul, am tras cu ochiul prin gardul viu și el era acolo.

În mod surprinzător, Dickens nu era singur. El și cu Ellen Ternan se plimbau încet pe partea dinspre parc a drumului prăfuit. Ea era îmbrăcată ca pentru o ieșire de după-amiază și, în ciuda faptului că aleea era umbrită complet de copacii și casele de pe latura vestică, purta o umbrelă. În urma celor doi și de partea opusă a străzii, o trăsură înainta alene – acum oprindu-se, acum avansând încet – și mi-am dat seama că trebuia să fie cea pe care Dickens o închiriase pentru a o duce pe Ellen înapoi la Linden Grove de la gară. Amorezii luaseră hotărârea de a merge pe jos până la gară împreună pentru ca tânăra să-l poată conduce pe Dickens.

Ceva însă nu era la locul lui. Simțeam asta din felul șovăielnic, aproape îndurerat, în care pășea Dickens și după distanța încordată dintre cei doi. O intuiam după felul în care Ellen Ternan lăsa jos umbrela inutilă, o închidea, o strângea puternic cu ambele mâini, iar apoi o deschidea din nou. Nu erau defel doi amorezi. Erau în schimb două persoane îndurerate.

Trăsura s-a oprit o ultimă dată și a așteptat la bordură, dincolo de drum, la treizeci de metri de intrarea în gară.

Când Dickens și Ellen s-au apropiat de gardul înalt, am încremenit brusc de spaimă. Lumina puțină a serii și umbra gardului ar fi trebuit să acționeze în favoarea mea, făcând gardul rărit pe alocuri să pară solid și întunecat pentru oricine ar fi mers dincolo de el, dar preț de o secundă am fost sigur că eram perfect vizibil celor doi. În câteva secunde, Dickens și amanta lui aveau

să-l vadă pe individul scund și familiar cu frunte înaltă, ochelari mici și barbă voluminoasă ghemuit pe o bancă la mai puțin de doi pași de trotuarul pe care se plimbau ei. Inima îmi bubuia atât de sălbatic, încât eram sigur că *ei* o vor putea auzi. Mâinile-mi erau ridicate pe jumătate către față – ca și când aș fi fost pe cale să mă ascund după ele – și stăteau în poziția în care încremeniseră. Aș fi arătat în ochii lui Dickens ca un iepure puhav, palid, cu ochi bulbucați și bărbos, prins în raza felinarului unui vânător.

Nu s-au uitat în direcția mea când au trecut pe lângă gardul viu. Vorbeau cu voci joase, însă eu îi puteam auzi fără mari probleme. Trenul nu sosise, pe drumul de suburbie nu era circulație, cu excepția trăsurii parcate, și nu era alt sunet decât uguitul moale al porumbeilor sub streșinile gării.

– ... putem lăsa în urmă *trecutul nostru trist*, spunea Dickens.

Cuvintele subliniate erau evidente în tonul său. La fel era și nota rugătoare pe care eu, unul, nu o mai auzisem niciodată... dar absolut niciodată din partea lui Charles Dickens.

– *Trecutul nostru trist* este îngropat în Franța, Charles, a zis foarte încet Ellen. Mânecile ei largi au atins gardul în timp ce ei treceau pe lângă mine. Dar nu va rămâne niciodată în urmă.

Dickens a suspinat. Sunetul aproape a semănat cu un geamăt. Cei doi s-au oprit la zece pași înaintea locului unde trotuarul cotea spre gară. Nu erau la nici șase pași dincolo de locul meu ascuns. Nu m-am clintit.

– Și ce e de făcut, atunci? a întrebat el.

Cuvintele erau atât de împovărate de suferință, încât la fel de bine puteau fi scoase de un om supus torturii.

– Doar ce am discutat. Este singura soluție onorabilă care ne rămâne.

– Dar nu pot s-o fac! a explodat Dickens. Părea că lăcrima. Mi-aș fi putut apropia fața douăzeci de centimetri de gard și

să-l văd, dar mi-era imposibil. Nu am voința necesară! a adăugat el.

– Atunci să ai curajul, a rostit Ellen Ternan.

S-a auzit un foșnet, sunetul slab al pantofiorilor ei zgâriind ușor pavajul, sunetul mai greu al pantofilor lui. Mi l-am imaginat pe Dickens aplecându-se spre Ellen, ea făcând involuntar un pas înapoi, și autorul îndepărtându-se din nou forțat de ea.

– Da, a spus el într-un final. Curaj. Îmi pot aduna curajul atunci când voința mă părăsește. Și să-mi adun voința când curajul lipsește. Așa am făcut toată viața.

– Ești băiatul meu drag și cuminte, l-a mângâiat ea. Mi-am imaginat-o atingându-i obrazul cu mâna înmănușată. Dar să fim amândoi curajoși, a continuat ea, vocea ei tresăltând forțat într-un fel lejer care nu se potrivea unei femei mature aproape de treizeci de ani, ca ea. Haide să ne transformăm în frate și soră de acum înainte.

– Și să nu mai fim niciodată... împreună... așa cum am fost? a întrebat Dickens în felul monoton al unui condamnat la ghilotină care repetă sentința judecătorului.

– Niciodată, a spus Ellen Ternan.

– Să nu fim niciodată soț și soție? a întrebat Dickens.

– Niciodată!

A urmat atunci o liniște care s-a întins într-atât de mult, încât am fost din nou tentat să mă aplec în față și să trag cu ochiul prin gard, ca să văd dacă Dickens și Ellen nu se dematerializaseră cumva. Atunci l-am auzit pe Inimitabil suspinând din nou. Vocea lui era mai zgomotoasă, mai puternică, dar infinit mai goală când a vorbit.

– Așa să fie. *Adieu,* iubirea mea.

– *Adieu,* Charles.

Am fost sigur că nu s-au atins și nici nu s-au sărutat, deși *cum* de-am fost sigur, nu v-aș putea spune, Dragi Cititori. Am stat

nemișcat, ascultând cum pașii lui Dickens treceau pe după curba făcută de gardul viu. S-au oprit o dată în curba aceea – am fost sigur că se uita înapoi la ea – și apoi s-au reluat.

Atunci chiar m-am aplecat înainte și mi-am lipit fața de ramurile tufișului ca să o urmăresc pe Ellen Ternan cum traversa strada. Vizitiul a văzut-o și a mânat trăsura în față. Umbrela ei era iarăși strânsă și își ținea fața acoperită cu mâinile. Nu s-a uitat spre gară când a urcat în trăsură – vizitiul cu favoriți a ajutat-o să urce și să ocupe loc, după care a închis ușor ușa după ea – și nu s-a uitat spre gară nici când bătrânul și-a reluat locul pe capră și a pus trăsura în mișcare, executând o întoarcere largă și lentă pe bulevardul gol, pornind înapoi spre centrul Peckhamului.

Abia atunci am întors capul către stânga și m-am uitat prin spalierul deschis.

Dickens trecuse chiar prin fața deschiderii, urcase cele patru trepte spre peron și acum se oprise.

Știam ce urma să se întâmple. Avea să se întoarcă și să se uite peste parc și peste gardul viu ca să surprindă o ultimă dată imaginea trăsurii deschise a lui Ellen Ternan dispărând în capătul străzii. Nu putea să *nu* se întoarcă. Imperativul se citea în felul încordat în care ținea umerii strânși în costumul său de vară, din pânză lejeră, în durerea capului lăsat în jos și în ezitarea de-o jumătate de pas a întregului său corp acolo, pe peron.

Iar când urma să se întoarcă – după două secunde, poate mai puțin – avea să-l vadă pe fostul său colaborator și presupus prieten, Wilkie Collins, ghemuit din cauza faptului că se holba prin gard ca un *voyeur* laș, ceea ce și era, cu chipul golit de sânge și plin de vină privind orb la Dickens, ochii fiindu-i simple ovale goale la cum i se reflecta cerul palid în ochelari.

Dar – incredibil, inevitabil – Dickens nu s-a întors. A dat colțul după clădirea gării, pășind țanțoș pe peron fără să se uite

vreo clipă înapoi la singura și cea mai mare iubire a vieții sale dominată de sentiment și guvernată de romantism.

După câteva secunde, trenul de Londra a ajuns în gară cu emanații șocante de abur nevăzut și scrâșnet metalic.

Cu mâini care îmi tremurau puternic, mi-am scos ceasul din vestă. Expresul sosise la fix. Avea să plece din gara Peckham peste patru minute și treizeci de secunde.

M-am ridicat, tremurând, și mi-am recuperat valiza de pe bancă, dar am mai așteptat patru minute încheiate ca Dickens să urce și să-și ocupe locul.

Oare avea să stea într-un compartiment pe partea aceasta, uitându-se pe geam la gară, în timp ce eu alergam pe peron?

Până în acel moment din zi, zeii fuseseră buni cu mine. Știind că vor continua să fie (deși nu puteam atunci și nu pot nici acum explica de ce), am strâns valiza la piept și am alergat să urc înainte ca mașinațiunile mele mult prea îndelung calculate să fie înfrânte de plecarea unei locomotive lipsite de gândire, dar dominate de nevoia de a respecta un orar.

N-a fost, desigur, un drum lung, acea cursă expres suburbană cu plecare de la Peckham și New Cross și sosire la Charing Cross. Și aproape tot drumul n-am făcut altceva decât să-mi adun curajul ca să avansez din compartimentul din spate al vagonului în care urcasem degrabă. După atâtea călătorii cu Dickens, știam în care vagon prefera să urce, sigur că da, dar și în ce parte din vagonul aproape gol prefera să stea pe timpul drumului.

Și totuși, a fost un șoc când, strângând în continuare valiza la piept, am pășit în față și l-am găsit singur în compartiment, uitându-se țintă la nimic altceva decât la propria-i reflexie în geamul de sticlă. Era un studiu al tristeții absolute.

– Charles! am exclamat, mimând surpriza. Fără a-i cere permisiunea, m-am strecurat înăuntru și m-am așezat în fața lui. Ce ciudat și totuși plăcut să te găsesc aici! Credeam că ești în Franța!

Capul lui Dickens s-a răsucit brusc, ridicându-se în același timp, de parcă l-aș fi plesnit cu mănușa mea. În următoarele câteva secunde, pe chipul de obicei impenetrabil al Inimitabilului s-au succedat rapid mai multe expresii: întâi șoc absolut, apoi supărare vecină cu furia, apoi un sentiment dureros de violare, apoi o întoarcere a tristeții pe care o zărisem în reflexia sa și-n cele din urmă... nimic.

– Ce cauți aici? m-a întrebat el pe un ton plat.

Nici nu s-a sinchisit să mă salute și nici n-a simulat cât de cât *bonomia*.

– Păi, am fost în vizită la verișoara mea vârstnică. Ți-amintești că ți-am vorbit despre ea, sunt sigur, Charles. Locuiește între New Cross și Peckham, și de când a murit mama am descoperit că...

– Ai urcat la Peckham? m-a întrebat. Ochii lui, de obicei calzi și animați, erau reci și scrutători și afișau o căutătură ucigătoare de procuror.

– Nu, am răspuns, simțind cum riscanta minciună îmi rămâne blocată în gât ca un os de pește. Mai aproape de Gad's Hill Place. Verișoara mea locuiește între Peckham și New Cross. Am luat o trăsură până la Five Bells și acolo am urcat.

Dickens a continuat să mă fixeze cu privirea.

– Dragul meu Charles, am reușit să spun după un moment de tăcere. Tu mi-ai scris că rămâi în Franța. Mă surprinde să te aflu aici. Când te-ai întors?

Tăcerea lui a continuat preț de alte zece minute interminabile, teribile, după care și-a întors fața înapoi la geam și a spus:

– Acum câteva zile. Aveam nevoie de odihnă.

– Sigur că aveai, am spus. Sigur că aveai. După America... după premiera piesei tale la Paris! Dar ce minunat că te-am întâlnit în această seară importantă.

Și-a întors încet fața înapoi spre mine. Mi-am dat seama că arăta cu zece ani mai bătrân decât îl văzusem cu o lună în urmă, când îl întâmpinasem la întoarcerea sa din America. Partea dreaptă a chipului său părea în mod ciudat moartă, ca de ceară, lăsată și flască. A spus:

– Ce seară importantă?

– 9 iunie, am spus încet. Simțeam cum inima mea își iuțește din nou ritmul. A treia aniversare a...

– A... m-a îngânat Dickens.

– A teribilului eveniment de la Staplehurst, am încheiat. Aveam gura foarte uscată.

Dickens a râs atunci. A fost un sunet groaznic.

– Ce loc mai bun de adus în discuție o atare catastrofă, a zis el, decât aici, într-un vagon care zăngănește și se leagănă, amplasat în exact același loc de-a lungul trenului ca în după-amiaza aceea fatală. Mă întreb... peste câte poduri vechi vom trece în seara asta înainte să ajungem la Charing Cross, dragul meu Wilkie? S-a uitat la mine foarte atent. Ce *vrei*, de fapt, domnule?

– Vreau să te scot la cină, am spus.

– Nu, imposibil, a răspuns Dickens. Trebuie să... s-a oprit atunci și s-a uitat iarăși la mine. Dar totuși, de ce nu?

Tot restul drumului până la Londra l-am parcurs în liniște.

Am luat masa la Vérey's, unde ne bucuraserăm de atâtea ospețe sărbătorești de-a lungul anilor. Aceasta nu avea să fie una dintre cele mai prietenoase seri petrecute acolo.

Când făceam planul acelei confruntări, avusesem de gând să încep masa și negocierile direct cu: *Trebuie să-l văd pe Drood*

din nou. Trebuie să merg cu tine astă-noapte când vei coborî în Orașul Subteran.

Dacă Dickens insista să-i ofer un motiv, voiam să-i descriu agonia și groaza pe care le îndurasem din partea scarabeului. (Aveam motive să cred că știa și el ceva despre asemenea agonii și groaze provocate de aceeași sursă.) Dacă nu cerea să-mi afle motivele, voiam pur și simplu să merg cu el în noaptea aceea.

Nu aveam de gând să-i spun că intenționam să trag două gloanțe în corpul monstrului Drood și unul în scăfârlia lui hâdă. Dickens ar fi putut sublinia că supușii subterani ai lui Drood – indieni și maghiari, și chinezi, și negri, și chiar tânărul Edmond Dickenson cu capul ras – ne vor sfâșia de vii. *Așa să fie* aș fi răspuns eu, deși nu mă așteptam să se ajungă la asta.

Dar având în vedere discuția pe care o auzisem în Peckham între Inimitabil și actriță (fosta actriță), mi-am dat seama că o abordare mai discretă și pe ocolite ar fi slujit mai bine cauzei mele de-a merge alături de el la Drood. (Inspectorul Field și agenții lui nu reușiseră niciodată să dea de urma lui Dickens în Orașul Subteran în timpul diferitelor șederi ale scriitorului acolo, cu toate că îl văzuseră intrând în diferite pivnițe și cripte din centrul Londrei. Intrările, pasajele și punctele de acces secrete rămâneau un mister cunoscut doar lui Dickens și Drood.)

Am discutat meniul cu Henry, care era *maître d'hôtel*, și conversația a intrat în acea limbă străină (care îmi plăcea atât de mult) a sosurilor, zemurilor de friptură și preparării culinare. Apoi am comandat pe îndelete vinuri și un tonic înainte. După care am vorbit.

Nu aveam o odaie numai pentru noi – acum, Vérey's le rezerva pe acestea numai pentru grupurile mari – dar parcă am fi avut: masa noastră era prevăzută cu o banchetă așezată între pereți roșii, paravane și draperii grele, într-o zonă mai înaltă, departe

de încăperea principală. Până și larma celorlalți meseni fusese cumva izolată.

– Ei bine, am spus într-un final, când Henry, ceilalți chelneri și somelierul au plecat și draperiile din catifea roșie s-au închis, felicitări pentru succesul premierei cu *L'Abîme!*

Am băut pentru asta. Dickens, abandonându-și gândurile, a spus:

– Da, a fost un mare succes. Publicul parizian a apreciat povestea revizuită într-un fel în care publicul londonez n-a făcut-o.

De parcă tu ai fi fost aici din ianuarie ca să vezi și să auzi reacția publicului londonez, am gândit. Am spus:

– Producția londoneză continuă să fie prezentată, însă toată cinstea noului suflu al versiunii pariziene.

– Este mult îmbunătățită, a mormăit Dickens.

Puteam înghiți o asemenea aroganță deoarece, grație scrisorilor trimise mie în taină de Fechter, știam că, în pofida iluziei lui Dickens că premiera pariziană fusese un triumf, criticii și publicul avizat din Paris înțelegeau că fusese un simplu *succès d'estime.* Un critic parizian scrisese: „Numai respectul înțelegător al francezilor a împiedicat *Abîme* să-și înghită autorii."

Cu alte cuvinte, adoratul *Abis* al lui Dickens și Fechter fusese exact asta, un abis.

Nu puteam totuși să-i dau de știre lui Dickens că știam asta. Dacă prindea de veste că eu păstram o comunicare secretă cu Fechter, își dădea seama și că știusem că el părăsise Parisul în seara premierei și că se ascunsese la amanta sa săptămâna care trecuse. Asta ar fi demonstrat că falsa mea surpriză la vederea lui în tren nu fusese decât o minciună.

– Pentru alte asemenea succese, am spus și ne-am ciocnit paharele și am băut. După un moment sau două, am continuat: *Piatra Lunii* este gata. Am terminat corectura ultimului episod.

– Da, a zis Dickens fără vreun dram de interes. Wills mi-a trimis șpalturile.

– Ai văzut îngrămădeala de pe Wellington Street?

Mă refeream la mulțimile de la ușa redacției din fiecare vineri, când gloatele se înghesuiau ca să cumpere noul episod din *Piatra Lunii*.

– Într-adevăr, a spus Dickens sec. A trebuit să mă folosesc de baston ca de o macetă ca să-mi croiesc drum prin hărmălaie și să ajung la biroul meu spre sfârșitul lui mai, înainte să plec spre Franța. Foarte neplăcut.

– Cred și eu, am spus. Când i-am dus corecturi sau acte lui Wills în persoană, i-am văzut pe curieri și hamali stând în diferite colțuri, cu ranițele încă în spate, citind foiletonul.

– Hmm, a făcut Dickens.

– Am înțeles că se pun rămășaguri pe străzi – și în unele dintre cele mai de soi cluburi din oraș, inclusiv la Athenaeum – cu privire la când va fi găsit în sfârșit diamantul și cine va fi dezvăluit drept hoț.

– Englezii sunt în stare să parieze pe orice, a opinat Dickens. Am văzut gentlemeni la vânătoare pariind o mie de lire pe direcția în care va zbura următorul stol de gâște.

Trecutul nostru trist *este îngropat în Franța*, doar asta mi se învârtea în minte, cuvintele rostite de vocea lui Ellen Ternan. Mă întrebam dacă pruncul fusese băiat sau fată. Temându-mă de nesfârșita condescendență a lui Dickens, am surâs și am spus:

– Wills transmite că vânzările cu *Piatra Lunii* au pus în umbră deopotrivă *Prietenul nostru comun* și *Marile speranțe*.

Dickens a ridicat capul și s-a uitat la mine pentru prima oară. Încet – foarte încet – un zâmbet subțire s-a lățit pe sub mustața lui rară și barba sură.

– Da? a făcut.

– Da.

Am studiat culoarea de chihlimbar a tonicului meu preț de o clipă, după care:

– Lucrezi la ceva acum, Charles?

– Nu. Mi-a fost imposibil să încep un roman nou sau chiar o povestire, deși idei și imagini îmi străbat mintea mai mult ca oricând.

– Desigur.

– Am fost... distras, a rostit el încet.

– Desigur. Numai turneul de lectură american și tot ar fi destul ca orice scriitor să nu mai poată lucra.

Oferisem turneul de lectură ca prilej pentru Dickens să schimbe subiectul, dat fiind că îi plăcuse mult să discute despre diversele sale triumfuri înregistrate acolo față de toți prietenii săi, inclusiv față de mine, în săptămânile scurse de când se întorsese și dinainte să plece la Paris. A ales însă să nu accepte mâna mea întinsă.

– Am citit șpalturile ultimelor tale episoade, a spus.

– O? am făcut. Le găsești satisfăcătoare?

Era o întrebare retorică, pentru prima dată în relația noastră. Nu era redactorul meu – Wills îndeplinise rolul acesta superfluu în lunile absenței lui Dickens – și chiar dacă Dickens era în mod oficial editorul meu prin revista sa, eu găsisem deja un editor adevărat, pe William Tinsley, pentru prima ediție în format carte de o mie cinci sute de exemplare și primisem un onorariu promițător de șapte mii cinci sute de lire.

– Găsesc cartea încheiată extrem de obositoare, a spus Dickens cu blândețe.

Pentru un moment n-am putut decât să țin paharul cu ambele mâini și să mă uit țintă la bărbatul mai în vârstă.

– Îmi cer scuze? am spus până la urmă.

– M-ai auzit, domnule. Găsesc *Piatra Lunii* obositoare până la extrem. Construcția romanului e stângace mai presus de orice;

întreaga poveste este străbătută de-o trufie încăpățânată și își face din cititori dușmani.

Nu-mi venea să cred că-mi spunea asta prietenul meu de atâția ani. Am fost rușinat să simt sângele urcându-mi în obraji, tâmple și urechi. În cele din urmă, am spus:

– Regret din suflet, Charles, dacă romanul te-a dezamăgit. Fără-ndoială, nu le-a dezamăgit și pe multele sale mii de cititori nerăbdători.

– Mi-ai mai spus asta, a rostit Dickens.

– Ce anume la construcție găsești obositor? Urmărește structura *Casei umbrelor*, romanul tău... numai că aduce îmbunătățiri?

Cum poate v-am mai spus, Dragi Cititori, construcția *Pietrei Lunii* nu era altfel decât sclipitoare, constând dintr-o serie de epistole solicitate de unul dintre personajele din umbră de la majoritatea celorlalte personaje centrale, pentru a-și spune fiecare povestea printr-o varietate de jurnale, notițe și scrisori.

Dickens a avut insolența de a-mi râde în față.

– *Casa umbrelor*, a spus el molcom, a fost narată dintr-o serie limitată de perspective la persoana a treia, menținând mereu un ochi auctorial deasupra, singura narațiune la persoana întâi fiind a scumpei domnișoare Esther Summerson. A fost construită ca un fel de simfonie. *Piatra Lunii* ajunge la urechea oricărui cititor ca o cacofonie falsă. Nivelul de falsitate al nesfârșitei serii de testamente scrise la persoana întâi este, cum spun, incredibil și inexplicabil de obositor.

Am clipit de mai multe ori și am pus paharul jos. Henry și doi chelneri au venit de zor cu primul fel. Somelierul a venit grăbit cu prima sticlă – Dickens a gustat și a aprobat din cap – și stolul de cozi negre și gulere albe scrobite s-a îndepărtat degrabă. După ce au plecat, am zis:

– Țin să te anunț că mărturia și personajul domnișoarei Clack sunt pe buzele tuturor. Cineva de la clubul meu a spus recent că

n-a mai râs așa de bine de când au apărut *Documentele postume ale clubului Pickwick.*

Dickens s-a strâmbat.

– A o compara pe domnișoara Clack cu Sam Weller sau oricare dintre celelalte personaje din *Documentele postume ale clubului Pickwick*, dragul meu Wilkie, ar fi ca și cum ai compara un catâr bolnav de spavan și deșelat cu un cal de curse pursânge. Personajele din *Pickwick* au fost creionate – cum generații de cititori și ascultători ți-ar putea spune, de te-ai sinchisi să întrebi – cu un ochi iubitor și o mână sigură. Domnișoara Clack este o caricatură malițioasă a unui desen prost făcut. Nu există nicio domnișoară Clack pe această lume sau pe orice Pământ făcut de un Creator cu capul pe umeri.

– Doamna Jellyby a ta din *Casa umbrelor*... am început.

Dickens a ridicat o mână.

– Scutește-ne de comparații cu doamna Jellyby. Pur și simplu nu ține, dragă băiete. Pur și simplu nu ține.

M-am uitat la mâncarea mea.

– Iar personajul tău Ezra Jennings, care apare de nicăieri ca să rezolve toate problemele majore în capitolele finale, a continuat Dickens pe un glas la fel de egal și necruțător ca una dintre mașinăriile care săpau tuneluri de-a lungul Fleet Street.

– Ce-i Cu Ezra Jennings? Cititorii îl consideră a fi un personaj de-a dreptul fascinant.

– Fascinant... a spus Dickens cu zâmbetul acela teribil. Și familiar.

– Ce vrei să spui?

– Crezi că nu mi-l amintesc?

– Nu am habar despre ce vorbești, Charles.

– Vorbesc despre asistentul medicului pe care l-am întâlnit în timpul excursiei noastre în nord din septembrie 1857 – vai, acum

aproape unsprezece ani – când am urcat pe Carrick Fell și tu ai alunecat și ți-ai scrântit glezna, și eu a trebuit să te car de pe munte, și apoi să te duc cu căruța în cel mai apropiat sat, unde medicul acela ți-a bandajat glezna și piciorul. Asistentul lui avea exact părul și pielea incredibil de bălțată care-l caracterizează și pe monstrul tău numit „Ezra Jennings".

– Oare tu nu te inspiri din viața reală? am întrebat.

Vocea mi-a sunat rugătoare chiar și mie și nu mi-a plăcut deloc.

Dickens a clătinat din cap.

– Din viața reală, da. Nu se poate însă să-ți fi scăpat faptul că amândoi l-am creat pe al tău Ezra Jennings în persoana „domnului Lorn", asistentul albinos și bălțat al doctorului Speddie, în *Leneșul turneu a doi ucenici trândavi* scris în colaborare și apărut în numărul de Crăciun din același an.

– Nu văd nicio asemănare, am spus țâfnos.

– Serios? Ce ciudat. Povestea domnului Lorn – mortul din pat care a revenit la viață în camera comună a doctorului Speddie din hanul supraaglomerat – a ocupat cea mai mare parte din romanul acela scurt și nu foarte reușit. Același trecut tragic. Aceeași expresie hăituită și același mod de vorbire. Același ten albinos și păr bălțat. Eu, unul, mi-amintesc foarte bine să fi scris scenele alea.

– Ezra Jennings și domnul Lorn sunt două personaje cât se poate de deosebite, am susținut.

Dickens a încuviințat mut.

– Sunt fără-ndoială diferite ca textură. Domnul Lorn avea un trecut tragic și o fire tragică. Ezra Jennings al tău, dintre toate personajele bolnave și nenaturale cărora le-ai dat viață în căutarea senzaționalului, este cât se poate de respingător și neplăcut.

– Neplăcut în ce fel, dacă pot să întreb?

– Poți să întrebi și eu îți voi spune, dragul meu Wilkie. Ezra Jennings, pe lângă faptul de a fi cel mai rău soi de opioman – o trăsătură comună *multor* personaje ale tale, dragul meu băiat – manifestă toate semnele inversiunii.

– Inversiune?

Ridicasem o furculiță plină de ceva cu minute înainte, dar încă nu apucasem să o duc la gură.

– Fără a mă ascunde după cuvinte, a rostit Dickens încet, este evident pentru oricine citește *Piatra Lunii* că Ezra Jennings este un sodomit.

Furculița mea a rămas în aer, iar gura mi-a rămas deschisă.

– Bazaconii! am spus într-un final. Nu am sugerat deloc așa ceva!

Sau o făcusem? Mi-am dat seama că – începând cu capitolele domnișoarei Clack – Celălalt Wilkie scrisese majoritatea episoadelor lui Ezra Jennings pe când eu încercam să dictez amorțit puternic de morfină și laudanum.

– Iar așa-zisele tale Nisipuri Tremurătoare... a început Dickens.

– Nisipuri Mișcătoare, l-am corectat.

– Cum dorești. Așa ceva nu există, trebuie să știi.

Cu asta îl prinsesem. Cu *asta* îl *prinsesem!*

– Ba există, am spus, ridicând vocea. Și orice iahtman ca mine știe asta. Este un banc exact ca Nisipurile Mișcătoare în estuarul Tamisei, la cincisprezece kilometri nord de golful Herne.

– Nisipurile tale Tremurătoare nu există de-a lungul coastei Yorkshire, a spus Dickens. Am observat că își tăia cu calm carnea și o mânca. Oricine a vizitat vreodată Yorkshire știe asta. Oricine a *citit* vreodată despre Yorkshire știe asta.

Am deschis gura să întreb – să vorbesc oțărât – și nu mi-a venit nimic în gând ce să spun. În acel moment mi-am amintit de

revolverul încărcat din valiza așezată alături de mine pe banca din separeu.

– Și mulți cred, la fel ca mine, la fel ca Wills, că scena cu Nisipurile tale Tremurătoare mișcându-se este totodată indecentă, a spus Dickens.

– Pentru Dumnezeu, Dickens, cum poate fi un banc, un țărm, o bucată de plajă cu nisip mișcător *indecentă* pentru orice persoană normală la cap?

– Poate, a spus Dickens, prin felul în care autorul a ales să se exprime și să insinueze. Și citez din memorie – și din observația sărmanei tale domnișoare Spearman cea damnată – „Fața lui maronie a săltat ușor, după care s-a adâncit și a tremurat din toate părțile." Fața maronie, dragul meu Wilkie, *pielea* maronie, adâncindu-se și tremurând din toate părțile, după care, și citez, „înghițind orice ființă" – adică exact ce îi face sărmanei domnișoare Spearman. O stângace și fățișă descriere a ceea ce oricine își imaginează că este punctul culminant, din punct de vedere fizic, pentru o femeie în actul iubirii, nu?

Din nou, n-am putut decât să mă holbez cu gura căscată.

– Finalul însă, mult așteptata ta rezolvare a acestui mult admirat mister este ceea ce găsesc eu a fi culmea și triumful falsității, dragul meu băiat, a urmat Dickens.

Mi-am dat seama că era posibil să nu se mai oprească niciodată din vorbit. Mi-am imaginat duzinile de meseni din celelalte alcovuri și din încăperea mare de la Vérey's oprindu-se toți din mâncat, toți ascultând, șocați, dar atenți.

– Tu *chiar* crezi, a mers mai departe Dickens, sau te aștepți ca *noi*, cititorii, să credem că un om, motivat de câteva picături de opiu într-un păhărel de vin, ar umbla în somn, ar intra în dormitorul logodnicei sale – o scenă indecentă și numai prin caracterul ei impropriu – și i-ar scotoci prin caseta de bijuterii și

bunurile personale, și apoi ar fura și ar ascunde un diamant în altă parte, *fără a-și mai aminti ceva din toate acestea mai târziu?*

– Sunt sigur de asta, am rostit cu răceală, înciudat.

– O? Cum poți fi sigur de un lucru așa de ridicol, dragă băiete?

– Toate referirile la comportamentul sub influența laudanumului, a opiului pur sau a altor droguri în *Piatra Lunii* au fost atent documentate și experimentate de mine înainte de a pune tocul pe hârtie, am spus.

Dickens a râs atunci. A fost un râs lung, plin, lejer și crud și a continuat mult prea mult timp.

M-am ridicat în picioare, am aruncat șervetul de olandă, am luat valiza și am deschis-o. Uriașul pistol era destul de vizibil acolo, sub foile răsucite de șpalt și rămășițele prânzului meu.

Am închis valiza și am plecat în trombă, aproape uitându-mi pălăria și bastonul din pricina grabei. L-am putut auzi pe Henry dând buzna în alcovul din spate pentru a-l întreba pe „domnul Dickens" dacă era ceva în neregulă cu mâncarea sau servirea.

La trei intersecții de Vérey's, m-am oprit, încă respirând greu, încă strângând bastonul ca și când ar fi fost un ciocan, nebăgând în seamă traficul sau străzile aglomerate în seara aceea adorabilă de iunie, ori măcar doamnele nopții care mă priveau din umbrele aleilor de vizavi.

– Fir-ar *a naibii* de treabă! am strigat, speriind două doamne care se plimbau alături de un gentleman mai vârstnic, adus de spate. *Fir-ar a naibii de treabă!*

M-am întors și am fugit înapoi la restaurant.

De data aceasta, discuțiile *chiar* s-au oprit când am străbătut în goană încăperea principală și am dat în lături draperiile alcovului.

Dickens plecase, desigur. Și ultima mea șansă din 1868 de a-l urma în bârlogul lui Drood plecase odată cu el.

36

În iulie, fratele meu stătea deja la Gad's Hill Place de o perioadă lungă de timp din pricina sănătății sale. Charley suferise de foarte multe ori de grave crampe la stomac și vomitase zile la rând. Soția lui, Katey, continua să considere că-i era mai ușor să aibă grijă de el în casa tatălui ei decât la domiciliul lor din Londra. (Eu credeam, totodată, că ei îi era mai comod să fie servită acolo.)

În acea zi anume, Charley se simțea întru câtva mai bine și se afla în biblioteca de la Gad's Hill, vorbind cu celălalt Charley – fiul lui Dickens – care avea ceva de lucru acolo. (Nu cred că am menționat, Dragi Cititori, că în luna mai, redactorul meu și neobositul adjunct al lui Charles Dickens la *All the Year Round*, William Henry Wills, reușise cine știe cum să cadă de pe cal în timpul unei vânători și se alesese cu o fractură craniană serioasă. Wills își revenise cât de cât, dar spunea că aude în continuare ușa trântindu-se. Asta reducea eficiența lui ca redactor și cu atât mai mult ca administrator, contabil, manager, șef de vânzări și mereu credincios factotum al lui Dickens, astfel încât Inimitabilul – după ce mă rugase pe mine să mă întorc la revistă în mai și primise un refuz categoric – îl pusese pe îndeajuns de ineficientul și dezamăgitorul său fiu Charles în postura de a se ocupa măcar de unele dintre multele îndatoriri ale lui Wills, în vreme ce el, Dickens, se ocupa de restul. Ceea ce însemna că fiul lui răspundea la scrisori la redacție sau acasă, însă chiar și asta necesita cel puțin 110% din puținele aptitudini ale lui Charles Dickens Junior.)

Astfel, în acea zi de iunie la Gad's Hill, fratele meu Charley se afla în bibliotecă, alături de Charley Dickens, când deodată amândoi tinerii au auzit doi oameni, un bărbat și o femeie, strigând și certându-se, larma crescândă venind de undeva de pe peluza din spatele casei. Era inconfundabilul sunet al unei ciondăneli care

escalada în violență. Strigătele femeii, mi-a spus fratele meu mai târziu, erau înfiorătoare.

Ambii Charley au coborât degrabă și au ieșit, dând ocol casei, fiul lui Dickens ajungând cu o jumătate de minut înaintea fratelui meu convalescent.

Acolo, pe pajiștea din spatele curții celei lungi, unde eu și Dickens îl văzuserăm pe tânărul Edmond Dickenson umblând în somn cu câteva Crăciunuri înainte, Charles Dickens tropăia de colo-colo, vorbind și țipând pe două voci diferite, una masculină, alta feminină, tot timpul gesticulând bezmetic și-n cele din urmă sărind la o victimă nevăzută și atacând-o... atacând *o femeie*... cu o bâtă mare, invizibilă.

Dickens devenise cuțitarul bătăuș Bill Sikes din *Oliver Twist* și era pierdut în actul sângeros al uciderii lui Nancy.

Ea a încercat să scape, cerând îndurare. Fără îndurare, a urlat Bill Sikes. Ea a strigat la Dumnezeu să o ajute. Dumnezeu nu i-a răspuns, dar Bill Sikes a făcut-o, strigând și înjurând și doborând-o la pământ cu bâta grea.

Ea a încercat să se ridice, ținând brațul și mâna ridicate ca să se ferească de lovitură. Dickens/Sikes a lovit din nou, și din nou, rupându-i degetele delicate, zdrobindu-i oasele antebrațului ridicat, apoi avântând toată greutatea bâtei asupra capului ei însângerat. Și din nou. Și din nou.

Charley Dickens și Charley Collins *vedeau* sângele și materia cerebrală zburând. *Vedeau* balta de sânge crescând sub femeia muribundă, acum întinsă la pământ, în timp ce Bill Sikes continua să o ciomăgească. *Vedeau* sângele stropind fața schimonosită a lui Sikes care striga. Chiar și labele și picioarele câinelui lui Sikes erau însângerate!

Și el tot a continuat să o ciomăgească, chiar și după ce femeia murise.

Încă ghemuit peste cadavrul imaginar al femeii, cu bâta invizibilă ținută cu ambele mâini și ridicată deasupra amalgamului însângerat din iarbă, Charles Dickens a ridicat privirea la fiul lui și fratele meu. Chipul lui era contorsionat și schimonosit, triumfal. Ochii lui erau larg deschiși, sălbatici și nicidecum lucizi. Fratele meu Charley mi-a spus mai târziu că era sigur că putea să vadă răul pur, criminal în ochii de pe figura aceea strâmbată, lacomă.

Inimitabilul își găsise, în sfârșit, Crima pentru următoarea rundă de lecturi publice.

Aceea a fost ziua când m-am convins că trebuia să-l ucid pe Charles Dickens.

El avea să pretindă că o ucidea pe imaginara Nancy pe scenă, în fața a mii de oameni. Eu aveam să-l ucid în viața reală. Aveam să vedem care ucidere rituală era mai eficientă în scoaterea scarabeului-Drood din creierul unui om.

Pentru a pregăti drumul, i-am trimis o scrisoare de scuze, chiar dacă nu aveam pentru ce să mă scuz, în vreme Dickens avea toate motivele să implore iertare. Nu conta câtuși de puțin.

Gloucester Place nr. 90, sâmbătă, 18 iulie 1868

Dragul meu Charles,

Îți scriu pentru a-ți oferi scuzele mele sincere și totale pentru neplăcerile provocate de mine luna trecută la restaurantul nostru preferat, Vérey's. Faptul că nu m-am gândit la cât de obosit erai după multele tale drumuri și solicitări fără-ndoială a dus la iluzia neînțelegerii dintre noi și deloc neobișnuita mea stângăcie în exprimare a dus la consecințe nefericite pentru care îmi cer scuze din nou și-ți cer umil iertare. (Orice încercare accidentală din partea mea de a compara săracele mele eforturi literare prezente cu incomparabila

ta Casă a umbrelor *a fost arogantă și o greșeală. Nimeni nu-l va mai confunda vreodată pe acest umil* protégé *cu* Cher Maître.)

Îmi e întru câtva mai greu să primesc oaspeți acasă de când doamna Caroline G. a plecat de sub acoperișul și din serviciul meu, dar sper totuși că-mi vei fi musafir la Gloucester Place nr. 90 înainte să se mai scurgă mult din acest an. De asemenea, cum sunt sigur că ai observat, în ciuda grijilor tale cu All the Year Round *în absența sărmanului nostru prieten Wills, minunatul nostru succes,* Impasul, *s-a închis până la urmă la Adelphi Theatre. Mărturisesc că am început să iau notițe vagi pentru o altă piesă – cred că o voi numi* Negru și alb, *dat fiind că ar putea fi despre un nobil francez care, din cine știe ce motiv, se trezește într-o licitație în Jamaica, fiind vândut ca sclav. Dragul nostru prieten comun Fechter mi-a sugerat ideea acum câteva luni – am de gând să discut cu el în amănunt în octombrie sau noiembrie – iar lui Fechter i-ar face mare plăcere să joace rolul principal. Pregătindu-mă pentru această muncă, aș fi foarte recunoscător dacă m-aș putea bucura de sfatul și criticile tale, astfel încât să evit alte greșeli strigătoare la cer, atât de frecvente în contribuția mea la* Impasul. *În orice caz, aș considera-o o onoare dacă tu și întreaga ta familie mi-ați fi oaspeți în seara premierei la Adelphi, în caz că acest modest efort va reuși vreodată să fie montat scenic.*

Cu ultime și extreme scuze și cu cele mai sincere dorințe de îndreptare a acestei neprevăzute și nedorite rupturi a relației noastre cordiale cu un trecut neîntrerupt, rămân...

Afectuos și Loial, al Tău,
W.C. Collins

M-am mai uitat un timp peste bilet, operând mici schimbări ici și colo, mereu în sensul pocăinței și servilismului. Nu aveam absolut nicio teamă că această misivă va ieși într-o zi la lumină, după

brusca și misterioasa moarte a lui Dickens, și va stârni curiozitatea biografului care avea să o citească. Dickens își păstra încă obiceiul de a arde anual toate scrisorile primite. (Ar fi ars și toate scrisorile pe care le *trimitea*, dacă ar fi putut, dar majoritatea dintre noi, cei care corespondam cu faimosul om, nu împărtășeam tendințele sale piromane, atunci când era vorba de comunicare.)

Apoi i-am cerut lui George să o trimită cu poșta și am ieșit să cumpăr o sticlă de brandy de calitate și un cățeluș.

A doua zi după-masă, am luat cu mine brandy-ul, un exemplar din *All the Year Round* de săptămâna aceea și cățelușul nebotezat și am urcat în trenul de Rochester. De acolo, am închiriat o trăsură care să mă ducă la catedrală.

Am lăsat cățelușul în trăsură, dar am luat brandy-ul și revista în timp ce pășeam prin cimitir, spre partea din spate a catedralei înalte și masive. Rochester fusese dintotdeauna un oraș de coastă cu străzi înguste și clădiri din cărămidă roșie, care făceau colosul acela de catedrală din piatră cenușie veche să pară cu atât mai impresionant și apăsător.

Acesta era exact peisajul din copilăria lui Charles Dickens. Exact prezența acelei catedrale era cea care îl făcuse să-mi spună cu ani în urmă că Rochester reflecta, pentru el, „gravitatea, misterul, putreziciunea și tăcerea universale".

Era tăcere din plin în ziua aceea încinsă și umedă de iulie. Și simțeam putoarea de putreziciune a mlaștinilor sărate din apropiere. Chiar dacă ceea ce Dickens numea „răpăitul și plescăitul mareei" era din punct de vedere geografic aproape, nu se auzea niciun răpăit în ziua aceea, plescăituri aproape deloc și nu se simțea absolut nicio briză. Toată puterea soarelui se întindea aidoma unei pături aurii neuniforme peste lespezile funerare vechi și încinse și peste iarba arsă.

Nici chiar umbra turnului catedralei nu oferea cine știe ce adăpost. M-am lăsat pe spate și m-am uitat în sus la turnul acela cenușiu și mi-am amintit comentariul lui Dickens despre cum îl afectase pe el când era doar un țânc: „... ce glumiță nesărată par a fi eu, dragul meu Wilkie, în comparație cu soliditatea, statura, forța și lungimea vieții lui."

Ei bine, Dragi Cititori, dacă mi se împlinea vrerea – și aveam toată intenția să se împlinească – catedrala putea să mai reziste secole sau milenii, însă lungimea vieții acelui „băiețel devenit bătrân scriitor" era aproape de sfârșit.

În capătul opus al cimitirului, dincolo de lespezile funerare, unde ducea o potecă foarte îngustă, am găsit groapa de var nestins încă deschisă, încă plină și la fel de pestilențială ca oricând. Îmi curgeau ochii în timp ce mergeam înapoi prin cimitir, trecând chiar pe lângă pietrele și peretele și lespedea plată ca o masă unde Dickens, Ellen Ternan, mama lui Ellen și cu mine împărțiserăm acel prânz macabru cu atât timp în urmă.

Am urmat sunetul slab al ciocăniturilor în piatră pe după catedrală, pe lângă prezbiteriu și în curtea de pe partea cealaltă. Între zidul de piatră și un bordei scund din bolovani și stuf, domnul Dradles și un asistent tânăr cu aer tâmp lucrau la o lespede funerară mai înaltă decât oricare din ei. Numai numele și datele – GILES BRENDLEY HYMBY, 1789–1866 – fuseseră cioplite în marmură.

Când domnul Dradles s-a întors spre mine, am văzut că fața lui, sub un strat de pulbere de piatră brăzdată de dâre de sudoare, era roșie de stătea să plesnească. Apropiindu-mă, omul s-a șters pe frunte.

– Probabil nu-ți mai amintești de mine, domnule Dradles, am început. Dar am venit aici acum o vreme în compania lui...

– Dradles și-amintește de mama, dom' Billy Wilkie Collins, botezat dup-un zugrav înstărit sau așa ceva, a hârâit individul cu

față rumenă. Aț' fost aci cu domnu' Charles D., care-a scris tăte cărțile ălea și-erea interesat de ăi vechi în paturile lor întunecate.

– Exact, am spus. Dar am avut impresia că noi doi am început cu stângul.

Dradles a coborât privirea la ghetele lui roase și găurite care, am observat, nu erau „diferențiate". Asta însemnând că nu era una stângă și una dreaptă, cum era obiceiul cu zeci de ani în urmă.

– Picioarele lu' Dradles sunt singurele pe care Dradles le are, a spus. Ce mi-e stângu', ce mi-e dreptu'.

Am zâmbit.

– Așa-i, așa-i. Dar mi s-a părut că am lăsat impresia greșită. Ți-am adus asta...

Și i-am dat sticla de brandy bun.

Dradles s-a uitat la ea, și-a șters fața și gâtul din nou, a destupat sticla, a adulmecat-o, a tras o dușcă, s-a uitat la mine printre gene și a spus:

– Asta-i băutură mai bună decât aia cu care Dradles e-obișnuit la Thatched an' Twopenny sau oriunde altundeva.

A băut din nou. Asistentul lui, a cărui față era la fel de roșie de la căldură și muncă precum a lui Dradles, s-a uitat târnp, dar n-a cerut să bea.

– Apropo de Thatched and Twopenny, am spus pe un ton colocvial. Nu-l văd pe-aici pe diavolul ăla mic, aruncătorul tău de pietre. Cum i-ai spus tu? Adjunct? E oare prea devreme pentru ca el să te-alunge spre casă cu pietre?

– Băiatu' ăla afurisit e mort, a spus Dradles. Mi-a observat expresia și a chicotit. O, nu Dradles l-a ucis, deși Dradles s-a gândit la asta nu o singură dată. Nu, l-a omorât sifilisu' și bine i-a făcut. A mai tras o dușcă zdravănă și s-a uitat la mine mijind din ochi. Niciun domn, nici chiar domnu' D., n-a venit de la Londra să-i aducă lu' Dradles băutură scumpă fără motiv, domnule Billy Wilkie

Collins. Domnu' D. voia să-i deschid uși cu multele chei ale mele și să ciocănesc ca s-aflu un' s-ascund ăi vechi în golurile lor. Ce vrea domnul Billy W.C. de la bărânu' Dradles în ziua asta caniculară?

– Poate-ți amintești că și eu sunt autor, am spus. I-am înmânat pietrarului și îngrijitorului de cripte și catedrală exemplarul din *All the Year Round*. Acesta, cum poți vedea, este numărul de vinerea trecută conținând capitolele finale din romanul meu *Piatra Lunii*.

Am deschis periodicul la pagina cuvenită.

Dradles s-a holbat la amestecul de litere, dar n-a făcut decât să geamă. Habar nu aveam dacă omul știa să citească. Bănuiala mea era că nu.

– Se întâmplă, am spus, că și eu mă documentez cu privire la o catedrală mare cum e aceasta. O catedrală mare și criptele aferente.

– Vrei și mata cheile, crede Dradles, a spus Dradles. Vrei cheile la locurile întunecate ale ălor vechi.

A-i fi zis că se adresa asistentului său idiot și clăpăug, cu frizură ce-i fusese făcută parcă cu foarfeca de tuns oi, dar băiatul părea a fi surd și mut.

– Nicidecum, am spus cu un râset lejer. Cheile sunt răspunderea dumitale și așa trebuie să rămână. Aș vrea doar să vin în vizită din când în când și poate să învăț de la dumneata cum se găsesc, ciocănind, locurile goale. Categoric, nu aș veni niciodată cu mâna goală.

Dradles a mai tras o dușcă. Sticla era deja mai mult de jumătate goală și fața murdară a pietrarului, chiar și sub stratul de pulbere, era mai roșie ca oricând (dacă așa ceva era posibil).

– Dradles lucrează onest cât e ziua de lungă pentru câte-o pileală, a spus el cu voce groasă.

– Și eu la fel, l-am completat cu un râset lejer.

A încuviințat atunci și s-a întors la cioplit – sau mai degrabă la supravegherea băiatului idiot care cioplea. În mod evident, întrevederea se încheiase și contractul se consumase.

Ștergându-mi și eu fața de căldură, m-am înapoiat încet la trăsură. Cățelușul – un animal diform, dar vesel cu picioare lungi, coadă scurtă și pete – țopăia de bucurie pe bancheta căptușită, văzându-mă.

– Mai durează doar un minut, vizitiu, am spus.

Bătrânul, moțăind pe jumătate, a mormăit și și-a lăsat bărbia să recadă pe pieptul îmbrăcat în livrea.

Am dus cățelușul înapoi prin cimitir, trecând pe lângă locul nostru de picnic. Amintindu-mi cum ne făcuse Dickens pe toți să râdem când și-a pus un prosop peste braț și a mimat perfect comportamentul unui chelner eficient, dar oficios, aducându-ne farfuriile de pe zid la masa încropită din lespedea de mormânt, turnându-ne cu pricepere vin tuturor, am mers mai departe cu zâmbetul pe buze. Cățelușul stătea în îndoitura brațului meu, încercând din când în când să dea din coadă și privindu-mă admirativ cu ochii lui mari. Caroline, Carrie și cu mine avuseserăm mai mulți căței în ultima decadă și mai bine. Ultimul animal de casă, pe care îl iubiserăm mult, murise cu doar câteva luni în urmă.

Un copac bătrân și strâmb aproape de limita din spate a curții catedralei se descotorosise de o cracă lungă de aproximativ un metru. Ducându-l pe cățel în brațul stâng, masându-i în același timp ceafa și gâtul absent cu degetul mare, am luat craca de jos, i-am îndepărtat micile protuberanțe și am folosit-o ca un fel de baston.

În buruienile din spatele cimitirului, m-am oprit și m-am uitat împrejur. Trăsura și drumul erau în afara razei vizuale. Nimic și nimeni nu se mișca în incinta cimitirului. De departe, dincolo de catedrală, se auzeau ciocăniturile lui Dradles – sau mai curând ale ucenicului lui Dradles – care lucra înfocat și atent. Se mai auzeau doar bâzâitul și zumzetul insectelor din buruienile și iarba înaltă de acolo, care ducea spre est, spre mlaștinile sărate. Chiar și marea și râul care se scurgea în ea erau tăcute în lumina orbitoare a soarelui.

Cu o singură mișcare precisă, am răsucit gâtul cățelușului. Pocnetul a fost perceptibil, dar nu puternic. Corpul lui mic a devenit inert în brațele mele.

M-am uitat iarăși în jur și apoi am aruncat corpul animăluțului în groapa cu var. Nu s-a auzit niciun sfârâit sau bulbucire dramatică. Mica formă cu pete albe și negre a zăcut doar acolo, ceva mai mult decât pe jumătate scufundată în terciul cenușiu gros al varului nestins. Aplecându-mă și folosind craca, am înghiontit atent coastele, capul și labele din spate ale cățelușului, până ce mica formă a dispărut de la suprafață. Apoi am aruncat craca în iarba înaltă și am însemnat locul unde a aterizat.

Douăzeci și patru de ore? Patruzeci și opt? Am decis să aștept șaptezeci și două de ore – și ceva pe deasupra, cum aveam de gând să aștept până la amurg – înainte să mă întorc pentru a folosi aceeași ramură ca să scot și să analizez rămășițele.

Fluierând încet o piesă devenită populară în sălile de concert în vara aceea, m-am întors agale prin cimitir la trăsura care mă aștepta.

37

Trei zile mai târziu am primit un mesaj plăcut din partea lui Dickens în care îmi mulțumea pentru scrisoare, acceptând implicit scuzele mele și invitându-mă la Gad's Hill Place cât de repede puteam. Totodată, sugera binevoitor că poate aș vrea să-l vizitez pe fratele meu acolo, întrucât Charley era și acum prea bolnav pentru a se întoarce la Londra.

Am acceptat invitația și am pornit spre Gad's Hill în aceeași zi. Era cum nu se poate mai bine, deoarece oricum voiam să trec în seara aceea pe la groapa de var din cimitirul Rochester.

Katey Dickens m-a întâmpinat pe peluza din față așa cum făcuse cu câțiva ani înainte. Era o zi călduroasă, dar se simțea o adiere plăcută care aducea cu ea mirosul sănătos al câmpiilor dimprejur. Tufișurile, arborii și mușcatele roșii îngrijite atent se unduiau toate în adierea aceea, la fel ca rochia lungă și vaporoasă de vară a lui Katey. Părul ei, am observat, era prins într-o parte, însă lăsat să curgă pe spate: o frizură care, deși neobișnuită, nu era deloc neatrăgătoare.

– Charles doarme, a spus ea. A avut o noapte îngrozitoare și chiar dacă știa că vrei să-l vezi, cred că ar fi mai bine dacă n-ar fi deranjat.

Știam că vorbea despre fratele meu, iar nu despre tatăl ei. Am încuviințat din cap.

– Trebuie să plec înapoi înaintea cinei, dar poate că Charley se va trezi până atunci.

– Poate, a spus Katey, deși expresia ei sugera altceva. Și-a strecurat brațul pe după al meu. Tata lucrează în cabană. Să te conduc prin tunel.

Am ridicat sprâncenele.

– Lucrează în cabană? Aveam impresia că în prezent nu scrie ficțiune.

– Așa este, Wilkie. Lucrează de zor la lectura cea nouă din episodul acela teribil al crimei.

– A!

Am străbătut încet peluza îngrijită și am pătruns în tunel. Cum se întâmpla întotdeauna vara, aerul răcoros din pasajul lung și întunecat era o binevenită schimbare față de umiditatea de la suprafață.

– Wilkie, tu te întrebi vreodată dacă tata n-are dreptate?

Nu, am gândit. *Niciodată*.

– În legătură cu ce, draga mea? am întrebat.

– În legătură cu fratele tău.

Am simțit o undă de panică străbătându-mă.

– În legătură cu gravitatea bolii lui, adică?

– În legătură cu tot.

Nu-mi venea să cred că mă întreba *pe mine* asta. Zvonurile cum că Charley și Kate nu-și consumaseră niciodată căsnicia continuau, alimentate de comentariile malițioase ale lui Charles Dickens. Dacă ar fi fost să dai crezare insinuărilor tatălui ei, fratele meu era fie un sodomit ascuns, fie un impotent, fie amândouă laolaltă.

Direcția în care ducea întrebarea era pur și simplu imposibilă.

Am mângâiat-o pe mână.

– Tatălui tău nu i-a plăcut să te piardă pe tine, mai presus de orice, Katey. Tu ai fost întotdeauna cea mai apropiată de el. Orice pretendent sau soț ar fi căzut pradă urgiei lui.

– Da, a aprobat Katey. Modestia nu fusese niciodată unul dintre farmecele ei cele mai vizibile. Dar Charley și cu mine am petrecut atât de mult timp aici, la Gad's Hill Place, încât e aproape ca și când nici n-aș fi plecat de acasă.

La aceasta nu aveam ce să spun. Mai cu seamă fiindcă toată lumea știa că era alegerea *ei* să locuiască acolo atunci când Charley era bolnav – și asta se întâmpla acum aproape tot timpul.

– Te întrebi vreodată, Wilkie, cum ar fi dacă *tu și cu mine* ne-am fi căsătorit, și nu fratele tău și cu mine?

Aproape m-am oprit locului. Inima mea, deja bătând grăbită după administrarea la mijlocul zilei a unei doze generoase de laudanum, a început să se lovească de coaste.

Fusese un timp când mă gândisem să o curtez pe tânăra Kate Dickens. În cursul a ceea ce toată lumea, mai puțin cei din familia Dickens, considera a fi „divorțul" – teribila și permanenta despărțire atunci când Charles Dickens își trimisese efectiv soția, pe Catherine, într-un exil permanent – tânăra Kate, dintre toți

copiii, a părut cea mai afectată și dezorientată de brusca destrămare a ceea ce majoritatea crezuseră că era familia engleză perfectă. Avea optsprezece ani pe când tămbălăul era în desfășurare – s-a măritat cu fratele meu când avea douăzeci – și recunoșteam că o găseam încă atrăgătoare într-un fel subtil. Chiar și atunci intuiam că ea, spre deosebire de sora ei Mamie, nu va avea cu timpul aspectul durduliu de matroană al mamei sale.

Dar înainte de a putea explora măcar interesul meu pentru Katey, fata se îndrăgostise – sau cel puțin se amorezase – de prietenul lui Dickens și al meu, Percy Fitzgerald. Când acesta a respins cu destulă răceală avansurile ei feciorelnice, Katey se întorsese brusc spre fratele meu Charles, ilustratorul lui Dickens și, pe atunci, un oaspete frecvent la Gad's Hill.

Poate am amintit înainte, Dragi Cititori, că acest interes romantic din partea lui Katey ne-a mirat pe toți. Charley, deși mai în vârstă decât mine, se mutase din casa mamei noastre cu doar câteva săptămâni înainte și nu manifestase niciodată pic de interes serios pentru fete sau curtare.

Acum asta. Nu mi-a scăpat atenției acolo, în tunelul acela ferit de ochii lumii, că tânăra trebuie să fi știut, fie și numai grație pasiunii pentru bârfă a tatălui ei, că eu o trimisesem pe Caroline G. din casa mea și că eram acum (din câte știau ei) un burlac prosper și întru câtva faimos care locuiam singur cu servitorii mei și, uneori, cu „nepoata" Carrie.

Am zâmbit ca să-i arăt că știam că glumea și am spus:

– Ar fi fost un parteneriat foarte interesant, sunt sigur de asta, draga mea. Între voința ta inimitabilă și intransigența mea neabătută, certurile noastre ar fi fost legendare.

Katey nu a zâmbit. Capătul tunelului era un arc de lumină unde ea s-a oprit și s-a uitat la mine.

– Uneori am impresia că ajungem cu toții în viață alături de oamenii nepotriviți – tata și mama, Charles și cu mine, tu și... – poate toți, mai puțin Percy Fitzgerald și doamna aceea afectată a sa.

– Și William Charles Macready, am spus pe un ton plăcut, glumeț. Să nu uităm de a doua nevastă a bătrânului actor. Pare a fi cu adevărat o căsnicie ideală.

Katey a râs.

– Iată o Kate care și-a găsit fericirea, a spus și m-a luat de braț și m-a condus afară la lumină și mi-a dat drumul.

– Dragul meu Wilkie! Ce amabil din partea ta să vii! a exclamat Dickens când am ajuns la primul etaj spațios al cabanei.

A sărit în picioare, a venit de după masa lui simplă și mi-a strâns mâna într-ale sale. Aproape m-am dat înapoi, anticipând speriat o îmbrățișare. Era ca și când seara noastră la Vérey's din urmă cu o lună și ceva nici n-ar fi existat.

În cabană, odaia de lucru din timpul verii a Inimitabilului era plăcută ca de fiecare dată, mai ales că briza sufla înăuntru dinspre marea îndepărtată și făcea să foșnească toate ramurile celor doi cedri din fața ferestrelor deschise. Dickens adăugase un scaun de trestie cu spătar îndoit de cealaltă parte a mesei sale și acum mi-a făcut semn cu mâna spre el, în timp ce autorul se întorcea la fotoliul masiv care părea foarte comod. A gesticulat spre cutiile și carafa de pe masa lui.

– Un trabuc? Niște apă cu gheață?

– Nu, mulțumesc, Charles.

– Nici nu-ți pot spune ce fericit sunt că totul e dat uitării și iertării, a spus el cu căldură. N-a specificat cine trebuie să dea totul uitării și iertării.

– Și eu simt la fel.

Am aruncat o privire la teancul de pagini de pe tăblia mesei. Dickens mi-a remarcat privirea și mi-a înmânat câteva dintre ele. Mai văzusem metoda aceasta înainte. Rupsese pagini din cărțile sale – în cazul de față, din *Oliver Twist* – le lipise pe bucăți de mucava și era ocupat mâzgălind modificări, completări, detalieri și comentarii pe margine. Apoi le trimitea pe acestea la tipografi și cerea să se tipărească o versiune finală – trei rânduri de spațiu gol între textul supradimensionat, margini late pe care să mai adauge alte comentarii scenice și de lectură, și caractere foarte mari. Acesta avea să fie textul său de citit pentru viitorul turneu.

Modificările aduse textului erau cât se poate de interesante, transformând un roman menit lecturii într-un scenariu menit ascultării, însă ceea ce mi-a reținut atenția au fost indicațiile scenice mâzgălite pe margini:

„Semn din cap... Indică... Cutremură-te... Uită-te în jur îngrozit... Se apropie crima..."

Și pe următoarea foaie de mucava:

> ... îl lovi *de două ori* peste fața întoarsă în sus *care aproape o atingea pe a sa... apucă o bâtă grea* și *o doborî pe fată la pământ cu ea!!... balta de sânge care tremura și dansa în lumina soarelui pe tavan...* dar *asemenea* carne, *și atât sânge!!!... Chiar și picioarele câinelui erau însângerate!!!!... i-a împrăștiat creierii!!!!*

Am clipit la aceasta. Creierul *câinelui*. Uitasem că Sikes îl ucisese și pe câine, nu doar pe Nancy.

„Groază până la capăt!" era scris de cel puțin cinci ori pe marginea diverselor pagini.

Le-am pus înapoi pe masă și i-am zâmbit lui Dickens.

– În sfârșit, o scenă a Crimei, am spus.

– În sfârșit, a aprobat el.

– Și credeam că eu sunt autor de romane de senzație, Charles.

– Crima aceasta va provoca mai mult decât senzație, dragul meu Wilkie. Îmi doresc să le las celor care vor participa la ultima mea rundă de lecturi sentimentul a ceva foarte pasional și dramatic, ceva efectuat cu mijloace simple și totuși cu un final emoțional complex.

– Înțeleg, am spus. Ceea ce înțelegeam de fapt era că Dickens avea de gând să-și șocheze publicul la extrem. Chiar va fi un turneu de adio?

– Hmm, a mormăit Dickens. Așa îmi spune prietenul nostru Beard. Așa îmi spune Dolby. Așa îmi spun medicii specialiști din Londra și chiar Paris. Așa îmi spune până și Wills, deși el nu a fost de acord de la început cu turneele de lectură.

– Ei bine, Charles, pe dragul de Wills îl putem desconsidera, într-un fel. Opiniile lui din ultimele zile sunt filtrate prin sunetul constant de uși care se trântesc, pe care îl aude doar el.

Dickens a chicotit, dar apoi a spus:

– Vai, sărmanul Wills, l-am cunoscut, Horatio.

– La o vânătoare, am spus, prefăcându-mă trist.

Ca la un semn, un călăreț îmbrăcat în vestă roșie pentru vânătoare de vulpi, pantaloni albi și cizme înalte lucioase, stând călare pe un armăsar cu pete sure care mușca din zăbală, a trecut pe Gravesend Road, pe sub fereastra odăii. O căruță încărcată cu balegă a huruit pe drum imediat după imaginea aceea nobilă. Eu și Dickens ne-am uitat unul la celălalt și am râs în aceeași clipă. A fost ca în zilele de demult.

Excepție făcând faptul că eu îi doream acum moartea.

Când râsul nostru s-a stins, Dickens a spus:

– M-am mai gândit la *Piatra Lunii*, Wilkie.

Tot corpul meu s-a încordat. Am izbutit însă un zâmbet firav.

Dickens a ridicat ambele mâini în față, cu palmele către mine.

– Nu, nu, dragul meu prieten. Am făcut-o într-un fel absolut admirativ și cu respect profesional.

Am menținut zâmbetul pe buze.

– Tu poate nu ai conștientizat, dragul meu Wilkie, dar este posibil ca, scriind acel roman de senzație, tu să fi creat un gen literar cu totul nou.

– Sigur că sunt conștient de asta, am rostit țâfnos.

Habar nu aveam despre ce vorbea.

Dickens nu părea să mă fi auzit.

– Ideea unui roman întreg învârtindu-se în jurul unui singur mister, cu un personaj detectiv interesant și tridimensional – poate un detectiv particular mai mult decât un simplu detectiv de poliție – într-o poziție centrală, și întreaga evoluție a personajului și nuanța de verosimilitate cotidiană decurgând din efectele secundare și ulterioare ale crimei care servește ca motor pentru povestea centrală din roman... ei bine, asta este ceva revoluționar!

Am încuviințat umil din cap.

– Am hotărât să-mi încerc și eu mâna la șmecheria asta, a spus Dickens, folosind unul dintre cele mai execrabile cuvinte americane pe care le învățase în timpul ultimului său turneu acolo.

În momentul acela îl uram fără rezerve.

– Ai deja un titlu pentru lucrarea asta ipotetică? m-am auzit întrebând cu o voce destul de normală.

Dickens a surâs.

– Mă gândeam la ceva simplu, dragul meu Wilkie... ceva de felul *Misterul lui Edmond Dickenson.*

Mărturisesc că am tresărit în scaun.

– Ai primit vești de la tânărul Edmond?

– Nicidecum. Dar întrebările tale de anul trecut despre el m-au făcut să-mi dau seama că ideea unui tânăr care dispare pur și simplu, fără ca nimeni să aibă habar unde se află și fără a avea

vreun motiv să plece, ar putea duce la unele complicații interesante, dacă s-ar pune problema unei crime.

Îmi simțeam inima bubuind și-mi doream să pot lua un gât de laudanum din butelca aflată în buzunarul de la piept al jachetei mele.

– Și crezi cumva că tânărul Edmond Dickenson a fost ucis? am întrebat.

Mi-l aminteam pe Dickenson cu capul ras și dinții ascuțiți și ochi de fanatic, purtând o robă cu glugă și psalmodiind la ceremonia în cadrul căreia Drood mi-a introdus scarabeul în stomac. Chiar în clipa aceea, insecta s-a mișcat în spatele creierului meu.

– Nici pe departe! a râs Dickens. Am toate motivele să-l cred pe tânărul Edmond atunci când spunea că își ia banii și pleacă în călătorie, că poate se stabilește în Australia. Și în mod categoric aș schimba numele personajului și titlul. Voiam doar să-ți ofer o idee generală asupra poveștii.

– Interesant, am mințit.

– Și mesmerism, a zis Dickens, unindu-și buricele degetelor de la mâini în timp ce se lăsa pe spate și-mi zâmbea.

– Ce-i cu el, Charles?

– Știu că subiectul te interesează, Wilkie. Interesul tău e aproape la fel de vechi ca și al meu, cu toate că tu nu ai practicat arta asta niciodată cum am făcut-o eu. Și ai introdus-o, într-un mod subtil, în *Piatra Lunii*, deși mai mult ca metaforă decât ca realitate, dar nu ai reușit să o folosești cum se cuvine.

– Cum așa?

– Soluția așa-zisului tău mister, a rostit Dickens pe tonul acela înnebunitor de profesor pe care îl folosea atât de des când vorbea cu mine. L-ai pus pe domnul Franklin Blake să fure diamantul în timp ce era cufundat într-un somn indus de opiu, fără însă a *ști* că l-a furat...

– Cum am mai spus, l-am întrerupt cu răceală, acest lucru e cât se poate de posibil. M-am documentat pe pielea mea și...

Dickens a alungat ideea cu o fluturare din mână.

– Dar, dragul meu Wilkie, cititorul atent – poate toți cititorii – trebuie să se întrebe: De ce a furat Franklin Blake diamantul iubitei sale?

– Și răspunsul este evident, Charles. Pentru că se *temea* că îl va fura cineva și, astfel, sub influența onirică a opiului pe care nu știa că îl ingerase, a mers în somn și... l-a furat.

Am auzit cu urechile mele cât de neconvingător suna.

Dickens a zâmbit.

– Întocmai. Forțează credulitatea și periclitează verosimilitatea. Dar dacă l-ai pune pe unul dintre personajele tale să-l *mesmerizeze* pe Franklin Blake și să-i *comande* să fure diamantul, și dacă adaugi la asta opiul picurat pe furiș în vinul lui (deși eu aș fi făcut deopotrivă din mesmerism și opiu o parte *voită* a intrigii, o conspirație, iar nu un simplu accident)... ei bine, totul s-ar potrivi, nu-i așa, dragul meu Wilkie?

Am stat, gândindu-mă un moment. Era mult prea târziu pentru a aduce modificări. Ultimul episod al foiletonului apăruse deja atât în *All the Year Round*, cât și în revista Fraților Harper din America, iar exemplarele în tiraj limitat, legate în piele, ale ediției Tinsley erau deja terminate și pregătite să fie expediate deopotrivă lui Dickens și altora.

– Eu susțin totuși că asta încalcă regulile mesmerismului, Charles, i-am răspuns. Știm amândoi că profesorul Elliotson și ceilalți susțineau că o persoană nu poate face sub influența puterilor magnetice nimic din ce nu ar face – în termeni de moralitate – în stare de deplină conștiență.

Dickens a aprobat din cap.

– Într-adevăr, dar Elliotson a demonstrat – *eu am demonstrat* – că sub influența magnetică, subiectul își poate modifica pentru

perioade lungi de timp comportamentul, deoarece i s-a spus că un lucru este adevărat, deşi nu este.

Nu înţelegeam asta şi am recunoscut-o.

– O femeie nu şi-ar duce niciodată copilul afară noaptea, a continuat Dickens, dar dacă ar fi să o hipnotizezi şi să-i spui că locuinţa a luat foc – sau că *va* lua foc, să spunem la ora nouă seara – ea, fie într-o transă mesmerică, fie mult mai târziu, sub influenţa sugestiei, îşi va lua pruncul şi va da buzna afară chiar dacă nu s-ar vedea nicio flacără. În felul acesta, hinduşii tăi din *Piatra Lunii* l-ar fi putut mesmeriza pe Franklin Blake când a dat peste ei pe moşie şi doctorul tău băgăreţ... domnul Sweets?

– Domnul Candy, l-am corectat.

– Domnul Candy i-ar fi administrat apoi în secret laudanum sărmanului Franklin Blake ca parte dintr-un complot mai mare, nu dintr-o simplă răutate care ar fi trebuit să-l arunce la pârnaie.

– Tu spui că dragul de domn Candy cel bătrân se afla şi el sub influenţa mesmerică a hinduşilor? am întrebat.

Deodată, vedeam o mulţime de legături aducând laolaltă fire disparate şi separate pe care eu le lăsasem aşa, disparate şi separate, în roman.

– Asta ar fi fost elegant, a zis Dickens, încă zâmbind. Sau poate josnicul toxicoman, Ezra Jennings, făcea parte din complot, urmărind să fure diamantul Koh-i-noor.

– Piatra Lunii, l-am corectat absent. Dar Ezra Jenning *al meu* e un fel de erou. El e cel care explică misterul şi apoi îl reconstituie pentru Franklin Blake în casa din Yorkshire a mătuşii lui Blake...

– O reconstituire a evenimentelor care ajută mult la rezolvarea poveştii tale, a spus Dickens încet, dar care ar putea forţa credulitatea cititorului mai mult ca orice alt element.

– De ce?

– Deoarece condițiile din noaptea fatidică, noaptea când s-a furat diamantul, *nu pot fi reconstituite*, dragul meu Wilkie. Elementul nostru esențial a fost modificat și asta înlătură toate șansele ca somnambulismul și furtul să se producă din nou.

– Despre ce element vorbești? am întrebat.

– În așa-zisul experiment, domnul Franklin Blake *știe* că a fost drogat; *știe* că Jennings crede că el a furat diamantul; *știe* înlănțuirea de evenimente care s-au petrecut și ar trebui să se repete. Lucrul acesta, în sine, ar elimina complet orice șansă ca aceeași cantitate de opiu...

– L-am făcut pe Jennings să folosească mai mult opiu în vinul administrat inițial de domnul Candy, l-am întrerupt.

– Irelevant, a zis Dickens cu o altă fluturare nepăsătoare din degete, care mă enerva la culme. Ideea e că recrearea evenimentelor în sine este imposibilă. Iar domnul Ezra Jennings al tău – probabil sodomit, opioman dependent... adorația lui față de *Confesiunile unui opioman* al lui De Quincey este aproape grețoasă – este un slab substitut de erou pentru Franklin Blake. Așa însă, Blake răzbate ca un fel de idiot. Dar dacă i-ai fi folosit ca lumea pe hinduși pentru a introduce *mesmerismul* ca parte din furt, inclusiv administrarea de opiu ca *mijloc* de punere în practică a acelei conspirații și nu ca pur accident...

Dickens s-a întrerupt. Eu nu aveam nimic de spus. O căruță grea a trecut zgomotos pe drumul de jos, trasă de patru cai mari, după cum suna.

– Felul în care l-ai folosit pe detectiv – sergentul Cuff – este însă ceea ce găsesc eu că se apropie de o sclipire de geniu, a zis deodată Dickens. *Asta* mă face pe mine să iau în calcul scrierea propriului meu roman de mistere, de preferat cu o minte la fel de ascuțită în mijlocul său. Cuff este minunat... constituția lui suplă,

privirea rece și pătrunzătoare și mintea aproape mecanic de perfectă. O splendidă invenție!

– Îți mulțumesc, Charles, am spus încet.

– Numai dacă l-ai fi folosit corect!

– Îmi cer iertare?

– L-ai zugrăvit sclipitor, l-ai prezentat sclipitor și el se comportă sclipitor... până în momentul când rătăcește cărarea, dispare din narațiune un secol și jumătate, face toate presupunerile greșite în ciuda tuturor dovezilor care arată contrariul, după care devine indisponibil, plecând la Brighton să crească albine...

– La Dorking să cultive trandafiri, l-am corectat simțind un puseu de déjà-vu.

– Sigur. Dar *personajul* sergentului Cuff – ideea asta, cum am spus, de a avea un detectiv particular, și nu unul public în mijlocul acțiunii unui roman de mister – este minunat. Cred că cititorii vor rezona excelent la un asemenea maestru al deducției, poate la fel de suplu și hotărât precum Cuff, excentric, aproape total lipsit de emoții, dacă trecutul și firea sa ar fi descrise nițel mai bine. Îmi va face plăcere să văd dacă pot crea un atare personaj pentru *Misterul lui Edmond Dickenson*, dacă voi ajunge vreodată să scriu povestea asta.

– Îl poți aduce înapoi pe inspectorul Bucket din *Casa umbrelor*, am spus bosumflat. A fost foarte popular. Cred că au apărut imagini cu Bucket pe cartonașele din cutiile cu tutun.

– Așa e, a chicotit Dickens. El a fost, poate, cel mai popular personaj din carte și recunosc că mi-au plăcut foarte mult scenele lui. Dar inspectorul Bucket era un om de lume și un om *în* lume... îi lipseau misterul și charisma sergentului tău Cuff cel suplu, calm și detașat. Pe deasupra, întrucât modelul pentru Bucket, inspectorul Charles Frederick Field, nu mai este printre cei vii, s-ar cuveni să încredințez mormântului și această copie a sa.

Preț de un timp aparent lung nu am putut vorbi. A trebuit să mă concentrez ca să respir și să nu-mi trădez prin mina feței avalanșa de gânduri și sentimente care mă străbăteau. Într-un târziu, am spus cât am putut de calm:

– Inspectorul Field este mort?

– O, da! A murit iarna trecută pe când eu eram în turneu în America. A observat Georgina în *Times* și a decupat necrologul pentru mine, știind că aș vrea să-l am în dosarele mele.

– Eu nu am auzit nimic despre asta, am spus. Îți amintești cumva data morții sale?

– Da, a răspuns Dickens. Este 19 ianuarie. Doi dintre fiii mei – Frank și Henry – s-au născut pe 19 ianuarie, mai știi, așa că am ținut minte data morții lui Field.

– Extraordinar, am făcut, deși nu am nicio idee dacă făceam un comentariu la adresa memoriei lui Dickens sau la aceea a morții inspectorului Field. Scria în necrologul din *Times* cum a murit?

– În pat, acasă, de boală, cred, a spus Dickens. Subiectul legat de inspector era evident că îl plictisea.

19 ianuarie trebuia să fi fost ziua – sau poate noaptea – de după expediția noastră în Orașul Subteran. Eu fusesem inconștient până pe 22 ianuarie și câteva săptămâni după aceea nu fusesem în stare să citesc ziarele. Nu era de mirare că-mi scăpase informația. Și nu era de mirare că în lunile scurse de atunci nu mai avusesem contact cu oamenii lui Field. Fără-ndoială, biroul de investigații particulare al inspectorului fusese închis, iar agenții împrăștiați la alte treburi.

Doar dacă Dickens nu mă mințea.

Îmi aminteam bănuiala de anul trecut că Dickens, Drood și inspectorul Field jucau cine știe ce complicat joc în trei, eu fiind pionul prins la mijloc. Putea aceasta să fie o minciună ca parte dintr-un șiretlic din partea lui Dickens?

Mă îndoiam. Ar fi fost prea ușor pentru mine să întreb o cunoștință de la *Times* dacă necrologul era real. Și dacă *avusese* loc o moarte în ianuarie, undeva trebuia să fie un mormânt pentru sărmanul Charles Frederick Field cel bătrân. Puteam să verific și asta. Preț de un moment dement, m-am întrebat dacă acesta nu era cumva un alt joc al inspectorului Field însuși – să-și înscenezе propria moarte ca să se apere de supușii lui Drood – dar asta era prea forțat chiar și pentru evenimentele din ultimii trei ani. Am clătinat din cap, îndepărtând ideea.

– Te simți bine, dragul meu Wilkie? Arăți dintr-odată îngrozitor de palid.

– Doar guta asta enervantă, am zis.

Ne-am ridicat amândoi.

– Nu rămâi la cină? Fratele tău nu s-a simțit destul de bine ca să participe la mesele normale, dar poate că astă-seară, dacă ești tu aici...

M-am uitat la ceas.

– Altă dată, Charles. Trebuie să mă întorc în oraș. Caroline pregătește ceva special pentru noi în seara asta și urmează să mergem la teatru...

– Caroline? a strigat Dickens, mirat. S-a întors?

Am clătinat din cap, am zâmbit și mi-am lovit fruntea cu trei degete.

– Voiam să spun *Carrie*, m-am corectat.

Minteam și de data asta. Carrie petrecea toată săptămâna la familia pentru care presta munca de guvernantă.

– A, atunci altă dată curând, a spus Dickens.

M-a condus afară și pe scări în jos și prin tunel.

– O să-i cer unui servitor să te ducă la gară.

– Mulțumesc, Charles.

– Mă bucur că ai venit la Gad's Hill Place astăzi, dragul meu Wilkie.

– Și eu, Charles. A fost o vizită foarte edificatoare.

Nu m-am dus direct înapoi la Londra. La gară, am așteptat până când omul lui Dickens și șareta lui au dispărut din vedere, după care am urcat în trenul de Rochester.

Nu cumpărasem brandy, așa că am așteptat până când cimitirul catedralei a părut complet gol – umbrele după-amiezii de vară se alungeau pornind de la pietrele de mormânt – și apoi am pășit sprinten către groapa cu var. Nu era nici urmă de cățeluș la suprafața cenușie. După un moment de căutări prin iarbă am găsit craca pe care o folosisem data trecută. Trei sau patru minute de amestecat și înțepat și am scos la suprafață rămășițele – mai mult oase și dinți, și coloana vertebrală, și cartilaje, dar și niște blană și piele. Mi-a fost greu să aduc la mal ce mai rămăsese din micul cadavru cu bățul.

– Dradles crede că ist-ar putea fi instrumentu' de care domnu' Billy Wilkie Collins are nevoie, a rostit o voce direct în spatele meu.

Am tresărit atât de tare, încât era cât pe ce să cad în groapa cu var nestins.

Dradles m-a echilibrat apucându-mă de antebraț cu o mână tare ca piatra. În cealaltă mână ținea un drug de fier ghimpat care părea lung de vreo doi metri. Făcuse parte, poate, din gardul de fier din fața catedralei sau fusese un element decorativ al clopotniței, ori chiar un paratrăsnet de pe una dintre turle.

Dradles mi l-a dat.

– Cu ista amesteci mai bine, domnu'.

– Îți mulțumesc, am spus.

Într-adevăr, era perfect la cât era de lung și ghimpat. Am întors carcasa cățelușului pe cealaltă parte, am tras concluzia că cinci sau șase zile în groapa cu var ar fi necesare pentru ceva de

dimensiuni mai mari, și am folosit drugul de fier ca să apăs leșul mic înapoi în afund. Pentru o secundă m-am văzut ca un soi de bucătar macabru, amestecând în ciorbă, și a trebuit să-mi reprim pornirea de a chicoti.

I-am dat drugul de fier înapoi lui Dradles.

– Îți mulțumesc, am spus din nou.

– Dradles îi zice domnului să nu-și bată capu' cu asta, a rostit pietrarul murdar.

Fața lui părea la fel de roșie în seara aceea răcoroasă cum fusese din cauza caniculei și muncii cu câteva zile înainte.

– Astăzi am uitat de brandy, m-am scuzat cu un zâmbet, dar voiam să-ți fac cinste cu câteva pahare la Thatched and Twopenny data viitoare când mergi acolo.

I-am dat cinci șilingi.

El a făcut monedele să zornăie în palma sa bătătorită și murdară și mi-a zâmbit larg. Am numărat patru dinți.

– Mulțam, domnu' Billy Wilkie Collins. Dradles o s-aibă grijă să bea-n sănătatea matale când oi mere.

– Prea bine, am spus cu un zâmbet și o înclinare din cap. Acum trebuie să plec.

– Domnu' C. Dickens, celebru' autor, a folosit același instrument de fier acu' un an cân' a fo' p-aci, m-a informat Dradles.

M-am răsucit. Aburii care se ridicau din groapa cu var îmi făceau lacrimile să-mi șiroiască pe obraji, însă pe Dradles nu păreau să-l afecteze în vreun fel.

– Îmi cer scuze? am zis.

Dradles a zâmbit din nou.

– A folosit același instrument pe care ți l-am dat matale, ca s-amestece-n ciorbă, să zic așa, domnu', a rostit el. Da' domnu' C. Dickens, celebru' autor, a adus un câne mort mai mare, chiar 'șa.

38

Pe 19 octombrie anul acela, 1868, m-am îmbrăcat în cele mai de soi straie de gală ale mele și am luat o trăsură spre biserica St Marylebone Parish ca să asist la cununia Carolinei G. cu Joseph Charles Clow.

Mireasa își arăta cei treizeci și opt de ani, și chiar mai mult. Mirele arăta și mai tânăr decât cei douăzeci și șapte de ani pe care îi avea. Cuiva care ar fi venit întâmplător sau ar fi privit ceremonia matrimonială, fără a cunoaște Fericitul Cuplu, i s-ar fi iertat gândul că draga de Caroline era mama miresei sau a mirelui.

Mama mirelui era prezentă – o piticanie grasă și toantă într-o rochie maro absurdă ieșită din modă de zece sezoane. A plâns cu suspine tot timpul cât au ținut ceremonia și scurta recepție de după și a trebuit să fie ajutată să ajungă la trăsura ei după ce Fericitul Cuplu a plecat, nu într-o lună de miere scumpă, ci înapoi la căscioara pe care mai târziu aveau să o împartă din nou cu mama mirelui.

Au fost puțini alți oaspeți din ambele părți. Deloc surprinzător, doamna G., fosta soacră a Carolinei, nu a participat (deși bătrâna o împinsese de la spate pe fosta noră să se recăsătorească). Un alt motiv pentru care fosta soacră a Carolinei a ales să nu participe (dacă babornița avea destulă luciditate ca să poată alege) a devenit clar atunci când am aruncat o privire peste albumul de nuntă: Caroline inventase un nume fals pentru tatăl ei – un anume „John Courtenay, gentleman". Asta făcea parte dintr-o întreagă schemă de reinventare personală, a familiei și a trecutului ei, chiar și a primei ei căsătorii, pe care eu acceptasem să o susțin în toate detaliile (în calitate de „angajator anterior") dacă aș fi fost vreodată nevoit să o fac.

Tentația de a te reinventa părea molipsitoare. Am observat că tânăra Carrie, în calitate de martor, se semnase drept „Elisabeth

Harriette G." pe același certificat, ceea ce era o reinventare a ortografierii numelor ei. Dar poate cea mai mare minciună de pe certificatul de căsătorie aparținea mirelui, care scrisese în dreptul ocupației pur și simplu „gentleman".

Ei, dacă un instalator mereu cu zoaie după urechi și cu negreală sub unghii era acum un gentleman englez, Anglia atinsese acea minunată stare socialistă pe care atâția reformatori se căzniseră să o instituie.

Trebuie să recunosc că singura persoană care părea fericită la nunta aceea era Carrie, care, grație nepăsării vârstei sau simplului devotament față de mama ei, nu doar că arăta frumos, dar se și comporta ca și când ea și noi toți am fi participat la un eveniment festiv. Dar când spun „noi", mă refer doar la grupulețul acela. De partea lui Joseph Clow erau doar doi oameni: mama înlăcrimată și înveșmântată în crep și un bărbat neras și anonim care putea fi fratele lui Clow ori poate doar alt instalator care venise în speranța că după slujbă se va servi mâncare.

De partea Carolinei eram doar Carrie, Frank Beard și cu mine. Grupul nostru era atât de mic, încât medicul a trebui să fie al doilea martor care să semneze alături de Carrie. (Beard mi-a propus să semnez eu, însă gustul meu pentru ironia absurdă nu era chiar atât de bine dezvoltat.)

Cât a ținut ceremonia, Joseph Clow a părut paralizat de teamă și tensiune. Zâmbetul Carolinei era atât de larg și chipul ei atât de îmbujorat, încât am fost sigur că va izbucni în lacrimi și într-o criză de isterie dintr-o clipă în alta. Chiar și pastorul a părut să simtă ceva ciudat în legătură cu evenimentul și a ridicat deseori privirea din cartea de rugăciuni, uitându-se miop la mica adunare ca și când ar fi așteptat să spună cineva că totul fusese o glumă.

Tot timpul ceremoniei am simțit o ciudată amorțeală întinzându-se în corpul și creierul meu. Putea fi doza suplimentară de

laudanum pe care o ingerasem ca să mă ajute să trec ziua, dar credeam că era mai mult un sentiment de reală detașare. Când mireasa și mirele și-au repetat ultimele jurăminte, recunosc că m-am uitat la Caroline care stătea acolo atât de crispată în rochia de mireasă nepotrivită și cam ieftină după aspect și că mi-am amintit cu exactitate textura fiecărei curburi și fiecărei umflături moi – acum prea moi – ale trupului ei de sub pânza aceea. Nu m-a încercat niciun sentiment pe durata ceremoniei, cu excepția unei ciudate goliciuni care creștea și care mă năpădise întâia oară săptămânile trecute când ajungeam la Gloucester Place nr. 90 și n-o găseam nici pe Caroline, nici pe Carrie și uneori nici pe cei trei servitori ai mei, care lipseau (cu permisiunea mea) din pricina unei rude bolnave a lui Besse. Era o casă mare atunci când era goală de voci și sunete omenești.

Când nunta s-a terminat, n-a urmat nicio recepție și nici mâncare nu s-a oferit – doar o scurtă și incomodă agitație în curtea friguroasă a bisericii parohiale. Apoi proaspeții însurăței au plecat tot într-o trăsură descoperită – era o zi prea friguroasă pentru o trăsură descoperită și începuse să plouă, dar cuplul, era evident, nu își permisese să plătească în plus pentru o caleașcă. Imaginea cuplului fericit îndreptându-se spre fericire a fost stricată puțin când Frank Beard s-a oferit să le ducă pe Carrie și pe mama lui Joseph Clow cu trăsura sa la aceeași casă spre care tocmai plecaseră proaspeții însurăței. (I se păruse important Carolinei ca fiica ei Carrie să petreacă primele câteva săptămâni din viața de femeie căsătorită a mamei sale în căsuța aceea înghesuită, spartană, deși fata avea să continue să lucreze ca guvernantă cu jumătate de normă și în scurt timp să se mute înapoi cu mine la Gloucester Place.)

În cele din urmă, după ce pastorul se retrăsese înăuntrul bisericii lui întunecate, nedumerit cu adevărat, în fața locașului, în vântul tăios de sfârșit de octombrie, am mai rămas doar eu și

celălalt instalator (decisesem că nu era înrudit cu Joseph). Mi-am înclinat pălăria spre omul înfometat și m-am dus pe jos tot drumul până la casa fratelui meu Charley de pe South Audley Street.

Sănătatea lui Charley se îmbunătățise întru câtva pe măsură ce vara fierbinte se apropia de sfârșit și pe la mijlocul lui septembrie el și Katey își petreceau cea mai mare parte a timpului acolo, la casa lor din Londra, iar nu la Gad's Hill Place. Charles lucra în același timp la diferite proiecte, chit că durerile de stomac și slăbiciunea generalizată îl loveau deseori.

Totuși, am fost surprins să nu-l găsesc acasă în joia aceea, pe 19 octombrie, când am bătut la ușa lor. Katey era acasă și m-a întâmpinat în salonul lor mic și destul de întunecat. Avea știință de căsătoria Carolinei și m-a rugat să-i spun „tot ce fusese mai minunat". Mi-a oferit niște brandy – pe care l-am acceptat degrabă, nasul, obrajii și mâinile mele erau roșii din pricina frigului autumnal – și am avut clar impresia că ea începuse să bea de dinaintea sosirii mele.

În orice caz, i-am spus „tot ce fusese mai minunat", dar am extins înțelesul cuvântului „minunat" de la ceremonia nupțială la întreaga mea istorie cu doamna Caroline G. Povestea este, desigur, șocantă pentru sensibilitățile burgheze, însă eu știam de mult că draga mea cumnată suferea de puține dintre iluziile mic-burgheze ale tatălui ei. Dacă era să dai crezare multelor zvonuri și povești, Katey își făcuse de mult un amant – sau mai mulți amanți – pentru a compensa lipsa de ardoare (sau inabilitatea de a o exprima) a fratelui meu. Cea care sorbea brandy atât de aproape de mine, în salonul mic și întunecat, cu obloanele lui trase și focul plăpând de cărbune care oferea în bună parte lumina slabă de care ne bucuram, era o femeie de lume, așa că m-am trezit spunându-i detalii ale istoriei mele cu Caroline pe care nu le spusesem aproape nimănui, nici chiar tatălui ei.

Şi, în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că mai exista un motiv – dincolo de nevoia mea de a mă despovăra în sfârşit – pentru care îi spunea lui Kate Dickens lucrurile acelea.

Cu reţinere, în taină, îndurerat, ajunsesem să aprob cruda predicţie a tatălui ei cum că fratele meu mai mare nu va mai face mult timp umbră pământului. Era adevărat că afecţiunea lui Charley, deşi uneori dădea înapoi, continua, în general, să se agraveze. Părea acum probabil, chiar şi pentru mine (fratele lui loial şi iubitor), că Charles ar putea muri într-un an sau doi şi că femeia aceea îmbătrânită (avea douăzeci şi opt de ani), dar încă atrăgătoare, avea să rămână văduvă.

Katey şi-a manifestat şi ea indiscreţia, spunând:

– Ai fi surprins să afli ce a avut tata de zis despre căsătoria doamnei G.

– Spune-mi, i-am dat ghes şi m-am aplecat mai aproape.

Ea a mai turnat pentru fiecare brandy, dar a scuturat din cap.

– Ţi-ar putea răni sentimentele.

– Aiurea. Nimic din ce ar putea spune tatăl tău nu mi-ar răni sentimentele. El şi cu mine suntem prieteni şi confidenţi de foarte mult timp. Te rog, spune-mi. Ce a avut de zis despre ceremonia de azi?

– Păi, *mie* nu mi-a spus nimic, desigur. Dar mi s-a întâmplat să-l aud vorbind cu mătuşa Georgina... „Afacerile lui Wilkie sfidează orice previziune. Din câte poţi şti, întreaga prefăcătorie cu nunta ar putea fi o minciună a femeiiăleia, menită a-l face să o ia de nevastă şi – contrar aşteptărilor ei – să cedeze în sfârşit."

Am rămas înmărmurit. *Eram* rănit. Şi uimit. Putea fi oare adevărat? Putea chiar *nunta* să fi fost un alt tertip al Carolinei de a mă păcăli să o iau de soţie? Spera oare că sentimentul meu de pierdere va fi atât de puternic, încât voi veni după ea chiar şi în casa lui Joseph Clow, sfidând şi negând toate legăturile maritale,

şi că o voi implora să se întoarcă la mine... să se mărite *cu mine?* Pielea mi s-a încreţit de ceva asemănător cu repulsia.

Copleşit, tot ce am putut să-i spun gâtuit lui Kate Dickens a fost:

– Tatăl tău este un om foarte înţelept.

În mod surprinzător – emoţionat – ea s-a întins şi mi-a strâns mâna.

La un al treilea brandy, m-am auzit rostindu-i smiorcăit lui Katey unele cuvinte pe care, mult mai târziu într-un context foarte diferit, aveam să i le repet aproape ad litteram lui Charley însuşi.

– Kate... nu fi prea aspră cu mine. Punând la socoteală boala mea şi moartea mamei şi singurătatea mea, acesta a fost un an îngrozitor. Văzând-o pe Caroline că se căsătoreşte astăzi, deşi a fost în mod ciudat mulţumitor într-o privinţă, a fost totodată straniu de deranjant. Ea a fost, în definitiv, parte din viaţa mea, pentru mai bine de paisprezece ani, şi parte din casa mea, pentru mai bine de zece. Cred, draga mea Katey, că un om în situaţia mea trebuie compătimit. Nu sunt... nu am mai fost de mult timp... nu sunt *obişnuit* să trăiesc singur. Am fost obişnuit să am o femeie blândă alături care să vorbească cu mine, aşa cum eşti tu acum, Kate... şi să aibă grijă de mine şi poate să mă răsfeţe puţin din când în când. Tuturor bărbaţilor le place asta, dar poate mie mai mult decât majorităţii. Este dificil pentru o femeie, o soţie ca tine, să ştie cum este pentru un bărbat să fie obişnuit cu prezenţa unei creaturi frumoase în casa sa... cineva întotdeauna frumos îmbrăcată, cineva întotdeauna în cameră sau aşteptând în apropiere, aducând o formă de lumină şi căldură în viaţa unui burlac bătrân... şi apoi, brusc, fără vina sa, să rămână singur ca mine acum, să fie lăsat... afară în frig şi întuneric.

Katey se uita la mine cu mare intensitate. Părea să se fi aplecat mai aproape de mine în timp ce eu explicam toate acestea. Genunchii ei, pe sub rochia lungă de mătase verde, erau la doar

câțiva centimetri de ai mei. Am avut deodată pornirea să îngenunchez pe podea, să-mi arunc fața în poala ei și să plâng ca un prunc. Eram sigur în clipa aceea că și-ar fi pus brațele în jurul meu, m-am fi mângâiat pe spate și pe cap, poate chiar mi-ar fi ridicat fața brăzdată de lacrimi la pieptul ei.

În schimb, am stat acolo, dar m-am aplecat și mai aproape.

– Charley este foarte bolnav, am șoptit.

– Da.

Această singură silabă nu părea să exprime deosebită tristețe, ci era doar o încuviințare.

– Și eu am fost bolnav, dar m-am însănătoșit pe deplin. Boala mea e trecătoare. Nici chiar acum nu-mi afectează gândirea sau... nevoile.

Ea s-a uitat la mine cu ceea ce mie mi s-a părut a fi un fel de așteptare emoționată.

Am spus atunci, încet, dar cu importanță:

– Kate, presupun că nu te-ai putea căsători cu un bărbat care a...

– Nu, *nu* aș putea, a spus Kate hotărâtă.

S-a ridicat în picioare.

Clătinându-mă nedumerit, m-am ridicat și eu.

Kate i-a strigat slujnicei să-mi aducă haina, bastonul și pălăria. Înainte să mă pot gândi la ceva de spus, m-am trezit afară în frigul din verandă. Nici atunci nu am putut vorbi. Ușa s-a trântit în spatele meu.

Eram la jumătate de stradă distanță, aplecându-mă împotriva vântului rece, ploaia lovindu-mă în față, când l-am văzut pe Charley pe trotuarul de vizavi. Mi-a făcut semn cu mâna, dar eu m-am prefăcut că nu l-am văzut sau nu l-am auzit și am grăbit pasul mai departe, ținând borul pălăriei cu mâna și apărându-mi fața cu antebrațul.

La două intersecții mai departe am oprit o șaretă și i-am cerut să mă ducă pe Bolsover Street.

Martha R., neavând servitori acolo la momentul acela, a deschis ea însăși ușa. Expresia nedisimulată de pe chipul ei îi trăda adevărata plăcere de-a mă vedea.

În noaptea aceea am însămânțat-o cu primul nostru copil.

39

În noiembrie, Dickens și-a prezentat scena crimei în fața unui public restrâns, format dintr-o sută de prieteni apropiați.

Deja de mai bine de un an, Inimitabilul purta negocieri cu Chappell și Compania pentru încă un turneu de lectură – ceea ce el numea „seria de lecturi de adio". Chappell sugerase șaptezeci și cinci de lecturi, dar Dickens – ale cărui boală, slăbiciune și listă de afecțiuni sporeau aproape zilnic – insista pe o sută de lecturi pentru o sumă rotundă de opt mii de lire.

Cel mai bătrân prieten al său, Forster, care dintotdeauna se opusese turneelor de lectură din foarte adevăratul motiv că îl împiedicau pe Dickens să scrie romane și îl storceau mereu de puteri, îmbolnăvindu-l, i-a spus Inimitabilului verde-n față că dacă va încerca să susțină o sută de lecturi acum, în starea în care se afla, avea să moară. Frank Beard și ceilalți doctori pe care Dickens îi consultase mai frecvent în ultimul an erau întru totul de acord cu Forster. Chiar și Dolby, a cărui prezență în viața lui Dickens depindea exclusiv de aceste turnee, simțea că era o idee proastă să se lanseze într-unul acum și o idee *groaznică* să încerce o sută de lecturi distincte.

Și nimeni din cercul de rude, vechi prieteni, medici și sfătuitori de nădejde ai lui Dickens nu considera că trebuia să includă scena uciderii lui Nancy în turneul de adio. Unii, precum Wills

și Dolby, considerau doar că era un episod prea de senzație pentru un autor atât de stimat. Mai toți ceilalți, precum Beard, Percy Fitzgerald, Forster – ca și mine, de altfel – erau aproape convinși că avea să-l ucidă.

Dickens vedea, într-un mod pervers, oboseala viitoare provocată de călătorit și lecturat, fără a mai aminti de chinul mintal al mersului zilnic cu trenul, ca (îi spusese lui Dolby) „o alinare pentru mintea mea".

Nimeni nu înțelegea atitudinea lui Dickens în această privință decât eu. Eu știam că Charles Dickens era un fel de *sucub* masculin – el nu doar că aducea sute și mii de oameni sub controlul său magnetic în cursul acelor lecturi, ci și sorbea energia din ei în acest timp. Fără această nevoie și abilitate, eram sigur că Dickens ar fi murit de bolile sale cu ani în urmă. Era un vampir și avea nevoie de ocazii publice și de oameni pe care să-i sece de energia necesară pentru a se mai târî o zi pe fața pământului.

Așa că el și Chappell au căzut de acord asupra termenilor săi de o sută de lecturi în schimbul a opt mii de lire. Turneul American al Inimitabilului – care, îmi destăinuise, îl adusese în pragul prostrației totale – fusese programat pentru optzeci de lecturi, dar în cele din urmă fusese redus la șaptezeci și șase, din cauza câtorva anulări. Katey fusese cea care îmi spusese (cu mult înaintea întâlnirii noastre din 29 octombrie) că eforturile lui Dickens în America aduseseră un venit total de două sute douăzeci și opt de mii de dolari, față de cheltuielile făcute în țara aceea – în bună parte pe călătorii, chiria sălilor, hoteluri și un comision de 5% agenților americani de la Ticknor and Field – de nici treizeci și nouă de mii de dolari. Cheltuielile preliminare ale lui Dickens în Anglia fuseseră de șase sute paisprezece lire și, desigur, mai fusese comisionul lui Dolby de trei mii de lire.

Asta însemna că profiturile lui Dickens în urma Turneului American din 1867–1868 ar fi trebuit să însumeze o mică avere – o avere serioasă pentru oricare dintre noi, scriitorii – dar alesese să facă turneul la doar trei ani după încheierea Războiului Civil american. Războiul acela redusese valoarea dolarului pretutindeni și la începutul verii lui 1868, moneda americană încă aștepta să se întoarcă la valoarea ei de schimb anterioară, mai normală. Katey îmi explicase că dacă tatăl ei ar fi investit pur și simplu câștigurile din Turneul American în garanții în țara aceea și ar fi așteptat ca dolarul să ajungă la vechiul nivel, profiturile lui ar fi fost de aproape treizeci și opt de mii de lire. În schimb, el achitase la momentul acela o taxă de 40% pentru convertirea dolarilor săi în aur. „Profitul meu", se lăudase el fiicei sale, „a fost de douăzeci de mii de lire fără vreo sută."

Impresionant, dar nu merita munca, oboseala și scăderea vigorii sale creatoare pe care i le pricinuise turneul.

Așa că poate înțelegerea lui de acum cu Chappell se datora, la urma urmei, simplei lăcomii, tot pe atât cât se datora teoreticelor lui nevoi vampirice.

Sau poate voia să adopte turneul de lectură ca metodă de sinucidere.

Recunosc, Dragi Cititori, că această posibilitate din urmă mi-a trecut prin cap nu doar ca o explicație logică, ci și ca una neliniștitoare. În acel moment, eu voiam să fiu cel care îi lua viața lui Charles Dickens. Dar poate că ar fi fost mai precaut dacă l-aș fi ajutat pur și simplu să se sinucidă în felul acesta.

Dickens își începuse turneul în locul său preferat, sala St James din Londra, pe 6 octombrie, dar fără a include și scena Crimei. Știa că era nevoie să existe o pauză între călătoriile și lecturile sale – alegerile generale urmau să fie ținute în noiembrie și el trebuia să

întrerupă turneul în timpul acelei campanii fie și pentru simplul motiv că nu ar fi avut la dispoziție nicio sală de închiriat cât timp politicienii se dezlănțuiau. (Nu era un secret că Inimitabilul îl susținea pe Gladstone și Partidul Liberal, dar mai degrabă – prietenii lui apropiați o știau – fiindcă îl detestase dintotdeauna pe Disraeli decât din cine știe ce mare speranță că liberalii ar fi fost în stare să înfăptuiască genul de reformă pe care el, Dickens, o propovăduise mereu în scrierile sale de ficțiune, non-ficțiune și-n aparițiile publice.)

Dar chiar și lecturile mai lejere, din octombrie, fără scena Crimei – din Londra, Liverpool, Manchester, Londra din nou, Brighton, Londra – și-au lăsat amprenta asupra sa.

La începutul lui octombrie, Dolby îmi vorbise despre buna dispoziție și veselia „șefului" datorate reluării lecturilor, dar la două săptămâni după începerea turneului propriu-zis, Dolby recunoștea că iubitul său șef nu putea să doarmă pe drum, suferea accese teribile de melancolie și era îngrozit de fiecare dată când urca într-un vagon de tren. Cea mai mică zdruncinătură sau legănare a trenului la curbe, potrivit lui Dolby, îl putea face pe „șeful" să strige de teamă pentru viața lui.

Spre marea îngrijorare a lui Frank Beard, piciorul stâng al lui Dickens se umfla din nou – întotdeauna un simptom al unor probleme mai grave – și vechile lui dureri de rinichi și ulcerul se întorseseră mai aprig ca oricând.

Mai grăitoare, poate, erau veștile primite de la Katey, prin intermediul fratelui meu, că Dickens plângea frecvent și că uneori era aproape de neconsolat în timpul acestor prime călătorii. Era adevărat că Dickens suferise destule pierderi personale în cursul verii și la începutul toamnei.

Fiul lui, Plorn – acum în vârstă de aproape șaptesprezece ani – plecase pe mare la sfârșitul lui septembrie pentru a i se alătura fratelui său Alfred în Australia. Dickens izbucnise în lacrimi la

gară, lucru complet diferit de răceala pe care Inimitabilul o afișa de obicei la despărțirea de unii membri ai familiei.

La finele lui octombrie, pe când povara turneului începea să-i apese umerii, Dickens a aflat că fratele lui Frederick, de care se înstrăinase de mulți ani, murise. Forster mi-a spus că Dickens îi scrisese: „A fost o viață irosită, dar Doamne păzește, nimeni nu ar trebui să-l învinuiască pentru asta, așa cum nimeni nu ar trebui să învinuiască pe cineva pentru relele pe care nu le-a făcut intenționat, din răutate."

Mie, în timpul uneia dintre rarele cine pe care le-am luat împreună la Vérey's, în Londra, într-o pauză a turneului său de lectură, Dickens mi-a spus doar atât:

– Wilkie, inima mea a devenit un cimitir.

La 1 noiembrie, când până la scena Uciderii lui Nancy mai erau două săptămâni, fratele meu mi-a spus că soția lui, Katey, îl auzise pe Inimitabil spunându-i Georginei:

– Nu reușesc să-mi fac ordine în gânduri și am început să sufăr de insomnie.

Iar lui Forster îi scrisese din nou: „Nu mă simt bine și sunt extrem de obosit. Totuși, nu am a mă plânge de nimic, de nimic; chiar și așa, precum Mariana, sunt epuizat."

Forster, care era și el epuizat în zilele acelea, îmi arătase misiva în taină – ideea era că formam un cerc, prietenii apropiați ai lui Dickens, care monitorizam cu îngrijorare sănătatea lui – dar a recunoscut în fața mea că nu reușea să înțeleagă trimiterea la „Mariana".

Eu am reușit. Și mi-a fost greu să-mi rețin un zâmbet când i-am recitat lui Forster versurile Marianei din poemul lui Tennyson cu același nume, la care eram sigur că făcea referință Dickens:

„...Sunt epuizată, epuizată,
O, Doamne, aș vrea să fiu moartă!"

În timpul uneia dintre lecturile sale londoneze din octombrie, la sala St James, la care participasem fără să-i spun lui Dickens că voi fi prezent, l-am văzut începându-şi lectura cu obişnuita-i energie şi cu toată aparenta încântare personală datorate reîntâlnirii cu *Documentele postume ale clubului Pickwick* – un fapt sau o iluzie care încânta mereu publicul – dar în câteva minute i-a fost imposibil să rostească „Pickwick".

– Picksnick, i-a spus el personajului şi s-a oprit, aproape a râs şi a încercat din nou. Peckwicks... Îmi cer iertare, doamnelor şi domnilor, voiam să spun, desigur... Picnic! Adică, Packrits... Pecksniff... Pickstick!

După alte câteva astfel de încercări ruşinoase, s-a oprit şi a coborât privirea spre prietenii săi de pe locurile din faţă rezervate lor (eu eram în spate, la balcon, în seara aceea) şi s-a uitat cu o expresie oarecum amuzată. A fost însă în acelaşi timp, mi s-a părut, o privire de uşoară disperare, ca şi când le-ar fi cerut ajutorul.

Şi – chiar şi în spate, în mijlocul gloatei de adoratori care râdeau – aproape că am putut simţi mirosul valului neaşteptat de panică ce l-a năpădit.

În toate acele săptămâni, Dickens cizelase manuscrisul cu Uciderea lui Nancy, dar nu-l folosise niciodată. După cum îmi mărturisise personal în seara aceea la Vérey's:

– Pur şi simplu mă tem să-l citesc, dragul meu Wilkie. Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că pot face uşor publicul să înlemnească citindu-l... citind o optime din el!... dar lucrul cu care nu mă pot împăca este dacă nu cumva îi voi *îngrozi* atât de tare, încât să-i îndepărtez de alte lecturi ale mele.

– Vei şti să-i dibuieşti după alte câteva lecturi, dragul meu Charles, am spus în seara cu pricina. Vei şti când e momentul potrivit. Întotdeauna ştii.

Dickens primise simplu complimentul cu o înclinare din cap, sorbind apoi distrat din paharul cu vin.

După aceea am auzit, de la Dolby, că eu voi fi invitat special – dimpreună cu o sută cincizeci sau așa ceva de alți „invitați speciali" – la o lectură privată (asta era în timpul pauzei impuse de campania electorală) la sala St James, sâmbătă, 14 noiembrie.

Dickens avea s-o căsăpească în sfârșit pe Nancy.

Devreme în după-amiaza lecturii sale, m-am dus la Rochester. Domnul Dradles m-a întâmpinat în fața catedralei și eu am urmat obișnuitul ritual al înmânării darului. Brandy-ul pe care i-l cumpăram bătrânului aceluia jegos era mai scump decât cel pe care îl luam de regulă pentru mine și oaspeții mei speciali.

Dradles l-a acceptat cu un mormăit și l-a vârât iute undeva sub straturile voluminoase ale hainelor lui de pânză și flanelă groasă și ale vestelor de moleschin și flanelă. Era atât de încotoșmănat în flanelă, moleschin și pânză, încât nici nu vedeam umflătura unde dosise sticla.

– Dradles zice pe-aci, dom' șef, a rostit el și m-a condus înapoi pe după catedrală și turn, către intrarea în criptă.

Avea cu el un felinar cu lupă cu capacul coborât și l-a așezat puțin jos, cât s-a pipăit căutând cheia necesară. Înainte de-a o găsi pe cea potrivită, a scos din nenumăratele lui buzunare nenumărate chei și inele cu chei.

– Ai grijă la cap, domnu' Billy Wilkie Collins, doar atât a spus, ridicând felinarul acoperit, când am intrat în labirintul întunecat.

Ziua aceea de noiembrie era deja destul de închisă, încât aproape nicio rază de lumină nu pătrundea înăuntru prin golurile trapezoidale fără sticlă din tavanul cu boltă în cruce. Rădăcini de copaci, tufișuri și în unele locuri chiar pământ acoperiseră spațiile destinate de constructorii de mult morți ai catedralei să fie luminatoare

pentru acea necropolă. Am mers după el ghidându-mă mai mult după sunet, găsindu-mi drumul pe pipăite, atingând cu mâna piatra alunecoasă ca ardezia. *Umezeala ascendentă.*

ȚOC-POC-ȚOC-POC-ȚOC-POC-ȚOC-POC. Dradles părea să fi găsit un ecou care îi plăcea. A ridicat capacul felinarului și mi-a arătat o îmbinare în zidărie unde coridorul se curba și urmau scări înguste care coborau în criptă.

– Vede domnu' Billy W.C.? m-a întrebat.

Respirația lui a umplut spațiul rece dintre noi cu aburi de rom.

– Ce era vechi a fost dărâmat și au fost puse lespezi noi în loc, lipite cu mortar, am observat.

Trebuia să mă străduiesc să nu-mi las dinții să clănțănească. În peșteri se spune că e mai cald – temperatura menținându-se constantă în jurul valorii de zece grade sau așa ceva – decât vântul rece de noiembrie care sufla afară în ziua aceea. Nu însă și în peștera-criptă în care ne aflam noi.

– Mda, chiar de Dradles acu' nici doi ani, a răsuflat el spre mine. Absolut nimeni, nici pastoru', nici șefu' corului, nici chiar alt zidar, n-ar putea s-observe – dup-o zi sau două – dacă nou' mortar e nou. Asta dacă Dradles face lucrarea.

Am încuviințat.

– Și zidul acesta se deschide direct într-o criptă?

– Ne, ne, a râs pietrarul în flanelă. Mai îs alte două ziduri între noi și ăi vechi. Zidu' ista d-aci se deschide numa' spre primul spațiu dintre el și zidu' mai vechi. Patru'ș'cinci de centimetri, cel mult.

– Destul? am întrebat.

N-am reușit să închei propoziția cum trebuia, cu „pentru un cadavru?"

Ochii roșii și apoși ai lui Dradles au sclipit la mine în lumina felinarului. Părea foarte amuzat, însă în același timp capabil să-mi citească gândurile foarte bine.

– Nu-i dăstul pentr-un cadavru, nu, a spus el mult prea tare. Da' numa păntru niște oase, vertebre, un pelvis, metarsene, un ceas sau un lanț, sau un dinte de aur ori doi, păntru un craniu frumos, curat, zâmbitor... locu-i mai mult dăcât destul, domnu'. Mai mult decât dăstul. Ăi vechi de mai afund n-o să-i ia din loc lu' ăla nou, nu, dom'le, dom' Billy Wilkie Collins.

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Dacă nu plecam repede din locul acela, aveam să vărs direct pe încălțările murdare, care nu difereau în funcție de piciorul stâng sau drept, ale cioplitorului ăluia de lespezi funerare. Am mai stat însă destul ca să întreb:

– Acesta-i locul pe care tu și domnul Dickens l-ați ales pentru oasele pe care el voia să le aducă?

– O, nu, domnu'. Nu, domnu'. Domnu' Charles Dickens al nost', faimosu' autor, a ales un loc mai întunecat și mai afund pentru oasele pe care-o să i le-aducă lu' Dradles, drept pe scările ălea-n jos de colea, domnu'. Vrea dom' Wilkie să vadă?

Am clătinat din cap și – fără a aștepta ca felinarul cel mic să lumineze drumul – am ieșit degrabă la aer.

În seara aceea, pe când stăteam în sala St James împreună cu vreo sută dintre prietenii apropiați ai lui Charles Dickens, m-am întrebat de câte ori stătuse Inimitabilul pe scena aceea și jucase – fie ca la teatru, fie ca primul autor dintr-un soi nou de scriitori, care își citesc operele în public. De sute de ori? Cel puțin. El *era* – sau fusese – acel „nou soi de autor". Și nimeni nu părea să-l egaleze sau să-i ia locul.

Acea ucidere publică a lui Nancy avea să fie încă un lucru inedit pentru un om de litere.

Forster îmi spusese că el fusese cel care îl convinsese pe Dickens să le ceară Chappellilor părerea cu privirea la această idee – după mintea lui Forster – periculoasă de a include Uciderea lui Nancy

în programul de lectură. Și Chappellii fuseseră cei care sugeraseră această audiție privată pentru a testa reacția la o atare lectură sumbră și înfiorătoare.

Cu puțin înaintea reprezentației, l-am auzit pe un foarte celebru medic londonez (nu dragul nostru prieten Beard) spunându-i Inimitabilului:

– Dragul meu Dickens, poți fi sigur că dacă numai o singură femeie va striga când o vei ucide pe fată, isteria se va generaliza.

Charles dăduse doar din cap, cu modestie, și oferise un zâmbet pe care orice cunoscut al lui l-ar fi clasificat ca mai mult răutăcios decât răuvoitor.

Ocupându-mi locul pe rândul al doilea, lângă Percy Fitzgerald, am observat că scena era pregătită nițel diferit față de lecturile obișnuite ale lui Dickens. Pe lângă cadrul personalizat de iluminare directă cu gaz și ecranul violet-maro care îl avantaja atât de tare pe o scenă întunecată, Dickens adăugase pe flancuri două ecrane de aceeași culoare închisă și chiar niște draperii în tonuri similare în spatele său, efectul acestora fiind de a îngusta și concentra scena largă într-un spațiu mic, iluminat cu simț dramatic, în imediata lui vecinătate.

Recunosc că mă așteptasem ca Dickens să deschidă lectura cu ceva mai puțin senzațional – probabil o versiune prescurtată a veșnicei și mereu popularei sale Scene a Procesului din *Documentele postume ale clubului Pickwick* („Sam Weller este chemat la bară!") – ca să ajungă apoi la *Sturm und Drang*-ul uciderii lui Nancy și să ne ofere tuturor ocazia să observăm modul în care finalul de senzație va fi echilibrat cumva de celelalte lecturi într-o prezentare dintr-o seară normală.

Nu a făcut însă asta. S-a lansat imediat în scena Crimei.

Știu, Dragi Cititori, că am descris notițele Inimitabilului luate în timpul verii pe o primă ciornă a manuscrisului pregătit pentru

scena aceasta, dar nu vă pot spune cât de nepotrivite sunt notițele acelea – sau propriile-mi slabe puteri de descriere, așa exersate în scrierea de proză cum sunt ele – pentru a prezenta următoarele patruzeci și cinci de minute.

Poate, Dragi Cititori, în viitorul incredibil de îndepărtat de la sfârșitul secolului XX sau începutul veacului XXI (asta dacă vă mai sinchisiți să măsurați timpul după Anul Domnului), ați creat, grație avansatei voastre alchimii științifice, vreun soi de oglindă prin care să puteți privi înapoi prin timp, astfel încât să puteți urmări și asculta Predica de pe Munte sau discursurile lui Pericle, sau reprezentațiile originale ale pieselor lui Shakespeare. Dacă este așa, v-aș propune să adăugați pe lista Alocuțiunilor Istorice de Neratat o anume prezentare făcută de Charles Dickens uciderii lui Nancy de către Bill Sikes.

Sigur că el n-a sărit imediat la Crimă.

Poate că vă amintiți descrierile mele anterioare ale lecturilor lui Dickens – atitudinea calmă, cartea deschisă ținută într-o mână deși niciodată consultată, elementul de teatralitate răzbătând în principal prin gama largă de voci, dialecte și posturi în timp ce Dickens recita. Însă niciodată până atunci el nu *interpretase scena pe care o citea.*

În cazul Crimei, Dickens a început încet, dar mult mai teatral decât îl văzusem eu vreodată (pe el sau pe orice autor care citea din opera sa). Fagin, evreul malefic, a prins viață ca niciodată înainte – frângându-și mâinile într-un fel care sugera deopotrivă nerăbdarea de a pune mâna pe banii furați și vinovăția, de parcă ar fi încercat să se spele de sângele lui Hristos chiar în timp ce urzea planuri diabolice. Noah Claypole a reieșit și mai laș și tântălău decât păruse în roman. Intrarea lui Bill Sikes a făcut publicul să se cutremure de înfrigurare – rareori brutalitatea masculină fusese atât de bine transmisă prin câteva pagini de dialog și descrierea dramatică a comportamentului hoțului și bătăușului bețiv.

Groaza lui Nancy a fost palpabilă din prima clipă, iar când a țipat întâia oară, cei din public erau deja palizi și complet vrăjiți.

De parcă ar fi vrut să ne arate granița dintre lecturile sale anterioare de-a lungul deceniilor (ca să nu mai amintesc de eforturile slabe și inferioare ale imitatorilor săi) și această nouă eră a senzaționalului, Dickens a aruncat în lături cartea, și-a părăsit pupitrul și a sărit literalmente în scena pe care o zugrăvea pentru noi.

Nancy și-a urlat rugămințile.

Bill Sikes și-a mârâit furia fără margini. Nu va avea nicio îndurare, în pofida strigătelor ei: „Bill! Dragă Bill! Pentru Dumnezeu, Bill! Pentru Dumnezeu!"

Vocea lui Dickens umplea atât de complet sala St James, încât chiar și ultima rugăminte șoptită de Nancy cu limbă de moarte a putut fi auzită de parcă fiecare dintre noi cei din public am fi fost pe scenă. În timpul puținelor (dar teribilelor) perioade de liniște, ai fi putut auzi un șoarece mișunând în balconul gol din spatele nostru. Îl auzeam de-a dreptul pe Dickens cum gâfâia de oboseală, coborând bâta invizibilă (mult prea vizibilă!) spre țeasta fetei moarte... iar! Iar! Iar!

Dickens utiliza iluminatul puternic pentru a crea un efect uimitor. Acum era într-un genunchi în chip de Nancy, lumina expunând doar capul înclinat pe spate și două mâini palide ridicate într-o implorare inutilă. Acum se dădea înapoi în chip de Bill – bâta ridicată în spatele umerilor și corpul deodată imposibil de mare și mai înalt, și mai mătăhălos decât fusese Dickens vreodată, umbrele adânci umplându-i orbitele, mai puțin albul înfiorător al ochilor bezmetici ai lui Sikes.

Apoi bătaie – și ciomăgeală – și bătaie din nou – și ciomăgeală mai aprigă. Vocea drăgălașei fete muribunde, devenind tot mai slabă pe măsură ce deopotrivă viața și speranța o părăseau, făcea publicul încremenit să suspine. O femeie plângea.

Când rugăminţile lui Nancy au încetat, a urmat o clipă de uşurare – ba chiar speranţă – că implorările ei fuseseră ascultate de brută, că o fărâmiţă de viaţă va rămâne în corpul ei schilodit, dar chiar atunci când mulţi din public au ales acea secundă ca să deschidă ochii, Dickens a scos cele mai puternice şi descreierate urlete ale lui Sikes şi a reînceput să o ciomăgească pe fata muribundă, apoi pe fata moartă, apoi masa amorfă de păr şi carne însângerată şi stâlcită de sub el.

Când a terminat, ghemuit deasupra corpului în aceeaşi teribilă atitudine pe care fiul lui şi fratele meu o zăriseră întâia dată pe pajiştea din spatele reşedinţei sale de la Gad's Hill Place, icnetele muncite ale lui Dickens, luptându-se pentru aer, au umplut sala aidoma pufăitului unei locomotive cu abur stricate. Habar nu aveam dacă gâfâitul era real sau doar o parte din interpretare.

A încheiat.

Femeile din public plângeau cu suspine. Cel puţin una era isterică. Bărbaţii şedeau ţepeni, palizi, cu pumnii încleştaţi şi muşchii maxilarelor încordaţi. Mi-am dat seama că Percy Fitzgerald, în dreapta mea, şi Charles Kent, vechiul prieten al lui Dickens, în cealaltă parte, se străduiau amândoi să inspire.

Cât despre mine, rădaşca din spatele ochilor mei o luase razna în timpul lecturii, răsucindu-se şi săpând şi sfredelind dintr-o parte a creierului meu în cealaltă. Durerea fusese indescriptibilă, şi totuşi nu putusem să închid ochii sau să-mi acopăr urechile pentru a mă izola de scena Crimei, atât de hipnotizant fusese. De îndată ce Nancy a fost cu adevărat moartă, mi-am scos butelca de argint şi am luat patru gâturi de laudanum. (Am observat că şi alţi bărbaţi beau din butelci asemănătoare.)

Publicul a păstrat tăcerea mult timp după ce Dickens a încheiat, cât s-a întors la pupitru, şi-a îndreptat reverele şi cravata şi s-a înclinat uşor.

Preț de o clipă, am crezut că nu vor fi deloc aplauze și că obscenitatea care era Uciderea lui Nancy nu va mai fi niciodată prezentată pe scenă. Chappellii trebuiau să fi auzit verdictul în tăcerea prostrată. Lui Forster, Wills, Fitzgerald și tuturor celorlalți prieteni ai lui Dickens care îl sfătuiseră să renunțe la scena aceea avea să li se dea dreptate.

Dar atunci au început aplauzele. Și au crescut în volum. Și au continuat să crească pe măsură ce oamenii au început să se ridice în sală. Și nu se mai terminau.

Lac de sudoare, dar zâmbind acum, Dickens s-a înclinat mai adânc, a ieșit de după pupitrul înalt și a descris un gest de magician.

Membrii echipei sale de scenă au apărut în grabă și ecranele au fost trase deoparte într-o clipită. Cortinele maro-violet au fost și ele trase în spate.

Pe scenă a ieșit la iveală o masă lungă și strălucitoare de banchet doldora de delicatese. Sticle de șampanie stăteau la rece în nenumărate frapiere de argint. O mică armată de chelneri în vestimentație impecabilă erau pregătiți să deschidă stridii și să facă dopurile de șampanie să zboare. Dickens a descris iarăși un gest și a făcut invitația (peste o a doua rundă de aplauze entuziaste) ca toți să vină pe scenă și să se bucure de aperitive.

Chiar și partea aceea a serii fusese atent pregătită scenic. În vreme ce primii bărbați și primele femei se urcau încolonați, tremurând, pe scenă, reflectoarele puternice cu gaz iluminau fețele lor îmbujorate și butonii de aur ai bărbaților, și rochiile colorate ale femeilor într-un chip minunat. Era ca și cum reprezentația ar fi fost încă în desfășurare, însă acum toți eram părtași la ea. Cu o reacție de șoc teribilă, dar plăcută într-un mod macabru, ne-am dat seama că participam toți la veghea lui Nancy cea ucisă.

Ajuns în sfârșit pe scenă și eu, am rămas departe de masă și am tras cu urechea la ce-i spuneau oamenii lui Dickens, care era tot numai un zâmbet în spatele batistei pe care o agita întruna în timp ce continua să-și șteargă fruntea și obrajii și gâtul.

Actrițe precum Madame Celeste și doamna Keeley au fost printre primele care au ajuns la el.

– Voi trebuie să decideți, le-a spus Dickens cu veselie. Să o includ sau nu?

– O, da, da, da, *oui*, da, a expirat Madame Celeste. Părea în pragul leșinului.

– Ei, păi sigur că trebuie să o incluzi! a exclamat doamna Keeley. Cu un atare efect, e *musai* ca scena să fie inclusă. Musai. Dar... Și aici actrița și-a dat peste cap ochii mari și negri foarte încet, foarte dramatic, și a rostit restul frazei cu o lentoare studiată: ...publicul așteaptă de vreo cincizeci de ani o senzație și, pe Dumnezeu, acum a primit-o!

După care doamna Keeley a tras adânc aer în piept, a expirat apoi și a rămas acolo parcă fără cuvinte.

Dickens s-a înclinat adânc, i-a luat mâna și i-a sărutat-o.

Charley Dickens s-a apropiat cu o cochilie goală de stridie în mână.

– Ei, Charley, a făcut Dickens, ce mai spui acum de asta?

Charley se numărase printre acei apropiați ai lui Dickens care îl sfătuiseră să nu citească scena.

– A ieșit chiar mai bine decât mă așteptam, tată, a spus Charley. Dar eu tot spun, *nu o face.*

Dickens a clipit, părând sincer surprins.

Edmund Yates a venit cu al doilea pahar de șampanie al său.

– Ce spui de asta, Edmund? a întrebat Dickens. Iată-l aici pe Charley, propriul meu fiu, care spune că a asistat la cea mai bună

reprezentație din viața lui și totuși insistă, fără a-mi da vreun motiv, să mă îndemne să nu o fac!

Yates s-a uitat la Charley și – pe un ton serios, aproape funebru – a spus:

– Sunt de acord cu Charley, domnule. *Nu* o face.

– Cerule mare! a exclamat Dickens cu un râset. Sunt înconjurat de increduli. Tu... Charles! a strigat, arătând spre Kent, care stătea lângă mine. Niciunul dintre noi nu se servise cu gustări încă. Larma mulțimii din jurul nostru era tot mai mare și mai puțin reținută pe moment ce trecea.

– Și Wilkie, a adăugat Dickens. Voi, doi vechi prieteni și colegi, ce credeți? Sunteți de acord cu Edmund și Charley că nu ar trebui să repet niciodată reprezentația aceasta?

– Nicidecum, a spus Kent. Singura mea obiecție e de natură tehnică.

– O? a făcut Dickens. Era destul de stăpân pe vocea asta, dar eu știam ce puțin îi păsa lui de „obiecții de natură tehnică" atunci când era vorba de lecturile sau operele lui dramatice. Dickens se considera un maestru al artei teatrale și al efectelor tehnice.

– Închei lectura... reprezentația... cu Sikes trăgând cățelul din camera crimei și încuind ușa după el, a spus Charles Kent. Cred că publicul este pregătit pentru mai mult... Poate fuga lui Sikes? Aproape sigur căderea lui Sikes de pe acoperiș în Jacob's Island. Publicul vrea... are *nevoie* să-l vadă pe Sikes pedepsit.

Dickens s-a încruntat ascultând. Am luat tăcerea lui ca pe o invitație.

– Sunt de acord cu Kent, am zis. Ce ne-ai oferit tu este uluitor. Dar sfârșitul este... trunchiat? Prematur? Nu pot vorbi pentru femeile din public, dar noi, bărbații, rămânem să tânjim după sângele și moartea lui Sikes la fel cum am tânjit să o ucidem pe sărmana Nancy. Adăugarea a zece minute ar muta sfârșitul de

la starea goală actuală de oroare într-o cursă aprigă și pasională către final!

Dickens și-a încrucișat brațele pe piept și a scuturat din cap. Am văzut cum cămașa sa se îmbibase de transpirație și că lui îi tremurau mâinile.

– Ai încredere în mine, Charles, a spus el, adresându-se lui Kent, niciun public de pe pământ nu poate fi ținut pentru zece minute – sau cinci! – după moartea fetei. Ai încredere că am dreptate în privința asta. Eu stau acolo... Și a gesticulat spre pupitrul și platforma joasă de citit. ...și eu *știu*.

Kent a ridicat din umeri. Tonul lui Dickens de certitudine absolută – vocea Maestrului, deseori folosită de el ca să pună capac discuțiilor de natură literară sau teatrală – se făcuse auzit. Dar eu am știut atunci, și nu am fost surprins să văd mai apoi, că Dickens va medita la această sugestie și mai târziu va lungi lectura, adăugând cel puțin trei pagini de narațiune reprezentației, pentru a face întocmai ceea ce-i sugerase Kent.

M-am dus să iau stridii și șampanie și m-am alăturat lui George Dolby, Edmund Yates, Forster, Charley Dickens, Percy Fitzgerald, Charles Kent, Frank Beard și altora care stăteau mai încolo pe scenă, în afara dreptunghiului de lumină orbitoare. Dickens era înconjurat acum de doamnele pe care le invitase la eveniment, și acestea păreau la fel de surescitate și de mișcate de introducerea pe viitor în program a secvenței sale cu Uciderea lui Nancy cum fuseseră și actrițele. (Dickens îmi spusese să îl aduc pe Majordom – adică pe Carrie – dar eu nu transmisesem mai departe invitația și eram bucuros că ea nu fusese acolo.) Mulți dintre noi, străbătând scena cu paharele și stridiile noastre, ne uitam inconștient în jos ca să fim siguri că nu călcam cu pantofii negri lustruiți în bălți din sângele lui Nancy.

– Asta e o nebunie, spunea Forster. Dacă face asta într-o bună parte din cele șaptezeci și nouă de reprezentații rămase, va fi sinucidere curată.

– Sunt de acord, a spus Frank Beard. Medicul de obicei jovial se holba la paharul de sticlă din mână ca și când șampania s-ar fi stricat. Ar fi o sinucidere pentru Dickens. Nu-i va supraviețui.

– A invitat reporteri, a observat Kent. I-am auzit vorbind. Le-a plăcut la culme. Vor scrie despre asta cu pasiune în ziarele de mâine. Fiecare bărbat, femeie și copil din Anglia, Irlanda și Scoția își va scoate dinții la vânzare ca să poată cumpăra un bilet.

– Majoritatea și-au vândut deja toți dinții care le-au mai rămas, am spus. Vor trebui să găsească altceva de dus la casele de amanet evreiești.

Cei din jurul meu au râs cu politețe, dar cei mai mulți și-au reluat minele încruntate în tăcerea care a urmat.

– Dacă reporterii o ridică în slăvi, a bolborosit Dolby, omul acela cât un urs, atunci șeful o va face. De cel puțin patru ori pe săptămână până vara viitoare.

– Asta îl va ucide, a repetat Frank Beard.

– Mulți dintre voi îl cunoașteți pe tata de mai mult timp ca mine, a spus Charley Dickens. *Voi* știți vreun fel prin care să-l facem să renunțe odată ce și-a dat seama ce senzație a creat și poate crea pe viitor cu asta?

– Niciunul, mă tem, a zis Percy Fitzgerald.

– Niciodată, a spus Forster. Nu va asculta de vocea rațiunii. Data viitoare când ne întâlnim ar putea fi la Westminster Abbey, la înmormântarea cu onoruri a lui Dickens.

Aproape mi-am vărsat șampania, auzind asta.

De câteva luni deja, de când Dickens își anunțase întâia dată intenția de a interpreta Uciderea lui Nancy în majoritatea lecturilor sale propuse pentru iarnă și primăvară, considerasem o atare

sinucidere un simplu mijloc de atingere a unui scop pe care mi-l doream deja cu ardoare. Dar Forster mă făcuse să înțeleg ceva ce era aproape sigur adevărat – oricum ar fi murit Dickens din cauze naturale, fie prin „sinucidere prin lecturi", fie călcat de o căruță cu gunoi pe Strand a doua zi, avea să existe o uriașă cerere publică pentru o înmormântare cu onoruri oficiale. *London Times* sau vreo altă fițuică națională care găzduise opiniile opozanților politici și ale criticilor literari ai lui Charles Dickens de atâția ani ar deschide drumul, solicitând ca Inimitabilul să fie înhumat în Westminster Abbey. Publicul – sentimental ca întotdeauna – s-ar ralia acelei idei.

Mulțimile ar fi copleșitoare. Dickens ar ajunge să zacă alături de alte preaiubite oase ale geniilor literaturii engleze.

Faptul că eram convins de toate aceste lucruri mă făcea să-mi vină să strig chiar acolo pe scenă.

Dickens trebuia să moară, asta era sigur. Dar acum înțelegeam ceea ce partea mai întunecată și mai adâncă a minții mele trebuia să fi înțeles deja și să fi început cu luni înainte să plănuiască – *Dickens nu trebuia doar să moară, ci să și* dispară.

Nu putea să fie nicio înmormântare cu onoruri, nicio înhumare în Westminster Abbey. Această idee era pur și simplu intolerabilă pentru mine.

– Tu ce crezi, Wilkie? m-a întrebat Yates.

Pierdut în oroarea revelației mele, nu urmărisem conversația îndeaproape, dar știam vag că încă discutau despre moduri și mijloace de a-l convinge pe Dickens să nu o mai ucidă pe Nancy de alte zeci de ori în public.

– Cred că Charles va face ceea ce crede el că are de făcut, am spus încet. Dar este de datoria noastră – cei mai dragi prieteni și rude ale sale – să-l împiedicăm să fie înhumat la Westminster Abbey.

– Curând, vrei să spui, a sărit Fitzgerald. Înhumat acolo *curând,* adică.

– Sigur că da. Exact asta voiam să zic.

M-am scuzat, spunând că merg să mai iau șampanie. Mulțimea începea de-acum să se subțieze, dar și să fie mai furtunoasă. Dopurile continuau să sară și chelnerii continuau să toarne în pahare.

O mișcare în culise, acolo unde echipa tehnică mutase pupitrul și echipamentul, mi-a reținut atenția și m-a făcut să mă opresc.

Nu membrii echipei se mișcau acolo. Acolo stătea o singură siluetă, aproape complet învăluită în întuneric, mantia lui caraghioasă de operă captând un licăr slab al luminii de pe scenă. Purta un joben demodat. Fața lui era absolut albă, la fel ca mâinile sale cu degete ciudat de lungi.

Drood.

Mi-a sărit inima în piept și scarabeul din creier a țâșnit spre locul lui preferat de supraveghere, în spatele ochiului stâng.

Dar nu era Drood.

Silueta s-a înclinat teatral în direcția mea și și-a dat jos jobenul. Am văzut părul blond și rar care reîncepea să crească și l-am recunoscut pe Edmond Dickenson.

Sigur Dickens nu l-a invitat pe Dickenson la această lectură de probă? Cum l-ar fi putut găsi? De ce ar fi făcut-o...

Silueta s-a îndreptat și a zâmbit. Chiar de la distanță, părea că pleoapele tânărului Dickenson lipseau. Și că dinții lui fuseseră perfect ascuțiți cu pila.

M-am răsucit să văd dacă Dickens sau alții nu observaseră acea apariție. Nimeni altcineva nu părea să-l fi remarcat.

Când m-am întors, silueta în pelerină neagră de operă dispăruse.

40

Am dormit până la prânz în ziua de Anul Nou și m-am trezit singur și suferind. Săptămâna de dinaintea acelei prime zile din 1869 fusese ciudat de călduroasă, fără zăpadă, fără nori, nepotrivită pentru acel anotimp și, în cele din urmă – pentru mine – lipsită de tovărășia vreunei ființe umane. Dar ziua aceasta era friguroasă și întunecată.

Servitorii mei căsătoriți, George și Besse, îmi ceruseră permisiunea de a merge la casa veche a lui Besse din Țara Galilor cel puțin pentru o săptămână. Se părea că tatăl ei senil și – până de curând – mama ei sănătoasă aleseseră să moară în același timp. Era lucru nemaiauzit (și ridicol) să dau liber întregului meu personal deodată – bănuiam că Agnes, fiica lor înceată la minte și fadă, în vârstă de șaptesprezece ani, va merge cu ei – dar i-am lăsat să plece din bunătatea sufletului meu (și după ce i-am informat, desigur, că nu vor fi plătiți pe perioada acelui concediu). Din cauza unei petreceri pe care o plănuisem la Gloucester Place de ajunul Anului Nou, i-am făcut să-și amâne plecarea cu o săptămână; au plecat până la urmă în ziua de Anul Nou, la două zile de la întoarcerea mea după săptămâna petrecută la Gad's Hill Place.

Carrie stătea la mine de pe la începutul lui decembrie (perioada în compania mamei și noului ei tată vitreg care, mi-a șoptit ea, bea mult, durase mai puțin de două săptămâni), dar familia care o angajase (și care continua să o trateze mai mult ca pe un musafir decât ca pe o guvernantă) pleca la țară în ajunul Crăciunului pentru cel puțin două săptămâni și eu o îndemnasem să-i însoțească. Aveau să fie petreceri și baluri mascate și focuri de artificii la miezul nopții de Anul Nou, aveau să fie plimbări cu sania, aveau să fie partide de patinaj la lumina lunii, aveau să fie gentlemeni tineri... eu nu-i puteam oferi nimic din toate acestea.

Puține lucruri simțeam că puteam oferi cuiva în acea zi de Anul Nou din 1869.

După căsătoria Carolinei, am evitat cât de mult am putut casa goală cu cinci etaje de la Gloucester Place nr. 90, stând la familiile Lehmann și Beard în noiembrie atât cât oamenii aceia buni m-au îndurat. Petrecusem timp chiar și cu Forster (căruia nu-i eram deloc la suflet) la conacul lui ridicol (dar comod) din Palace Gate. Forster devenise și mai afectat și enervant decât după căsătoria sa din interes, iar disprețul lui față de mine (sau invidia, aș putea spune, întrucât Forster întotdeauna concurase cu furie cu oricine era mai aproape de Dickens decât el) crescuse odată cu bogăția și pântecele său, însă rămânea totuși un gentleman prea atent cu imaginea sa în societate ca să mă întoarcă din prag sau să mă întrebe de ce alesesem să vin în vizită la el în momentul acela. (Dacă *ar fi* întrebat, i-aș fi putut răspunde sincer cu patru cuvinte: *pivnița ta cu vinuri.*)

Dar nimeni nu poate rămâne în vizită la prieteni o veșnicie, așa că pentru o parte din decembrie fuseserăm doar eu și Carrie în casa bătrână și mare de la Gloucester Place nr. 90, cu George, Besse și timida Agnes mișunând toți ocupați în fundal, încercând inconștient să-mi evite toanele ursuze.

Când Dickens trimisese vorbă invitându-mă să vin cu Kate și Charley pentru a petrece încă un Crăciun la Gad's Hill Place, am ezitat – părea aproape o lipsă de onestitate să accept o asemenea dovadă de ospitalitate din partea cuiva pe care eram hotărât să-l ucid cu prima ocazie potrivită – dar în cele din urmă am consimțit. Când casa de la Gloucester Place era goală, era pur și simplu *prea* goală.

Dickens era acasă pentru o săptămână, se odihnea, pregătindu-se pentru restul turneului – își planificase prima reprezentare a Uciderii lui Nancy în fața publicului plătitor pentru 5 ianuarie, tot în sala St James – dar era deja epuizat și suferind în urma

lecturilor puține pe care le ținuse în decembrie. Într-o scurtă scrisoare pe care mi-o adresase în ultima lună din an, pe când călătorea spre Edinburgh cu expresul „Scoțianul Zburător", îmi spunea:

Dragul meu Wilkie,

Dolby doarme zgomotos alături de mine, deși tocmai ne-am zdruncinat, trecând peste ceea ce au părut a fi mai multe goluri periculoase în șina de cale ferată, fără a întrerupe măcar o clipă sforăielile de urs ale prietenului nostru, așa că mi-am luat câteva minute ca să calculez uimitorul fapt că a călători pe distanțele cerute de un turneu precum acesta implică mai bine de treizeci de mii de șocuri distincte la nivel nervos. Iar nervii mei, cum bine știi, n-au fost în ultima vreme în cea mai bună stare. Amintirea evenimentului de la Staplehurst nu mă părăsește niciodată cu totul, iar atunci când într-adevăr pălește puțin, o zdruncinătură ca aceasta mi-l readuce în memorie. Iar apoi, când stau pe loc, n-am pic de odihnă. I-am spus recent stimatei noastre prietene americane doamna Fields că îmi petrec aproape toate orele, așa puține cum sunt ele, din viața ce mi-a mai rămas, călătorind spre obositoarea expunere a lămpilor mele speciale cu gaz pe scenă și că aproape a venit din nou ora la care eu însumi trebuie să mă încredințez sulfurosului și chinuitorului gaz.

Dickens găsise și alte moduri decât acel turneul și această topică alambicată prin care să-și iroseasca forțele. Deși renunțase în sfârșit la blestematul „Număr de Crăciun" al *All the Year Round* (cu ani buni după ce apariția lui ar fi trebuit întreruptă, după socoteala mea), continua să petreacă multe ore pe săptămână în redacția de pe Wellington Street, îmbunătățind aspectul și așezarea în pagină a revistei, luând la întrebări pe oricine trecea pe acolo despre ce părere avea despre formatul tipografic al publicației și scriind entuziaste „Însemnări editoriale" despre Noua Serie

pe care o lansa, asigurându-i pe cititorii alarmați de dispariția Numărului de Crăciun că „...eu și colegii mei ne vom relua locurile, alături de acei camarazi mai tineri pe care am avut plăcerea să-i angajez din când în când și al căror număr este mereu una dintre plăcerile mele, ca editor, să-l sporesc..."

Nu sunt sigur cine erau de fapt acești „camarazi mai tineri" de la revistă, deoarece eu refuzasem o implicare mai activă, fiului său, Charley, i se permitea doar să răspundă la scrisori și să se ocupe din când în când de câte o reclamă, și, deși Wills se întorsese la postul său, nu era în stare de altceva decât să stea în biroul său și să se uite în gol, în vreme ce ușile continuau să se trântească în țeasta sa distrusă. În orice caz, Wills cu greu ar fi putut trece drept un „camarad mai tânăr".

All the Year Round era – așa cum fusese întotdeauna – o extensie aproape telepatică a minții și personalității lui Charles Dickens.

De parcă toată această muncă redacțională și lecturile sale din Scoția, și repetițiile continue pentru multele Ucideri ale lui Nancy ce aveau să urmeze nu ar fi fost suficient, Dickens petrecea zilnic multe ore supunându-se cerinței din testamentul răposatului său prieten Chauncey Hare Townsend, care ceruse în delir pe patul de moarte ca Inimitabilul să culeagă diversele sale (ale lui Chauncey) scrieri despre religie risipite care pe unde. Dickens făcea asta cu încăpățânare, obosindu-se tot mai tare, dar în ajunul Crăciunului, la un pahar de brandy banal, l-am auzit pe Percy Fitzgerald întrebându-l:

– Au cât de cât valoare ca vederi religioase?

– Absolut deloc, trebuie să recunosc, a spus Dickens.

Când Inimitabilul nu era în birou, lucrând, în săptămâna cât am stat eu la Gad's Hill Place, profita de vremea blândă pentru a face plimbări de treizeci de kilometri și mai bine în fiecare după-amiază, în locul obișnuitelor sale ieșiri de numai douăzeci

de kilometri. Percy și alți câțiva încercau să țină pasul cu el în aceste marșuri forțate, însă pe mine guta reumatică și scarabeul egiptean mă împiedicau să particip. Așa că mâncam, beam brandy, vin și whisky, fumam trabucurile destul de dezamăgitoare ale Inimitabilului, spoream doza de laudanum pentru a compensa melancolia, citeam cărțile pe care Dickens și Georgina le pregăteau de fiecare dată în mod special pentru invitați în camerele lor (*Confesiunile unui opioman* de De Quincey fusese lăsată deloc subtil pe noptiera mea, însă eu o citisem deja și, într-adevăr, îl cunoscusem în copilărie pe De Quincey însuși) și în general am petrecut în lenevie zilele de dinaintea Ajunului, ocazie cu care plănuisem o petrecere la Gloucester Place pentru familia Lehmann, Charley și Kate, Frank Beard și alți câțiva.

Totuși, săptămâna de ședere la Gad's Hill n-a fost complet irosită.

De Crăciunul acela, Charles Fechter n-a mai avut o cabană elvețiană ascunsă în buzunar, dar adusese un scenariu brut pentru piesa intitulată *Negru și alb*, pe care el o propusese, în linii foarte generale, cu câteva luni înainte.

Fechter putea fi un prieten obositor și enervant; se afla mereu în mijlocul unui dezastru financiar și puterea lui de a gestiona (sau reține) bani se apropia de aceea a unui țânc de patru ani deosebit de aiurit. Totuși, ideea lui de poveste despre un nobil francez cu sânge negru care reușește să ajungă a fi vândut ca sclav la o licitație în Jamaica mi se părea că avea un mare potențial. Mai exact, ca să zic așa, Fechter promisese că mă va ajuta să evit problemele ce țineau de ritmul dramatic, economia intrigii, concizia dialogului etc. de care – potrivit lui Dickens și scarabeului din spatele ochiului meu stâng – suferise *Impasul*.

Fechter și-a respectat întocmai promisiunea și, în următoarele două luni, avea să muncească literalmente cot la cot cu mine, cel mai adesea în timp ce eu lucram la *Negru și alb* – actorul tăind,

condensând, făcând dialogurile mai precise și „vii", rezolvând intrări și ieșiri stângace, indicând șanse ratate de momente scenice palpitante. Am început să muncim în echipă (o muncă deloc neplăcută) la *Negru și alb*, la un pahar de brandy și la un trabuc în biblioteca lui Dickens, în zilele acelea din preajma Crăciunului din 1868.

Și apoi vizita a luat sfârșit și ne-am întors toți la treburile noastre – Dickens la uciderea lui Nancy, Fechter la scotocit după roluri și piese demne de ceea ce el socotea a fi marele lui talent, iar eu înapoi la edificiul mare și gol care aștepta la Gloucester Place nr. 90.

Fratele meu Charley a venit la cina pe care o organizasem în ajunul Anului Nou, în pofida agravării bolii sale de stomac. Pentru a-i veseli pe toți, înainte de cina propriu-zisă, i-am tratat pe Beard, soții Lehmann, Charley și Kate (care fusese jovială, dar formală în compania mea de la nefericita vizită pe care i-o făcusem în 29 octombrie) cu un spectacol de pantomimă la proaspăt reinauguratul Gaiety Theatre.

Petrecerea mea din ajunul Anului Nou ar fi trebuit să fie un succes: o ajutasem pe Nina Lehmann să găsească o bucătăreasă nouă și persoana aceea venise să pregătească o masă fină, franțuzească, pentru noi; oferisem suficientă șampanie, vin și gin; spectacolul de pantomimă ne dăduse o stare în general relaxată.

Însă lunga noapte de distracție forțată a fost un eșec răsunător. Era ca și când fiecare dintre noi am fi fost dintr-odată capabili să tragem cu ochiul prin vălul timpului și să vedem toate lucrurile rele care aveau să ni se întâmple anul următor. Iar încercările noastre evident forțate de-a ne binedispune n-au fost ajutate deloc de la fel de evidenta nerăbdare a servitorilor mei George și Besse de a-și încheia îndatoririle și a pleca dimineața la căpătâiul muribunzilor părinți ai lui Besse. (Fiica lor Agnes era sus, în pat, cu o laringită urâtă, așa că obișnuita ei neîndemânare nu s-a adăugat serviciului din seara aceea.)

Așa se face că m-am trezit cu o migrenă sfâșietoare la prânz în ziua de Anul Nou, am sunat după George ca să-mi aducă ceai și să-mi pregătească o baie fierbinte, și atunci – când nu a venit nimeni – mi-am amintit cu o înjurătură că cei doi soți plecaseră deja spre Țara Galilor. De ce îi lăsasem să plece când aveam nevoie de serviciul lor?

Șontâcăind prin casa rece în halat, am găsit toate vestigiile petrecerii de noaptea trecută culese, totul curățat și pus la locul lui, ceainicul pregătit să fie pus la fiert și o ofertă variată pentru micul dejun aranjată pentru mine pe tejgheaua din bucătărie. Am gemut și am făcut doar ceai.

Șemineurile fuseseră pregătite, dar nu aprinse, și a trebuit să jonglez cu duzele de gaz înainte să pot aprinde focul în salon, birou, dormitor și bucătărie. Lumina soarelui și vremea neobișnuit de călduroasă care făcuseră întreaga săptămână de Crăciun să pară atât de stranie plecaseră de îndată ce venise noul an – afară era întunecat, sufla vântul și cădea lapovița, când în cele din urmă am deschis draperiile ca să arunc o privire.

După ce mi-am terminat micul dejun luat în mijlocul zilei, mi-am analizat opțiunile. Le spusesem lui George și Besse că voi petrece probabil săptămâna la club, dar după ce mă interesasem la Athenaeum cu două zile în urmă aflasem că nu erau camere de închiriat membrilor până în datele de 6 sau 7 ale lunii.

Mă puteam oricând întoarce la Gad's Hill Place, dar Dickens își juca scena Crimei în fața publicului inocent pentru prima oară, la sala St James, joi, 5 ianuarie, și apoi își relua turneul în Irlanda și mai departe – acea insuportabilă zi de An Nou pe care o îndu-ram cădea într-o vineri – și știam că locuința lui fremătă de pregătiri și repetiții până atunci. Aveam de scris *Negru și alb*, Fechter era în Londra în clipa aceea, iar zăpăceala și izolarea de la Gad's Hill erau ultimele lucruri de care aveam nevoie.

Aveam însă nevoie de servitori, de mâncare gătită și de compania femeilor.

Încă meditând la acestea, m-am plimbat fără țintă prin casa goală și-n cele din urmă am aruncat o privire în birou.

Celălalt Wilkie era acolo, într-unul din cele două fotolii de piele de lângă foc. Așteptându-mă. Așa cum mă și gândeam că va fi.

Am lăsat ușile biroului deschise, dat fiind că nu era nimeni în casă în ziua aceea, și am ocupat celălalt fotoliu. Celălalt Wilkie rareori îmi mai vorbea, dar asculta atent și uneori aproba tăcut. Alteori clătina din cap sau îmi arunca o privire blândă despre care știam, din spusele Carolinei referitoare la propriile-mi expresii, că însemna dezacord.

Suspinând, am început să-i vorbesc despre planurile mele de a-l ucide pe Charles Dickens.

Vorbeam deja de vreo zece minute pe un ton normal și tocmai ajunsesem la partea despre domnul Dradles, care găsise locul gol între pereții criptei de sub catedrala Rochester, și despre rezultatele bune ale scufundării carcasei cățelușului în groapa cu var, când am văzut privirea narcotizată a Celuilalt Wilkie ridicându-se și concentrându-se spre ceva aflat deasupra umărului meu. M-am răsucit repede în fotoliu.

Agnes, fiica lui George și a lui Besse, stătea acolo îmbrăcată în capotul și rochia ei de noapte, încălțată cu papucii ei de casă scâlciați. Fața ei rotundă și inexpresivă era atât de palidă, încât până și buzele erau albe. Privirea ei se muta de la Celălalt Wilkie la mine, apoi de la mine la Celălalt Wilkie. Mânuțele ei cu unghii roase erau ridicate aidoma labelor unui iepure. Nu aveam nicio îndoială că stătea acolo de ceva vreme și că auzise fiecare cuvânt pe care îl spusesem.

Înainte să pot rosti ceva, fata s-a întors și a fugit pe scări și am auzit lipăitul papucilor ei de casă pe lemn continuând spre camera ei de la etajul al treilea.

Panicat, m-am uitat înapoi la Celălalt Wilkie. El a clătinat din cap mai mult cu tristețe decât cu neliniște. Expresia lui, singură, îmi spunea ce aveam de făcut.

Cu excepția șemineurilor, casa era acum cufundată în întuneric. Afară, săptămâna de Crăciun care fusese atât de călduroasă se încheia într-o furtună de gheață în prima noapte din noul an. Eu ciocăneam întruna la ușa lui Agnes.

– Agnes, te rog să ieși. Vreau să vorbesc cu tine.

Niciun răspuns, doar suspine. Ușa era încuiată. Lumânările erau aprinse în camera ei și, după forma umbrelor zărite prin crăpătura de sub ușă, îmi dădeam seama că împinsese un birou sau un lavoar masiv acolo.

– Ieși, Agnes, te rog. Nu știam că ești aici, în casă. Ieși și vorbește cu mine.

Tot suspine. Apoi:

– Îmi pare rău, domnule Collins... nu-s îmbrăcată. Nu mă simt bine. Nu voiam să greșesc cu nimic. Nu mă simt bine.

– Prea bine, atunci, am spus cu calm. O să vorbim de dimineață.

M-am întors în salonul întunecat, am aprins câteva lumânări și am găsit biletul care îmi scăpase mai devreme. Era din partea lui George și fusese lăsat pe polița șemineului:

Domnule Collins, Sir,

Fiica noastră Agnes este bolnavă. Trebuia să vină cu Besse și cu mine în Țara Galilor, dar ne-am răzgândit dimineață, căci sărmana copilă are febră. Nu se face, credem, să o aducem cu febră mare la căpătâiul a doi muribunzi.

Așa încât, cu permisiunea dumneavoastră, domnule, o lăsăm pe Agnes în grija și protecția dumneavoastră până marțea viitoare,

când eu (George) sper să mă întorc în slujba domniei voastre, indiferent care ar fi soarta părinților lui Besse.

Ea vă poate găti, domnule. (Agnes) Într-un fel. Și chiar dacă n-o va face după standardele dumneavoastră, va ține casa curată dacă alegeți să nu petreceți tot timpul la club. În cel mai rău caz, domnule Collins, le va da de știre spărgătorilor, când își va reveni și își va îndeplini umilele sarcini, că locuința nu e goală în lipsa domniei voastre.

Al dumneavoastră, prea umil,
George

Cum de nu observasem hârtia cu câteva ore înainte, când mă luptasem cu duza și aprinsesem focul? Am dat să arunc biletul în flăcări, dar apoi m-am răzgândit. Având grijă să nu-l șifonez, l-am pus înapoi pe poliță, unde îl găsisem. Ce să fac?

Prea târziu pentru asta acum. Trebuia să rezolv problema dimineață la prima oră. Și pentru asta aveam nevoie de bani.

M-am trezit în zorii zilei de sâmbătă, în dimineața următoare, și am cumpănit situația. Pe măsură ce intensitatea luminii cenușii creștea în cameră – lăsasem draperiile grele trase în noaptea trecută tocmai pentru aceasta – am observat că pe scaunul cu spătar drept de lângă ușă era un teanc ordonat de notițe ale Celuilalt Wilkie. Nu le băgasem de seamă cu o zi în urmă, dar probabil că fuseseră scrise în noaptea aceea, dat fiind că Frank Beard fusese atât de bun încât, la primele ore ale dimineții de după petrecerea din ajunul Anului Nou, să mă injecteze cu morfină înainte de-a pleca. Cele mai multe vise ale mele cu Drood și dictări se petreceau când eram sub influența morfinei.

Nu era nicio grabă. Îmi tot spuneam aceasta. Orice ar fi auzit fata aceea tolomacă rămânea în siguranță între pereții aceia până

la întoarcerea părinților ei – sau cel puțin până la întoarcerea lui George.

Mă fascina, în timp ce stăteam acolo în pat pe când soarele răsărea, cât de puțină atenție dădusem prezenței lui Agnes de-a lungul anilor. La început, ea nu fusese decât o gură mică în plus de hrănit (dar nu și de plătit) – un efect secundar al angajării lui George și Besse, care erau ei înșiși un compromis făcut la ideea de servitori: niciodată extraordinar de eficienți, dar întotdeauna foarte ieftini. Cu banii pe care îi economisisem din salariul minimal al lui George și Besse de-a lungul anilor, putusem întotdeauna să angajez un bucătar bun atunci când era nevoie. De fapt, chiria pe care continuam să o primesc pe grajdurile din spatele casei mari de la Gloucester Place nr. 90 acoperea salariile părinților lui Agnes, rămânându-mi în același timp o sumă frumușică.

Agnes – cu unghiile ei roase, fața rotundă și inexpresivă, stângăcia constantă și ușoara bâlbâială – fusese atât de familiară ca parte din fundalul de acolo (și de la Melcombe Place înainte de asta), încât eu pur și simplu o consideram ca parte din mobilier. Totodată, ani la rând ea existase pentru mine mai mult ca antonim la inteligența și frumusețea lui Carrie decât ca servitoare, deși fetele se jucaseră împreună când erau mai mici. (Însă Agnes fusese o colegă de joacă prea plictisitoare și lipsită de imaginație ca să-i mențină lui Carrie interesul treaz, odată ce ambele fete au ieșit din perioada de pruncie.)

Dar ce să fac acum, că fata îl văzuse pe Celălalt Wilkie și mă auzise pe mine detaliindu-mi planurile de a-l ucide pe Dickens?

Aveam nevoie de bani, asta era sigur. Mi-a venit în gând suma de trei sute de lire sterline. Împrăștiată acolo, vizibilă și tangibilă în bancnote și monede de aur, ar fi fost o avere formidabilă pentru o fată cu mintea slabă, dar nu într-atât încât să i se pară abstractă. Trei sute de lire păreau suficiente pentru ceea ce voiam eu să propun.

Dar de unde să o obţin?

Cheltuisem banii peşin până la ultimul şi completasem prea multe cecuri personale în răstimpul câtorva zile care au mai rămas, achiziţionasem bilete la spectacolul de pantomimă, cumpărasem gin şi şampanie pentru petrecere şi o plătisem pe noua bucătăreasă a Ninei Lehmann pentru ospăţ. Băncile erau închise până luni dimineaţă şi chiar dacă îl cunoşteam pe directorul băncii mele, pur şi simplu nu se făcea să mă înfiinţez în pragul casei sale într-un weekend, cerând să încasez un cec personal în valoare de trei sute de lire.

Sigur că Dickens mi-ar fi împrumutat suma aceasta, însă aş fi avut nevoie de o jumătate de zi ca să ajung la Gad's Hill Place şi să mă întorc. Nu voiam să o las pe Agnes singură în casă atât timp. Nu avea cu cine să vorbească, dat fiind că părinţii ei şi Carrie lipseau, dar nimic nu garanta că nu va scrie şi va expedia o scrisoare în absenţa mea. Asta ar fi fost dezastruos.

Pe deasupra, nici nu voiam să trezesc curiozitatea lui Dickens cu privire la motivul pentru care îmi trebuiau trei sute de lire în weekendul acela.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru ceilalţi oameni din Londra care m-ar fi putut împrumuta cu suma aceasta, pe loc, în bani lichizi – Fred sau Nina Lehmann, Percy Fitzgerald, Frank Beard, William Holmann Hunt. Niciunul nu m-ar fi lăsat cu ochii în soare, dar toţi ar fi fost *curioşi*. Fechter nu m-ar fi *întrebat* niciodată de ce îmi trebuia suma aceea şi nu şi-ar fi făcut griji unde se ducea sau dacă o va primi vreodată înapoi, dar Fechter era – ca întotdeauna – el însuşi falit. Într-adevăr, îl împrumutasem de atâtea ori în ultimul an şi vărsasem atâţia bani personali în „cheltuieli teatrale" (încă nerecuperate) întâi pentru *Impasul* şi acum, deja, pentru *Negru şi alb* (deşi abia începusem să scriu piesa), încât atunci, în pragul noului an, mă aflam şi într-o oarecare strâmtorare financiară.

După ce m-am îmbăiat și m-am îmbrăcat deosebit de bine, am auzit larmă venind din bucătăria de la parter.

Agnes se îmbrăcase și ea cât de bine fusese în stare – gândul că era în hainele ei cele mai bune ca să plece la drum a stârnit în mine un fior de panică – și, când am intrat în bucătărie, era ocupată cu pregătirea unui mic dejun complet pentru mine.

Fata a tresărit de-a dreptul, retrăgându-se într-un colț.

I-am adresat cel mai călduros și prietenesc zâmbet al meu, chiar în timp ce am ridicat ambele mâini, cu palmele îndreptate spre ea, și m-am oprit în cadrul ușii ca să-i demonstrez că nu aveam nicio intenție rea.

– Bună dimineața, Agnes. Arăți deosebit de bine astăzi.

– B-b-b-bună dimineața, d-d-d-d... *domnule* Wilkie. Vă mulțămesc, domnule. 's aproape gata ouăle și mazărea, și șunca, și pâinea prăjită pen'ru dumneavoastră.

– Minunat, am spus. Pot să stau aici în bucătărie ca să mănânc?

Ideea o îngrozea, în mod evident.

– Dacă mă gândesc mai bine, o să mănânc în sufragerie, ca de obicei. A venit *Times*?

– D-d-d-daaa... daaa... domnule, a reușit să spună. Este pe masa din sufragerie, ca de obicei.

A omis al doilea „domnule", preferând să nu-l mai bâlbâie. Era roșie ca focul la față. Șunca se ardea.

– V-vreți cafea astă-dimineață... domnule Wilkie... sau ceai?

– Cafea, cred. Îți mulțumesc, Agnes.

M-am dus în sufragerie și am citit ziarul și am așteptat. Totul pe fiecare farfurie pe care mi-a adus-o era fie ars, fie crud, fie – cine știe cum – amândouă deodată. Chiar și cafeaua avea gust de ars și fata mi-a vărsat-o în farfurioară atunci când a turnat-o. Am mâncat și am băut totul, afișând cea mai mare poftă.

Când a venit să-mi reumple ceașca, i-am zâmbit din nou și am spus:

– Poți să stai jos și să vorbești cu mine cu minut, Agnes?

S-a uitat la scaunele goale de la masă și mi-a aruncat o altă privire îngrozită. Să șadă la masa stăpânului? Așa ceva nu se făcea.

– Sau rămâi în picioare, dată te simți mai bine așa, am adăugat bonom. Dar cred că ar trebui să discutăm despre...

– N-am auzât nimica az' noapte, s-a grăbit ea să debiteze. Cuvântul din mijloc s-a auzit *ni'ca*. Nimica-nimicuța, domnule Wilkie. Și nici de văz't n-am văz't nimic. N-am văz't pe nimeni acolo cu dumneavoastră în birou, domnule Wilkie, jur pe asta. Și n-am auzât nimica... *(Ni'ca.)* ... despre domnul Dickens sau altcineva sau altceva.

M-am forțat să chicotesc.

– Nu face nimic, Agnes. Totul e bine. Vărul meu era venit în vizită...

Vărul meu, da. Vărul care-mi era geamăn identic. Vărul care era doppelgänger-*ul meu. Vărul meu perfect identic de care nu vorbisem niciodată, de care nu le pomenisem niciodată lui George sau lui Besse. Identic până la ochelari și costum, și vestă, și pântece, și firele cărunte începând să se vadă în barbă.*

– ...și i te-aș fi prezentat, dacă nu ai fi plecat în așa mare grabă, am încheiat.

Era greu să menții un zâmbet atât de larg și blând, mai ales când vorbeai.

Fata tremura din cap până-n picioare. A trebuit să pună o mână pe speteaza unui scaun ca să se țină dreaptă. Am observat că unghiile deja roase acum sângerau.

– Vărul meu... e și el un gentleman literat, am rostit încet. Se poate să fi auzit finalul unei povești fanteziste pe care o născoceam împreună... despre uciderea unui scriitor asemănător întru câtva

cu domnul Dickens, care știi că a venit deseori în vizită aici și pe care l-ar fi amuzat povestea noastră. *Asemenea* domnului Dickens – am folosit numele lui ca să ne fie mai ușor – dar nu *cu adevărat* domnul Dickens, desigur. Știi doar că eu scriu povestiri și piese de senzație, așa-i, Agnes?

Ochii fetei se dădeau de-a dreptul peste cap. Ce m-aș fi făcut dacă leșina sau striga, sau ieșea alergând în stradă, în căutarea unui polițist?

– În orice caz, am încheiat, nici eu și nici vărul meu n-am vrut să-ți formezi o idee greșită.

– Îmi pare rău, domnule Wilkie. N-am văz't și n-am auzât nimica.

A repetat asta de patru ori.

Am lăsat ziarul din mână și am împins scaunul în spate. Micuța Agnes a sărit treizeci de centimetri în sus.

– Ies din casă câteva minute, am spus tăios. Eu, unul, nu aveam să mai spun nimic despre noaptea trecută. Niciodată. Mă întorc în câteva minute. Ești bună să-mi calci cele opt cămăși de seară cele mai de calitate?

– Le-a călcat mama înainte să plece, a reușit să îngâne Agnes, dar vocea îi era gâtuită. Rostind „mama" și „plece", i s-au umezit ochii și mâinile i-au tremurat și mai tare.

– Da, am spus aproape cu asprime, dar nu au fost călcate pe placul meu. Săptămâna aceasta merg la teatru de câteva ori și voi avea nevoie de cămășile alea în cea mai bună stare. Poți face asta pentru mine, te rog?

– Da, domnule Wilkie.

A plecat capul și s-a dus cu cafetiera. Când m-am îndreptat spre dulapul din foaier ca să-mi iau pardesiul, am auzit-o pe Agnes cum încălzea fierul de călcat în bucătărie.

Trebuia să o țin ocupată o oră. Trebuia să mă asigur că nu va avea timp să scrie și să expedieze o scrisoare, dar nici să cadă pe gânduri și apoi să fugă.

Dacă o puteam ţine acolo o oră, nu mai aveam a mă teme de nimic.

Ni'ca.

Martha R. S-a bucurat, văzându-mă la uşa ei. Ea *întotdeauna* se bucura să mă vadă la uşa ei. Iar uşa ei se afla la mică distanţă de Gloucester Place şi eu fusesem destul de norocos să găsesc o trăsură liberă plecând din Portman Square, aproape de casa mea. Cu încă puţin asemenea noroc, aveam să mă întorc înainte ca Agnes să-mi fi călcat prima cămaşă, darămite să fi avut timp să scrie şi să se ducă să expedieze o scrisoare.

La prima vedere, Martha – pe care proprietăreasa şi alţi locuitori de pe Bolsover Street o ştiau drept „doamna Dawson" – era puţin probabil să poată să-mi dea pe loc trei sute de lire, în ciuda faptului că eu îi acordam o alocaţie cât se poate de generoasă, în valoare de douăzeci de lire pe lună. Cunoşteam însă obiceiurile Marthei. Nu îşi cumpăra aproape nimic. Mânca pe sponci, îşi cosea singură rochiile şi se descurca mereu cu foarte puţin. Întotdeauna punea deoparte ceva din banii pe care îi dădeam eu lunar şi adusese cu ea din Portsmounth nişte economii.

I-am spus ce îmi trebuia.

– Sigur că da, a răspuns şi s-a dus în cealaltă cameră, întorcându-se cu trei sute de lire în bancnote de valori diferite şi monede.

Perfect.

Nu-mi dădusem jos paltonul şi, cum am vârât banii în buzunar, am şi deschis uşa.

– Îţi mulţumesc, scumpa mea. Ţi-i voi înapoia luni la prima oră, după ce se deschid băncile. Poate înainte de asta.

– Wilkie?

Vocea ei m-a oprit. Rareori mi se adresa pe numele mic.

– Da, draga mea?

A trebuit să mă străduiesc să nu las nerăbdarea să mi se citească în glas.

– Sunt însărcinată.

Am clipit repede în spatele ochelarilor mei mici și rotunzi. Dintr-odată, mi-am simțit gâtul foarte încins și mă furnica.

– M-ai auzit, Wilkie? Sunt însărcinată.

– Da, te-am auzit.

Am deschis ușa ca să plec, dar m-am oprit. Nu știam exact cât de prețioase erau secundele și minutele acelea pe care i le acordam.

– În câte luni? am întrebat încet.

– Cred că pruncul nostru se va naște la sfârșitul lui iunie sau începutul lui iulie.

Puțin peste două luni, deci. S-a întâmplat în noaptea aceea din octombrie, până la urmă – noaptea căsătoriei Carolinei.

Am zâmbit. Știam că trebuia să fac trei pași în față și să o cuprind cu brațele – știam că Martha se aștepta la asta, deși ea de regulă se aștepta la atât de puțin și cam tot atât și cerea – dar nu am putut. Așa că, în schimb, i-am zâmbit.

– Va trebui să-ți cresc alocația, când va veni sorocul, am spus. Poate de la douăzeci la douăzeci și cinci de lire.

Ea a încuviințat din cap și a privit în jos la covorul ros.

– Îți voi înapoi aceste trei sute de lire cât mai curând posibil, am spus.

Și apoi am plecat.

– Vino în salon, copilă, am chemat-o.

Când m-am întors, Agnes tocmai călca a treia cămașă. Lăsasem trăsura să aștepte. Pe drumul de întoarcere de pe Bolsover Street, mă gândisem bine la locul unde eu și copila trebuia să purtăm o discuție. Bucătăria era prea familiară... și încă nu voiam să o văd în încăperea aia. În mod normal, aș fi chemat în birou un servitor

cu care trebuia să vorbesc, dar asta ar fi speriat-o pe Agnes acum. Așa că am chemat-o în salon.

– Stai jos, te rog, am spus. Eu ocupasem fotoliul mai mare de piele de lângă foc și ei i-am făcut semn spre un scaun de lemn mai scund și mai puțin comod pe care îl trăsesem aproape. De data aceasta, tonul meu nu lăsa loc de discuție.

S-a așezat. Ținea ochii în jos, ațintiți doar spre mâinile ei roșii împreunate în poală.

– Agnes, m-am gândit mult în ultimul timp la viitorul tău...

Nu a ridicat privirea. Tremura ușor din tot corpul.

– Știi că acum nu multă vreme am plasat-o pe Carrie... pe domnișoara G... într-o minunată poziție de guvernantă pentru o familie excelentă?

Fata nu a spus nimic.

– Vorbește, te rog. *Știi* de noua poziție a domnișoarei Carrie?

– Da, domnule.

Glasul ei era atât de slab, încât un tăciune prăbușindu-se în vatră l-ar fi putut acoperi.

– Am hotărât că a sosit timpul ca și tu să beneficiezi de aceleași oportunități, am spus.

Fata a ridicat atunci privirea. Avea ochii la fel de înroșiți ca unghiile. Plânsese oare în timp ce călca?

– Te rog să citești asta, am zis și i-am dat o scrisoare pe care o compusesem cu o noapte în urmă pe cea mai bună hârtie a mea.

Foaia crem grea vibra în mâinile ei în timp ce o citea – încet, mișcând din buze pentru a forma cuvintele. Până la urmă, a terminat și a încercat să mi-o dea înapoi.

– Sunteți... foarte bun... să faceți asta... domnule. Foarte bun.

Măcar scăpase de bâlbâiala aia afurisită.

– Nu, păstreaz-o, copilă. Aceasta este scrisoarea ta de recomandare și încă este una excelent elaborată, dacă pot spune așa.

Am ales familia pentru care vei lucra. Au o moșie în apropiere de Edinburgh. Am trimis vorbă la ei că vei veni și că îți vei începe activitatea acolo de mâine.

Agnes a făcut ochii mari și a continuat să-i caște. Am crezut că va leșina.

– Da' eu nu știu nimica despre ce face o guvernantă, domnule Wilkie.

Ni'ca.

Am surâs răbdător. Am fost tentat să mă aplec în față și să-i mângâi mâinile tremurânde, dar mă temeam că va tresări dacă o făceam.

– Asta nu contează deloc, Agnes. Nici domnișoara Carrie nu știa nimic despre ce face o guvernantă înainte de-a începe să lucreze. Și uite ce splendid a ieșit totul.

Ochii lui Agnes au coborât spre mâinile ei împreunate. Când m-am ridicat brusc, a tresărit din nou. Am început să înțeleg atunci de ce unii bărbați își bat femeile; când cineva se comportă ca un iepure, pornirea de a-i bate ca pe un iepure este foarte puternică. Eram mult prea conștient de vătraiul greu de fier de lângă șemineu.

Am tras draperiile.

– Uită-te aici, te rog, i-am comandat.

A ridicat capul, dar ochii ei erau holbați și speriați.

– Ridică-te, Agnes. Bravo, copilă. Uită-te afară. Ce vezi?

– O trăsură închisă, domnule.

– Aceea e o cabrioletă, Agnes. Te așteaptă pe tine. Vizitiul te va duce la gară.

– Eu n-am mers niciodată cu cabrioleta, domnule.

– Știu, am suspinat, lăsând draperiile grele să se închidă la loc. Te așteaptă tot soiul de noi experiențe, copila mea. Acesta va fi primul dintre multele lucruri noi și minunate.

M-am dus la masa din apropiere și m-am întors cu o tăbliță de scris, o foaie de hârtie și un creion pentru ea. În starea în care se afla atunci, nu aveam încredere să-i dau un toc cu cerneală.

– Agnes, tu vei scrie acum un bilet scurt către părinții tăi, spunându-le că o deosebită oportunitate de-a lucra s-a ivit și că ai plecat din Londra pentru a profita de ea. Nu le vei oferi niciun detaliu... le spui doar că le vei scrie odată ce-ți vei începe serviciul acolo.

– Domnule... eu... nu pot... nu...

– Scrie doar ce-ți dictez eu, Agnes. Ia creionul acum. Așa, bravo, copilă.

Am compus un mesaj scurt – patru propoziții simple, cum ar fi scris copila aceea toantă – și l-am citit după ce l-a scris ea. Literele stângace erau trasate de o mână nesigură, cuvintele cu majuscule apăreau aleatoriu și mai multe cuvinte simple erau scrise greșit, dar așa și trebuia să fie.

– Foarte bine, Agnes. Acum semnează. Adaugă dragostea ta și semnează.

Așa a făcut.

Am pus tăblița de scris și creionul înapoi și am împăturit biletul, strecurându-l în buzunar.

Am așezat cele trei sute de lire pe divanul dintre noi.

– Ăștia sunt pentru tine, copilă. Familia căreia te-am recomandat te va plăti, desigur... te va plăti foarte bine, de fapt, chiar mai bine decât câștigă acum domnișoara Carrie (familiile cu vechime din Scoția pot fi foarte generoase)... dar această sumă, care trebuie să recunoști că este de asemenea foarte generoasă, îți va permite să-ți cumperi haine noi, mai potrivite noii tale funcții și responsabilități, odată ajunsă la Edinburgh. Chiar și așa ar trebui să-ți rămână suficiente fonduri pentru primii doi ani.

Nu observasem niciodată pistruii fetei. Când a ridicat acum ochii spre mine, chipul ei rotund era atât de palid, încât pistruii aceia ieșeau în evidență ca un relief îndrăzneț.

– Mama... a spus. Tata... nu pot... ei...

– Ei vor fi *încântați*, am spus cu înflăcărare. Le voi explica eu totul de îndată ce se întorc și vor veni fără îndoială și ei în vizită la tine imediat ce vor putea. Acum, du-te la etaj și împachetează-ți tot ce vrei să duci cu tine în această nouă viață. Să nu-ți uiți cele mai frumoase rochițe. Vor fi petreceri și baluri.

A rămas în continuare așezată.

– Du-te! am comandat. Ba nu! Întoarce-te! Ia banii cu tine. Acum, du-te!

Agnes a dat fuga pe scări în sus ca să-și împacheteze hainele și cele câteva jalnice obiecte personale.

Am mers după ea la etaj ca să verific dacă se executa. Apoi am coborât la subsol, la masa de lucru și la trusa de scule pe care George le ținea în ordine acolo. Alegând ciocanul cel mare cu clonț de scos cuie și o rangă grea, m-am dus înapoi la etaj.

Dragi Cititori din alt timp, dacă în acest moment sunteți tentați să mă judecați, v-aș ruga să nu o faceți. Dacă m-ați fi cunoscut în viața reală și nu doar prin intermediul acestor cuvinte, ați ști că sunt un om blând.

Am fost întotdeauna blând în comportament și acțiuni. Proza mea este – a fost – de senzație, dar viața mea este – a fost – o dovadă de extremă blândețe. Femeile au simțit întotdeauna asta la mine, motiv pentru care un gentleman scund, ochelarist, nițel rotofei ca mine avea atâta trecere la doamne. Chiar și prietenul nostru Charles Dickens obișnuia să glumească pe seama blândeții mele, de parcă lipsa agresiunii ar fi un motiv de haz.

Pe drumul de întoarcere de la Martha, îmi dădusem seama din nou că eram incapabil de a mă atinge și de un fir de păr din capul lui Agnes, oricât de devastatoare ar fi fost asupra vieții și carierei mele inevitabila ei indiscreție. Niciodată nu ridicasem la mânie mâna asupra cuiva.

Dar atunci, spuneți voi, Dragi Cititori, cum rămâne cu planurile mele de a-i împușca pe Drood și Dickens?

Îmi dați voie să vă reamintesc că Drood nu este o ființă omenească după normele uzuale. A ucis zeci de persoane nevinovate, dacă nu sute. Este o creatură a Ținuturilor Negre despre care visez de fiecare dată când Frank Beard mă injectează cu morfină.

Și Dickens... v-am arătat deja ce mi-a făcut Dickens. Puteți fi juriul în cazul acesta, Dragi Cititori. Câți ani de aroganță și condescendență ați fi tolerat *voi* din partea acestui om... acest autoproclamat *Inimitabil*... înainte să ridicați în sfârșit o mână (sau armă) pe bună dreptate înfuriați?

Dar trebuie să înțelegeți că eu n-aș ridica niciodată mâna la o biată copilă toantă ca Agnes.

A coborât scările îmbrăcată în cele mai ieftine haine ale ei și purtând un pardesiu care nu i-ar fi ținut de cald nici zece minute în frigul din Anglia, iar în acela din Scoția mai puțin de două minute. Ducea două valize ieftine. Și lăcrima.

– Ei, ei, draga mea tânără prietenă, nu face așa, am spus și am mângâiat-o pe spate. Ea s-a ferit din nou de mine. Am spus: Vrei să verifici dacă trăsura mai așteaptă?

S-a uitat prin jaluzelele care acopereau geamurile de-o parte și de cealaltă a ușii din față.

– Așteaptă, domnule. A reînceput să lăcrimeze. Nu știu cum să-l p-p-plătesc pe cel care conduce cabrioleta. Nu ș-ș-știu cum să-mi găsesc vagonul la g-gară. Nu știu să f-fac *nimica*.

Sărmana fată era în pragul unei crize de isterie.

– Gata, gata, Agnes. Vizitiul a fost plătit deja. Și l-am plătit mai mult ca să te ajute să-ți găsești vagonul și locul. Va avea el grijă să urci în trenul potrivit, în vagonul potrivit și să șezi comod pe locul tău înainte să plece. I-am cerut să rămână și să se asigure că ești în siguranță până chiar la plecarea trenului. Și am trimis o telegramă membrilor nobilei familii la care vei sluji... te vor aștepta ei la gara din Edinburgh.

– Mama și tata... a luat-o ea de la capăt printre lacrimi.

– Vor fi încântați că ai fost atât de curajoasă, încât să profiți de această deosebită și minunată oportunitate. Am dat să deschid ușa și m-am oprit. Era să uit. Mai e un lucru la care aș vrea să mă ajuți înainte de a pleca.

S-a uitat la mine cu ochi mari, roșii, dar am văzut totuși în ei un dram de speranță. Poate, își spunea ea, asta era o amânare.

– Pe aici, am spus și am deschis drumul înapoi spre bucătărie.

La început, nu a observat că scândurile și cuiele fuseseră înlăturate de pe ușa de la scările servitorilor, dar când a făcut-o, a înlemnit locului.

– M-am hotărât să folosesc din nou scara asta din spate, Agnes, și am nevoie ca lumânările să fie aprinse la toate palierele până sus. Dar ochii mei bătrâni și obosiți nu pot să vadă în lumina difuză mai departe de...

Surâdeam din nou spre ea.

Ea a scuturat din cap. Valizele scurte au căzut la podea. Avea gura deschisă și expresia ei era – sincer vorbind – foarte apropiată de aceea a genului de femei idioate care sunt încuiate în aziluri de nebuni.

– Nu... domnule, a spus într-un final. Tata a zis că nu trebuie să...

– O, nu mai sunt acum șobolani și nici șoareci acolo! am întrerupt-o cu un râset. De mult! Tatăl tău știe că vreau să deschid casa

scării. Nu-ți va lua mai mult de un minut ca să aprinzi lumânările din stativele lor de la fiecare palier și apoi poți porni în aventura ta.

A scuturat doar din cap.

Eu aprinsesem deja lumânarea. Acum i-am pus-o în mână și am păşit în spatele ei.

– Nu fi încăpățânată, Agnes, i-am şoptit la ureche. M-am întrebat chiar atunci dacă vocea mea nu semăna puțin cu şuieratul peltic al lui Drood. Fii fetiță cuminte.

Am înaintat și ea a trebuit să înainteze în fața mea ca să-mi evite atingerea. Nu a încercat să se opună până când uşa a fost deschisă și eu am mânat-o în dreptunghiul de întuneric.

S-a împotrivit atunci și s-a întors, privirea ei fiind la fel de sigură și de tristă, și de neîncrezătoare ca a ogarului irlandez Sultan, al lui Dickens, în acea ultimă plimbare pe care o făcuse cu noi.

– Nu vreau... a început.

– Aprinde toate lumânările, Agnes dragă, și ciocănește când vrei să ieși, am spus și am împins-o înăuntru, după care am încuiat uşa.

Apoi am înşfăcat ciocanul, scândurile și cuiele de unde le pusesem pe tejghea și am început să bat totul aşa cum fusese, având grijă să introduc cuiele în aceleași găuri din rama uşii, astfel încât totul să pară nederanjat când George și Besse aveau să se întoarcă acasă.

A strigat, desigur. Foarte tare, deși zidurile de la Gloucester Place nr. 90 erau foarte groase și la fel și uşile. Strigătele ei erau abia perceptibile în bucătărie, la distanță de doar câțiva paşi, și fără-ndoială nu puteau fi auzite, eram încredințat, de pe trotuar sau din stradă.

A lovit în cealaltă parte a uşii de stejar masiv, apoi a zgâriat (după cum suna), apoi s-a oprit cam pe când băteam în cuie ultima scândură de jos. Aceea trebuia să fi blocat și ultima rază de lumină care răzbătea în casa scării întunecată din bucătărie, pe sub uşă.

Am lipit urechea de lemnul scândurilor și mi s-a părut că aud pași urcând – încet și ezitant. O parte din ea trebuie să fi fost sigură chiar și atunci că acesta era un joc crud din partea mea și că după ce va fi aprins lumânările de la fiecare palier, îi voi permite să iasă.

Ultimele strigăte, atunci când s-au auzit, au fost foarte puternice. Dar nu au durat mult timp. S-au întrerupt – cum știusem că se va întâmpla – brusc și îngrozitor, în plin strigăt.

Am urcat atunci la etaj și m-am uitat în camera ei. M-am uitat atent, nepăsându-mi cât de târziu se făcea sau de vizitiul pe care îl plăteam să aștepte afară. Când am fost sigur că fata nu lăsase vreun bilet nici în camera ei, nici în cea a părinților ei și nici altundeva în casă, m-am asigurat că toate hainele și obiectele ei personale importante fuseseră împachetate în cele două valize ieftine.

Pe patul ei aranjat cu grijă, sub cuvertură, era o păpușă mică de cârpe fără formă și acum fără ochi. *Oare pe asta ar fi luat-o cu ea în noua ei viață la Edinburgh?* Am decis să ar fi luat-o și am dus-o la parter și am îndesat-o în cea mai mare dintre cele două genți ale ei.

Nu se auzea absolut niciun sunet dinspre scările servitorilor.

Luând ciocanul și ranga, am coborât înapoi în pivniță. Odată acolo, mi-am pus șorțul lung de cauciuc pe care îl folosea George atunci când făcea lucruri murdare în spațiul acela. Am împrumutat totodată mănușile lui grele de muncă.

Mi-a luat doar câteva minute ca să îndepărtez cu lopata cărbunii de lângă peretele din spate al pivniței de cărbuni pe jumătate plină. Spărtura acoperită din zid era încă vizibilă, dar mortarul era slab între cărămizi și blocurile de piatră. Folosind ranga, am început să desprind cărămizile.

A durat mai mult decât mă așteptam, dar nici cu treaba asta nu m-am grăbit. În cele din urmă, spărtura prin care știusem mereu

că venise Drood în acea zi de 9 iunie, din urmă cu doi ani, a ieșit la iveală. Am întins o lumânare prin gaură.

Flacăra a pâlpâit mișcată de curenți umezi venind de departe, dar nu s-a stins. Tot ce depășea cercul de lumină era întuneric și o cădere lungă spre și mai mult întuneric.

Am împins ambele valize burdușite ale lui Agnes pe acolo și am ascultat bufnetul impactului, dar nu s-a auzit nimic. Era ca și când hruba de sub casa mea n-ar fi avut fund.

Mi-a luat și mai mult să pun bolovanii și cărămizile la loc și să bag cu mistria mortar proaspăt între ele. Zidăria era o profesie cu care îmi făcuse cunoștință unchiul meu și, copil fiind, fusesem mândru de ea. Categoric, acum mi-a prins bine.

Apoi am pus cu lopata cărbunele înapoi, am așezat toate uneltele, șorțul și mănușile la locul lor, am urcat, m-am spălat cu grijă, mi-am împachetat haine pentru o săptămână sau două – inclusiv cămășile de seară proaspăt călcate – într-un cufăr, m-am dus în birou și-am adunat toate obiectele de scris și resursele de care aveam nevoie (inclusiv manuscrisul conținând începutul piesei *Negru și alb*), am urcat în odăița lui Agnes și am lăsat biletul ei unde putea fi ușor găsit de părinții săi, am făcut o ultimă verificare a casei pentru a mă asigura că era încuiată bine și toate se aflau la locul lor – tot nu se auzea nimic dinspre scările din spate, desigur, și, eram încredințat, nici nu avea să se mai audă vreodată – după care am ieșit târând după mine cufărul și servieta de piele și am încuiat ușa principală în urma mea.

Vizitiul a coborât iute ca să ia cufărul și să-l tragă pe scări în jos, peste bordură și să-l salte în portbagajul trăsurii.

– Mulțumesc mult că ai așteptat, am spus, cu respirația întretăiată, dar altminteri binedispus. Nu credeam că va dura atât să-mi fac bagajele. Sper că frigul și deranjul nu ți-au produs neplăceri.

– Nicidecum, domnule, a spus vizitiul vesel. Am tras un pui de somn bun sus pe capră, domnule.

După cum arătau obrajii lui rumeni și nasul roșu, trăsese nu doar un pui de somn, ci și ceva la măsea.

A ținut ușa până am urcat în trăsură. Odată ajuns și el la locul lui, a deschis trapa și a strigat:

– Și încotro mergem astă după-amiază, domnule?

– La hotelul Saint James, am spus.

Era un lux puțin cam prea mare – Charles Dickens caza acolo oaspeți precum Longfellow și soții Field atunci când aceștia vizitau Londra, și uneori stătea el însuși acolo, dar pentru mine costa mai mult decât eram dispus de obicei să plătesc pentru niște simple odăi. Era însă o ocazie specială.

Micuța trapă s-a închis cu un bufnet. Am ridicat bastonul cu măciulie de aur, am lovit tare în tavanul cabrioletei și aceasta a pornit din loc.

Mai târziu, buna dispoziție mi s-a mai ofilit puțin când mi-am amintit că uitasem să iau înapoi cele trei sute de lire înainte să închid pentru totdeauna ușa de la scara servitorilor.

41

În seara de marți, 5 ianuarie, Dickens a ucis-o pe Nancy în sala St James pentru prima oară în fața publicului plătitor. Zeci de femei au strigat. Cel puțin patru au leșinat. Un bărbat mai în vârstă a fost condus afară la aer, ajutat de doi amici palizi. Eu am plecat înainte să înceapă furtuna de aplauze, dar aceasta tot m-a urmărit pe strada acoperită de nea și plină de trăsuri și cabriolete care așteptau ieșirea publicului. Respirația vizitiilor încotoșmănați

și ghemuiți pe capre se împletea cu vălătucii scoși de cai pe nări, pentru a urca precum aburii spre strălucirea rece a lămpilor cu gaz.

În aceeași după-amiază de 5 ianuarie, mă întorsesem acasă de la hotel pentru prima oară de când plecasem. Nu m-a întâmpinat în foaier nicio putoare oribilă dinspre scara servitorilor. Nici nu mă așteptam să mă întâmpine, și asta nu doar fiindcă lipsisem doar trei zile.

Nu avea să se simtă niciun miros rău dinspre casa scărilor. Eram convins de asta. Trăsesem cinci gloanțe în locul acela, însă fusese un lucru inutil și disperat. Ținta acelor gloanțe nu putea fi atinsă de ele; femeia cu piele verde și colți de fildeș o devorase deja pe fată fără a lăsa măcar un petic din rochia ei sau un ciob de fildeș. Nu mai trebuia să fie nimic din Agnes acolo.

Eram în dormitor, strângeam niște cămăși curate în valiză (mă întorceam la hotel unde Fechter mi se alăturase de câteva zile), când am auzit pași pe hol și pe cineva dregându-și încet glasul.

– George? Te-ai întors așa devreme? Uitasem că trebuie să te întorci, am spus vesel, uitându-mă la individ. Fața lui era umbrită de-un sentiment anume, aproape pământie.

– Da, domnule. Doamna mai stă două zile. Mama ei a decedat prima – ne așteptam la asta din partea tatălui ei, da' a fost mama. Când am plecat, era și el pe ducă, da' nu vă puteam lăsa aci așa, fără ajutor, domnule, așa că am venit acasă.

– Ei, îmi pare rău să aud asta, George, și... M-am uitat la biletul pe care îl avea în mână. Îl întindea spre mine ca și când ar fi fost un pistol. Ce-i aia, George?

– Un bilet de la micuța noastră Agnes, domnule. Nu l-ați văzut?

– Păi, nu. Credeam că Agnes e în Țara Galilor cu voi.

– Mda, domnule. Mă gândeam io că n-aţi văzut biletul pe care vi l-am lăsat pe poliţa din salon, dat fiind că şi acum e tot acolo unde l-am lăsat. Probabil nici n-aţi ştiut că Agnes e în casă cu domnia voastră în noaptea aceea, domnule. Asta dacă *era* în casă-n noaptea aia... dacă n-a plecat dimineaţă, înainte să vă treziţi şi să ieşiţi, şi nu în cursul nopţii.

– Să plece? Ce tot trăncăneşti acolo, George?

– Iată, domnule, a spus, împingând biletul spre mine.

L-am citit şi m-am prefăcut surprins, tot timpul spunându-mi: *E o capcană cumva? Reuşise fetiţa aceea tâmpită să-şi modifice scrisul sau făcuse ceva în biletul acela ca să-şi avertizeze părinţii?* Cuvintele erau însă exact cum i le dictasem eu. Greşelile păreau sincere.

– O altă oportunitate? am rostit, lăsând hârtia jos. Ce vrea să spună, George? A plecat şi s-a angajat altundeva fără să-mi spună? Sau fără să vă spună ţie şi lui Besse?

– Nu, domnule, a zis George solemn. Ochii lui negri păreau să mă sfredelească. Nu a clipit. Biletul acesta nu-i ce pare, domnule.

– Nu?

Am pus ultima cămaşă curată în valiză şi am închis-o.

– Nu, domnule. Nu este nicio altă oportunitate, domnule Collins. Cine ar angaja o copilă leneşă şi împiedicată ca Agnes a noastră? Asta-i imposibil, domnule. Cu totul imposibil.

– Şi-atunci ce înseamnă? am întrebat, dându-i biletul înapoi.

– Soldatul, domnule.

– Soldatul?

– Ticălosul ăla tânăr din regimentul scoţian pe care l-a întâlnit la piaţă în decembrie, domnule Collins. Un caporal. Cu zece ani mai mare decât Agnes, domnule, cu ochi mici şi ageri şi mâini moi şi o mustaţă ca o omidă unsuroasă care i s-a târât deasupra buzei şi a murit, domnule. Besse a văzut-o pe fata noastră vorbind cu el şi s-a vârât iute între ei, vă daţi seama. Da' cumva ea l-a văzut din

nou când era ieșită cu treburi. A recunoscut asta înainte de Crăciun, când am găsit-o plângând ca o neghioabă în camera ei.

– Adică...

– Mda, domnule. Copila asta tolomacă a fugit cu soldatul ăla, asta-i la fel de sigur ca faptul că mama lui Besse e-n pământul rece și, cel mai probabil, tot acolo-i acum și taică-său. Mica noastră familie s-a spulberat acum.

Ridicând valiza, l-am strâns pe George de umăr, în drum spre ușă.

– Prostii, dragul meu. Se va întoarce. Întotdeauna se întorc după prima dezamăgire în dragoste! Ai încredere în ce-ți spun, George. Și dacă nu se întoarce... ei bine, vom angaja pe cineva să-i dea de urmă și să-i bage mințile în cap. Cunosc întâmplător câțiva detectivi particulari. Nu ai de ce să îți faci griji, George.

– Mda, domnule, a rostit el pe-un ton posomorât aidoma expresiei de pe fața sa.

– Eu mai stau câteva zile la hotelul St James. Te rog, fii bun și adu-mi corespondența acolo zilnic și aerisește bine casa și pregătește pe sâmbătă o masă – domnul Fechter și alții ar putea veni în vizită.

– Mda, domnule.

Am coborât scările împreună.

– Înveselește-te, l-am îndemnat și l-am mângâiat pe spate o ultimă dată, înainte să ies la cabrioleta care aștepta. Totul va fi bine până la urmă.

– Mda, domnule.

Nu poți decât să-ți imaginezi ce greu îi era lui Dickens, dat fiind faptul că, în loc să-și revină de pe urma accidentului de la Staplehurst, situația lui mai mult se agrava, când s-a relansat într-un turneu istovitor care cerea din partea lui să călătorească aproape zilnic cu trenul. Katey mă informase prin intermediul fratelui meu că la o zi după lecturile sale din 5 ianuarie de la sala St James, Dickens

fusese prea epuizat ca să coboare din pat și să facă obișnuitul lui duș rece. Peste câteva zile trebuia să facă lecturile finale la Dublin și Belfast și se hotărâse să le ia pe Georgina și fiica sa Mary cu el, pentru a da evenimentului un sentiment mai degrabă festiv decât de rămas-bun. A fost aproape imediat confruntat cu o cvasitragedie care și-a lăsat o groaznică amprentă asupra nervilor săi.

Dickens, Dolby, Georgina, Mary și obișnuitul anturaj de drum se întorceau de la Belfast pentru a prinde vasul poștal spre Kingston, când ceva a luat-o razna rău. Călătoreau în vagonul de clasa întâi aflat imediat după locomotivă, când deodată s-a auzit un scrâșnet incredibil de-a lungul acoperișului vagonului și ei s-au uitat pe geam la timp ca să vadă ceea ce semăna cu o seceră uriașă de fier, zburând liberă și tăind stâlpii de telegraf de parcă ar fi fost niște simple trestii.

– Jos! a strigat Dickens și toți au sărit la podea. O avalanșă de așchii mari, pietriș, noroi, pietre și apă a lovit geamurile de pe partea unde stăteau ei. Vagonul s-a cutremurat ca lovit de ceva solid și apoi s-au simțit o serie de zdruncinături atât de puternice, încât Dickens a recunoscut mai târziu că fusese sigur că deraiaseră din nou și treceau peste un terasament incomplet.

Vagonul s-a oprit și singurele sunete care întrerupeau tăcerea bruscă erau pufăitul locomotivei cu abur și câteva strigăte dinspre vagoanele de clasa a doua. Dickens a fost primul în picioare și afară și a început imediat să vorbească încet cu mecanicul, în timp ce Dolby și ceilalți care își reveniseră în simțiri se adunau în jurul lui.

Mecanicul, care (potrivit scrisorii lui Dolby către Forster) era mult mai agitat decât Dickens, mâinile tremurându-i, spunea că cercul de metal al uriașei roți motoare se rupsese – explodase – și fragmente din ea zburaseră în aer și seceraseră stâlpii de telegraf. O bucată mare din acea roată fusese ceea ce se prăbușise pe acoperișul vagonului lui Dickens.

– Dacă ar fi fost niţel mai mare, a spus mecanicul, sau dacă ar fi zburat niţel mai jos sau mai repede, ar fi trecut cu siguranţă prin acoperişul vagonului dumneavoastră, făcându-vă ceea ce părţile celelalte din ea au făcut stâlpilor ălora de telegraf.

Dickens le calmase pe Mary şi Georgina şi pe ceilalţi pasageri în ziua aceea – chiar şi Dolby recunoştea că fusese profund zdruncinat, şi nu e uşor să-l zdruncini pe George Dolby – dar în seara următoare, după ce Inimitabilul o ucisese iarăşi pe Nancy, Dolby a trebuit să-l ajute pe şef să coboare de pe scenă la capătul serii.

Dickens îşi aranjase programul în aşa fel încât să citească în Cheltenham numai pentru ca dragul lui prieten vârstnic Macready să poată audia scena Uciderii. După aceea, moşul de şaptezeci şi cinci de ani a venit în culise, sprijinindu-se nesigur de braţul lui Dolby, şi n-a reuşit să vorbească până n-a băut două pahare de şampanie. Bătrânul era atât de emoţionat după ce văzuse Uciderea, încât Dickens a încercat să o ia în răspăr, doar că Macready n-a vrut să audă. Un dram din vechea lui furie scenică i-a revenit în vocea distrusă, când a perorat:

– Nu, Dickens... ăă... ăă... REFUZ să... ăă... ăă... trec asta... ăă... la index. În culmea... ăă... gloriei mele... ăă... ţi-aminteşti, dragul meu băiat... ăă... a apus, a apus!... nu! Şi aici, peroraţia a devenit un răcnet. Se ajunge la asta... ăă... DOI MACBETH!

Ultimele cuvinte au fost rostite atât de tare şi cu atâta patos, încât Dickens şi Dolby n-au putut face altceva decât să se holbeze la bătrânul actor care făcuse din Macbeth rolul vieţii sale şi care de nimic altceva nu era mai mândru, nici chiar de soţia şi adorabila lui fiică adultă. Şi părea a spune că, în privinţa groazei pure şi a emoţiei, Uciderea lui Nancy fusese echivalentul – deopotrivă ca interpretare şi ca efect – celei mai bune dintre cele mai bune interpretări a rolului Macbeth din cariera sa.

După care bătrânul gigant a rămas acolo, privind țintă la Dolby ca și când managerul (care nu scosese un singur cuvințel) l-ar fi contrazis. Apoi Macready pur și simplu... a plecat. Trupul lui continua să fie acolo, cu al treilea pahar de șampanie în mână, maxilarul mare și profilul scoase amândouă în față cu trufie, dar Macready însuși lipsea, lăsând în urmă, cum le-a spus mai târziu Dickens lui Dolby și Forster, doar o inteligentă și palidă iluzie optică a persoanei sale.

În Clifton, Uciderea a provocat ceea ce Dickens a numit vesel o epidemie de leșin. „Cred că între douăsprezece și douăzeci de doamne au fost purtate afară, țepene și rigide, în momente diferite. A devenit de-a dreptul ridicol." Inimitabilului îi plăcea la culme.

În Bath, Dickens a fost cel aparent în prag de leșin, întrucât locul literalmente îl bântuia. „Locul mi se pare că seamănă cu un cimitir în care Morții au reușit să se ridice", i-a spus lui Dolby. „După ce au construit străzi din vechile lor lespezi de mormânt, se plimbă de colo-colo străduindu-se să «pară vii». Nu le iese."

Percy Fitzgerald s-a scăpat în fața mea în februarie că, după întoarcerea Georginei și a lui Mary la Gad's Hill, Ellen Ternan a fost din nou alături de el. Sau așa am dedus eu (Percy n-ar fi fost niciodată atât de indiscret, încât să o spună frust.) Dar Fitzgerald se căsătorea, în sfârșit, și când i-a spus asta fără suflu lui Dickens la gară, scriitorul a replicat:

– Trebuie să-i spun asta persoanei care este cu mine.

Persoanei care este cu mine... Dickens nu ar fi apelat la contorsiunea asta pentru a se referi la Dolby sau la specialistul lui în iluminat. Oare stătea Ellen în același hotel cu Dickens, dar acum ca soră, nu ca amantă? Nu pot decât să-mi imaginez ce stres suplimentar însemna asta pentru Inimitabil.

Spun „stres suplimentar" absolut intenționat, întrucât nu încăpea îndoială că pe Charles Dickens îl chinuia mai mult decât

sănătatea sa șubredă. În ciuda veseliei cu care anunța că zeci de femei leșinaseră, era evident că Uciderea lui Nancy avea un efect puternic asupra psihicului, ca și asupra corpului său. Toți cei cu care am vorbit – Fitzgerald, Forster, Wills, toată lumea – spuneau că Inimitabilul le vorbea în scrisori despre Ucidere și despre nimic altceva. Citea secvența de cel puțin patru ori pe săptămână, intercalând lecturi ale sale mai populare, și părea obsedat nu doar de transformarea fiecărei săli în care citea într-un Teatru al Terorii, ci și cu simțirea vinovăției lui Bill Sykes pentru crime.

„O ucid pe Nancy..."

„Pregătirile mele pentru o anume crimă..."

„Mă gândesc deseori la colegii mei criminali..."

„Comit crima iar, și iar, și iar..."

„Am o vagă senzație că sunt «căutat» când umblu pe stradă..."

„Îmi pătez din nou mâinile cu sânge nevinovat..."

„Încă mă mai așteaptă multe crime și am la dispoziție puțin timp în care să le comit..."

Toate aceste fraze și altele se revărsau spre noi, cei rămași în urmă la Londra. Dolby îi scria lui Forster că Dickens nu mai îndura să stea în orașul în care ținuse lectura, așa că planurile de drum făcute de mult trebuiau modificate, biletele schimbate, taxe noi plătite, numai pentru ca Inimitabilul epuizat, abia în stare să meargă până la gară, să poată pleca din oraș în seara aceea, ca un individ căutat de poliție.

– Oamenii se uită la mine altfel după ce o Ucid pe Nancy, i-a spus Dickens lui Wills cel cu mințile aiurea în timpul unei scurte ședere în Londra. Se tem de mine, cred. Lasă o distanță în încăpere... și nu din timiditate față de cineva faimos, ci mai degrabă din teamă și, poate, dispreț sau dezgust.

Altă dată, Dolby i-a spus lui Forster că s-a dus în culise după o reprezentație ca să anunțe că trăsura aștepta, gata să plece spre

gară, numai pentru a afla că Dickens își spăla mâinile de cincisprezece minute sau mai bine de atât.

– Nu reușesc să mă curăț de sânge, Dolby, a spus scriitorul sleit de puteri, ridicând spre el ochi hăituiți. Îmi rămâne sub unghii și în piele.

La Londra, la Bristol, la Torquay, la Bath – Dickens cunoștea deja pe de rost hotelurile, gările, sălile și chiar chipurile din public – și apoi la Londra din nou, pentru a se pregăti să plece în Scoția. Dar acum piciorul lui stâng era atât de umflat, încât Frank Beard i-a interzis categoric turneul scoțian, care a fost amânat pentru scurt timp. Dar cinci zile mai târziu, Dickens era din nou pe drum, în ciuda rugăminților fierbinți de a nu face asta din partea Georginei, a fiicelor sale, a fiului său Charley și a prietenilor precum Percy, Wills și Forster.

Am luat hotărârea de a pleca la Edinburgh ca să-l văd pe Dickens cum o Ucide pe Nancy. Și, poate, să văd Uciderea cum îl ucide pe Charles Dickens.

Eram aproape sigur acum că Dickens încerca să aplice metoda sinuciderii prin turneu de lectură, dar vechea mea furie la această idee se estompase întru câtva. Da, asta l-ar fi lăsat pe Dickens cu faima și înmormântarea sa în Westminster Abbey, argumenta o parte din mintea mea, dar măcar omul ar fi fost mort. Numai că unii sinucigași dau greș, mi-am reamintit cu o urmă de satisfacție. Glonțul ricoșează înăuntrul craniului, săpând tuneluri prin creier, dar sinucigașul aspirant nu moare, ci doar rămâne tot restul vieții o legumă băloasă. Sau femeia se spânzură, dar frânghia nu-i frânge gâtul și cineva o coboară din ștreang, dar prea târziu pentru a preîntâmpina privarea creierului de sânge. Tot restul vieții ei, femeia rămâne cu o cicatrice pe gât, ține capul înclinat într-un unghi nefiresc și privește în gol.

Sinuciderea prin turneu de lectură, îmi spuneam, ar putea eșua în același fel splendid.

Ajunsesem devreme și luasem o cameră, așa că Dickens a fost surprins și încântat să mă vadă așteptând la gară.

– Arăți bine, dragul meu Wilkie, a strigat. Sănătos. Ai ieșit cumva pe mare cu un iaht închiriat în toiul unei vijelii de sfârșit de februarie?

– Și tu arăți deosebit, Charles, l-am gratulat.

Dickens arăta oribil – mult mai bătrân și mai încărunțit, aproape complet pleșuv în creștetul capului și cu chelia acoperită cu puținele șuvițe sure rămase – și chiar și barba lui părea rară și neîngrijită. Avea ochii înconjurați de cearcăne roșii și sub ei avea scobituri purpurii. Obrajii erau supți. Respirația îi era râncedă. Șchiopăta ca un veteran al Războiului din Crimeea cu picior de lemn.

Știam că nici eu nu arătam cu mult mai bine. Frank Beard fusese nevoit să crească numărul de injecții cu morfină – întotdeauna administrate exact la zece seara – de la două sau trei pe săptămână la zilnic, seara. Mă învățase cum să umplu seringa și cum să mă injectez singur (nu e așa greu cum pare) și îmi lăsase o sticlă uriașă cu morfină. Eu dublasem doza de seară, în același timp dublând și cantitatea de laudanum pe care îl beam în timpul zilei.

Asta a dus la creșterea productivității deopotrivă ziua și noaptea. Când Dickens m-a întrebat la ce lucrez, i-am spus adevărul, anume că Fechter se mutase practic cu mine la Gloucester Place nr. 90 și că lucram împreună multe ore pe zi la piesa noastră *Negru și alb*. I-am spus că am o idee pentru alt roman, unul bazat pe anumite aspecte vechi ale legilor engleze de stare civilă, pe care îl voi începe aproape sigur odată ce piesa va avea premiera la finele lui martie.

Dickens m-a lovit ușor pe spate și mi-a promis că va participa la premieră cu întreaga sa familie. M-am întrebat atunci dacă va mai fi în viață peste o lună, la sfârșitul lui martie.

Ce nu i-am spus lui Dickens era că în fiecare noapte de-acum, după un scurt somn adus de morfină, mă trezeam la unu sau două și îmi dictam visele Celuilalt Wilkie. Cartea la care colaboram noi, despre anticele ritualuri egiptene ale Zeilor Ținuturilor Negre, strângea acum mai bine de o mie de pagini manuscrise.

În seara aceea la Edinburgh, Dickens a interpretat scena Crimei sclipitor. Recunosc că și pe mine m-au trecut fiorii. Sala nu era supraîncălzită, așa cum trebuie că fusese în Clifton, și totuși în jur de douăsprezece femei au leșinat.

După aceea, Dickens a petrecut un timp cu persoane din public, înainte să coboare împleticit spre cabina sa și, odată ajuns acolo, ne-a spus lui Dolby și mie, din nou, că observase că oamenii manifestau în mod ciudat o reținere în a veni să vorbească cu el sau a sta în prezența lui după reprezentație.

– Îmi simt instinctele criminale, a spus cu un râs spart.

Acolo i-a înmânat Dickens lui Dolby o listă a lecturilor rămase și Dolby a făcut greșeala aproape fatală (în postura sa de angajat) de a sugera politicos ca Uciderea să fie lăsată în afara programului în orașele mai mici, rămânând doar pentru orașele mari.

– Uite, șefu'... uită-te atent peste orașele pe care mi le-ai dat și vezi dacă nu observi ceva ciudat la ele.

– Nu. Ce?

– Păi, din patru lecturi pe săptămână, trei conțin Uciderea.

– Și ce-i cu asta? s-a răstit Dickens. Ce naiba vrei să zici?

Cred că uitase de prezența mea în încăpere. Cum făcuse matusalemicul Macready, stăteam drept și tăcut cu un pahar de șampanie caldă în mână.

– Doar atât, șefu', a rostit Dolby încet. Succesul turneului tău de adio este asigurat în toate felurile, din punct de vedere al probabilității umane... indiferent ce fragmente alegi să citești. Prin urmare, nu are nici cea mai mică importanță din care operă citești.

Fragmentul acesta cu Sikes și Nancy are un efect teribil asupra ta, șefu'. Se vede cu ochiul liber. Și alții văd asta. Tu însuți o vezi și o simți. De ce nu îl păstrezi pentru orașele mari – sau de ce nu-l abandonezi cu totul pentru restul turneului?

Dickens s-a răsucit în scaun, întorcându-se cu spatele la oglinda în care se privea ca să-și înlăture modestul machiaj pe care îl purta în timpul lecturilor. Singura dată când mai văzusem o expresie așa furioasă la el fusese când îl interpreta pe Bill Sikes.

– Ai *terminat*, domnule?

– Am spus tot ce am simțit în problema asta, a făcut Dolby fără suflu, dar ferm.

Dickens a sărit în picioare, luând farfuria în care fuseseră câteva stridii și lovind în ea cu mânerul cuțitului său. Farfuria s-a sfărâmat într-o grămadă de bucăți.

– Dolby! Fir-ai să fii! Afurisita asta de precauție a ta te va duce la ruină – și pe mine odată cu tine! Într-una din zilele astea!

– Poate că da, șefu', a spus Dolby. Omul acela cât un urs se făcuse roșu ca para focului și aș fi putut jura că am văzut lacrimi în ochii lui. Dar vocea sa a rămas blândă și fermă. În acest caz, sper totuși că-mi vei face dreptate, spunând că precauția mea afurisită este exercitată în propriu-ți interes.

Uluit, încă ținându-mi paharul cu șampanie, mi-am dat seama că aceasta era singura dată de când mă asociasem cu Charles Dickens când îl auzisem ridicând tonul la altcineva (altfel decât în pielea unui personaj). Chiar și atunci când îmi rănise atât de tare sentimentele la Vérey's, vocea lui rămăsese moale, aproape blândă. Efectul furiei vizibile și audibile a lui Dickens, în realitate și nu interpretând un rol, era mai teribil decât mi-aș fi putut imagina.

Dickens stătea tăcut. Eu am rămas în fundul odăii, uitat de ambii participanți la acest dialog nemaivăzut. Dolby s-a dus să pună

lista de turneu pe valijoara lui de scris, întorcându-se ca pentru a-l scuti pe șeful său de mina-i rănită. Când s-a rotit înapoi, a văzut ceea ce văzusem și eu.

Dickens plângea în tăcere.

Dolby a încremenit și înainte să poată clinti un mușchi, Dickens avansase – inevitabil, caracteristic – pentru a-l îmbrățișa cu ceea ce părea a fi afecțiune totală.

– Iartă-mă, Dolby, a zis el gâtuit. Nu am vorbit serios. Sunt obosit. Suntem toți obosiți. Și știu că ai dreptate. Vom discuta despre asta cu calm dimineață.

Dar dimineață – am fost acolo la micul dejun – Dickens a lăsat Uciderea în toate cele trei lecturi și a mai adăugat una.

Pe când mă înapoiam la Londra, observasem sau auzisem de următoarele fapte:

Dickens se slobozea cu sânge, dând vina iar pe vechea sa problemă a trânjilor, însă Dolby nu era atât de sigur că acesta era singurul motiv al constantei diarei cu sânge.

Piciorul stâng al Inimitabilului era umflat din nou într-atât, încât trebuia ajutat să urce în trăsură și apoi din nou în vagonul de tren. Singura dată când părea să calce normal era atunci când intra sau ieșea de pe scenă.

Era melancolic, recunoștea singur asta, mai melancolic decât se putea spune în cuvinte.

În Chester, Dickens a ametit și a admis că suferea de o ușoară paralizie. Când a fost chemat un doctor, i-a spus omului că era „buimac, cu tendința de a merge îndărăt și de a se întoarce". Dolby mi-a spus ulterior că atunci când Dickens încercase să așeze un obiect mic pe o masă, ajunsese să împingă stângaci toată mescioara în față, aproape răsturnând-o.

Dickens vorbea despre o senzație ciudată la mâna și brațul stâng și recunoștea că pentru a folosi mâna aceea – pentru a pune

jos, de pildă, sau a ridica un obiect – trebuia să se uite la ea cu atenție și să o *îndemne* de-a dreptul să facă ce dorea el.

Dickens mi-a spus în acea ultimă dimineață în Edinburgh – râzând în timp ce vorbea – că nu mai era sigur să ducă mâinile la cap, mai ales rebela mână stângă, și că-n scurt timp va trebui să angajeze pe cineva care să-i pieptene cele câteva șuvițe de păr rămase, înainte de a ieși în public.

După Chester a plecat totuși să citească în Blackburn și apoi în Bolton, Ucigând-o pe Nancy la fiecare oprire.

În ziua de 22 aprilie, Dickens clacase deja. Dar sar prea mult înainte, Dragi Cititori.

La oarecare timp după ce m-am întors de la Edinburgh, am primit o scrisoare. Era din partea Carolinei. Nu era nicio urmă de patos în biletul acela – scria aproape lipsit de emoție, ca și când ar fi consemnat comportamentul vrăbiilor în grădina ei – dar mă informa că în cele șase luni ale căsniciei, soțul ei Joseph nu reușise să-și găsească un serviciu, că trăiau din firimiturile aruncate de mama ei (de fapt, de pe urma micii moșteniri a tatălui ei, împărțită cu zgârcenie) și că el o bătea.

Am citit acestea cu sentimente amestecate, principalul fiind – recunosc – o oarecare mică satisfacție.

Nu îmi cerea niciun ban și nici să o ajut în vreun fel, nici chiar să-i răspund la scrisoare, dar o semna: „Prietena ta foarte veche și sinceră."

Am stat o vreme în biroul meu, cugetând cum ar putea fi un prieten fals, dacă buna mea Caroline G., acum doamna Harriett Clow, era exemplul unui prieten sincer.

În aceeași zi a sosit o scrisoare pentru George și Besse, care jeleau fiecare în felul său – în tăcere, categoric, dar Besse fusese rănită foarte tare de plecarea lui Agnes (mai mult chiar decât de

moartea părinților ei, care nu le lăsaseră nicio para chioară) – și nu văzusem plicul când venise, altfel caligrafia (un imprimat cursiv, de fapt) fără doar și poate că mi-ar fi reținut atenția.

Dar a doua zi, George s-a prezentat la ușa biroului meu, și-a dres glasul și a intrat cu o expresie rugătoare.

– Iertați-mă, domnule, dar cum ați manifestat un așa mare interes pentru soarta fiicei noastre, draga de Agnes, mă gândeam că ați vrea să vedeți asta, domnule.

Mi-a înmânat o bucată mică de hârtie care, așa cum am observat imediat, avea ștanța unui hotel:

Dagă mamă și tată – Sumt bine și zper că ji voi sumteț bine cân primiț miziva asta. Obortunitatea mea a ieșit voarte bine. Capoalul Macdonald, iubitu mieu, ji cu mine avem de gând să ne luăm pe noo iunie. O să vă zgriu din nou dupăsta Fericit Eveniment. Cu dagoste ji afecziune, fica vostră, AGNES.

Preț de o clipă după ce am citit aceasta, fața, buzele și mușchii mi-au fost la fel de amorțite și încremenite cum au fost în foarte puținele ocazii când am luat prea multă morfină sau laudanum. Am ridicat privirea spre George, dar am descoperit că nu pot să vorbesc.

– Da, domnule, a spus el senin. Sunt vești minunate, nu-i așa?

– Individul ăsta, caporalul MacDonald, e insul cu care a fugit? am izbutit până la urmă să spun.

Vocea mea părea să ajungă ca printr-o sită, chiar și la urechile mele înfundate de forța șocului.

Trebuia să știu asta. George trebuia să-mi fi spus asta. Sunt sigur că a făcut-o. Nu-i așa?

– Mda, domnule. Și mi-aș putea retrage cuvintele aspre la adresa flăcăului dacă face o femeie cinstită din Agnes a noastră cea dulce.

– Sper și eu că așa va fi, George. Aceasta este o veste foarte bună. Mă bucur nespus să aud că Agnes e în siguranță, că e bine și fericită.

I-am dat biletul înapoi. Antetul de pe foaia de hârtie ieftină era al unui hotel din Edinburgh, dar nu cel la care stătusem eu când îl vizitasem pe Dickens.

Dar nu ne-am dus oare la alt hotel să luăm cina în seara aceea după ce Dickens s-a plâns că vita de la hotelul la care stăteam nu era de calitate? Eram sigur că da. Să fi fost cel de la care provenea hârtia la care încă mă holbam în timp ce George o vâra în vesta lui de moleschin? Eram aproape sigur că da. Să fi luat eu hârtia din hol când am fost acolo – poate că da. Foarte posibil s-o fi făcut.

– Mă gândeam doar că v-ar interesa să aflați vestea noastră cea bună, domnule. Vă mulțumesc, domnule.

George s-a înclinat stângaci și a ieșit cu spatele.

Eu am coborât privirea la scrisoarea pe care o scriam fratelui meu Charley. În agitația mea, scăpasem o pată mare de cerneală peste ultimul paragraf.

După cearta dintre Dickens și Dolby în seara aceea, am apelat la o cantitate neobișnuit de mare de laudanum. Ne-am dus să cinăm. Mi-amintesc puțin din seara aceea după primele tării și pahare de vin. M-am întors oare în camera mea să compun scrisoarea „lui Agnes"? Cunoșteam, desigur, ce greșeli ar fi făcut după biletul pe care ea îl scrisese la dictarea mea în ianuarie. Coborâsem oare după aceea, în noapte, și lăsasem la recepție scrisoarea către George și Besse pentru a fi expediată?

Posibil.

Trebuie s-o fi făcut.

Asta era singura explicație și era una simplă.

Făcusem eu și alte lucruri sub influența opiului și laudanumului de care uitasem a doua zi sau după câteva zile. Din asta se născuse Piatra Lunii.

Dar ştiusem oare numele afurisitului de caporal scoţian?

Simţindu-mă deodată ameţit, m-am dus iute la fereastră şi am ridicat jaluzelele. Aerul de început de primăvară a pătruns înăuntru, aducând izuri de cărbune şi bălegar de cal şi miasma Tamisei îndepărtate şi a afluenţilor ei care începeau deja să duhnească în lumina firavă a primăverii. Am tras totul în piept şi m-am sprijinit de pervaz.

Pe trotuarul de vizavi de casă era un om într-o pelerină absurdă de operă. Pielea lui era albă ca varul şi ochii păreau afundaţi ca ai unui cadavru. Chiar şi de la depărtarea aceea vedeam că îmi surâdea şi distingeam întunericul straniu dintre dinţii incredibil de ascuţiţi.

Edmond Dickenson.

Sau servitorul mort-viu al lui Drood, care odinioară fusese tânărul Edmond Dickenson.

Individul şi-a atins jobenul înalt, lucios şi demodat şi a pornit pe trotuar în jos, uitându-se înapoi şi surâzându-mi o singură dată înainte să dea colţul la Portman Square.

42

Premiera piesei mele *Negru şi alb* a avut loc într-o duminică, pe 29 martie 1869. Am stat în culise, agitat foarte, prea agitat ca să estimez măcar reacţia publicului după sunetul sau absenţa râsetelor şi aplauzelor. Tot ce am auzit au fost bătăile inimii mele şi bubuitul pulsului în tâmple. Stomacul mi s-a revoltat des în cele douăzeci şi unu de minute atent calculate, cât ţinea piesa (nu prea mult ca să plictisească publicul şi nici prea puţin ca să-l facă să se simtă expediat, totul conform nesuferitelor calcule ale lui Fechter

care îmi sufla în ceafă în timpul scrierii piesei). Împrumutând o idee de la Fechter – care îl chemase pe același băiat mai devreme, înainte să se ridice cortina – l-am pus pe flăcău să vină după mine peste tot cu un lighean. Am fost nevoit să apelez la el de mai multe ori până la finalul actului al treilea.

Trăgând cu ochiul printre cortine, mi-am văzut familia și prietenii înghesuiți în loja autorului – Carrie arăta deosebit de frumos, într-o rochie nouă oferită de familia Ward (pentru care continua să lucreze), fratele meu Charley și soția lui Katey, Frank Beard și soția lui, Fred și Nina Lehmann, Holman Hunt (care participase la înmormântarea mamei în locul meu) și alții. În loja de mai jos, aproape de scenă, erau Charles Dickens și toți membrii familiei lui care nu se risipiseră prin Australia sau India, sau într-un exil solitar (Catherine) – Georgina, fiica lui, Mamie, fiul lui, Charley, și soția sa, fiul lui Henry, venit acasă într-o vacanță de la Cambridge, și alții.

Nu puteam îndura să le privesc reacțiile. M-am întors în culise, băiatul cu ligheanul străduindu-se să rămână aproape.

Până la urmă a coborât și ultima cortină, incinta Adelphi Theatre a explodat în ropot de aplauze, iar Fechter și partenera lui de scenă, Carlotta Leclercq, s-au dus să mulțumească publicului și să cheme restul distribuției. Toată lumea zâmbea. Ovațiile au continuat neabătute și auzeam strigăte de „Autorul! Autorul!"

Fechter s-a întors după mine și eu am ieșit cu pași mari pe scenă, afișând cea mai bună expresie de modestie de care eram în stare.

Dickens stătea în picioare și părea să conducă aplauzele furtunoase ale mulțimii. Purta ochelari și era așa aproape de scenă, încât luminile rampei care se reflectau în lentile îi transformau orbitele în cercuri de foc albastru.

Fusese un succes. Toți spuneau asta. Ziarele de a doua zi mă felicitau că găsisem – în sfârșit – formula perfectă pentru o reușită

teatrală, stăpânind, cum spuneau ei, „știința esențială a construcției dramatice clare și concise".

Impasul fusese jucat șase luni. Aveam toate motivele să mă aștept ca *Negru și alb* să fie jucată (cu casa plină) pentru un an, poate chiar optsprezece luni.

Dar după trei săptămâni, locurile goale au început să apară ca leziunile pe fața unui lepros. După șase săptămâni, Fechter și trupa lui jucau în fața unei săli pe jumătate pline. Piesa s-a închis după doar șaizeci de zile, mai puțin de jumătate din timpul cât fusese jucat mult mai grosolanul *Impas*.

Am dat vina pentru asta pe stupiditatea bovină a amatorilor de teatru londonezi. Le puseserăm la picioare o perlă curată și ei se întrebaseră unde dispăruse carnea râncedă a stridiei. Mai dădeam vina și pe elementele acelea din scenariul original al lui Fechter pe care eu (și anumite ziare franțuzești) le numeam aspecte „unchiutomești" exagerate ale piesei. Anglia, la începutul anilor 1860 (exact ca America înainte cu puțin timp) căzuse în extaz pentru *Coliba unchiului Tom* – toți englezii posesori de costum de seară, fie el cât de ponosit, văzuseră chestia aceea de două ori – dar interesul pentru sclavie și cruzimile ei se stinsese de atunci, mai ales după Războiul Civil american.

Și între timp, „triumful" lui Fechter era cât pe ce să mă azvârle în închisoarea datornicilor Marshalsea – chit că aceasta fusese de fapt închisă și parțial demolată cu decenii înainte. Când promisese „susținători generoși" pentru *Negru și alb*, se gândise în principal la mine. Și eu căzusem în capcană – turnând în secret o avere în speze, salariile actorilor, cheltuielile cu decorurile pentru pictori, cheltuielile cu muzicienii etc.

Totodată, îl împrumutasem din ce în ce mai mult cu bani pe mereu insolvabilul (și totuși mereu trăind bine) Charles Albert Fechter și nu mă consola câtuși de puțin să știu că și Dickens

subvenționase extravagantul stil de viață al actorului (cu suma totală, știam acum, de peste douăzeci de mii de lire sterline).

Când *Negru și alb* s-a închis după șaizeci de zile, Fechter a ridicat din umeri și a plecat în căutare de noi roluri. Facturile au venit la mine. Când l-am prins în sfârșit la colț pe Fechter, cerându-i ceea ce-mi datora, mi-a răspuns cu obișnuita-i viclenie copilărească:

– Dragul meu Wilkie, știi că te iubesc. Crezi că te-aș iubi așa dacă nu aș fi convins că ai face același lucru în locul meu?

Răspunsul acesta m-a făcut să-mi amintesc că îi eram încă dator cu pistolul sărmanului de Hatchery și cu cele patru gloanțe rămase.

Așa că, pentru a plăti facturile și a începe să ies din datoria care urmase atât de repede și înlocuise adevărata siguranță financiară (pentru că de moștenirea mamei și câștigurile mele pentru *Piatra Lunii* și celelalte proiecte se alesese acum aproape complet praful), am făcut ceea ce orice scriitor ar fi făcut într-o astfel de situație de urgență: am băut mai mult laudanum, mi-am făcut injecțiile cu morfină în fiecare seară, am băut mult vin, m-am culcat cu Martha mai des și am început un nou roman.

O fi sărit Dickens în picioare să aplaude la premiera piesei mele *Negru și alb*, dar o lună mai târziu, turneul lui de lectură l-a culcat la pământ.

În Blackburn era vesel și în Bolton s-a împleticit și aproape a căzut, deși câteva luni mai târziu l-am auzit spunându-i prietenului său american James Fields:

– ...numai Nelly a observat că mă împleticisem și că mă lăsase vederea și numai ea a cutezat să-mi spună asta.

Nelly era Ellen Ternan, căreia Dickens continua să-i spună „Pacienta", din pricina rănilor ușoare pe care le suferise la Staplehurst cu patru ani în urmă. Acum, *el* era pacientul. Și ea continua

să călătorească alături de el din când în când. Asta era o veste interesantă. Ce teribil și final punct de cotitură este în viața oricărui bărbat care îmbătrânește atunci când iubita lui cea tânără se transformă în îngrijitoare.

Știam de la Frank Beard că Dickens a fost convins să-i scrie, descriindu-i aceste simptome. Beard, la rândul său, a fost suficient de alarmat, încât să plece cu trenul spre Preston chiar în după-amiaza când primise scrisoarea.

Beard a sosit, l-a examinat pe Dickens și a anunțat că nu mai puteau aveau loc lecturi în turneul acela.

– Ești sigur? a întrebat Dolby, care era în cameră. Biletele sunt vândute toate și e prea târziu să returnăm banii cumpărătorilor.

– Dacă insiști ca Dickens să urce pe scenă astă-seară, a spus medicul, uitându-se la Dolby aproape la fel de furios cum se uitase Macready, nu garantez decât că va trăi tot restul zilelor târându-și piciorul după el.

Beard l-a adus pe Dickens înapoi la Londra chiar în seara aceea și a doua zi dimineață a aranjat o consultare cu faimosul medic Sir Thomas Watson. După un consult foarte amănunțit și o discuție despre simptomele Inimitabilului, Watson a decretat:

– Starea astfel descrisă demonstrează clar că C.D. a fost în pragul unui atac de paralizie a părții sale stângi și posibil în pragul apoplexiei.

Dickens a respins aceste diagnostice groaznice, spunând în lunile următoare că suferea doar de surmenare. Totuși, a solicitat o întrerupere a turneului. Dickens încheiase șaptezeci și patru din cele o sută de lecturi (adică doar cu două lecturi mai puține decât suma celor care aproape îl răpuseseră în America).

Și totuși, după câteva săptămâni de odihnă relativă la Gad's Hill Place și în Londra, Inimitabilul a început să-l preseze pe doctorul Watson ca să-l lase să salveze restul turneului. Sir Thomas

a clătinat din cap, l-a avertizat că e prea optimist, l-a sfătuit să fie extrem de precaut și a spus:

– Măsurile preventive sunt întotdeauna ingrate, căci atunci când au cele mai bune rezultate, nevoia lor e cel mai puțin evidentă.

Dickens a câștigat argumentul, desigur. El câștiga întotdeauna. Dar a acceptat că ultimele sale lecturi – *adevăratele* lui lecturi de adio – să fie într-un număr nu mai mare de douăsprezece, nu aveau să implice mersul cu trenul în niciun caz și trebuiau neapărat amânate până în 1870, peste opt luni.

Așa că Dickens s-a întors la Londra, locuind – în cursul săptămânii, deoarece weekendurile le petrecea cel mai adesea la Gad's Hill – în odăile sale de deasupra redacției *All the Year Round* de pe Wellington Street, și s-a devotat întru totul editării, corectării, scrierii și planificării revistei. Când nu avea nimic altceva de făcut (am văzut cu ochii mei asta când îl vizitasem ca să iau un cec), se ducea în biroul lui Wills, acum deseori gol, și deretica, făcea ordine, rearanja și ștergea praful.

I-a cerut de asemenea avocatului său, Ouvry, să-i întocmească și să-i finalizeze testamentul, lucru care s-a produs repede, fiind semnat și executat pe 12 mai.

Însă puțin din melancolia pe care o manifestase în cele mai extenuante zile ale turneului său de lectură a fost vizibilă în acele luni de sfârșit de primăvară și început de vară. Dickens abia aștepta lunga vizită a vechilor săi prieteni din America, James Fields și soția lui Annie, în felul acela febril pe care doar un băiat dornic să-și împartă jucăriile și jocurile îl poate afișa.

Astfel, cu testamentul semnat, doctorii prezicând iminența apoplexiei și a morții și cu cea mai călduroasă și umedă vară întinzându-se peste Londra precum o pătură de pus pe cai muiată în apa puturoasă a Tamisei, Dickens începea să se gândească la un alt roman.

Până în vară, începusem deja noua mea carte și mă documentam și scriam la ea cu zel.

Stabilisem cu exactitate forma și modul de abordare ale cărții într-o săptămână de la sfârșitul lui mai, când eram în vizită la Martha R. („Martha Dawson" pentru proprietăreasa ei) dându-mă drept William Dawson, avocat călător. A fost una dintre acele rare dăți când, pentru a-i face pe plac Marthei, am rămas două nopți. Îmi adusesem clondirul cu laudanum, desigur, dar hotărâsem să las morfina și seringa ei acasă. Asta a condus la două nopți fără somn (nici măcar suplimentul de laudanum nu îmi permitea să dorm mai mult de câteva minute agitate). Așa se face că în a doua noapte m-am trezit stând pe un scaun și uitându-mă la Martha R. cum dormea. Din cauza căldurii de vară timpurie deschisesem un geam și lăsasem draperiile trase, dat fiind că dormitorul acela dădea spre o grădină particulară. Lumina lunii brăzda podeaua, patul și pe Martha cu o dungă lată albă.

Acum, unii spun că o femeie însărcinată devine extraordinar de atrăgătoare. Și e adevărat că există – pentru toți, mai puțin pentru bicisnici – o stranie aură de bucurie și sănătate care are tendința să învăluie o femeie cel puțin o parte din perioada ei de lăuzie. Dar mulți bărbați, cel puțin din câți cunosc eu, confirmă în același timp vechea teorie cum că o femeie însărcinată este totodată atractivă din punct de vedere *erotic* (și îmi cer iertare pentru cuvintele acestea fruste și poate vulgare, Dragi Cititori din Viitor – poate că timpurile mele erau mai directe și sincere), dar eu nu reușeam să văd asta.

De fapt, Dragi Cititori, pe când ședeam acolo la cele mai mici ore ale dimineții, în noaptea aceea caldă și lipicioasă de mai, răsucind întruna perna în mâini, m-am uitat la Martha care dormea și n-am văzut adolescenta inocentă care mă atâtase atât de tare cu doar câțiva ani înainte, ci o persoană îmbătrânită, mătăhăloasă,

cu piept mare și umflată, care nu era, în ochii mei ageri de romancier, deloc omenească.

Caroline nu arătase niciodată așa. Desigur, Caroline avusese decența – măcar în prezența mea – de a nu rămâne niciodată însărcinată. Dar mai mult decât atât, Caroline arătase întotdeauna ca doamna care voia să fie și care se străduia din răsputeri să devină. Persoana aceea sforăitoare, brăzdată de dunga lată a luminii de lună, arăta... bovină.

Răsuceam perna în mână și mă gândeam la toate astea cu claritatea pe care numai doza cuvenită de laudanum o poate aduce unei minți deja cizelate de educație și logică.

Doamna Wells, proprietăreasa Marthei (a nu fi confundată cu mult mai șireata doamnă Wells din Tunbridge Wells, care fusese ultima îngrijitoare a mamei mele), nu mă văzuse venind. Ea stătea închisă în camera ei din turn, îmi spusese Marthy, bolnavă de anghină diftерică, de mai bine de o săptămână. Un băiat din vecini îi aducea supă seara și pâine prăjită și ceai dimineața, însă eu nu văzusem băiatul când sosisem sau în timpul cât mă aflasem în odăile private ale Marthei. Doamna Wells era o bătrână necugetată care nu citea nimic, aproape niciodată nu ieșea din casă și nu știa nimic despre lumea modernă. Pe mine mă cunoștea doar ca „domnul Dawson" și vorbiserăm numai de câteva ori în trecere. Credea că sunt avocat pledant. Eram sigur că nu auzise niciodată de scriitorul pe nume Wilkie Collins.

Țineam perna strâns, comprimând-o și apoi întinzând-o în mâinile mele aparent moi, dar (credeam eu) puternice.

Era, desigur, administratorul cu care aranjasem chiria acelor camere pentru doamna Wells în urmă cu trei ani. Dar și el mă cunoștea doar ca domnul Dawson și îi dădusem o adresă personală falsă.

Martha nu le scria aproape niciodată părinților, și nu doar din pricina unei înstrăinări născute din legătura ei cu mine. În pofida

lecțiilor pe care le făcusem răbdător cu Martha, nici ea și nici mama ei nu erau cu adevărat culte – știau să formeze litere și să-și semneze numele, dar niciuna nu știa să citească bine și niciuna nu-și lua timp să scrie scrisori. Tatăl ei știa, dar nu o făcea niciodată. Ocazional, Martha mergea acasă în vizită – nu avea prieteni adevărați în vechiul oraș de baștină, dar nici în Porstmouthul din apropiere, ci doar familia – dar întotdeauna mă asigura că nu dăduse niciun detaliu despre viața ei aici: adresa, adevărata ei situație și cu atât mai puțin fictiva sa căsnicie cu „domnul Dawson". Din câte știa familia ei, în urma ultimei sale vizite de la care se scursese mult timp, Martha era singură, lucra ca slujnică într-un hotel londonez căruia nu-i dăduse numele și locuia într-un apartament ieftin dintr-o casă de raport, împreună cu alte trei fete creștine muncitoare.

Mă pot încrede că nu le-a spus adevărul?

Da, eram sigur că puteam. Martha nu mă mințise niciodată.

Mă întâlnisem vreodată cu cineva în oraș – sau mai important, fusesem văzut de cineva – când ieșeam în compania Marthei R.?

Eram aproape sigur că nu. Așa mică cum pare Londra uneori, așa des cum li se încrucișează drumurile prietenilor și cunoștințelor din pătura superioară a societății, nu o dusesem niciodată pe Martha undeva – mai ales pe timp de zi – unde cei din adevăratul meu cerc puteau da peste noi. În cele câteva ocazii când eu și Martha ne plimbaserăm împreună, întotdeauna o dusesem în cele mai ciudate locuri din oraș – parcuri îndepărtate, hanuri slab luminate sau restaurante dosnice. Eram sigur că ea nu crezuse niciodată explicațiile mele cum că voiam să explorez, să descopăr părți noi ale orașului ca un copil care se joacă de-a v-ați ascunselea, dar nu se plânsese niciodată.

Nu, nimeni nu știa – sau dacă *totuși* ne văzuseră, nu aveau nicio idee cine era tânăra femeie și nu și-ar fi bătut capul cu asta.

Doar o tânără actriță la brațul ștrengarului ăluia de Wilkie Collins. Mă bucurasem de compania atâtor altora. Doar o altă floricică. Până și Caroline știuse de floricelele mele.

M-am ridicat din scaun și m-am dus să mă așez pe marginea patului.

Martha s-a foit, s-a răsucit pe jumătate către mine și s-a oprit din sforăit pentru o clipă, dar nu s-a trezit.

Perna era în poala mea, însă o țineam mai departe în mâini. Acum, lumina lunii îmi acoperea degetele lungi și fine, parcă acoperindu-le cu un strat de vopsea albă. Fiecare deget era mai alb decât olanda de pe pernă și, deodată, au părut toate să se contopească cu acea olandă delicată, să se afunde în ea, să se topească și să devină una cu materialul. Au devenit mâinile unui cadavru dispărând în calcar.

Sau topindu-se într-o groapă cu var.

M-am aplecat și am ținut perna peste fața adormită a Marthei. Scarabeul din spatele ochiului meu drept a venit iute înainte ca să vadă mai bine.

Frank Beard!

Cu două luni în urmă, îi spusesem medicului despre o prietenă măritată, dar abandonată, a unei cunoștințe de-ale mele – femeia fiind singură și însărcinată în clipa aceea și neavând niciun sfanț. Îmi putea recomanda o moașă?

Beard îmi adresase o privire parțial amuzată, parțial dojenitoare și spusese:

– Știi când îi este sorocul acestei prietene a unei cunoștințe?

– La sfârșitul lui iunie, cred, am spus, simțind că-mi ard urechile. Sau poate începutul lui iulie.

– Atunci, am să o consult eu însumi în luna a noua... și cel mai probabil am să și particip la naștere. Unele moașe sunt deosebite. Cele mai multe sunt ucigașe. Dă-mi numele și adresa doamnei.

– Nu cunosc informațiile astea acum, am răspuns. Dar am să o întreb pe cunoștința mea și-am să-ți trimit numele și adresa ei într-o scrisoare.

Așa și făcusem. Și apoi uitasem de asta.

Dar Frank Beard poate că nu avea să uite dacă citea într-un ziar de săptămâna aceasta și...

– La naiba! am exclamat și am aruncat perna în cealaltă parte a odăii.

Martha s-a trezit într-o clipită, săltându-se în pat ca un leviatan ridicându-se la suprafața unei mări de cearșafuri.

– Wilkie? Ce este?

– Nimic, draga mea. Doar guta reumatică și o migrenă îngrozitoare. Îmi cer iertare că te-am trezit.

Migrena era cât se poate de reală, deoarece scarabeul – furios din cine știe ce motiv – își săpa drum înapoi în cele mai adânci unghere ale creierului meu.

– O, scumpul meu băiat, a făcut Martha R. și m-a strâns la piept.

Cândva, mai târziu, am adormit așa, cu capul pe pieptul ei umflat.

Cartea la care scriam în această perioadă se intitula *Soț și soție*. Tema centrală era modul în care un bărbat putea fi prins în capcana unei căsătorii oribile.

Citisem de curând un raport despre mariaj în regatul nostru, publicat cu un an înainte de Comisia Regală de Anchetă; în mod uluitor, comisia aproba legea scoțiană care legaliza căsătoria prin consimțământ și apoi *apăra* mariajele de acest fel, argumentând că era „modul femeilor nedreptățite" de a prinde în capcană bărbații cu intenții dezonorante față de ele. Am subliniat și apoi am notat pe marginea raportului: „Acționează, în anumite ocazii, ca o cursă de prindere a unui bărbat desfrânat!!!!"

Cele patru semne ale exclamării poate vi se par excesive, Dragi Cititori, dar vă asigur că nu erau destule pentru a exprima ce simțeam eu față de această absurdă și obscenă schimonosire a legii menită să vină în ajutorul unei muieri înfometate de bărbați. Ideea de a fi prins într-o căsnicie ca într-o capcană – cu consimțământul și ajutorul Coroanei! – era o Oroare ce depășea orice închipuire pentru mine. Era o Oroare ce depășea chiar și Entitatea de pe scara servitorilor de la Gloucester Place.

Știam însă că nu aș fi putut niciodată să scriu cartea din perspectiva unui bărbat victimizat. Publicul Cititor din 1869 – ba nu, Publicul General – pur și simplu nu ar fi înțeles tragedia unei asemenea capcane întinse unui bărbat pe care ei, în mod ipocrit, l-ar fi numit „mojic" (chiar dacă majoritatea bărbaților cuprinși în acel public cititor sau general aveau un trecut „desfrânat" asemănător).

Așa că mi-am transformat, inteligent, masculul victimizat într-o lady fragilă, dar de înaltă clasă și de viță nobilă, prinsă – din pricina unei simple indiscreții de o clipă – într-o căsătorie forțată cu o brută.

Am făcut bruta nu doar absolvent de Oxford (o, cât de tare uram eu Oxfordul și tot ce reprezenta el!!), ci și atlet de Oxford.

Acest din urmă aspect al caracterului brutei era o atingere de geniu, dacă mi-e permis s-o spun chiar eu. Trebuie să înțelegeți, Dragi Cititori din imposibil de îndepărtatul viitor, că în acel moment, în Anglia, idiotenia exercițiului fizic și absurditatea sporturilor se topiseră în ipocrizia religiei pentru a crea o monstruozitate numită „Creștinism Muscular". Ideea că bunii creștini trebuiau să fie „musculoși" și să se dedice trup și suflet sporturilor abrutizante și cretine făcea furori. Mai mult decât furori, Creștinismul Muscular era deopotrivă un exercițiu al descoperirilor domnului Darwin și o explicație a motivului pentru care Imperiul Britanic

avea dreptul de a domina lumea şi toate micile popoare de negrotei din ea. Era Superioritatea personificată de haltere şi competiţii de atletism, şi terenuri pline de proşti care sar şi ţopăie şi se îmbrâncesc dintr-o parte în alta. Acest Creştinism Muscular era propovăduit în ziare, reviste şi de la amvoane. Iar Oxford şi Cambridge – acele Vechi şi Măreţe Incubatoare englezeşti care scoteau imbecili pedanţi – îl îmbrăţişau cu obişnuitul lor entuziasm arogant.

Vedeţi aşadar de ce-mi făcea aşa mare plăcere să arunc această marotă în nasul cititorilor mei nepregătiţi. Poate că eu eram singurul care ştia că eroina mea abuzată şi prinsă în cursă era de fapt masculul căzut victimă, însă bruta mea şcolită la Oxford avea să nască suficiente controverse.

Chiar şi în etapele de început ale scrierii romanului, mi-am făcut suficienţi duşmani. Copiii lui Frank Beard şi cei ai lui Fred Lehmann – care mă iubiseră cu toţii şi pe care îi distrasem de multe ori spunându-le snoave savuroase cu pugilişti şi descriindu-le bicepşii masivi ai campionului Angliei, Tom Sayers – au auzit de bruta mea de Oxford şi au fost furioşi pe mine. Era o trădare faţă de ei.

Asta m-a făcut să râd şi mai bine, în timp ce îl presam pe Frank Beard să mă ducă la diversele tabere de antrenament pentru boxeri şi echipe de jucători, unde el deseori se prezenta în calitate de medic. Acolo insistam pe lângă antrenori şi cei prezenţi să-mi spună cât de nesănătoasă era de fapt viaţa aceea atletică – cum îi transforma pe atleţi în brute tot atât cât ar face-o o întoarcere la jungla lui Darwin – şi, prin intermediul lui Beard, i-am atacat cu întrebări pe doctorii din tabără despre căderile fizice şi mintale pricinuite de acele antrenamente. A sta afară sub soare, luând astfel notiţe, era muncă grea pentru mine,

dar am rezistat sorbind din butelca mea cu laudanum cel puțin o dată pe oră.

Tema secundară din *Soț și soție* (îndărătul aceleia a nedreptății mariajului prin constrângere) era că orice moralitate este întru totul condiționată de capacitatea unei persoane de a simți remușcare: o capacitate care lipsea complet în viața animală (sau în aceea a unui atlet).

Beard, mare admirator al sporturilor, n-a spus nimic despre teoriile mele pe când mă ducea cu el de la o speluncă a asudaților bolnavi la alta. Pe 4 iulie 1869, Frank a fost cel care a adus pe lume copilul Marthei în apartamentul de pe Bolsover Street. Tot Frank a fost cel care s-a ocupat de formalitățile oarecum complicate ale înregistrării în dosarele parohiale a numelui mamei (doamna Martha Dawson) și al pruncului nou-născut (Marian, după cel mai celebru personaj feminin al meu), precum și al tatălui (William Dawson, gentleman, avocat pledant călător).

Din pricina încărcatului meu program de scris și cercetare, nu am fost prezent la naștere, dar le-am făcut o vizită mamei și pruncului urlător la o săptămână sau două după eveniment. Așa cum promisesem în acea seară de octombrie, când se căsătorise ibovnica mea și când o cerusem în căsătorie pe soția fratelui meu muribund, am ridicat acum alocația lunară a Marthei R. de la douăzeci de lire sterline la douăzeci și cinci. Femeia a plâns când mi-a mulțumit.

Dar am mers prea repede mai departe cu această poveste și am sărit peste un detaliu mult mai important, Dragi Cititori. Ca voi să înțelegeți pe deplin finalul poveștii de față, trebuie să fiți alături de mine în noaptea de miercuri, 9 iunie 1869 – a patra aniversare a accidentului lui Dickens de la Staplehurst și a primei lui întâlniri cu Drood. În fapt, aceea a fost ultima astfel de aniversare pe care Charles Dickens a mai trăit să o vadă.

43

Aşa grave cum erau afecţiunile fizice ale lui Dickens şi aşa aspre cum erau predicţiile cârdului său de doctori, scriitorul a redevenit totuşi un băieţel când bunii lui prieteni din America au venit în vizită.

James şi Annie Fields erau prietenii lui din timpul primului turneu american de lectură al Inimitabilului, din 1842. James mi-a menţionat o dată că, încă dinainte ca el şi Dickens să fie prezentaţi în mod oficial, el se alăturase unui grup de iubitori de literatură care îl urmărise pe „englezul ciudat îmbrăcat" prin Boston în cursul acelor năvalnice zile din prima călătorie a lui Dickens acolo. Profunzimea afecţiunii lui Dickens faţă de cei doi se văzuse parţial în faptul că, în timpul celui de-al doilea turneu american, când în cele din urmă fusese nevoit să-şi încalce regula, de obicei bătută în cuie, de a nu sta niciodată în case particulare, locuinţa soţilor Fields din Boston fusese cea care-i devenise refugiu.

Împreună cu ei în acea vizită în Anglia au venit şi soţii Charles Eliot Norton şi Mabel, fiica vechiului său prieten James Russell Lowell. În anturaj mai erau şi doctorul Fordyce Barker şi Sol Eytinge, care ilustrase adorabila ediţie americană „Diamond" a operei lui Dickens.

Mari aventuri fuseseră planificate pentru perioada când grupul se va afla în vizită la Gad's Hill Place (burlacii veniţi în plus fiind cazaţi în cele mai bune odăi de la Falstaff Inn, de vizavi), însă prima oprire a cuplului Filds a fost Londra şi Dickens a rezervat numaidecât camere la hotelul St James din Piccadilly – acelaşi sălaş la care lăsasem şi eu atâţia bani oferindu-i lui Fechter adăpost şi masă în ianuarie trecut – numai ca să poată fi aproape de hotelul din Hanover Square, la care stăteau cei doi Fields.

Așa că mă deghizasem cu o pălărie cu boruri largi și o pelerină neagră de vară și îi urmărisem pe toți cei aflați la hoteluri și apoi, mai târziu, la Gad's Hill Place.

Cumpărasem o lunetă de marinar și închiriasem propria mea cabrioletă (vizitiul și calul fiind la fel de discreți ca straiele mele de deghizare). Toate zilele acelea de muncă de detectiv și faptul de a umbla deghizat și a urmări mereu pe cineva mi-au amintit de sărmanul inspector Field cel răposat.

În primele zile ale șederii lor la Londra, soții Fields & Co au fost cufundați mai mult sau mai puțin în paginile romanelor lui Dickens; după plimbări sprintene pe malurile Tamisei (ca pentru a demonstra că era la fel de tânăr și sănătos ca oricând), Inimitabilul le-a arătat odăile de la Furnival Inn unde începuse să lucreze la *Documentele postume ale clubului Pickwick*, le-a arătat odaia de la Temple unde Pip locuise în *Marile speranțe* și a imitat împleticeala lui Magwitch chiar pe scara întunecată unde fusese plasată scena aceea.

Mergând pe urmele lor cu cabrioleta sau pe jos, l-am văzut pe Dickens indicând o casă veche sau o alee îngustă unde trăiseră sau muriseră diverse personaje și mi-am amintit un turneu asemănător cu el, din urmă cu mai bine de un deceniu, pe când *eu* eram prietenul lui.

Nu am fost invitat să particip la expediția lor din ziua și noaptea de 9 iunie, Aniversarea – deși Dolby a fost invitat să li se alăture soților Fields și lui Eytinge în partea nocturnă a aventurii – dar eram acolo așteptând în preajma hotelului celor doi Fields ca trăsurile lor să pornească la drum. Prima lor oprire în afara orașului, în acea după-miază călduroasă de miercuri, a fost la cimitirul Cooling.

Acesta, desigur, este cimitirul de țară cu morminte în formă de romb pe care Dickens îl descrisese atât de bine în paginile de deschidere ale *Marilor speranțe* (o carte dezamăgitoare, dacă mă întrebați pe mine). Și în timp ce mă uitam prin ocheanul meu de

la distanță de vreo o sută de metri, am fost uimit să-l văd pe Dickens desfășurând aceeași pantomimă macabră de cină în cimitir cu care ne distrase pe Ellen Ternan, mama ei și pe mine cu atâtea luni în urmă, în cimitirul de la catedrala Rochester.

A ales același fel de lespede funerară plată în chip de masă; a avut loc aceeași transformare a lui Charles Dickens, scriitorul, în Charles Dickens, chelnerul-șef; același zid a fost folosit ca bar pentru băuturile gentlemenilor; s-au folosit aceleași cristale și fețe de masă de olandă albă și același porumbel perfect prăjit a fost scos din coșuri amplasate în portbagajul trăsurilor și adus de scriitorul-chelner cu prosopul aruncat peste braț.

Până și mlaștinile din apropiere și mirosul de sare marină erau aceleași, deși porțiunea aceea de coastă inundabilă era mai pustie și izolată decât la cimitirul Rochester.

De ce făcea Dickens asta din nou pentru prietenii săi americani? Chiar și prin luneta nițel instabilă a ocheanului, îmi dădeam seama că James Fields era puțin descumpănit de această încercare forțată de veselire în mijlocul unui țintirim. Doamnele arătau de-a dreptul șocate și au mâncat foarte puțin.

Numai despre Eytinge, ilustratorul, se putea spune că râdea și că lua parte la veselia spectacolului din cimitir alături de Dickens, iar asta cel mai probabil fiindcă se dedulcise la trei pahare de vin încă dinainte ca puii de porumbel să fie serviți.

Era asta oare un fel de atitudine pe care Dickens, muritorul, o lua în fața iminentei paralizii sau morți prezise de Beard și ceilalți doctori?

Sau poate scarabeul din creierul lui îl împingea în sfârșit la nebunie?

În seara aceea, doamnele și majoritatea celorlalți oaspeți au fost lăsați în urmă, când Dickens i-a luat pe James Fidls, un Sol

Eytinge încă alcoolizat și un George Dolby foarte treaz și i-a dus în Marele Cuptor din Londra. (Dar pe mine nu m-a lăsat în urmă, chit că nu m-a invitat – când și-au abandonat cabrioleta, i-am urmărit tiptil pe jos.) Au trecut scurt pe la o secție de poliție de pe Ratcliffe Highway pentru a lua un detectiv care să le fie gardă de corp în explorările lor nocturne. Eu nu aveam nevoie de o atare gardă de corp; pistolul detectivului Hatchery era în buzunarul cel mare al pelerinei mele negre de vară.

Ceea ce pentru bostonianul Fields trebuie să fi fost foarte exotic, ba chiar înfricoșător, pentru mine, acum, după mai mult de doi ani de străbătut în mod regulat străzile acelea cu Hatchery, era atât de familiar, încât aproape mă simțeam confortabil.

Aproape.

Se adunau nori de furtună, fulgerele forfecau în jurul acoperișurilor țuguiate și povârnite care se înălțau deasupra aleilor înguste, tunetul uruia ca o neîncetată canonadă în jurul unui oraș asediat, dar refuza să plouă. Se făcea doar mai cald și mai întunericc. Toată lumea era cu nervii încordați în Londra, dar acolo, în cloaca supurândă a sărmanilor fără speranță, în acea piață de coșmar a femeilor fără sorți, a copiilor fără părinți, a tâlharilor chinezi, indieni și hinduși și a marinarilor ucigași germani și americani fugiți de pe corăbiile lor, plutea o sminteală în aer aproape la fel de vizibilă ca flăcările de-un albastru-electric care jucau în jurul giruetelor înclinate și săltau printre cablurile de susținere din fier ce coborau aidoma unor odgoane ruginite de pe clădiri care uitaseră de mult să mai stea drepte de unele singure.

Turneul pe care Dickens și detectivul său de poliție l-au oferit celor doi americani și lui Dolby era în principal același pe care inspectorul Field și Hatchery ni-l prezentaseră Inimitabilului și mie cu atât timp în urmă: mahalalele cele mai sărace purtând nume ca Whitechapel, Shadwell, Wapping și New Court de lângă Bluegate

Fields; case cu apartamente de închiriat pe nimic în fața cărora mame bete țineau în brațe, insensibile, prunci murdari (am urmărit din întuneric, de la depărtare, cum Dickens a luat unul dintre acești copii din brațele mamei lui bețive și l-a dus el însuși în casă); carcere pline până la refuz de bătăuși și copii pierduți; locuințe la subsol unde zeci și sute de paria dormeau ghemuiți în murdărie și paie, la mică distanță de putoarea constantă a fluviului. Noroiul mareic în noaptea aceea toridă părea a fi compus din bălegar de cal, măruntaie de vite, viscere de găină, cadavre de căței, pisici și, uneori, porci sau cai, și hectare peste hectare de excrement uman. Străzile gemeau de oameni fără ocupație care purtau cuțite și de femei fără ocupație, chiar mai periculoase, care purtau boli.

Adoratul Babilon al lui Charles Dickens. Propriul lui „Mare Cuptor".

Într-unul dintre mai puțin izbutitele lui romane (cred că în catastrofa pe care a intitulat-o *Micuța Dorrit*), Dickens comparase copiii fără adăpost care se furișau și se împrăștiau pe sub arcadele din Covent Garden cu niște șobolani și avertiza că într-o zi acești șobolani, rozând întruna fundația orașului și societății care alegea să-i ignore, ar putea „duce la ruină Imperiul Britanic". Indignarea sa era reală, la fel ca și compasiunea. În noaptea aceea de 9 iunie, pe când priveam prin micul meu telescop de la jumătate de cvartal distanță, l-am văzut pe Dickens ridicând un copil numai zgaibe și mizerie, îmbrăcat parcă în zdrențe. Mi s-a părut că James Fields și Dolby se ștergeau la ochi, în vreme ce Eytinge privea cu expresia dezinteresată a unui ilustrator beat.

Era însă vară – așa că era cald ca și vara – ușile clădirilor de locuit erau deschise, geamurile ridicate și grupuri și gloate de bărbați și femei erau afară în curțile mizere și pe nu mai puțin mizerele străzi. Chiar dacă era mijlocul săptămânii de lucru, cei mai mulți bărbați (și nu mai puține femei) erau beți. De mai multe ori, aceste

grupuri se apropiau furioase de ceata lui Dickens, doar pentru a bate în retragere când detectivul de poliție îndrepta spre ei felinarul său cu lupă și le arăta bâta și uniforma sa.

Pentru prima oară, am început să mă tem pentru propria-mi siguranță. Chiar dacă pelerina mea ieftină și pălăria cu boruri largi îmi ascundeau trăsăturile și-mi permiteau să mă amestec printre cele mai multe dintre șlehtele acestea, unii mă luau la ochi și mă urmăreau, strigând la mine să le dau de băut. Eu m-am grăbit să mă țin după grupul lui Dickens. În vreme ce ei se țineau cel mai adesea pe mijlocul străzii, unde era lumină, eu mă furișam prin umbrele întunecate de sub verande, marchize franjurate și chiar clădiri înclinate.

O vreme, am fost sigur că eram urmărit.

Era un bărbat bărbos și scund în zdrențe – arăta ca și când ar fi fost îmbrăcat în fâșii scârboase de alge – care se împletea în urma mea, întorcându-se când mă întorceam și eu pentru a urmări grupul lui Dickens, oprindu-se când mă opream eu.

Preț de un moment zbuciumat, am fost sigur că mă urmărea Celălalt Wilkie și că evadase din casă o dată pentru totdeauna.

Dar deși individul acela (nicio clipă văzut clar) era la fel de scund ca mine (și asemenea Celuilalt Wilkie), mi-am dat seama că era mai mult zdravăn și cu pieptul ca o butie sub zdrențele acelea decât corpolent într-un fel wilkian.

Când am intrat în centrul New Courtului din întunecatul Bluegate Fields, nu l-am mai văzut pe individul acela urmărindu-mă și am pus totul pe seama coincidenței și nervilor mei. Am sorbit de câteva ori lung din butelcă, m-am liniștit atingând pistolul din buzunarul hainei și m-am grăbit să mă apropii ceva mai mult de polițistul cu mers țanțoș, Dickens, Dolby, Fields și Eytinge.

S-au oprit la spelunca bătrânei Opiomane Sal, cum știam că vor face. Acolo m-aș fi descurcat și legat la ochi, dar din pricina scăpărărilor puternice de fulgere – tirul de artilerie devenise mai

zgomotos, însă tot nu cădea vreo picătură de ploaie răcoritoare – am așteptat până ce s-au dus la etajele superioare ale clădirii șubrezite înainte să mă strecor la palierul primului etaj și să dau colțul în bezna profundă de acolo. Din pricina ușilor deschise și a vocilor ridicate, am reușit să aud doar frânturi din explicațiile lui Dickens și ale polițiștilor și din conversația turiștilor în timp ce făceau turul speluncii aceleia.

În aer plutea destul miros de opiu ars, încât corpul și creierul meu locuit de scarabeu să tânjească după drog. Ca să mai scap de poftă, am tras un gât bun din butelcă.

– Prințesa Pufăitoare... am auzit vocea lui Dickens plutind în jos prin aerul dens, printre uruiturile tunetului.

Abia după câteva luni am înțeles la ce se referea.

– Pipa ei pare făcută dintr-o călimară veche și... l-am auzit pe Fields zicând.

Între toate frânturile inteligibile, am auzit gâgâiturile, croncăniturile, vaierele și rugămințile familiare, dar ininteligibile ale Babei Sal. De mai multe ori, polițistul a strigat la ea să tacă, dar gâgâielile ei creșteau imediat în volum și ajungeau în jos la mine la fel de sigur ca izul fumului de opiu. Îmi dădeam seama din ascunzătoarea mea de la etajul de sub ei (dar și din memorie) că opiul acela era marfă slabă, și nu din aceea excelentă care ardea în pipele frumoase din spelunca subpământeană a lui King Lazaree. Am sorbit iarăși din butelcă.

Dickens și polițistul au deschis drumul pe scările putrede și dărăpănate și eu a trebuit să mă retrag câțiva pași târșâiți mai adânc în bezna de la palierul gol al primului etaj.

Oare unde se duceau mai departe, mă întrebam. Era posibil să-i conducă taman până la cimitirul St Ghastly Grim's și la intrarea din criptă spre nivelurile superioare ale Orașului Subteran?

Nu, am înțeles, Dickens n-ar fi făcut asta niciodată. Însă aceasta era data aniversară la care se întâlnea întotdeauna cu Drood. Cum avea să facă asta cu Field și ceilalți venind coadă după el și cu atât mai puțin în prezența polițistului?

Zgomotosul grup dispăruse după colțul clădirii și eu făcusem câțiva pași în jos pe scară, când deodată un braț gros și puternic mi s-a înfășurat în jurul gâtului și o voce șoptită mi-a atins urechea cu o răsuflare caldă:

– Nu te mișca.

Ba m-am mișcat – spasmodic, dat fiind că mă năpădise groaza, dar iute – și am smucit pistolul lui Hatchery din buzunar cu mâna liberă chiar în timp ce antebrațul vânjos îmi tăia aerul.

Bărbosul mi-a smuls pistolul din mână și l-a depus în buzunarul jachetei sale ca de alge zdrențuite cu ușurința cu care iei jucăria de la un copilaș.

O mână puternică m-a împins la perete și omul murdar și bărbos a aprins un chibrit.

– Eu sunt, domnule Collins, a scrâșnit.

Un moment, n-am putut identifica nici vocea și nici fața, dar apoi am văzut intensitatea privirii, ca și barba încâlcită și murdară.

– Barris, am gemut.

Mâna lui puternică mă ținea în continuare țintuit de peretele zgrunțuros.

– Da, domnule, a rostit omul pe care îl văzusem ultima oară în timp ce mă lovea cu un pistol după ce împușcase un băiat în râul de dejecții din Orașul Subteran. Vino pe aici...

– Nu pot...

– Vino pe aici, mi-a comandat fostul detectiv Reginald Barris. M-a apucat de mâneca mantiei și m-a tras fără milă după el. Dickens s-a întâlnit deja cu Drood. Nu ai nimic nou de văzut în noaptea asta.

– Imposibil... am început, împleticindu-mă în strânsoarea lui.

– Nu este imposibil. Monstrul s-a întâlnit cu Dickens în odăile lui de la hotelul St James, cu puţin înaintea zorilor, astă-dimineaţă. Dumneata erai încă acasă, dormeai. Vino acum şi ai grijă unde calci pe holul ăsta întunecat. O să-ţi arăt ceva absolut remarcabil.

Barris m-a tras de-a lungul unui hol cufundat total în beznă – nici scăpăratul fulgerului nu pătrundea – apoi pe o terasă laterală a clădirii, pe care nu o observasem niciodată pe când eram client regulat al Opiomanei Sal. Acolo, la patru metri şi jumătate deasupra unei alei late de nici un metru şi jumătate, două scânduri fuseseră fixate într-o spărtură a balustradei ruginite pentru a putea traversa spre terasa lăsată a celeilalte clădiri.

– Nu pot... am început.

Barris mi-a făcut vânt pe scânduri şi eu am mers tiptil pe pasarela îngustă şi curbată în jos.

Pe terasa aceea întunecată, care se înfăşura în jurul vechii construcţii, ne-am dus cu grijă (căci erau goluri în platforma putredă) până pe partea cu râul. Putoarea era mult mai puternică acolo, dar scăpărările de fulger ne iluminau drumul în timp ce Barris mă conducea într-un alt coridor şi apoi pe trei porţiuni de scări în sus. Pe sub niciuna dintre uşile încăperilor încuiate de acolo nu răzbătea geană de lumină. Era ca şi când întreaga clădire – într-un sector al mahalalei unde în fiecare subsol fetid şi în fiecare fost staul de oi erau înghesuite familii sărmane sau legiuni întregi de opiomani – ar fi fost abandonată.

Scările erau la fel de înguste şi de abrupte ca o scară mobilă cu trepte groase şi, pe când am ajuns la nivelul de sus, la etajul al patrulea deasupra solului, gâfâiam şi şuieram. Terasa-balcon de afară se prăbuşise complet, dar prin deschizătura din dreapta mea vedeam fluviul, nenumărate acoperişuri cu ţiglă şi hornuri, toate

iţindu-se vederii când scăpăra canonada de fulgere, apoi recădeau imediat în beznă, în scurtele intervale dintre rafale.

– Pe aici, a lătrat Barris.

A deschis forţat o uşă deformată şi scârţâitoare, apoi a aprins un chibrit.

Încăperea părea abandonată de ani întregi. Şobolanii mişunau pe lângă plinte şi au dispărut fie în odaia alăturată, fie în pereţii şubreziţi. Singura fereastră fusese acoperită cu scânduri şi nici cea mai mică rază de lumină nu intra pe acolo, nici atunci când tunetul uruia şi fulgerele îşi aruncau lumina pe uşa din spatele nostru. Nu rămăsese nicio piesă de mobilier, ci doar ceva ce semăna cu o scară mobilă stricată, aruncată într-un colţ.

– Ajută-mă la asta, a ordonat fostul detectiv.

Împreună am adus înjghebarea de scânduri groase în mijlocul camerei şi Barris – care, în ciuda hainelor răpciugoase, a murdăriei, a bărbii şi a părului zburlit, nepieptănat, care trădau un om înfometat, era totuşi incredibil de puternic – a împins cu vârful scării în tavanul crăpat şi lăsat.

Astfel împins, un panou ascuns s-a deschis în tavan, dezvăluind un dreptunghi de întuneric.

Barris a proptit scara de buza interioară a deschizăturii şi a spus:

– Urcă dumneata primul.

– Ba nu, am protestat.

El a mai aprins un chibrit şi atunci i-am văzut dinţii albi scăpărând în mijlocul acelei bărbi negre. Oricine vedea dinţii aceia sănătoşi înţelegea că Reginald Barris cu accentul lui de Cambridge nu era un veritabil rezident al acelor străzi sordide din New Court.

– Ei, foarte bine, atunci, a zis el încet. Urc eu primul şi mai aprind un chibrit acolo. Am un felinar mic de poliţie în buzunar – lângă pistol. Când vii sus, îl voi aprinde. Ai încredere, domnule, e un loc perfect sigur acolo sus. Dar nu va fi sigur pentru dumneata

dacă încerci să fugi înapoi pe scările astea și eu va trebui să cobor ca să te prind.

– Tot bătăuș ai rămas, văd, am comentat cu dispreț.

Barris a râs lejer.

– O, da, a spus. Mai mult decât îți poți imagina, domnule Collins.

A urcat repede scara, după care am văzut licuriciul unui chibrit în bezna de sus. Preț de o secundă, m-am gândit să trag scara jos și s-o iau la fugă pe hol și pe casa scării. Simțeam însă apucătura vânjoasă a lui Barris aflat la capătul scării și mi-am amintit forța cu care mă împinsese peste podul de scânduri și apoi pe trepte în sus.

Stângaci – întrucât continuasem să iau în greutate în anul anterior – mi-am croit drum pe scară în sus și apoi în genunchi în întunericul mirosind a mosc de deasupra, după care, scuturându-mă de mâinile detectivului care voia să mă ajute, m-am ridicat în picioare. El a aprins felinarul.

Imediat în fața mea s-a profilat chipul de șacal negru-abanos al zeului Anubis. M-am răsucit. La mai puțin de doi metri distanță, o statuie înaltă de doi metri și ceva a lui Osiris se uita țintă în jos la mine. Zeul era îmbrăcat cum se cuvine, în alb, avea pe cap coroana sa înaltă albă și ținea în mâini cârja și biciul obligatorii.

– Pe aici, a spus Barris.

Am avansat pe mijlocul a ceea ce fusese odinioară un pod lung. Mai erau și alte statui înalte sub streșini, de-o parte și de alta. În stânga mea se afla Horus, cel cu cap de șoim; în dreapta era Seth, cel cu cap de animal și bot lung, curbat. Am trecut printre Thoth cu cap de ibis și Bastet cu față și urechi de pisică. Am văzut locul unde podeaua lăsată fusese consolidată recent cu scânduri. Chiar și acoperișul, în nișele unde stăteau zeii, fusese modificat, prevăzut cu niște lucarne pentru ca statuile să poată sta în picioare.

– Sunt din alabastru, a zis Barris, raza felinarului său luminând de la stânga la dreapta în timp ce avansam de-a lungul podului.

Niște efigii de piatră s-ar prăbuși chiar și prin podelele refăcute de aici.

– Unde mergem? am întrebat. Ce sunt toate astea?

La capătul podului era o ușă pătrată unde Barris a tras în lături o bucată de pânză care ținea afară intemperiile și porumbeii. Rama acestei uși relativ noi era făcută din lemn verde. Fulgerul a iluminat deschizătura și aerul dens al nopții s-a revărsat înăuntru și ne-a învăluit ca un sirop lipicios. De la pragul acelei uși, o singură scândură – lată de nu mai mult de douăzeci și cinci de centimetri – traversa spațiul pe o distanță de vreo trei metri și jumătate spre o deschizătură întunecată aflată de cealaltă parte a unei alei care se desfășura cincisprezece sau șaisprezece metri mai jos de noi. Vântul venise înaintea furtunii care se apropia și pânza din ușă fâlfâia, producând un sunet ca aripa grea a unei păsări de pradă.

– Eu nu trec pe aici, am spus.

– Nu ai încotro, a zis Barris.

M-a apucat de subraț și m-a săltat pe prag și apoi mi-a dat brânci pe pasarelă. Cu cealaltă mână, a îndreptat felinarul pentru a ilumina imposibil de îngusta scândură de lemn. Vântul amenința să o arunce jos înainte să fac primul pas.

– Du-te! a ordonat el și m-a împins peste hăul mortal.

Raza a dispărut un moment și eu mi-am dat seama că Barris stătea aproape ghemuit pe scândurică și prindea pânza în cuie în urma noastră.

Ținând brațele întinse în lateral, cu inima galopând, am pus un picior în fața celuilalt și am pornit timid înainte ca un clovn de circ pregătindu-se de adevăratul său număr acrobatic. Fulgerul a scăpărat undeva în apropiere și bubuitul tunetului care a urmat m-a izbit ca o palmă uriașă. Vântul întețit mi-a fluturat pelerina peste față când eram la jumătatea imposibilului pod.

Apoi, nu știu cum, m-am trezit la fereastra de vizavi, dar acolo pânza era întinsă ca pielea pe o tobă – nu puteam intra. M-am ghemuit speriat și m-am proptit de rama de-un centimetru a deschizăturii, simțind scândura de sub mine cum vibra și începea să alunece – și să cadă de pe pervaz – în timp ce Barris venea în urma mea.

Brațul lui masiv mi-a trecut peste umăr (dacă aș fi mișcat un mușchi atunci, am fi căzut amândoi și morți am fi fost), mâna lui liberă a dibuit o spărtură în pânză și apoi raza felinarului a arătat o deschidere. M-am aruncat înainte în acest al doilea pod, mai mare.

Acolo așteptau Geb, zeul de culoare verde al Pământului; Nut, cu coroana lui de cer albastru și stele aurii; și Sekhmet, zeul distrugerii, cu maxilarele de leu deschise larg într-un răcnet. Sfântul Ra era și el aproape, cu capul lui de șoim, Hathor cu coarne de vacă, Isis cu coroană pe cap, Amon încoronat cu pene... erau toți acolo.

Mi-am dat seama că picioarele-mi erau atât de moi, încât nu mai puteam sta drept. M-am așezat pe cărarea de scânduri noi care brăzda centrul acelui pod mare. O nouă fereastră, rotundă, cu diametru de cel puțin trei metri și jumătate, fusese încastrată în ceea ce bănuiam că era panta sudică a acoperișului, cea care dădea spre Tamisa, cercul de sticlă și lemn fiind așezat direct deasupra unui altar de lemn. Fereastra era bine construită din sticlă plumbuită groasă, de calitate, încă nemodificată de greutatea proprie, și erau cercuri de metal înăuntrul altor cercuri prinse în sticlă, arătând cam așa cum îmi imaginasem întotdeauna o cătare exotică de tun pe o navă de luptă.

– Fereastra aceea e îndreptată spre Steaua Câinelui, spre Sirius, a explicat Barris, care prinsese pânza la loc și stinsese felinarul. Fulgerele aproape constante erau suficiente pentru a ilumina acel spațiu mare, acum gol, cu excepția noastră, a Zeilor Ținuturilor Negre și a altarului drapat în pânză neagră. Nu știu de ce e așa important Sirius pentru ritualurile lor – îndrăznesc să spun că dumneata ai putea

ști, domnule Collins – dar o asemenea fereastră perfect aliniată cu steaua aia se găsește în toate cuiburile lor din podurile Londrei.

– Cuiburi?

Vocea mea exprima întreaga uimire pe care o simțeam. Scarabeul era atât de surescitat, încât săpa tuneluri în cerc prin materia mea cenușie care trecea drept creier în ultimele zile. Durerea era sfâșietoare. Îmi simțeam globii oculari ca și când s-ar fi umplut încet cu sânge.

– Adepții lui Drood au cuiburi ca acestea în poduri din toată Londra, a spus Barris. Cu zecile. Și unele dintre ele fac legătura cu o duzină sau chiar mai multe poduri.

– Deci Londra nu are doar un Oraș Subteran, ci și un Oraș Superior, am spus.

Barris m-a ignorat.

– Cuibul acesta este abandonat de câteva săptămâni, a spus el. Dar se vor întoarce.

– De ce m-ai adus aici? Ce urmărești?

Barris și-a reaprins felinarul și a îndreptat raza care răzbătea prin lupă spre o parte din perete și tavanul abrupt. Am văzut păsări, ochi, linii șerpuite, alte păsări... ceea ce prietenul meu, funcționarul de la British Museum, numea „hieroglife".

– Știi să citești asta? a întrebat Barris.

Am dat să răspund și apoi am înțeles, profund șocat, că *știam* să citesc cuvintele și frazele pictate. „Și Djewhty a venit în față! Djewhty, ale cărui cuvinte au devenit ma'at..."

Era o parte din ritualul numirii și binecuvântării unui nou-născut. Iar cuvintele fuseseră cioplite în lemnul putred al tavanului, nu vopsite, chiar deasupra statuii lui Ma'at – zeița Dreptății – care stătea acolo cu o pană pe cap.

– Sigur că nu știu să citesc păsărească asta, i-am zis. Nu-s ghid de muzeu. Ce întrebare e asta?

Până astăzi, cred că minciuna aceasta mi-a salvat viața în noaptea aceea.

Barris a expirat și a părut să se relaxeze.

– Așa mă gândeam și eu, dar sunt *atâția* cei care au devenit sclavii și servitorii lui Drood...

– Despre ce vorbești?

– Îți amintești ultima noapte când ne-am văzut, domnule Collins?

– Cum aș putea să uit? Ai ucis un copil nevinovat. Când m-am întors să protestez, m-ai pocnit cu brutalitate peste cap – puteai să mă ucizi! Am fost inconștient zile la rând. Din câte știu, chiar *încercai* să mă ucizi.

Barris clătina din capul lui murdar, bărbos. Expresia lui, atât cât o puteam vedea prin negreala de pe față și părul zburlit, părea tristă.

– Acela nu era un copil nevinovat, domnule Collins. Băiatul Neîmblânzit era un agent al lui Drood. Nu mai era om. Dacă ar fi scăpat, ne-am fi deconspirat prezența acolo și hoardele lui Drood s-ar fi abătut asupra noastră în canalul acela în doar câteva minute.

– Asta e absurd, am spus cu răceală.

L-am văzut pe Barris zâmbind atât de larg, încât imaginea mi-a rămas imprimată pe retină în intervalele dintre fulgere.

– Este, domnule Collins? Chiar este? Nu știi, atunci – lucru pentru care sunt deosebit de recunoscător – de gândacii de creier?

Deodată, gura mi-a fost foarte uscată. M-am forțat să nu mă crispez când am simțit un junghi de durere în spatele ochiului drept. Din fericire, un zid solid de tunet a încheiat conversația și mi-a dat un moment ca să-mi revin.

– Ce să știu? am reușit să întreb.

– Gândaci de creier, așa îi numeam eu și inspectorul Field, a spus Barris. Drood a introdus insectele astea egiptene – de fapt,

din cele engleze educate pe căile sale păgâne egiptene – în corpul și creierul sclavilor și convertiților săi. Sau îi face *să creadă* că le-a făcut asta. Totul este de fapt rezultatul hipnotizării lor, desigur. Aceștia îi dau ascultare ani la rând într-un fel de traumă postmesmerică și el își reîntărește controlul cu fiece ocazie. Gândacii de creier sunt simbolul mesmeric al acestui control asupra victimei.

– Astea-s pure bazaconii, am spus cu tărie între bubuiturile de tunet. Întâmplător, m-am documentat intens despre mesmerism și artele magnetice. Este *imposibil* să controlezi pe cineva de la distanță și pe o perioadă lungă de timp cum sugerezi tu – cu atât mai puțin să-l subjugi unei asemenea iluzii cum este acest... gândac de creier.

– Da? a făcut Barris. Am văzut în lumina pâlpâitoare că ticălosul încă zâmbea, însă acum era un zâmbet teribil și ironic. Dumneata nu ai fost acolo, domnule Collins, ca să vezi oroarea care s-a petrecut în Orașul Subteran la o oră după ce te-am pocnit – lucru pentru care îmi cer iertare, domnule, cu toată sinceritatea, dar am crezut că ești unul dintre *ei* la momentul acela, un agent al lui Drood controlat printr-un gândac.

– Ce oroare s-a petrecut după ce m-ai pocnit, făcându-mă să-mi pierd cunoștința, detectiv Barris?

– Nu mai sunt detectiv, domnule Collins. Acest titlu și ocupația pe care o desemnează sunt pierdute pentru totdeauna. Și ce s-a întâmplat, domnule, la câteva ore după ce ai fost scos din Orașul Subteran a fost o ambuscadă și un măcel, domnule.

– Exagerezi, am zis.

– Nouă oameni destoinici morți sunt o exagerare, domnule? Urmăream să găsim bârlogul lui Drood, Templul lui Drood și, desigur, pe Drood însuși... dar tot timpul el ne atrăgea din ce în ce mai adânc în capcana sa.

– Asta e absurd, am spus. Trebuie că ați avut două sute de oameni acolo în noaptea aceea.

– O sută treizeci și nouă, domnule Collins. Aproape toți polițiști aflați în afara programului sau foști polițiști, și aproape toți oameni care îl cunoscuseră pe Hibbert Hatchery și care coborâseră cu noi acolo ca să-l prindem pe ucigașul lui. Eram mai puțin de douăzeci cei care chiar știam ce monstru era cu adevărat Drood – nu un ucigaș normal și chiar deloc o ființă omenească – și cinci dintre aceștia au murit de mâinile sclavilor-ucigași ai lui Drood în noaptea aceea. Zecile alea de cuțitari și bandiți care *erau* controlați de gândacii ăia de creier influențați magnetic, despre care dumneata spui că nu există. Iar inspectorul a fost asasinat a doua zi.

Mi-a căzut maxilarul la această afirmație.

– Asasinat? *Asasinat?* Nu mă minți, Barris. Nu accept asta. *Știu* că nu e așa. Ziarul *Times* din Londra – am vorbit cu reporterii care au scris necrologul, domnule – a anunțat că inspectorul Field a murit din cauze naturale. Că a murit în somn.

– Da? Și *reporterii* ăștia au fost prezenți în dimineața de după moartea lui ca să vadă teroarea întipărită pe chipul mort al sărmanului bătrân, domnule Collins? Eu am fost. Eu am fost cel după care a trimis soția inspectorului Field, când l-a găsit mort. Gura lui deschisă și ochii bulbucați nu erau expresia unui om care a murit liniștit, în somn, din cauza problemelor cardiace, domnule Collins. Ochii lui erau plini de sânge.

– Înțeleg că un atac cerebral poate provoca exact aceste simptome, am zis.

Fulgerul a scăpărat și acum n-a mai existat o pauză între el și tunet. Furtuna venise.

– Un atac cerebral lasă un șireang de mătase înnodat de două ori, domnule Collins?

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre cartea de vizită a tâlharului hindus care l-a sufocat pe bietul Charles Frederick Field în somn, domnule. Sau

în cazul de față, trei sau patru tâlhari. Unul care să țină perna peste chipul schimonosit al angajatorului și prietenului meu și cel puțin doi – aș spune trei, întrucât Fields era un om în putere, deși era bătrân – să-l țină jos cât timp șireangul a fost strâns. A murit în chinuri, domnule Collins. În chinuri mari.

Nu știam ce să spun.

– Iar inspectorul avea șapte agenți, inclusiv eu, care lucrau cu normă întreagă pentru agenția lui, a continuat Barris. Oamenii aceștia – inclusiv eu – erau unii dintre cei mai buni și mai profesioniști foști polițiști din toată Anglia. Cinci au murit în împrejurări misterioase din ianuarie și până acum. Celălalt și-a părăsit familia și a fugit în Australia, de parcă asta îl va ajuta cu ceva. Drood are agenți în toate porturile de pe Pământ. Eu am supraviețuit doar fiindcă m-am dat la fund aici, în propriul domeniu abject al lui Drood – și tot a trebuit să ucid trei dintre asasinii lui care m-au atacat în ultimele șase luni. Atunci când totuși dorm, dorm cu un ochi deschis, te asigur, domnule.

Amintindu-și parcă ceva, Barris a vârât mâna în buzunar și mi-a dat înapoi pistolul lui Hatchery.

În spatele ochiului drept, care încă pulsa, am simțit un junghi înfiorător de durere provocată de scarabeu și atunci mi-a trecut prin cap gândul că îl puteam împușca pe Barris chiar în clipa aceea și cadavrul său ar zace acolo nedescoperit săptămâni întregi sau chiar luni, până când adepții lui Drood s-ar întoarce la templul lor. *Oare asta mi-ar câștiga puțin mila lor?*

Clipind îndurerat până în pragul vertijului, am pus arma aceea idioată în buzunarul mantiei.

– De ce m-ai adus aici? am scrâșnit.

– Ca să văd, înainte de toate, dacă ai devenit și dumneata... unul dintre ei, a răspuns Barris. Părerea mea este că nu ai devenit.

– Nu era nevoie să mă târăşti prin podurile astea mizerabile şi păgâne ca să afli asta, am strigat peste bubuitul tunetului.

– Ba era, a spus Reginald Barris. Dar mai important, voiam să-ţi ofer o avertizare.

– Nu-mi trebuie mie nicio avertizare, am zis superior.

– Asta nu-i pentru dumneata, domnule, a rostit Barris.

Pentru o fracţiune de secundă a fost linişte – prima pauză lungă între tunete de când părăsiserăm clădirea Opiomanei Sal – şi tăcerea era, într-un fel, mai îngrozitoare decât zgomotele furtunii de dinainte.

– E pentru Charles Dickens, a urmat Barris.

A fost rândul meu să râd.

– Spuneai că Dickens s-a întâlnit cu Drood azi-dimineaţă înaintea zorilor. Dacă el este deja unul dintre... cum le spui dumneata?... sclavii-cărăbuşi ai lui Drood, de ce ar avea el a se teme?

– Cred că el nu e un sclav, domnule Collins. Cred că prietenul dumitale a făcut un fel de învoială faustiană cu Drood – de ce natură, mai exact, asta nu-mi dau seama.

Mi l-am amintit pe Dickens spunându-mi o dată că promisese să scrie biografia lui Drood, dar asta era prea stupid de luat în consideraţie, darămite de adus în discuţie.

– În orice caz, a continuat Barris, care arăta deodată epuizat pe sub patina sa de mizerie, am aflat de la unul dintre asasinii trimişi de Drood după mine că Dickens va murit în 1870.

– Parcă ziceai că i-ai ucis pe toţi asasinii trimişi de Drood după tine, i-am replicat.

– Aşa e, domnule Collins. Chiar asta am făcut. Dar i-am convins pe doi dintre ei să vorbească cu mine înainte de a-şi lua rămas-bun de la lume.

Gândul la aceasta mi-a adus sudoare pe piele. Am spus:

– Mai e un an până în 1870.

– De fapt, doar peste vreo șase luni, domnule. Asasinul nu mi-a spus *când* în cursul anului vor face mișcarea împotriva domnului Dickens.

În clipa aceea și parcă oferind o replică dramatică, furtuna a lovit cu toată ferocitatea. Am tresărit amândoi când ploaia a răpăit dintr-odată pe țiglele vechi imediat deasupra noastră cu o forță incredibilă. Raza felinarului reaprins al lui Barris a dansat bezmetic pe ziduri când el a sărit în spate și apoi și-a ținut echilibrul. Am surprins o secvență din hieroglifele cioplite și, nu știu cum, scarabeul sau mintea mea a tradus: „...dă membrelor noastre putere, o, Isis, și fii pavăza care ne va asigura dreptate la Judecata ce va să vie curând."

Până să ajung acasă eram ud ciuciulete. Carrie m-a întâmpinat în hol și am observat că ea încă era complet îmbrăcată, nu în capot, la o oră așa târzie și că părea îngrijorată.

– Ce este, fata mea dragă?

– Este un om aici venit să vă vadă. A sosit înainte de nouă și a insistat să aștepte. Dacă George și Besse n-ar fi fost acasă, nu l-aș fi lăsat să intre – înfățișarea lui e înfricoșătoare – și nici n-a avut o carte de vizită. Dar a spus că e urgent...

Drood, am gândit. Eram prea obosit chiar și ca să mai simt teamă.

– Nu ai de ce să te alarmezi, Carrie, am liniștit-o blând. Probabil e-un negustător venit după o factură pe care am uitat să o plătim. Unde l-ai instalat?

– A întrebat dacă poate aștepta în birou. Am spus că poate.

Fir-ar să fie, am gândit. Ultimul loc unde-l voiam pe Drood era în birou. Dar am mângâiat-o pe obraz și am spus:

– Du-te în pat, acum. Ai fost o fată cuminte.

– Vă pot agăța haina în cui?

– Nu, vreau să o mai ţin pe mine puţin, am spus, fără a-i explica lui Carrie de ce voiam să mai păstrez pe mine pelerina ieftină îmbibată cu apă.

– Nu veţi dori ceva la cină? Am cerut bucătăresei să vă pregătească felul preferat de vită franţuzească înainte să plece acasă...

– O găsesc singur şi o încălzesc eu, Carrie. Acum, du-te şi culcă-te. Îl chem pe George dacă am nevoie de ceva.

Am aşteptat până ce paşii ei s-au stins pe scara principală în sus, după care m-am dus la capătul holului, am trecut prin salon şi am deschis uşile biroului.

Domnul Edmond Dickenson, gentleman, şedea nu în fotoliul de piele pentru oaspeţi, ci în spatele mesei mele. Fuma cu insolenţă un trabuc al meu şi ţinea picioarele pe sertarul de jos deschis.

Am intrat şi am închis bine uşile după mine.

44

La începutul lui octombrie, Dickens m-a invitat să petrec câteva zile la Gad's Hill în timpul ultimei vizite a cuplului Fields acolo, înaintea întoarcerii lor la Boston. Trecuse ceva timp de când nu mai fusesem invitat să rămân peste noapte acasă la Dickens. În fapt, după demonstraţia de susţinere a lui Charles la premiera din martie a piesei mele *Negru şi alb*, întâlnirile noastre fuseseră destul de rare şi categoric formale (mai ales în comparaţie cu relaţia strânsă din anii trecuţi). Deşi continuam să ne semnăm scrisorile „cu afecţiune, al tău", între noi părea să fi rămas puţină afecţiune.

În drum spre Gad's Hill, m-am uitat ţintă pe geamul vagonului şi am meditat deopotrivă la motivele reale ale invitaţiei

Inimitabilului și la ce i-aș putea spune ca să-l surprindă. Îmi plăcea să-l surprind pe Dickens.

I-aș fi putut descrie excursia mea în Orașul Superior din urmă cu patru luni, pe 9 iunie, când el, Field, Dolby și Eytinge se plimbaseră prin mahalale sub protecția polițistului lor, dar asta ar fi fost o revelație prea mare. (Și nu aveam nicio scuză pentru a-i urmări în prima parte a acelei nopți.)

Fără-ndoială, îi puteam surprinde pe Dickens și pe soții Fields și pe ceilalți oaspeți ai Inimitabilului în weekendul acela vorbindu-le despre Marian, fiica mea nou-născută, și descriindu-le strâmbăturile ei simpatice și gânguririle, și alte asemenea întâmplări banale despre un bebeluș, dar asta fără doar și poate ar fi fost prea mult pentru o destăinuire. (Cu cât Charles Dickens și anturajul său de lingăi știau mai puțin despre viața mea particulară, cu atât mai bine.)

Cu ce să-l amuz, atunci?

Aveam categoric să-i informez pe toți ce bine ieșea cartea mea, *Soț și soție*. Dacă Dickens era singurul meu interlocutor, îi puteam spune despre scrisorile pe care doamna Elisabeth Harriette (Caroline) Clow mi le trimitea acum aproape lunar – detalii ale înstrăinării emoționale și pedepselor fizice din partea bădăranului ei soț, instalatorul. Erau o minunată sursă de documentare. Tot ce trebuia să fac era să-l înlocuiesc pe bădăranul atlet de Oxford cu instalatorul bădăran și aproape analfabet – diferențele nu erau foarte mari între cele două tipuri de bărbați, dacă stăteai să te gândești – iar bătăile și ocazionalele perioade petrecute încuiată în pivniță pe care le îndura Caroline au devenit pe loc chinurile eroinei mele de viță nobilă, dar măritată cu ghinion.

Ce altceva?

Puteam, dacă aveam o perioadă mai lungă singuri și simțeam cât de cât o reîntoarcere a vechiului nostru sentiment de apropiere, să-i spun lui Charles Dickens despre vizita târzie în noaptea de 9 iunie

a tânărului pe care el îl scosese din trenul distrus la Staplehurst în urmă cu fix patru ani – al nostru domn Edmond Dickenson.

Dickenson nu se înstăpânise doar pe fotoliul din spatele mesei mele de scris și își urcase cizmele murdare pe sertarul meu de jos deschis, dar junele impertinent ajunsese cumva în dormitorul meu de sus, descuiase dulapul și adusese jos cele opt sute de pagini conținând visele mele cu Zeii Ținuturilor Negre consemnate de Celălalt Wilkie, cu caligrafia lui strânsă, înclinată.

– Ce înseamnă vizita asta neanunțată? m-am oțărât la el.

Încercarea mea de a părea furios trebuie să fi fost subminată întru câtva de faptul că, deși îmbrăcat în mantie, eram leoarcă precum un cotoi de pripas murat și apa care picura de pe mine se aduna în bălți pe podeaua și covorul persan din propriu-mi birou.

Dickens a râs și mi-a eliberat fotoliul (deși nu i-a dat drumul manuscrisului). Am dat amândoi ocol mesei cu precauția a doi adversari care se bat cu cuțite într-o tavernă din New Court.

M-am așezat la birou, am închis sertarul de jos și Dickenson s-a trântit în fotoliul pentru musafiri fără a-mi cere permisiunea. Haina mea a scos sunete lichide, adevărate plescăituri sub mine.

– Arăți extrem de rău, dacă nu te deranjează să-ți spun asta, a făcut Dickenson.

– Lasă. Dă-mi înapoi ce-i al meu.

Dickenson s-a uitat la teancul de hârtii din mâinile sale și s-a prefăcut surprins.

– Ce-i *al tău*, domnule Collins? *Știi*, sper, că nici visele dumitale cu Ținuturile Negre și nici însemnările astea nu-s ale tale.

– Ba sunt. Și le vreau înapoi.

Am scos pistolul lui Hatchery din buzunarul hainei, am așezat baza patului sau mânerul lui greu, sau cum i-o fi spunând, pe suprafața mesei și am folosit ambele mâini pentru a trage cocoșul

până s-a auzit un declic. Vârful țevii era ațintit spre pieptul lui Edmond Dickenson.

Tânărul nesuferit a râs. Din nou, i-am zărit dinții ciudați: fuseseră albi și sănătoși când îi văzusem cu ocazia Crăciunului din 1865. Se stricaseră oare de atunci sau fuseseră pilițti ca să devină cioturile de acum?

– Acesta este scrisul *dumitale*, domnule Collins?

Am pregetat. Drood se întâlnise cu Celălalt Wilkie fix cu un an înainte. Emisarul lui Drood, aici de față, nu se putea să nu știe asta.

– Vreau paginile înapoi, am insistat.

Degetul meu era acum pe trăgaci.

– Și ai de gând să mă împușți dacă nu ți le înapoiez?

– Da.

– Și de ce ai face asta, domnule Collins?

– Poate ca să mă asigur că nu ești spectrul care pretinzi că ești, am rostit încet.

Eram foarte obosit. Păreau să fi trecut săptămâni, și nu doar vreo douăsprezece ore, de când îl urmărisem pe Dickens ducându-și oaspeții la prânz în cimitirul Cooling.

– O, voi sângera dacă mă împușți, a spus Dickenson pe același ton înnebunitor de vesel cu care mă adusese la disperare la Gad's Hill cu atât timp în urmă. Și voi muri, dacă ai ținta bună.

– O voi avea, l-am asigurat.

– Dar cu ce scop, domnule? Doar știi că documentele astea sunt proprietatea Stăpânului.

– Când spui Stăpân te referi la Drood.

– La cine altcineva? Nu încape îndoială că voi lua cu mine paginile acestea când voi pleca – prefer să înfrunt pistolul tău la trei pași distanță decât cea mai slabă dovadă de supărare din partea Stăpânului, la o distanță de o mie de ori mai mare – dar, cum m-ai prins într-un ușor dezavantaj, poate vrei să știi ceva înainte să plec?

– Unde este Drood? am întrebat.

Dickenson n-a făcut decât să râdă din nou. Poate că următoarea întrebare am pus-o doar fiindcă i-am văzut iarăşi dinţii.

– Mănânci carne de om cel puţin o dată pe lună, Dickenson?

Râsul şi zâmbetul au dispărut.

– Şi de unde ai auzit asta, domnule?

– Poate că ştiu mai multe despre... Stăpânul tău... şi despre sclavii lui decât ai vrea tu să crezi că ştiu.

– Poate că aşa este, a zis Dickenson. Lăsase bărbia în piept şi acum se uita la mine cu ochii ridicaţi şi fruntea coborâtă într-un fel ciudat de tulburător. Dar ar trebui să ştii, a adăugat, că nu există sclavi... ci doar discipoli şi cei care îl iubesc şi se oferă voluntari să-l slujească pe Stăpân.

A fost rândul meu să râd.

– Te adresezi cuiva care are în creier unul dintre scarabeii afurisiţi ai Stăpânului tău, Dickenson. Formă mai urâtă de sclavie nu găsesc.

– Prietenul nostru comun, domnul Dickens, poate, a ripostat Dickenson. Acesta e motivul pentru care a ales să coopereze cu Stăpânul întru realizarea ţelului lor comun.

– Ce Dumnezeu trăncăneşti acolo? am sărit. Dickens şi Drood nu au ţeluri comune.

Tânărul – înainte rotofei la faţă, aproape angelic, dar acum numai piele şi os – a clătinat din cap.

– Ai fost în New Court şi Bluegate Fields şi-n zonele dimprejur astă-noapte, domnule Collins, a rostit el încet.

De unde ştie unde am fost? m-am întrebat cu oarecare panică. *Să-l fi capturat şi torturat pe sărmanul Barris cel nebun?*

– Domnul Dickens înţelege că un atare rău social trebuie să ia sfârşit, a continuat Dickenson.

– Ce rău social?

– Sărăcia, domnule, a răspuns Dickenson nițel înflăcărat. Nedreptatea socială. Orfanii ajunși pe străzi. Mamele care au devenit... femei ale străzii... din pură disperare. Copiii și femeile acelea bolnave care nu vor primi niciodată tratament, bărbații care nu-și vor găsi niciodată de muncă într-un sistem care...

– O, scutește-mă de discursul ăsta cu tentă socialistă, am spus. Apa îmi picura din barbă pe tăblia mesei, dar pistolul meu își păstra neabătut ținta. Dickens a fost reformist aproape toată viața, dar revoluționar nu este.

– Te înșeli, domnule, a ripostat Dickenson foarte încet. Cooperează cu Stăpânul nostru tocmai datorită revoluției pe care Stăpânul o va aduce întâi în Londra și apoi în restul lumii, acolo unde copiii sunt lăsați să moară de foame. Domnul Dickens îl va ajuta pe Stăpânul nostru să instituie o Nouă Ordine – una în care culoarea pielii sau banii pe care îi ai nu vor mai sta niciodată în calea dreptății.

Din nou, am fost forțat să râd și, din nou, râsul meu era sincer. Cu patru ani înainte, în toamna lui 1865, o șleahtă de negri jamaicani atacase Tribunalul din Morant Bay. Guvernatorul nostru de acolo, Eyre, supraveghease personal execuția prin împușcare sau spânzurare a patru sute treizeci și nouă dintre negrii aceia și biciuirea a altor șase sute. Unii dintre cei mai naivi liberali ai noștri se opuseseră comportamentului guvernatorului Eyre, dar Dickens îmi spusese că sperase ca represaliile și pedepsele să fi putut merge mai departe. „Mă opun total", zisese atunci, „compasiunii acesteia programatice față de negri – sau față de băștinași sau Diavol – și cred că este moralmente greșit să te porți cu hotentoții ca și când ar fi egali cu cei în cămăși curate din Camberwell..."

În timpul Rebeliunii din India care avusese loc cu mult înainte să-l cunosc eu pe Dickens, acesta îl aclamase pe generalul britanic al cărui răspuns în fața răscoalei fusese să-i lege pe indienii revoltați capturați de gurile tunurilor și să-i expedieze „către casă" în

bucăți. Mânia și disprețul lui Dickens, exprimate în *Casa umbrelor* și-ntr-o duzină de alte romane ale sale, fuseseră de mult îndreptate spre misionarii idioți pe care îi preocupa mai mult situația precară a mulatrilor și negrilor din afara granițelor decât problemele englezilor și-ale copiilor albi de acasă.

– Ești un neghiob, i-am spus în noaptea aceea de iunie tânărului Edmond Dickenson. Stăpânul tău e un neghiob dacă are impresia că Charles Dickens vrea să comploteze împotriva albilor în favoarea ucigașilor indieni, hinduși, chinezi și egipteni.

Dickenson a zâmbit crispat și s-a ridicat.

– Trebuie să livrez tranșa asta de însemnări Stăpânului meu înaintea zorilor.

– Stai, am spus și am ridicat pistolul până ce era îndreptat spre fața lui. Păstrează hârtiile alea nenorocite, dar spune-mi cum să scot scarabeul ăsta din corpul meu. Din capul meu.

– Va pleca atunci când Stăpânul îi va comanda să plece sau atunci când vei muri, a răspuns Dickenson din nou cu privirea aceea veselă și înfometată de canibal. Nu înainte de asta.

– Nici dacă ar fi să ucid o persoană nevinovată? am insistat.

Sprâncenele deschise la culoare ale tânărului s-au ridicat.

– Ai auzit de această excepție rituală, așa-i? Prea bine, domnule Collins. Ai putea încerca asta. Nu ți se poate garanta că va da roade, dar ai putea încerca. Nu e nevoie să mă conduci, ies singur. O, și fii sigur că tânăra domniță care mi-a deschis în noaptea asta *nu* își va mai aminti mâine nimic.

Și fără alt cuvânt, se răsucise pe călcâie și plecase.

Și s-a dovedit că Dickenson avusese dreptate, Carrie nu și-a amintit de vizita lui; când am întrebat-o a doua zi dimineață despre ce anume o tulburase la înfățișarea vizitatorului nostru, s-a uitat la mine strâmb și a spus că nu-și amintește de niciun vizitator, ci

doar un vis urât despre un străin în ploaie bătând la uşă şi cerând să fie lăsat înăuntru.

Da, mi-am spus în timp ce trenul intra în gara unde cineva de la Gad's Hill Place mă aştepta cu o trăsură sau şaretă, într-adevăr l-ar surprinde pe Inimitabil să audă din gura mea cum se încheiase noaptea aceea plină din iunie.

Dar apoi, m-am gândit, ce îngrozitor ar fi dacă *nu* l-ar surprinde.

În duminica plăcutei mele vizite de weekend la Gad's Hill Place – şi mi-e greu, chiar şi acum, să trec cu vederea sau să nu repet prea des cât de plăcute erau cu adevărat acele răstimpuri sub acoperişul lui Dickens – mă aflam în odăile lui James Fields, vorbind cu el despre viaţa literară a Bostonului, când s-a auzit o bătaie la uşă. Era unul dintre bătrânii slujitori ai lui Dickens, care a păşit în cameră cu morga unui curtean al reginei Victoria, pocnind din tocuri, şi i-a înmânat lui Fields un mesaj scris caligrafic pe un sul de pergament fin. Fields mi l-a arătat şi apoi l-a citit cu voce tare:

> *Domnul Charles Dickens îi prezintă cu respect complimentele sale onorabilului James T. Fields (din Boston, Mass., SUA) şi va fi bucuros să primească vizita onorabilului J.T.F. în mica sa bibliotecă, atunci când va fi convenabil pentru onorabilul J.T.F.*

Fields râsese înfundat, apoi tuşise stânjenit de faptul că îl citise cu glas tare şi-mi spusese:

– Sunt sigur că Charles vrea ca *amândoi* să-i facem o vizită în bibliotecă.

Am zâmbit şi am încuviinţat din cap, dar eram convins că Dickens *nu* îmi adresase mie invitaţia aceea umoristică. În cele patru zile de când eram la Gad's Hill Place, noi doi nu schimbaserăm nici două cuvinte în particular şi era tot mai evident că Inimitabilul

nu avea de gând să modifice trista situație marcată de politețe în public, dar de tăcere în particular. Cu toate acestea, l-am urmat pe Fields atunci când americanul a coborât numaidecât în mica bibliotecă.

Dickens nu și-a putut ascunde încruntarea când m-a văzut intrând, chiar dacă expresia i-a străbătut trăsăturile doar o fracțiune de secundă – numai un vechi prieten care îl cunoștea de atâția ani ar fi observat tresărirea aceea de surpriză neplăcută – dar apoi a zâmbit și a exclamat:

– Dragul meu Wilkie – ce noroc! M-ai scutit de osteneala de a-ți scrie și ție o invitație. Caligrafia n-a fost niciodată cea mai mare calitate a mea și mă tem că mi-ar mai fi luat o jumătate de oră ca să produc documentul! Intrați amândoi! Stați jos, stați jos.

Dickens stătea cățărat pe marginea unei mescioare de citit și era cu un teanc de pagini manuscrise lângă el. Așezase doar două scaune pentru public. Preț de un moment amețitor, am fost sigur că va citi din însemnările făcute în urma viselor mele cu Zeii Ținuturilor Negre.

– Noi suntem tot publicul pentru... ceea ce o fi asta? a întrebat evident încântat James T. Fields.

Cei doi păreau să se desfete unul cu prezența celuilalt, întinereau literalmente ani buni în timp ce-și derulau aventurile lor copilărești, și am simțit o tristețe la Dickens în zilele din urmă. *Păi, de ce nu?* mi-am spus în momentul acela. *Când Fields și soția lui vor părăsi Anglia cu destinația America săptămâna asta, va fi pentru ultima oară când cei doi se vor vedea vreodată. Dickens va fi mort de mult înainte ca Fields să se mai întoarcă în Anglia.*

– Voi doi, dragi prieteni, sunteți într-adevăr tot publicul pentru această lectură, a rostit Dickens, care s-a dus personal să închidă ușa bibliotecii și apoi s-a aburcat înapoi pe marginea mescioarei. *Capitolul întâi, Zorile,* a citit el.

„Turnul unei străvechi catedrale englezești? Cum se face că acest turn se află aici? Să fie oare bine cunoscutul turn cenușiu, masiv, de formă pătrată, al străvechii catedrale? Dar de unde și până unde tocmai aici? În văzduh nu există nici urmă de vârf de turlă ruginită, din fier, care să-ți răsară dinaintea ochilor de oriunde ai privi. Dar ce e țepușa care a apărut, cine a înfipt-o? Poate că a fost proțăpită la porunca sultanului, pentru a trage în țeapă, unul câte unul, cine știe ce bandă de pungași turci. Așa trebuie să fie, căci se aud talgerele răsunând, iar sultanul se îndreaptă spre palatul lui cu mare alai. Zeci de mii de iatagane fulgeră în lumina soarelui și de trei ori zece mii de fete, dansând, presară flori. Vin apoi elefanții albi – sumedenie, gătiți în tot soiul de culori scânteietoare..."

Și astfel a citit vreme de aproape nouăzeci de minute. James Fields era în mod evident vrăjit. Eu, unul, cu cât ascultam mai mult, cu atât îmi simțeam mai reci pielea și scalpul, și buricele degetelor.

Capitolul întâi era o descriere impresionistă (și de senzație) a unui fumător de opiu ieșind din visele sale într-o speluncă de opiomani evident bazată pe stabilimentul Babei Sal. Sal însăși se regăsește acolo – descrisă probabil ca „o femeie hăbăucă" vorbind cu „un glas scăzut, plângăreț și răstit" – dimpreună cu un chinez și un indian, amândoi în stare comatoasă. Personajul din perspectiva căruia sunt prezentate lucrurile, în mod evident un alb trezindu-se din propriu-i vis de opioman, continuă să bolborosească „ininteligibil" în timp ce îi ascultă pe (și se luptă cu) chinezul incoerent și indianul inconștient, dar vorbăreț. Pleacă, întorcându-se în orașul „străvechii catedrale" care este cât se poate de clar Rochester (dar sub împleticitul nume „Cloisterham") și acolo, în al doilea capitol, întâlnim un ghem de obișnuite personaje dickensiene, inclusiv pe clericul Septimus Crispsparkle, reverend, care este unul dintre acei „creștini musculari" afabili și slabi la minte,

dar bine intenționați, exact de genul celor pe care îi parodiam în romanul la care lucram atunci.

Mi-a fost totodată clar, în acest al doilea capitol, că opiomanul escroc pe care îl zărim în primul capitol este un anume John Jasper, prim cantor laic al catedralei. Jasper, înțelegem pe dată, are o voce frumoasă (în chip ciudat, mai frumoasă în unele rânduri decât în altele) și un suflet întunecat, întortocheat.

Tot în acest capitol secund îl întâlnim pe nepotul lui Jasper, pe superficialul, dar în mod evident leneșul și îngâmfatul june Edwin Drood... Recunosc că am tresărit când Dickens chiar a citit acest nume cu voce tare.

În al treilea capitol întâlnim câteva descrieri destul de bine scrise, dar sumbre, ale Cloisterhamului și detalii despre lunga lui istorie, după care ne este prezentată o altă eroină romantică, tânără, virginală, îmbujorată, dintr-o serie aproape nesfârșită de astfel de făpturi perfecte a lui Dickens: aceasta purtând siropos de inspiratul nume Rosa Bud. Cele câteva pagini în care ne este prezentată nu m-au făcut să-mi vină să o strâng imediat de gât – pornire pe care o trezeau în mine personajele tinerelor virginale perfecte ale lui Dickens, precum „Micuța Dorrit". Pe când Edwin Drood și Rosa Bud fac o plimbare împreună (aflăm că au fost promiși în căsătorie încă din copilărie de părinții lor care s-au cunoscut în trecut, dar care între timp au murit, dar și că junele Edwin nutrește un sentiment de considerație față de *Rosa* și logodna lor, în vreme ce Rosa vrea doar să *scape*) am *simțit* ecouri ale înstrăinării lui Dickens de Ellen Ternan, așa cum o auzisem discutată între ei în fața gării din Peckham în seara aceea.

Și în aceste prime capitole, eu și Fields am auzit că Dickens îl făcuse pe Drood *al său* – băiatul matur Edwin Drood – un tânăr inginer care pleacă să schimbe Egiptul. Și că va fi, spune o bătrână aiurită de la orfelinatul unde locuiește Rosa (o, de ce trebuie ca toate junele virgine ale lui Dickens să fie orfane?), îngropat în piramide.

„– Cum, nu-i urăşte ea pe arabi, pe turci, pe felahi şi aşa mai departe...? întreabă Rosa, vorbind despre fictiva parteneră perfectă pentru „Eddy" Drood.

– Nu, cu siguranţă, spuse el pe un ton răspicat.

– Dar atunci trebuie să urască măcar piramidele? Nu-i aşa, Eddy?

– Şi de ce ar fi chiar atât de gâsculiţă... adică o gâscă atât de mare, încât să urască piramidele?

– Ah! N-ar strica s-o auzi pe domnişoara Twinkleton – Rosa dădea mereu din cap, desfătându-se cu delicioasele dulciuri – când ne omoară cu tot felul de istorii... atunci n-ai mai întreba de ce. Cu plicticoasele alea de catacombe vechi! Cu Isis şi Ibis, şi Kheops, şi faraoni... Cine se mai sinchiseşte de toate astea? Şi pe urmă povestea aceea cu Belzoni, sau mai ştiu eu cum îl cheamă, pe care l-au scos afară trăgându-l de picioare, mai mult mort decât viu, din pricina liliecilor şi a prafului. Toate fetele spuneau că aşa-i trebuie, mai rău chiar să i se fi întâmplat, şi ar fi dorit să-l ştie mort de-a binelea."

Şi îmi dădeam seama că Dickens se îndrepta spre o continuă şi aproape sigur elaborată comparaţie a prafului din criptele şi mormintele din Cloisterham – adică din Rochester şi foarte reala catedrală de acolo – cu adevăraţii exploratori ai mormintelor egiptene, precum Belzoni, „mai mult mort decât viu, din pricina liliecilor şi a prafului".

Al treilea capitol – dincolo de care nu ne-a mai citit în ziua aceea – se încheia cu a sa cochetă (dar tot neinteresată, cel puţin de Edwin) Rosa spunându-i acestui „Drood":

„– Ei, spune-mi, ce vezi în ea?

– Ce văd, Rosa?

– Păi, credeam că voi, cei care vă ocupați de Egipt, puteți citi în palmă și vedeți tot soiul de imagini. Nu se arată acolo un viitor fericit?

De fapt, niciunul dintre ei nu întrezărea un prezent fericit, în clipa când poarta se deschise și apoi se închise din nou – ea intră, iar el se întoarse și plecă."

Era ca și când Dickens ar fi scris în locul meu despre ceea ce văzusem că se petrecuse între Ellen Ternan și el la gara Peckham.

Când Dickens a pus jos ultima pagină a scurtului său manuscris – lectura lui fusese molcomă, profesionistă, temperată, în contrast cu interpretările mult prea înflăcărate din recentele sale turnee de lectură și în special cu aceea a fragmentului Uciderii – James Fields a izbucnit în aplauze. Americanul părea în pragul lacrimilor. Eu am rămas tăcut, uitându-mă atent la el.

– Strașnic, Charles! Absolut strașnic! Strălucit început! Un început *sclipitor*, provocator, uimitor și tulburător! Niciodată nu s-a văzut mai bine măiestria ta.

– Îți mulțumesc, dragul meu James, a rostit încet Dickens.

– Dar titlul? Nu ni l-ai spus. Cum ai de gând să intitulezi această minunată carte nouă?

– Titlul ei va fi *Misterul lui Edwin Drood*, a spus Dickens, uitându-se la mine peste ochelarii de citit.

Fields a aplaudat aprobator și nu a observat răsuflarea mea tăioasă, bruscă. Sunt însă convins că Charles Dickens a observat-o.

Fields urcase să se schimbe pentru cină, când eu l-am urmat pe Dickens înapoi în biroul său și am spus:

– Trebuie să discutăm.

– Da? a făcut Inimitabilul, strecurând cele în jur de cincizeci de pagini de manuscris într-o mapă de piele și încuind-o într-un

sertar al mesei sale. Prea bine, să păşim afară departe de urechile ascuţite ale familiei, prietenilor, copiilor, servitorilor şi câinilor.

Fusese un octombrie călduros şi aceea era o seară timpurie călduroasă când Dickens m-a condus la cabana sa. De obicei, până la data aceea cabana era deja încuiată pentru iarna ce urma, nu însă şi anul acela. Frunze galbene şi roşietice se rostogoleau pe peluză şi se agăţau în tufişuri sau în muşcatele roşii fără flori, plantate de-a lungul aleii în timp ce Dickens mă conducea nu prin tunel, ci direct peste drum. Nu era trafic în după-amiaza aceea de duminică, dar vedeam şiruri de cai ageri şi bine îngrijiţi priponiţi sau ţesălaţi în faţă la Falstaff Inn. O ceată de vânători de vulpi trecuse pe acolo pentru o gustare după vânătoare.

Sus, la primul etaj al cabanei, Dickens mi-a făcut semn spre fotoliul Windsor liber şi apoi s-a tolănit în fotoliul său. Mi-am dat seama după cutiile cu hârtie albastră şi crem, tocuri, călimări şi statuetele lui mici cu broaşte ghemuite că Dickens scrisese acolo recent.

– Ei, dragul meu Wilkie, despre ce consideri că trebuie să discutăm?

– Ştii foarte bine, dragul meu Dickens.

A zâmbit, şi-a luat ochelarii dintr-un etui şi i-a pus pe nas, de parcă ar fi urmat să mai citească ceva.

– Hai să presupunem că *nu* ştiu şi să pornim de aici. Nu ţi-a plăcut cumva începutul noii mele cărţi? Am scris mai mult de atât, să ştii. Poate încă un capitol sau două şi te-ai fi arătat mai interesat.

– Asta e o treabă periculoasă, Charles.

– O? (Surpriza lui nu părea complet jucată.) Ce este periculos? Să scrii o poveste de mister? Ţi-am spus acum câteva luni că mă intrigă destul elementele din *Piatra Lunii* – dependenţa de opiu, mesmerismul, răufăcătorii asiatici, misterul central al furtului – încât mi-aş putea încerca şi eu mâna cu un asemenea roman. Asta fac acum. Sau cel puţin am început să fac.

– Folosești *numele* lui Drood, am rostit atât de încet, încât a ieșit ca o șoaptă precipitată. Auzeam voci masculine ridicându-se într-un cântec de beție la hanul din vecini.

– Dragul meu Wilkie, a suspinat Dickens. Nu ești de acord că a venit timpul ca noi – sau tu – să depășim teama asta de tot ce ține de Drood?

Ce puteam spune? Un moment, am rămas fără cuvinte. Nu-i zisesem încă lui Dickens despre moartea lui Hatchery – panglicile gri lucioase din criptă. Sau despre noaptea pe care o petrecusem în Templul lui Drood. Sau despre invadarea inspectorului Field a Orașului Subteran și despre ceea ce înțelegeam acum că fuseseră crudele ei consecințe pentru Field și oamenii lui. Sau despre Reginald Barris – murdar, bărbos, îmbrăcat în zdrențe și trăind din firimituri, ascunzându-se speriat – sau despre templele secrete din Orașul Superior pe care Barris mi le arătase cu doar patru luni înainte...

– Dacă aș avea timp în seara asta, a spus Dickens ca pentru sine, te-aș vindeca de obsesia cu Drood. Te-aș elibera de ea.

M-am ridicat în picioare și am început să mă plimb agitat înainte și înapoi prin odaia mică.

– Te vei elibera singur de viața ta dacă publici cartea asta, Charles. Mi-ai spus odată că Drood ți-a cerut să scrii o biografie a lui... dar asta este o *parodie*.

– Nicidecum, a râs Dickens. Va fi un roman foarte serios care explorează straturile, nivelurile și contradicțiile minții criminale – în cazul de față, mintea unui ucigaș, dar și a unui dependent de opiu, deopotrivă maestru și victimă a mesmerismului.

– Cum se poate ca o persoană să fie *deopotrivă* maestru și victimă a mesmerismului, Charles?

– Fii bun să-mi citești cartea când va fi gata, dragul meu Wilkie, și vei vedea. Multe vor fi dezvăluite... și nu doar din mister, ci poate o parte din propria-ți dilemă.

Am ignorat această ultimă remarcă, întrucât nu avea sens.

– Charles, am spus serios, aplecându-mă peste masa lui și uitându-mă în jos la el când s-a așezat, crezi *sincer* că fumatul de opiu face pe cineva să viseze iatagane fulgerătoare, zeci de fete dansatoare și – cum era? – „sumedenie de elefanți gătiți în tot soiul de culori scânteietoare"?

– „...elefanți albi – sumedenie, gătiți în tot soiul de culori scânteietoare – și sclavi fără de număr", m-a corectat Dickens.

– Foarte bine, am zis, am făcut un pas în spate și mi-am scos ochelarii pentru a-i șterge cu batista. Dar crezi *sincer* că oricâți elefanți gătiți în orice fel de culori și iatagane fulgerătoare fac parte dintr-un veritabil vis de opioman?

– Am consumat și eu opiu, să știi, m-a asigurat Dickens încet. Părea aproape amuzat.

Mărturisesc că mi-am dat ochii peste cap auzindu-l.

– Așa mi-a spus și Frank Beard, Charles. Un strop de laudanum, și asta doar de câteva ori, când nu puteai adormi în unul dintre ultimele tale turnee de lectură.

– Totuși, dragul meu Wilkie, laudanumul este laudanum. Opiul este opiu.

– Câte *minimuri* ai folosit? am întrebat continuând să pășesc înainte și înapoi, de la un geam deschis la alt geam deschis. Poate că propria-mi doză sporită de laudanum pe care o ingerasem dimineață era cea care îmi crea starea aceea de agitație.

– *Minimuri?* a făcut Dickens.

– Picături de opiat distilat în vin, am spus. Câte picături?

– O, nu am idee. Dolby s-a ocupat de administrare în cele câteva seri când am încercat această metodă de tratament. Aș spune că două.

– Două *minimuri*... două picături? am repetat.

– Da.

N-am spus nimic pentru un minut. Pentru că zilnic, în calitate de oaspete la Gad's Hill Place și care îmi adusesem doar o butelcă și un flacon mic de rezervă în bagaje pentru weekendul acela prelungit, băusem cel puțin două sute de *minimuri* și poate de două ori pe atât. Apoi am zis:

– Dar nu mă poți convinge – pe mine sau pe oricine s-a documentat cu adevărat cu privire la acest drog așa cum am făcut-o eu, dragul meu Charles – că ai visat elefanți și iatagane și domuri aurii.

Dickens a râs.

– Dragul meu Wilkie, așa cum tu spui că ai... „testat", cred că acesta este cuvântul folosit de tine..., abilitatea lui Franklin Blake, personajul tău din *Piatra Lunii*, de a intra în dormitorul logodnicei sale în timp ce aceasta dormea...

– Camera de zi vecină cu dormitorul ei, l-am corectat. Editorul meu a insistat pe asta, de dragul decenței.

– A, da, a făcut Dickens cu un zâmbet. El fusese editorul, desigur. Așadar, abilitatea de a intra în camera de zi a logodnicei sale pentru a fura un diamant, totul în timp ce el însuși era adormit, pur și simplu sub influența laudanumului pe care nu știa că-l luase...

– Ți-ai exprimat deja îndoielile cu privire la realismul acestei scene, am spus cu acreală. Chiar dacă ți-am spus că am experimentat situații asemănătoare sub influența drogului.

– Exact ce spun, dragul meu Wilkie. Ai întins nota ca să-ți slujească intrigii. La fel și cu pahidermele mele festonate și iataganele fulgerătoare – pentru a sluji poveștii mai mari.

– Nu asta e ideea, Charles.

– Și care este, atunci?

Dickens părea sincer curios. În același timp, părea și sincer epuizat. În ultimele zile, când Inimitabilul nu citea în fața altora sau în joacă, avea tendința să arate ca bătrânul care devenise dintr-odată.

– Ideea este că Drood te va ucide dacă vei publica romanul ăsta, am spus. Tu însuți mi-ai spus că voia o biografie pe care să o distribuie în particular, sunt sigur, iar nu un roman de senzație plin de opiu, mesmerism, chestii egiptene și un personaj slab pe nume Drood...

– Slab, dar important pentru poveste, m-a întrerupt Dickens.

N-am putut decât să clatin din cap.

– Refuzi să-mi asculți avertismentul. Poate dacă ai fi văzut chipul bietului inspector Field în dimineața de după ce a fost asasinat...

– *Asasinat?* a spus Dickens, îndreptându-se deodată de spate. Și-a dat jos ochelarii și a clipit. Cine a spus că Charles Frederick Field a fost asasinat? Știi foarte bine că în *Times* s-a scris că a murit în somn. Și ce tot spui acolo că i-ai văzut fața? *Tu* clar nu aveai cum, dragul meu Wilkie. Îmi amintesc că ai fost în pat bolnav cu săptămânile în momentul acela și nici nu ai știut că sărmanul Field a murit până ce nu ți-am spus eu după luni bune.

Am ezitat, cumpănind dacă să-i spun lui Dickens despre explicația dată de Reginald Barris despre adevărata moarte a inspectorului Field. Dar atunci ar fi trebuit să-i zic cum stăteau lucrurile cu Barris și de ce și unde îl văzusem și totul despre templele din Orașul Superior...

Cât am ezitat eu, Dickens a suspinat și a spus:

– Credința ta în Drood este adorabilă într-un fel sumbru, Wilkie, dar poate este timpul să se apropie de sfârșit. Poate a fost o greșeală de la bun început.

– Credința în Drood? am sărit. Pot să-ți aduc aminte, dragul meu Dickens, că povestea *ta* despre întâlnirea cu el la Staplehurst și, mai târziu, poveștile *tale* despre întâlnirile cu monstrul în Orașul Subteran au fost cele care m-au implicat pe mine în toată tărășenia asta? E puțin târziu, aș spune, ca tu să-mi ceri să încetez a mai crede în el, de parcă el ar fi fantoma lui Marley sau a Crăciunurilor Ce Vor Veni.

Am crezut că Dickens va râde la această ultimă împunsătură, dar n-a făcut decât să pară mai trist și mai obosit decât înainte și a spus, ca pentru sine:

– Poate este prea târziu, dragul meu Wilkie. Sau poate că nu. Dar este fără doar și poate târziu pentru această zi de duminică. Trebuie să merg în casă și să mă pregătesc pentru a mă bucura de una dintre ultimele mese pe care s-ar putea să le mai împart vreodată cu dragii de James și Annie...

Vocea lui devenise atât de blândă și tristă la capătul acestei fraze, încât a trebuit să mă forțez ca să aud cuvintele peste larma vânătorilor plecând călare de la Falstaff Inn.

– Vom vorbi despre asta altă dată, a promis prietenul meu, ridicându-se.

Am observat că piciorul lui stâng a părut incapabil să-i susțină greutatea pentru o clipă și că el s-a sprijinit cu mâna dreaptă pe masă, recăpătându-și echilibrul și clătinându-se acolo un moment cu mâna stângă și piciorul stâng fluturând neputincioase, ca un prunc străduindu-se să facă primii pași în viață, înainte să zâmbească din nou – de data aceasta cu tristețe, mi s-a părut – și a ieșit șontâcăind pe ușă și a coborât scările, îndreptându-se înspre casă.

– Vom vorbi despre asta altă dată, a repetat.

Și am vorbit, Dragi Cititori. Dar prea târziu, cum veți vedea, pentru a evita tragediile care au urmat.

45

Charles Dickens, în ultimele trei anotimpuri din viața sa, toamna, iarna și primăvara, a continuat să-și scrie romanul și eu am continuat să-l scriu pe al meu.

Dickens – fiind Dickens – insista, desigur, pe ideea aiuristică și sinucigașă de a folosi numele lui Drood în titlul noii sale opere, chit că am auzit prin intermediul lui Wills, Forster și al fătălăului ăluia de Percy Fitzgerald (care aproape îmi luase locul la redacția *All the Year Round* și în grațiile lui Dickens) că printre primele idei de titluri ale Inimitabilului se număraseră *Pierderea lui James Wakefield* și *Mort? Sau viu?* (În mod evident, nu luase niciodată serios în calcul să folosească numele lui Edmond Dickenson, așa cum îmi spusese mie cu o primăvară înainte – asta fusese doar ca să mă momească.)

Eu îmi începusem cartea cu luni înainte ca Dickens să o fi început pe a sa, drept care o vândusem și eram pe punctul de a începe serializarea lui *Soț și soție* în *Cassell's Magazine*, în ianuarie 1870. În același timp vândusem drepturile de serializare și către *Harper's Magazine*, din New York, și – pentru a evita pirateria – aranjasem ca *Harper's* să publice primele episoade cu două săptămâni înainte de a o face *Cassell's*. Primul fascicul al lui Dickens din *Misterul lui Edwin Drood*, serializat cu coperte verzi de Chapman and Hall, nu avea să vadă lumina tiparului decât în aprilie. Deși intenția a fost să-și publice romanul în douăsprezece fascicule lunare, editarea se va încheia după șase luni.

Fratele meu Charley a fost angajat să fie ilustratorul acestui roman nenorocit și chiar dacă până la urmă el avea să fie prea bolnav ca să își ducă treaba la bun sfârșit, impulsul lui Dickens trebuie să fi fost acela de a-i oferi ginerelui său (și astfel fiicei sale) un venit oarecare. Mi-l puteam imagina totodată pe Dickens solicitându-l doar pentru a-i da lui Charley ceva de făcut în afară de a zăcea în casa de la Gad's Hill Place, șomer și suferind. Se ajunsese până într-acolo încât Charles Dickens se înfuria și numai la vederea fratelui meu.

Continuând să lucreze la roman, Dickens își încălca o regulă până atunci inviolabilă – aceea de a nu lucra niciodată la o carte în același timp în care făcea lecturi publice sau se pregătea pentru

ele – deoarece se apropia, în ianuarie, momentul reluării celor douăsprezece „lecturi de adio" pentru care insistase și implorase.

În ceea ce mă privea, episoadele din *Soț și soție* curgeau cu ușurință, ajutate substanțial de scrisorile de-acum lunare de la Caroline în care ea consemna potopul de abuzuri pe care îl dezlănțuia asupra ei instalatorul cu care se căsătorise. Gelos din fire, Joseph Clow o încuia în pivnița de cărbuni atunci când el lipsea perioade mai lungi de timp. Bețiv inveterat, o lovea cu piciorul și o snopea în bătaie după ore întregi de băut. Lăudăros, își chema prietenii acasă pentru beții și jocuri de noroc, ocazie cu care spunea lucruri vulgare și urâte despre Caroline și râdea cu ceilalți bădărani când soția lui roșea și încerca să fugă din cameră. (Dar Clow scosese din țâțâni ușa de la micul lor dormitor tocmai ca ea să nu se poată ascunde acolo.) Mămos, o lăsa pe soacra Carolinei să o insulte la nesfârșit și o plesnea pe fosta mea iubită dacă arunca și numai o privire sfidătoare în direcția bătrânei.

La toate aceste misive chinuite am răspuns cu nimic altceva decât cu o politicoasă confirmare de primire și cele mai vagi cuvinte de compasiune – expediind scrisorile, ca întotdeauna, prin Carrie (și presupunând că draga de Caroline le va arde după citire, întrucât Clow o putea ucide dacă descoperea că primea corespondență de la mine) – dar amănuntele și tonul intrau toate în *Soț și soție*.

Personajul seducătorului meu – Geoffry Delamayn – era (și rămâne în ochii mei de literat) un personaj încântător: un alergător pe distanțe lungi cu un fizic superb și un creier minuscul, practicant a multe sporturi, un ignorant educat la Oxford, o brută, un escroc, un monstru.

Chiar și criticii primelor episoade din *Soț și soție* mi-ar fi numit romanul o carte crudă și mânioasă. Și recunosc în fața voastră, Dragi Cititori, că asta și era. Era totodată foarte sinceră. Turnam în *Soț și soție* nu doar furia mea la simpla *idee* că cineva poate fi

captiv într-o căsătorie – captiv așa cum Caroline încercase să mă captureze pe mine și așa cum Martha R., „doamna Dawson", chiar în clipa aceea urzea să mă captureze – ci și mânia mea justificată față de tratamentul pe care îl primea Caroline din partea brutei de clasă inferioară, cu mâini și pumni murdari, pe care *ea* reușise până la urmă să-l captureze.

Misterul lui Edwin Drood al lui Dickens *nu* era un roman mânios și crud, însă adevărurile și revelațiile personale pe care el le turna în *acesta*, după cum aveam să înțeleg doar mult mai târziu, erau mult mai șocante decât cele pe care credeam că le exprim cu atâta franchețe în propria-mi carte.

Când ultima toamnă din viața lui Dickens s-a încheiat, el a continuat să lucreze toată iarna cea din urmă până în primăvară. Acesta este felul în care noi, scriitorii, ne dăm zilele și anii și deceniile vieții în schimbul unor teancuri de hârtie mâzgălite. Iar când Moartea ne cheamă, câți dintre noi n-am da toate acele pagini, toate mâzgălelile acelea așternute cu sacrificii o viață întreagă, în schimbul unei singure zile, unei singure zile *trăite* și *simțite* din plin? Și ce preț am plăti noi, scriitorii, pentru acea zi în plus petrecută alături de cei pe care i-am ignorat cât timp am fost încuiați undeva, mâzgălind în aroganții noștri ani de izolare solipsistă?

Am da toate acele pagini în schimbul unei singure ore? Sau toate cărțile noastre în schimbul unui singur minut adevărat?

Nu am fost invitat la Gad's Hill Place de Crăciun.

Fratele meu s-a dus cu Kate, dar Charley era într-o relație și mai proastă ca de obicei cu Inimitabilul, așa că s-au întors la Londra la scurt timp după ziua de Crăciun. La finele lui noiembrie, Dickens terminase al doilea fascicul din *Misterul lui Edwin Drood* și încerca să grăbească ilustrația pentru copertă și primele desene interioare. După ce făcuse o schiță de copertă după rezumatul uneori vag al

poveștii oferit de Dickens, Charley a decis însă că nu va putea desena într-un asemenea ritm fără a-și agrava starea de sănătate. Arătându-și nerăbdarea – și poate chiar dezgustul – Dickens s-a dus degrabă la Londra, s-a sfătuit cu editorul său, Frederick Chapman, și au decis asupra unui înlocuitor în persoana unui tânăr aflat la începutul carierei de ilustrator, un anume Luke Fields.

De fapt, cum se întâmpla aproape de fiecare dată, Dickens a fost cel care a luat decizia aceasta, acum pe baza sfatului pictorului John Everett Millais care stătea la Gad's Hill Place și care i-a arătat Inimitabilului o ilustrație a lui Fields în primul număr al unei reviste intitulate *The Graphic*. Când Fields s-a văzut cu Dickens la birourile lui Frederick Chapman, tânărul în ascensiune a avut chiar impertinența de a spune că era un om „serios din fire" și, astfel, ar fi cel mai potrivit să ilustreze (spre deosebire de Charley și de atâția alți ilustratori ai lui Dickens, precum „Phiz", căruia îi plăceau cel mai mult scenele comice) aspectele mai grave ale romanelor Inimitabilului. Dickens a consimțit – de fapt, îi plăceau deopotrivă stilul mai modern și abordarea mai serioasă ale lui Fields – și astfel fratele meu, după doar o schiță de copertă și două desene interioare, a încheiat-o pentru totdeauna cu rolul de ilustrator al lui Charles Dickens.

Dar Charley, care trecea prin propriul său calvar, luptându-se cu neîncetate probleme gastrice, nu a părut afectat (cu excepția banilor pierduți, lucru devastator pentru planurile cuplului).

Și nici pe mine nu m-a afectat că Dickens nu m-a invitat la Gad's Hill de Crăciun, întrerupând astfel o plăcută tradiție de mulți ani.

De la fratele meu și alții am primit vorbă că piciorul stâng al lui Dickens se umflase atât de tare, încât scriitorul și-a petrecut bună parte din ziua de Crăciun în bibliotecă, cu cataplasme, și a stat la masa de cină în seara aceea cu membrul umflat și bandajat proptit pe un scaun. A reușit – ajutat – să țopăie în salon după

cină, pentru obișnuitele jocuri de familie din căminul Dickens, deși contribuția sa, în mod necaracteristic (întrucât lui Charles îi plăceau tare mult jocurile), a fost de a sta întins pe sofa și a urmări competiția celorlalți.

Pentru Revelion, Dickens a acceptat o invitație de a petrece vinerea și sâmbăta (deoarece Revelionul cădea într-o vineri anul acela) la domiciliul luxos al lui Forster, dar potrivit lui Percy Fitzgerald, care auzise de la Wills, care la rândul lui auzise de la Forster, piciorul stâng al lui Dickens (încă bandajat) și mâna stângă încă îl dureau tare. Chiar și așa, a luat în râs această neplăcere și a citit al doilea fascicul din *Edwin Drood* cu atâta însuflețire și evidentă bună dispoziție, încât îngâmfatul ilustrator nou, Fields, ar fi avut categoric de furcă să găsească o scenă pe care să o ilustreze, dacă singurul lui criteriu era caracterul „grav" al acțiunii.

Cu obișnuita lui precizie, Dickens a programat ca triumfalul final al lecturii sale în fața celor adunați acolo să se producă exact când orologiul bătea miezul nopții. Astfel, anul 1870 a început pentru Charles Dickens așa cum avea să continue până la sfârșit: cu un amestec de durere extremă și aplauze zgomotoase.

Eu mă gândisem să organizez o petrecere de Revelion la Gloucester Place nr. 90, dar mi-am amintit că lucrurile nu decurseseră atât de bine cu un an în urmă. De asemenea, întrucât soții Lehmann și Beard erau unii dintre oaspeții mei preferați – și cum copiii lor erau supărați pe mine fiindcă le spusesem adevărul despre atleți (și cum eu încă mă simțeam nițel incomod în societate în preajma lui Frank, de când el adusese pe lume, vara trecută, copilul Marthei R.) – am hotărât să petrec seara cu fratele meu și cu soția lui.

A fost o seară liniștită – se auzea bine ticăitul celor două ceasuri ale lor – și Charley a început să nu se simtă bine și a trebuit să se scuze la jumătatea cinei, ca să se poată duce sus și să se

întindă. A promis că va încerca să se trezească și să ni se alăture la miezul nopții, dar judecând după ridurile de durere săpate pe chipul lui, mă îndoiam că se va întâmpla așa.

M-am ridicat și eu, sugerând că ar trebui să plec (dat fiind că alți oaspeți nu mai erau), dar Kate aproape că mi-a ordonat să rămân. În mod normal, asta ar fi părut natural – când trăiam cu Caroline, cum cred că am spus deja, mergeam deseori la teatru sau altundeva și o lăsam cu oaspeții noștri de sex masculin fără nicio grijă – dar între mine și Kate lucrurile fuseseră încordate din ziua căsătoriei Carolinei, în urmă cu peste un an.

De asemenea, Kate băuse mult vin înainte de cină, în timpul cinei și acum, după cină, retrăgându-ne în salonul unde ticăitul ceasurilor se auzea cel mai tare, a scos un brandy. Nu își împleticea cuvintele (Katey era o stăpână a autocontrolului), dar îmi dădeam seama după postura sa rigidă și pierderea elasticității în expresia chipului că băutura o afecta. Fata pe care o cunoscusem de atât timp drept Katey Dickens era – deși nu împlinise încă treizeci de ani – pe punctul de a deveni o femeie bătrână și acră.

– Wilkie, a spus ea deodată, vocea ei fiind șocant de puternică în semiîntunericul odăii mici cu draperiile trase la geamuri, știi de ce te-a invitat tata la Gad's Hill în octombrie trecut?

Sincer să fiu, întrebarea mi-a rănit puțin sentimentele. Până în momentul acela nu pusesem niciodată la îndoială *motivul* unei invitații la Gad's Hill Place. Sorbind din brandy ca să-mi maschez disconfortul, am surâs și am spus:

– Poate pentru că tatăl tău voia să aud începutul noii lui cărți.

Kate a fluturat din mână într-un gest evaziv destul de nedelicat.

– Nicidecum, Wilkie. Întâmplător, știu că tata rezervase cinstea asta pentru dragul lui prieten, domnul Fields, și că el – tata – a fost șocat când ai coborât și tu în bibliotecă. Nu putea totuși să-ți spună că este o lectură închisă, așa cum o intenționase.

Acum *eram* rănit. Am încercat să țin cont de faptul că, probabil, Kate era abțiguită. Străduindu-mă mai departe să par afabil, ba chiar puțin amuzat, am spus:

– Ei, de ce m-a invitat, atunci, în acel weekend, Katey?

– Pentru că pe Charles – fratele tău, soțul meu – l-a tulburat profund înstrăinarea dintre tine și tatăl meu, a rostit ea tăios. Tata considera că un weekend la Gad's Hill va potoli unele dintre zvonurile despre această înstrăinare și-l va înveseli nițel pe Charles. Dar, vai, nu s-a întâmplat nici una, nici alta.

– Dar nu există nicio înstrăinare, Katey.

– Aiurea! a făcut ea, fluturând iarăși din degete. Crezi că *eu* nu văd adevărul, Wilkie? Prietenia ta cu tata aproape s-a încheiat, și nimeni, din familie sau din afara ei, nu știe clar de ce.

Nu știam ce să spun, așa că am sorbit din brandy și n-am zis nimic. Minutarul orologiului zgomotos de pe polița șemineului se târa mult prea încet spre miezul nopții.

Aproape am tresărit când Katey a rostit din senin:

– Ai auzit zvonurile, sunt sigură, că mi-am luat amanți?

– Așa ceva categoric *nu* am auzit! am exclamat.

Dar, desigur, auzisem – la clubul meu și în alte părți.

– Zvonurile sunt adevărate, a spus Katey. Am *încercat* să-mi iau amanți... chiar și pe Percy Fitzgerald înainte să se însoare cu vrăjitoarea aia mică și afectată a lui, numai gropițe și sâni și pic de creier.

M-am ridicat și am pus paharul jos.

– Doamnă Collins, am rostit formal, minunându-mă de cât de ciudat era ca o altă femeie să ia acum numele și titlul mamei mele, poate ne-am cinstit amândoi prea mult din acest vin minunat și din brandy. Ca frate al lui Charles – și îl iubesc foarte mult – sunt lucruri pe care n-ar trebui să le aud.

Ea a râs și a fluturat iarăși din degete.

– O, pentru Dumnezeu, Wilkie, stai jos. Stai jos! Cuminte, băiatu'. Eşti tare caraghios când încerci să pari scandalizat. Charles ştie că mi-am luat amanţi şi ştie *de ce. Tu* ştii?

M-am gândit să mă ridic iarăşi în picioare şi să plec fără o vorbă, în schimb am rămas acolo, stânjenit. Încercase deja de două ori înainte, la Gad's Hill, poate vă aduceţi aminte, să aducă vorba despre acest zvon cum că fratele meu nu consumase niciodată căsnicia lor. Atunci, eu schimbasem subiectul. Acum tot ce puteam face era să-mi feresc privirea de ea.

Mi-a mângâiat mâinile pe care le ţineam împreunate în poală.

– Sărăcuţul, a spus. Credeam că se referea la mine, dar nu era aşa. Nu este vina lui Charley. Nu tocmai. Charles este slab în multe feluri. Tatăl meu... ei bine, îl ştii pe tata. Chiar şi pe moarte – şi *este* pe moarte, Wilkie, îl răpune o afecţiune pe care niciunul dintre noi nu o poate înţelege, nici măcar doctorul Beard – dar chiar şi pe moarte, el rămâne un om puternic. Pentru el însuşi. Pentru toată lumea. Acesta este motivul pentru care nu suportă să-l vadă pe fratele tău la micul dejun sau la masa de cină. Tata a detestat întotdeauna slăbiciunea. De aceea nu te-am lăsat eu să duci la capăt cererea în căsătorie – de pus în aplicare după moartea lui Charles, desigur – pe care mi-ai făcut-o în seara căsătoriei... femeii ăleia din viaţa ta.

M-am ridicat din nou.

– Chiar trebuie să plec, Kate. Şi tu ar trebui să te duci sus şi să vezi cum se simte soţul tău înainte de miezul nopţii. Poate are nevoie de ajutorul tău. Vă doresc amândurora tot ce-i mai bine în noul an.

S-a ridicat şi ea, dar nu a ieşit din salon atunci când eu m-am dus în hol şi mi-am îmbrăcat haina, mi-am pus pălăria pe cap, mi-am înfăşurat fularul la gât şi mi-am luat bastonul. Singurul lor servitor plecase după ce pregătise cina.

M-am dus la uşa salonului, mi-am atins borul pălăriei şi am spus:

– Noapte bună, doamnă Collins. Îţi mulţumesc pentru cina minunată şi brandy-ul excelent.

Katey avea ochii închişi şi se sprijinea cu degetele lungi de braţul sofalei, când a spus:

– Te vei întoarce, Wilkie Collins. Te cunosc. Când Charley va fi în mormânt, te vei întoarce înainte să i se fi răcit corpul. Te vei întoarce ca un ogar – ca bătrânul ogar irlandez al tatei, Sultan – hămăind după mine ca şi când aş fi o căţea în călduri.

Mi-am atins din nou borul pălăriei şi m-am împleticit grăbindu-mă să evadez în noapte.

Era foarte rece, dar pe cer nu era niciun nor. Stelele străluceau extraordinar de tare. Cizmele mele lustruite scrâşneau puternic pe ce mai rămăsese pe caldarâm din zăpada de peste săptămână. Am hotărât să merg pe jos până acasă.

Clopotele de la miezul nopţii m-au luat prin surprindere. În toată Londra, clopotele bisericilor şi ale oraşului răsunau de Anul Nou. Am auzit în depărtare câteva voci strigând bete a sărbătoare şi undeva, departe către fluviu, ceva ca un foc de muschetă.

Mi-am simţit deodată faţa rece, în ciuda fularului, şi când am dus mâinile înmănuşate la obraz, am fost uimit să descopăr că plângeam.

Prima reprezentaţie a lui Dickens din noua şi ultima serie de lecturi londoneze s-a ţinut la sala St James, în seara de 11 ianuarie. Planul pentru restul lunii era ca el să citească de două ori pe săptămână – marţea şi vinerea – şi apoi o dată pe săptămână până când seria avea să se încheie, pe 15 martie.

Frank Beard şi ceilalţi medici ai lui se opuneau categoric acestor lecturi, desigur, şi se opuneau şi mai tare deselor veniri în oraş ale lui Dickens cu trenul. Pentru a-i astâmpăra, Charles a închiriat casa Miller Gibson din Hyde Park Place nr. 5 (vizavi de Marble Arch)

din ianuarie până pe 1 iunie, deși le-a spus tuturor din nou că a făcut asta pentru ca fiica lui, Mary, să aibă unde să stea acum, că în iarna și primăvara aceea prezența ei în societate era tot mai necesară.

Cum Dickens se afla la Londra aproape tot timpul, s-ar fi putut crede că drumurile noastre se încrucișau des, ca pe timpuri, dar atunci când nu citea, el lucra la noua lui carte și eu continuam să lucrez la a mea.

Frank Beard mă întrebase dacă nu voiam să particip alături de el și Charley la lecturile Inimitabilului, însă eu am refuzat invocând deopotrivă munca și sănătatea mea. Beard era acolo în fiecare seară în caz de urgență și a recunoscut față de mine că era foarte îngrijorat că Dickens ar putea muri pe scenă. În seara primei reprezentații, Frank îi spusese fiului lui Dickens:

– Charley, am pus să se monteze niște trepte în partea laterală a scenei. Tu trebuie să stai acolo seară de seară și dacă îl vezi pe tatăl tău clătinându-se cât de puțin, trebuie să dai fuga să-l prinzi și să-l aduci la mine, altfel, pe Dumnezeu, va muri acolo în fața tuturor.

Dickens nu a murit în acea primă seară.

A citit din *David Copperfield* și mereu popularul „Proces" din *Picwick*, iar seara, potrivit propriilor sale relatări ulterioare, „a decurs în cel mai strălucit mod posibil". Dar după aceea, când Inimitabilul s-a prăbușit pe sofa în cabina sa, Beard a descoperit că pulsul lui urcase de la valoarea normală de 72 la 95.

Și a continuat să crească în timpul și după fiecare astfel de reprezentație.

Dickens își programase două dintre lecturi pentru după-amiază și una chiar dimineața după o solicitare venită din partea cititorilor și actrițelor care voiau să-l vadă citind, dar nu puteau veni târziu în cursul zilei sau seara. La această neobișnuită reprezentație matinală din 21 ianuarie, când scaunele erau ocupate de actrițe tinere clevetitoare, Dickens a reînceput să citească scena Uciderii.

Mai multe dintre „floricele" au leșinat, mai multe au trebuit ajutate să iasă și chiar câțiva dintre actorii aflați în public au strigat alarmați.

După aceea, Dickens a fost prea epuizat pentru a-și mai manifesta obișnuita încântare față de o atare reacție. Beard mi-a spus mai târziu că pulsul autorului în dimineața cu pricina, numai anticipând Uciderea lui Nancy, crescuse la 90 și că după reprezentație, când Dickens stătea lungit pe sofa și nu reușea să-și recapete suflul – „Gâfâia ca un muribund", exact așa s-a exprimat Beard – pulsul Inimitabilului era de 112 și nici după cincisprezece minute nu ajunsese la mai puțin de 100.

În două zile – se întâlnea pentru prima oară cu Carlyle – Dickens avea brațul bandajat.

Și totuși a mers mai departe, continuând seria de lecturi conform planului. Pulsul lui a crescut la 114 – apoi la 118 – apoi la 124.

La fiecare antract, Beard avea doi bărbați vânjoși pregătiți să-l poarte aproape pe sus pe Dickens la odaia lui, unde Inimitabilul se întindea gâfâind, incapabil să scoată altceva decât silabe fără sens sau sunete incoerente, preț de cel puțin zece minute bune înainte ca autorul atâtor cărți lungi să poată rosti o singură propoziție coerentă. Apoi Beard sau Dolby îl ajutau pe Dickens să ia câteva înghițituri mici de brandy amestecat cu apă și Charles se ridica, își prindea o floare proaspătă la rever și se întorcea degrabă pe scenă.

Ritmul lui cardiac continua să crească la fiecare reprezentație.

În prima seară din martie, 1870, Dickens a prezentat ultima lectură din apreciatul său *David Copperfield*.

Pe 8 martie, a ucis-o pe Nancy pentru ultima dată. La câteva zile după asta, m-am întâlnit întâmplător cu Charles Kent în Piccadilly și, pe când luam prânzul, acesta mi-a spus că în drum spre scenă, Dickens îi șoptise: „O să mă fac praf."

Potrivit lui Frank Beard, el se făcuse deja praf. Dar a mers mai departe.

Era la mijlocul lui martie – chiar pe când turneul avea asupra lui cele mai grave efecte – când regina l-a chemat pe Dickens la Buckingham Palace pentru o întrevedere.

Dickens nu fusese în stare să umble cu o seară înainte și nici în acea dimineață, dar a izbutit să șontâcăiască în prezența Maiestății Sale. Eticheta de curte nu-i permitea să stea jos (deși cu un an înainte, primind aceeași onoare, bătrânul Carlyle, anunțând că era un om bătrân și fără puteri, se așezase pe un scaun și dăduse naibii eticheta).

Dickens a stat în picioare tot timpul cât a ținut întrevederea. (Dar la fel a făcut și Victoria, aplecându-se ușor pe spătarul unei sofale – avantaj refuzat autorului care stătea sfâșiat de durere în fața ei.)

Întâlnirea fusese prilejuită parțial de faptul că Dickens îi arătase niște fotografii din Războiul Civil american domnului Arthur Helps, membru al Consiliului de Coroană, și Helps le menționase Maiestății Sale. Dickens îi trimisese apoi fotografiile reginei.

Glumeț cum era, Dickens îi scrisese nefericitului Helps un bilet în care pretindea a crede că fusese chemat la palat pentru a fi făcut baronet. „Vrem ca *De la Gad's Hill Place* să fie atașat titlului nobiliar, te rog", scria el, „...invocând pentru asta pe divinul William și Falstaff. Cu această stipulare, trimit iertarea și binecuvântările mele."

S-a spus că domnul Helps și alți membri ai curții n-au fost prea în apele lor de rușine din pricina acestei neînțelegeri până când cineva le-a explicat gluma Inimitabilului.

În timpul întrevederii cu regina, Dickens a adus numaidecât vorba de visul premonitoriu pe care se spunea că îl avusese – și îl împărtășise altora – președintele Abraham Lincoln în noaptea de dinainte să fie asasinat. Aceste premoniții ale morții iminente îl preocupau în mod evident pe Inimitabil la momentul acela și adusese vorba de visul lui Lincoln față de mulți prieteni ai săi.

Maiestatea Sa i-a reamintit că ea participase la reprezentația cu *Adâncul înghețat,* în urmă cu vreo treisprezece ani. Cei doi au discutat câteva momente despre soarta evidentă a Expediției Franklin, apoi despre starea actuală a expediției arctice și după aceea, cine știe cum, au atacat veșnicul subiect al problemei funcționărești. De la aceasta, conversația îndelungii întrevederi regale s-a mutat la educația națională și la înfricoșătorul preț al cărnii la măcelării.

Nu pot decât să-mi imaginez, Dragi Cititori, la fel cum trebuie să o faceți și voi peste atâtea decenii după toate acestea, cum trebuie să fi arătat și sunat întrevederea aceea pentru Maiestatea Sa stând lângă sofa și comportându-se, după cum i-a spus mai târziu autorul însuși Georginei, „ciudat de timid... și ca o fetișcană, într-un fel", iar Dickens stând țeapăn, însă aparent relaxat, poate cu mâinile la spate, în vreme ce piciorul și brațul stâng pulsau și îl dureau și amenințau să-l trădeze, făcându-l să se prăbușească la pământ.

Înainte să se încheie întrevederea, se spune că Maiestatea Sa a rostit încet:

– Să știi că este unul dintre marile noastre regrete că nu am avut niciodată ocazia de a asista la una dintre lecturile voastre.

– Și eu regret asta, doamnă, ar fi răspuns Dickens. Îmi pare rău, dar deja de două zile ele s-au încheiat oficial. După atâția ani, lecturile mele s-au încheiat.

– Și o lectură particulară ar ieși din discuție? a întrebat Victoria.

– Mă tem că da, Maiestatea Voastră. Și oricum nu mi-aș dori să țin o lectură particulară. Vedeți dumneavoastră, doamnă, succesul lecturilor mele este garantat de publicul mixt. Nu același lucru este valabil pentru alți autori care citesc în public, dar pentru mine așa a funcționat.

– Înțelegem, a spus Maiestatea Sa. Și înțelegem de asemenea că ar fi o dovadă de neconsecvență dacă ați renunța la hotărârea

voastră. Întâmplător știm, domnule Dickens, că dumneata ești cel mai consecvent om.

A surâs atunci și Dickens i-a mărturisit mai târziu lui Forster că era sigur că suverana se gândea la acel moment din urmă cu treisprezece ani, când el refuzase din prima să apară înaintea Maiestății Sale încă în costum și cu machiajul pe față după farsa comică care urmase spectacolului cu *Adâncul înghețat*.

La încheierea întrevederii, regina i-a oferit un exemplar cu autograf din al său *Jurnal al vieții mele în Scoția* și a cerut un set din operele lui.

– Am prefera, dacă se poate, a spus ea, să îl primim în după-amiaza aceasta.

Dickens zâmbise și se înclinase ușor, dar spusese:

– Cer din nou indulgența Majestății Voastre și un timp mai lung în care să leg într-un fel mai potrivit cărțile mele pentru Maiestatea Voastră.

Mai târziu, i-a trimis un set complet al operelor sale legate în marochin împodobit cu aur.

Ultima lectură de care îi spusese reginei a avut loc pe 15 martie. În acea ultimă seară, a citit din *Colind de Crăciun* și din „Proces". Acestea fuseseră dintotdeauna preferatele mulțimii. Nepoata lui, micuța Mekitty, era prezentă pentru prima dată în seara aceea și Kent mi-a spus mai târziu că ea tremurase când bunicul ei – „Venerabilul", îi spunea ea – vorbise pe voci ciudate. Hohotise neconsolată când îl văzuse pe Venerabilul ei *plângând*.

Eram și eu în public în seara aceea – în spate, neobservat, între umbre. Nu puteam absenta.

Îmi dădeam seama că pentru ultima oară în lume, publicul englez îl auzea pe Charles Dickens dându-le glas lui Sam Weller și Ebeneezer Scrooge, și Bob Cratchitt, și Tiny Tim.

Publicul era extrem de numeros, dădea pe delături. Mulțimile se strânseseră în fața celor două intrări ale sălii, de pe Regent Street și Piccadilly, cu ore bune înaintea evenimentului. Mai târziu, fiul lui Dickens, Charley, i-a spus fratelui meu că „mi s-a părut că niciodată nu l-am auzit citind așa bine și cu așa puțin efort".

Dar eu am fost acolo și am văzut efortul pe care l-a făcut Dickens ca să nu se piardă. Apoi scena procesului din *Documentele postume ale clubului Pickwick* s-a terminat și – cum făcea de fiecare dată – Dickens a ieșit pur și simplu de pe scenă.

Publicul uriaș a luat-o razna. Ovațiile în picioare erau vecine cu isteria pură. De mai multe ori, Dickens s-a întors pe podium și apoi a plecat din nou și de fiecare dată a fost chemat înapoi. În cele din urmă, a calmat mulțimea și a ținut un discurs scurt pe care era evident că îl ticluia de ceva timp și pentru rostirea căruia, acum, a trebuit să-și depășească emoțiile vizibile: lacrimile îi curgeau pe obraji în lumina lămpilor cu gaz, în vreme ce nepoata lui hohotea în loja familiei.

– Doamnelor și domnilor, ar fi mai mult decât nepotrivit – întrucât ar fi ipocrit și lipsit de sentiment – dacă v-aș ascunde că închei acest episod din viața mea cu o durere incomensurabilă.

A vorbit pe scurt despre cei cincisprezece ani în care ținuse lecturi publice – despre cum văzuse el acele lecturi ca pe o datorie față de cititorii și publicul său – și a vorbit despre înțelegerea cu care îl răsplătiseră acei cititori și acel public. Ca o compensație pentru plecarea lui, a menționat că *Misterul lui Edwin Drood* va apărea curând (publicul a fost prea vrăjit, tăcut și încremenit pentru a reacționa cu aplauze la vestea aceasta).

– Din lumina asta orbitoare, a conchis el, apropiindu-se puțin de lămpile cu gaz și de publicul lui tăcut (cu excepția suspinelor blânde), dispar acum pe veci, luându-mi rămas-bun din suflet, cu recunoștință, respect și afecțiune.

A coborât atunci șchiopătând de pe scenă, dar uralele neîntrerupte l-au adus înapoi o ultimă oară.

Cu obrajii uzi de lacrimi, Charles Dickens a trimis un sărut în sală, a fluturat din mână și a părăsit șontâcăind scena pentru ultima dată.

Întorcându-mă pe jos acasă prin ploaia măruntă în seara aceea de martie, cu o nouă scrisoare nedeschisă de la Caroline Clow – alte abuzuri atent detaliate, eram sigur – în buzunar, am băut des din butelca mea argintie.

Publicul lui Dickens – gloata pe care o văzusem și auzisem răcnind chiar în seara aceea – ar fi insistat, atunci când afurisitul acela de scriitor preferat al lor alegea în sfârșit să moară, să-l îngroape în cimitirul de la Westminster Abbey alături de marii poeți. Acum eram sigur de asta. Acolo aveau să-l îngroape și de-ar fi fost nevoie să-i poarte cadavrul pe umerii lor îmbrăcați în lână aspră și să-i sape mormântul cu mâna lor.

M-am decis să-mi iau liber de la scris a doua zi – o miercuri – și să merg în Rochester, să vizitez catedrala și să-l caut pe domnul Dradles, și acolo să fac aranjamentele finale pentru adevărata moarte și înhumare ale lui Charles Dickens.

46

– Uite-aci-i blocu', a șoptit Dradles, mângâind fața unei pietre din peretele care semăna cu oricare dintre celelalte în semiîntuneric. Și uite-aci unealta cu care să-l scoț'.

În lumina slabă a opaițului, l-am văzut vârând mâna adânc sub straturile de flanel și moleschin și pânză murdară și scoțând o rangă lungă cât antebrațul lui.

– Iar-aci sus, vezi, ciobitura pe care-o făcui io, domnu' Billy Wilkie Collins. I-uşor cum ai deschide cu cheia uşa din faţ-a propriei matale case, vez'?

Nu reuşeam să văd ciobitura din partea de sus a blocului de piatră, acolo unde acesta era lipit cu mortar, dar capătul turtit al răngii a găsit-o. Dradles a suflat aburi de rom spre mine, gemând, lăsându-şi toată greutatea pe partea ridicată a răngii. Piatra a strigat.

Scriu „a strigat", Dragi Cititori, şi nu „a scrâşnit" sau „a hârşâit" sau „a scos un sunet puternic", deoarece zgomotul produs de blocu' de piatră când a alunecat mai mulţi centimetri din locul său străvechi din zidul criptei era exact ca acela al unei femei strigând.

L-am ajutat pe Dradles să înlăture blocul surprinzător de greu şi să îl aşeze pe pietrele întunecate şi jilave de pe scările curbate ale criptei. Felinarul dezvăluia o gaură dreptunghiulară care ştiam sigur că era prea mică pentru ce mă interesa pe mine. Când Dradles a lăsat să cadă ranga de fier pe podea în spatele meu, recunosc că am sărit câţiva centimetri.

– Haide, apleacă-te şi traje cu ochiu', fă cunoştinţă cu ăi' vechi de-acolo, a cârâit pietrarul.

A mai tras o duşcă din sticla lui omniprezentă, în timp ce eu am ţinut felinarul în dreptul deschizăturii şi am încercat să arunc o privire înăuntru.

Din câte vedeam, locul arăta într-adevăr prea mic pentru ce aveam eu nevoie. Un spaţiu de mai puţin de treizeci de centimetri despărţea peretele acela exterior de primul zid interior al unei vechi cripte şi, chiar dacă vedeam că spărtura aceea îngustă cobora cu, poate, o jumătate de metru sub nivelul pasarelei exterioare şi podelei pe care noi stăteam ghemuiţi, bună parte din cavitatea aceea care se întindea în ambele direcţii ale spărturii făcute de noi era plină pe jumătate cu oase sfărâmate, sticle antice şi alte mizerii.

L-am auzit pe Dradles râzând în pumn în stânga mea. Probabil îmi văzuse mina îngrozită la lumina opaițului.

– Îț' spui că-i prea-ngust, așa-i, domnu' Billy Wilkie Collins? Da' nu-i. Îi perfect. Dă-te-ncolo o țâră.

Am ținut felinarul în timp ce Dradles s-a apropiat ciucit. Și-a atins buzunarele umflate și, deodată, în mâna lui dreaptă a apărut un femur lung de animal.

– Ăsta de unde-l ai? am șoptit.

– De la unu' din câniii ăia mari pe care i-aț' aruncat de probă-n groapa cu var, de un' altundeva? Doar io-s ăl' de strânje de p-acolo, nu? Acuma, uită-te și învață.

Dradles a vârât femurul lung de câine, sau ce o fi fost, din lateral în mica apertură și l-a aruncat cu o smucire din degete. L-am auzit bocănind pe mizeriile de jos și într-o parte, la vreun metru distanță.

– Aș putea aduce-aci oasele de la o canisă-ntreagă, a rostit el prea tare. Da' nu la câni ne gândim să se-alăture ălor vechi aci, n-așa?

N-am spus nimic.

Dradles și-a atins iarăși straturile de haine soioase și prăfoase și, deodată, ținea în mână o țeastă de om căreia îi lipsea doar maxilarul.

– Cine este... cine a fost ăla? am șoptit.

Nu-mi plăcea deloc că vocea mea suna tremurat în spațiul acela îngust, dar reverberant.

– O, mda, numele ălor morți îs importante, da' nu pentru ei, ci pentru noi, ăi' de ne mișcăm, eh? a râs Dradles. Hai să-i zicem Yorick.

Din nou, bătrânul trebuie să-mi fi văzut expresia în lumina felinarului, căci a râs tare – ecoul acelui hămăit de bețiv se întorcea la noi dinspre bolțile în cruce de la nivelurile superioare și dinspre pereții coridorului curbat și descendent al scărilor în care ne aflam și dinspre încăperile neînchipuite și tunelurile și hăurile cufundate în beznă absolută mult sub noi.

– Domnu' Billy Wilkie Collins să nu creadă că pietrarii nu ştiu şi nu pot să recite din Bard, a şoptit bătrânul. Iac-aci, ducă-se Bietu' Yorick.

Şi cu aceasta a introdus cu grijă craniul prin spaţiul strâmt, l-a ţinut într-o mână şi l-a aruncat în stânga, făcându-l să dispară în cavitatea îngustă. Sunetul pe care l-a produs lovindu-se de pietrele, sticlele şi mizeriile de jos a fost memorabil.

– Cu craniile-i 'ntotdeauna cel mai greu, a rostit Dradles fericit. Şirele de spinări, alea cu tăte vertebrele intacte, pe-alea le poţi răsuci ca pe-un şarpe putrezit şi nu contează dacă mai cad din ele nişte bucăţi. Pe-acolo pe unde poate trece un craniu, poate trece-un om întreg. Sau zece oameni întregi. Sau o sută. Văzut-ai destul, domnu' Billy Wilkie?

– Da.

– Fii băiat bun, atuncia, ş-ajută-mă să ridic piatra asta la locu' ei. Când o să-ţ' termini treaba aci jos, anunţă-l pe moş Dradles şi io o să lipesc cu mortar de nime' n-o să-şi dea seama c-aci s-a umblat de la Noe-ncoace.

Afară, în vântul tăios de martie, i-am dat bătrânului pietrar trei sute de lire sterline în bancnote de diferite mărimi. În timp ce eu le număram, limba lungă şi uscată a lui Dradles continua să iasă din gură, iţindu-se surprinzător de roz şi pământie, ca a unei şopârle din Galapagos, lingându-şi buza de sus şi obrajii presăraţi cu praf.

– Şi vor mai fi o sută de lire în fiecare an, am şoptit. Câte zile vei mai avea.

S-a uitat la mine printre gene. Vocea lui, când a vorbit, era mult, mult prea puternică.

– Domnu' Billy Wilkie Collins nu-ş' zice, sper, că tăcerea lu' moş Dradles tre' cumpărat, nu? Dradles îşi poate ţine gura ca orice om de ispravă. Sau ca orice fel de om, la o adică. Dacă unu' care-a făcut aia ce mata vrei să faci se gândeşte să cumpere tăcerea,

poa' să se gândească și la ce altcev-ar putea face-n plus ca să fie *sigur* de tăcerea aia. Ast-ar fi o greșeală, domnu' Billy Wilkie. Mare greșeală. I-am zis ucenicului meu totu' despre treaba asta de-aci și l-am pus să jure c-o să păstreze taina, altfel va muri în chinuri de furia lui Dradles, da' iel știe, domnu'. Iel știe. Și ar vorbi de-ar fi să i se-ntâmple ceva neplăcut lu' bunu' și voinicu' lui stăpân, moș Dradles.

M-am gândit în clipa aceea la ucenicul lui – un surdomut idiot, dacă-mi aminteam bine. Dar am spus:

– Prostii. Consider-o o rentă viageră. O plată anuală în schimbul serviciului și timpului dumitale dedicat cauzei noastre comune...

– Dradles știe ce-i aia rentă viageră, tot așa cum știe că Yorick pe care l-am lăsat acolo era un om foarte poznaș, tinere Horatio. Anunță-l numa' pe Dradles când vrei ca lespedea, care-acu' arată bine și veche, să fie lipită cu mortar pe veci.

Și cu aceasta s-a întors pe călcâiu-i ros și s-a îndepărtat, ducându-și degetul la ceea ce ar fi putut fi borul unei ipotetice pălării. Nu s-a uitat înapoi.

Vânzările lunare ale romanului *Soț și soție* în foileton nu au fost la fel de impresionante cum fuseseră cele ale *Pietrei Lunii*. Nu mai erau cozi lungi de oameni care să aștepte lansarea lunară a fasciculelor. Reacția critică era călâie, ba chiar ostilă. Publicul cititor englez era, așa cum anticipasem, enervat de atenta și precisa mea descriere a abuzurilor de sine și de alții din partea creștinilor musculari atleți. Frații Harper din New York anunțau că publicul cititor american manifesta un interes limitat și chiar mai puțină indignare pentru nedreptatea legilor engleze ale căsătoriei care permiteau – ba chiar încurajau – capturarea unui membru al cuplului într-o căsnicie nedorită.

Niciunul dintre aceste fapte nu mă deranja câtuși de puțin.

Dacă nu ați citit *Soț și soție* în viitorul vostru, Dragi Cititori (deși sper sincer ca romanul să fie încă tipărit de acum într-un secol și mai bine), îngăduiți-mi să vă ofer o mostră din el aici. În această scenă din capitolul 54 (pagina 226 din ediția princeps), o pun pe biata mea eroină captivă în căsnicie, Hester Dethridge, să aibă parte de o întâlnire înfricoșătoare (cel puțin pentru mine):

„Arătarea și-a făcut apariția întunecată și umbroasă în plăcuta lumină a soarelui. La început n-am văzut decât silueta palidă a unei femei. După puțin timp, a început să capete substanță, luminându-se dinăuntru spre afară – luminându-se, luminându-se, luminându-se, până când am avut în fața ochilor imaginea MEA, de parcă aș fi stat în fața unei oglinzi – dublura mea, privindu-mă cu propriii-mi ochi... mi-a spus, cu propria-mi voce: «Ucide-l.»"

Cassell's Magazine îmi plătise un avans de cinci sute de lire și un total de șapte sute cincizeci. Aranjasem pentru o publicare a romanului *Soț și soție* în trei volume, cu data lansării pe 27 ianuarie, din partea firmei F.S. Ellis. În pofida vânzărilor moderate din America, reprezentanții *Harper's* s-au arătat așa încântați de calitatea primelor fascicule, încât mi-au trimis un cec întru totul neașteptat, în valoare de cinci sute de lire. În același timp, eu scrisesem romanul cu intenția clară de a fi adaptat scenic – în unele privințe, acesta și romanele mele viitoare aveau să fie schițe ale unor adaptări pentru teatru – și abia așteptam să mai încasez ceva din această foarte urgentă transpunere scenică din teatrele din Londra și America.

Comparați toate acestea cu lipsa de productivitate literară a lui Charles Dickens din ultimul an și mai bine.

Prin urmare, a fost cu atât mai exasperant, într-o zi din mai, când trecusem pe la birourile de pe Wellington Street ale revistei *All the Year Round* ca să discut (solicit) revizuiri ale drepturilor

mele de autor cu Wills sau Charley Dickens – numai pentru a afla că amândoi plecaseră să ia prânzul – și, intrând dintr-un birou în altul, cum era obiceiul meu acolo, am dat peste o scrisoare contabilă deschisă din partea lui Forster și Dolby.

Era o balanță a câștigurilor lui Dickens din lecturi și, privind-o, am simțit scarabeul dindărătul ochiului meu drept mișcându-se, dându-mi o durere cruntă care mi-a strâns fruntea. Îndurând o atare agonie crescândă, am citit următoarele lucruri scrise de Dolby pe trei coloane, strâns:

Suma lecturilor plătite ale lui Charles Dickens din ultimii ani se ridica la 423, inclusiv 111 ținute pe când Arthur Smith era administratorul Inimitabilului, 70 sub îndrumarea lui Thomas Headland și 242 sub a lui Dolby. Se părea că Dickens nu ținuse niciodată contabilitatea exactă a profiturilor sale sub îndrumarea lui Smith și Headland, dar în primăvara aceasta le estima la aproximativ 12 000 de lire. Sub Dolby, acele profituri atinseseră aproape 33 000. Rezulta astfel un total de vreo 45 000 – o medie de mai bine de 100 de lire pe lectură – și, potrivit biletului lui Dickens anexat, asta reprezenta aproape o jumătate din întreaga valoare actuală a averii sale, estimate la aproximativ 93 000 de lire.

Nouăzeci și trei de mii de lire sterline. Tot anul trecut și acesta, din pricina investiției personale în producția dramatică a piesei *Negru și alb*, a împrumuturilor mari către Fechter, a constantelor cheltuieli de întreținere ale căsoaiei de la Gloucester Place (la care se adăugau salariile celor doi servitori și al bucătăresei de acolo), a generoaselor mele plăți către Martha R. și mai ales a nevoii constante de a cumpăra cantități mari de opiu și morfină în scopuri medicale personale, mă luptasem să rezist din punct de vedere financiar. Cum îi scrisesem lui Frederick Lehmann cu un an înainte (când acel bun prieten se oferise să-mi împrumute bani): „Am să plătesc Literele. Afurisite fie Literele!"

Pentru că vremea era rea, în după-amiaza aceea mă întorceam acasă cu o cabrioletă de la Wellington Street, când am văzut-o pe fiica lui Dickens, Mary (pe care familia și toți apropiații o strigau „Mamie"), mergând pe Strand în ploaie. I-am cerut imediat vizitiului să oprească, să dea fuga până la ea și am aflat că se plimba singură și neprotejată în ploaie (se întorcea la casa Milner Gibson după un prânz în centru) deoarece nu reușise să oprească o trăsură. Ajutând-o să urce în cabrioleta mea, am bătut în tavan cu bastonul și i-am strigat vizitiului:

– La Hyde Park Place numărul 5, vizavi de Marble Arch.

În timp ce apa picura de pe ea pe tapiserie – îi oferisem două batiste curate cu care să se șteargă pe față și pe mâini, măcar – și când i-am văzut ochii înroșiți, mi-am dat seama că plânsese. Am stat de vorbă pe când cabrioleta avansa încet spre nord prin trafic și ea se ștergea. Sunetul ploii pe acoperișul trăsurii era deosebit de insistent în după-amiaza aceea.

– Ești așa bun, a început tânăra tulburată (deși, la vârsta avansată de treizeci și doi de ani, cu greu mai putea fi numită tânără). Ai fost mereu așa bun cu familia noastră, Wilkie.

– Și așa voi fi mereu, am murmurat. Am primit la rândul meu bunătate fără margini din partea familiei voastre de-a lungul anilor.

Birjarul de deasupra noastră, stând în ploaie, striga și pocnea din bici, dar nu în bietul lui cal, ci în vizitiul unei căruțe ce-i tăiase calea.

Mamie nu părea să mă asculte. Dându-mi înapoi batistele acum ude leoarcă, a suspinat și a spus:

– Ieri-seară am fost la Balul Reginei, știi, și m-am distrat foarte bine! A fost mare veselie! Tata trebuia să mă însoțească, dar în ultimul minut n-a mai fost în stare...

– Nu din cauza sănătății, sper, am spus.

– Ba da, din păcate, ba da. Spune că piciorul său stâng – și acestea sunt cuvintele lui, așa că trebuie să mă ierți – este doar un sac

de durere. Abia își trage piciorul după el până la birou ca să scrie, zi de zi.

– Mă înspăimântă ce aud de la tine, Mamie.

– Da, da, așa suntem cu toții. Cu o zi înaintea Balului Reginei, tata a avut un musafir – o fată foarte tânără cu aspirații literare, cineva recomandat și trimis tatei de lordul Lytton – și în vreme ce tata îi spunea ce mare bucurie simțea scriind cartea asta cu *Drood* pentru serializare, fata asta cu ambiții mari a avut îndrăzneala să întrebe: „Și dacă muriți înainte să scrieți toată cartea?"

– Scandalos, am murmurat.

– Da, da. Ei bine, tata – știi cum uneori când poartă o discuție și zâmbește privirea lui se concentrează deodată pe ceva foarte îndepărtat – a spus: „Aha! M-am gândit la asta de câteva ori." Și fata a început să se agite...

– Și pe bună dreptate, am zis.

– Da, da... dar când tata a văzut că o stânjenește, a vorbit foarte încet pe cel mai blând tot al lui, spunându-i: „Nu poți decât să-ți vezi mai departe de lucru, înțelegi – să lucrezi cât ai timp."

– Foarte adevărat, am apreciat. Toți scriitorii gândim așa în această privință.

Mamie a început să-și facă de lucru cu boneta, punându-și în ordine buclele ude și lăsate ale părului, și eu am avut un răgaz ca să contemplu viitorul relativ trist al ambelor fiice ale lui Dickens. Tânăra Katey era măritată cu un tânăr foarte bolnav și era în momentul acela un paria din cauza despărțirii tatălui de mama ei și, totodată, din cauza propriilor sale flirturi și comportamentului ei inadecvat. Avusese dintotdeauna o limbă mult prea ascuțită atât pentru urechea Societății, cât și pentru aceea a majorității bărbaților din care unul i-ar fi putut deveni partener de viață. Mamie era mai puțin inteligentă decât Kate, dar încercările ei uneori frenetice de-a fi acceptată în societate erau puse în aplicare mereu la

marginea societății, de obicei în vârtejul bârfei malițioase, iar asta tot din cauza atitudinilor politice ale tatălui ei, a comportamentului surorii sale și-a propriului ei celibat. Ultima variantă serioasă de căsătorie pentru Mamie fusese Percy Fitzgerald, dar – cum spusese Katey cu ocazia Revelionului trecut – Percy o alesese pe „vrăjitoare afectată" și renunțase la ultima sa șansă de a intra în familia Dickens pe calea căsătoriei.

– Ce bine ne va prinde să ne întoarcem la Gad's Hill Place, a spus Mamie deodată, terminând de aranjat fustele-i ofilite și de pus într-un simulacru de orânduială dantela udă a corsetului.

– O, plecați curând de la casa Milner Gibson? Aveam impresia că Charles a închiriat-o pentru o perioadă mai lungă.

– Numai până pe 1 iunie. Tata arde de nerăbdare să se întoarcă la Gad's Hill peste vară. Vrea ca ziua de 2 sau 3 iunie să ne găsească pe toți acolo, fericiți, cu casa deschisă. Nu va mai avea multe motive să vină în oraș atunci, pentru tot restul verii, știi. A merge cu trenul este *atât* de greu pentru tata în ultimul timp, Wilkie. De asemenea, îi va fi mai ușor lui Ellen să vină în vizită acolo decât i-a fost în oraș.

Am clipit auzind și apoi mi-am dat jos ochelarii ca să-i șterg cu una dintre batistele murate pentru a-mi ascunde reacția.

– Domnișoara Ternan va veni în vizită acolo? am întrebat degajat.

– O, da, Ellen a fost o musafiră regulată în ultimii câțiva ani – fără-ndoială fratele tău sau Katey ți-a spus asta, Wilkie! Dacă mă gândesc mai bine, e ciudat că tu însuți n-ai fost musafir acolo în perioadele când Ellen a venit să stea. Dar apoi... tu ești așa ocupat!

– Da, am spus.

Deci Ellen Ternan era în continuare un musafir frecvent la Gad's Hill. Asta era o surpriză. Eram sigur că Dickens își pusese fiicele să jure că vor păstra tăcerea în privința aceasta – alt motiv pentru care societatea să le ocolească pe toate – dar aiurita aceea

de Mamie uitase. (Sau presupusese că eram încă un prieten atât de apropiat al tatălui ei, încât el trebuia să-mi fi spus.)

Am înțeles în momentul acela că niciunul dintre noi – niciun prieten al lui Dickens sau membru al familiei, sau chiar biografii săi dintr-o epocă viitoare precum a voastră, Dragi Cititori – nu va cunoaște povestea reală a ciudatei sale relații cu actrița Ellen Ternan. Era oare adevărat că îngropaseră un copil în Franța, cum dedusesem eu după ce surprinsesem acea frântură de discuție dintre ei la gara Peckham? Trăiau acum doar ca frate și sororă, pasiunea lor – în care se lăsaseră purtați de la început – rămânând în urmă pentru totdeauna? Sau pasiunea aceea renăscuse sub o nouă formă, apropiindu-se de aducerea ei la cunoștința publicului – poate un foarte scandalos divorț și o a doua căsătorie pentru bătrânul romancier. Avea Charles Dickens să-și găsească *vreodată* fericirea alături de o femeie care păruse să-i scape în toată viața lui de persoană pasională, naivă, bântuită de romantism?

Romancierul din mine era curios. În rest, puțin îmi păsa de răspunsuri. Vechiul prieten din mine își dorea puțin ca Dickens să-și fi găsit acea fericire în timpul vieții. În rest, recunoșteam că viața lui Dickens trebuia să se încheie și că el trebuia să *dispară* – pierdut, nimicit, stârpit, cadavrul lui niciodată găsit – astfel încât gloatele de adulatori să nu-l poată îngropa în cimitirul de la Westminster Abbey. Asta era foarte important.

Mamie turuia mai departe despre ceva – trăncănea despre cineva cu care dansase și flirtase la Balul Reginei – dar dintr-odată trăsura s-a oprit și eu am tras cu ochiul pe geamul lovit de ploaie și am văzut Marble Arch.

– Să te conduc la ușă, am spus, pășind afară și ajutând-o pe caraghioasa fată bătrână să coboare.

– O, Wilkie, a făcut ea, luându-mi mâna, chiar că ești cel mai galant om.

Mă întorceam singur pe jos de la Adelphi Theatre la câteva seri după această întâlnire fortuită, când cineva sau ceva a șuierat la mine de pe o alee întunecată.

M-am oprit, m-am întors și am ridicat bastonul cu măciulie de bronz, așa cum ar face orice gentleman când este amenințat de un tâlhar la ceas de seară.

– Domnule Collinsss, a șuierat silueta întunecată din capătul îngust al aleii.

Drood, mi-am spus. Inima mi-a luat-o la galop și pulsul a început să-mi bubuie în tâmple. Mă simțeam încremenit, incapabil să fug. Am strâns bastonul cu ambele mâini.

Silueta întunecată a făcut doi pași spre ieșirea de pe alee, dar nu a păși în plină lumină.

– Domnule Collinsss... eu sssunt, Reginald Barrisss.

Mi-a făcut semn să mă apropii.

Nu voiam să intru pe alee, dar din gura acelui culoar negru și urât mirositor vedeam un trapezoid de lumină de la felinarul din depărtare căzând peste fața siluetei întunecate. Avea aceeași barbă zbârlită și murdară, aceiași ochi umbriți ai unui om vânat mișcându-se rapid dintr-o parte în alta. Am văzut doar o secundă dinții lui în lumina slabă, însă păreau să se fi stricat. Detectivul Reginal Barris cel odinioară chipeș, încrezător și voinic, devenise forma aceea temătoare, obscură, șoptindu-mi de pe o alee.

– Credeam că ești mort, am spus cu voce slabă.

– Nu ssunt departe de assta, a răspuns forma din umbră. Mă vânează pretutindeni. Nu-mi lassă timp ssă dorm sau ssă mănânc. Trebuie ssă mă mișc neîncetat.

– Ce vești ai? am întrebat.

Țineam pe mai departe bastonul greu pregătit.

– Drood și supușii lui au sstabilit o dată la care ssă-l ia pe prietenul tău, Dickenss, a șuierat la mine. Respirația lui era râncedă,

chiar și de la trei pași distanță. Mi-am dat seama că dinții lipsă trebuiau să-l facă să șuiere în felul acela ca Drood.

– Când?

– 9 iunie. Peste nici trei ssăptămâni.

A cincea aniversare, mi-am spus. Era logic. Am întrebat:

– Cum adică, îl vor *lua?* Îl vor ucide? Îl vor răpi? Îl vor duce în Orașul Subteran?

Silueta mizeră s-a cutremurat. Și-a tras pălăria ponosită mai jos, astfel încât chipul lui a fost înghițit din nou de întuneric.

– Eu ce să fac? am întrebat.

– Îl poți pune în gardă, a hârâit Barris. Dar nu sse poate ascunde nicăieri – în nicio țară nu ar fi în ssiguranță. Odată ce Drood sse hotărăște la un lucru, așa sse face. Dar poate îi sspui lui Dickenss să-și pună lucrurile în ordine.

Pulsul meu continua să gonească.

– Nu pot face ceva pentru *tine?*

– Nu, a spus Barris. Ssunt ca și mort.

Înainte să mai pot întreba ceva, silueta întunecată s-a dat în spate și apoi a părut să se topească în pietrele soioase ale aleii. Trebuia să fi fost acolo o scară spre o pivniță pe care nu o puteam vedea, însă pentru ochii mei silueta umbroasă pur și simplu s-a topit, împuținându-se din vedere până când a dispărut.

9 iunie. Dar cum să aranjez lucrurile cu Dickens înainte de data asta? Peste puțin timp avea să se întoarcă la Gad's Hill Place și amândoi lucram pe brânci, fiecare la romanul său. Cum îl puteam ademeni – mai ales unde voiam să-l duc – astfel încât să pot face ceea ce trebuia să fac? Și înainte de 9 iunie, aniversarea accidentului de la Staplehurst pe care Dickens o rezervase întotdeauna întâlnirii cu Drood?

Compusesem o scrisoare formală și destul de rece către Wills, cerându-i înapoierea drepturilor de autor pentru toate povestirile

și romanele mele care apăruseră de-a lungul timpului în *All the Year Round*, și Dickens însuși îmi răspunsese în ultima săptămână din luna mai 1870.

Chiar și partea oficială a scrisorii era surprinzător de prietenoasă – mă asigura că hârtiile erau pregătite în clipa aceea și că, chiar dacă în contract nu se stipula o atare înapoiere a dreptului de autor, toate aceste drepturi aveau să-mi fie returnate imediat. Totuși, scurta lui perorație părea melancolică, aproape o expresie a singurătății.

„Dragul meu Wilkie", îmi scria, „nu vin să te văd fiindcă nu vreau să te deranjez. Poate ți-ar face ție plăcere să mă vezi din când în când. Cine știe?"

Asta era perfect.

I-am scris imediat lui Dickens un mesaj călduros, întrebându-l dacă ne-am putea întâlni „cât de curând posibil, dar de preferat înaintea aniversării pe care o ții anual în această perioadă". Dacă Dickens n-a ars biletul meu, cum îi era obiceiul, modul acesta de exprimare ar putea părea destul de criptic oricui l-ar citi peste ani.

Când a venit un răspuns călduros și afirmativ din partea lui Dickens, până la 1 iunie, mi-am încheiat ultimele pregătiri și am demarat finalul Actului al treilea.

47

Unde mă aflu?

La Gad's Hill. Dar nu la Gad's Hill Place, ci doar la Gad's Hill, locul unde Falstaff a încercat să-i tâlhărească pe călători, dar a fost tras pe sfoară de „treizeci de ticăloși" – de fapt, doar de Prințul Hal și un prieten – și puțin a lipsit să fie jefuit el însuși înainte să o rupă la fugă speriat.

Trăsura mea neagră este parcată pe-o parte la Falstaff Inn. Atelajul închiriat seamănă mai degrabă cu un dric, ceea ce se și potrivește. Este aproape invizibil în umbrele de sub arborii înalți în vreme ce ultimele raze ale crepusculului încep să se stingă. Vizitiul de pe capră nu este un vizitiu, ci un marinar pe care l-am angajat doar pentru noaptea aceasta, plătindu-l echivalentul salariului pe șase luni al unui vizitiu adevărat. E un vizitiu nepriceput, dar este totodată un străin. Nu vorbește engleza (comunic cu el grație brumei de germană învățată în școală și limbajului semnelor) și nu știe nimic despre Anglia sau personalitățile ei. Va porni pe mare din nou peste zece zile și ar putea să nu se mai întoarcă niciodată pe țărmurile engleze. Nimic nu-i trezește curiozitatea. E un vizitiu îngrozitor – caii îi simt nepriceperea și nu-i arată pic de respect – însă e un vizitiu perfect pentru noaptea aceasta.

Când o fi?

Este blânda seară de 8 iunie 1870, la douăzeci de minute după ce soarele a apus. Rândunelele și liliecii țâșnesc prin umbră și ies în câmp deschis, aripile liliecilor și cozile bifurcate ale rândunelelor văzându-se ca niște V-uri culcate pe vitraliul clar și neted de culori palide în acuarelă care este crepusculul.

Îl văd pe Dickens traversând cu pas sprinten drumul – sau încercând să pășească sprinten, dat fiind că șontâcăiește ușor. Poartă straiele negre pe care îi propusesem eu să la îmbrace pentru această ieșire și are pe cap un soi de pălărie moale, pleoștită. În ciuda piciorului evident bolnav, nu poartă baston în seara aceasta. Deschid ușa și el sare în trăsură, așezându-se lângă mine.

– Nu am spus nimănui unde merg, rostește el cu respirația întretăiată. Exact cum ai cerut tu, dragul meu Wilkie.

– Îți mulțumesc. Discreția aceasta va fi necesară doar acum.

– Totul e foarte misterios, spune el când eu bat în tavanul trăsurii cu bastonul meu greu.

– Așa trebuie să fie, îl liniștesc. Astă-noapte, dragul meu Charles, vom afla fiecare răspunsul la un mare mister – al tău fiind cel mai mare.

Nu mai spune nimic și comentează doar o dată când trăsura se clatină, se hurducăie și sare, mergând spre est pe drumul cel mare. Vizitiul-marinar mână caii mult prea tare și intră în gropi și virează brusc din calea traficului din sens opus, amenințând să răstoarne trăsura cu noi înăuntru în șanțul plin de apă din clipă în clipă.

– Vizitiul tău pare că se grăbește nejustificat de tare, spune Dickens.

– E străin, explic eu.

După un timp, Dickens se apleacă peste mine și se uită pe fereastra stângă la turla catedralei Rochester care se înalță precum o suliță neagră pe fundalul cerului palid.

– A! face el, iar mie mi se pare că simt mai mult confirmare decât surpriză în această silabă.

Trăsura se oprește la intrarea în cimitir, scrâșnind și scârțâind, și noi coborâm – eu purtând un felinar mic, neaprins, și amândoi mișcându-ne oarecum țepeni din pricina călătoriei zbuciumate de până acolo – și apoi vizitiul pocnește iar din bici și trăsura neagră pleacă huruind în amurgul adânc.

– Nu voiai să ne aștepte trăsura? întreabă Dickens.

– Vizitiul se va întoarce după mine la timpul oportun, spun.

Dacă Dickens observă că am spus „pentru mine", și nu „pentru noi", nu face niciun comentariu. Intrăm în cimitir. Biserica și partea aceea veche a orașului, ca și cimitirul, sunt pustii și cufundate în liniște. Mareea s-a retras și acum se simte izul putred al mâlului din mlaștina mareică, dar de undeva de dincolo de acesta vin mireasma proaspătă de sare a mării și sunetul valurilor lenețe. Singura sursă de lumină este semiluna în descreștere.

Dickens spune încet:

– Acum ce urmează, Wilkie?

Scot pistolul din jiletcă – chinuindu-mă un moment ca să desfac cocoşul şi cătarea proeminente din căptuşeala buzunarului – şi îl îndrept spre el.

– A! face Dickens din nou şi nici acum nu se simte surpriza în tonul său. În urechile mele, prin bubuitul pulsului, silaba aceasta sună doar a tristeţe, poate chiar a uşurare.

Stăm acolo, aşa, preţ de o clipă, un tablou straniu şi stingher. Vântul dinspre mare înfioară ramurile pinilor din preajma zidului care separă cimitirul de stradă. Tivul şi gulerele libere ale hainei lungi de vară a lui Dickens fâlfâie în jurul lui ca nişte fanioane negre. Ridică o mână ca să-şi ţină borul pălăriei sale moi.

– La groapa cu var mergem, deci? întreabă Dickens.

– Da.

Trebuie să încerc de două ori înainte de a rosti pentru ca vorba să iasă cum trebuie. Am gura foarte uscată. Ard de dorinţa să beau din butelca mea cu laudanum, dar nu vreau să-mi distrag atenţia de la Dickens nici pentru o clipă.

Fac semn cu pistolul şi Charles începe să păşească spre întunecimea din spatele cimitirului, unde aşteaptă groapa descoperită. Merg în urma lui la distanţă de câţiva paşi, având grijă să nu mă apropii prea tare, în caz că Inimitabilul ar face o încercare neaşteptată de a-mi lua arma.

Deodată, el se opreşte şi mă opresc şi eu, mai fac doi paşi în spate, ridicând pistolul şi ţintind.

– Dragul meu Wilkie, îţi pot cere un lucru?

Vocea lui este atât de moale, încât cuvintele aproape nici nu ajung la mine, acoperite de şuieratul vântului prin puţinii copaci şi multele tufişuri de mlaştină de acolo.

– Nu prea mi se pare momentul potrivit pentru cereri, Charles.

– Poate, spuse el și văd că zâmbește în lumina slabă a lunii. Nu-mi place să se uite la mine și cu atât mai puțin întors spre mine în felul acesta. Sperasem că va rămâne cu spatele până ce vom ajunge la groapa cu var și fapta va fi săvârșită. Dar eu tot am una, continuă el încet. Absolut înnebunitor, nu pot detecta pic de teamă în vocea lui, care este mult mai sigură decât a mea. Dar numai una.

– Ce?

– Poate sună ciudat, Wilkie, dar deja de câțiva ani am avut puternica premoniție că voi muri de aniversarea accidentului de la Staplehurst. Pot duce mâna la vestă ca să mă uit la ceas?

Ce sens are? îmi spun amețit. Ca pregătire pentru seara aceasta, am băut aproape dublul dozei mele obișnuite de laudanum și m-am injectat de două ori cu morfină, iar acum simt efectul acestor leacuri nu atât ca stenic, ci ca o stranie amețeală.

– Da, uită-te, dar repede, reușesc să rostesc.

Dickens își scoate cu calm ceasul, îl studiază la lumina lunii și îi întoarce arcul încet și enervant înainte de a-l pune la loc.

– E trecut cu câteva minute de zece, spune. Amurgul ăsta de toamnă durează așa mult în această perioadă din an, iar noi am plecat târziu. Nu mai e mult până la miezul nopții. Nu pot explica de ce – dat fiind că țelul tău evident este acela ca nimeni să nu cunoască felul sau locul morții mele, sau modul de înhumare – dar ar însemna ceva pentru *mine* dacă mi s-ar permite să împlinesc diversele-mi premoniții și să părăsesc lumea aceasta pe 9 iunie, și nu pe 8.

– Speri să vină cineva sau să se întâmple ceva care să te ajute să scapi, spun pe noul meu glas tremurat.

Dickens ridică doar din umeri.

– Dacă intră cumva cineva în cimitir, poți oricum să mă împușți și să fugi prin ierburile de mare înapoi la trăsura care te așteaptă aproape.

– Ți-ar găsi cadavrul, spun pe un ton plat. Și ai fi îngropat în cimitirul de la Westminster Abbey.

Dickens râde atunci. Este râsul acela zgomotos, firesc, senin și molipsitor pe care l-am auzit din partea lui de atâtea ori înainte.

– Despre *asta* este vorba, dragul meu Wilkie? Westminster Abbey? Îți alungă întru câtva temerile faptul că am stipulat deja în testament că cer un serviciu funerar simplu și mic? Fără ceremonii la Westminster Abbey sau altundeva. Spun clar că nu vreau mai mult de trei trăsuri în ultima procesiune funerară și nu mai mulți oameni la înmormântare decât pot aduce acele trei trăsuri mici.

Pulsul meu galopant – și acum migrena pulsând la fel de iute – pare a-ncerca să se sincronizeze cu bubuitul distant al valurilor pe bancul de nisip aflat undeva la est, însă ritmul neregulat al vântului refuză să se oprească.

– Nu va exista nicio procesiune funerară, spun.

– Evident, nu, zise Dickens și mă înfurie cu alt zâmbet mic. Un motiv în plus de a-mi îngădui această ultimă, mică favoare înainte de-a ne despărți pentru totdeauna.

– Cu ce scop? întreb într-un târziu.

– Spuneai că fiecare dintre noi va rezolva un mister astă-noapte. Presupun că misterul meu este ce se află – dacă se află ceva – dincolo de clipa morții. Dar al tău care este, Wilkie? Ce mister îți dorești să rezolvi în această minunată seară?

Nu zic nimic.

– Permite-mi să-ți spun ce bănuiesc eu, rostește Dickens. Ai vrea să știi cum s-ar fi sfârșit *Misterul lui Edwin Drood*. Și poate chiar să afli cum se leagă Drood *al meu* de Drood *al tău*.

– Da.

Se uită iarăși la ceas.

– Nu mai sunt decât nouăzeci de minute până la miezul nopții. Am adus o sticlă de brandy – la sugestia ta (deși Frank

Beard s-ar îngrozi dacă ar afla asta) – și sunt sigur că ai adus și tu ceva răcoritor. Ce zici să găsim undeva pe aici un loc comod de șezut și să purtăm o ultimă discuție înainte să răsune clopotele din turla aceea, pecetluindu-mi soarta?

– Crezi că am să mă răzgândesc, spun cu un zâmbet malițios.

– De fapt, dragul meu Wilkie, nu cred nici măcar o clipă că vei face asta. Cum nu sunt sigur nici că aș vrea să o faci. Sunt foarte... istovit. Nu mă dau însă în lături de la o ultimă conversație și de la o dușcă de brandy în taina nopții.

Cu aceasta, Dickens se răsucește pe călcâie și se uită printre lespezile dimprejur, căutând un loc de șezut. Am de ales între a-l urma și a-l împușca acolo, urmând să-i trag cadavrul după mine cale de mulți metri către groapa cu var. Sperasem să evit această ultimă ofensă la adresa amândurora. Și, sincer să fiu, nu mă deranjează ideea de a ședea câteva minute până când îmi va trece amețeala asta pasageră.

Cele două pietre funerare pe care le alege drept scaune, între care se află o lespede mai lungă și mai lată care ar putea fi o masă joasă, de peste un metru lățime, îmi amintesc de ziua în care, chiar în acest cimitir, Dickens a făcut pe chelnerul pentru Ellen Ternan, mama ei și pentru mine.

După ce primește permisiunea, Dickens își scoase sticla de brandy din buzunarul jiletcii și o pune pe masa de piatră, în fața sa, și eu procedez la fel cu butelca mea argintie. Îmi dau seama că ar fi trebuit să pipăi buzunarele Inimitabilului când îndreptasem prima dată pistolul către el. Știu că Dickens își ține propriul pistol într-un sertar la Gad's Hill Place, dar și arma automată cu care l-a ucis pe Sultan. Aparenta lipsă de mirare a lui Dickens în fața țelului „ieșirii noastre misterioase" mă face să cred că ar putea să fi ascuns o armă asupra sa înainte să vină la trăsură... și asta ar putea explica pasivitatea sa altminteri inexplicabilă.

Dar acum este prea târziu. Va trebui doar să fiu atent la el în scurtul răstimp rămas.

Stăm în tăcere o vreme. Apoi clopotele bat ora unsprezece în turla înaltă și, încordat cum sunt, tresar atât de tare, încât aproape apăs accidental trăgaciul pistolului pe care îl țin îndreptat spre inima lui Dickens.

El îmi observă reacția, dar nu spune nimic în timp ce eu pun arma pe pulpa piciorului, ținând-o îndreptată spre el, însă scoțând degetul dinăuntrul a ceea ce Hatchery numise, cred, „garda trăgaciului".

Vocea lui Dickens, după lunga tăcere, mă face să tresar din nou.

– Aceasta este arma pe care ne-a arătat-o odată detectivul Hatchery, nu-i așa?

– Da.

Vântul face ierburile să foșnească un moment. Temându-mă parcă de liniștea aceasta, de parcă mi-ar slăbi hotărârea, mă forțez să spun:

– Știi că Hatchery este mort?

– O, da.

– Și știi *cum* a murit?

– Da, răspunde Dickens. Știu. Mi-au spus prietenii din Poliția Metropolitană.

Nu mai avem ce să ne zicem pe acest subiect. Mă conduce însă la problema care este singurul motiv pentru care Charles Dickens rămâne în viață în această ultimă oră.

– M-a surprins că ai folosit un personaj – în mod evident un detectiv deghizat, cu capul lui mare de păr fals – pe nume Datchery în *Edwin Drood*, spun. O atare parodie la adresa bietului Hatchery, mai ales având în vedere... ăă... regretabilele amănunte ale morții sale, cu greu poate fi un lucru cuviincios.

Dickens se uită la mine. Cum ochii mi s-au adaptat la întunericul din cimitir, așa departe de primele felinare stradale sau de

ferestrele caselor locuite, lespezile funerare din jurul nostru – și mai ales cea turtită, din marmură ușoară, dintre mine și Dickens, ca o masă de joc pe care ne-am etalat ultimele mâini la pocher – par a reflecta lumina lunii peste chipul lui Dickens aidoma unor slabe imitații ale reflectoarelor cu gaz pe care el le pregătise pentru lecturile sale.

– Nu este o parodie, mă corectează. Este un memento afectuos.

Sorb din butelcă și flutur din mână, îndepărtând ideea. Nu este importantă.

– Deși povestea ta cu Drood nu e încheiată nici pe jumătate – numai patru fascicule lunare au văzut lumina tiparului și întregul manuscris reprezintă în clipa de față doar jumătate din întreaga lungime a cărții – tu l-au ucis deja pe tânărul Edwin Drood. Te întreb ca de la un profesionist la altul – și ca unul cu categoric mai multă experiență și poate mult mai competent să scrie despre mistere – cum poți spera să întreții interesul, Charles, când ai comis crima atât de timpuriu în desfășurarea poveștii, fără a avea decât o singură alegere logică pentru ucigaș... pe John Jasper, un răufăcător cât se poate de evident.

– Ei bine, spune Dickens, ca un profesionist răspunzându-i altuia, trebuie să ne amintim că... stai!

Mâna cu pistolul urcă instinctiv și eu clipesc rapid pentru a-mi alunga moleșeala, în timp ce îndrept țeava spre inima lui, la distanță de vreun metru și ceva. A intrat cineva în cimitir? Încearcă el să-mi distragă atenția?

Nu. Se pare că Inimitabilul a fost doar fulgerat de un gând.

– Cum se face, dragul meu Wilkie, continuă Dickens, că știi despre aspectul lui Datchery și chiar despre uciderea sărmanului Edwin, când aceste scene, ba chiar aceste fascicule nu au apărut încă și... aa... Wills. Ai obținut cumva o copie a poveștii de la Wills. William Henry e un om drag, un prieten de nădejde, dar n-a mai

fost el însuși de la accident încoace, de când aude ușile acelea trântindu-se și scârțâind în capul lui.

Nu spun nimic.

– Prea bine, atunci, zice Dickens. Știi despre uciderea tânărului Drood în ajunul Crăciunului. Știi că Crispsparkle descoperă ceasul și acul de cravată ale lui Edwin în râu, deși corpul lui nu e de găsit. Știi că bănuiala cade pe tânărul străin din Ceylon cu temperament înflăcărat, Neville Landless, fratele frumoasei Helen Landless, și că s-a găsit sânge pe bastonul lui Landless. Știi că logodna lui Edwin cu Rosa a fost ruptă și știi că unchiul lui Edwin, opiomanul John Jasper, a leșinat după crimă când a aflat că logodna nu mai exista și că evidenta lui gelozie nu avusese temei. În acest moment am scris șase din cele douăsprezece fascicule contractate. Dar care este întrebarea ta?

Simt căldura laudanumului în brațe și picioare și devin mai nerăbdător. Scarabeul din creier e și mai nerăbdător decât mine. Îl simt cum fojgăie înainte și înapoi pe lângă puntea nasului meu, uitându-se întâi printr-un ochi, apoi prin celălalt, ca și când ar căuta o perspectivă mai bună.

– John Jasper a comis crima în ajunul Crăciunului, spun, fluturând pistolul puțin. Pot numi chiar și arma crimei... eșarfa aceea lungă și neagră pe care te-ai dat de ceasul morții să o menționezi de cel puțin trei ori până acum fără vreun motiv temeinic. Indiciile tale numai subtile nu sunt, Charles!

– Trebuia să fie o cravată foarte lungă, spune el cu un alt zâmbet enervant. Dar am schimbat-o într-o eșarfă.

– Știu, spun nerăbdător. Charley mi-a zis că ai insistat să apară cravata în ilustrație, după care i-ai spus lui Field să o schimbe într-o eșarfă. Cravată, eșarfă, puțin contează. Întrebarea rămâne: cum poți spera să ții cititorii interesați în a doua jumătate a cărții dacă știm cu toții că John Jasper va fi dezvăluit drept criminal?

Dickens pregetă înainte să grăiască, lovit parcă de un gând important. Pune încet sticla cu brandy pe lespedea roasă de intemperii. Din cine ştie ce motiv, şi-a pus ochelarii – ca şi când discuţia aceasta despre noua lui carte ce nu va fi încheiată niciodată ar cere să-mi citească ceva cu voce tare – şi spectrul acum dublu reflectat al lunii transformă lentilele ochelarilor în discuri alb-argintii opace.

– Vrei să termini tu cartea, şopteşte el.

– Poftim?

– Ai auzit bine, Wilkie. Vrei să-l abordezi pe Chapman şi să-i spui că poţi termina tu romanul în locul meu – William Wilkie Collins, faimosul autor al *Pietrei Lunii* – sărind să ducă mai departe opera prietenului său dispărut, a fostului său colaborator decedat. William Wilkie Collins, le vei spune dragilor Chapman şi Hall îndureraţi, este singurul om din Anglia – singurul om din lumea vorbitoare de engleză – singurul om din toată lumea! – care a cunoscut mintea lui Charles Dickens destul cât el, William Wilkie Collins, să poată încheia misterul atât de tragic trunchiat de neaşteptata dispariţie a mai sus-menţionatului domn Dickens, care aproape sigur şi-a luat singur viaţa. Vrei să închei tu *Misterul lui Edwin Drood*, dragul meu Wilkie, şi astfel să-mi iei literalmente locul în sufletul cititorilor, ca şi în analele marilor autori ai timpului nostru.

– Asta-i absolut absurd, strig atât de tare, încât mă crispez şi mă uit în jur stânjenit. Ecoul vocii mele s-a întors dinspre catedrală şi turnul ei. E absurd, şoptesc pripit. Nu am un astfel de gând sau o atare ambiţie. N-am *avut* niciodată un gând sau o ambiţie ca aceasta. Îmi scriu propriile cărţi nemuritoare – *Piatra Lunii* s-a vândut mai bine decât *Casa umbrelor* sau povestea asta la care lucrezi acum! –, iar o istorisire cu mister precum *Piatra Lunii* – cum ţi-am arătat în seara asta – a fost infinit mai atent ticluită decât această confuză tărăşenie a uciderii lui Edwin Drood.

– Da, sigur că da, spune Dickens încet. Dar surâde din nou în felul acela răutăcios al lui. Dacă aș fi primit un șiling de fiecare dată când văzusem surâsul acela, n-ar mai fi trebuit să scriu niciodată.

– Pe deasupra, spun, îți cunosc secretul. Cunosc „Marea Surpriză", inteligentul tău motor al intrigii, cel care atât de evident pune în mișcare povestea asta destul de străveziе – judecând după standardele mele profesionale.

– O? face Dickens îndeajuns de afabil. Te rog, fii atât de bun să mă luminezi, dragul meu Wilkie. Ca neofit în treaba asta cu misterele, s-ar putea să-mi fi scăpat propria Mare Surpriză atât de evidentă.

Ignorându-i sarcasmul și îndreptând lejer pistolul spre capul lui, spun:

– Edwin Drood nu este mort.

– Nu?

– Nu. Jasper *a încercat* să-l ucidă, asta este clar. Și Jasper poate chiar să creadă că încercarea i-a reușit. Dar Drood a supraviețuit, este viu și își va uni forțele cu „eroii" tăi atât de evidenți: Rosa Bud, Neville și sora lui, Helena Landless, creștinul tău muscular – clericul Crispsparkle și chiar cu marinarul ăla pe care-l introduci în scenă așa târziu...

Îmi storc memoria după numele personajului.

– Locotenentul Tartar, îmi sare în ajutor Dickens.

– Da, da. Eroicul cățărător pe frânghie, locotenentul Tartar, îndrăgostit pe dată și așa convenabil de Helen Landless, și toți ceilalți... îngeri binevoitori... vor conspira cu Edwin Drood pentru aducerea la lumină a ucigașului... John Jasper!

Dickens își scoate ochelarii, îi studiază un moment cu un zâmbet, după care îi pliază atent în etuiul lor, pe care-l pune înapoi în buzunarul hainei. Îmi vine să-i strig: *Aruncă-i! Nu vei mai avea nevoie de ochelari! Dacă-i ții acum, va trebui să-i pescuiesc eu mai târziu din groapa cu var!*

– Și Dick Datchery va fi unul dintre acești... îngeri binevoitori... ajutându-l pe Edwin revenit printre cei vii să dea în vileag identitatea ucigașului ratat? spune el încet.

– Nu, răspund, neputându-mi ascunde triumful din glas, întrucât așa-numitul „Dick Datchery" este, de fapt, Edwin Drood însuși... deghizat!

Dickens se așază pe lespedea funerară și se gândește la cele auzite un moment. Am mai văzut înainte această statuie tăcută și nemișcată a lui Charles Dickens cel aflat mereu în mișcare, dar numai atunci când îi dădusem șah-mat la una dintre puținele mele partide de șah victorioase jucate împotriva lui.

– Ești... această extrapolare este... *foarte* inteligentă, dragul meu Wilkie, rostește el într-un târziu.

Nu mai e nevoie să vorbesc. Este aproape miezul nopții. Sunt deopotrivă îngrijorat și nerăbdător să ajungem la groapa cu var nestins și să ducem la îndeplinire treaba din noaptea aceasta, apoi să plec acasă și să fac o baie fierbinte.

– Am însă o singură întrebare, te rog, spuse el încet, lovind în sticla sa cu arătătorul său îngrijit.

– Care?

– Dacă Edwin Drood a supraviețuit tentativei de crimă din partea unchiului său, de ce trebuie să se supună atâtor chinuri... să stea ascuns, să-și caute aliați, să se dea drept aproape comicul Dick Datchery? De ce nu iese pur și simplu în față și nu le spune autorităților că unchiul său a încercat să-l ucidă în ajunul Crăciunului? Că s-a străduit, poate, într-adevăr încât să arunce corpul presupus mort, dar, în fapt, inconștient al lui Edwin într-o groapă cu var nestins (unde el trebuie să se fi trezit și de unde să se fi târât afară când substanța acidă începea să-i topească pielea și hainele... o scenă delicioasă, îți recunosc meritul, ca de la un profesionist la altul, dar nu una, recunosc și asta, pe care aș avea motiv să o

scriu)... dar sigur că atunci nu *avem* niciun ucigaș, ci doar un unchi smintit *încercând* să ucidă, și nici vreun motiv pentru care Edwin Drood să rămână ascuns. Lipsește atunci crima lui Edwin Drood, iar misterul e aproape nesemnificativ.

– Drood are motive să rămână ascuns până la momentul oportun, spun cu încredere, deși nu am idee care ar putea fi acestea. Iau o dușcă lungă de laudanum, dar am grijă să nu închid ochii nici măcar o clipă.

– Ei, îți doresc noroc, dragul meu Wilkie, spuse Dickens cu un râs degajat. Dar ar trebui să știi asta înainte de-a încerca să închei cartea după schema pe care eu nici n-am încredințat-o hârtiei... *tânărul Edwin Drood este mort. John Jasper, sub influența aceluiași opiu-laundanum pe care îl bei tu în clipa de față, l-a ucis pe Edwin în ajunul Crăciunului, exact cum suspectează cititorul în acest moment, la jumătatea cărții.*

– Asta e absurd, spun din nou. Gelozia lui John Jasper față de nepotul lui din pricina Rosei Bud e atât de mare, încât îl *ucide* pe tânăr? Și atunci... aveam înainte jumătate de roman de umplut cu nimic altceva decât cu... ce? Mărturia lui John Jasper?

– Da, spuse Dickens cu un zâmbet realmente malefic. Exact așa. Restul *Misterului lui Edwin Drood* este într-adevăr – sau cel puțin miezul lui va fi – alcătuit din confesiunile lui John Jasper și ale alter ego-ului său, Jasper Drood.

Clatin din cap, dar amețeala doar sporește.

– Și Jasper nu este unchiul lui Drood, cum suntem făcuți să credem, continuă Dickens. Este *fratele* lui Drood.

Vreau să râd de asta, dar îmi iese ca un fornăit deosebit de zgomotos.

– Frate!

– O, da. Tânărul Edwin, îți amintești, are de gând să plece în Egipt ca membru al unei echipe de ingineri. Are de gând să *schimbe*

Egiptul pentru totdeauna, poate chiar să se stabilească acolo. Dar ce nu știe Edwin, dragul meu Wilkie, era că fratele lui vitreg (și *nu* unchiul), Jasper *Drood*, nu John Jasper, s-a născut acolo... în Egipt. Și acolo a deprins puterile întunecate.

– Puteri întunecate?

Uit mereu să țin pistolul ridicat, dar acum salt iarăși țeava spre Dickens.

– Mesmerism, șoptește Charles. Controlul minților și acțiunilor altora. Și nu doar nivelul jocurilor noastre de salon al mesmerismului, Wilkie, ci genul serios de control al minții care se apropie de veritabila citire a gândurilor, adică de telepatie. Exact genul de contact mintal pe care l-am văzut în carte între tânărul Neville Landless și frumoasa lui soră, Helen Lawless. Ei și-au cizelat abilitățile mintale în Ceylon. Jasper Drood le-a învățat pe ale sale în Egipt. Când Helen Lawless și Jasper Drood se vor întâlni în sfârșit pe câmpul bătăliei mesmerice – și o vor face – va fi o scenă despre care cititorii vor vorbi cu admirație secole la rând.

Helen Landless, nu Lawless, îmi spun, observând că Dickens își confundă propriile personaje. *Ellen Lawless Ternan. Nici în ultimul fragment neterminat al unei cărți ratate Dickens nu se poate opri să nu lege cea mai frumoasă și misterioasă femeie din roman de propria-i fantezie și obsesie. Ellen Ternan.*

– Asculți, dragul meu Wilkie? întreabă Dickens. Pari pe cale să te lași furat de somn.

– Nicidecum, spun. Dar chiar dacă John Jasper este de fapt Jasper Drood, fratele mult mai mare al victimei, ce interes va avea asta pentru cititorul care va trebui să mai îndure câteva sute de pagini de banală confesiune?

– Nicio clipă confesiunea nu va fi *banală*, chicotește Dickens. În acest roman, dragul meu Wilkie, ne vom afla în mintea și

conștiința unui ucigaș într-un fel care nu a mai fost experimentat până acum de cititori în istoria literaturii. Deoarece John Jasper – Jasper Drood – este *doi* oameni, înțelegi... două personalități tragice și complete, ambele blocate în creierul îmbibat de opiu al unui prim-cantor laic al catedralei Cloisterham... Face o pauză, se întoarce, gesticulează teatral spre turla și clădirea măreață din spatele său. ...al catedralei *Rochester*. Și chiar în criptele acelea... Gesticulează din nou și privirea mea ametită îi urmează gestul. ...în criptele acelea John Jasper/ Jasper Drood va ascunde tot ce a mai rămas din iubitul său nepot și frate, Edwin, aruncat în groapa cu var nestins. Oasele și craniul lui.

– Asta este... spun împleticit.

Dickens râde în hohote.

– Poate, spune el, continuând să râdă în barbă. Dar cu toate răsturnările de situație viitoare, cititorul va fi... *ar fi fost*... încântat să afle multele revelații care urmează... *ar fi urmat*... în povestea asta. De pildă, dragul meu Wilkie, John Jasper-Drood al nostru a comis crima sub influența deopotrivă a mesmerismului și opiului. Cel din urmă, opiul în cantități tot mai mari, a fost declanșatorul pentru comanda mesmerică de a-și ucide fratele.

– Asta nu are sens, spun. Noi am discutat în repetate rânduri faptul că niciun hipnotizator nu poate pune cu succes pe cineva să comită o crimă... *să comită orice crimă*... împotriva convingerilor morale și etice ale persoanei în cauză.

– Da, spune Dickens.

Bea ce i-a mai rămas din brandy și vâră sticla în buzunarul interior de sus, stânga (iar eu memorez unde este pentru mai târziu). Ca de fiecare dată când discută despre un șiretlic narativ sau alt element al artei sale, vocea lui Charles Dickens este un amestec între veteranul profesionist și băiatul emoționat, nerăbdător să spună o poveste.

– Dar nu ascultai, dragul meu Wilkie, când am explicat că un hipnotizator suficient de puternic – eu însumi, de pildă, dar fără-ndoială John Jasper Drood sau celelalte figuri egiptene, cu care încă nu am făcut cunoștință, aflate dincolo de suprafața acestei povești – *poate mesmeriza o persoană cum este prim-cantorul catedralei Closterham să trăiască într-o lume închipuită unde să nu știe literalmente ce face.* Și opiul și poate – să spunem – morfina în cantități mari sunt cele care alimentează această fantezie continuă care îl poate duce, fără știrea lui, la crimă și chiar la mai rău.

Mă aplec în față. Pistolul este în mâna mea, dar e uitat.

– Dacă Jasper își ucide nepotul... fratele... pe când se află sub controlul mesmeric al acestui Celălalt tenebros, șoptesc, cine este Celălalt?

– A! exclamă Charles Dickens, lovindu-se încântat peste genunchi. Aceasta este cea mai satisfăcătoare și minunată parte a misterului, dragul meu Wilkie! Niciun cititor dintr-o mie – ba nu, nici măcar unul din zece milioane – niciun coleg scriitor dintre sutele pe care îi cunosc și stimez – nu va putea, până la finalul confesiunii lui John Jasper–Drood, să ghicească adevărul, anume că adevăratul hipnotizator și adevăratul ucigaș din misterul lui Edwin Drood nu este nimeni altul decât...

Clopotele din turla înaltă aflată în spatele lui încep să bată.

Clipesc într-acolo. Dickens se răsucește pe lespedea lui funerară ca să privească, de parcă turnul urmează să facă altceva decât să adăpostească în tăcere și răceală și orbește clopotele care-i anunță osânda.

Când cele douăsprezece bătăi se încheie și ultimele ecouri se sting peste străzile întunecate din Rochester, Dickens se întoarce înapoi spre mine și zâmbește:

– Am auzit dangătele-n miez de noapte, Wilkie.

– Ce spuneai? îl îndemn. Identitatea hipnotizatorului? Adevăratul ucigaș?

Dickens își încrucișează brațele la piept.

– Am dezvăluit destul din povestea asta pentru o noapte. Clatină din cap, suspină și oferă un zâmbet subțire. Și pentru o viață, conchide.

– Ridică-te, îi spun.

Mă simt așa de amețit, încât aproape cad când mă ridic, la rândul meu. E greu să țin ca lumea pistolul și felinarul neaprins, de parcă aș fi uitat cum să fac două lucruri deodată.

– Umblă, îi comand, deși nu-mi dau seama dacă mă adresez lui Dickens sau propriilor mele picioare.

Mai târziu îmi dau seama ce ușor i-ar fi fost lui Dickens să fugă în acel scurt moment, pe când amândoi mergem spre capătul cimitirului și apoi prin ierburile aspre de la marginea mlaștinii unde așteaptă groapa cu var nestins.

Dacă Dickens o lua la fugă – și dacă eu ratam primul foc grăbit – ar fi fost o joacă de copii pentru el să alerge și să se târască, și să se ascundă printre tufișurile înalte de mlaștină. Ar fi dificil să-l găsesc acolo pe lumină și aproape imposibil în bezna nopții, chiar și cu felinarul mic pe care îl aveam. Până și sunetul de alergare sau de târâre ar fi acoperit de vântul întețit și de bubuitul valurilor în depărtare.

Dar el nu fuge. El deschide drumul. Pare-se că fredonează o piesă lentă în barbă. Nu recunosc melodia.

Când ne oprim, el e la marginea gropii cu var, dar cu fața către mine.

– Trebuie să ții minte, spune, că obiectele de metal din buzunarele mele nu se vor topi în var. Ceasul, oferit mie de Ellen... sticla... acul de cravată și...

– Țin minte, scrâșnesc.

Deodată îmi vine foarte greu să respir.

Dickens aruncă o privire peste umăr la varul din groapă, dar rămâne îndreptat spre mine.

– Da, exact aici l-aș fi pus pe Jasper Drood să mărturisească, în carte, că a adus cadavrul lui Edwin Drood... Jasper este mai tânăr decât noi doi, Wilkie, așa că, deși opiul i-a redus abilitățile fizice la jumătate, nu i-a fost greu să poarte pe brațe câteva sute de metri corpul băiatului mort...

– Ține-ți gura, spun.

– Vrei să mă întorc? întreabă Dickens. Să mă uit în altă parte? Să stau cu fața la groapă?

– Da. Nu. Fă ce vrei.

– Atunci, am să continui să mă uit la tine, dragul meu Wilkie. Fostul meu prieten și tovarăș de călătorie și cândva înflăcărat colaborator.

Apăs pe trăgaci.

Zgomotul incredibil pe care îl face pistolul și neașteptatul lui recul în mâna mea – nu pot spune cu toată sinceritatea că-mi amintesc întru totul experiența descărcării lui pe scara servitorilor, iarna trecută – aproape mă fac să scap arma.

– Dumnezeule mare, zice Dickens. Stă în continuare în picioare acolo. Își pipăie pieptul, pântecele, vintrele și pulpele aproape comic. Cred că ai ratat, spune.

Și tot nu fuge.

Au mai rămas, știu, trei gloanțe în pistol.

Cu tot brațul tremurând, țintesc de data asta mai întâi și trag din nou.

Coada hainei lui Dickens sare cam până la nivelul mijlocului său. Începe să se pipăie iarăși. De data aceasta, ridică haina și, în lumina lunii, văd degetul lui itindu-se prin gaura făcută de glonț. Trebuie că i-am ratat șoldul cu mai puțin de trei centimetri.

– Wilkie, zice Dickens foarte încet, poate ar fi mai bine pentru amândoi dacă...

Trag din nou.

Acum, glonțul îl nimerește pe Dickens în susul pieptului – nu poți confunda sunetul acela, ca un ciocan greu lovind o halcă de carne rece – și el se răsucește o dată și cade pe spate.

Dar nu în groapa cu var. Zace la marginea gropii.

Și e încă viu. Aud hârâitul zgomotos al respirației lui îngreunate. Pare să gâlgâie puțin, de parcă ar avea sânge în plămâni. Mă apropii până ce ajung lângă el, de partea opusă gropii. Când ridică privirea, mă întreb dacă mă vede ca pe o siluetă grozavă decupată pe cerul înstelat.

În scrierile mele, am fost nevoit – în câteva ocazii – să folosesc termenul acela francez urât, *coup de grâce* – și din cine știe ce motiv am întotdeauna dificultăți în a-mi amintit cum se scrie. Nu am însă nicio dificultate în a-mi aminti ce desemnează – lovitura finală trebuie să fie în creier, pentru a fi sigur.

Și nu a mai rămas decât un singur glonț în pistolul lui Hatchery.

Lăsându-mă într-un genunchi, pun felinarul jos și mă așez pe vine alături de Inimitabil, creatorul unor neghiobi precum Dedlock și Barnacle, și Dombey, și Grewgious, dar și al unor nelegiuiți, paraziți și suflete negre precum Fagin și Artful Dodger, și Squeerse, și Casby, și Slyme, și Pecksniff, și Scrooge, și Vholese, și Smallweed, și Weegs, și Feldeby, și Bumble, și Lammle, și Hawk, și Fag, și Tigg, și...

Apăs tare țeava armei grele a lui Hatchery în tâmpla lui Charles Dickens care geme. Îmi dau seama că țin mâna stângă goală ridicată ca un fel de scut care să-mi protejeze fața de ploaia de aschii din craniu, sânge și materia cerebrală care va erupe într-o secundă sau două.

Dickens bolborosește, încercând să vorbească.

– Ininteligibil... îl aud că geme. Apoi: Scoală-te... trezește-te... Wilkie, scoală...

Sărmanul ticălos smintit încearcă să se trezească din ceea ce trebuie să creadă că este un coșmar teribil. Poate că așa suntem cu toții târâți afară din viață, gemând și strâmbându-ne și rugându-ne unui Dumnezeu absent și hain să ne putem trezi.

– Scoală... spune el și eu apăs trăgaciul.

S-a făcut. Creierul care a zămislit și a insuflat viață lui David Copperfield și Pip, și Esther Sommerson, și Uriah Heep, și Barnaby Rudge, și Martin Chuzzlewit, și Bob Cratchit, și Sam Weller, și Pickwick, și o sută de alte ființe care trăiesc în mințile a milioane de cititori este împrăștiat acum pe marginea gropii cu var, descriind o linie de mâzgă cenușiu-roșie aparent uleioasă în lumina lunii. Numai așchiile desprinse din țeastă par albe.

Chiar și beneficiind de avertismentul lui, aproape uit să-i iau obiectele personale de aur și metal înainte să-i rostogolesc cadavrul în groapă.

Nu-mi place să-l ating și încerc să am de-a face doar cu stofa hainelor lui, lucru posibil când îi iau ceasul, sticla, monedele din buzunar și acul de cravată, dar pentru inele și butoni, sunt nevoit să iau contact cu carnea lui în răcire.

Aprind felinarul cu pavăză pentru această ultimă operațiune și observ – cu o mică satisfacție – că mâna mea este sigură când scapăr chibritul și-l apropii de fitil. Am adus în buzunarul exterior al hainei o pungă din pânză de sac făcută sul și acum pun în ea toate obiectele metalice, având grijă să nu scap nimic în iarba mare de aici, lângă groapă.

Termin până la urmă și pun punga înapoi în buzunarul umflat, alături de pistol. Va trebui să-mi amintesc să opresc la râul din apropiere și să arunc toate aceste lucruri – pistolul și punga – în apele lui adânci.

Dickens zace lăbărțat în imposibil de inconștienta atitudine cunoscută doar morților. Stând cu cizma pe pieptul lui însângerat, mă gândesc să rostesc niște cuvinte, dar decid să n-o fac. Sunt momente când cuvintele prisosesc, chiar și pentru un scriitor.

E nevoie de mai mult efort decât mi-am închipuit, dar după mai multe opintiri zdravene cu piciorul și o ultimă lovitură, Dickens se rostogolește o dată și alunecă în varul nestins. Lăsat așa, corpul ar pluti pe jumătate și ar rămâne vizibil până la venirea luminii, drept care înșfac drugul de fier pe care l-am plasat între buruieni pentru noaptea aceasta și împing și înțep și îmi las greutatea pe el – se simte ca și cum ai înfige cu o tijă într-un sac mare cu seu moale – până când corpul coboară și rămâne cufundat în întregime.

Apoi, aprinzând felinarul doar cât să mă conving că nu am sânge sau alte materiale incriminante pe mine, sting lumina și mă întorc la drum pentru a chema pe vizitiul-marinar și trăsura. În timp ce pășesc printre lespezile care strălucesc, fluier încet o melodie. Poate, îmi spun, este aceeași pe care a fluierat-o Dickens în barbă cu doar câteva minute înainte.

– Scoală-te! Wilkie... trezește-te! Scoală.

Am gemut, m-am rostogolit, mi-am aruncat antebrațul peste frunte, dar am reușit să deschid un ochi. Capul îmi bubuia de-o durere cauzată de laudanum și morfină, semn de supradoză. Lumina subțire a lunii zugrăvea dungi aleatorii peste mobilierul din dormitorul meu. Și peste un chip aflat la doar câțiva centimetri de al meu.

Celălalt Wilkie ședea pe marginea patului. Nu mai fusese niciodată așa aproape... niciodată.

Vorbea.

Vocea lui, de data aceasta, nu era vocea mea, și nici măcar o imitație modificată a vocii mele. Era vocea unei femei bătrâne și

certărețe, vocea uneia dintre Surorile Ciudate din scena de deschidere a piesei *Macbeth*.

El sau ea mi-a atins brațul gol și nu a fost atingerea unei ființe vii.

– Wilkie... a expirat el/ea spre mine, chipul bărbos aproape atingându-l pe al meu. Respirația lui – respirația mea – puțea a hoit. Ucide-l. Trezește-te. Ascultă la mine. Termină-ți cartea... înainte de 9 iunie. Termină *Soț și soție* repede, săptămâna viitoare. Și-n ziua când o termini, ucide-l.

48

Ca răspuns la scrisoarea mea trimisă ca reacție la preludiul său cu „Poate ți-ar face ție plăcere să mă vezi tu din când în când. Cine știe?", Dickens m-a invitat la Gad's Hill Place pe 5 iunie, într-o duminică. Am trimis vorbă că voi ajunge la ora trei după-masa, când Inimitabilul își încheia de obicei programul duminical de scris, în schimb am luat un tren mai devreme și am parcurs pe jos ultimii aproape doi kilometri.

Frumusețea acelei zile de iunie era aproape cutremurătoare. După primăvara ploioasă, tot ce putuse înverzi se depășise pe sine în verdeață și tot ce putea *visa* vreodată să înflorească era în floare. Lumina soarelui era o binecuvântare. Adierile te atingeau atât de moale și intim pe piele, încât parcă te-ar fi îmbrățișat. Câțiva nori albi și pufoși se mișcau aidoma unor corăbii aeriene peste dealurile verzi și unduitoare înspre continent, dar către apă era doar și mai mult albastru și se răsfrângea și mai multă lumină solară. Aerul era atât de limpede, încât puteai vedea turnurile Londrei de la treizeci de kilometri depărtare. Ogoarele de dincolo de geamul vagonului meu și de ambele părți ale drumului

prăfos, pe când străbăteam pe jos ultimii doi kilometri, erau pline de viţeluşi, mânji care alergau şi, din loc în loc, pâlcuri de copilaşi ocupaţi cu te miri ce jocuri preferă ei pe câmpii şi în păduri în prag de vară. Era aproape suficient pentru a face un orăşean convins ca mine să-şi dorească să cumpere o fermă – totuşi, o duşcă de laudanum, urmată de nişte brandy dintr-o a doua butelcă mai mică au lecuit acest nesăbuit impuls trecător.

Nu m-a întâmpinat nimeni pe aleea de la Gad's Hill Place în ziua aceea, nici măcar cei doi câini de pază – procreaţi de bestia de dulău asasinat, Sultan, eram sigur – pe care Dickens îi ţinea de obicei legaţi cu lanţ de stâlpii de la intrare.

Muşcatele roşii (încă floarea preferată a lui Dickens, plantată neabătut de grădinarii autorului în fiecare primăvară şi lăsată, din ordinul lui, cât de târziu era posibil toamna) erau peste tot – de-a lungul aleii, în porţiunea însorită de lângă ferestrele boltite ale biroului lui Dickens din casa principală, în paralel cu gardurile vii, dincolo, pe marginea drumului – şi, ca întotdeauna şi din motive pe care încă nu le înţelegeam, m-am ferit de inflorescenţele lor roşii şi strânse cu un sentiment de groază adevărată.

Bănuind că Dickens se afla în cabana sa într-o zi aşa perfectă, am trecut prin tunelul răcoros – deşi pe drumul de deasupra aproape că nu circula nimeni – şi am ieşit lângă scările exterioare care urcau la biroul de la primul etaj.

– Transmit salutări de la pod! am strigat în sus.

– Transmit salutări navei ce se-apropie, a răspuns vocea puternică a lui Dickens.

– Cer permisiunea de-a urca la bord.

– Care-i numele navei tale, sir? Şi de unde eşti şi încotro te îndrepţi?

– Biata-mi barcă se cheamă *Mary Jane*, am strigat pe scară în sus, imitând cât puteam mai bine accentul unui american. Am ridicat

ancora de la Saint *Looee* și mă-ndrept spre Calcutta, via Samoa și Liverpool.

Râsul lui Dickens a coborât spre mine purtat de-o adiere blândă.

– Atunci, căpitane, fără-ntârziere trebuie să urci!

Dickens scria la masa lui și, când am intrat, tocmai punea paginile manuscrisului în mapa de piele unsă. Piciorul lui stâng era urcat pe o pernă așezată pe un scaun mic, dar la apariția mea și l-a dat jos. Deși mi-a făcut semn spre singurul fotoliu care se mai afla în odaie, eu eram prea agitat ca să stau jos și m-am mulțumit să mă plimb de la un geam la altul și înapoi.

– Sunt tare bucuros că ai ales să-mi accepți invitația, spunea Dickens în timp ce își aranja obiectele de scris și închidea mapa.

– Era și timpul, am zis.

– Pari ceva mai greu, Wilkie.

– Tu arăți mai slab, Charles. Cu excepția piciorului, care pare să fi luat câteva kilograme.

Dickens a râs.

– Dragul nostru prieten comun Frank Beard se îngrijește de amândoi, nu-i așa?

– L-am văzut mai rar pe Frank Beard în ultimele zile, am spus, mișcându-mă de la geamul dinspre est la cel dinspre sud. Adorabilii copii ai lui Frank mi-au declarat război de când am dat în vileag ipocrizia Creștinismului Muscular.

– O, mă cam îndoiesc că dezvăluirea ipocriziei este cea care ți-a adus furia copiilor, Wilkie. Mai degrabă erezia de a le contesta eroii sportivi. N-am avut timp să le citesc eu însumi, dar aud că fasciculele din *Soț și soție* au cam agitat niște ape.

– Și făcând asta s-au vândut în tot mai multe exemplare, am spus. Până să se încheie luna, am de gând să public romanul sub formă de carte, la firma lui F.S. Ellis.

– Ellis? a întrebat Dickens, ridicându-se în picioare și întinzându-se după un baston cu măciulie argintie. Nu știam că firma lui Ellis scoate cărți. Credeam că se ocupă de calendare, cărți de joc, genul ăsta de lucruri.

– Aceasta e prima lor încercare, am explicat. Vor vinde pe comision și eu voi primi zece la sută din fiecare exemplar vândut.

– Splendid! a făcut Dickens. Pari niței neastâmpărat – poate chiar agitat – astăzi, dragul meu Wilkie. N-ai vrea să mă însoțești într-o plimbare?

– *Poți* să umbli, Charles?

Ocheam noul lui baston care era, într-adevăr, un *baston*, din acela cu tijă lungă pe care îl poartă bătrânii schilozi, iar nu un baston elegant cum preferă să poarte tinerii ca mine. (Cum poate vă aduceți aminte, Dragi Cititori, în acea vară din 1870 eu aveam patruzeci și șase de ani, în vreme ce Dickens avea cincizeci și opt și arăta, pe zi ce trece, chiar mai în vârstă decât era. Dar apoi, mai mulți oameni făcuseră recent comentarii pe seama firelor cărunte din barba *mea*, a taliei mele tot mai groase, a problemelor de respirație și a unei anumite aplecări pe care corpul meu istovit o adoptase de curând, iar alții avuseseră impertinența de a sugera că *eu* arătam mult mai bătrân pentru anii mei.)

– Da, pot să umblu, a spus Dickens, nesimțindu-se ofensat de observația mea. Și încerc să mă plimb zilnic. Se face târziu, așa că nu propun o plimbare serioasă până la Rochester sau vreo altă destinație descurajantă, dar ne-ar putea reuși o plimbărică pe câmpii.

Am încuviințat din cap și Dickens a coborât primul, lăsând mapa – era de presupus – cu manuscrisul neterminat al *Misterului lui Edwin Drood* pe masa de lucru din cabană, unde oricine venea de pe drum putea intra ca să-l sustragă.

Am traversat drumul către casa lui, dar apoi am dat ocol curții laterale, am trecut pe lângă grajduri, am străbătut curtea din spate, unde el își încredințase odinioară corespondența flăcărilor, și am ieșit pe câmpul unde Sultan murise cu câteva toamne în urmă. Ierburile de acolo, care pe-atunci erau uscate, acum erau verzi și înalte și se mișcau în adierea vântului. O cărare bine bătucită ducea spre dealurile rostogolitoare și un pâlc de copaci care marcau cursul unui pârâu lat ce se-ndrepta spre râul care, la rândul lui, se-ndrepta spre mare.

Niciunul dintre noi nu alerga în ziua aceasta, dar dacă ritmul de mers al lui Dickens avusese de suferit, nu-mi dădeam seama. Eu gâfâiam ca să țin pasul.

– Frank Beard îmi spune că a trebuit să adaugi morfina leacurilor tale ca să poți dormi, a grăit Dickens, bastonul din mâna sa stângă (înainte ținea mereu bastonul în mâna dreaptă) ridicându-se și coborând cu repeziciune. Și că, deși tu i-ai spus că ai întrerupt administrarea, o seringă pe care ți-a împrumutat-o cu ceva timp în urmă a dispărut.

– Beard este un om care-mi e drag, am răspuns, căruia îi lipsește însă deseori discreția. În timpul ultimului tău turneu, Charles, el ținea lumea la curent cu privire la ritmul pulsului tău.

Partenerul meu de plimbare nu a avut nimic de comentat.

Într-un târziu, am adăugat:

– Fiica servitorilor mei George și Besse – încă-mi sunt servitori, măcar pentru moment – m-a ușurat de tot felul de lucruri. A trebuit să o trimit din casă.

– Micuța Agnes? a strigat Dickens. Fura? Incredibil!

Am trecut de creasta primului deal mic, astfel încât Gad's Hill Place, drumul și șirul de copaci care îl însoțeau au rămas în urmă. Cărarea șerpuia paralel cu linia copacilor de acolo o porțiune de drum și apoi traversa un podeț.

– Te deranjează dacă ne oprim un moment, Charles?

– Nicidecum, dragul meu Wilkie. Nicidecum!

M-am sprijinit pe balustrada podețului arcuit și am sorbit de trei ori din butelca mea argintie.

– Azi e-o zi incomod de caldă, nu găsești?

– Așa crezi? Eu o găsesc aproape perfectă.

Am luat-o iarăși din loc, însă Dickens fie începea să obosească, fie mergea mai încet pentru a-mi face pe plac.

– Cum ești cu sănătatea, Charles? Se spun atâtea lucruri. Ca în cazul pesimistelor trăncăneli ale dragului nostru de Frank Beard, că nici nu mai știi ce este adevărat. Ți-ai revenit după turnee?

– Mă simt mult mai bine zilele astea, a răspuns Dickens. Măcar în unele zile. Ieri i-am spus unui prieten că eram sigur că voi trăi și voi lucra până dincolo de optzeci de ani. Și mă *simțeam* ca și când asta ar fi fost adevărat. În alte zile... ei bine, știi și tu cum sunt zilele mai grele, prietene. În alte zile, faci ce trebuie ca să-ți respecți angajamentele și ca să nu lași munca deoparte.

– Și cum avansează *Edwin Drood?* am întrebat.

Înainte să răspundă, Dickens mi-a aruncat o privire. Rareori ne ofeream, oricare dintre noi, să discutăm cu celălalt operele în curs de elaborare. Baza cu manșon a bastonului său lovea iarba înaltă de-o parte și de cealaltă a cărării cu un foșnet dulce, văratic.

– *Drood* avansează încet, dar bine, cred, a răspuns el într-un târziu. E o carte mult mai complicată, în ceea ce privește intriga, răsturnările de situație și revelațiile, decât majoritatea celor pe care le-am scris deja, dragul meu Wilkie. Dar tu știi asta! Tu ești maestrul poveștii de mister! Ar fi trebuit să-ți adresez de mult toate problemele mele de începător, pentru a primi îndrumare din partea ta, ca de la un Virgiliu, în privința creării misterului și suspansului! *Soț și soție* al tău cum merge?

– Caut să-l termin peste două sau trei zile.

– Splendid! a exclamat iarăși Dickens.

Pârâul dispăruse din vedere acum, dar clipocitul lui zglobiu ne urmărea în timp ce am trecut printre alți copaci și apoi am ieșit pe un câmp deschis. Cărarea continua să șerpuiască spre marea din zare.

– Când îl voi termina, mă întreb dacă mi-ai face un mare serviciu, Charles.

– Dacă stă în puterile mele slabe, fără-ndoială că voi încerca să mă supun.

– Cred că stă în puterile noastre, ale amândurora, de a rezolva două mistere în aceeași noapte... asta, desigur, dacă ești dispus să vii într-o ieșire secretă cu mine în noaptea de miercuri sau joi.

– O ieșire *secretă?* a râs Dickens.

– Misterele au mai multe șanse de a fi rezolvate dacă nici tu, nici eu nu spunem nimănui – absolut nimănui – că mergem undeva în seara aceea.

– Ei, asta *chiar* că sună misterios, a făcut Dickens când am ajuns pe culmea unui deal. Acolo erau risipite mormane mari de pietre – pietre druide, le spuneau copiii și fermierii, deși nici vorbă să fie așa ceva. Cum se poate ca păstrarea secretului asupra ieșirii noastre să crească șansele de succes ale incursiunii ăsteia?

– Îmi promit că dacă mi te alături pentru o jumătate de oră sau cam așa, după apus, în noaptea de miercuri sau joi, șansele sunt mari să descoperi răspunsul la această întrebare, Charles.

– Prea bine, atunci, a convenit Dickens. Noaptea de miercuri sau joi, zici? Joi este 9 iunie. S-ar putea să am un angajament în seara aia. Miercuri e bine pentru tine?

– E perfect, am spus.

– Prea bine, atunci, a repetat Dickens. Acum am și eu ceva ce așteptam să discut *cu tine*, dragul meu Wilkie. Putem să ne așezăm comod pe una dintre pietrele astea mari prăbușite? N-ar trebui să-mi ia mai mult de câteva momente, dar acesta este

motivul pentru care te-am invitat aici astăzi și e ceva într-adevăr important.

Charles Dickens să se oprească și să stea jos în timpul unei plimbări? mi-am zis. N-aș fi spus că va veni și ziua aceea. Dar cum eram ud leoarcă de transpirație în urma hoinărelii noastre și respirația îmi șuiera ca a unui cal de război împușcat în plămân, am acceptat cu brațele deschise.

– Sunt umilul tău serv, sir, am spus și i-am făcut semn s-o ia înainte și să aleagă o lespede pe care să ședem.

– Întâi de toate, Wilkie, îți sunt dator cu adânci și sincere scuze. Scuze pentru mai multe lucruri, de fapt, dar pentru unul mai presus de orice, anume pentru un mod în care ai fost tratat și care e atât de nedrept și atât de greșit, încât chiar nu știu de unde să încep.

– Stai liniștit, Charles. Nu-mi pot imagina nimic care să...

Dickens m-a oprit, ridicând o palmă. De unde stăteam eu, pe piatra înaltă funerară ritualică, comitatul Kent se întindea în zare și se desfășura în toate direcțiile. Puteam să văd ceața Londrei în lumina pură și Canalul în stânga noastră. Turnul catedralei Rochester era precum o țepușă de cort cenușie în depărtare.

– Poate nu mă vei putea ierta, dragul meu Wilkie, a continuat el. *Eu* nu aș face-o... nu aș putea... să te iert dacă situația, cine știe cum, s-ar inversa.

– Despre ce Dumnezeu vorbești acolo, Charles?

Dickens a gesticulat spre vârfurile copacilor care mărgineau drumul din depărtare și spre casa sa, de parcă asta ar fi explicat ceva.

– Vreme de aproape cinci ani deja – cinci ani săptămâna asta – noi doi ne-am tot amuzat pe seama unei creaturi pe nume Drood...

– Ne-am amuzat? am rostit cu oarecare grabă. N-aș prea spune că „ne-am amuzat".

– Și tocmai de aceea îmi cer scuze, dragul meu prieten. Sigur, Drood nu există... cum nu există nici vreun Templu Egiptean în Orașul Subteran...

Oare ce punea la cale? Ce joc juca Dickens cu mine acum?:

– Deci toate relatările tale despre Drood, mergând înapoi până la accident, au fost minciuni, Charles? l-am întrebat.

– Întocmai, a recunoscut Dickens. Minciuni pentru care îmi cer iertare cu toată căința. Și cu o rușine pe care chiar și mie mi-e imposibil să o exprim... iar eu am cunoscut rușinea.

– Nu ai fi om dacă n-ai fi cunoscut-o, am zis sec.

Din nou, nu puteam să nu mă întreb ce joc făcea el acum. Dacă aș fi fost un credul care se bazează pe poveștile lui Dickens ca să se convingă că Drood este real – la fel de real ca ambarcațiunea aceea albă pe care o puteam vedea amândoi în momentul acela, uitându-ne către mare – atunci poate că Inimitabilul ar fi avut de ce să-și ceară scuze.

– Nu mă crezi, a spus Dickens, uitându-se îngrijorat la mine.

– Nu te înțeleg, Charles. Nu ești singurul care l-a văzut pe Drood și care a suferit de pe urma acțiunilor lui, să știi. Uiți că am văzut alți oameni, bărbați și femei deopotrivă, care au căzut sclavi egipteanului. Cum rămâne cu gondola de pe râul din Orașul Subteran și cei doi indivizi mascați care o conduceau în noaptea când am coborât amândoi mult sub cripte și catacombe? Încerci să-mi spui că gondola și oamenii aceia care te-au condus au fost simple fantasme?

– Nu, a răspuns Dickens. Erau grădinarii mei, Gowen și Smythe. Iar „gondola", cum îi spui tu, era o simplă barcă de pe Tamisa cu ornamente de lemn brut bătute în cuie și vopsite la proră și la pupă. N-ar fi fost luată de bună nici în cea mai de amatori reprezentație teatrală – sau în orice loc iluminat. Așa stând lucrurile, Gowen și Smythe s-au dat de ceasul morții să care barca aia spartă

pe nesfârșitele scări de acces în canalizarea de jos – și n-au mai adus-o deloc la suprafață, ci au abandonat-o de-a dreptul acolo.

– Dar tu te-ai dus la Templul lui Drood cu ei, am spus.

– Am mers doar după cotul canalului ăluia puturos, până am dispărut din vedere, după care am petrecut câteva ore căutând pe jos drumul de întoarcere prin tuneluri secundare, a spus Dickens. A fost cât pe-aci să mă rătăcesc în noaptea aceea. Măcar mi-ar fi fost de învățătură de minte.

Am râs auzindu-l.

– Tu te auzi ce spui, Charles? Ar trebui să fii smintit ca să pui la cale și să aplici o șaradă așa complicată. Ar fi nu doar crud, ci de-a dreptul nebunesc.

– Uneori sunt de aceeași părere cu tine în privința asta, Wilkie, a suspinat Dickens. Dar trebui să ții minte că pogorârea în Orașul Subteran și gondola trebuiau să fie ultima scenă din ultimul act al acestei farse, cel puțin în ceea ce mă privea pe mine. De unde era să știu că, din cauza conștiinței tale profunde de romancier și a cantităților mari de opiu, piesa va continua în mintea ta ani la rând?

Am clătinat din cap.

– Oamenii lui Drood din gondolă nu au fost singurii implicați în asta. Ce spui despre detectivul Hatchery? *Știi* măcar că săracul Hatchery este mort?

– Știu, a spus Dickens. Am aflat vestea la întoarcerea din America și mi-am făcut o datorie din a întreba la Biroul Detectivistic al Poliției Metropolitane ca să aflu ce s-a întâmplat.

– Și ei ce ți-au spus?

– Că fostul detectiv Hibbert Hatchery fusese ucis în aceeași criptă din cimitirul Saint Ghastly Grim's prin care te dusesem eu cu ceva timp în urmă, în falsa noastră expediție prin lumea subpământeană de acolo.

– Nu reușesc să înțeleg ce era „fals" în acea coborâre în infern, am zis. Dar asta e irelevant acum. Ți-au spus *cum* a murit Hatchery?

– A fost lovit până la inconștiență în timpul unei tentative de jaf și apoi a fost eviscerat, a rostit Dickens încet. Cuvintele păreau să-i provoace durere. Am presupus că la momentul acela tu te aflai aproape sigur acolo – jos, în hruba lui Lazaree – și știu că trebuie să fi fost o oroare să dai peste cadavrul lui când ai ieșit.

A trebuit să zâmbesc.

– Și cine sunt cei pe care Biroul Detectivistic i-a socotit vinovați de faptă, Charles?

– Patru marinari hinduși care fugiseră de pe o corabie. Tâlhari. În mod evident, vă urmăriseră pe tine și pe Hatchery până la criptă – poliția n-a știut, desigur, Wilkie, dar presupun că tu erai jos în bârlogul lui King Lazaree și n-ai avut cunoștință de asta – au așteptat ca uriașul detectiv să adoarmă în criptă cândva înaintea zorilor și au încercat să-l jefuiască. Evident, voiau ceasul și banii pe care îi avea în buzunar.

– Asta e absurd, am spus.

– Ținând cont de dimensiunile răposatului detectiv, sunt de acord, a spus Dickens. Iar Hatchery a reușit totuși să frângă gâtul unuia dintre atacatori. Dar asta i-a stârnit pe ceilalți și, după ce l-au aruncat pe Hibbert în inconștiență, lovindu-l cu o bâtă, ei... i-au făcut ce i-au făcut.

Foarte convenabil, mi-am spus. *Scotland Yard are o explicație pentru tot ce nu înțelege.*

– Și de unde știa Biroul Detectivistic că au fost patru marinari hinduși? am întrebat.

– Pentru că i-au prins pe cei trei rămași în viață, a răspuns Dickens. I-au prins după ce cadavrul celui de-al patrulea a fost găsit plutind pe Tamisa. I-au prins și i-au făcut să mărturisească. Încă aveau ceasul inscripționat, portmoneul, fotografiile de familie și

ceva din banii lui Hatchery. Polițiștii n-au fost blânzi cu ei... mulți dintre ofițeri îl cunoscuseră pe Hatchery.

A trebuit să clipesc la asta. *Sunt* foarte *conștiincioși în minciunile lor.*

– Dragul meu Charles, am rostit moale, dar cu o anumită iritare, nimic din toate astea nu a apărut în ziare.

– Sigur că nu a apărut. Cum spuneam, poliția nu s-a comportat cu blândețe cu acești hinduși ucigași de polițiști. Niciunul dintre cei trei nu a supraviețuit ca să ajungă la proces. În ceea ce privește presa, nu s-a operat nicio arestare în cazul uciderii lui Hibbert Hatchery. Într-adevăr, niciun amănunt legat de crimă n-a *ajuns* vreodată la presă, Wilkie. Poliția Metropolitană este, una peste alta, o instituție corectă, judecată la nivelul instituțiilor guvernamentale, dar au și ei partea lor întunecată, cum o avem cu toții.

Am clătinat din cap și am suspinat.

– Și pentru asta voiai să-ți ceri scuze de la mine, Charles? Că m-ai mințit în legătură cu Drood? Că ai pus în scenă o atare farsă cu criptele și gondola? Că nu mi-ai spus cum, în opinia ta, a murit detectivul Hatchery?

M-am gândit la multele dăți când îl văzusem pe Drood, când vorbisem cu inspectorul Field despre Drood, când îl ascultasem pe detectivul Barris vorbind despre Drood, când îl văzusem pe Edmond Dickenson după convertirea sa la Drood și când îi văzusem pe supușii lui Drood în Orașul Subteran și în templele lui din Orașul Superior. Văzusem un mesaj din partea lui Drood și îl văzusem pe Drood însuși șezând și discutând cu Dickens sub propriu-mi acoperiș. Simpla minciună a lui Dickens în duminica aceasta frumoasă nu avea să mă facă să cred că eram nebun.

– Nu, a răspuns el, nu pentru asta vreau să-ți cer scuze în primul rând, deși este un element subsidiar al motivului principal de

scuză. Wilkie, ți-amintești acea primă zi când ai venit în casa și biroul meu după accidentul de la Staplehurst?

– Sigur că da. Mi-ai spus totul despre prima ta întâlnire cu Drood.

– Înainte de asta. Când abia intraseși în cameră. Îți aduci aminte ce făceam eu și despre ce am vorbit?

A trebuit să mă străduiesc să-mi amintesc asta, dar până la urmă am spus:

– Te jucai cu ceasul tău și am vorbit un moment despre mesmerism.

– Atunci te-am hipnotizat, dragul meu Wilkie.

– Ba nu, Charles, *nu* ai făcut-o. Nu-ți amintești oare că ai spus că ți-ar plăcea să o faci și ai început să balansezi ceasul, dar că pe mine pur și simplu nu m-a atins? Tu însuți ai recunoscut că voința mea este prea puternică pentru a se supune controlului magnetic, de orice fel ar fi el. Și apoi ai pus ceasul deoparte și mi-ai vorbit despre accidentul de la Staplehurst.

– Da, am spus că voința ta este prea puternică pentru a fi hipnotizat, Wilkie, dar asta a fost la zece minute după ce te-am ținut într-o transă mesmerică.

Am râs cu forță auzindu-l. *Ce joc face aici?* Mi-am potrivit borul pălăriei ca să împiedic lumina puternică a soarelui să-mi intre în ochi.

– Charles, *acum* chiar că minți... dar cu ce scop?

– A fost un fel de experiment, Wilkie, a spus Dickens.

Își ținea capul literalmente atârnat într-un fel care-mi amintea de Sultan. Dacă aș fi avut o armă atunci, l-aș fi lichidat pe Dickens exact așa cum el îl lichidase pe Sultan.

– Chiar și atunci, a continuat scriitorul, chiar și atunci, aveam unele vagi idei pentru scrierea unui roman în care un om întreprinde anumite... acțiuni... pe când se află sub sugestie mesmerică posttransă, pe o perioadă incredibil de lungă. Mărturisesc că mă

interesa îndeosebi cum ar afecta o asemenea putere de sugestie mintea unui creator. Adică, cineva dotat dintru-nceput cu o imaginație șlefuită de profesia sa și – mărturisesc mai departe – o asemenea persoană creativă, un scriitor, care, chiar și atunci, folosea cantități mari de opiu, dat fiind că opiul avea să fie laitmotivul poveștii cu mister pe care o aveam în gând.

Aici nu doar am râs, ci m-am lovit și cu palma peste picior.

– Foarte bine! O, foarte bine, Charles! Și-mi spui că pur și simplu mi-ai comandat – prin controlul tău mesmeric – să cred în povestea cu Drood pe care mi-ai spus-o după ce m-ai trezit din transă?

– Nu ți-am comandat să crezi asta, a zis Dickens îmbufnat. Doar ți-am *sugerat-o*.

Mi-am mângâiat acum genunchii cu ambele mâini.

– O, *foarte* bine. Și acum îmi vei spune că ai născocit toată ideea cu prietenul nostru Drood de la un capăt la altul, folosind imaginația aia incredibilă a ta și pasiunea pentru macabru!

– Nicidecum, a zis Dickens. S-a uitat către vest și eu aș fi putut jura că avea lacrimi în ochi. Îl visasem pe Drood cu o noapte înainte – visasem creatura mișcându-se printre morți și muribunzi la Staplehurst, exact cum ți-am spus ție, dragul meu Wilkie, amestecând și împletind fantezia lui Drood cu oroarea experienței trăite.

Nu m-am putut împiedica să nu zâmbesc larg. Mi-am dat jos ochelarii, mi-am șters fruntea cu batista pestriță și am clătinat din cap admirativ față de îndrăzneala cuvintelor lui și față de jocul pe care îl făcea.

– Așadar, acum spui că l-ai adus pe Drood pe lume *visându-l*.

– Nu, a răspuns Dickens. Auzisem înainte legenda lui Drood de la inspectorul Charles Frederick Field, cu mai bine de un deceniu înainte de Staplehurst. De ce am împletit vechea fantezie obsesivă a inspectorului cu coșmarul meu despre ceea ce s-a petrecut la Staplehurst nu voi ști niciodată.

– Fantezia lui *Field?* am strigat. Acum inspectorul Field este cel care l-a inventat pe Drood!

– Înainte ca noi doi să ne fi cunoscut, dragul meu Wilkie. Îți amintești că am scris o serie de eseuri despre crimele din oraș, care au fost publicate în vechea mea revistă *Household Words* în 1852. Pe inspectorul Field mi l-au prezentat niște actori care îl cunoscuseră când *el însuși* fusese actor amator la vechiul teatru de pe Catherine Street, în urmă cu peste un deceniu. Însă într-adevăr detectivul de poliție Charles Frederick Field, în cursul lungilor noastre plimbări nocturne pe străzile din Marele Cuptor, la începutul anilor 1850, a fost cel care mi-a vorbit despre spectrul din mintea sa, căruia îi spunea Drood.

– Spectru, am repetat. Îmi spui că inspectorul Field era nebun.

– Nu la început, cred, a zis Dickens. Am vorbit mai târziu cu mulți dintre colegii și superiorii lui de la Biroul Detectivistic despre asta – dar și cu omul care l-a urmat pe Field la funcția de comisar de poliție, atunci când detectivul chiar și-a pierdut mințile.

– Și-a pierdut mințile din cauza lui Drood, am spus cu sarcasm. Din cauza *fanteziei* sale despre ucigașul ocultist egiptean pe nume Drood.

– Da. La început nu a fost o fantezie. Au avut loc o serie de crime incredibile cam pe când Charles Frederick Field devenea șef al detectivilor – toate cu autor necunoscut. Unele aveau, pare-se, legături cu cazuri pe care detectivul Field nu reușise să le rezolve cu ani în urmă. Unii dintre indienii, malaysienii, chinezii și hindușii pe care poliția i-a adus la interogatoriu atunci au încercat să dea vina pe o figură spectrală numită Drood – detaliile erau întotdeauna neclare, dar conveneau măcar asupra faptului că monstrul era egiptean, un ucigaș în serie, că putea controla alți oameni prin puterea minții sale și prin ritualuri ale cultului său antic și că trăia într-un vast templu subpământean – sau,

conform câtorva dintre ticăloșii opiomani, într-un templu aflat chiar sub Tamisa.

– Pornim înapoi? am întrebat.

– Nu încă, Wilkie, a spus Dickens. Și-a pus mâna nesigură pe antebrațul meu un moment, apoi și-a retras-o, când mi-a observat căutătura. Vezi însă, a continuat el, cum a putut deveni aceasta întâi o obsesie pentru Field, apoi o fantezie. Potrivit multor polițiști și detectivi cu care am vorbit mai târziu, inclusiv potrivit lui Hatchery, atunci când lordul Lucan a fost ucis mișelește pe când se afla sub protecția personală a lui Charles Frederick Field, și identitatea ucigașului n-a fost descoperită niciodată, acela a fost momentul când... ce-i așa comic, Wilkie?

Pur și simplu nu m-am putut înfrâna să nu râd. Povestea asta, intriga aceasta, era de-un baroc exemplar și totuși de-o logică desăvârșită. Era de-a dreptul... *dickensiană*.

– Fantezia lui cu privire la acest geniu criminal inventat, Drood, l-a făcut până la urmă pe Field să-și piardă slujba și apoi pensia, a spus Dickens. Inspectorului Charles Frederick Field pur și simplu nu-i venea să creadă că teribilele crime la care asista și care îi erau raportate *zilnic* în activitatea sa puteau fi aleatorii... și lipsite de sens. După mintea lui tot mai confuză, trebuia să existe un creier criminal în spatele terorii și chinului la care asista și pe care le trăia. Un singur făptaș. Un *adversar puternic* care să fie un geniu criminal demn de el, de marele inspector Charles Frederick Field. Și un adversar care să nu fie întru totul uman, dar care – odată prins (de către inspectorul Charles Frederick Field, desigur) – avea să pună capăt seriei literalmente nesfârșite de brutalități cărora el își dedicase viața, observându-le.

– Tu spui, ca urmare, am rostit, că respectatul fost șef al detectivilor pe care l-am cunoscut amândoi, Charles Frederick Field, *a fost* nebun spre capătul vieții.

– Nebun de legat, a încuviințat Dickens. Vreme de mulți ani. Ideea lui fixă devenise o obsesie, obsesia, o fantezie, iar fantezia, un coșmar din care nu se putea trezi.

– Totul e foarte convenabil, Charles, am zis încet. Ce-mi spunea era atât de aiurea, încât nici măcar nu-mi făcuse pulsul să crească. Dar uiți de ceilalți care l-au văzut pe Drood.

– Care ceilalți? a întrebat Dickens în șoaptă. În afara celor doi grădinari ai mei, a minciunii mele și a halucinațiilor tale mesmerice, dragul meu Wilkie, nu-mi vine în gând vreo altă persoană care să fi crezut vreodată în fantoma Drood – cu posibila excepție a fiului lui Field.

– Fiul lui?

– A avut un băiat din flori, născut de o tânără din Indiile de Vest cu care se întâlnea de mulți ani. Aceasta locuia nu departe de spelunca Opiomanei Sal pe care eu și cu tine am ajuns să o cunoaștem așa bine – tu mai bine decât mine, cred. Soția inspectorului n-a aflat niciodată de femeia aceasta (care a murit, mi-a ajuns la urechi, la scurt timp după naștere, probabil de-o supradoză de opiu) și nici de băiat, dar Field s-a arătat responsabil față de el, plătind să fie crescut de o familie de treabă, departe de docuri, apoi l-a trimis la școli publice bune și-n cele din urmă la Cambridge, sau așa am auzit.

– Care era numele băiatului? am întrebat.

Aveam gura dintr-odată foarte uscată. Îmi doream să fi adus apă în butelca mea, și nu laudanum.

– Reginald, cred, a răspuns Dickens. M-am interesat de el anul trecut, dar tânărul pare că a dispărut după moartea tatălui lui. Poate a plecat în Australia.

– Și tu, Charles, cum crezi că a murit inspectorul Charles Frederick Field?

– De un atac de cord, dragul meu Wilkie. Exact cum a scris în ziare. Am discutat despre asta.

M-am lăsat să alunec de pe lespede și am rămas în picioare, care mă furnicau din lipsa circulației sangvine. Nepăsându-mi dacă mă vedea Dickens, am băut zdravăn din butelcă.

– Trebuie să mă întorc, am spus gâtuit.

– Nu se poate să nu rămâi la cină. Fratele tău și Katey vin peste weekend. Percy Fitzgerald și soția lui trec pe aici și...

– Nu, l-am întrerupt. Trebuie să mă întorc în oraș. Trebuie să lucrez. Trebuie să termin *Soț și soție*.

Dickens a fost nevoit să-și folosească bastonul ca să se ridice în picioare. Îmi dădeam seama că piciorul stâng îl durea îngrozitor, deși el refuza s-o arate. Și-a scos ceasul cu lanț din vestă.

– Lasă-mă să te hipnotizez, Wilkie. Acum. În clipa asta.

Am făcut un pas în spate. Râsul meu mi-a sunat crispat chiar și mie.

– Cred că glumești.

– Mai serios de atât n-am fost niciodată, dragul meu prieten. Nu aveam idee, când te-am hipnotizat în iunie 1865, că sugestionările posttransă vor continua... că vor *putea* să continue așa mult. Am subestimat deopotrivă puterea opiului și puterea imaginației unui romancier.

– Nu vreau să fiu hipnotizat, am spus.

– Ar fi trebuit să o fac cu ani în urmă, a zis Dickens. Și vocea lui era gâtuită, ca și când ar fi fost în pragul lacrimilor. Dacă îți aduci aminte, dragul meu Wilkie, am *încercat* să te hipnotizez din nou nu o singură dată – ca să pot șterge sugestiile mesmerice și să te trezesc din acest vis în care te afli și pe care îl construiești la nesfârșit. Am încercat chiar să o învăț pe *Caroline* cum să te hipnotizeze, oferindu-i cuvântul-cod de comandă pe care ți-l implantasem în subconștient. Auzind acel cuvânt-cheie, pe când ești în transă mesmerică, te vei trezi în sfârșit din acest lung vis.

– Și care este comanda... cuvântul-cod? am întrebat.

– „Ininteligibil", a spus Dickens. Am ales un cuvânt aparte pe care să nu-l auzi zi de zi. Dar ca el să funcţioneze, trebuie să fii afundat în somn mesmeric.

– „Ininteligibil", am repetat. Un cuvânt care spui că l-ai folosit în ziua accidentului de la Staplehurst.

– Într-adevăr, l-am folosit atunci, a zis Dickens. Ca răspuns în faţa ororii aceleia.

– Cred că tu eşti cel nebun, Charles, am spus.

El a clătinat din cap. Acum *chiar* lăcrima. Inimitabilul să plângă pe câmpia ierboasă în lumina soarelui?

– Nu mă aştept să mă ierţi, Wilkie, dar pentru Dumnezeu – şi pentru binele *tău* – lasă-mă să te introduc acum sub influenţă magnetică şi să te eliberez de acest blestem pe care l-am aruncat accidental asupra ta. Înainte să fie prea târziu!

A făcut un pas în faţă, cu braţele ridicate, cu ceasul din mâna dreaptă scânteind auriu în bătaia soarelui, şi eu am făcut doi paşi în spate. Nu puteam decât bănui care era adevăratul lui joc şi toate acele bănuieli erau sumbre. Inspectorul Field spusese odată că toată tărăşenia aceasta era un joc de şah în trei, între el, Drood şi Dickens. Acum eu luasem locul inspectorului ca jucător în această cât se poate de reală partidă în trei, pe viaţă şi pe moarte.

– Chiar vrei să mă hipnotizezi, Charles? am întrebat pe un ton prietenesc şi rezonabil.

– *Trebuie*, dragul meu Wilkie. Este singurul mod prin care mă pot revanşa faţă de tine pentru ceea ce este cea mai nemiloasă glumă pe care am făcut-o vreodată – oricât de necugetat – unei persoane. Rămâi doar acolo şi relaxează-te şi eu voi...

– Nu acum, am spus, mai făcând un pas în spate, dar ţinând palmele întinse spre el într-un gest calm, de împăcare. Acum sunt, oricum, prea tulburat şi agitat pentru ca încercarea să reuşească. Dar miercuri noapte...

– Miercuri noapte? a întrebat Dickens.

Deodată, a părut confuz, bulversat, ca un boxer care a rezistat mult dincolo de puterile sale, dar care continuă să stea în picioare din simplu reflex, însă e incapabil să se apere de lovituri viitoare. L-am privit șchiopătând, folosindu-se de baston, neputând să-și lase greutatea pe piciorul stâng evident umflat și pulsând de durere.

– Ce este miercuri noapte, Wilkie?

– Ieșirea secretă în care ai acceptat să mă însoțești, am spus încet.

Am făcut un pas în față, i-am luat ceasul din mână – metalul era foarte cald – și i l-am vârât înapoi în buzunarul jiletcii.

– Ai fost de acord să vii cu mine într-o scurtă aventură, în timpul căreia ți-am promis că vom rezolva cel puțin două mistere împreună. Ți-amintești când ne-am dus să investigăm casa aia bântuită din Cheshunt?

– Cheshunt, a repetat Dickens. Tu și Wills ați luat-o înainte într-un cupeu. John Hollingshead și cu mine am mers până în sat pe jos.

– Douăzeci și cinci de kilometri, dacă-mi amintesc bine, am spus, mângâindu-l pe umăr. A fost de mult.

Dickens era dintr-odată și irevocabil un om bătrân.

– Dar nu am găsit nicio fantomă, Wilkie.

– Nu, dar ne-am distrat bine, nu-i așa? Foarte bine! Și așa va fi și-n ieșirea aceasta de miercuri noapte, pe 8 iunie. Dar nu trebuie să spui nimănui că mergi cu mine.

Porniserăm înapoi, Dickens șchiopătând dureros, dar deodată el s-a oprit și s-a uitat la mine.

– Am să merg în această... expediție... dacă îmi promiți, dragul meu Wilkie... dacă îmi promiți *acum*, și dacă îmi dai cuvântul tău de onoare... că mă vei lăsa să te hipnotizez cu prima ocazie în noaptea aia. Să te hipnotizez și să te eliberez din această crudă iluzie pe care am aruncat-o asupra ta din pură aroganță și din lipsă de bun-simț.

– Îți promit, Charles, am spus. Și când el a continuat să mă privească fix: Prima noastră obligație va fi ca tu să mă hipnotizezi și eu să te ajut în această străduanie. Vei putea rosti cuvântul tău magic... „Ininteligibil"... cât îți va dori sufletului și apoi vom vedea ce se va întâmpla. Ai cuvântul meu de onoare.

A mormăit și ne-am continuat lenta înaintare șontâcăită înapoi spre Gad's Hill Place. Părăsisem cabana elvețiană în compania unui bărbat de vârstă mijlocie, dând pe delături de vinovăție, energie creatoare și entuziasm pentru viață. Mă întorceam în tovărășia unui schilod muribund.

– Wilkie, a murmurat el pe când ne apropiam de umbra copacilor. Ți-am vorbit vreodată de cireșe?

– De cireșe? Nu, Charles, nu cred că mi-ai vorbit. Ascultam un bătrân confuz care bătea câmpii, dar voiam să-l țin în mișcare, așa șchiopătat cum se mișca. Vorbește-mi despre cireșe.

– Când eram un june dificil din Londra acum mult timp... trebuie să fi fost *după* episodul din fabrica de cremă de ghete... da, categoric *după* experiența asta. M-a atins ușor pe braț. Amintește-mi să-ți povestesc într-o zi despre fabrica de cremă de ghete, dragul meu Wilkie. Nu am povestit niciodată nimănui despre experiența din fabrica de cremă de ghete pe care am trăit-o în copilărie, deși a fost cel mai oribil lucru prin care am trecut vreodată...

Părea să divagheze.

– Promit să te întreb de asta într-o zi, Charles. Spuneai ceva de cireșe?

Umbra copacilor era binevenită. Am pășit mai departe. Dickens a șchiopătat mai departe.

– Cireșe? O, da... Când eram un june dificil din Londra, acum mult timp, m-am trezit plimbându-mă pe Strand într-o zi, în spatele unui muncitor care purta pe umeri un copil cu cap mare și

cam urâțel. Am presupus că băiatul era fiul muncitorului. Dar îmi folosisem aproape toți banii ca să cumpăr o pungă destul de mare de cireșe pârguite, înțelegi...

– A, am făcut, întrebându-mă dacă Dickens nu făcuse cumva insolație. Sau dacă nu suferise o comoție cerebrală.

– Da, cireșe, dragul meu Wilkie. Însă lucrul încântător a fost, vezi tu, că pruncul s-a uitat înapoi la mine într-un fel anume... un fel deosebit... și am început să-i vâr câte-o cireașă în gură, una câte una, și băiatul cu cap mare scuipa sâmburii fără cel mai mic zgomot. Tatăl lui n-a auzit nimic și nici nu s-a întors. Nu și-a dat seama. Cred că i-am dat băiatului cu cap mare toate cireșele mele – până la ultima. Și apoi muncitorul cu copilul pe umeri a cotit spre stânga și eu am continuat să merg drept. Tatăl n-a știut nimic, eu am rămas fără cireșe și băiatul cu cap mare s-a ales cu burta plină, fericit.

– Fascinant, Charles, am spus.

Dickens a încercat să șontâcăiască mai repede, dar piciorul nu-i mai suporta deloc greutatea. Trebuia să se lase complet în baston la fiecare pas dureros. S-a uitat la mine.

– Uneori, dragul meu Wilkie, am impresia că toată cariera mea de scriitor n-a fost altceva decât o extensie a acelor minute când vâram cireșe în gura acelui băiat cu cap mare, cocoțat pe umerii tatălui lui. Are asta vreo logică pentru tine?

– Sigur că da, Charles.

– Îmi promiți că mă vei lăsa să te hipnotizez și să te eliberez de sugestiile mele magnetice aplicate cu cruzime? a spus deodată, tăios. Miercuri noapte, pe 8 iunie? Am cuvântul tău pentru asta?

– Cuvântul meu de onoare, Charles.

Pe când am ajuns la pârâul cu podețul lui arcuit, eu fluieram melodia pe care mi-o aminteam din vis.

49

Mi-am încheiat romanul *Soț și soție* devreme în după-amiaza de miercuri, 8 iunie 1870.

Le-am spus lui George și Besse – care, în orice caz, nu aveau să-mi mai fie mult timp angajați – că voiam să fie liniște în casă, astfel încât să pot dormi și i-am trimis o zi în vizită la cine voiau ei.

Carrie lipsea săptămâna aceea, călătorea cu familia Ward.

I-am trimis un bilet redactorului meu de la *Cassal's Magazine* și încă una viitorului meu editor F.S. Ellis, anunțând că manuscrisul era terminat.

I-am trimis un bilet lui Dickens, spunându-i că-mi încheiasem cartea și reamintindu-i de întâlnirea noastră din ziua următoare, din după-amiaza de 9 iunie. Sigur că nu aveam o întâlnire stabilită pentru 9 iunie – întâlnirea noastră era pentru noaptea de 8 iunie – dar eram sigur că biletul nu va ajunge decât a doua zi dimineață, așa că avea să-mi servească drept ceea ce noi, cei educați în jurisprudență, numim pe latinește „alibi". Am trimis totodată bilete de prietenie familiilor Lehmann, Beard și altora, lăudându-mă că am terminat *Soț și soție* și că – după o noapte lungă de somn binevenit și binemeritat – aveam de gând să sărbătoresc evenimentul printr-o vizită la Gad's Hill Place în după-amiaza următoare, pe 9 iunie.

Mai târziu în acea după-masă, îmbrăcat în straie de drum negre, cu o pelerină și o glugă mare aruncată pe spate, am luat o trăsură închiriată până la Gad's Hill și am oprit sub copacii seculari de lângă Falstaff Inn, în vreme ce soarele apunea și întunericul își întindea degetele din pădurea din spatele stabilimentului.

Nu reușisem să găsesc un marinar hindus pregătit să părăsească Anglia (fără a se mai întoarce vreodată) în zece zile. Și nici vreunul german, american sau chiar englez dispus să-mi fie vizitiu. Cum nu găsisem nici caleașca neagră din închipuirile mele alimentate de

opiu și morfină. Așa că am condus singur în seara aceea – aveam puțină experiență în manevrarea caleștilor și trăsurilor și m-am târât spre Gad's Hill mult mai încet decât ar fi făcut-o vizitiul meu hindus iubitor de goană – iar atelajul închiriat pe care îl mânam era o trăsură mică descoperită, cu puțin mai mare decât șareta cu care Dickens obișnuia să mă poarte.

Am pus însă felinarul mic cu lupă pe locul liber de lângă mine și aveam pistolul lui Hatchery – cu toate cele patru cartușe netrase așezate la locul lor – în buzunarul hainei, alături de punga din pânză de sac pentru obiectele metalice, exact cum îmi planificasem. În fapt, situația aceasta, în care conduceam singur, era mult mai normală: în felul acesta, vizitiul – hindus sau altminteri – nu putea reprezenta o amenințare de șantaj.

Nici seara nu era noaptea perfectă de iunie pe care mi-o imaginasem.

A plouat puternic în timpul obositorului drum și, între rafalele de picături și apa împroșcată de pe margine, la care te expuneai pe capra absurd de joasă a trăsurii ăleia miniaturale, pe când am ajuns la Falstaff Inn, imediat după apus, eram ud până-n măduva oaselor. Iar apusul însuși era mai mult un epilog cenușiu, mânjit și apos al zilei, decât scena frumoasă pe care mi-o zugrăvisem în gând.

Am tras calul bătrân și trăsura instabilă cât de departe am putut sub copacii de pe-o parte a hanului, însă aversele de ploaie au continuat să mă înmoaie atunci când au bătut razant; chiar după ce s-au oprit, apa a continuat să-mi cadă în cap din copaci. Locul pentru picioare al micii trăsuri începea de-a dreptul să se umple de bălți.

Și Dickens nu a venit.

Stabiliserăm întâlnirea pentru treizeci de minute după apus (și el ar fi putut fi iertat că nu observase timpul exact al acelui apus noros care se lăsase dintr-odată), dar în scurt timp se scursese o oră de la apus și tot nu era urmă de Dickens.

Poate, mi-am spus, n-a putut vedea trăsura mea neagră, calul negru și ud și nici pe mine, înfășurat în negru, în bezna aceea de sub copaci. M-am gândit să aprind unul dintre felinarele de pe lateralele atelajului.

Numai că nu era niciun felinar pe lateralul sau în spatele căruței ăleia ieftine. M-am gândit să aprind felinarul cu lupă și să-l pun pe capră lângă mine. Dickens m-ar putea vedea atunci din casă sau din curtea lui din față, mi-am dat seama, dar la fel de bine m-ar vedea oricine ar veni sau ar pleca de la Falstaff Inn, ba chiar și cei care treceau numai pe drum.

M-am gândit să intru în han, să comand un rom fierbinte cu unt și să trimit un băiat la Gad's Hill Place ca să-l anunțe pe Dickens că-l aștept.

Nu fi idiot, a șoptit avocatul exersat din mine, dar și scriitorul de cărți de mister. Și apoi s-a ivit din nou straniul cuvânt cu semnificație necesară: *alibi*.

Nouăzeci de minute după apus și toț nici urmă de Charles Dickens, poate cel mai punctual bătrân de cincizeci și opt de ani din toată Anglia. Se apropia ora zece. Dacă nu porneam spre Rochester cât de curând, toată excursia putea fi ratată.

Am legat calul aproape adormit de o creangă, m-am asigurat că frâna jalnică a trăsurii era trasă și am pornit printre copaci spre cabana elvețiană a lui Dickens. De fiecare dată când vântul tăios al nopții se stârnea, brazii și ramurile de foioase aruncau asupra mea noi cascade de apă.

Văzusem cel puțin trei trăsuri intrând pe aleea lui Charles în ultimele nouăzeci de minute și două se aflau încă acolo. Era oare posibil ca Dickens să fi uitat – sau doar să fi decis să ignore – întâlnirea noastră misterioasă? (Preț de un moment, am avut înfiorătoarea certitudine că biletul meu fals reamintindu-i de întâlnirea noastră de *mâine* ajunsese cumva la Gad's Hill în după-amiaza

aceasta, dar apoi mi-am adus aminte că îl trimisesem în mod intenţionat târziu. Niciun poştaş din istoria Angliei n-ar fi putut livra misiva mea aşa repede; de fapt, ar fi fost un caz de neobişnuită competenţă dacă mesajul acela ajungea la Gad's Hill Place până târziu vineri – iar acum era miercuri noapte.)

Am atins pistolul din buzunarul exterior şi m-am hotărât să mă apropii de casă prin tunel.

Ce aveam să fac dacă mă uitam pe unul dintre geamurile noii sere din spate (adăugată de curând în primăvara aceea, spre încântarea lui Dickens) şi îl vedeam pe Inimitabil încă şezând la masa de seară? Sau citind o carte?

Aveam să bat în geam, să-l chem afară şi să-l răpesc sub ameninţarea armei. Simplu ca bună ziua. Şi la asta se şi ajunsese.

Asta atât timp cât Georgina şi ceilalţi care depindeau de ajutorul şi venitul lui Dickens ca nişte ţipari agăţaţi de un peşte mai mare nu erau în preajmă. (Şi trebuia să-l includ şi pe fratele meu Charles în acest metaforic grup piscicol.)

Tunelul era *foarte* întunecat şi mirosea a animale sălbatice care probabil îşi goliseră intestinele acolo. În noaptea aceea mă simţeam ca unul dintre ele şi, aşa ud cum eram, nu mă puteam opri din tremurat.

Ieşind din tunel, am evitat pietrişul zgomotos al aleii principale şi am trecut prin gardul viu scund în curtea din faţă. Vedeam acum că în curtea interioară se înghesuiau trei trăsuri – deşi era prea întuneric ca să pot identifica vreuna dintre ele – şi unul dintre cai a ridicat brusc capul şi a fornăit ca şi când mi-ar fi prins mirosul. Din nou, m-am întrebat dacă miroseam a prădător.

Mişcându-mă în dreapta, m-am ridicat pe vârfuri ca să trag cu ochiul peste garduri şi arbuştii tunşi scurt, printre draperiile albe. Geamurile boltite ale biroului lui Dickens erau întunecate, dar aceea nu părea a fi singura odaie neluminată din casă. Am văzut

capul unei femei – Georgina? Mamie? Katey? – trecând prin fața unuia dintre geamurile din față. Se mișca oare cu oarecare pripă sau asta era doar o impresie a nervilor mei întinși?

Am făcut mai mulți pași înapoi ca să pot vedea mai bine geamurile luminate de sus și am scos pistolul greu din buzunar.

Glonțul unui asasin anonim trecând prin sticla geamului, ucigându-l pe cel mai faimos dintre toți autorii... Ce era idioțenia asta? Dickens nu trebuia doar să moară; el trebuia să *dispară*. Fără urmă. Și-n noaptea asta. Și de îndată ce ieșea pe ușa aceea, amintindu-și târziu de întâlnirea cu mine, asta *avea* să se întâmple. Juram asta nu doar lui Dumnezeu, ci tuturor Zeilor Ținuturilor Negre.

Deodată am fost prins din spate de multe mâini și pe jumătate târât, pe jumătate săltat în timp ce eram tras înapoi pe călcâie, departe de casă.

Fraza aceasta nu face dreptate violenței căreia persoana mea căzuse pradă în clipa aceea. Acelea erau mâinile mai multor bărbați și erau *vânjoase*. Iar cei cărora le aparțineau mâinile acelea dure nu aveau niciun scrupul cu privire la bunăstarea mea în vreme ce mă târau printr-un gard viu, prin crengile joase ale unui copac și mă aruncau peste pietrele și rândurile cu ramuri înțepătoare ale mușcatelor înghesuite.

Mușcate roșii! Îmi umpleau câmpul vizual, împreună cu stelele scânteietoare care apăruseră în urma impactului țestei mele cu solul, și am văzut imposibil de clar roșeața florilor, chiar și-n întuneric.

Mușcatele roșii ale lui Dickens. Flori de sânge. O floare deschizându-și petalele pe câmpul alb al unei cămăși de gală. Floarea mușcatei albe din Uciderea lui Nancy, când Bill Sykes îi strivea femeii creierii în cap.

Coșmarurile mele fuseseră premoniții precognitive, alimentate poate de opiul care-mi alimenta totodată creativitatea atunci când nimic nu mai avea efect.

Am încercat să mă ridic, dar mâinile vânjoase m-au împins înapoi în noroi și humă. Trei chipuri albe pluteau deasupra mea și eu am zărit un crâmpei din coaja lunii alunecând printre norii negri ce se mișcau rapid.

Ca pentru a-mi dovedi profeția, fața lui Edmond Dickenson s-a înfipt în câmpul meu vizual la doar treizeci de centimetri de fața mea. Dinții lui fuseseră ascuțiți în mici pumnale albe.

– Uşşşurel, domnule Collinss. Uşşşor e bine. Fără focuri de artificii în noaptea assta, domnule. Nu în noaptea *asssta*.

Ca pentru a explica această afirmație criptică, alte mâini puternice mi-au smuls pistolul din mâna care-mi tremura. Uitasem că era acolo.

Fața lui Reginald Barris a luat locul celei a lui Dickenson. Individul puternic zâmbea sau se strâmba oribil – nu-mi dădeam seama de diferență – și am înțeles că nu din cauza stricării dinților văzusem locuri negre în zâmbetul lui atunci când îl zărisem ultima oară pe aleea aceea îngustă. Barris își pilise și el dinții, ascuțindu-le vârfurile.

– Asssta essste noaptea *noasstră*, domnule Collinss, a șuierat chipul palid.

M-am zbătut fără sorți de izbândă. Când m-am uitat iarăși în sus, fața lui Drood plutea deasupra mea.

Folosesc cuvântul „plutea" intenționat. Drood părea să plutească *tot* deasupra mea, cu brațele întinse așa cum le ține cineva care intră în apă adâncă, uitându-se în jos la mine, corpul lui în mantie neagră plutind pe curenți invizibili și planând paralel cu al meu, la doar vreun metru deasupra solului.

Locurile unde ar fi trebuit să se găsească pleoapele și nările lui Drood erau atât de roșii și crude, încât păreau extirpate cu un scalpel cu doar câteva minute înainte. Uitasem cum arătarea-Drood flutura din limba-i lungă înăuntru și afară ca o șopârlă.

– Nu-l poţi omorî pe Dickens! am gemut. *Tu* nu-l poţi omorî pe Dickens. Eu trebuie să fiu cel care...

– Linişşşte, a spus faţa scheletică albă, plutitoare, crescând întruna. Răsuflarea lui Drood purta miasma pământului de mormânt şi dulceaţa de canal a fiinţelor moarte şi umflate plutind pe un râu din Oraşul Subteran. Ochii lui larg căscaţi erau mărginiţi şi brăzdaţi de firişoare sângerii. Linişşşte acum, a şuierat Drood, potolind parcă un copil-demon. Asstă-noapte, noi luăm doar sssufletul lui Charlesss Dickensss. Tu poţi avea ce mai rămâne, domnule Billy Wilkie Collinsssss. Orice mai rămâne, al tău essste.

Am deschis gura să strig, dar în secunda aceea Drood, plutind, a scos o batistă de mătase neagră din buzunarul mantiei sale de operă şi a apăsat-o peste faţa mea schimonosită.

50

Am fost trezit dimineaţa târziu de Carrie, fiica dragei de Caroline, deşi – cum am spus înainte – ea trebuia să fie plecată din oraş împreună cu familia Ward, pentru care îndeplinea rolul de guvernantă. O luase plânsul tot bătând la uşa mea şi apoi, când nu i-am răspuns, a intrat în cameră.

Buimac, m-am ridicat în şezut şi mi-am tras cuverturile sub bărbie. În starea mea de semitrezie nu mă puteam gândi decât că, cine ştie cum, Carrie ajunsese acasă mai devreme şi îşi vârâse nasul în cutia încuiată din sertarul de jos încuiat al scrinului unde ţineam scrisorile mamei ei. Ultimele misive ale Carolinei către mine – primite şi citite cu doar trei zile în urmă – anunţau că se plânsese de una dintre petrecerile bahice ale soţului ei Joseph cu amicii lui amatori de sport şi îşi revenise în simţiri a doua zi, încuiată în

pivniță, cu un ochi umflat de nu-l mai putea deschide și cu un dinte din față lipsă.

Nu acesta era însă motivul pentru care plângea Carrie.

– Wilkie, domnul Dickens... Charles Dickens, prietenul dumneavoastră... e mort!

Printre suspine, Carrie mi-a spus că angajatorii ei, prietenii mei, Edward și Henrietta Ward, se aflau în drum spre Bristol când auziseră vestea morții lui Dickens de la un prieten pe care îl întâlniseră la gară și făcuseră imediat cale întoarsă pentru a reveni în oraș, astfel încât Carrie să poată fi alături de mine.

– Și când... mă gândesc... de câte ori domnul Dickens... a fost invitat la ma... masa noastră... când mama locuia aici... se smiorcăia Carrie.

M-am frecat la ochii care mă dureau.

– Fii cuminte și du-te la parter, i-am spus până la urmă. Cere-i lui Besse să pună de cafea și să pregătească un mic dejun târziu.

– George și Besse sunt plecați, a spus ea. A trebuit să folosesc cheia pe care o ascundem în copac ca să intru.

– A, da, am făcut, încă frecându-mă la ochi. Le-am dat liber noaptea trecută și ziua de azi... ca să pot dormi. Noaptea trecută mi-am terminat cartea, Carrie.

N-a părut impresionată de acest fapt, așa cum ar fi trebuit să fie, și n-a făcut niciun comentariu. Lăcrima din nou, deși habar nu aveam de ce suferea atât la aflarea veștii despre moartea unui gentleman bătrân care nu mai venise în vizită la noi de multe luni și care ani la rând îi spusese „Majordom".

– Du-te după colț, atunci, și adu-o pe bucătăreasă, am spus. Dar fii bună și pune mai întâi de ceai și cafea, te rog. O, și Carrie, du-te la tutungeria din spatele pieței și adu-mi toate ziarele pe care le găsești. Du-te, acum!

După ce a plecat, am dat cuverturile deoparte și m-am uitat în jos. Carrie nu observase, pare-se, printre lacrimi, dar eu purtam o cămașă albă și pantaloni murdari de pământ, nu pijamale. Aveam cizmele încă în picioare și cearșafurile erau mânjite cu noroi care semăna – și mirosea – mult prea tare a excrement.

M-am ridicat, am încuiat ușa și m-am dus să mă spăl și să mă schimb înainte de-a se reîntoarce Carrie.

În cursul zilei au apărut tot mai multe informații verificabile.

După ce își începuse ziua de 8 iunie purtând o discuție lejeră la micul dejun cu Georgina, Dickens își încălcase regulile și obiceiurile de muncă lucrând în cabană toată ziua, revenind acasă doar în jurul orei unu pentru masa de prânz, iar apoi reluându-și scrisul până târziu în noapte.

Am văzut mai târziu ultima pagină din *Misterul lui Edwin Drood* pe care o scrisese în ziua aceea. Conținea mai multe corecturi și tăieturi decât pagina normală a unui manuscris de Charles Dickens în primă ciornă cu care eram obișnuit. Includea acest pasaj și-n mod evident descria o dimineață frumoasă la Rochester, foarte asemănătoare cu splendida dimineață pe care tocmai o trăise la Gad's Hill. Începea cu „A doua zi, lumina unei dimineți scânteietoare învăluia străvechiul oraș" și continua astfel:

„Jocul luminii splendide prin crengile arborilor, cântecul păsărilor, miresmele venind de prin grădini, păduri și de pe ogoare – sau mai degrabă din marea grădină de pe întreaga insulă, cultivată de-a lungul vremurilor – pătrundeau în catedrală, mai tare ca izul de pământ sepulcral, reînviind totul la viață. Străvechile pietre tumulare, reci de veacuri, se încălzeau și ele, iar trâmbe de lumină fulgerau lespezile de marmură de prin unghere le cele mai mohorâte ale edificiului, fluturând parcă din aripi."

Ultimele cuvinte pe care le-a scris din *Misterul lui Edwin Drood* în după-amiaza aceea au fost: „Pe urmă se apucă de mâncat cu deosebită poftă."

Dickens a părăsit cabana mai târziu și s-a retras în biroul său înaintea cinei. Acolo, a scris două scrisori (potrivit lui Katey, care mult mai târziu i-a spus fratelui meu de ele, care ulterior m-a informat pe mine): una către Charles Kent în care el, Dickens, spunea că va fi la Londra a doua zi (9 iunie) și că i-ar face plăcere să se vadă cu Charles la ora trei după-amiaza. Deși adăuga: „Dacă nu voi putea fi... ei bine, atunci nu voi fi."

Cealaltă scrisoare era adresată unui cleric și-n aceasta Inimitabilul cita avertismentul călugărului Lorenzo către Romeo: „Asemeni patimi oarbe n-au norocul să țină mult."[1]

Apoi Dickens s-a dus să cineze.

Georgina i-a spus mai târziu fratelui meu că tocmai când s-au așezat împreună la masă, ea s-a uitat spre el și a îngrijorat-o foarte tare expresia feței lui.

– Ți-e rău, Charles? l-a întrebat.

– Da, foarte rău. Îmi este... rău... deja de o oră.

Georgina a vrut să trimită după un doctor imediat, dar Dickens i-a făcut semn să se întoarcă la locul ei și a insistat să-și vadă mai departe de masă.

– Trebuie să cinăm, a spus el parcă distras, căci trebuie să plec imediat după cină. Trebuie să plec... la Londra... numaidecât. După cină. Am... o... întâlnire mâine, astăzi, la noapte.

Dintr-odată a început să se zvârcolească parcă apucat de un acces violent. Georgina i l-a descris lui Katey „ca și când ar fi fost

[1] William Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul 2, scena 6, traducere de Șt. O. Iosif (n. tr.).

un spirit care încerca să-i invadeze corpul și sărmanul Charles ar fi încercat să se opună posedării".

Dickens rostea cuvinte fără sens pentru Georgina. Din senin, a strigat:

– Trebuie să plec la Londra *imediat!* și și-a împins în spate scaunul tapițat cu damasc profiriu.

S-a ridicat, dar ar fi căzut dacă Georgina nu s-ar fi grăbit să-l prindă.

– Vino în salon, i-a spus ea, îngrozită de tenul lui cadaveric și expresia fixă. Vino să te întinzi.

A încercat să-l ajute să ajungă la sofa, însă el nu putea păși, iar corpul său devenea din ce în ce mai greu în brațele ei. Niciodată până atunci, s-a confesat ea mai târziu lui Katey, nu înțelesese cu adevărat termenul „greutate moartă".

Georgina a renunțat la încercarea de a-l duce la sofa și s-a apucat să-l așeze ușor pe podea. Acolo, el a pus ambele palme pe covor, s-a lăsat greu pe partea stângă și a murmurat foarte slab:

– Da. Pe pământ.

Apoi și-a pierdut cunoștința.

În acest moment, eu păraseam traficul londonez pe drumul spre Gad's Hill și ocăram ploaia. Acolo însă nu ploua. Nu încă.

De m-aș fi aflat în bezna de sub copaci unde aveam în scurt timp să stau în așteptare, l-aș fi văzut pe unul dintre tinerii slujitori (poate pe Smythe sau Gowen, grădinarii-gondolieri, după spusele lui Dickens) călărind pe Newman Noggs, poneiul care mă adusese atât de des de la gară la casă, gonind nebunește să-l aducă pe doctorul din zonă.

Medicul acesta, domnul Steele, a ajuns la 6.30 după-masa, cu mult înaintea sosirii mele, și l-a găsit pe Dickens „zăcând pe podeaua sufrageriei în stare critică".

Alți slujitori au adus o sofa lungă în sufragerie și domnul Steele a supravegheat mutarea pe ea a autorului inconștient, dar altminteri agitat. După care Steele i-a făcut pacientului clisme și „alte remedii", dar fără niciun rezultat.

Georgina, între timp, trimitea telegrame cu viteza cu care o navă de război cu trei punți lansează ghiulele. Una a ajuns la Frank Beard, care a plecat pe dată și a ajuns mai târziu în noaptea aceea, poate pe când eu eram purtat de acolo – inconștient la fel ca Dickens – în propria-mi trăsură închiriată.

M-am întrebat atunci și mă întreb acum cine m-a adus în oraș în noaptea aceea, cine mi-a scotocit prin buzunare după cheia de la casă, cine m-a purtat la pat și m-a învelit. Nu Drood, evident. Dickenson? Reginald Barris-Field? Vreun alt lacheu mort-umblător pe care nu îl văzusem în timpul atacului asupra mea în bezna aceea?

Oricine ar fi fost, nu furase nimic. Mi-am găsit chiar și pistolul – pistolul lui Hatchery – încă încărcat cu ultimele patru cartușe și încuiat în sertarul în care îl țineam mereu.

De unde știau unde îl țineam?

Și ce se întâmplase cu trăsura mea închiriată? mă întrebam. Nici imaginația mea fecundă de romancier nu putea descrie imaginea unuia dintre monștrii înfășurați în mantie neagră care îl asistau pe Drood ducând-o înapoi la locul de închiriat trăsuri din Cripplegate, de unde o luasem, și cerând returnarea garanției pentru daune. Sigur că mersesem departe de casă pentru a o închiria și că folosisem un nume fals pentru tranzacție – numele preferat al lui Dickens, de fapt, „Charles Tringham" – însă pierderea acelui avans pentru daune survenea într-un moment greu pentru mine, financiar vorbind. Și oricum fusese de la bun început o trăsură mică și mizerabilă.

Și n-am mai recuperat vreodată nici felinarul cu lupă.

Când Kate Dickens, fratele meu Charles și alții chemați de tirul telegrafic al Georginei au sosit foarte târziu în noaptea aceea, l-au

găsit pe Dickens încă inconștient pe sofa și incapabil să le răspundă la întrebări sau atingeri. (Cele trei trăsuri pe care le văzusem pe alee fuseseră doar începutul invaziei.)

Pe tot parcursul lungii nopți – ei bine, scurtei nopți, ca să fiu mai precis, întrucât eram foarte aproape de solstițiul de vară – pe tot parcursul scurtei nopți, familia lui și Beard, și fratele meu au stat cu rândul la căpătâiul lui, ținându-l de mână și punându-i cărămizi încălzite la picioare.

– Nici nu bătuse încă de miezul nopții, mi-a spus fratele meu mai târziu, că mâinile și picioarele lui Dickens deveniseră membrele reci ale unui cadavru.

Dimineața devreme, fiul lui Dickens a telegrafiat după un doctor mai celebru din Londra, Rossell Reynolds, care a citit numele „Dickens" și a părăsit metropola cât ai clipi, cu primul expres, ajungând la Gad's Hill pe când soarele de primăvară răsărea. Dar verdictul doctorului Russell Reynolds a fost identic cu cel al domnilor Steele și Frank Beard – scriitorul suferise un grav „atac paralitic" și nu se putea face nimic pentru el.

Katey a fost trimisă la Londra să dea vestea mamei sale și să o pregătească pentru vești și mai proaste. Nimeni din cei cu care am vorbit n-a observat sau n-a raportat reacția Catherinei Dickens, soția izgonită a Inimitabilului, cu care fusese căsătorită douăzeci și doi de ani, și mama celor zece copii ai săi. Știam sigur că lui Dickens însuși nu i-ar fi păsat și nici nu s-ar fi interesat de asta.

Ellen Ternan a sosit la începutul după-amiezii, cam pe când s-a întors Katey.

Mai devreme în primăvara aceea, pe când mă aflam în vizită într-o scurtă pauză dintre lecturile lui Dickens, acesta îmi arătase sera sa proaspăt construită alături de sufragerie. Mi-a demonstrat cum sera permitea să intre lumina soarelui și a lunii în odăi până atunci destul de întunecate și cum – din câte se părea, cel mai important aspect pentru el, atunci, când mi-o arăta cu toată bucuria

unui băiețel care-și împarte noua jucărie cu un prieten – umplea de acum casa cu aromele amestecate ale florilor lui preferate. Florile mușcatelor stacojii ubicue (aceeași floare pe care o purta la rever în timpul lecturilor ori de câte ori putea) nu aveau cu adevărat miros, desigur, dar frunzele și codițele lor emanau un parfum de mosc și de pământ, la fel ca lujerii lobeliilor albastre. A noua zi de iunie era splendidă și blândă și toate ferestrele de la Gad's Hill Place erau larg deschise, oferind parcă o cale de evadare sufletului încă încarcerat în trupul fragil de pe sofa, acolo, unde sufrageria se deschidea spre plantele verzi și florile purpurii din seră.

Totuși, mirosul care predomina în aer în ziua aceea era cel de liliac. Dickens aproape sigur ar fi făcut un comentariu cu privire la acest miros dacă ar fi fost conștient și și-ar fi văzut de treabă, ucigându-l pe Edwin Drood. Așa însă, fiul său Charley – care și-a petrecut bună parte din zi șezând cu sora sa Kate afară, pe scări, unde izul de liliac era mult mai puternic – n-a putut, mai târziu, să îndure floarea aceea în preajma sa.

Inhalând parcă mireasma pe care fiul său avea să o urască apoi tot restul vieții, respirația lui Dickens a devenit mai zgomotoasă și mai puțin regulată pe măsură ce după-amiaza se stingea în înserare. Peste drum – unde traficul curgea nepăsător la drama care se derula în casa aceea tăcută și elegantă – umbrele cedrilor gemeni cădeau peste cabana elvețiană în care nu fusese scrisă nicio pagină-n ziua aceea. (Și altele nici nu aveau să mai fie scrise vreodată.)

Înăuntrul casei principale, nimeni nu a fost aparent scandalizat când Ellen Ternan a luat și a ținut mâna omului inconștient. Cam pe la ora șase, respirația lui Dickens a scăzut. În mod stânjenit – cel puțin așa ar fi fost pentru mine, dacă eram acolo – Inimitabilul, inconștient, a început să scoată sunete ca de suspin. Ochii lui au rămas închiși și mâna sa nu reacționa la strângerea încurajatoare a lui Ellen deznădăjduită, însă la aproximativ șase și zece minute, o singură lacrimă i s-a revărsat din ochiul drept și i-a curs pe obraz.

Și apoi s-a stins.

Charles Dickens era mort.

Prietenul, dușmanul, competitorul și colaboratorul meu, mentorul și monstrul meu, trăise exact patru luni și două zile peste cea de-a cincizeci și opta aniversare a sa.

Era totodată, desigur, aproape la fix, a cincea aniversare a accidentului de tren de la Staplehurst și-a primei sale întâlniri cu Drood.

51

Cei care m-au cunoscut la vremea aceea au comentat între ei mai apoi că am reacționat destul de rece la moartea lui Dickens.

De pildă, în pofida informației de domeniu public că eu și Dickens ne înstrăinaserăm, îi sugerasem de curând lui William Tindell că puteam face reclamă la *Soț și soție* introducând foaie colorată în numărul de iulie al lui *Edwin Drood* care era pe-atunci serializat. Adăugasem într-un post-scriptum către Tindell: „Audiența lui Dickens este mare și influentă... Dacă e nevoie să-l conving personal, o pot face."

Tindell răspunsese pe 7 iunie, cu o zi înaintea căderii lui Dickens, că nu susținea ideea.

Pe 9 iunie, i-am scris (și am trimis scrisoarea pe 10 iunie) următoarele:

> Ai întru totul dreptate. Pe lângă asta, de când mi-ai scris tu, el s-a stins. Am terminat *Soț și soție* ieri – am adormit de oboseală – și m-am trezit cu vestea morții lui Dickens.
>
> Reclama în gări este o idee excelentă.

Cu o altă ocazie, fratele meu mi-a arătat o schiță în creion făcută de John Everett Millais pe 10 iunie. Cum era tradiția în vremea noastră atunci când Oameni Mari plecau dintre noi (și cum presupun că este și în vremea *voastră*, Dragi Cititori), familia a adus degrabă un artist (Millais) și un sculptor (Thomas Woolner) pentru a reproduce chipul lui Dickens în vreme ce cadavrul lui zăcea acolo. Deopotrivă desenul lui Millais pe care mi-l arăta Charley și masca morții executată de Woolner (după spusele fratelui meu) arătau un chip întinerit de lenta dispariție a ridurilor adânci pe care le săpaseră grija și durerea. În desenul lui Millais apare și inevitabilul bandaj mare sau prosop legat sub bărbia lui Dickens ca nu cumva să i se deschidă gura.

– Nu ți se pare că arată calm și demn? a spus Charley. Nu ți se pare că doarme doar – ca atunci când trăgea un pui de somn – și că e gata să se trezească, să sară în picioare cu energia-i caracteristică și să se reapuce de scris?

– Arată mort, am răspuns. Mort de-a binelea.

Înainte ca *rigor mortis* să fi părăsit cadavrul lui Dickens, s-a și stârnit rumoare la nivel național – ba nu, la nivel *mondial* – ca scriitorul să fie înhumat la Westminster Abbey, cum prezisesem.

London Times, de mult potrivnic lui Dickens și tuturor propunerilor politice și de reformă făcute publice vreodată de Inimitabil (ca să nu mai spun că era o publicație care respinsese condescendent aproape toate romanele sale din ultima vreme), scanda în editorialul care ocupa toată pagina întâi:

Politicieni, oameni de știință, filantropi, cunoscuți binefăcători ai raselor se pot stinge din viață și totuși să nu lase în urmă golul pe care îl va lăsa moartea lui Dickens... Într-adevăr, un om care să atingă o asemenea statură nu se naște nici la o mie de ani. Este nevoie

de o extraordinară combinație de inteligență și calități morale... până ca lumea să accepte ridicarea în rang a unui om ca preferatul lor absolut. Aceasta este poziția pe care a ocupat-o Dickens în rândul publicului englez și american, deopotrivă, vreme de un sfert de secol... Westminster Abbey este straniul loc de odihnă a geniilor din literatura engleză; și printre cei al căror sacru colb zace acolo, ori al căror nume este incrustat pe ziduri, foarte puțini sunt mai demni decât Charles Dickens de o atare casă. Și chiar mai puțini, credem noi, vor fi priviți cu mai multă onoare de-a lungul timpului, iar măreția lui ne înnobilează.

Ce-am mai suspinat citind acestea! Și ce tare ar fi hohotit de râs Charles Dickens dacă ar fi putut citi vechiul său ziar dușman înjosindu-se astfel în ipocrizia lui editorialistă.

Vicarul de Westminster, departe de a rămâne surd la aceste solicitări vocale, a trimis vorbă la familia lui Dickens cum că el, vicarul, era „pregătit să primească orice informare din partea familiei vizavi de înmormântare".

Dar Georgina, Katey, Charles și familia (Harry dăduse fuga acasă de la Cambridge prea târziu ca să-și vadă tatăl în viață) fuseseră deja informați că micuțul cimitir de la baza castelului Westminster era supraaglomerat și, astfel, închis pentru alte înmormântări. Dickens, uneori, își exprimase dorința de a fi înhumat lângă bisericile din Cobham sau Shorne, dar s-a văzut că și aceste cimitire erau închise pentru noi înmormântări. Așadar, după ce a venit oferta din partea vicarului și Adunării de Canonici de la Rochester, ca rămășițele pământești ale lui Dickens să fie puse la odihnă înăuntrul catedralei înseși – un mormânt fusese pregătit deja în Capela Sfintei Maria de acolo – familia Inimitabilului acceptase deja cu jumătate de gură când sosise mesajul de la vicarul Stanley de Westminster.

O, Dragi Cititori, ce mult mi-a plăcut ironia ideii ca trupul neînsufleţit al lui Dickens să fie închis pentru eternitate la doar câţiva metri de locul unde plănuisem să-i arunc craniul şi oasele, în zidul plin de moloz al criptei de la Rochester. Încă mai aveam copia cheii de la cripte pe care mi-o făcuse Dradles! Încă mai aveam ranga scurtă pe care mi-o dăduse acelaşi Dradles (sau poate ar fi mai potrivit să spun că mi-o vânduse pentru trei sute de lire sterline plus o rentă pe viaţă de alte o sută de lire) cu care trebuia să desprind piatra din zid.

Minunat! Absolut splendid! Am citit toate acestea în scrisoarea venită dimineaţă de la Charley şi am plâns la micul dejun.

Dar, vai, nu avea să fie aşa. Era prea perfect pentru a fi adevărat.

În vreme ce trupul lui Dickens, în casă, începea să se descompună în căldura de iunie, Forster (ce tare trebuie să-i fi plăcut să aibă, în sfârşit, această poziţie privilegiată!) şi Charley Dickens au venit la Londra spre a se sfătui cu vicarul de Westminster.

L-au informat pe vicar că testamentul lui Dickens îi obliga, în termeni neclari, la o ceremonie funerară absolut privată şi neanunţată, nelăsând loc nici celei mai mici posibilităţi a unui omagiu public. Vicarul Stanley a fost de acord că dorinţele marelui om trebuie ascultate întocmai – dar că şi „cerinţa naţiunii" trebuie ascultată.

Astfel, au continuat cu înhumarea lui Charles Dickens la Westminster Abbey.

Colac peste pupăză în toate acestea – cum se întâmpla aproape de fiecare dată în cele două decenii în care avusesem relaţii cu Dickens, Dragi Cititori – am avut şi eu un rol de jucat în această ceremonie neceremonială. Pe 17 iunie, m-am dus la Charing Cross să aştept trenul special de la Gad's Hill şi să „accept" sicriul care aducea rămăşiţele pământeşti ale lui Charles Dickens. Sicriul a fost mutat, conform instrucţiunilor defunctului, într-un dric simplu, fără găteli funerare (tras de cai neîmpodobiţi cu pene

negre). Putea foarte bine să fie o trăsură de aprovizionare, după câte zorzoane avea și la ce cai trăgeau atelajul.

Tot pentru a respecta poruncile lui Dickens, doar trei caleşti au fost lăsate să vină în urma dricului la abaţie.

În prima se aflau cei patru copii ai lui Dickens rămaşi în Anglia – Charley, Harry, Mary şi Katey.

În a doua erau Georgina, Letitia, sora (adesea ignorată) a lui Dickens, soţia fiului său Charley şi John Forster (care fără-ndoială îşi dorea să se fi putut afla în *prima* caleaşcă, dacă nu de-a dreptul în sicriu, alături de stăpânul său).

În a treia veneau avocatul lui Dickens, Frederic Ouvry, mereu loialul (deşi nu întotdeauna loial) său medic Frank Beard, fratele meu Charley şi cu mine.

Clopotul de la St Stephen bătea de nouă şi jumătate dimineaţa, când mica noastră procesiune a ajuns la intrarea în curtea vicarului. Nu se anunţase în niciun fel înmormântarea – un mic triumf al testamentului Inimitabilului asupra obişnuinţelor presei – şi n-am văzut aproape ţipenie de om pe marginea străzilor de pe traseu. Publicul avea interdicţie de a intra în abaţie în ziua aceea.

Pe când trăsurile noastre pătrundeau în curte, toate clopotele mari au început să bată. Cu ajutorul bărbaţilor mai tineri, am transportat sicriul prin uşa cu arcadă dinspre vest, de-a lungul navei şi înăuntru transeptului sudic spre Colţul Poeţilor.

O, Dragi Cititori, de mi-ar fi putut citi gândurile cei alături de care purtam sicriul şi ceilalţi prezenţi la înmormântare! Nu pot să nu mă întreb dacă asemenea obscenităţi şi imprecaţii inventive mai fuseseră gândite în abaţia catedralei Westminster, deşi unii dintre poeţii înhumaţi acolo fără îndoială s-ar fi ridicat la înălţimea acestora dacă creierele lor ar fi fost treze, iar nu descompuse în pulbere.

S-au rostit câteva cuvinte. Nu-mi amintesc cine le-a dat glas şi nici ce anume s-a spus. N-a fost niciun bard de faţă, nici cor, dar

un organist nevăzut a cântat Marşul Funebru în timp ce participanţii cerniţi s-au întors şi au ieşit în şir indian. Eu am fost ultimul care a plecat şi am stat acolo singur un timp. Notele grave emise de uriaşa orgă îmi făceau să vibreze oasele sub carnea-mi puhavă şi m-a amuzat să-mi dau seama că şi oasele lui Dickens vibrau în chip asemănător înăuntrul coşciugului.

Ştiu că ai fi preferat ca oasele acestea să fie aruncate, fără ştirea nimănui, înăuntrul zidului criptei „ălor vechi", preferata lui Dradles, din Rochester, i-am spus în gând prietenului şi duşmanului meu, pe când mă uitam în jos la sicriul simplu. Lemnul bun de stejar englezesc era împodobit doar de cuvintele CHARLES DICKENS.

Asta este totuşi prea mult, mi-am spus când m-am întors cu gândul de a pleca şi a mă alătura celorlalţi, afară, în soare. *Mult prea mult. Şi este doar începutul.*

Sub bolţile înalte de piatră ale abaţiei era foarte rece şi lumina era, aşa cum se cuvenea, difuză. Prin comparaţie, lumina puternică a soarelui de afară părea nemiloasă.

Prietenilor li s-a permis să viziteze mormântul încă descoperit şi mai târziu în ziua aceea, după multe administrări de laudanum şi morfină, m-am întors şi eu împreună cu Percy Fitzgerald. De-acum, pe lespezile de la picioarele sicriului lui Dickens era o coroană de trandafiri şi, la căpătâiul lui, se afla un braţ mare de ferigi incredibil de verzi.

În săptămânalul *Punch*, câteva zile mai târziu, a apărut această elegie siropoasă:

Doarme unde e-al său loc – între cei mari
În vechea abaţie; doarme între-acei oameni
Ai Angliei iluştri-naintaşi ce-au primit ca lauri
Între monarhi să stea – monarhi de-asemeni.

Și, mi-am spus din nou în vreme ce eu și Percy ieșeam în umbra înserării și ne învăluia mireasma grădinilor în luna iunie, *acesta este doar începutul.*

Vicarul Stanley dăduse permisiunea ca mormântul să rămână descoperit câteva zile. Chiar în acea primă zi, ziarele de după-amiază răspândeau vestea. S-au năpustit asupra subiectului așa cum dragul de Sultan cel bătrân se năpustea asupra oricărui om în uniformă – hămăind, sfâșiind, morfolind și hămăind din nou.

Pe când eu și Percy am plecat la închiderea abației, la doar câteva minute după ora șase – la aproape fix cinci zile după momentul când Dickens suspinase și vărsase o singură lacrimă și-ntr-un sfârșit binevoise să-și dea ultima suflare – erau o mie de oameni care nu apucaseră încă să intre și care stăteau, tăcuți și solemni, la coadă.

Preț de încă două zile mormântul a rămas descoperit și preț de încă două zile procesiunea prea lungă pentru a-i putea vedea capătul a continuat. Lacrimi și flori au fost depuse pe mormânt cu miile. Chiar și după ce mormântul în sfârșit a fost închis, o lespede mare de piatră purtând numele lui Dickens fiind trasă peste el – luni întregi după această teoretică închidere – persoanele îndoliate au continuat să vină, florile au continuat să apară, lacrimile au continuat să curgă. În scurt timp, piatra lui de căpătâi a fost acoperită complet sub un munte uriaș de flori înmiresmate și colorate și așa avea să rămână ani întregi.

Și este doar începutul.

Când eu și Percy – care se smiorcăia la fel de aprig precum nepoțica lui Dickens, Mekitty, atunci când îl văzuse pe „Venerabilul" ei plângând și vorbind pe voci străine pe scenă în primăvara anterioară – am plecat în seara aceea de 14 iunie, eu m-am scuzat, am găsit o zonă liberă și izolată în spatele gardurilor înalte din grădinile împrejmuitoare, și mi-am mușcat încheieturile degetelor

până la sânge pentru a împiedica strigătul care creştea în mine să iasă la suprafaţă.

Şi ăsta nu era decât începutul.

Târziu în noaptea aceea de 14 iunie, mă plimbam neodihnit prin casa mea goală.

George şi Besse se întorseseră pe 9 iunie din vacanţa lor de douăzeci şi patru de ore şi eu îi concediasem în secunda doi, trimiţându-i să-şi facă bagajele în seara aceea. Nu le-am oferit nicio explicaţie pentru că renunţam la serviciile lor şi nici vreo scrisoare de recomandare. Nu apucasem încă să angajez pe cineva în locul lor. Carrie avea să treacă a doua zi – o miercuri, la o săptămână de la ziua când eu şi Dickens căzuserăm de acord să ne vedem după apus în faţă la Falstaff Inn – dar acela avea să fie un scurt intermezzo înainte ca ea să plece în vizita lunară la mama ei, în casa lui Joseph Clow.

Între timp, aveam locuinţa uriaşă doar pentru mine. Singurele sunete care pătrundeau pe ferestrele deschise larg erau huruitul ocazional al traficului de noaptea târziu şi foşnetul frunzelor înfiorate de adierea blândă a vântului. Dincolo de acestea, se auzeau zgrepţănările şi râcâiturile – aidoma unor ramuri uscate sau spini atingându-se de lemnul gros – a ceea ce ar mai fi rămas din micuţa Agnes, zgâriind uşa bătută în scânduri de la scara servitorilor.

În primele două zile de după ce am auzit de moartea lui Dickens, durerile de gută reumatică scăzuseră uluitor de mult. Chiar mai uluitoare – şi îmbucurătoare pentru mine – era absenţa oricărei mişcări în craniu. Am început să cred că atunci când Dickenson, Barris-Field şi Drood însuşi mă aruncaseră cine ştie cum în inconştienţă printre muşcatele stacojii din rondurile cu flori ale lui Dickens în urmă cu o săptămână, Drood îmi scosese scarabeul din creier.

Dar în ziua aceea, în timpul transportării sicriului la Colţul Poeţilor şi mai târziu, în tovărăşia lui Percy, vechea presiune şi

durere și zvârcoleală din spatele ochilor, și chiar *sunetul* de cărăbuș fojgăindu-mi în creier, se întorseseră toate.

Îmi autoadministrasem trei injecții sănătoase cu morfină peste obișnuita-mi porție de laudanum și tot nu puteam dormi. În ciuda căldurii și a ferestrelor deschise, am făcut un foc mare în căminul din birou.

Ceva de citit... ceva de citit!

M-am plimbat prin fața rafturilor mele înalte cu cărți, scoțând câte un volum pe care-mi promisesem să-l citesc sau să-l termin de citit, stând în fața căminului sau aproape de lumânările de pe rafturi ori la lampa de pe masa mea de lucru, cât timp lecturam o pagină sau două, apoi vâram volumul înapoi la locul lui.

În noaptea aceea, și-n toate zilele și nopțile de atunci, când vedeam cotorul unei cărți că lipsea din locul lui pe raft îmi reaminteam de piatra pe care ar fi trebuit să o înlătur din zidul criptei lui Dradles. Oare câte oase și cranii și schelete sunt îngrămădite în vidul unor asemenea cărți care lipsesc ori nu sunt scrise?

În cele din urmă am desprins un exemplar frumos, legat în piele, al *Casei umbrelor,* pe care Dickens mi-l dăduse la scurt timp după ce ne cunoscuserăm, purtând autograful său.

Am ales *Casa umbrelor* fără a mă gândi într-un fel voit la ea, deoarece acum cred că admiram și, totodată, uram cartea aceea la fel de mult ca orice altă scriere care compunea opera autorului defunct.

Nu le spusesem decât foarte puținilor mei confidenți ce absurd mi se părea scrisul mult lăudat al lui Dickens în cartea aceea. Narațiunea lui la persoana întâi, când și când, prin vocea lui „Esther Summerson" era culmea acestei absurdități.

Vreau să spun, Dragi Cititori (dacă povestea aceasta nedemnă a supraviețuit până în timpurile voastre, lucru de care mă îndoiesc serios – deși cred cu toată ființa că *Piatra Lunii* va supraviețui și chiar a făcut-o), uitați-vă doar la metafora principală aleasă de Dickens

pentru a deschide cartea – ceața aceea! Apare, devine metafora centrală și se risipește, nemaifiind vreodată folosită în felul acesta.

Cât amatorism! Ce eșec în temă și intenție!

Și uitați-vă doar, Dragi Cititori – cum făceam și eu febril în noaptea înmormântării lui Dickens, frunzărind paginile cu intensitatea unui avocat care caută un precedent care să-i salveze (sau, în acest caz, să-i condamne) clientul –, la ce ridicole sunt coincidențele absolut incredibile din cartea aceea... și cât de incredibil de nemilos este personajul copilului perpetuu Harold Skimpole, dat fiind că noi toți știam la vremea aceea că la baza inspirației sale fusese cunoștința noastră comună Leigh Hunt sau... mai este rateul abject al elementului de mister ce apare târziu în carte, inferior în orice fel aceluia din *Piatra Lunii* sau... impresiile schimbătoare și contradictorii ale înfățișării lui Esther după ce suferise de vărsat-de-vânt (Adică, era ea desfigurată sau nu!? Acum, da! Acum, deloc! Ce conspirație a incompetenței auctoriale lovindu-se cap în cap cu lipsa de onestitate narativă) și apoi... dar uitați-vă mai departe!... uitați-vă, dacă doriți, la întregul fragment narat de Esther Summerson! Ce spuneți de asta? Ce *puteți* spune, voi sau orice cititor sincer care stă să se gândească?

Esther își începe narațiunea din perspectiva copilului naiv și needucat la care ne-am aștepta din partea unui copil credul și sărac cu duhul – vorbește în propoziții aproape infantile precum (am frunzărit și-am rupt paginile pentru a găsi asta): „Draga mea păpușă veche! Eram așa timidă, că rareori cutezam să deschid gura și niciodată n-am cutezat să-mi deschid sufletul, către oricine altcineva... O, draga și credincioasa mea păpușică, știam că mă vei aștepta!"

Sunteți scuzați, Dragi Cititori, dacă simțiți brusc nevoia – ca mine – de a fugi la toaletă ca să vomitați, citind rândurile de dinainte.

Dar Dickens a uitat că Esther gândește și vorbește în felul acesta! Nu peste mult, „Esther" descrie scene simple apelând la

aliteraţia şi lejera asonanţă pur dickensiene – „ceasul ticăia, focul trosnea" – şi nu după multe rânduri fata slab educată narează pagini întregi, capitole întregi, cu elocinţa devastant de fermecătoare a lui Charles Dickens şi numai a lui. Ce eşec! Ce clar travesti!

Şi apoi, în acea noapte a înmormântării lui Dickens – sau cel mai probabil era de-acum a doua zi, întrucât nu auzisem, fără să bag în seamă orele trecute, ceasul cu pendul bătând miezul nopţii deasupra focului trosnitor? – întorceam frenetic paginile cărţii sfâşiate pentru a găsi muniţie nouă în bătălia (dacă nu chiar războiul) meu de a vă convinge pe voi, Dragi Cititori (şi poate pe mine însumi, epuizat), de mediocritatea îndelung trecută cu vederea a recent răposatului, când am dat peste următorul paragraf. Ba nu, nu era un paragraf propriu-zis, mai mult un fragment... ba nu, un simplu crâmpei dintr-un fragment dintr-un pasaj, genul pe care Dickens îl scria fără a-l revizui mai mult sau fără vreun efort conştient la vremea aceea.

Esther făcuse drumul, vedeţi voi, până la hanul din oraşul din apropierea portului Deal ca să-l vadă pe Richard, viitorul soţ al celei mai drage prietene ale sale şi un tânăr asupra cărora planau Soarta şi Nefericirea, şi Obsesia, şi Tragedia autoprovocată aidoma unui stol de ciori (sau ceea ce americanii numesc ulii) pe ramurile unui copac de noiembrie desfrunzit – planând asupra lui, aşteptând să le vină sorocul de neînduplecat, aşa cum s-a întâmplat mereu şi cum continuă să se întâmple în cazul meu.

Peste umărul lui Esther, Dickens ne permite să zărim o porţiune din port. Sunt multe ambarcaţiuni acolo şi multe apar, ca prin magie, în timp ce negura se ridică. Precum Homer în *Iliada*, Dickens trece scurt în revistă navele care devin vizibile, inclusiv un vapor mare şi nobil tocmai întors din India. Şi autorul vede asta – şi ne face *pe noi* să vedem – tocmai „când soarele răzbătea printre nori, iscând bălţi argintii pe mare".

Bălți argintii pe mare.

Bălți *pe* mare.

Singura mea indulgență față de exercițiul fizic, Dragi Cititori, a fost să angajez un echipaj care să facă muncă grea și să iau un iaht de-a lungul coastei. Tocmai pe când eram într-o asemenea ieșire am cunoscut-o pe Martha R. Am văzut soarele pe mare de mii de ori și l-am descris în cărțile și povestirile mele deseori – poate de sute de ori. Folosisem cuvinte precum „azur" și „albastru", și „scânteietor", și „dănțuitor", și „cenușiu", și „glazurat cu alb", și „amenințător", și „rău prevestitor", ba chiar și „ultramarin".

Și asistasem la fenomenul soarelui „făcând bălți argintii pe marea întunecată" de zeci sau sute de ori, dar nu mă gândisem niciodată să-l imortalizez în ficțiunea mea, cu sau fără sunetul tăios și peremptoriu și ușor neclar al sibilantelor pe care Dickens îl alesese în descrierea lui.

Apoi, fără a pregeta nici cât să-și tragă sufletul (și probabil fără a-și înmuia tocul în cerneală), Dickens mersese mai departe făcând negura din port să se ridice peste umărul lui Esther, scriind că „navele acestea se luminau și cădeau în umbre, și se schimbau..." și am știut în clipa aceea, plimbându-mi agitat ochii stăpâniți de scarabeu doar în treacăt peste cuvintele din propozițiile acelea scurte, că nu voi putea niciodată – nici dacă ar fi să trăiesc o sută de ani și să-mi păstrez facultățile mintale până în ultimul moment al vieții și carierei mele – să gândesc și să scriu așa ceva.

Cartea era stilul și stilul era omul. Iar omul era – fusese – Charles Dickens.

Am aruncat exemplarul scump, cu autograf, legat în marochin și cu pagini acoperite cu foiță de aur al *Casei umbrelor* în focul ăla afurisit care trosnea, pârâia și pocnea.

După care am urcat în camera mea și mi-am smuls hainele. Erau leoarcă de sudoare și pot jura și acum că simțeam în ele, până

la lenjeria intimă chiar, nu doar putoarea dulce copleşitoare a florilor de mormânt, ci şi miasma şi mai dulce a pământului de mormânt strâns grămadă la marginea gropii – vidul final – în aşteptarea sicriului de stejar, care, la rândul său, ne aşteaptă *pe toţi.*

Gol, râzând şi strigând din toţi rărunchii (am uitat însă ce strigam sau de ce râdeam), am scos cheia şi apoi am descuiat ivărele pentru a lua pistolul lui Hatchery.

Obiectul acela metalic era mai greu ca înainte. Cartuşele erau, cum v-am tot spus, la locul lor.

Am tras cocoşul zvelt şi-am lipit vârful rotund al ţevii de tâmpla-mi transpirată. Apoi mi-am amintit. Cerul gurii. Cea mai moale cale către creier.

Am dat să vâr falusul lung de oţel în gură, dar n-am putut. Fără a coborî măcar cocoşul, am azvârlit arma inutilă în sertarul cu albituri. Nu s-a descărcat.

Apoi, înainte să mă-mbăiez sau să iau pe mine pijamalele şi halatul, m-am aşezat la pupitrul mic din dormitor (aproape de unde Celălalt Wilkie şade de regulă când scrie după dictare despre Zeii Ţinuturilor Negre) şi am compus o scrisoare scurtă, dar foarte clară şi concisă. Punând-o deoparte pentru a o livra personal – iar nu a o expedia cu poşta – a doua zi, m-am dus în sfârşit să fac baie şi apoi în pat, după care am adormit, în pofida scarabeului agitat.

Am lăsat uşa din faţă descuiată şi ferestrele larg deschise pentru spărgători – dacă erau vreunii care îndrăzneau să spargă o casă pe care Stăpânul Drood o cinstise cu vizita sa – şi lumânările şi lămpile cu kerosen şi focul din cămin toate arzând la parter. Nici măcar nu pusesem înapoi paravanul de foc după ce arsesem *Casa umbrelor.*

Dincolo de orice altceva, în noaptea aceea de 14 iunie 1870, ştiam fără umbră de îndoială că soarta mea nu era să mor ars într-un incendiu.

52

În a patra zi din iulie 1870, a doua aniversare a fiicei mele Marian, am terminat lucrul mai devreme (adaptam *Soț și soție* pentru scenă) și am luat primul tren de seară către Rochester. Duceam cu mine o pernă de sofa mică, brodată, pe care Martha o făcuse pentru mine înainte de a veni întâia oară la Londra. Niște copii din vagon au observat perna pe care o aveam alături de mapa mea de piele și au arătat cu degetul și au râs – un bătrân de patruzeci și șase de ani și aproape șapte luni, cu păr rar, barbă sură și purtând ochelari, luându-și cu el perna din motive probabil fizice prea absurde pentru ca tinerii să le iscodească măcar – iar eu am zâmbit și le-am răspuns fluturând din degete.

În Rochester, am făcut pe jos cei aproximativ doi kilometri de la gară până la catedrală. Cel mai recent fascicul din *Misterul lui Edwin Drood* al lui Dickens apăruse, așa că orașul acela și catedrala și cimitirul din apropiere – la fel de slab deghizate drept „Cloisterham" și „catedrala Cloisterham" precum era Dick Datchery în aceleași pagini cu uriașa perucă pe care uita întruna să o poarte – căpătaseră deja rezonanțe literare și misterioase pentru cititorul atent.

Era abia trecut de apus și eu am așteptat cu perna și mapa în mână până când ultimii vizitatori – doi clerici ținându-se în chip straniu de mână (veniseră evident să traseze inscripții pe lespezi de căpătâi cu cărbune) – au ieșit pe poarta deschisă și au dispărut spre centrul orașului și gara din depărtare.

Auzeam două voci din vuietul îndepărtat al cimitirului, însă vederea celor doi oameni era ascunsă de terenul care urca și cobora, de copacii, de gardurile-vii groase care apărau zona aceea săracă a cimitirului de ierburile mlaștinii și de monumentele funerare și mai înalte, ridicate acolo de persoane arogante, dar

nesigure precum domnul Thomas Sapsea, aflat încă în viață, umblând și perorând și bucurându-se de epitaful lung al soției sale (scris *de* el și *despre* el, desigur, și săpat în piatră de pitorescul pietrar, mai ales în zicerile funerare, pe nume Durdles). Încă în viață, umblând și perorând, ar trebui să adaug, numai în paginile romanului serializat care se îndrepta acum spre prematura-i întrerupere la fel de implacabil ca trenul de Folkestone îndreptându-se neoprit spre breșa din calea ferată de la Staplehurst cu aproximativ cinci ani și mai puțin de o lună înainte.

– Asta-i o idee idioată, a urlat o voce masculină.

– Mă gândeam că ar fi distractiv, s-a auzit o voce feminină. Un fel de picnic la ceas de seară lângă mare.

M-am oprit la mai puțin de șase metri de cuplul certăreț, dar am rămas ascuns în spatele unui monolit de marmură înalt și gros – un soi de obelisc sapsean închinat unui funcționar din zonă al cărui nume, oricum căzut în uitare, fusese aproape șters de ploi și brizele sărate ale mării.

– Un picnic nenorocit într-un cimitir nenorocit! a strigat bărbatul.

Era evident pentru oricine asculta dezinteresat (și de la distanță) că acesta era un om care nu se rușina să strige.

– Vezi ce bine servește... bucata asta de piatră... ca masă, a răzbătut vocea nesigură a femeii. Stai jos și relaxează-te doar un moment, până îți pun berea.

– Ducă-se dracului berea! a urlat bărbatul. S-a auzit sunet de porțelan spărgându-se aruncat în piatră eternă – sau cel puțin monumentală. Strânge lucrurile astea. Stai, dă-mi înainte paharul și vadra cu bere. Vacă proastă! O să treacă ore pân-o să mănânc, acuma. Și-o să-mi plătești biletul de tren din sudoarea frunții tale, altfel... tu cine ești?... *tu* ce cauți aici? Ce-ai acolo în mâni? O pernă?

Am continuat să zâmbesc până am ajuns la câțiva pași de bărbatul care abia a avut timp să se opintească în picioare, încercând în același timp să nu-și verse vadra și pocalul cu bere.

Zâmbind mai departe, am apăsat perna în pieptul scobit al bărbatului și am apăsat trăgaciul pistolului pe care îl țineam în spatele ei. Focul de armă a fost amortizat, în mod ciudat.

– Ce!?... a strigat Joseph Clow.

S-a împleticit în spate câțiva pași. Părea că nu se putea decide între a se uita la mine, încă ținând perna – care fumega ușor – și a privi în jos spre propriu-i piept.

O singură floare de mușcată stacojie apăruse pe pieptul cămășii sale albe, ieftine, dar imaculate. Mâinile lui cu unghii murdare s-au ridicat la vesta deschisă și a încercat să-și sfâșie cămașa aceea înflorită, rupându-i nasturii.

Am aruncat perna în pieptul lui acum gol și spân, la doar o palmă deasupra sternului, și-am mai tras de două ori. Ambele cartușe au explodat cum trebuie.

Clow s-a mai împleticit câțiva pași în spate până ce s-a împiedicat cu călcâiele de marginea unei lespezi orizontale joase asemănătoare cu cea pe care se pregăteau să cineze. S-a dus de-a berbeleacul înapoi, rostogolindu-se o dată, apoi a rămas întins pe spate.

A deschis gura ca să strige, dar n-a ieșit niciun sunet, cu excepția unui fel de gâlgâit care provenea – mi-am dat seama – nu din gâtul lui, ci din plămânii proaspăt perforați. Ochii i se roteau bezmetic și albi în timp ce el căuta ajutor. Picioarele lui lungi zvâcneau deja spasmodic.

Caroline a venit degrabă, s-a ghemuit lângă soțul ei și mi-a luat perna mică din mâinile sigure. Îngenunchind, a folosit ambele mâini ca să apese tare perna fumegândă peste gura deschisă și strâmbată și ochii bulbucați ai lui Joseph Clow.

– Ți-a mai rămas un glonț, mi-a spus. Folosește-l. *Acum.*

Am apăsat pistolul în pernă cu atâta ferocitate, încât am simțit ca și când aș fi folosit țeava ca să îndes penele și pânza în gura căscată a lui Clow pentru a-l sufoca. Gemetele și încercările lui de a striga erau complet amortizate acum. Am apăsat trăgaciul și arma credincioasă s-a descărcat pentru ultimă dată. De data aceasta s-a auzit sunetul familiar (pentru mine, cel puțin, din visul indus de morfină) al unui craniu trosnind ca o nucă uriașă strivită.

Am călcat perna sub picior, stingând-o.

Caroline se uita fix în jos, la fața albă și roșie cu expresia ei frântă, dar acum pe vecie încremenită. Expresia ei însăși era absolut impenetrabilă, chiar și pentru cineva care o cunoștea ca mine, de atât timp.

Apoi ne-am uitat amândoi în jur, așteptând să auzim țipete și pași alergând. Aproape că mă pregăteam să-l văd pe clericul Crispsparkle venind în salturi curajoase peste dealurile ierboase ce ne despărțeau de catedrală și stradă.

Nu era însă nimeni. Nici măcar un strigăt întrebător din depărtare. Vântul sufla în seara aceea către mare, nu dinspre ea. Ierburile de mlaștină se mlădiau la unison.

– Apucă-l de picioare, am spus încet. Am înfășurat un prosop în jurul capului strivit al lui Clow ca să nu lăsăm după noi o dâră de sânge și materie cerebrală. M-am încins apoi cu șorțul galben lung, scos din valiză, pe care Caroline îmi scrisese să nu uit să-l aduc; îmi spusese chiar și-n ce sertar din bucătăria de la Gloucester Place puteam găsi prosopul și șorțul. Nu vrem să lase cu călcâiele urme pe pământ, am adăugat. Ce naiba faci acolo?

– Culeg nasturii lui de la cămașă, a răspuns Caroline de unde stătea ghemuită. A vorbit foarte calm, degetele ei lungi, educate prin cusut și jocul de cărți, dansau agile prin iarbă în timp ce recuperau cerculețele de corn. Nu se pripea.

Apoi am transportat corpul lui Joseph Clow cale de șaizeci de pași, sau cât o fi fost, până la groapa cu var nestins. Acesta era probabil cel mai riscant moment pentru noi (eu îl duceam de subsuori și mă bucuram că aveam șorțul care absorbea materia gelatinoasă care-i curgea pe la ceafă, deși habar nu aveam de unde știuse Caroline că asta avea să fie o problemă; ea îl ținea de glezne), dar deși răsuceam mereu capul, nu am văzut pe nimeni altcineva în cimitir sau dincolo de el. M-am uitat temător chiar și spre mare, știind că împătimiții de navigare aveau mereu la ei telescoape mici sau alte lunete. Deodată, ea a început să râdă și eu am fost așa speriat de sunet, încât aproape am scăpat cadavrul.

– Ce Dumnezeu găsești așa amuzant? am gemut.

Nu aveam respirația întretăiată fiindcă îl transportam pe Clow – instalatorul mort părea golit pe dinăuntru, atât era de ușor – ci pur și simplu din cauza mersului.

– Noi, a răspuns Caroline. Îți imaginezi cum arătăm – eu gheboșată ca un cocoșat, tu în șorțul tău galben țipător, amândoi întorcând capul ca niște marionete prost mânuite...

– Nu reușesc să văd comicul, am spus când am ajuns cu Clow la destinația sa temporară și eu i-am așezat încet – mult prea încet decât cerea situația, sunt sigur – partea superioară a corpului aproape de marginea gropii.

– Vei reuși într-o zi, Wilkie, a zis Caroline, frecându-și mâinile după ce a pus povara jos. Tu ai grijă de tot ce este nevoie aici. Eu mă întorc să strâng lucrurile de picnic. Înainte să pornească înapoi, s-a uitat spre apă și apoi înapoi în sus, spre Turn. Ăsta chiar ar fi un loc plăcut de picnic. O... și să nu uiți de punga din mapă și de inele, ceas, monede, pistol...

În ciuda mai marii mele experiențe în aceste lucruri (sau așa mi se părea), *aș fi* uitat – și l-aș fi rostogolit pe Clow în groapă cu inele cu tot, cu lanțul de aur cu medalion pe care aveam să-l găsesc

curând (medalionul conținea fotografia unei femei, dar care *nu* era Caroline), ca și ceasul lui și multe monede, dintre care toate ar fi fost foarte dificil sau imposibil de găsit în varul nestins peste o săptămână sau două când mă întorceam – de nu mi-ar fi adus ea aminte. Așa însă obiectele de metal, inclusiv pistolul acum gol și neputincios al lui Hatchery (care nu-mi trezea pic de nostalgie), erau în punga din pânză de sac într-un minut și peste două Clow era dincolo de suprafața varului.

Am aruncat tija metalică pe care o ținusem acolo între buruieni atât timp și m-am întors la locul de picnic.

– Acum ce faci? am întrebat, vocea mea sunând ciudat. Nu reușeam să-mi recapăt suflul, de parcă nu am fi stat la nivelul mării într-un cimitir, ci am fi urcat spre un loc înalt din Alpi.

– Caut să pun laolaltă toate cioburile farfuriei pe care a spart-o. Era o farfurie frumoasă.

– O, pentru Dumnezeu...

M-am oprit când am auzit voci apropiindu-se în direcția drumului mare. Era o trăsură descoperită care trecea pe acolo. Un bărbat, o femeie și doi copii râdeau și arătau cu degetul spre norii rozalii unde apusese soarele, în direcție opusă față de catedrală și cimitir. Capetele și privirile lor nu s-au întors spre noi.

– Trebuie să faci ceva cu *asta*, a spus Caroline și mi-a dat perna pătată, înnegrită și încă mocnind înăuntru.

A fost rândul meu să râd atunci, dar m-am împotrivit impulsului, întrucât nu eram sigur că m-aș fi putut opri odată ce începeam.

– Și pentru Dumnezeu, Wilkie, a spus, dă-ți jos șorțul ăla țipător!

Am făcut asta, ducând înapoi la groapa cu var perna și mapa mea avocățească din piele în care se aflau obiectele utile. Nu era nici urmă de Clow în groapă. Învățasem din experimentele mele cu diferite carcase de câței că, deși flotabilitatea unui corp mort crește odată cu umflarea cauzată de putrefacție, odată împins destul de

departe în adânc, orice se afla cufundat în varul gros avea tendința să *rămână* dincolo de suprafață până când era dragat.

Dar ce să fac cu perna? Probabil că varul nestins avea să o consume într-o zi sau două, la fel cum făcea cu diversele obiecte vestimentare pe care le testasem acolo – nasturii, curelele (mai puțin cataramele lor de alamă), bretelele, șireturile și tălpile de cizme erau cele mai îndărătnice obiecte – însă ar fi rămas perna scufundată? Și azvârlisem deja tija de fier și nu prea-mi dădea ghes să mă afund în nămol și printre trestii ca să o recuperez.

În cele din urmă, am aruncat urâțenia aceea brodată cât de departe am putut spre mare. De s-ar fi petrecut asta într-un roman de mister al meu – sau al lui Dickens – sunt sigur că ar fi fost un indiciu important și cheia ruinării mele (și a Carolinei). O versiune mai inteligentă a inspectorului Bucket sau a sergentului Cuff, sau chiar a lui Dick Datchery, detectiv, ne-ar da de urmă și, în timp ce eu și Caroline am urca acele treisprezece trepte spre spânzurătoare, ne-am spune fiecare în gând: *Perna aia afurisită!* (Deși eu n-aș atribui niciodată un asemenea limbaj unei femei.)

Cum nu era așa însă, mizerabila pernă – abia vizibilă în lumina săracă de dinainte să răsară luna – a descris doar o boltă peste trestii și papură și-apoi a dispărut în mlaștină și-n nămolul de acolo.

Amintindu-mi cine-mi dăduse coșmarul acela brodat în dar, am surâs în sfârșit, spunându-mi: *Aceasta poate că este cea mai mare contribuție a Marthei R. la viitoarea-mi fericire.*

Caroline era gata, cioburile farfuriei sparte fuseseră toate recuperate și împachetate în coșul ei de picnic, și am părăsit cimitirul împreună. Aveam să luăm același expres spre Londra, dar nu aveam să stăm împreună – ori măcar în același vagon. Nu încă.

– Sunt toate lucrurile tale adunate și expediate? am întrebat încet pe când străbăteam pe jos străzile înguste și vechi din Rochester către luminile gării.

Ea a încuviințat din cap.

– Nu e nevoie să te întorci?

– Deloc.

– Trei săptămâni, am spus. Și am adresa doamnei G. la micuțul hotel din apropierea Grădinilor Vauxhall la care va sta.

– Dar niciun contact până nu trec cele trei săptămâni, a șoptit Caroline când am ieșit pe o stradă mai aglomerată. Crezi însă cu adevărat că mă voi putea muta înapoi până la 1 septembrie?

– Sunt absolut sigur de asta, draga mea, am spus.

Și eram.

53

În urmă cu puțin timp față de momentul la care scriu acestea, Dragi Cititori, un pic după răsărit, tocmai după ce am stins lumina de lângă șezlongul în care mă odihnesc, am trimis următorul bilet către Frank Beard: *Sunt pe moarte – vino dacă poți.*

Nu credeam că eram chiar pe moarte când am scris asta, dar acum mă simt într-adevăr mai rău și s-ar putea prea bine să mor din clipă în clipă, iar un scriitor bun își face planuri dinainte. Vedeți voi, s-ar putea să nu am energia necesară scrierii biletului mai târziu, așa că e bine să-l am pregătit. Nu l-am trimis încă, dar aș putea-o ruga pe Marian sau pe Harriet să i-l trimită curând lui Frank, care este la fel de bătrân, șubred și obosit ca mine. Dar nu are mult de mers. Îi văd casa pe geamul dormitorului meu de aici.

În acest moment vă puteți foarte bine întreba: Când *scrii tu acestea?*

Pentru prima oară în lunga noastră călătorie împreună, Dragi Cititori, am să răspund la această întrebare.

Am încheiat acest lung manuscris adresat vouă în a treia săptămână din luna septembrie a anului 1889. Am fost foarte bolnav vara asta – şi totuşi am continuat să lucrez la memoriile de faţă – şi apoi, pe când se apropia toamna, am început să mă simt mai bine. Am scris acest bilet către Frederich Lehmann pe 3 septembrie:

Am adormit şi doctorul interzice să fiu trezit. Somnul este leacul meu, zice, şi el are mari speranţe pentru mine. Nu băga în seamă petele de cerneală, mâneca halatului meu e prea largă, dar mâna mi-e încă sigură. Rămas-bun pentru moment, dragul meu vechi prieten; putem chiar spera zile cu sănătate mai bună.

Dar la o săptămână după ce am scris asta, am contractat o infecţie respiratorie pe deasupra celorlalte afecţiuni ale mele şi mi-am dat seama că dragul de Frank Beard cel bătrân – deşi nu mi-a spus asta în faţă – şi-a pierdut speranţele pentru mine.

Sunt sigur că veţi observa şi voi, dar că-mi veţi ierta aceleaşi pete de cerneală din ultimele capitole ale acestui manuscris pe care l-am pus deoparte pentru voi. Mâneca halatului meu este într-adevăr prea largă şi, sincer să fiu cu voi, aşa cum ezit să fiu cu Frederick sau Frank, sau Caroline, sau Harriet, sau Marian, sau William Charles, vederea mea şi coordonarea nu mai sunt ceea ce erau odinioară.

Nu mai târziu de luna mai a acestui an, când un tânăr corespondent curios şi neobrăzat m-a întrebat direct despre stimulentele pe care, se zvonea, le foloseam de mult timp, am răspuns astfel:

Scriu romane deja de treizeci şi cinci de ani şi am rarul obicei de a scăpa de oboseala la care este supus creierul – declarată de George Sand ca fiind cea mai deprimantă dintre toate formele de oboseală – bând când şampanie, când brandy (coniac vechi). Dacă trăiesc până în ianuarie următor, voi avea şaizeci şi şase de ani, şi lucrez la încă o operă de ficţiune. Am experienţă.

Ei bine, în această friguroasă zi de 23 septembrie cred că *nu* voi trăi până-n ianuarie următor, când ziua mea de naștere ar face clopotele să sune de șaizeci și șase de ori. Dar am trăit deja cu cinci ani mai mult decât tatăl meu antialcoolic și cu vreo șaptesprezece mai mult decât scumpul meu frate Charles, care n-a folosit niciodată un stimulent mai puternic decât o dușcă de whisky, rareori, cât a trăit.

Charley a murit pe 9 aprilie 1873. A murit de cancer la intestin și stomac, adică exact de ceea ce Dickens insistase mereu că suferea Charley, în ciuda protestelor noastre c-ar fi fost altfel. Singura mea consolare este că Dickens era mort de aproape trei ani pe când Charley și-a dat în sfârșit duhul. Fără doar și poate, ar fi trebuit să-l ucid pe Charles Dickens dacă îl auzeam lăudându-se cu corectitudinea diagnosticului său în privința dragului meu frate.

Să rezum cei nouăsprezece ani pe care i-am trăit din vara morții Inimitabilului și până acum? Efortul nu prea mi se pare important nici pentru mine, nici pentru voi, Dragi Cititori, și nu acesta este scopul și intenția acestor memorii. Și nu este nici în interesul vostru, sunt sigur. Aici a fost vorba despre Dickens și Drood, iar curiozitatea voastră aceasta este, nu față de naratorul modest și nedemn.

Ajunge să spun că draga de Caroline G. s-a întors sub acoperișul meu la Gloucester Place nr. 90 la începutul toamnei lui 1870, la doar câteva săptămâni după... după ce Dickens a murit și după ce soțul ei la vremea aceea a dispărut. (Cum mama lui Joseph Clow suferise recent o serie de atacuri cerebrale, a fost ca și când nimeni n-ar fi observat că dispăruse – și soția sa odată cu el. Au apărut câteva întrebări din partea unor persoane cât de cât interesate, dar toate facturile domnului și doamnei Clow fuseseră plătite, toate datoriile acoperite, chiria căsuței lor achitată până la sfârșitul lui iulie și casa însăși închisă și golită de toate hainele și obiectele personale înainte ca dispariția soților să fie descoperită – și atunci casa și puținele piese de mobilier ieftin au fost preluate de cei care li le închiriaseră – și puținii oameni care îi cunoscuseră căutași de puțin

au presupus că muncitorul beţiv notoriu şi soţioara nefericită se mutaseră. Majoritatea prietenilor lui zurbagii credeau că nefericitul instalator şi soţia lui împiedicată se mutaseră în Australia, deoarece după câteva pahare Clow obişnuia să ameninţe întotdeauna tocmai cu o asemenea plecare.)

În martie 1871, am înscris-o din nou pe doamna Caroline G. în dosarele parohiei ca menajeră. Carrie a fost încântată să o aibă pe mama ei acasă şi niciodată – din câte ştiu – nu a pus o singură întrebare despre cum reuşise Caroline să se smulgă din căsătoria ei eşuată.

Pe 14 mai 1871, fiica mea cea mică Harriet – botezată după mama mea, desigur – s-a născut, mamă fiindu-i „doamna Martha Dawson". Martha şi cu mine am avut un al treilea copil – pe William Charles Collins Dawson – care a venit pe lume în ziua de Crăciun din 1874.

Nu mai trebuie să vă spun că Martha a continuat să se îngraşe în timpul şi după fiecare sarcină. După ce s-a născut William, nu s-a mai prefăcut că încearcă să ascundă uriaşa greutate care atârna pe ea precum nişte mari hălci de slănină. Era ca şi când ar fi renunţat să-i mai pese de cum arăta. Scrisesem odată despre Martha R. că era un exemplar reuşit al tipului de fată care îmi place, „englezoaica frumoasă hrănită cu vită cărnoasă". Dar atâta vită cărnoasă pusă pe masă avea un efect predictibil. Dacă mi s-ar fi cerut să rescriu propoziţia aceea în 1874, ar fi sunat aşa: „Este un exemplar perfect de vită engleză hrănită cu o fată cărnoasă."

Dacă draga de Caroline G. a auzit vreodată de Martha şi de copii, chiar şi după ce i-am mutat pe toţi la Taunton Place nr. 10 pentru a le fi mai comod şi-a fi mai aproape de casa mea, nu a spus-o nici măcar o dată şi nici n-a dat a înţelege că ştia. Dacă Martha R. a auzit vreodată sau a ştiut că draga de Caroline G. locuia cu mine la Gloucester Place nr. 90 (şi apoi, în anii din urmă, pe Wimpole Street) din 1870 încoace, nu a spus-o nici măcar o dată şi nici n-a dat a înţelege că ştia.

Dacă vreți să aflați ceva despre cariera mea literară după moartea lui Dickens, Dragi Cititori, am să v-o rezum într-o singură propoziție nemiloasă: lumea a fost de părere că eu și cariera mea eram un succes, în vreme ce eu am știut tot timpul că eu și cariera mea conspiram pentru a deveni cel mai trist dintre eșecuri.

Cum făcuse Dickens înaintea mea, până la urmă am început să țin lecturi publice. Prietenii mei mi-au spus că acestea erau minunate și un succes. Eu știam – și criticii sinceri susțineau deopotrivă în America și aici – că erau simple bolboroseli fără viață și incoerente, niște eșecuri.

Cum făcuse Dickens înaintea mea, am continuat să scriu cărți și să le transform în piese ori de câte ori era posibil. Fiecare carte era mai slabă decât cea de dinaintea ei și toate erau mai slabe decât capodopera mea, *Piatra Lunii*, deși am înțeles de mulți ani că acest roman al meu nu este deloc o capodoperă. (Și romanul neterminat *Misterul lui Edwin Drood* a fost cel care m-a făcut să văd asta.)

Poate că lipsa mea de popularitate în rândul publicului – căci la asta s-a ajuns, Dragi Cititori din viitorul meu – a început la doar câteva zile după moartea lui Charles Dickens, căci atunci s-a întâmplat să-l abordez în particular pe Frederick Chapman de la Editura Chapman and Hall și să-i propun că aș putea încheia eu *Misterul lui Edwin Drood*, dacă doreau asta. I-am informat că, deși nu existau notițe pentru restul cărții – și este adevărat că niciuna dintre obișnuitele notițe și schițe pe hârtie albastră ale lui Dickens n-a ieșit vreodată la lumină în cazul porțiunilor neterminate din *Drood* –, Dickens mi se confesase mie (și doar mie) înainte de sfârșit. Eu – și doar eu – puteam termina de scris întreaga a doua jumătate a *Misterului lui Edwin Drood* în schimbul unui simplu onorariu nominal și recunoașterii de autor cu drepturi egale (așa cum fuseseră înregistrare colaborările noastre anterioare).

Răspunsul lui Chapman m-a luat complet prin surprindere. Editorul era furios. M-a înștiințat că *niciun om din Anglia*, oricât de înzestrat ar fi acel scriitor sau ar *crede că este* – și sugera că nu mă credea deloc înzestrat – nu i-ar putea lua vreodată locul lui Charles Dickens, nici dacă aș avea o sută de schițe complete în buzunar. „Mai bine ca lumea să nu afle niciodată cine l-a ucis pe Edwin Drood – sau, mai bine, dacă Edwin Drood este mort", mi-a scris el, „decât un spirit inferior să ridice tocul căzut al Maestrului."

Metafora din urmă mi s-a părut deosebit de sucită și grotescă.

Chapman mi-a jurat chiar că nu va lăsa nici cea mai slabă șoaptă a ofertei mele să se audă în lume (și m-a avertizat să nu vorbesc cu nimeni) de teamă că „Vei deveni atunci, inevitabil și iremediabil, cel mai urât și evident arogant și înfumurat om din toată Anglia și din tot Imperiul și din întreaga Lume."

Cum putea chiar și un editor și redactor să scrie și să se exprime așa precar, într-o frază așa șchioapă, nu am idee nici acum.

Dar zvonurile și șoaptele împotriva mea au început într-adevăr să circule cam la momentul acela și atunci – cum spuneam – trebuie să fi prins publicul o aversiune crescândă față de mine.

Cum făcuse Dickens înaintea mea, am efectuat și eu un turneu de lectură în Statele Unite și Canada. Al meu a fost în 1873 și 1874 și poate fi obiectiv catalogat ca un dezastru total. Călătoria cu vaporul, cu trenul și cu trăsura m-a epuizat dinainte să înceapă măcar turneul. Publicul american părea să fie de acord cu publicul englez că lecturilor mele le lipsea energia, ba chiar și inteligibilitatea. Nu m-am simțit niciodată bine în timpul acelui turneu și am atins un punct când nici administrări masive de laudanum – pe care îl găseam extrem de greu de procurat în America – nu-mi puteau aduce înapoi energia sau plăcerea. Publicul american părea compus din idioți. Întreaga națiune era alcătuită din puritani,

savanți închipuiți și bădărani. În vreme ce francezii nu avuseseră niciodată cea mai mică problemă cu faptul că draga de Caroline mă însoțea, americanii ar fi fost scandalizați de simpla idee că o femeie care nu-mi era soață se afla în anturajul meu – așa că a trebuit să îndur călătorii și boli și umiliri seară de seară pe scenă, fără ajutorul ei, vreme de luni lungi în America.

Și nu aveam un Dolby care să-mi organizeze viața în deplasare. Singurul administrator pe care l-am angajat ca să supravegheze producția uneia dintre piesele mele la New York și Boston – una din mai multele premiere teatrale pe care le aranjasem pentru turneul meu acolo – a încercat să-mi fure și nădragii de pe mine.

În februarie 1874, în Boston și în alte furuncule urbane de pe fața goală și albă a hărții căreia ei îi spun Noua Anglie, am petrecut un timp în compania farurilor călăuzitoare din viața literară și intelectuală americană – Longfellow, Mark Twain, Whittier și Oliver Wendell Holmes – și trebuie să spun că dacă acești oameni erau „farurile călăuzitoare", atunci strălucirea vieții literare și intelectuale în Statele Unite era cu adevărat precară. (Deși m-a încântat un tribut versificat pe care Holmes l-a scris și l-a recitat în public în cinstea mea.)

Am înțeles atunci și cred încă și acum că majoritatea americanilor din mulțimile acelea care se înghesuiau să mă vadă sau care plăteau ca să mă audă citind făceau asta fiindcă *eu fusesem prietenul și colaboratorul lui Charles Dickens.* Dickens era fantoma pe care nu o puteam lăsa în urmă. Dickens era chipul lui Marley pe ciocănelul care mă întâmpina de fiecare dată când mă apropiam de o ușă nouă.

La Boston, i-am văzut pe vechii prieteni ai lui Dickens, James T. Fields și soția lui – m-au scos în oraș la o cină frumoasă și apoi la operă – însă îmi dădeam seama că Annie Fields nu mă prea avea la suflet și nu am fost surprins când, mai târziu, am citit următoarea descriere pe care ea o oferise despre mine în particular, dar care și-a găsit iute calea spre public, fiind tipărită:

Un individ mărunțel cu o figură ciudată și frunte și umeri mult prea mari pentru restul făpturii sale. Vorbea grăbit și plăcut, dar cătușa de puțin înălțător... Un om care a fost adulat în societatea londoneză, care a mâncat prea mult și a bătut peste măsură, care a fost bolnav, care suferă de gută și care, pe scurt, nu este un exemplar prea reușit de ființă umană.

Una peste alta, singura dată când m-am simțit relaxat și bine primit în toate lunile petrecute în America a fost când m-am dus să stau cu vechiul meu prieten, actorul franco-englez Fechter, cel care-i dăruise de Crăciun lui Dickens cabana elvețiană, la ferma sa din apropiere de Quakertown, în provincia Pennsylvania.

Fechter devenise un bețiv și un paranoic inveterat. Actorul odinioară distins (deși nu foarte chipeș, întrucât se specializase în roluri negative) era acum – toți consimțeau – un individ grosier și umflat deopotrivă după înfățișare și comportament. Înainte să plece din Londra definitiv, Fechter se certase cu toți partenerii săi din lumea teatrului de acolo – le datora tuturor bani, desigur – și apoi se certase cu și își insultase în public partenera de scenă și de viață, pe Carlotta Leclercq. Când plecase spre Pennsylvania în America să se însoare cu o fată pe nume Lizzie Price – altă actriță, însă una fără vreun dram de talent – nimănui nu i se păruse oportun să-i comunice domnișoarei Price că Fechter avea deja o soție și doi copii în Europa.

Fechter a murit bolnav de ciroză în 1879 pe când era – se spunea într-un necrolog apărut în Londra – „izolat și disprețuit de toată lumea". Dispariția sa a fost o lovitură puternică pentru mine, întrucât în cursul ultimei vizite pe care i-am făcut-o în Quakertown, cu șase ani înaintea morții sale, împrumutase iarăși bani de la mine și nu mi-i mai returnase vreodată.

Anul trecut față de momentul la care scriu acestea (cu pete), sau poate a fost acum doi ani – 1887 – în orice caz, cândva la scurt timp după ce mă mutasem de la Gloucester Place nr. 90 în locuința unde

trăiesc (și mor) acum, pe Wimpole Street nr. 82 (Agnes începea să strige, înțelegeți voi, și nu cred că eu eram singurul care o putea auzi, deoarece doamna Webb și ceilalți noi servitori se fereau cu toate puterile să stea în apropierea casei scărilor cu ușa bătută în scânduri) și...

Unde eram?

O, da, anul trecut sau acum doi ani, am fost prezentat lui Hall Caine (sper că voi, Dragi Cititori, știți cine este – a fost – la fel ca și Rossetti, care ne-a făcut cunoștință) și Caine s-a uitat la mine prelung și impresia pe care i-am lăsat-o și-a găsit mai târziu calea spre tipar:

> *Ochii lui erau mari și proeminenți, și aveau aspectul vag și visător pe care-l vezi uneori la ochii celor orbi, ori ai unuia căruia tocmai i-a fost administrat cloroform.*

Nu eram însă pe-atât de orb atunci, încât să nu observ privirea lui îngrozită. I-am spus lui Caine în ziua aceea:

– Văd că nu-ți poți lua ochii de la ochii *mei;* trebuie să-ți spun că i-a afectat guta și că face tot posibilul ca să mă orbească.

Doar că pe-atunci, desigur, și pentru mulți ani înainte de asta, foloseam cuvântul „gută" cu sensul de „cărăbuș" – cu sensul de „scarabeu" – cu sensul de „insecta lui Drood înfiptă în creierul meu în spatele ochilor îndurerați". Și chiar *făcea* tot posibilul să mă orbească. Asta a făcut dintotdeauna.

Foarte bine... Cititorilor. Știu că puțin vă pasă de trecutul meu sau de durerile mele sau chiar de faptul că-mi dau duhul în vreme ce mă căznesc să vă scriu acestea. Nu vreți să auziți decât despre Dickens și Drood, Drood și Dickens.

V-am citit bine de la început... Cititorilor. Nu v-a păsat niciodată de partea *mea* din aceste memorii. În fiecare clipă doar Dickens și Drood sau Drood și Dickens v-au făcut să citiți mai departe.

Am început aceste memorii acum câțiva ani cu speranța că mă cunoașteți și – mult mai important – că îmi cunoașteți opera, că mi-ați citit cărțile, mi-ați văzut piesele. Dar nu, Cititori din viitorul meu indiferent, știu acum că nu ați citit niciodată *Femeia în alb* ori măcar *Piatra Lunii*, cu atât mai puțin *Soț și soție* sau *Biata domniță Finch*, sau *Noua Magdalena*, sau *Legea și doamna*, sau *Cele două destine*, sau *Hotelul bântuit*, sau *Viața unui tâlhar*, sau *Frunzele căzute*, sau *Fiica Isabellei*, sau *Roba neagră*, sau *Suflet și știință*, sau „*Spun nu*", sau „*Geniul malefic*", sau „*Moștenirea lui Cain*" – sau cartea la care lucrez din greu acum, atunci când pot lucra cât de cât, și care va fi publicată în foileton în *Illustrated London News*, cea pe care am intitulat-o *Iubire oarbă*.

Nu știți niciuna dintre acestea, nu-i așa... Cititorilor?

Și-n viitorul vostru arogant, în vreme ce treceți lin pe lângă librărie în trăsura voastră fără cai și ajungeți acasă la locuința voastră subpământeană iluminată cu orbitoare becuri electrice, sau când poate citiți chiar în trăsura care probabil are becuri electrice *înăuntrul* ei (orice este posibil) ori când vă-ndreptați spre teatru seara – sper că încă mai aveți teatre – nu prea cred că ați văzut montările scenice ale pieselor mele *Adâncul înghețat* (nu i-a aparținut niciodată lui Dickens, piesă care a fost jucată prima dată în Manchester) sau *Negru și alb* (care a avut premiera la Adelphi) sau *Femeia în alb* (care a avut premiera la Olympic) sau *Soț și soție* (care a avut premiera la Prințul de Wales) sau *Noua Magdalena* (care a avut premiera la Olympic, dar a fost prezentată și la New York în timpul turneului meu american) sau *Domnița Gwilt* (care a avut premiera la Globe) sau *Secretul mort* (care a avut premiera la Lyceum Theatre) sau – măcar – *Piatra Lunii* (care a avut premiera la Olympic) sau...

Am obosit numai scriind cele de mai sus, am rămas și fără ultimele puteri.

Toate acele mii și mii de zile și nopți de scris – îndurând dureri incredibile și o singurătate intolerabilă și-o spaimă extremă –

și *voi... Cititorilor... nu ați citit niciuna dintre ele și nici n-ați fost în public la vreuna din piesele mele.*

Ducă-se dracului. Duceți-vă dracului.

Voi pe Drood și Dickens îi vreți. Dickens și Drood. Foarte bine, atunci – poftim, cu ultimele picături de energie – este trecut de nouă dimineața – vi-l voi da pe Drood. Vi-l vâr pe Drood, Cititorilor, pe cur în sus. Pagina asta-i mai mult pete decât cuvinte, dar nu-mi cer iertare. Cum nu-mi cer iertare nici pentru limbaj. M-am săturat să-mi tot cer iertare. Toată viața mea a fost o rundă nesfârșită de scuze peste scuze fără vreun motiv anume...

Am crezut odată că pot vedea în viitor – „precogniție" este termenul pe care îl folosesc pentru această abilitate cei de la granița extremă a științei – dar nu am fost niciodată sigur dacă clarviziunea mea era reală sau nu.

Acum sunt sigur. Pot să văd fiecare detaliu al restului vieții mele și abilitatea mea de a vedea clar în viitor – chiar dacă ochii mă cam lasă – nu este mai puțin impresionantă din pricina faptului că „restul vieții mele" constă acum din mai puțin de două ore. Așa că vă rog să iertați timpul viitor. Nu va dura mult – cum se spune. Pot scrie asta acum, cât încă-mi mai stă în puteri, deoarece pot să văd înainte până atunci, până mai târziu în chiar această dimineață, până la capătul vieții mele, scrutând acele momente finale când nu voi mai fi în stare să scriu.

Drood a fost cu mine, într-un fel sau altul, în fiecare zi din cei nouăsprezece ani și trei luni scurși de la moartea lui Charles Dickens.

Când mă uitam afară în ploaie într-o noapte friguroasă de toamnă sau iarnă, îl vedeam pe unul dintre supușii lui Drood – pe Barris sau pe Dickenson, sau chiar pe băiatul mort cu ochi ciudați, Gooseberry – vizavi de drum, uitându-se la mine.

Când mergeam pe străzile din Londra, încercând să pierd din grăsimea care nu mă va mai părăsi acum niciodată decât putrezind, auzeam în urma mea paşii oamenilor lui Drood, ai observatorilor lui. Şi erau mereu forme întunecate şi ochi luminoşi pe alei.

Imaginaţi-vă, Cititorilor, dacă *puteţi*, cum este să fii într-un sat căcăcios precum, să spunem, Albany, New York, unde sunt mai multe scuipători decât oameni, şi să ţii o lectură într-o sală mare şi întunecată, prin care trec curenţi de gheaţă, în vreme ce afară se dezlănţuie viforul – mi se spusese, îndatoritor, că mai bine de nouă sute de oameni participaseră la lectura lui Charles Dickens acolo cu şaisprezece ani în urmă – şi eu aveam poate douăzeci şi cinci de persoane. Dar printre ei, deasupra lor, la balconul şubred şi vechi care fusese închis pentru reprezentaţia din seara aceea, şedea Drood, ochii lui fără pleoape nu clipeau niciodată, zâmbetul cu dinţi ascuţiţi nu tremura nicio clipă.

Şi americanii provinciali se mirau de ce lecturile mele erau aşa vlăguite, rigide şi lipsite de viaţă.

Drood şi supuşii lui şi scarabeul lui au secat viaţa din mine, Cititorilor, zi după zi şi noapte după noapte.

De fiecare dată când deschid gura ca Frank Beard să-mi facă unul din tot mai desele lui controale medicale, mă aştept să-l aud strigând: „Dumnezeule mare! Văd carapacea neagră a unui cărăbuş uriaş blocându-ţi gâtul, Wilkie! Cleştii lui te mănâncă de viu!"

Drood a fost de faţă la premierele pieselor mele şi la eşecurile romanelor mele.

Aţi observat jocul revelator pe care l-am aplicat în titlurile mele, Cititorilor?

Cele două destine. Aşa ceva am trăit eu. Dar Dickens şi Drood l-au ales pe cel mai teribil pentru mine.

Secretul mort. Acesta a fost sufletul meu. Către femeile care au împărţit patul meu (dar niciodată numele) şi către odraslele care împart sângele meu (dar, nici ei, niciodată numele).

Viața unui tâlhar. Nici nu e nevoie să comentez.

Soț și soție. Singura capcană pe care am reușit să o evit, deși am fost prizonier în toate celelalte.

Spun nu. Toată viața mea.

Geniul malefic. Drood, desigur.

Moștenirea lui Cain. Dar eu am fost oare Cain sau Abel? L-am considerat odată pe Charles Dickens fratele meu. Singurul regret despre încercarea mea de a-l ucide este acela că nu mi-a reușit, că Drood m-a văduvit de această plăcere.

Vedeți... Cititorilor? Vedeți ce josnic și teribil a fost blestemul aruncat asupra mea de Charles Dickens?

Nu am crezut și nici acum nu cred măcar o clipă că Drood s-a născut dintr-o sugestie creată prin mesmerism, proces exercitat la întâmplare în luna iunie a anului 1865 și care a dăinuit de atunci spre a-mi blestema fiecare zi din viață. Dar dacă Dickens *a făcut* asta – dacă Drood nu există – ce faptă abominabilă și josnică ar fi fost aceasta! Dickens ar fi meritat să moară și să-i ardă carnea în groapa de var nestins, fie și numai pentru această crimă.

Dar dacă *nu* îl indusese, prin sugestionare, pe Drood în subconștientul meu de scriitor opioman, într-un exces de mesmerism uitat (de către mine), în 1865, cu atât mai crud și mai impardonabil este teribilul fapt că *spusese că o făcuse* – că deținea leacul să mă elibereze de Drood printr-o ședință de câteva minute, legându-și ceasul și rostind comanda simplă „Ininteligibil", pentru a mă trezi din coșmarul care fusese viața mea.

Dickens merita să moară fie și numai pentru asta. De mai multe ori.

Și mai mult ca orice... Cititorilor... Dickens merita să moară și să fie afurisit pentru că, în ciuda tuturor slăbiciunilor și neajunsurilor sale (atât ca scriitor, cât și ca om), Charles Dickens era un scriitor de geniu, în vreme ce eu, nu.

Acest blestem – această constantă conştientizare, la fel de dureroasă şi irevocabilă precum cumplita trezire a lui Adam după ce a fost ispitit să muşte din mărul rupt din Pomul Cunoaşterii – a fost mai rău chiar şi decât Drood. Şi nimic nu este mai rău decât Drood.

Iubire oarbă. Aceasta este cartea pe care am scris-o şi a cărei primă ciornă am terminat-o. În momentul acesta ştiu că nu voi trăi destul cât să o pot cizela.

Dar iubire oarbă pentru cine?

Nu pentru Caroline G sau Martha R. Iubirea mea faţă de ele a fost temporară, raţională şi cumpătată, pizmaşă în cel mai fericit caz şi mereu – mereu – guvernată de poftă trupească.

Nu pentru copiii ajunşi la maturitate sau pe cale să ajungă acolo – Marian, Harriet şi William Charles. Mă bucur că ei sunt în viaţă. Mai mult de atât nu prea pot spune.

Nu pentru cărţile mele sau pentru munca de care a fost nevoie pentru producerea lor. N-am iubit-o pe niciuna dintre ele. Au fost, asemenea copiilor mei, simple produse.

Dar, Dumnezeu să m-ajute, l-am iubit pe Charles Dickens. Am iubit râsul lui brusc, molipsitor şi absurdităţile lui copilăreşti, şi poveştile pe care le spunea, şi sentimentul – atunci când erai cu el – că fiecare moment era important. Am *urât* geniul lui – acel geniu care mă eclipsa pe mine şi opera mea atunci când el era în viaţă şi care m-a eclipsat mai mult cu fiecare an de când el a murit, şi care – sunt sigur de asta, Cititori Necredincioşi – mă va eclipsa şi mai mult în viitorul vostru de neatins.

M-am gândit deseori, în ultimii nouăsprezece ani, la ultima povestioară pe care mi-a spus-o Dickens. Cea despre el pe când era un flăcău sărman care se plimba pe străzile Londrei şi-i dădea

cireșe băiatului cu cap mare cocoțat pe umerii tatălui său. Băiatul i-a mâncat toate cireșele. Tatăl lui nici nu și-a dat seama.

Cred că Dickens mi-a spus povestea pe dos. Cred că el *fura* cireșele din punga maro a băiatului. Și tatăl nici nu și-a dat seama. Așa cum nici lumea întreagă n-o făcuse.

Ori poate că aceasta a fost povestea *mea* secretă. Sau poate Dickens a furat cireșele de la *mine* în vreme ce eu stăteam cocoțat pe umerii *lui*.

De acum într-o oră, tocmai o voi fi trimis pe Marian cu biletul pentru Frank Beard. *Sunt pe moarte – vino dacă poți.*

Sigur că va veni. Beard vine întotdeauna.

Și va veni repede. Casa lui e imediat peste drum. Dar nu va veni la timp.

Eu voi fi în fotoliul meu cel mare, așa cum sunt acum. Va fi o pernă sub capul meu, așa cum este acum.

Focul încă va arde în spatele grilajului.

Eu nu voi fi în stare să-i simt căldura.

Îmi cer iertare pentru petele astea. Mâneca halatului meu este chiar prea largă.

Lumina soarelui va intra pe fereastra înaltă, așa cum intră acum, și doar puțin mai puternică, precum cărbunii din cămin care vor arde ceva mai slab. Va fi în jur de ora zece. Și-n pofida soarelui, odaia va fi mai întunecată cu fiecare minut.

Nu voi fi singur.

Ați știut dintotdeauna, Cititori, că nu voi fi singur la final.

Mai multe siluete vor fi în cameră cu mine, plutind mai aproape în timp ce – poate – eu încă mă voi căzni să scriu, dar mâna mea va fi rigidă, scrisul meu încheiat pentru totdeauna, iar tocul va lăsa doar linii vagi și pete.

Drood va fi aici, desigur. Limba lui va șfichiui. Ce tare-șșși va dori sssă împartă un sssecret cu domnul Collinsss!

În spatele și în stânga lui Drood, cred, îl voi vedea pe Barris, fiul inspectorului Field. Și Field va fi acolo, înapoia fiului său. Amândoi își vor arăta dinții de canibal. De-a dreapta lui Drood va sta Dickenson, nici pe departe fiul adoptat al lui Dickens. El este și va fi mereu creatura lui Drood. Și-n spatele acestora vor fi alte siluete. Toate vor fi în costume și mantii negre. Vor arăta caraghios aici, în lumina tot mai slabă a soarelui.

Eu nu le voi putea desluși clar chipurile. Scarabeul îmi va fi ieșit, în sfârșit, prin ochi.

Dar aproape, în spatele meu, va fi o siluetă uriașă și neclară. Ar putea fi detectivul Hatchery. Voi putea zări cu greu o scobitură teribilă pe sub vesta neagră și costumul funerar, aidoma absenței unei sarcini de coșmar.

Dar, Cititorilor (v-am ochit eu, știu că vă pasă mai mult de asta decât de mine), Dickens nu va fi acolo printre ei. *Dickens nu este acolo.*

Dar cred că eu voi fi. Deja sunt.

Apoi voi auzi pașii dragului de Beard pe scări și, dintr-odată, siluetele din dormitorul meu vor începe toate să se înghesuie mai aproape și să vorbească în același timp, șuierând și bolborosind, și hârâind, și scuipând sunete în timp ce apropie de mine, toate vorbind și flecărind deodată. Eu îmi voi acoperi urechile cu mâinile, dacă voi putea. Voi închide ce-mi va mai fi rămas din ochi, dacă voi putea. Întrucât chipurile vor fi cumplite. Și vociferările vor fi implacabile. Și va fi foarte dureros într-un fel pe care nu l-am cunoscut nicicând.

Patruzeci și cinci de minute mai rămân până să se petreacă toate acestea – până să trimit biletul către Frank Beard și Ceilalți să ajungă înaintea lui – dar deja este dureros și cumplit, și implacabil, și ininteligibil.

Ininteligibil.

Mulțumiri

Autorul dorește să-și exprime recunoștința pentru ajutorul primit din partea lui Reagan Arthur, editor executiv la Little, Brown, ca și pentru cu adevărat extraordinara muncă depusă de redactorul senior Betsy Uhrig. Sunt sigur că vor exista defecte și erori în acest roman, dar în aproape toate cazurile, greșeala îmi va fi aparținut mie. (Dacă încăpățânarea ar fi o virtute, aș fi deja cu un picior în Rai.)

Aici se poate reproduce doar o listă parțială a surselor biografice și de altă natură legate de Charles Dickens și epoca sa pe care le-am consultat, însă autorul își dorește să le amintească în mod special pe următoarele:

Peter Ackroyd, *Dickens*, HarperCollins, 1990; Edgar Johnson, *Charles Dickens: His Tragedy and Triumphs*, Simon and Schuster, 1952; Fred Kaplan, *Dickens: A Biography*, The Johns Hopkins University Press, 1988; George Dolby, *Charles Dickens As I Knew Him: The Story of the Reading Tours in Great Britain and America (1866–1870)*, 1887; Jane Smiley, *Charles Dickens*, Penguin Putnam Inc., 2002; John O. Jordan (coord.), *The Cambridge Companion to Charles Dickens*, Cambridge University Press, 2001; John Forster, *Life of Charles Dickens*, 1874; Charles Dickens, *The Mystery of Edwin Drood*, 1870; *Household Words*, Oxford University Press Edition, 1956.

Printre alte surse pentru Dickens și epoca sa pe care autorul ar vrea să le amintească se numără:

W.H. Bowen, *Dickens and His Family,* 1956; Percy Fitzgerald, *The Life of Charles Dickens as Revealed in His Writing,* 1905; R. Giddings (coord.), *The Changing World of Charles Dickens,* 1983; Richard D. Altick, *Victorian People and Ideas,* 1973; Michael St John Parker, *The World of Charles Dickens (A Pitkin Guide),* 2005; David L. Pike, *Subterranean Cities: The World Beneath Paris and London (1800–1945),* 2005; Gladys Storey, *Dickens and Daughter,* 1939; W.C. Phillips, *Dickens, Reade, and Collins: Sensation Novelists,* 1919; Francis Sheppard, *London 1808–1870: The Infernal Wen,* 1971; Andrew Sanders, *Charles Dickens, Resurrectionist,* 1982; K.J. Fielding (coord.), *The Speeches of Charles Dickens,* 1950; J.B. van Amerongen, *The Actor in Dickens,* 1926; Alethea Hayter, *Opium and the Romantic Imagination,* 1968; Fred Kaplan, *Dickens and Mesmerism: The Hidden Springs of Fiction,* 1988; Nigel Cliff, *The Shakespeare Riots: Revenge, Drama, and Death in Nineteenth-Century America,* 2007.

Sursele pe internet legate de Dickens și lumea sa sunt prea numeroase pentru a fi înșiruite toate, dar câteva pe care autorul își dorește în mod special să le amintească sunt:

„Inspectorul Charles Frederick Field" la www.ric.edu/rpotter/chasfield.html; „Londra victoriană–District–Străzi–Bluegate Fields" la www.victorianlondon.org/districts/bluegate.html; „Londra lui Dickens" la www.fidnest.com/~dap.1955/dickens/dickens_london_map.html; „Articole retipărite de Charles Dickens" la www.classicbookshelf.com/library/charles_dickens/reprinted_pieces/19/html; „Situația locuințelor și starea sănătății (Morțile din pricina holerei pe Broad Street, Golden Square, Londra, și în vecinătate, din 19 august până în 30 septembrie 1854)" la www.st-andrews.ac.uk/~cityl9/viccity/househealth.html; „Cărăbușii ca simboluri religioase, Entomologie culturală, Compendiu 2" la www.insectos.org/ced2beetles_rel_sym.html; „Ritualul magic egiptean

modern: Ceremonia binecuvântării și botezării unui nou-născut" la www.idolhands.com/egypt/netra/naming .html.

Pentru o analiză a *Casei umbrelor* lui Charles Dickens, autorul dorește să mulțumească uimitoarei conferințe pe tema acestui roman ținute la Wellesley College de Vladimir Nabokov (chiar dacă Nabokov l-a condus pe autor pe un drum greșit în privința unui cuvânt central dintr-un citat puternic, o eroare care i-a scăpat complet autorului – care tocmai terminase de recitit *Casa umbrelor* – dar care a fost depistată de inimitabilul redactor Betsy Uhrig). Conferința aceea este tipărită în Fredson Bowers (coord.), *Lectures on Literature*, Harcourt, Inc., 1980.

Autorul dorește să amintească următoarele surse pe care le-a folosit în documentarea sa despre Wilkie Collins:

William Clarke, *The Secret Life of Wilkie Collins*, Sutton Publishing Limited, 1988; William Baker, Andrew Gasson, Graham Law, Paul Lewis (coord.), *The Public Face of Wilkie Collins: The Collected Letters, Volumes I–IV*, Pickering & Chatto, 2005; Catherine Peters, *The King of Inventors: A Life of Wilkie Collins*, Martin Seeker & Warburg, 1991; Kenneth Robinson, *Wilkie Collins: A Biography*, MacMillan Company, 1952; Nathaniel Beard, „Some Recollections of Yesterday", în R.C. Lehmann, *Temple Bar, Vol. CII; Memories of Half a Century*, Smith Elder, 1908; Wilkie Collins, „The Moonstone", în *Temple Bar*, Hesperus Press Limited, ediția Hesperus Classics, 1874.

Celor interesați de Wilkie Collins, autorul le recomandă un site deosebit de util: „Wilkie Collins Chronology" la www.wilkie-collins.info wilkie_collins_chronology.html.

În cele din urmă, și ca de fiecare dată, cele mai profunde mulțumiri și toată dragostea mea întâiului meu cititor, corector principal și sursă supremă de inspirație: Karen Simmons.

Nota traducătorului

Traducerea fragmentelor extrase din operele lui Charles Dickens și Wilkie Collins prezente în romanul de față provine din următoarele ediții românești:

Charles Dickens, *Prietenul nostru comun*, traducere, cuvânt înainte și note de Niculai Popescu, Editura Cartea Românească, București, 1973;

Charles Dickens, *Misterul lui Edwin Drood*, traducere de Niculai Popescu, Editura Cartea Românească, București, 1970;

Wilkie Collins, *Femeia în alb*, traducere de Constantin Vonghizas, Editura Albatros, București, 1971.